

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

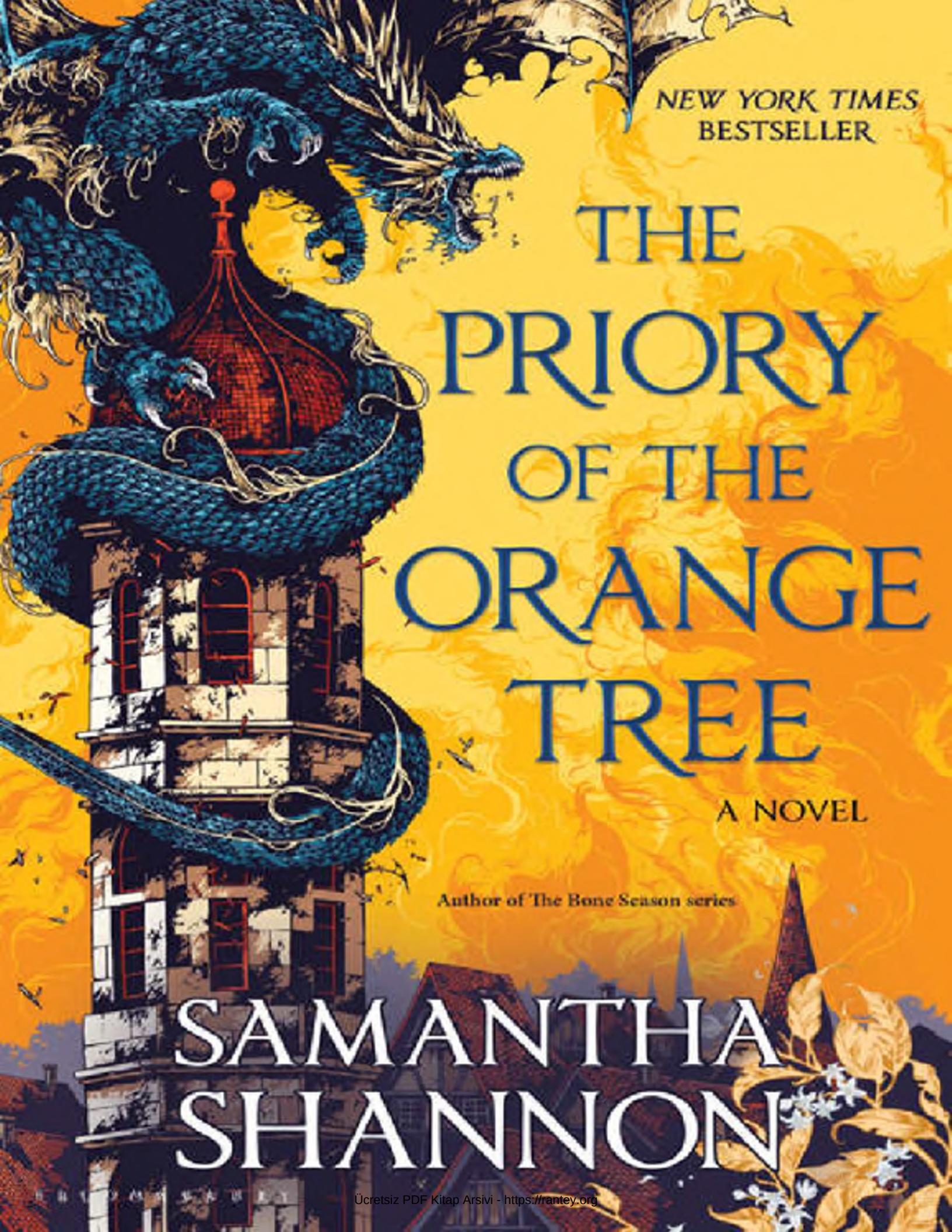
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

THE PRIORY OF THE ORANGE TREE

A NOVEL

Author of *The Bone Season* series

SAMANTHA
SHANNON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
PQIOQY
O'NUN
OQANGE
TREE

[AYRICA YAZAR TARAFINDAN](#)

Kemik Mevsimi serisi

The Pale Dreamer (roman)

Kemik Mevsimi

Pandomim

Düzeni Yükselen

Şarkı

Doğal Olmayanın Erdemleri Üzerine

THE
PRIORY
OF THE
ORANGE
TREE

SAMANTHA
SHANNON

BLOOMSBURY PUBLISHING
NEW YORK • LONDON • OXFORD • NEW DELHI • SYDNEY

Yazarın notu

Portakal Ağacı Manastırı'nın kurgusal toprakları dünyanın çeşitli yerlerindeki olaylardan ve efsanelerden esinlenmiştir. Hiçbiri, tarihin herhangi bir noktasında herhangi bir ülkenin veya kültürün aslına sadık bir temsili olarak tasarlanmamıştır.

İçindekiler

1. [*Yazar tarafından da*](#)
2. [*Haritalar*](#)
3. [*Eski Hikayeler*](#)
4. [*Bir*](#)
5. [*İki*](#)
6. [*Üç*](#)
7. [*Dört*](#)
8. [*Beş*](#)
9. [*Altı*](#)
10. [*Yedi*](#)
11. [*Sekiz*](#)
12. [*Dokuz*](#)
13. [*On*](#)
14. [*On bir*](#)
15. [*On iki*](#)
16. [*On üç*](#)
17. [*On dört*](#)
18. [*On beş*](#)

19. [On altı](#)
20. [On yedi](#)
21. [On sekiz](#)
22. [On dokuz](#)
23. [Yirmi](#)
24. [Yirmi Bir](#)
25. [Yirmi İki](#)
26. [ı Declare I Dare Not](#)
27. [Yirmi Üç](#)
28. [Yirmi Dört](#)
29. [Yirmi Beş](#)
30. [Yirmi Altı](#)
31. [Yirmi Yedi](#)
32. [Yirmi Sekiz](#)
33. [Yirmi Dokuz](#)
34. [Otuz](#)
35. [Thirty-One](#)
36. [Otuz İki](#)
37. [Otuz Üç](#)
38. [Otuz Dört](#)
39. [Otuz Beş](#)
40. [Otuz Altı](#)
41. [Otuz Yedi](#)
42. [ı Yaşamak İçin Bir Cadı](#)
43. [Otuz Sekiz](#)

44. [Otuz Dokuz](#)
45. [Kırk](#)
46. [Kırk Bir](#)
47. [Kırk İki](#)
48. [Kırk Üç](#)
49. [Kırk Dört](#)
50. [Kırk Beş](#)
51. [Kırk Altı](#)
52. [Kırk Yedi](#)
53. [Kırk Sekiz](#)
54. [iv Kraliyet senin](#)
55. [Kırk Dokuz](#)
56. [Elli](#)
57. [Elli Bir](#)
58. [Elli İki](#)
59. [Elli Üç](#)
60. [Elli Dört](#)
61. [Elli Beş](#)
62. [Elli Altı](#)
63. [Elli Yedi](#)
64. [v Here Be Dragons](#)
65. [Elli Sekiz](#)
66. [Elli Dokuz](#)
67. [Altmış](#)
68. [Altmış Bir](#)

69. [Altmış İki](#)
70. [Altmış Üç](#)
71. [Altmış Dört](#)
72. [Altmış Beş](#)
73. [vi Uçurumun Anahtarları](#)
74. [Altmış Altı](#)
75. [Altmış Yedi](#)
76. [Altmış Sekiz](#)
77. [Altmış Dokuz](#)
78. [Yetmiş .](#)
79. [Yetmiş Bir](#)
80. [Yetmiş İki](#)
81. [Yetmiş Üç](#)
82. [Yetmiş Dört](#)
83. [Yetmiş beş](#)
84. [Yetmiş Altı](#)
85. [Masalın Kişileri](#)
86. [Sözlük .](#)
87. [Zaman Çizelgesi](#)
88. [Teşekkür](#)
89. [Yazar Hakkında Not](#)
90. [Ayrıca Samantha Shannon](#)

Haritalar

I

Eski Hikayeler

Gökten bir meleğin indiğini gördüm; elinde uçurumun anahtarı vardı ve elinde büyük bir zincir tutuyordu. Şeytan ya da İblis olan ejderhayı, o eski yılanı yakaladı ve onu bin yıl boyunca bağladı.

Onu Uçurum'a attı ve bin yıl sona erene kadar ulusları daha fazla aldatmasını önlemek için onu kilitleyip üzerine mühürledi.

-Revelasyon 20.1-3

1

Doğu

Yabancı denizden bir su hayaleti gibi çıktı, yalınayaktı ve yolculuğunun izlerini taşıyordu. Seiiki'ye örümcek ağı gibi yapışan sis bulutu içinde sarhoş gibi yürüyordu.

Eski hikâyelerde su hayaletlerinin sessizlik içinde yaşamaya mahkûm oldukları söylenirdi. Derileriyle birlikte dilleri de büzüşmüş, kemiklerini saran tek şey deniz yosunu olmuştu. Sıgılıklarda gizlenir, dikkatsizleri Uçurum'un kalbine sürüklemek için beklerlerdi.

Tané küçüklüğünden beri bu masallardan korkmamıştı. Şimdi hançeri önünde parlıyordu, kıvrımı bir gülümseme gibiydi ve bakışlarını gecenin içindeki figüre sabitlemişti.

Ona seslendiğinde irkildi.

Bulutlar sakladıkları ay ışığını serbest bıraktı. Onu olduğu gibi görmesine yetecek kadar. Ve onun da kendisini görmesi için.

Bu hayalet değildi. Bir yabancıydı. Onu görmüştü ve görünmez olamazdı.

Güneş yanığı, saman gibi saçları ve damlayan sakalları vardı. Kaçakçılar onu suya bırakmış ve yolun geri kalanını yüzmesini söylemiş olmalıydılar. Adamın onun dilinden hiçbir şey bilmediği açıktı ama kadın onun dilinden yardım istediğini anlayacak kadar anlıyordu. Seiiki Savaş Lordu'nu görmek istediğini.

Kalbi bir avuç dolusu şimşek gibiydi. Konuşmaya cesaret edemedi, çünkü onun dilini bildiğini göstermek aralarında bir bağ kurmak ve kendine ihanet etmek demektir. Kendisinin onun suçuna tanık olduğu gibi, onun da kendisinininkine tanık olduğu gerçeğine ihanet etmek demektir.

İnzivada olmalıydı. Güney Evi'nin duvarları ardında güvende, hayatının en önemli günü için arınmış bir şekilde ayağa kalkmaya hazır olmalıydı. Şimdi ise lekelenmişti. Kefaretin ötesinde kirlenmişti. Tüm bunlar, Seçme Günü'nden önce kendini bir kez daha denize bırakmak istediği içindi. Büyük Kwiriki'nin, inzivaya çekilip dalgaları arayacak cesarete sahip olanları kayıracağına dair söylentiler vardı. Onun yerine bu kâbusu göndermişti.

Hayatı boyunca çok şanslı olmuştu. Bu onun cezasıydı.

Hançerle yabancıyı uzakta tuttu. Ölümle yüzleşince titremeye başladı.

Zihni, her biri bir öncekinden daha korkunç olasılıklardan oluşan bir girdaba dönüştü. Bu yabancıyı yetkililere teslim ederse, inzivayı bozduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Seçim Günü devam etmeyebilir. Hisan Burnu'nun saygıdeğer Valisi -Bu Seiiki eyaleti, tanrıların kızıl hastalıkla kirlenmiş olabilecek bir yere girmesine asla izin vermezdi. Şehrin güvenli olduğunun açıklanması haftalar sürebilirdi ve o zamana kadar gelen yabancıların uğursuzluk getirdiğine ve onun değil, bir sonraki nesil çıraqlara binici olma şansı verilmesi gerektiğine karar verilmiş olurdu. Bu ona her şeye mal olacaktı.

Onu ihbar edemezdi. Onu terk de edemezdi. Eğer o n d a kızıl hastalık varsa, kontrolsüzce dolaşmasına izin vermek tüm adayı tehlikeye atardı.

Tek bir seçenek vardı.

Hastalığı solumasını engellemek için yüzüne bir şerit bez sardı. Elleri titriyordu. İşi bittiğinde onu kumsalın siyah kumlarından alıp şehre kadar götürdü, cesaret edebildiği kadar yakın durarak bıçağını sırtına dayadı.

Hisan Burnu uykusuz bir limandı. Kadın yabancıyı gece pazarlarından, dalgaların karaya attığı odunlardan yontulmuş tapınakların yanından, Seçme Günü için asılmış mavi ve beyaz fenerlerin altından geçirdi. Tutsağı sessizlik içinde her şeye bakıyordu. Karanlık yüz hatlarını gizliyordu ama kadın

Kılıcını kafasına dayayıp onu indirmeye zorladı. Bu sırada onu diğerlerinden olabildiğince uzak tuttu.

Onu nasıl izole edeceğine dair bir fikri vardı.

Yapay bir ada buruna yapışmıştı. Adı Orisima'ydı ve yerel halk için merak uyandıran bir şeydi. Ticaret merkezi, Mentendon Özgür Devleti'nden bir avuç tüccar ve akademisyeni barındırmak için inşa edilmişti. Burnun diğer tarafında bulunan Lacustrine ile birlikte, ada dünyaya kapatıldıktan sonra Seiiki'de ticaret yapmaya devam etme izni sadece Mentendonlulara verilmişti.

Orisima.

Yabancı'yı oraya götürecekti.

Ticaret merkezine giden meşaleli köprü silahlı nöbetçiler tarafından korunuyordu. Çok az Seiikinese'nin giriş izni vardı ve o onlardan biri değildi. Çiti geçmenin tek yolu, Mentiş gemilerinden mal almak için yılda bir kez açılan iniş kapısıydı.

Tané yabancıyı kanala kadar götürdü. Onu Orisima'ya kendisi sokamazdı ama bunu yapabilecek bir kadın tanıyordu. Onu ticaret merkezinin tam olarak neresinde saklayacağını bilen birini.

Niclays Roos bir ziyaretçi kabul etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kapısı çalındığında kendine azıcık şarap ayırıyordu - azıcık harçlığından bir damla-. Şarap dünyada kalan birkaç zevkinden biriydi ve ilk tadına bakmadan önceki o altın anın tadını çıkararak kokusunu içine çekmeye dalmıştı.

Şimdi bir kesinti. Tabii ya. Bir iç çekişle, ayak bileğindeki ani zonklamadan homurdanarak kendini yerden kaldırdı. Gut hastalığı bir kez daha canını sıkmak için geri dönmüştü.

Bir kapı daha çalındı.

"Ah, kapa *çeneni*," diye mırıldandı.

El yordamıyla bastonunu ararken yağmur çatıya vuruyordu. Seiikineliler yılın bu zamanında, bulutlar ve meyveler ağaçlarda kabarıken havanın yoğun ve nemli olduğu zamanlarda *yağan yağmura erik yağmuru* diyorlardı. Hasırların üzerinden topallayarak geçti, nefesinin altında küfretti ve kapıyı bir santim kadar açtı.

Dışarıdaki karanlığın içinde bir kadın duruyordu. Koyu renk saçları beline kadar dökülüyordu ve üzerinde tuz çiçekleriyle desenli bir cübbe vardı. Sadece yağmur bile onu bu kadar ıslatmış olamazdı.

"İyi akşamlar, bilgili Doktor Roos," dedi kadın.

Niclays kaşlarını kaldırdı. "Bu saatte ziyaretçi gelmesinden hiç hoşlanmam. Ya da herhangi bir saatte." Selam vermesi gerekiyordu ama bu yabancıyı etkilemek için hiçbir nedeni yoktu. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Bana söylendi." Başka bir açıklama gelmedi. "Yanımda hemşerilerinizden biri var. Bu gece sizinle kalacak ve yarın günbatımında onu alacağım."

"Vatandaşlarımdan biri."

Ziyaretçisi başını hafifçe çevirdi. Bir silüet yakındaki bir ağaçla yollarını ayırdı.

"Kaçakçılar onu Seiiki'ye teslim etti," dedi kadın. "Onu yarın Sayın Vali'ye götüreceğim."

Figür evinden ışığa doğru yaklaştığında Niclays buz kesti.

En az kadın kadar sırlıslık olmuş altın saçlı bir adam eşliğinde duruyordu. Orisima'da hiç görmediği bir adam.

Ticaret merkezinde yirmi kişi yaşıyordu. Her birinin yüzünü ve adını biliyordu. Ve sezonun ilerleyen zamanlarına kadar hiçbir Mentiş gemisi yeni gelenlerle gelmezdi.

Her nasılsa, bu ikisi görünmeden içeri girmişti.

"Hayır." Niclays bakakaldı. "Aziz, kadın, beni bir kaçakçılık operasyonuna dahil etmeye mi çalışıyorsun?" El yordamıyla kapıyı açtı. "İzinsiz giren birini saklayamam. Eğer biri bilseydi-"

"Bir gece."

"Bir gece, bir yıl - ne olursa olsun kafalarımız omuzlarımızdan kesilecek. İyi akşamlar."

Adam kapıyı kapatmaya çalışırken, kadın dirseğini boşluğa sıkıştırdı. "Eğer bunu yaparsan," dedi, artık o kadar yakındı ki Niclays nefesini hissedebiliyordu,

"Gümüşle ödüllendirileceksiniz. Ne kadar taşıyabilirsen." Niclays

Roos tereddüt etti.

Gümüş cazipti. Nöbetçilerle sarhoşken çok fazla kâğıt oyunu oynamıştı ve onlara bir ömür boyu kazanabileceğinden çok daha fazlasını borçluydu. Şimdiye kadar tehditlerini bir sonraki Mentiş sevkiyatından mücevher vaadiyle oyalamıştı ama sevkiyat geldiğinde gemide tek bir sefil mücevher bile olmayacağını çok iyi biliyordu. Onun gibiler için değil.

Genç benliği, sadece heyecan uğruna bile olsa teklifi kabul etmesi için onu teşvik etti. Daha yaşlı, daha bilge benliği müdahale edemedi kadın uzaklaştı.

"Yarın gece döneceğim," dedi kadın. "Onun görülmesine izin verme."

"Bekle," diye tısladı adam kadının ardından, öfkeyle. "Kimsin sen?"

Kadın çoktan gitmişti. Niclays sokağa bir bakış atıp hüsran dolu bir hırıltıyla korkmuş görünen adamı evine sürükledi.

Bu çılgınlıktı. Eğer komşuları bir kaçak barındırdığını fark ederlerse, merhametiyle tanınmayan çok öfkeli bir Savaş Lordu'nun huzuruna çıkarılacaktı.

Yine de Niclays buradaydı.

Kapıyı kilitledi. Sıcağa rağmen yeni gelen hasırların üzerinde titriyordu. Zeytin rengi teni yanaklarına kadar yanmış, mavi gözleri tuzdan çiğ kalmıştı. Niclays sadece kendini sakinleştirmek için Mentendon'dan getirdiği battaniyeyi buldu ve konuşmadan alan adama uzattı. Korkmuş görünmekte haklıydı.

"Nereden geliyorsun?" Niclays sertçe sordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı misafiri. "Anlamıyorum. Seiikince mi konuşuyorsunuz?"

Inysh. Bu dili uzun zamandır duymamıştı.

"Bu," diye cevap verdi Niclays, "Seiikinese değildi. Bu Mentişçeydi. Sizin de öyle olduğunuzu sanmıştım."

"Hayır, efendim. Ben Ascalon'luyum," diye yumuşak bir cevap geldi. "Beni barındırdığınız için size teşekkür etmem gerektiğine göre adınızı sorabilir miyim?"

Tipik Inysh. Önce nezaket. "Roos," dedi Niclays ısırarak. "Doktor Niclays Roos. Usta cerrah. Şu anda varlığınızla hayatını tehlikeye attığınız kişi."

Genç adam ona bakakaldı.

"Doktor-" Yutkundu. "Doktor Niclays Roos mu?" "Tebrikler evlat.

Deniz suyu kulaklarına zarar vermemiş."

Misafiri titreyerek nefes aldı. "Doktor Roos," dedi, "bu ilahi bir takdir. Yoldaşlık Şövalyesi'nin beni size getirmiş olması, onca insan arasında-"

"Ben." Niclays kaşlarını çattı. "Daha önce tanıştık mı?"

Hafızasını zorlayarak Inys'te geçirdiği zamanı hatırladı ama bu kişiyle hiç karşılaşmadığından emindi. Tabii o sırada sarhoş değilse. Inys'te sık sık sarhoş olurdu.

"Hayır efendim, ama bir arkadaşım bana adınızı söyledi." Adam koluyla yüzünü sildi. "Denizde yok olacağımdan emindim ama sizi görmek beni hayata döndürdü. Aziz'e şükürler olsun."

Niclays, "Azizinizin burada hiçbir gücü yok," diye mırıldandı. "Şimdi, hangi isimle anılıyorsun?"

"Sulyard. Efendi Triam Sulyard, efendim, hizmetinizdeyim. Majesteleri Inys Kraliçesi Sabran Berethnet'in evinde bir yaverdim."

Niclays çenesini sıktı. Bu isim midesindeki öfkeyi körüklemişti.

"Bir yaver." Oturdu. "Sabran tüm tebaasından bıktığı gibi senden de bıktı mı?"

Sulyard sinirlendi. "Eğer kraliçeme hakaret edersen, ben-"

"Ne yapacaksın?" Niclays gözlüklerinin kenarından ona baktı. "Belki de sana Triam Dullard demeliyim. Burada yabancılara ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı? Sabran seni özellikle uzun süreli bir ölüme mi gönderdi?"

"Majesteleri burada olduğumu bilmiyor."

İlginç. Niclays ona bir kadeh şarap doldurdu. "Buyurun," dedi isteksizce. "Hepsini."

Sulyard hepsini içti.

"Şimdi, Efendi Sulyard, bu önemli," diye devam etti Niclays. "Sizi kaç kişi gördü?"

"Beni kıyıya doğru yüzmeye zorladılar. Önce bir koya geldim. Kum simsiyahtı." Sulyard titriyordu. "Bir kadın beni buldu ve bıçak zoruyla bu şehre getirdi. Beni bir ahırda yalnız bıraktı ... sonra başka bir kadın geldi ve onu takip etmemi istedi. Beni denize götürdü ve bir iskeleye gelene kadar birlikte yüzdük. Sonunda bir kapı vardı."

"Ve açık mıydı?"

"Evet."

Kadın nöbetçilerden birini tanıyor olmalı. Onlardan iskele kapısını açık bırakmalarını istemiş olmalı.

Sulyard gözlerini ovuşturdu. Denizde geçirdiği zaman onu yıpratmıştı ama Niclays şimdi onun henüz genç olduğunu, belki de yirmi yaşında bile olmadığını görebiliyordu.

"Doktor Roos," dedi, "buraya son derece önemli bir görev için geldim. Konuşmam gerek-"

Niclays, "Sizi bu konuda durdurmak zorundayım, Efendi Sulyard," diye araya girdi. "Neden burada olduğun beni ilgilendirmiyor."

"Ama-"

"Sebepleriniz ne olursa olsun, buraya herhangi bir makamdan izin almadan bunu yapmak için geldiniz, bu aptallıktır. Eğer Baş Subay sizi bulur ve sorgulamak için götürürse, tüm dürüstlüğümlle şunu söyleyebilmek isterim ki

Seiiki'de hoş karşılanacağınızı düşünerek gecenin bir yarısı neden kapıma dayandığınıza dair en ufak bir fikrim yok."

Sulyard gözlerini kırptırdı. "Baş Subay mı?"

"Bu yüzen hurdalıktan sorumlu Seiikili yetkili, gerçi kendisini küçük bir tanrı gibi görüyor. En azından buranın ne olduğunu biliyor musun?"

"Orisima, Doğu'daki son Batı ticaret merkezi. Varlığı bana Savaş Lordu'nun beni görebileceği umudunu veren şeydi."

"Sizi temin ederim," dedi Niclays, "Pitosu Nadama hiçbir koşulda sarayına izinsiz giren birini kabul etmez. Eğer sizden haberdar olursa, yapacağı şey sizi idam etmek olacaktır."

Sulyard hiçbir şey söylemedi.

Niclays kısa bir süre misafirine kurtarıcısının onun için geri gelmeyi planladığını söylemeyi düşündü, belki de yetkilileri onun varlığından haberdar etmek için. Buna karşı karar verdi. Sulyard paniğe kapılıp kaçmaya çalışabilirdi ve kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Yarın. Yarın gitmiş olacaktı.

Tam o sırada Niclays dışarıdan sesler duydu. Ayak sesleri diğer evlerin ahşap basamaklarında takırdıyordu. Karnında bir ürperti hissetti.

"Saklan," dedi ve bastonunu kavradı.

Sulyard bir paravanın arkasına saklandı. Niclays titreyen elleriyle kapıyı açtı.

Yüzyıllar önce, Seiiki'nin İlk Savaş Lordu Büyük Ferman'ı imzalamış ve halkını Drakonik vebadan korumak için adayı Lacustrine ve Mentish dışında herkese kapatmıştı. Veba ortadan kalktıktan sonra bile bu ayrılık devam etti. İzinsiz gelen her yabancı öldürülürdü. Onlara yardım eden herkes gibi.

Sokakta nöbetçilerden hiçbir iz yoktu ama komşularından birkaçı toplanmıştı. Niclays de onlara katıldı.

"Galian adına neler oluyor?" diye sordu başlarının üzerinde bir noktaya bakmakta olan aşçıya, ağzı kelekleri yakalayacak kadar genişti. "Gelecekte bu yüz ifadesini kullanmamamı tavsiye ederim Harolt. İnsanlar senin bir ahmak olduğunu düşünebilir."

"Bak, Roos," diye nefes aldı aşçı. "Bak!"

"Bu olsa iyi olur-"

Onu görünce durakladı.

Orisima'nın çitlerinin üzerinde devasa bir kafa yükseliyordu. Mücevher ve denizden doğmuş bir yaratığa aitti.

Pullarından bulutlar fışkırıyordu; aytaşı pulları o kadar parlaktı ki içten içe parlıyor gibiydiler. Her birinin üzerinde mücevher benzeri damlacıklardan oluşan bir kabuk parlıyordu. Her bir göz yanan bir yıldızdı ve her bir boynuz, solgun ayın altında parıldayan şipşak bir gümüştü. Yaratık bir kurdele zarafetiyle köprü'nün yanından akıp gitti ve kâğıttan bir uçurtma gibi hafif ve sessiz bir şekilde gökyüzüne yükseldi.

Bir ejderha. Hisan Burnu üzerinde yükselirken bile diğerleri sudan yükseliyor ve arkalarında soğuk bir sis bırakıyordu. Niclays bir elini göğsündeki davul sesine bastırdı.

"Şimdi," diye mırıldandı, "burada ne yapıyorlar?"

2

Batı

Maskeliydi elbette. Her zaman öyleydiler. Sadece bir aptal kimliğini gizlemeden Kraliçe Kulesi'ne izinsiz girerdi ve eğer Özel Oda'ya girmeyi başardıysa, bu cani kesinlikle aptal değildi.

Ötedeki Büyük Yatak Odası'nda Sabran mışıl mışıl uyuyordu. Saçları çözülmüş ve kirpikleri yanaklarına degecek kadar koyulaşmış olan Inys Kraliçesi bir huzur timsaliydi. Bu gece onun yanında Roslain Crest uyuyordu.

İkisi de katliama meyilli bir gölgenin her an daha da yaklaştığının farkında değildi.

Sabran emekliye ayrıldığında, en özel alanının anahtarı yatak odasındaki hanımlarından birine bırakılırdı. Anahtar şimdi Katryen Withy'deydi ve Boynuz Galerisi'ndeydi. Kraliyet daireleri Beden Şövalyeleri tarafından korunurdu ama Büyük Yatak Odası'nın kapısı her zaman gözetlenmezdi. Ne de olsa sadece bir anahtar vardı.

İzinsiz girme riski yoktu.

Kraliyet yatağı ile dış dünya arasındaki son sur olan Özel Oda'da, cani omzunun üzerinden baktı. Sör Gules Heath dışarıdaki görevine dönmüştü, o başka bir yerdeyken içeri sızan tehditten habersizdi. Ead'in kırıslara gizlenmiş, caninin kendisini kraliçeye götürecek kapıya dokunuşunu izlediğinden habersizdi. Davetsiz misafir sessizlik içinde pelerininden bir anahtar çıkardı ve kilide soktu.

Döndü.

Uzun bir süre hareketsiz kaldı. Şansını bekliyordu.

Bu seferki diğerklerinden çok daha dikkatliydi. Heath öksürük nöbetlerinden birine yenik düştüğünde, davetsiz misafir Büyük Yatak Odası'nın kapısını araladı. Diğerkeliyle bir bıçağı kınından çıkardı. Diğerklerinin kullandığı bıçağın aynısıydı.

O hareket ettiğinde, Ead de hareket etti. Sessizce onun üzerindeki kırıştan aşağı indi.

Çıplak ayakları mermerin üzerinde parlıyordu. Canı, hançeri havada, Büyük Yatak Odası'na adımını attığında, kadın onun ağzını kapattı ve bıçağını kaburgalarının arasına sapladı.

Boğaz kesen kıpırdandı. Ead bir damla kanın bile üzerine dökülmemesine dikkat ederek kılıcını sıkıca tuttu. Ceset sakinleşince onu yere indirdi ve diğerklerinin giydiğı gibi ipek astarlı vizardını kaldırdı.

Altındaki yüz çok gençti, henüz çocukluktan çıkmamıştı. Göl suyu gibi gözler tavana bakıyordu.

Kızın tanıdığı biri değildi. Ead onun alnından öptü ve onu mermer zeminde bıraktı.

Neredeyse gölgelere geri döndüğü anda bir yardım çığlığı d u y d u .

Şafak onu sarayın bahçesinde buldu. Saçları zümrütle süslenmiş altın ipliklerle örülmüştü.

Her sabah aynı rutini sürdürüyordu. Öngörülebilir olmak güvende olmak demektir. Önce Posta Müdürü'ne gitti, o da kendisine mektup gelmediğini teyit etti. Sonra kapılara gidip Ascalon şehrine baktı ve bir gün şehrin içinden geçebileceğini, bir limana ve onu Lasia'ya götürecek bir gemiye ulaşana kadar yürümeye devam edebileceğini hayal etti. Bazen dışarıda tanıdığı biriyle göz göze geliyordu ve aralarında ufak bir selamlaşma oluyordu. Sonunda, Margret'le birlikte orucunu açmak için Ziyafet Evi'ne gidecek ve ardından saat sekizde görevleri başlayacaktı.

Bugün ilk işi Kraliyet Çamaşırcısının izini sürmektir. Ead çok geçmeden kadını Büyük Mutfak'ın arkasında, sarmaşıklarla örtülü bir girintide buldu. Bir seyis, kadının yakasındaki çilleri diliyle sayıyor gibiydi.

"İkinize de iyi sabahlar," dedi Ead.

Çift soluk soluğa birbirinden ayrıldı. Gözleri dönmüş olan seyis, atlarından biri gibi fırladı.

"Bayan Duryan!" Çamaşırcı kadın eteklerini düzeltti ve saç diplerine kadar kızarmış bir halde reverans yaptı. "Lütfen kimseye söylemeyin hanımefendi, yoksa mahvolurum."

"Reverans yapmanıza gerek yok. Ben bir hanımefendi değilim." Ead gülümsedi. "Majestelerine *her* gün eşlik etmeniz gerektiğini hatırlatmanın akıllıca olacağını düşündüm. Son zamanlarda biraz gevşek davrandınız."

"Ah, Bayan Duryan, itiraf etmeliyim ki aklım başka yerdeydi, ama çok endişeliydim." Çamaşırcı kadın nasırlı ellerini sıktı. "Hizmetçiler fısıldaşıp duruyor, hanımefendi. İki gün önce bir wyverling'in Göller'den bazı hayvanları kaçırdığını söylüyorlar. Bir wyverling! İsimsiz Olan'ın hizmetkârlarının uyanması korkutucu değil mi?"

"İşinizde ihtiyatlı olmanızın tam da nedenini bulmuş oldunuz. İsimsiz Olan'ın hizmetkârları Majestelerinin gitmesini istiyorlar, çünkü onun ölümü efendilerini bu dünyaya geri getirecek," dedi Ead. "İşte bu yüzden senin rolün *hayati önem* taşıyor, sevgili eşim. Her gün çarşaflarında zehir olup **o l m a d ı ğ ı n ı** kontrol etmeyi ve yatak takımlarını taze ve tatlı tutmayı ihmal etmemelisin."

"Elbette, evet. Görevlerime daha fazla özen göstereceğime söz veriyorum."

"Oh, ama bana söz vermemelisin. Aziz'e söz vermelisin." Ead başını Kraliyet Mabedi'ne doğru eğdi. "Şimdi ona git. Belki patavatsızlığın için de af dileyebilirsin. Sevgilinle birlikte git ve merhamet için dua et. Acele et!"

Çamaşırcı kadın hızla uzaklaşırken, Ead bir gülümsemeyi bastırdı. Inysh'i kızdırmak neredeyse çok kolaydı.

Gülümseme kısa sürede kayboldu. Bir wyverling insanların hayvanlarını çalmaya cüret *etmişti*. Drakonik yaratıklar yıllardır uzun uykularından uyanıyor olsalar da, görülmeleri nadirdi; ancak son birkaç ayda birkaç tane görülmüştü. Canavarların yerleşik bölgelerde avlanacak kadar cesaretlenmeye başlaması kötüye işaretti.

Gölgede kalan Ead, kraliyet dairelerine giden uzun yolu izledi. Kraliyet Kütüphanesi'nin yanından geçti, bahçede dolaşan beyaz tavus kuşlarından birinin etrafından dolaştı ve dehlizlere girdi.

Soluk kireçtaşından tırmanan bir zafer olan Ascalon Sarayı, Inys Krallığı'nın yöneticileri olan Berethnet Hanedanı'nın en büyük ve en eski konutuydu. Drakon Ordusu'nun insanoğluna karşı yıllarca süren savaşını başlattığı Çağların Kederi'nde gördüğü hasar çoktan silinmişti. Her pencere gökkuşağının tüm renklerinde vitraylarla donatılmıştı. Arazisi bir Erdemler Mabedine ev sahipliği yapıyordu,

Gölgeli çimenlerin bulunduğu bahçeler ve mermer kaplı saat kulesiyle muazzam Kraliyet Kütüphanesi. Burası Sabran'ın yaz boyunca sarayının bulunduğu tek yerd.

Avlunun ortasında bir elma ağacı duruyordu. Ead onu görünce durdu, göğsü ağrıyordu.

Loth'un Lord Kitston Glade ile birlikte gecenin köründe saraydan kaybolmasının üzerinden beş gün geçmişti. Nereye gittiklerini ya da neden saraydan izinsiz ayrıldıklarını kimse bilmiyordu. Sabran huzursuzluğunu bir pelerin gibi giymişti ama Ead kendi huzursuzluğunu sessiz ve kapalı tutmuştu.

Lord Arteloth Beck'le ilk kez tanıştığı ilk Kardeşlik Şöleni'nin de ki odun dumanı kokusunu hatırladı. Her sonbaharda, saray hediyelerini deış tokuş etmek ve Erdemlilik'teki birlikteliklerinin tadını çıkarmak için bir araya gelirdi. Birbirlerini ilk kez yüz yüze görmüşlerdi ama Loth daha sonra ona yeni nedi meyi uzun zamandır merak ettiğini söylemişti. Ne soylu ne de köylü olan on sekiz yaşındaki Güneyli'nin Şövalyelik Erdemleri'ne yeni geçtiğine dair fısıltılar duymuştu. Birçok saray mensubu Ersyr Büyükelçisi'nin onu kraliçeye takdim ettiğini görmüşü.

Yeni yılı kutlamak için mücevher ya da altın getirmedim, Majesteleri. Bunun yerine, size Üst Hanedanınız için bir hanımefendi getirdim, demişti Chassar. Sadakat en büyük hediye.

Kraliçenin kendisi daha yirmi yaşındaydı. Soylu bir kanı ya da unvanı olmayan bir nedime tuhaf bir hediye idi ama nezaket onu kabul etmeye zorladı.

Buna Kardeşlik Şöleni deniyordu ama kardeşlik bir yere kadar gidiyordu. O gece kimse dans etmek için Ead'e yaklaşmamıştı, Loth'tan başka. Geniş omuzlu, ondan bir baş daha uzun, koyu siyah tenli ve sıcak kuzeyli bir ses tonuna sahipti.

Saraydaki herkes onun adını biliyordu. Goldenbitch'ün varisi -Saint'in doğum yeri- ve Kraliçe Sabran'ın yakın arkadaşıydı.

Bayan Duryan, demişti, eğilerek, eğer bana bir dans şerefini bahşederseniz, böylece Maliye Bakanı'nın oldukça sıkıcı sohbetinden kaçabilirim, size borçlu olurum. Karşılığında, Ascalon'daki en iyi şaraptan bir kadeh getireceğim ve yarısı senin olacak. Ne dersiniz?

Bir arkadaşla ihtiyacı vardı. Ve daha sert bir içkiye. Böylece, adam Lord Arteloth Beck olmasına ve kadın ona yabancı olmasına rağmen, üç pavan dans etmişler ve gecenin geri kalanını elma ağacının yanında, yıldızların altında içip konuşarak geçirmişlerdi. Ead daha ne olduğunu anlamadan bir dostluk filizlenmişti.

Şimdi gitmişti ve bunun tek bir açıklaması vardı. Loth sarayı asla kendi isteğiyle terk etmezdi -kesinlikle kız kardeşine söylemeden ya da Sabran'dan izin istemeden. Bunun tek açıklaması zorla götürülmüş olmasıydı. Hem o hem de

Margret onu uyarmaya çalışmışlardı. Ona, Sabran'la olan arkadaşlığının - çocukluklarında başlayan bir arkadaşlık- eninde sonunda onu evlenme ihtimaline karşı bir tehdit haline getireceğini söylemişlerdi. Daha az olması gerektiğini Artık büyüdükleri için ona aşınaydılar.

Loth hiçbir zaman mantık dinlememişti.

Ead daldığı hayallerden sıyrıldı. Dehlizlerden çıkarken, Adalet Düşesi Leydi Igrain Crest'in hizmetindeki bir grup hizmetkâr için bir kenarda durdu. Rozeti onların tabelalarına işlenmişti.

Güneş Saati Bahçesi sabah ışığını içine çekti. Yolları güneş tarafından ballanmıştı ve çimenlerini süsleyen güller yumuşak bir kızarıklığa sahipti. Yakınlardaki Dearn Kulesi'nin girişinin üzerindeki lentoda duran Berethnet Hanedanı'nın beş Büyük Kraliçesi'nin heykelleri tarafından gözetleniyordu. Sabran genellikle böyle günlerde hanımlarından biriyle kol kola yürüyüşe çıkmayı severdi ama bugün yollar boştu. Yatağına bu kadar yakın bir yerde bir ceset bulunmuşken kraliçenin gezintiye çıkacak hali yoktu.

Ead Kraliçe Kulesi'ne yaklaştı. Kulenin yukarısına doğru kıvrılan ağaç sarmaşıkları mor çiçeklerle doluydu. İçerideki birçok merdiveni çıktı ve kraliyet dairelerine doğru ilerledi.

Altın kaplama zırhlar ve yaz için yeşil pelerinler giymiş on iki Beden Şövalyesi, Özel Oda'nın kapılarını çevreliyordu. Vambraklarını çiçek desenleri kaplarken, Berethnet rozeti göğüs zırhlarında gururla yer alıyordu. Ead yaklaşırken sertçe başlarını kaldırdılar.

"İyi sabahlar," dedi.

O anki ihtiyat azaldı ve Özel Oda'dan bir Leydi için kenara çekildiler.

Ead çok geçmeden Kardeşlik Dükü'nün yeğeni Leydi Katryen Withy'yi buldu. Dört yirmi yaşlarında, Yatak Odası'nın üç Leydisi'nin en genci ve en uzun boylusuydu; pürüzsüz kahverengi bir tene, dolgun dudaklara ve neredeyse siyaha çalan koyu bir kıızıla sahip, sıkıca kıvrılmış saçlara sahipti.

"Hanımefendi Duryan," dedi. Saraydaki diğer herkes gibi o da yaz için yeşiller ve sarılar giyiyordu. "Majesteleri hâlâ uyuyor. Çamaşırcıyı buldun mu?"

"Evet leydim." Ead reverans yaptı. "Görünüşe göre... ailesine karşı görevleri dikkatini dağıtmış."

"Hiçbir görev kraliyete olan hizmetimizden üstün değildir." Katryen kapılara doğru baktı. "Başka bir izinsiz giriş daha oldu. Bu sefer düzenbaz çok daha az gaf yapmış. Büyük Yatak Odası'na ulaşmakla kalmamış, anahtarı da almış."

"Büyük Yatak Odası." Ead onun şaşırması görünmesini umuyordu. "O halde Üst Hanedan'dan biri Majestelerine ihanet etti."

Katryen başını salladı. "Gizli Merdiven'den çıktığını düşünüyoruz. Bu sayede Beden Şövalyeleri'nin çoğundan kurtulup doğrudan Özel Oda'ya girebilirdi. Ve Gizli Merdiven'in o zamandan beri mühürlü olduğu düşünülürse-" İçini çekti. "Kapıcı Çavuşu gevşekliği yüzünden görevden alındı. Şu andan itibaren, Büyük Yatak Odası'nın kapısı *asla* gözden uzak olmamalı."

Ead başını salladı. "Bugün ne yapmamızı istersiniz?"

"Sizin için özel bir görevim var. Bildiğiniz gibi Menteşe Büyükelçisi Oscarde utt Zeedeur bugün geliyor. Kızı son zamanlarda giyim kuşamında oldukça gevşek davranıyor," dedi Katryen dudaklarını büzerek. "Leydi Truyde saraya ilk geldiğinde her zaman düzgündü, ama şimdi- neden, dün ayinlerde saçında bir *yaprak* vardı ve ondan önceki gün kuşağını unuttu." Ead'e uzun uzun baktı. "Konumunuza yakışır bir şekilde nasıl giyineceğinizi biliyor gibisiniz. Leydi Truyde'un hazır olmasını sağla."

"Peki leydim."

"Oh, ve Ead, davetsiz misafirden bahsetme. Majesteleri sarayda huzursuzluk yaratmak istemez."

"Elbette."

Muhafızların yanından ikinci kez geçerken Ead bakışlarını onların boş yüzlerinde gezdirdi.

Ev halkından birilerinin canilerin saraya girmesine izin verdiğini uzun zamandır biliyordu. Şimdi de birileri onlara Inys K r a l i ç e s i uyurken ona ulaşmaları için bir anahtar vermişti.

Ead kim olduğunu bulmaya niyetliydi.

Berethnet Hanesi, çoğu kraliyet hanesi gibi, erken ölümlerden payına düşeni almıştı. Birinci Glorian zehirli bir kadehten şarap içmişti. Üçüncü Jillian, kendi hizmetkârlarından biri tarafından kalbinden bıçaklanmadan önce sadece bir yıl hüküm sürmüştü. Sabran'ın kendi annesi, Dördüncü Rosarian, basilisk zehriyle dolu bir elbiseyle öldürülmüştü. Giysinin Özel Gardırop'a nasıl girdiğini kimse bilmiyordu ama bir cinayetten şüpheleniliyordu.

Şimdi caniler Berethnet Hanedanı'nın son veliahtı için geri dönmüşlerdi. Kraliçenin hayatına yönelik her girişimde ona biraz daha yaklaşıyorlardı. Biri bir büstü devirdiğinde kendini ele vermişti. Bir diğeri Boynuz Galerisi'ne girerken fark edilmişti ve bir diğeri de muhafızlar ona ulaşana kadar Kraliçe Kulesi'nin kapılarında nefret dolu şeyler haykırmıştı. Katil adayları arasında hiçbir bağlantı bulunamamıştı ama Ead onların tek bir efendiyi paylaştığından emindi. Sarayı iyi tanıyan biri. Anahtarı çalabilecek, bir kopyasını çıkarabilecek ve bir gün içinde geri koyabilecek biri. Kraliçe Rosarian'ın ölümünden beri kilitli olan Gizli Merdiven'in nasıl açılacağını bilen biri.

Eğer Ead Yatak Odasının Hanımlarından biri, güvenilir bir mahrem olsaydı, Sabran'ı korumak daha kolay olurdu. Inys'e geldiğinden beri bu pozisyon için bir şans bekliyordu ama bunun asla olmayacağını kabullenmeye başlamıştı. Unvansız bir dönme uygun bir aday değildi.

Ead, Truysde'u şeref nedimelerinin uyuduğu Sandık Odası'nda buldu. On iki yatak yan yana dizilmişti. Buradaki odaları diğer saraylardan daha genişti ama soylu bir ailede doğmuş kızlar için rahatsızdı.

En genç nedimler yastıklarla oynayıp gülüşüyorlardı ama Ead içeri girdiğinde hemen durdular. Aradığı hizmetçi hâlâ uyuyordu.

Zeedeur Markizi Leydi Truysde ciddi, genç bir kadındı; süt gibi solgun ve çilliydi, gözleri kemik karası gibiydi. İki yıl önce, Zeedeur Dükalığı babasına miras kalana kadar saray usullerini öğrenmesi için on beş yaşında Inys'e gönderilmişti. Ead'in aklına bir serçeyi getiren bir uyanıklığı vardı. Onu sık sık Okuma Odası'nda, merdivenleri yarılamış ya da sayfaları dökülen kitapları karıştırırken bulabilirdi.

"Leydi Truysde," dedi Ead ve reverans yaptı.

"Ne var?" diye cevap verdi kız, sesi sıkılmış gibiydi. Aksanı hâlâ lor gibi kalındı.

"Leydi Katryen giyinmenize yardım etmemi istedi," dedi Ead. "Eğer sizi memnun edecekse."

"On yedi yaşımdayım, Bayan Duryan ve kendi başıma giyinecek kadar zekâya sahibim."

Diğer hizmetçilerden bir nefes alma sesi duyuldu.

"Korkarım Leydi Katryen aksini düşünüyor," dedi Ead sakın bir sesle. "Leydi Katryen yanılıyor."

Nefesler daha da kesildi. Ead odada hiç hava kalıp kalmadığını merak ediyordu. "Hanımlar," dedi kızlara, "bir hizmetçi bulun ve lavabonun doldurulmasını isteyin lütfen."

Gittiler. Reveransla değil. Evdeki rütbesi onlardan daha yüksekti ama onlar soyluydu.

Truyde ayağa kalkmadan önce birkaç dakika kurşun ışığına baktı. Kendini lavabonun yanındaki tabureye bıraktı.

"Bağışlayın beni, Bayan Duryan," dedi. "Bugün pek neşeli değilim. Son zamanlarda uyku beni ele geçirdi." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Leydi Katryen isterse giyinmeme yardım edebilirsiniz."

Yorgun görünüyordu. Ead ateşin yanında biraz keten ısıtmaya gitti. Bir hizmetçi su getirdikten sonra Truyde'nin arkasında durdu ve bol buklelerini topladı. Beline kadar uzanan bu saçlar gerçek bir kıızıldı. Böyle saçlar Kuğu Boğazı'nın karşısındaki Mentendon Özgür Eyaleti'nde yaygındı ama Inys'te alışılmadık bir durumdu.

Truyde yüzünü yıkadı. Ead saçlarını kremle ovdu, sonra durulayarak temizledi ve her düğümü taradı. Tüm bunlar olurken kız hiçbir şey söylemedi.

"İyi misiniz leydim?"

"Oldukça iyiyim." Truyde başparmağındaki yüzüğü çevirerek altındaki yeşil lekeyi ortaya çıkardı. "Sadece diğer hizmetçilerden ve onların dedikodularından rahatsızım. Söyleyin bana, Bayan Duryan, Sör Marke Birchen'in yaveri olan Efendi Triam Sulyard hakkında bir şey duydunuz mu?"

Ead ateşin ısıttığı ketenle Truyde'nin saçlarını okşadı. "Pek bir şey duymadım," dedi. "Sadece kışın saraydan izinsiz ayrıldığını ve kumar borcu olduğunu duydum. Neden?"

"Diğer kızlar durmadan onun yokluğundan bahsediyor, çılgın hikâyeler uyduruyorlar. Onları susturmayı umuyordum."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Truyde kumral kirpiklerinin altından başını kaldırıp baktı. "Siz de bir zamanlar nedimeydiniz."

"Evet." Ead çamaşırları sıktı. "Büyükelçi uq- Ispad beni saraya getirdikten sonra dört yıl boyunca."

"Ve sonra terfi ettin. Belki Kraliçe Sabran bir gün beni de Özel Oda Leydisi yapar," diye düşündü Truyde. "O zaman bu kafeste uyumak zorunda kalmam."

"Genç bir kızın gözünde tüm dünya bir kafestir." Ead onun omzuna bir el koydu. "Elbiseni getireyim."

Truyde ateşin yanına oturdu ve saçlarını parmaklarıyla taradı. Ead onu kuruması için bıraktı.

Odanın dışında, Hizmetçilerin Annesi Leydi Oliva Marchyn, o cırtlak sesiyle adamlarını uyandırıyor. Ead'i görünce sertçe, "Bayan Duryan," dedi.

Bu ismi sanki bir hastalıkmiş gibi telaffuz ediyordu. Ead sarayın bazı üyelerinden bunu bekliyordu. Ne de olsa o bir Güneyliydi, Virtudom'un dışında doğmuştu ve bu da Inysh'i kuşkulandırıyor.

"Leydi Oliva," dedi sakince. "Leydi Katryen beni Leydi Tuyde'nin giyinmesine yardım etmem için gönderdi. Elbisesini alabilir miyim?"

"Hm. Beni takip edin." Oliva onu başka bir koridora götürdü. Saçlarına ak düşmüştü. "Keşke şu kız yemek yese. Kışın açan bir çiçek gibi solup gidecek."

"Ne zamandır iştahı yok?"

"Erken Bahar Bayramı'ndan beri." Oliva ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "İyi görünmesini sağla. Babası çocuğun yetersiz beslendiğini düşünürse çok kızar."

"Hasta değil mi?"

"Hastalık belirtilerini bilirim hanımım."

Ead biraz gülümsedi. "Aşk hastalığı o zaman?"

Oliva dudaklarını büzdü. "O bir nedime. Ve Sandık Odası'nda dedikodu istemiyorum."

"Affedersiniz leydim. Sadece bir şakaydı."

"Sen Kraliçe Sabran'ın nedimesisin, aptalı değil."

Oliva burnunu çekerek elbiseyi baskı makinesinden aldı ve uzattı. Ead reverans yaptı ve geri çekildi.

Ruhu o kadından nefret ediyordu. Baş nedime olarak geçirdiği dört yıl hayatının en sefil dönemiydi. Altı Erdem'i kabul etmesinden sonra bile Berethnet Hanesi'ne olan sadakati sorgulanmaya devam etmişti.

Sandık Odası'ndaki sert yatağında yattığını, ayaklarının ağrıdığını, diğer kızların onun Güneyli aksanı hakkında konuşmalarını ve Ersyr'de ne tür bir sapkınlık yapmış olabileceğine dair spekülasyonlarını dinlediğini hatırlıyordu. Oliva onları durdurmak için tek kelime bile etmemişti. Ead içten içe bunun geçeceğini biliyordu ama alay konusu olmak gururunu incitmişti. Özel Kalem'de bir boşluk açıldığında

Oda, Hizmetçilerin Annesi ondan kurtulduğu için çok mutluydu. Ead kraliçe için dans etmekten lavaboları boşaltmaya ve kraliyet dairelerini toplamaya geçmişti. Artık kendi odası ve daha iyi bir maaşı vardı.

Sandık Odası'nda Truyde yeni bir kıyafet giymişti. Ead ona bir korse ve yazlık bir kombinezon, ardından da kabarık kollu ve dantel parçalı siyah ipek bir elbise giymesine yardım etti. Hamisi Cesaret Şövalyesi'nin kalkanını gösteren bir broş kalbinin üzerinde parılıyordu. Virtudom'un tüm çocukları on iki yaşına geldiklerinde koruyucu şövalyelerini seçerlerdi.

Ead de bir tane takardı. Cömertlik için bir demet buğday. Kendisi de din değiştirdiğinde almıştı.

"Hanımefendi," dedi Truyde, "diğer nedimler sizin bir kâfir olduğunuzu söylüyor." "Ead, "O nedimelerin bazılarının aksine ben ayinlerimi mabette yapıyorum," dedi.
onur."

Truyde onun yüzüne baktı. "Ead Duryan gerçekten senin adın mı?" diye sordu aniden. "Kulağıma Ersyri gibi geliyor."

Ead altın bir kurdele bobinini eline aldı. "O halde Ersyri dilini biliyor musunuz leydim?"

"Hayır, ama ülke tarihlerini okudum."

"Okumak," dedi Ead hafifçe. "Tehlikeli bir eğlence."

Truyde keskin gözlerle ona baktı. "Benimle alay ediyorsun." "Asla. Hikâyelerde büyük bir güç vardır."

"Tüm hikâyeler gerçeğin tohumundan büyür," dedi Truyde. "Figürasyondan sonra bilgidirler."

"O halde bilginizi iyilik için kullanacağınıza inanıyorum." Ead parmaklarını kırmızı buklelerinin arasından geçirdi. "Madem sordunuz, hayır, bu benim gerçek adım değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senin gerçek adın ne?"

Ead saçlarının iki tutamını geriye attı ve kurdeleyle ördü. "Burada hiç kimse duymadı."

Truyde kaşlarını kaldırdı. "Majesteleri bile mi?"

"Hayır." Ead kızı kendisine bakması için çevirdi. "Hizmetçilerin Annesi sağlığınız için endişeleniyor. İyi olduğunuzdan emin misiniz?" Truyde tereddüt etti. Ead kardeşçe bir eli onun koluna koydu. "Benim bir sırrımı biliyorsun. Aramızda bir sessizlik yemini var. Hamile misin, öyle mi?"

Truyde kaskatı kesildi. "Hayır değilim." "O zaman ne?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Midem çok hassas, hepsi bu.

."

"Efendi Sulyard gittiğinden beri."

Truyde sanki ona vurmuş gibi baktı.

"İlkbaharda gitti," dedi Ead. "Leydi Oliva o zamandan beri iştahınızın az olduğunu söylüyor."

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz, Bayan Duryan. Çok fazla." Tuyde ondan uzaklaştı, burun delikleri alevlendi. "Ben Tuyde utt Zeedeur, Vatten soyundanım, Zeedeur Markizi'yim. Aşağılık bir yaverle çiftleşmeye tenezzül edeceğimi düşünmek bile-" Sırtını döndü. "Gözümün önünden kaybol, yoksa Leydi Oliva'ya bir nedime hakkında yalanlar yaydığını söylerim."

Ead kısa bir süre gülümsedi ve geri çekildi. Bir çocuk tarafından rencide edilemeyecek kadar uzun süredir saraydaydı.

Oliva onun koridordan çıkışını izledi. Güneş ışığına adım attığında Ead taze kesilmiş çimen kokusunu içine çekti.

Bir şey açıldı. Tuyde utt Zeedeur gizlice Triam Sulyard ile yakınlaşmıştı ve Ead sarayın sırlarını öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Eğer Anne isteseydi, bunu da bilirdi.

Doğu

Şafak Seiiki'nin üzerinde bir balıkçıl yumurtası gibi çatladı. Soluk ışık odanın içine süzüldü. Panjurlar sekiz gündür ilk kez açılmıştı.

Tané çiğ gözlerle tavana baktı. Bütün gece huzursuzdu, bir sıcak bir soğuk.

Bir daha asla bu odada uyanamayacaktı. Seçim Günü gelmişti. Çocukluğundan beri beklediği ve inzivayı bozmaya karar verdiği bir aptal gibi riske attığı gün. Susa'dan yabancıyı Orisima'da s a k l a m a s ı n ı isteyerek ikisinin de hayatını riske atmıştı.

Midesi bir su değirmeni gibi döndü. Üniformasını ve çamaşır çantasını aldı, uyuyan Ishari'nin yanından geçti ve odadan dışarı çıktı.

Güney Evi, Hisan Burnu'nun üzerinde yükselen sıradağlar olan Ayı Çenesi'nin eteklerinde yer alıyordu. Diğer üç Öğrenim Evi'yle birlikte Yüksek Deniz Muhafızları'na çırak yetiştirmek için kullanılırdı. Tané üç yaşından beri buranın salonlarında yaşıyordu.

Dışarı çıkmak bir fırına adım atmak gibiydi. Sıcaklık cildini cilalıyor ve saçlarını daha gür hissettiriyordu.

Seiiki'nin bir kokusu vardı. Ağaçlardaki öz odunların, yağmurun açtığı kilidin ve her yaprağın üzerindeki yeşilin parfümü. Genelde Tané bunu sakinleştirici bulurdu ama bugün hiçbir şey onu rahatlatmıyordu.

Kaplıcalar sabah sisinin içinde buğulanıyordu. Tané uyku bornozunu çıkarıp en yakın havuza girdi ve bir avuç kepeklerle kendini ovdu. Erik ağaçlarının gölgesinde üniformasını giydi ve uzun saçlarını ensesinin bir tarafına taradı, böylece mavi ejderha tuniğinin üzerinde görülebiliyordu. İçeriye girdiğinde odalarda bir hareketlilik vardı.

Çay ve et suyundan oluşan küçük bir kahvaltı yaptı. Birkaç çırak yanından geçerken ona şans diledi.

Vakit geldiğinde, ilk ayrılan o oldu.

Dışarıda hizmetkârlar atlarla bekliyordu. Hep bir ağızdan selam verdiler. Tané atına bindiğinde, Ishari telaşlı bir ifadeyle evden fırladı ve eyerine tırmandı.

Tané boğazında ani bir düğümle onu izledi. O ve Ishari altı yıl boyunca aynı odayı paylaşmışlardı. Törenden sonra birbirlerini bir daha asla göremeyebilirlerdi.

Öğrenim Evleri'ni Hisan Burnu'nun geri kalanından ayıran kapıya doğru at sürdüler, köprüyü geçtiler ve dağlardan aşağı akan derenin yanından geçerek bölgenin başka yerlerinden gelen çıraklara katıldılar. Tané, rakibi Turosa'nın kendi hizasından ona bakıp alay ettiğini gördü. Atını tekmeleyip arkadaşlarının gölgesinde dörtlüyle şehre doğru yola çıkana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

Tané son bir kez omzunun üzerinden yemyeşil tepelere ve soluk mavi gökyüzüne karşı karaçam ağaçlarının silüetlerine baktı. Sonra bakışlarını ufka dikti.

Hisan Burnu'nda yavaş bir alay vardı. Birçok vatandaş çırakların tapınağa gidişini görmek için erkenden uyanmıştı. Sokaklara tuzlu çiçekler atıyor ve her patikayı doldurarak yakında Tanrı'nın seçeceği kişileri bir an olsun görebilmek için sabırsızlanıyorlardı. Tané atın sıcaklığına, toynaklarının şakırtısına konsantre olmaya çalıştı; yabancıyı düşünmesini engelleyecek herhangi bir şey.

Susa, Inysh adamını Orisima'ya götürmeyi kabul etmişti. Elbette kabul etmişti. Tané için her şeyi yapardı, tıpkı Tané'nin onun için her şeyi yapacağı gibi.

Tesadüfe bakın ki, Susa bir zamanlar ticaret karakolundaki nöbetçilerden biriyle ilişki kurmuş ve onu geri kazanmaya heveslenmişti. İniş kapısı kilitli olmadığından, Susa yabancı ile birlikte yüzerek oraya gitmeyi ve onu Orisima'nın usta cerrahına teslim etmeyi planlamıştı, eğer işbirliği yaparsa boş bir gümüş vaadiyle. Görünüşe göre adamın kumar borcu vardı.

Eğer kaçakta kızıl hastalık varsa, Orisima'da hapsedilmiş olacaktı. Tören sona erdiğinde Susa onu isimsiz olarak Hisan Burnu Valisi'ne ihbar edecekti. Cerrah, adamı evinde bulduğunda kırbaçlanacaktı ama Tané onun öldürüleceğinden şüpheliydi; bu, Mentendon Özgür Devleti ile ittifakı riske atardı. İşkence dilini çözerse, izinsiz giren kişi yetkililere geldiği gece araya giren iki kadından bahsedebilirdi ama davasını savunmak için çok az zamanı olacaktı. Kızıl hastalık riskini kontrol altına almak için kılıçtan geçirilecekti.

Bu düşünce Tané'nin ellerine, kızarıklığın ilk ortaya çıkacağı yere bakmasına neden oldu. Adamın tenine dokunmamıştı ama ona yaklaşmak korkunç bir riskti. Gerçek bir delilik anı. Eğer Susa kızıl hastalığa yakalanmış olsaydı, kendini asla affetmeyecekti.

Susa, bugünün Tané'nin hep hayal ettiği gibi geçmesi için her şeyi riske atmıştı. Arkadaşı onun vicdanını ya da akıl sağlığını sorgulamamıştı. Sadece yardım edeceğini kabul etmişti.

Büyük Pelerin Tapınağı'nın kapıları on yıldan beri ilk kez açıktı. İki devasa ejderha heykeli tarafından kuşatılmışlardı, ağızları sonsuz kükremelerle açıktı. Aralarında kırk at koşturuyordu. Bir zamanlar ahşaptan yapılmış olan tapınak, Büyük Keder sırasında yerle bir edilmiş ve daha sonra taşla yeniden inşa edilmişti. Saçaklarından yüzlerce mavi cam fener sarkıyor ve soğuk bir ışık yayıyordu. Balıkçı şamandıralarına benziyorlardı.

Tané atından indi ve Ishari'nin yanında, dalgaların karaya attığı ağaçtan yapılmış geçide doğru yürüdü.

Turosa da onlarla birlikte sıraya girdi.

"Yüce Kwiriki bugün sana gülümsesin Tané," dedi. "Senin gibi bir çırağın Tüy Adası'na gönderilmesi ne kadar utanç verici olurdu."

"Bu saygın bir hayat olurdu," dedi Tané atını bir uşağa teslim ederken.

"Yaşadığın zaman bunu kendine söyleyeceğine şüphe yok." "Belki sen de öyle olursun, saygıdeğer Turosa."

Ağzının kenarı seğirdi, sonra Kuzey Evi'nden arkadaşlarına katılmak üzere ilerledi.

"Seninle daha saygılı konuşmalı," diye mırıldandı Ishari. "Dumu senin çoğu dövüşte ondan daha iyi olduğunu söylüyor."

Tané hiçbir şey söylemedi. Kolları karıncalandı. Kendi evinde en iyisiydi, ama Turosa da onun evinde öyleydi.

Tapınağın dış avlusunda, insan binici alan ilk ejderha o l a n büyük Kwiriki'nin suretine oyulmuş bir çeşme duruyordu. Ağzından tuzlu su akıyordu. Tané ellerini yıkadı ve dudaklarına bir damla damlattı.

Tadı temizdi.

"Tané," dedi Ishari, "umarım her şey istediğin gibi gider."

"Ben de senin için aynısını umuyorum." Hepsi de aynı sonucu arzuluyordu. "Evden en son sen çıktın."

"Geç uyandım." Ishari kendi abdestini aldı. "Dün gece odamızdaki perdelerin açıldığını duyduğumu sandım. Bu beni tedirgin etti... Bir süre daha uyuyamadım. Odadan hiç çıktınız mı?"

"Hayır. Belki de öğretmenimizdi." "Evet, belki."

Güneşin çatıları aydınlattığı geniş iç avluya doğru ilerlediler.

Uzun bıyıklı bir adam, kolunun altında bir miğferle basamakların tepesinde duruyordu. Yüzü bronzlaşmış ve yıpranmıştı. Zırhlı kollar ve eldivenler, koyu mavi bir palto üzerine hafif bir zırh ve siyah kadife ve altın sırmalı ipekten yüksek yakalı bir pelerin giymiş olan bu adamın hem yüksek rütbeli bir kişi hem de bir asker olduğu belliydi.

Tané bir an için korkusunu unuttu. Yine ejderhaların hayalini kuran bir çocuktü.

Bu adam Seiiki'nin onurlu Deniz Generaliydi. Miduchi Klanı'nın, ejderha atlıları hanedanının başıydı; kan bağıyla değil, bir amaç uğruna birleşmiş bir hanedan. Tané bu isme sahip olmak istiyordu.

Çıraklar basamaklara ulaştıklarında iki sıra oluşturup diz çöktüler ve alınlarını yere bastırdılar. Tané Ishari'nin nefes alışını duyabiliyordu. Kimse ayağa kalkmadı. Kimse hareket etmedi.

Pullar taşla sürtünüyordu. Vücudundaki her kas gerilmiş gibiydi. Yukarı baktı.

Onlardan sekiz tane vardı. Yıllarını ejderha heykellerinin önünde dua ederek, onları inceleyerek ve uzaktan gözlemleyerek geçirmişti ama onları hiç bu kadar yakından görmemişti.

Boyutları nefes kesiciydi. Çoğu Seiikinese idi, gümüşü derileri ve kıvrak, kırbaç gibi formları vardı. İnanılmaz uzun gövdeleri görkemli başlarını kaldırıyordu ve her birinin üç pençeli ayaklarla biten dört kaslı bacağı vardı. Uzun dikenler yüzlerinden fırlayıp uçurtma çizgileri gibi uzanıyordu. Bu

Çoğunluğu oldukça gençti, belki dört yüz yaşındaydılar ama birkaçı Büyük Keder'den kalma yara izleri taşıyordu. Hepsi pullarla kaplıydı ve büyük kalamarlarla olan kavgalarından kalma emici izlerle çevriliydi.

İkisinin dördüncü bir parmağı vardı. Bunlar On İki Göl İmparatorluğu'ndan ejderhalardı. İçlerinden birinin -erkek- kanatları vardı. Ejderhaların çoğu kanatsızdı ve kafalarındaki, bilginlerin *taç* adını verdiği bir organ sayesinde uçarlardı. Kanatlanan birkaç ejderha ise bunu ancak en az iki bin yıl yaşadıktan sonra yapabiliyordu.

Kanatlı ejderha en büyüğüdü. Eğer Tané tam boyuna uzansaydı, ejderhanın burnu ile gözleri arasına bile ulaşamayabilirdi. Kanatları örümcek ağı gibi kırılğan görünse de, bir tayfun yaratacak kadar güçlüydü. Tané çenesinin altındaki keseyi gördü. İstiridyeler gibi ejderhalar da hayatları boyunca bir tane inci yapabilirlerdi. Keseyi hiç terk etmedi.

Erkeğin yanındaki ejderha da Lacustrine'di ve onun boyuna yakındı. Pulları süt yeşimi gibi soluk, bulanık bir yeşil, yelesi ise nehir otunun altın kahverengisiydi.

"Hoş geldiniz," dedi Deniz Generali.

Sesi bir savaş kabuklusunun çağrısı gibi çınlıyordu.

"Kalkın," dedi ve onlar da itaat ettiler. "Bugün burada iki hayattan birine yemin etmek için bulunuyorsunuz: Seiiki'yi hastalık ve istiladan koruyan Yüksek Deniz Muhafızlığı hayatı ya da Tüy Adası'nda öğrenim ve dua hayatı. Deniz Muhafızları arasından on ikiniz ejder korucusu olma onuruna erişeceksiniz."

Sadece on iki kişi. Genelde daha fazla olurdu.

"Bildiğiniz gibi," dedi Deniz Generali, "son iki yüzyıldır ejderha yumurtası **Ç 1 k m 1 y o r**. Sözde Altın İmparatoriçe'nin zorbalığı altında iğrenç ejderha eti ticaretini sürdüren Kaplan Gözü Filosu tarafından da birkaç ejderha kaçırıldı."

Başlar eğildi.

"Saflarımızı güçlendirmek için, On İki Göl İmparatorluğu'ndan bu iki büyük savaşçıyı kabul etmekten onur duyuyoruz. Bunun kuzeydeki müttefiklerimizle daha yakın bir dostluğun habercisi olacağına inanıyorum."

Deniz Generali başını iki Lacustrine ejderhasına doğru eğdi. Nehirlerde ve diğer tatlı su kütlelerinde yaşamayı tercih ettikleri için denize Seiikinese ejderhaları kadar alışkın değillerdi ama her iki ülkenin ejderhaları da Büyük Keder'de yan yana savaşmıştı ve ortak ataları vardı.

Tané, Turosa'nın ona baktığını hissetti. Eğer bir binici olursa, ejderhasının hepsinin en büyüğü olduğunu söyleyecekti.

"Bugün kaderinizi öğreneceksiniz." Deniz Generali paltosundan bir parşömen çıkardı ve çözdü. "Başlayalım."

Tané kendini hazırladı.

Ö n e çağrılan ilk çırak, Yüksek Deniz Muhafızları'nın asil rütbelerine yükseltildi. Deniz Generali ona yaz gökyüzünün renginde bir tunik uzattı. Tunığı eline aldığı anda, siyah bir Seiikinese ejderhası duman çıkararak onu irkiltti. Ejderha hırıldadı.

Batı Hanesi'nden Dumusa da bir deniz muhafızı oldu. İki binicinin torunu olan Dumusa, Seiikinese'nin yanı sıra Güney kökenliydi. Tané onun yeni üniformasını kabul edişini, Deniz Generali'ni selamlayışını ve onun sağ tarafındaki yerini alışını izledi.

Bir sonraki çırak, âlimlerin saflarına katılan ilk kişi oldu. İpeği dutun koyu kırmızısıydı ve eğilirken omuzları titriyordu. Tané diğer çıraklarda ani bir akıntı gibi gerginlik hissetti.

Turosa elbette Yüksek Deniz Muhafızları'na gitmişti. Kendi adını duyana kadar bir ömür geçmiş gibiydi:

"Güney Hanesi'nden saygıdeğer Tané." Tané bir adım öne çıktı.

Ejderhalar onu izledi. Bir ruhun en derin sırlarını görebildikleri söylenirdi, çünkü insanoğlu sudan yapılmıştı ve tüm su onlarındı.

Ya onun ne yaptığını görebiliyorlarsa?

Ayaklarını yerleştirmeye konsantre oldu. Deniz Generali'nin önünde durduğunda, General ona yıllar gibi gelen bir süre boyunca baktı. Ayakta kalabilmek için tüm gücünü harcadı.

Sonunda mavi üniformasına uzandı. Tané nefes verdi. Gözlerinden rahatlama yaşları süzüldü.

"Yeteneğiniz ve adanmışlığınız için," dedi, "Yüksek Deniz Muhafızları'nın asil rütbelerine yükseldiniz ve son nefesinizi verene kadar ejderhanın yolunu uygulayacağınıza yemin etmelisiniz." Daha yakına eğildi. "Öğretmenlerin senden çok övgüyle bahsediyor. Seni muhafızlarımın arasına almak bir ayrıcalık olacak."

Eğilerek selam verdi. "Beni onurlandırdınız, yüce lordum." Deniz Generali gülümsedi.

Tané mutluluk sersemliği içinde sağ tarafındaki dört çırağa katıldı, kanı çakıl taşlarının üzerinden akan su gibi çağlıyordu. Bir sonraki aday adımını atarken

Turosa kulağına doğru fısıldadı, "Böylece sen ve ben su denemelerinde karşı karşıya geleceğiz." Nefesi süt kokuyordu. "Güzel."

Tané sakince, "Senin gibi yetenekli bir savaşçıya karşı dövüşmek büyük bir zevk olacak, saygıdeğer Turosa," dedi.

"Maskenin arkasını görüyorum, köyün samanları. Kalbinde ne olduğunu görüyorum. Benim kalbimdekiyle aynı. Hırs." Adamlardan biri diğer tarafa katılmak üzere gönderilirken durakladı. "Aramızdaki fark benim ne olduğum ve senin ne olduğun."

Tané ona baktı. "Ben neysem sen de osun, saygıdeğer Turosa."

Adamın kahkahası boynunu sızlattı.

"Güney Evi'nden saygıdeğer Ishari," diye seslendi Deniz Generali.

Ishari yavaş adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Ona ulaştığında, Deniz Generali ona bir rulo kırmızı ipek uzattı.

"Yeteneğiniz ve adanmışlığınız için," dedi, "bilginlerin asil rütbelerine yükseldiniz ve son nefesinizi verene kadar kendinizi bilginin ilerlemesine adayacağınıza yemin etmelisiniz."

Bu sözler karşısında irkilmiş olsa da Ishari kumaş paketini aldı ve eğildi. "Teşekkür ederim, yüce lordum," diye mırıldandı.

Tané onun sola doğru gidişini izledi.

Ishari perişan olmalı. Yine de Tüy Adası'nda başarılı olabilir ve sonunda Seiiki'ye usta bir öğretmen olarak dönebilirdi.

"Yazık," dedi Turosa. "O senin arkadaşın değil miydi?" Tané dilini ısırды.

Sırada Doğu Evi'nden gelen baş çırak vardı. Onren kısa boylu ve iri yapılıydı, güneşten kavrulmuş yüzü çillerle kaplıydı. Kalın saçları omuzlarına dökülüyordu, tuzlu su yüzünden kurumuş ve uçları kırılmıştı. Kabuk kanı dudaklarını karartmıştı.

"Tané," dedi yanındaki yere oturarak. "Tebrikler." "Sana da Onren."

Her şafak vakti yüzmek için hiç aksatmadan kalkan tek çırak onlardı ve bu temelden bir tür dostluk doğmuştu. Tané'nin, Onren'in de söylentilere kulak verdiğinden ve törenden önce bir kez daha yüzmek için kaçtığından hiç şüphesi yoktu.

Bu düşünce Tané'yi tedirgin etmişti. Hisan Burnu küçük koylarla çevriliydi ama kader ona yabancı gelmişti.

Onren mavi ipeğine baktı. Tané gibi o da yoksul bir aileden geliyordu.

"Muhteşemler," diye fısıldadı ejderhalara başını sallayarak. "Anladığım kadarıyla on ikilerden biri olmayı umuyorsun."

"Bir ejderhaya binmek için çok küçük değil misin, küçük Onren?" Turosa çizdi. "Birinin kuyruğuna tüneyebilirsin sanırım."

Onren omzunun üzerinden ona baktı. "Konuştuğunuzu duyduğumu sandım. Tanışıyor muyuz?" Adam ağzını açtığında, "Sakin söyleme. Aptalın tekisin ve aptallarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok."

Tané gülümsemesini saçlarının arkasına sakladı. Turosa ilk kez ağzını kapattı.

Son çırak da üniformasını giydiğinde, iki grup Deniz Generali'yle yüzleşmek üzere döndü. Yanaklarında gözyaşı lekeleri olan Ishari kollarındaki kumaştan başını kaldırmadı.

"Artık çocuk değilsiniz. Yolunuz önünüzde." Deniz Generali sağ tarafına baktı. "Deniz muhafızlarından dördü beklentilerin üzerinde performans gösterdi. Kuzey Evi'nden Turosa; Doğu Evi'nden Onren; Güney Evi'nden Tané ve Batı Evi'nden Dumusa, büyüklerimizin yüzüne dönün ki adlarınızı ve yüzlerinizi bilsinler."

Döndüler. Tané diğerleriyle birlikte öne çıktı ve alnını tekrar yere bastırdı.

"Kalkın," dedi ejderhalardan biri.

Ses yeri titretti. O kadar derinden, o kadar alçaktan geliyordu ki Tané ilk başta anlamakta güçlük çekti.

Dördü de itaat etti ve sırtlarını dikleştirdi. En büyük Seiikinese ejderhası onlarla göz hizasına gelene kadar başını eğdi. Uzun dili dişlerinin arasından fırladı.

Bacaklarını büyük bir hamleyle iterek aniden havalandı. Çırakların hepsi kendilerini yere attı ve sadece Deniz Generali ayakta kaldı. Gümür gümür bir kahkaha attı.

Süt yeşili Lacustrine ejderhası sırtarak dişlerini gösterdi. Tané kendini gözlerinin o vahşi girdaplarına kilitlenmiş buldu.

Ejderha, soyunun geri kalanıyla birlikte şehrin çatıları üzerinde yükseldi. Su ete bürünmüştü. Pullarından ilahi bir yağmur sisi akıp aşağıdaki insanları ıslatırken, Seiikinese erkeği şaha kalktı, nefesini topladı ve güçlü bir rüzgârla dışarı attı.

Tapındaki bütün çanlar cevap olarak çaldı.

Niclays daha önce binlerce kez olduğu gibi ağız kuruluğu ve korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini kırptırdı ve gözünün kenarındaki bir parmak eklemine ovuşturdu.

Çanlar.

Onu uyandıran şey buydu. Yıllardır bu adadaydı ama tek bir çan sesi bile duymamıştı. Niclays bastonunu kavradı ve kolları titreyerek ayağa kalktı.

Bu bir alarm olmalıydı. Sulyard için geliyorlardı, ikisini de tutuklamaya geliyorlardı.

Niclays çaresiz, olduğu yerde döndü. Tek şansı, adamın kendisinden habersiz eve saklanmış gibi davranmasıydı.

Paravanın arkasından baktı. Sulyard yüzünü duvara dönmüş, mışıl mışıl uyuyordu. En azından huzur içinde ölecekti.

Güneş çok fazla ışık saçıyordu. Niclays'in yaşadığı küçük evin yakınında, yardımcısı Muste, Seiikinese arkadaşı Panaya ile birlikte erik ağacının altında oturuyordu.

"Muste," diye bağırdı Niclays. "Bu ses de ne böyle?"

Muste sadece el salladı. Niclays küfrederek sandaletlerini giydi ve Muste ile Panaya'ya doğru ilerlemeye başladı.

"Size iyi günler, saygıdeğer Panaya," dedi Seiikinese dilinde, eğilerek.

"Learnèd Niclays." Gözlerinin kenarları kırışmıştı. Yüzünde hafif bir Mavi üzerine beyaz çiçekli, kolları ve yakası gümüş işlemeli bir cübbe. "Çanlar sizi uyandırdı mı?"

"Evet. Ne anlama geldiklerini sorabilir miyim?"

"Seçme Günü için çalışıyorlar," dedi kadın. "Öğrenme Evleri'ndeki en yaşlı çıraklar eğitimlerini tamamladılar ve bilginlerin ya da Yüksek Deniz Muhafızları'nın saflarına yerleştirildiler."

O halde davetsiz misafirlerle bir ilgisi yok. Niclays mendilini çıkardı ve yüzünü sildi.

"İyi misin, Roos?" Muste gözlerini gölgeleyerek sordu.

"Burada yaz mevsiminden nasıl nefret ettiğimi bilirsin." Niclays mendili tekrar ceketinin içine soktu. "Seçim Günü yılda bir kez yapılıyor, değil mi?" dedi Panaya'ya. "Bir kere bile çan sesi duymadım."

Çanları değil ama davulları duymuştu. Neşe ve eğlencenin sarhoş edici seslerini.

"Ah," dedi Panaya gülümseyerek, "ama bu çok özel bir Seçme Günü."

"Öyle mi?"

"Bilmiyor musun, Roos?" Muste kıkırdadı. "Sen benden daha uzun süredir buradasın."

"Bu Niclays'e söylenecek bir şey değil," dedi Panaya nazikçe. "Gördüğün gibi Niclays, Büyük Keder'den sonra her elli yılda bir Seiikinese ejderhalarının bir kısmının insan biniciler almasına karar verildi, böylece her zaman yeniden birlikte savaşmaya hazır olabiliriz. Bu sabah Yüksek Deniz Muhafızları için seçilenlere bu şans verildi ve şimdi hangilerinin ejderha binicisi olacağına karar vermek için su denemelerine katılacaklar."

"Anlıyorum," dedi Niclays, Sulyard hakkındaki dehşetini bir anlığına unutacak kadar ilgilenerek. "Sonra da atlarını korsanlarla ve kaçakçılarla savaşmak için uçuruyorlar sanırım."

"*Küheylan* değil, Niclays. Ejderhalar at değildir." "Özür dilerim, saygıdeğer hanımefendi. Kötü bir kelime seçimi oldu."

Panaya başını salladı. Eli boynundaki ejderha şeklinde oyulmuş kolyeye gitti.

Böyle bir şey, Doğu'nun kadim ejderhaları ile bir zamanlar dünyaya dehşet saçmış olan daha genç, ateş püskürten wyrm'ler arasında artık hiçbir ayrımın olmadığı Virtudom'da yok edilirdi. Her ikisi de kötü niyetli sayılıyordu. Doğu'ya açılan kapı o kadar uzun süre kapalı kalmıştı ki, gelenekleri hakkında yanlış anlamalar gelişmişti.

Niclays Orisima'ya gelmeden önce buna inanmıştı. Mentendon'dan ayrılışının arifesinde, insanların İsimsiz Olan kadar kötü yaratıkların esiri olduğu bir ülkeye sürgün edildiğine yarı yarıya ikna olmuştu.

O gün ne kadar da korkmuştu. Tüm Mentiş çocukları, dili kavrayabildikleri andan itibaren İsimsiz Olan'ın hikâyesini bilirdi. Kendi sevgili annesi, Dehşet Dağı'ndan kaos ve yıkım için çıkan, ancak insanlığa boyun eğdiremeden Sör Galian Berethnet tarafından ağır bir şekilde yaralanan, ateş püskürten tüm yaratıkların babası ve ustası hakkındaki tasvirleriyle onu gözyaşlarına boğmaktan zevk almıştı. Bin yıl sonra, onun hayaleti hâlâ tüm kâbuslarda yaşıyordu.

Tam o sırada köprüden Orisima'ya doğru gürleyen toynaklar Niclays'i düşüncelerinden sıyırdı.

Askerler.

Bağırsakları suya döndü. Onun için geliyorlardı ve artık o an gelmişti, korkmaktan ziyade başının döndüğünü hissetti. Eğer o gün bugünse, öyle olsun. Ya bu olacaktı ya da kumar borçları yüzünden nöbetçilerin elinde ölecekti.

Azizim, diye dua etti, sonunda altıma işemeyeyim.

Askerler paltolarının altına yeşil tunikler giymişlerdi. Elbette başlarında, Orisima'da kimseye adını söylemeyi reddeden, yakışıklı, çok iyi huylu Baş Subay vardı. Niclays'den bir karış daha uzun boyluydu ve her zaman tam zırh giyerdi.

Baş Subay atından indi ve Niclays'in yaşadığı eve doğru yürüdü. Etrafı nöbetçileriyle çevriliydi ve bir eli kılıcının kabzasındaydı.

"Roos!" Eldivenli bir yumruk kapıya vurdu. "Roos, aç şu kapıyı, yoksa kıracağım!"

"Hiçbir şeyi kırmanıza gerek yok, saygıdeğer Baş Subay," diye seslendi Muste. "Bilgili Doktor Roos burada."

Baş Subay topuklarının üzerinde döndü. Kara gözleri parladı ve onlara doğru yürüdü.

"Roos."

Niclays daha önce kimsenin kendisine bu kadar aşağılayıcı bir şekilde hitap etmediğini düşünmek istiyordu ama bu yalan olurdu. "Bana Niclays diyebilirsiniz, saygıdeğer Baş Subay," dedi toplayabildiği tüm sahte neşeyle. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz-"

"Sessiz ol," diye tersledi Baş Subay. Niclays çenesini kapattı. "Nöbetçilerim dün gece iniş kapısının kapısını açık buldular. Yakınlarda bir korsan gemisi görülmüş. Eğer içinizden biri izinsiz girenleri ya da kaçak malları saklıyorsa, şimdi konuşun ki ejderha merhamet gösterebilsin."

Panaya ve Muste hiçbir şey söylemedi. Bu arada Niclays kendisiyle kısa ve şiddetli bir savaş yaptı. Sulyard'ın saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Ne yaptığını açıklamak daha mı iyiydi?

O karar vermeden önce, Baş Subay nöbetçilerine işaret etti. "Evleri arayın."

Niclays nefesini tuttu.

Seiiki'de bebek ağlamasına benzer bir ötüşü olan bir kuş vardı. Niclays için bu, Orisima'daki hayatının işkence dolu bir sembolü haline gelmişti. Bir türlü çılgılla dönüşmeyen inilti. Bir darbe için beklemek

hiç gelmedi. Nöbetçiler evini didik didik ararken, o sefil kuş ılığını yükseltti ve Niclays'in duyabildiği tek şey buydu.

Geri döndüklerinde nöbetçilerin eli boştu. "Orada kimse yok," diye seslendi içlerinden biri.

Niclays'in dizlerinin üzerine çökmesini engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Baş Subay ona uzun süre baktı, yüzü bir maskeye dönüşmüştü, sonra bir sonraki sokağa doğru yürüdü.

Ve kuş ötmeye devam etti. *Hic-hic-hic*.

4

Batı

Ascalon Sarayı'nda bir yerlerde, sütlü camdan bir saatin siyah ibreleri öğlene doğru ilerliyordu.

Yabancı elçiler Inys'e geldiklerinde her zaman olduğu gibi Mentish ziyareti için Huzur Odası doluydu. Hanımeli kokulu bir esintinin içeri girmesi için pencereler açılmıştı. Sıcaklığı biraz olsun azaltmıştı. Kaşlar terden sırılsıklamdı ve kuş tüyü yelpazeler her yerde dalgalanıyordu, öyle ki sanki oda çırpınan kuşlarla doluymuş gibi görünüyordu.

Ead, sağında Margret Beck olmak üzere diğer Özel Daire Hanımefendileriyle birlikte kalabalığın içinde duruyordu. Baş nedimeler halının üzerinden onlara bakıyordu. Truyde utt Zeedeur karanfilini düzeltti. Batılıların yazın neden birkaç kat giysiden kurtulamadıklarını Ead asla bilemeyecekti.

Kavernöz salonda mırıltılar yankılanıyordu. Dokuzuncu Sabran, tebaasının çok yukarısında, mermer tahtından onları izliyordu.

Inys Kraliçesi, annesinin ve ondan önceki annesinin ve nesiller boyunca böyle devam eden annesinin portresiydi. Benzerlik tekinsizdi. Ataları gibi o da siyah saçlara ve güneş ışığında kırılacakmış gibi görünen berrak yeşil gözlere sahipti. Onun soyu devam ettiği sürece, İsimsiz Olan'ın uykusundan asla uyanamayacağı söylenirdi.

Sabran tebaasına mesafeli bir bakışla bakıyor, kimsenin üzerinde durmuyordu. Sekiz yirmi yaşlarındaydı ama gözlerinde çok daha yaşlı bir kadının bilgeliği vardı.

Bugün Inys Krallığı'nın zenginliğini temsil ediyordu. Elbisesi Mentiş modasına uygun olarak siyah satendi, beline kadar açıktı ve teni gibi soluk, gümüş işlemeler ve tohum incilerle parıltı veren bir göbeği vardı. Elmaslardan yapılmış bir taç onun kraliyet kanını onaylıyordu.

Trompetler Mentiş partisinin gelişini müjdeliyordu. Sabran, Vikontes Suth Leydi Arbella Glenn'e bir şeyler fısıldadı, o da gülümseyerek karaciğer benekli elini onunkinin üzerine koydu.

Önce sancak taşıyıcıları geldi. Siyah bir alan üzerinde Mentendon'un Gümüş Kuğusunu gösteriyorlardı, Gerçek Kılıç kanatlarının arasında aşağıya dönüktü.

Ardından hizmetkârlar ve muhafızlar, tercümanlar ve memurlar geldi. Son olarak Zeedeur Dükü Lord Oscarde, Mentendon'un Mukim Büyükelçisi eşliğinde hızlı adımlarla odaya girdi. Zeedeur iri yapılıydı, saç sakalı ve burnunun ucu gibi kırmızıydı. Kızının aksine, Vatten'in gri gözlerine sahipti.

"Majesteleri." Hafifçe eğilerek selam verdi. "Bir kez daha sarayınıza kabul edilmek ne büyük bir onur."

"Hoş geldiniz Majesteleri," dedi Sabran. Sesi alçak perdeden ve otoriteyle doluydu. Taç giyme yüzüğünü öpmek için basamakları tırmanan Zeedeur'a elini uzattı. "Sizi tekrar Inys'te görmek yüreğimize su serpti. Yolculuğunuz kolay mıydı?"

Ead hâlâ *bizimkini* sarsıcı buluyordu. Sabran toplum içinde hem kendisi hem de atası Aziz adına konuşurdu.

"Ne yazık ki, madam," dedi Zeedeur, yüz ifadesi asıktı, "Downs'da yetişkin bir wyvern tarafından saldırıya uğradık. Okçularım onu yere serdi ama daha uyanık olsaydı ortalık kan gölüne dönebilirdi."

Mırıltılar. Ead salondakilerin şaşkın bakışlarını gözlemledi. Margret ona,

"Yine mi?" diye mırıldandı. "Birkaç gün içinde iki wyvern."

Sabran elçiye, "Bunu duymak bizi çok endişelendirdi," dedi. "En iyi şövalyelerimiz size Perchling'e kadar eşlik edecek. Evinize daha güvenli bir yolculuk yapacaksınız."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Şimdi, kızınızı görmeyi arzu ediyormusunuz." Sabran bakışlarını söz konusu hizmetçiye çevirdi. "Öne gel çocuğum."

Truyde halının üzerine çıktı ve reverans yaptı. Ayağa kalktığı anda babası onu kucakladı.

"Kızım." Onu ellerinden tuttu ve yüzü kırılacakmış gibi gülümsedi. "Işıl ışıl görünüyorsun. Ne kadar da büyümüşsün. Söylesene, Inys sana nasıl davranıyor?"

"Hak ettiğimden çok daha iyi baba," dedi Truyde.

"Peki bunu sana söyleten nedir?"

"Bu saray çok büyük," dedi kubbeli tavanı göstererek. "Bazen kendimi çok küçük ve sıkıcı hissediyorum, sanki tavanlar bile benim olabileceğimden daha görkemliymiş gibi."

Salonu şamatalı kahkahalar doldurdu. "Çok esprili," diye fısıldadı Linora Ead'e. "Öyle değil mi?"

Ead gözlerini kapadı. Bu *insanlar*.

"Saçmalama," dedi Sabran Zeedeur'a. "Kızınız sarayda çok seviliyor. Kalbi kimi seçerse ona layık bir yoldaş olacaktır."

Truyde gülümseyerek bakışlarını yere indirdi. Onun yanında Zeedeur kıkırdadı. "Ah, Majesteleri, korkarım Truyde henüz evlenmek için fazla özgür ruhlu, her ne kadar torun sahibi olmayı arzulasam da. Kızıma bu kadar iyi baktığınız için size teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok." Sabran tahtının kollarını tuttu. "Virtudom'daki dostlarımızı sarayda ağırlamaktan her zaman memnuniyet duyarız. Ancak sizi Mentendon'dan buraya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyoruz."

"Zeedeur lordum bir teklif getirdi Majesteleri." Mentendon'da mukim Büyükelçi konuştu. "İlginizi çekeceğine inandığımız bir teklif."

"Gerçekten de öyle." Zeedeur boğazını temizledi. "Ekselansları, Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi İkinci Aubrecht, Majestelerine uzun zamandır hayranlık duyuyor. Cesaretiniz, güzelliğiniz ve Altı Erdem'e olan sarsılmaz bağlılığınız hakkında anlatılanları duymuştur. Merhum büyük amcası mezara girdiğinden beri ülkelerimiz arasında daha sıkı bir ittifak kurulmasını arzuluyor."

"Peki Majesteleri böyle bir ittifakı nasıl kurmayı düşünüyor?" Sabran sordu.

"Evlilik yoluyla, Majesteleri." Bütün başlar tahta doğru döndü.

Bir Berethnet hükümdarı çocuk sahibi olmadan önce her zaman bir kırılma dönemi olurdu. Onları bir kız eviydi, her kraliçeye bir kız düşerdi. Tebaaları buna azizliklerinin kanıtı diyordu.

Her Inys Kraliçesi'nden, gerçek bir varis bırakmadan ölmemesi için mümkün olan en kısa sürede evlenmesi ve çocuk sahibi olması beklenirdi. Bu herhangi bir ülkede tehlikeli olabilirdi, çünkü krallığı iç savaşa sürükleyebilirdi, ama Inysh'e göre

Berethnet Hanesi'nin çöküşünün, İsimsiz Olan'ın yeniden yükselmesine ve dünyayı yerle bir etmesine neden olacağına inanıyordu.

Yine de Sabran şimdiye kadar tüm evlilik tekliflerini reddetmişti.

Kraliçe tahtına yaslanmış, Zeedeur'u inceliyordu. Yüzü her zamanki gibi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Sevgili Oscarde," dedi. "Her ne kadar gururumuz okşansa da, senin zaten evli olduğunu hatırlıyor gibiyiz."

Salonda gülüşmeler oldu. Zeedeur gergin görünüyordu ama şimdi sırtıyordu.

"Hükümdar hanımefendi!" dedi kıkırdayarak. "Size talip ol an benim efendim."

"Lütfen devam edin," dedi Sabran, gülümsemenin en zayıf gölgesiyle.

Wyvern unutulmuştu. Belli ki cesaretlenmiş olan Zeedeur bir adım daha attı.

"Madam," dedi, "bildiğiniz gibi atanız Kraliçe Yedinci Sabran, benim uzaktan akrabam olan Haynrick Vatten ile evliydi ve Mentendon yabancıların yönetimindeyken onun vekilharcıydı. Ancak Lievelyn Hanedanı Vatten'leri devirdiğinden beri ülkelerimiz arasında ortak dinimiz dışında resmi bir bağ kalmadı."

Sabran, bıkkınlık ya da küçümsemeye varmayan bir kayıtsızlık ifadesiyle dinledi.

"Prens Aubrecht merhum büyük amcasının davasının Majesteleri tarafından reddedildiğinin farkında... ve, ah, Ana Kraliçe tarafından da" -Zeedeur tekrar boğazını temizledi- "ama efendim onun farklı türde bir arkadaşlık sunduğuna inanıyor. Ayrıca Inys ve Mentendon arasında kurulacak yeni bir ittifakın pek çok avantajı olacağına inanıyor. Doğu'da ticari varlığı olan tek ülke biziz ve Yscalin günaha düştüğü için inancımızı benimseyen bir ittifakın hayati önem taşıdığına inanıyor."

Bu açıklamayı bazı mırıldanmalar izledi. Kısa bir süre önce, güneydeki Yscalin Krallığı da Virtudom'un bir parçasıydı. İsimsiz Olan'ı yeni tanrısı olarak kabul etmeden önce.

Zeedeur, "Majesteleri kabul etme nezaketini gösterirlerse, Yüce Prens size sevgisinin bir nişanesini sunuyor," dedi. "Sundance Denizi'nden gelen incilere olan aşkınızı duymuş."

Parmaklarını şıklattı. Bir Mentiş hizmetkârı kadife bir minder taşıyarak tahta yaklaştı ve diz çöktü. Minderin üzerinde çatlamış bir istiridye vardı.

kiraz büyüklüğünde, yeşile çalan, yanardöner siyah bir inciye ortaya çıkarmak için açıldı. Güneşin altında katlanmış çelik gibi parlıyordu.

Zeedeur, "Bu, Seiiki kıyılarında yakalanmış, elindeki en iyi dans eden inci," dedi. "Onu Abyss'e taşıyan gemiden daha değerli."

Sabran öne doğru eğildi. Hizmetkâr yastığı daha yüksekte tuttu.

Kraliçe, "Dans eden incilere düşkünlüğümüz ve onlardan yoksun olduğumuz doğru," dedi, "ve bunu memnuniyetle kabul ederiz. Ama bunu yapmak bu elbiseyi kabul etmek anlamına gelmez."

"Elbette Majesteleri. Virtudom'daki bir dosttan bir hediye, daha fazlası değil." "Pekâlâ."

Sabran'ın bakışları, zümrüt ipeğinden bir elbise ve beyaz iğne oyasından bir partlet giymiş olan Özel Meclis'in Baş Hanımefendisi Leydi Roslain Crest'e kaydı. Broşunda, Adalet Şövalyesi'ni hamisi olarak kabul eden herkes gibi bir çift kadeh vardı, ama onunki yaldızlıydı, bu da şövalyenin kanından geldiğini gösteriyordu. Roslain, yastığı almak için acele eden nedimelerden birine zorlukla algılanabilen bir işaret yaptı.

Sabran, "Hediyesi bizi duygulandırmış olsa da, efendiniz Seiikinese'nin sapkın uygulamalarını küçümsediğimizi bilmeli," dedi. "Doğu ile hiçbir ilişkimiz olmasını istemiyoruz."

"Elbette," dedi Zeedeur. "Öyle olsa bile, efendimiz incinin kökeninin güzelliğini azaltacak hiçbir şey yapmadığına inanıyor."

"Belki de efendiniz haklıdır." Sabran tekrar tahtına yerleşti. "Ekselanslarının Mentendon'un Yüce Prensi olmadan önce bir sanctarian olmak için eğitim aldığını duyduk. Bize onun diğer niteliklerinden bahsedin."

Titriyor.

Zeedeur, "Prens Aubrecht çok zeki ve naziktir hanımefendi, büyük bir siyasi zekâyâ sahiptir," dedi. "Dört yaşında ve otuzunda, saçları benimkinden daha yumuşak bir kıvılcık. Çok güzel ud çalar ve büyük bir enerjiyle dans eder."

"Kiminle, merak ediyoruz?"

"Genellikle soylu kız kardeşleriyle, Majesteleri. Üç tane var: Prenses Ermuna, Prenses Bedona ve Prenses Betriese. Hepsi de sizinle tanışmak için can atıyor."

"Sık sık dua eder mi?"

"Günde üç kez. Kendini en çok hamisi olan Cömertlik Şövalyesi'ne adar."

"Prensinizin *hiç kusuru* var mı, Oscarde?"

"Ah, Majesteleri, biz ölümlülerin hepimizin kusurları vardır - tabii siz hariç. Efendimin tek kusuru, halkı için endişelenerek kendini yormasıdır."

Sabran yeniden ciddileşti.

"Bu konuda," dedi, "o zaten bizimle bir bütün."

Fısıltılar odaya ateş gibi yayıldı.

"Ruhumuza dokundu. Efendinizden gelen bu davayı değerlendireceğiz." Belli belirsiz bir alkış koptu. "Erdemler Konseyimiz bu konuyu ilerletmek için düzenlemeler yapacaktır. Ancak bundan önce, siz ve ekibiniz bir ziyafet için bize katılırsanız onur duyarız."

Zeedeur bir kez daha eğildi. "Bu şeref bize ait Majesteleri."

Saray selamlar ve reveranslarla dalgalandı. Sabran merdivenlerden indi, onu yatak odasının hanımları izledi. Baş nedimeler de onların ardından yürüyordu.

Ead, Sabran'ın Kızıl Prens'le asla evlenmeyeceğini biliyordu. Bu onun tarzıydı. Taliplerini oltaya takılmış balıklar gibi oyalar, hediyeler ve iltifatlar kabul eder ama asla elini teslim etmezdi.

Saraylılar dağılırken, Ead oda arkadaşlarıyla birlikte başka bir kapıdan çıktı. Sarışın ve pembe yanaklı Leydi Linora Payling, Payling Hill Kontu ve Kontesi'nin on dört çocuğundan biriydi. En sevdiği eğlence dedikoduyla uğraşmaktı. Ead onu tam bir can sıkıcı buluyordu.

Leydi Margret Beck ise uzun **z a m a n d ı r** onun en yakın arkadaşıydı. Yukarı Haneye üç yıl önce katılmış ve kendisinden altı yaş büyük olan kardeşi Loth gibi Ead'le de hemen arkadaş olmuştu. Ead kısa sürede Margret'le aynı espri anlayışına sahip olduklarını, birbirlerinin ne düşündüğünü bakışlarından anladıklarını ve saraydaki çoğu insan hakkında aynı fikirleri paylaştıklarını keşfetmişti.

"Bugün hızlı çalışmalıyız," dedi Margret. "Sabran ziyafette yüzümüzü göstermemizi bekleyecek."

Margret kara derisi ve güçlü yüz hatlarıyla ağabeyine çok benziyordu. Loth kaybolalı bir hafta olmuştu ve göz kapakları hâlâ şişti.

"Bir takım elbise," dedi Linora koridorda yürürken, sarayın geri kalanının duyamayacağı bir yerde. "Ve Prens Aubrecht'ten! Onun evlenmek için fazla dindar olduğunu düşünmüştüm."

"Hiçbir prens Inys Kraliçesi'yle evlenemeyecek kadar dindar değildir," dedi Ead. "Asıl evlenemeyecek kadar dindar olan odur."

"Ama krallığın bir prensesi olmalı."

"Linora," dedi Margret sıkıca, "biraz ölçülü ol lütfen." "Evet, olmalı."

"Kraliçe Sabran henüz otuzunda değil. Daha çok zamanı var."

Ead'e göre cani hakkında bir şey duymadıkları açıktı, yoksa Linora daha ciddi görünürdü. Yine de Linora hiçbir zaman ciddi görünmezdi. Onun için trajedi sadece dedikodu için bir fırsattı.

"Yüce Prens'in ölçülemeyecek kadar zengin olduğunu duydum," diye devam etti. Margret içini çekti. "Ve onların Doğu'daki ticaret merkezlerinden faydalanabiliriz. Düşünsenize, Sundance Denizi'nin tüm incilerine, en iyi gümüşlere, baharatlara ve mücevherlere sahip olduğumuzu..."

"Kraliçe Sabran hepimizin yapması gerektiği gibi Doğu'yu küçümsüyor," dedi Ead. "Onlar Wyrm'e tapanlar."

"Inys'in orada ticaret yapmasına gerek yok, aptal. Mentişlerden satın alabiliriz."

Bu yine de lekeli bir takastı. Mentişler Doğu'yla ticaret yapıyordu ve Doğu wyrmleri putlaştırmıştı.

"Benim endişem yakınlık," dedi Margret. "Yüce Prens bir süreliğine Donmata Marosa ile nişanlanmıştı. Şu anda bir Drakon krallığının veliaht prensesi olan bir kadınla."

"O nişan çoktan bozuldu. Ayrıca," dedi Linora saçlarını geriye savurarak, "ondan çok hoşlandığından şüpheliyim. Onun kalbinde kötülük olduğunu anlamış olmalı."

Özel Oda'nın kapısında Ead diğer iki kadına döndü.

"Hanımlar," dedi, "bugünkü görevlerimizi ben halledeceğim. Siz ziyafete gitmelisiniz."

Margret kaşlarını çatı. "Sensiz mi?"

"Bir oda üyesi eksik olmayacak." Ead gülümsedi. "İkiniz de gidin. Ziyafetin tadını çıkarın."

"Cömertlik Şövalyesi seni kutsasın, Ead." Linora koridorun yarısını çoktan geçmişti. "Çok iyisin!"

Margret onu takip etmek üzereyken Ead dirseğinden yakaladı. "Loth'tan haber aldın mı?" diye mırıldandı.

"Henüz bir şey yok." Margret onun koluna dokundu. "Ama bir şeyler dönüyor. Gece Şahini bu akşam beni çağırıyor."

Lord Seyton Combe. Casusluk ustasının ta kendisi. Neredeyse herkes ona Gece Şahini derdi, çünkü avını karanlığın örtüsü altında yakalar. Hoşnutsuzlar, güce aç lordlar, kraliçeyle çok sık flört eden insanlar... O her türlü sorunu ortadan kaldırabilirdi.

"Sence bir şeyler biliyor mudur?" Ead sessizce sordu.

"Sanırım öğreneceğiz." Margret, Linora'nın peşinden gitmeden önce onun elini sıkı.

Margret Beck acı çektiğinde, tek başına acı çekerdi. Başkalarına yük olmaktan nefret ederdi. En yakın arkadaşlarına bile.

Ead hiçbir zaman bu arkadaşların arasında olmak istememişti. Inys'e ilk geldiğinde, sırrını korumak için olabildiğince içine kapanmaya karar vermişti. Yine de birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplumda büyümüştü ve kısa sürede arkadaşlığa ve sohbete hasret kalmıştı. Jondu, yani kan kardeşi, neredeyse doğduğundan beri onun yanındaydı ve aniden onsuz kalmak Ead'i çok üzmüştü. Bu yüzden Beck kardeşler arkadaşlık teklif ettiklerinde kabul etmiş ve bundan pişmanlık duymamıştı.

Sonunda eve çağrıldığında Jondu'yu tekrar görecekti ama Loth ve Margret'i kaybedecekti. Yine de, Tarikat'tan gelen sessizlik bir şey ifade ediyorsa, o gün yakında olmayacaktı.

Ascalon Sarayı'ndaki Büyük Yatak Odası yüksek tavanlı, soluk duvarlı, mermer zeminli ve ortasında geniş bir cibinlikli yatak vardı. Destekler ve örtü brokarlı fildişi ipekten, çarşaflar en iyi Mentish ketenindendi ve Sabran'ın ne kadar ışık istediğine göre kullanılan biri hafif diğeri ağır iki perde seti vardı.

Yatağın ayakucunda hasır bir sepet duruyordu ve lazımlık da dolabında yoktu. Görünüşe göre Kraliyet Çamaşırcısı işe geri dönmüştü.

Ev halkı Mentish ziyareti için hazırlık yapmakla o kadar meşguldü ki yatağı soyma işi ertelenmişti. Havasız sıcağı dışarı atmak için balkon kapılarını açan Ead, çarşafları ve örtüyü çıkardı ve ellerini kuş tüyü yatakların üzerinde gezdirerek içlerinde bıçak ya da zehir şişesi olup olmadığını kontrol etti.

Margret ve Linora ona yardım etmese de hızlı çalışıyordu. Baş nedimeler ziyafetteyken Sandık Odası boş olacaktı. Şimdi Truyde utt Zeedeur ile kayıp yaver Triam Sulyard arasında olduğundan şüphelendiği yakınlığı araştırmak için mükemmel bir zamandı. Mutfaklardan tahta kadar bu sarayın işlerini bilmek için para ödüyordu. Sadece mutlak bilgiyle kraliçeyi koruyabilirdi.

Truyde soylu bir aileden geliyordu, bir servetin varisiydi. Unvansız bir silahtarla ilgilenmesi için hiçbir sebep yoktu. Yine de Ead onunla Sulyard arasında bir bağlantı olduğunu ima ettiğinde, meşe palamuduna yakalanmış bir meşe faresi gibi irkilmiş görünüyordu.

Ead bir sırrın kokusunu bilirdi. Bunu bir parfüm gibi taşırdı.

Büyük Yatak Odası'nın güvenliği sağlandıktan sonra yatağı havalandırmaya bıraktı ve Sandık Odası'na doğru ilerledi. Oliva Marchyn Ziyafet Evi'nde olacaktı ama bir casusu vardı. Ead merdivenlerden yukarı süzüldü ve eşikten içeri adımını attı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı bir ses. "Kim geliyor?"

Sustu. Başka kimse onu duyamazdı ama casusun kulakları keskindi.

"İzinsiz giren. Kim o?"

"Alçak tavuk," diye fısıldadı Ead.

Omurgasından aşağı bir ter damlası süzüldü. Eteklerini topladı ve baldırındaki kınından bir bıçak çıkardı.

Casus kapının dışındaki bir tüneğe oturmuştu. Ead ona yaklaşırken başını eğdi.

"İzinsiz giren," diye tekrarlardı uğursuz ses tonuyla. "Kötü kız. Sarayımdan defol."

"Dikkatle dinleyin, efendim." Ead ona bıçağı göstererek tüylerini kabarttı. "Burada gücün sende olduğunu düşünebilirsin ama er ya da geç Majestelerinin canı güvercin turtası çekecek. Onun yerine *seni* hamur işine sarsam fark edeceğini sanmam."

Aslında yakışıklı bir kuştı. Bir gökkuşağı taklitçisi. Tüyleri maviden yeşile, oradan da aspir rengine bürünüyordu ve kafası parlak bir pembeydi. Onu pişirmek utanç verici olurdu.

"Ödeme," dedi bir pençesini hafifçe vurarak.

Bu kuş, Ead'in nedime olduğu zamanlarda pek çok yasadışı buluşmaya olanak sağlamıştı. Bıçağı bir kenara koydu, dudaklarını birbirine bastırdı ve kuşağındaki ipek keseye uzandı.

"İşte." Adamın tabağına üç tane komfit koydu. "Uslu durursan geri kalanını sana veririm."

Adam tatlılara vurmakla o kadar meşguldü ki cevap veremedi.

Sandık Odası asla kilitli değildi. Genç hanımların saklayacak bir şeyleri olmaması gerekiyordu. İçeride perdeler çekilmiş, ateş söndürülmüş, yataklar hazırlanmıştı.

Zeki bir nedimenin gizli hazinelerini saklayabileceği tek bir yer vardı.

Ead halıyı kaldırdı ve bıçağını kullanarak gevşek döşeme tahtasını kaldırdı. Altında, tozun içinde, cilalı meşe bir kutu duruyordu. Onu dizinin üzerine kaldırdı.

İçinde Oliva'nın neşeyle el koyacağı bir koleksiyon vardı. Altının simyasal sembolüyle kazınmış kalın bir kitap. Bir tüy kalem ve bir kavanoz mürekkep. Parşömen parçaları. Tahtadan oyulmuş bir kolye. Ve kurdeleyle bir arada tutulan bir demet mektup.

Ead bir tanesini açtı. Lekelenmiş tarihe bakılırsa, geçen yaz yazılmıştı.

Şifrenin çözülmesi dakikalar aldı. Saraydaki aşk mektuplarının çoğunda kullanılanlardan biraz daha karmaşıktı ama Ead'e çocukluğundan beri şifreleri çözmesi öğretilmişti.

Senin için, diyordu mektup dağınık bir elle. Albatross Point'ten aldım. Bazen tak ve beni düşün. Yakında tekrar yazacağım. Daha kalın bir kâğıda yazılmış başka bir mektup aldı. Bu bir yıl öncesine aitti. *Çok ileri gittiysem beni bağışlayın leydim, ama sizden başka bir şey düşünmüyorum.* Bir tane daha. *Aşkı. Ayinden sonra saat kulesinin altında buluşalım.*

Çok fazla üzerinde durmadan, Truyde ve Sulyard'ın bir aşk ilişkisi yürüttüklerini ve arzularını gerçekleştirdiklerini görebiliyordu. Suyun üzerinde her zamanki ay ışığı. Ama Ead bazı cümleler üzerinde durakladı.

Girişimimiz dünyayı sarsacak. Bu görev bizim ilahi çağrımızdır. Birbirine aşık iki gencin böylesine tutkulu bir ilişkiyi "görev" olarak tanımlaması mümkün değildir (tabii eğer aşkları şiirleriyle uyuşmuyorsa). *Plan yapmaya başlamalıyız, aşkı.*

Ead, Sulyard'ın kaybolduğu ilkbaharın başlarından kalma bir mektup bulana kadar yastık sohbetlerini ve bilmeceleleri karıştırdı. Yazılar lekelenmişti.

Beni affet. Gitmek zorundaydım. Perchling'de bir denizciyle konuştum ve bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. Birlikte gitmeyi planladığımızı biliyorum ve belki de hayatımızın geri kalanında benden nefret edeceksin, ama böylesi daha iyi, sevgilim. Olduğun yerde, sarayda yardım edebilirsin.

Başarımı haber verdiğimde, Kraliçe Sabran'ı girişimimize iyi gözle bakması için ikna et. Onu tehlikenin farkına var.

Bu mektubu yak. Bu iş bitene kadar kimse ne yaptığımızı bilmesin. Bir gün bizi efsane olarak selamlayacaklar, Truyde.

Perchling. Inys'in en büyük limanı ve anakaraya **a ç ı l l a n** başlıca kapısı. O zaman Sulyard bir gemiyle kaçmıştı.

Döşemenin altında başka bir şey daha vardı. Deri ciltli, ince bir kitap. Ead eteklerinde bir parmak üzerinde onun başlığı, yazılı içinde ne oldu

tartışmasız bir Doğu yazısı.

Truyde bu kitabı hiçbir Inysh kütüphanesinde bulamazdı. Doğu hakkında bilgi aramak sapkınlıktı. Biri onu bulursa azarlanmaktan çok daha kötüsünü yaşayacaktı.

"Biri geliyor," diye mırıldandı mimikçi.

Aşağıda bir kapı kapandı. Ead kitabı ve mektupları pelerininin altına sakladı ve kutuyu köşesine geri koydu.

Ayak sesleri kışırda yankılandı. Döşeme tahtasını tekrar yerine taktı. Tüneğin yanından geçerken, içkilerinin geri kalanını tabağa boşalttı.

"Tek kelime etme," diye fısıldadı casusa, "yoksa o güzel tüyleri tüy kalemlere çeviririm."

Ead pencereden atlarken mimikçi karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Yazın sık sık yaptıkları gibi, avludaki elma ağacının altında yan yana uzanmışlardı. Büyük Mutfak'tan bir kadeh şarap, baharatlı peynir ve taze ekmekten oluşan bir tabakla birlikte yanlarında duruyordu. Ead ona nedimelerin Leydi Oliva Marchyn'e yaptıkları bir şakayı anlatıyordu ve o kadar çok gülüyordu ki karnı ağrıyordu. Konu hikâye anlatmaya geldiğinde Oliva yarı şair yarı aptaldı.

Güneş burnundaki çilleri ortaya çıkarmıştı. Siyah saçları çimenlerin üzerinde dalgalanıyordu. Güneşin parıltısının ötesinde, tepelerindeki saat kulesini, dehlizlerdeki vitray pencereleri ve dallarındaki elmaları görebiliyordu. Her şey yolundaydı.

"Lordum."

Anı paramparça oldu. Loth kafasını kaldırdığında dişleri olmayan bir adam gördü.

Hanın salonu taşra sakinleriyle doluydu. Bir yerlerde bir lutenist Kraliçe Sabran'ın güzelliği hakkında bir türkü çalıyordu. Birkaç gün önce onunla birlikte ava çıkmıştı. Şimdi ise fersah fersah uzakta, ondan bir efsaneymiş gibi bahseden bir şarkıyı dinliyordu. Tek bildiği Yscalin'de neredeyse kesin bir ölüme doğru yol aldığı ve Dük Ruhani'nin onu bu yola sokacak kadar kendisinden nefret ettiğiydi.

Bir hayat nasıl da aniden parçalanabilirdi.

Hancı yere bir siper koydu. Üzerinde iki kase çorba, kaba kesilmiş peynir ve bir yuvarlak arpa ekmeği vardı.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı lordlarım?"

"Hayır," dedi Loth. "Teşekkür ederim."

Hancı alçak sesle eğildi. Loth, taşra kontlarının soylu oğullarını müessesesinde her gün ağırladığından şüpheliydi.

Diğer b a n k t a oturan Lord Kitston Glade, sevgili dostu, ekmeği dişleriyle parçaladı.

"Oh, için-" P ü s k ü r t t ü . "Bir dua kitabı kadar bayat. Peyniri denemeye cesaret edebilir miyim?"

Loth bal likörünü yudumlarken soğuk olmasını diledi.

"Eyaletinizdeki yemekler bu k a d a r iğrençse," dedi, "bunu efendi babanızla görüşmelisiniz."

Kit homurdandı. "Evet, o bu tür sıkıcılıktan oldukça hoşlanıyor."

"Bu yemek için minnettar olmalısın. Gemide daha iyi bir şey olacağından şüpheliyim."

"Biliyorum, biliyorum. Ben kuğu tüyü üzerinde uyuyan, çok fazla saray mensubunu seven ve tatlılarla karnını doyuran yumuşak parmaklı bir soyluyum. Saray beni mahvetti. Şair olduğumda babam da böyle demişti, biliyorsun." Kit peyniri nazikçe dürttü. "Sözü açılmışken, buradayken bir şeyler yazmalıyım, belki bir pastoral. Halkım ne kadar çekici, değil mi?"

"Oldukça," dedi Loth.

Bugün neşeliymiş gibi davranamazdı. Kit masanın öbür ucuna uzanıp onun omzunu kavradı.

"Benimle kal, Arteloth," dedi. Loth homurdandı. "Şoför sana kaptanımızın adını söyledi mi?"

"Harman, sanırım."

"Harlowe'u kastetmiyorsun, değil mi?" Loth omuz silkti. "Oh, Loth, Gian Harlowe'u duymuş *olmalısın*. Korsan! Ascalon'daki herkes-"

"Ben kesinlikle Ascalon'daki herkes değilim." Loth burnunun kenarını ovuşturdu. "Lütfen, bizi Yscalin'e ne tür bir düzenbazın götürdüğü konusunda beni aydınlatın." "Efsanevi bir düzenbaz," dedi Kit kısık sesle. "Harlowe Inys'e uzak kıyılardan gelen bir çocuk. Dokuz yaşında donanmaya katılmış ve on sekiz yaşına geldiğinde bir geminin kaptanı olmuş ama pek çok gelecek vaat eden genç subayın yaptığı gibi korsanlık kancasını ısırılmış." Fincanlarına biraz daha bal likörü doldurdu. "Adam dünyanın her denizine yelken açmış, hiçbir haritacının adını bile bilmediği denizlere. Gemileri yağmalayarak, otuz yaşına geldiğinde Düklerin Ruhani'sine rakip olacak kadar servet biriktirdiği söylenir."

Loth bir kez daha içti. Gitmeden önce bir kadehe daha ihtiyacı olacağını hissediyordu.

"O zaman merak ediyorum Kit," dedi, "bu kötü şöhretli kanun kaçağı bizi neden Yscalin'e götürüyor?"

"Karşıya geçecek kadar cesur olan tek kaptan o olabilir. O korkusuz bir adam," diye yanıtladı Kit. "Kraliçe Rosarian'ın onu kayırdığını biliyorsun."

Sabran'ın annesi. Loth nihayet ilgilenerek başını kaldırdı. "Öyle miydi?" "Öyleydi. Ona aşık olduğunu söylüyorlar."

"Umarım Kraliçe Rosarian'ın Prens Wilstan'a sadakatsizlik ettiğini ima etmiyorsunuzdur."

"Arteloth, benim asık suratlı kuzeyli dostum, aşkına karşılık verdiğini hiç söylemedim," dedi Kit sakın bir sesle, "ama adamı filosundaki en büyük demir kaplamalı gemiyi ona verecek kadar sevdi, o da bu gemiye *Sonsuz Gül* adını verdi. Şimdi kendine dokunulmazlığı olan bir *korsan* diyor."

"Ah. Korsan." Loth hafif bir kıkırdamayı başardı. "Tüm dünyada en çok aranan unvan."

"Mürettebatı son iki yılda birkaç Yscali gemisi ele geçirdi. Gelişimizi hoş karşılayacaklarından şüpheliyim."

"Sanırım Yscali'ler bugünlerde çok az şeyi hoş karşılıyor."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Kit yemeğini yerken, Loth pencereden dışarı baktı.

Her şey gecenin köründe olmuştu. Lord Seyton Combe'un kanatlı kitabını taşıyan hizmetkârlar odasına girmiş ve ona kendileriyle gelmesini emretmişlerdi. Ne olduğunu anlayamadan, kendisi gibi karanlıkta lojmanından çıkarılan Kit'le birlikte bir arabaya bindirilmiş ve kendisine durumunu açıklayan bir not gösterilmişti.

Lord Arteloth Beck-

Siz ve Lord Kitston artık Drakonik Yscalin Krallığı'nın Inysh elçilerisiniz. Yscals'a geleceğiniz bildirildi.

Son elçi Temperance Dükü hakkında araştırma yapın. Vetalda'nın sarayını gözlemleyin. En önemlisi, ne planladıklarını ve Inys'e bir istila düzenlemeye niyetli olup olmadıklarını öğrenin.

Kraliçe ve ülke için.

Not birkaç dakika içinde elinden alınmış ve muhtemelen yakılmak üzere götürülmüştü.

Loth'un çözemediği şey ise *nedeniydi*. O kadar insan arasından neden Yscalin'e gönderilmişti? Inys'in Cárscaro'da neler olduğunu bilmesi gerekiyordu ama o bir casus değildi.

Umutsuzluğun köpeği sırtındaydı, ama onu eğmesine izin veremezdi. Yalnız değildi.

"Kit," dedi, "beni affet. Sürgünümde bana katılmaya zorlandın ve ben de kötü bir arkadaş oldum."

"Sakin özür dilemeye kalkma. Her zaman bir macera yaşamayı tercih etmişimdir." Kit iki eliyle keten buklelerini geriye doğru düzeltti. "Madem sonunda konuşmaya başladın, o halde durumumuz hakkında konuşmalıyız."

"Yapma. Şimdi olmaz, Kit. Bitti artık."

"Sürgün edilmeni Kraliçe Sabran'ın emrettiğini düşünmemelisin," dedi Kit kararlılıkla. "Sana söylüyorum, bu onun bilgisi dışında ayarlandı. Combe ona sarayı kendi isteğiyle terk ettiğini söyleyecek ve casusluk ustası hakkında şüpheleri olacak. Ona gerçeği anlatmalısın," diye ısrar etti. "Ona yaz. Ona ne yaptıklarını açıkla ve-"

"Combe her mektubu ona ulaşmadan önce okur."

"Şifre kullanamaz mıydınız?"

"Hiçbir şifre Gece Şahini'ne karşı güvende değildir. Sabran'ın onu casus şefi yapmasının bir nedeni var."

"O zaman ailene yaz. Onlardan yardım iste."

"Combe'dan geçmedikleri sürece Sabran'la görüşmelerine izin verilmeyecek. Öyle olsa bile," dedi Loth, "o zamana kadar bizim için çok geç olacak. Biz çoktan Cárscaro'da olacağız."

"Yine de nerede olduğunuzu biliyor olmalılar." Kit başını salladı. "Azizim, *gitmek istediğini* düşünmeye başlıyorum."

"Eğer Ruhani Dükler Yscalin'de neler olup bittiğini öğrenebilecek en iyi kişinin ben olduğuma inanıyorlarsa, belki de öyleyimdir."

"Hadi ama Loth. Bunun neden olduğunu biliyorsun. Herkes seni uyarmaya çalıştı."

Loth kaşları çatılmış bir halde bekledi. Kit iç çekerek tankardını boşalttı ve daha yakına eğildi.

"Kraliçe Sabran henüz evlenmedi," diye mırıldandı. Loth gerildi. "Dükler Ruhani onun için yabancı bir eş tercih ederse, senin onun yanında olman ... işleri karmaşıktırır."

"Biliyorsun Sab ve ben *hiç*-"

"Benim ne bildiğim, dünyanın ne gördüğünden daha az önemli," dedi Kit. "Küçük bir alegoriyle kendimi şımartmama izin verin. Sanat. Sanat tek bir büyük yaratma eylemi değil, birçok küçük yaratma eylemidir. Şiirlerimden birini okuduğunuzda, onu oluşturmak için haftalar süren dikkatli çalışmamı göremezsiniz - düşünme, karalanmış kelimeler, tiksintiyle yaktığım sayfalar. Sonunda tek gördüğünüz, benim görmenizi istediğim şey oluyor. Politika böyledir."

Loth kaşlarını çattı.

Kit, "Ruhani Dükler bir varis sağlamak için Inysh sarayına ve onun uygun kraliçesine dair belli bir resim çizmek zorundalar," dedi. "Kraliçe Sabran'la olan yakınlığınızın bu tabloyu bozacağına -yabancı talipleri kaçıracağına inanıyorlarsa, bu sizi neden bu özel diplomatik görev için seçtiklerini açıklar. Senin gitmene ihtiyaçları vardı, bu yüzden ... seni dışarıda bıraktılar."

Bir sessizlik daha çöktü. Loth yüzük dolu parmaklarını sıktı ve alnını onlara dayadı.

Tam bir aptaldı.

"Şimdi, eğer hislerim doğruysa, iyi haber şu ki Kraliçe Sabran evlendikten sonra gizlice saraya dönmemize izin verilebilir," dedi Kit. "Bence önümüzdeki birkaç haftayı atlatalım, eğer başarabilirsek zavallı Prens Wilstan'ı bulalım, sonra da ne yapıp edip Inys'e dönelim. Combe bizi durduramaz. İstediklerini aldıktan sonra asla."

"Geri dönersek onun entrikalarını Sabran'a ifşa edebileceğimizi unutuyorsun. O da bunu düşünmüştür. Sarayın kapısına yaklaşmayacağız."

"Majestelerine önceden yazarız. Ona bir teklifte bulunacağız. Bizi rahat bırakması karşılığında sessiz kalmamızı."

Loth, "Bu konuda sessiz kalamam," dedi. "Sab, Erdemler Konseyi'nin onun arkasından iş çevirip çevirmediğini bilmeli. Combe ona söyleyeceğimi biliyor. Güven bana Kit, Cárscaro'da sonsuza dek kalmamızı istiyor. Gözleri Batı'daki en tehlikeli sarayda."

"Lanet olsun ona. Eve dönmenin bir yolunu bulacağız," dedi Kit. "Aziz hepimizin bulacağına söz vermiyor mu?"

Loth tankardını boşalttı.

"Çok bilge olabiliyorsun, dostum." İç çekerek ekledi, "Margret'in şu anda nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Goldenbitch'ün ona miras kalması gerekebilir."

"Meg o parlak zekâsına yük olmamalı. Goldenbitch'ün varis olarak ona ihtiyacı olmayacak, çünkü sen farkına varmadan Inys'e geri dönmüş olacağız. Bu

Görev atlatılabilir *gibi görünmeyebilir*," dedi Kit, şakacı haline geri dönerek, "ama asla bilemezsiniz. Bu görevden dünyanın prensleri olarak dönebiliriz."

"Benden daha inançlı olacağını hiç düşünmemiştim." Loth burnundan derin bir nefes aldı. "Şoförü uyandıralım. Burada yeterince oyalandık."

5

Doğu

Yüksek Deniz Muhafızları'nın yeni askerlerinin Hisan Burnu'ndaki son saatlerini istedikleri gibi geçirmelerine izin verilmişti. Çoğu arkadaşlarıyla vedalaşmaya gitmişti. Gecenin dokuzuncu saatinde tahtirevanla başkente doğru yola çıkacaklardı.

Bilginler çoktan Tüy Adası'na giden gemiye binmişlerdi. Ishari, Seiiki'nin kayboluşunu izlemek için diğerleriyle birlikte güvertede durmamıştı.

Yıllardır birbirlerine yakındılar. Tané, Ishari'yi neredeyse öldürecek olan bir ateş hastalığında ona bakmıştı. Tané'nin ilk kanaması sırasında Ishari ona bir kardeş gibi davranmış, kâğıttan nasıl tıkaç yapılacağını göstermişti. Şimdi birbirlerini bir daha asla göremeyebilirlerdi. Keşke Ishari daha çok çalışsaydı - eğitimine daha çok kendini verseydi- birlikte binici olabilirlerdi.

Şimdilik Tané aklını başka bir arkadaşına yöneltmek zorundaydı. Dansçıların ve davulcuların Seçme Günü'nü kutlamak için dışarıda olduğu Hisan Burnu'nun gürültüsü arasında ilerlerken başını öne eğdi. Çocuklar kahkahalar atarak yanlarından geçiyor, üzerlerinde boyalı uçurtmalar uçuyordu.

Sokaklar insanlarla dolup taşıyordu. Yüzlerini düz dokuma ketenlerle sildiler. Tané ıvır zıvır satan tüccarlardan kaçarken tütsünün baharatını, tene sinen yağmurun kokusunu ve denizden gelen taze balık kokusunu içine çekti. Kalaycıların ve tüccarların seslenişlerini ve küçük sarı bir kuşun şarkı söylerken çıkardığı sevinç çığlıklarını dinledi.

Bu, bildiği tek şehir olan Hisan Burnu'nda son yürüyüşü olabiliirdi.

Buraya gelmek her zaman bir riskti. Şehir, çırakların kendilerini yozlaştıracak şekilde davranmaya teşvik edilebileceği tehlikeli bir yerdi. Genelevler ve tavernalar, kâğıt oyunları ve horoz dövüşleri, onları korsanlığa itmek için gönderilen devşirmeler vardı. Tané sık sık Öğrenme Evleri'nin tüm bunlara bu kadar yakın inşa edilmesinin bir irade testi olup olmadığını merak etmişti.

Hana vardığında nefesini bıraktı. Hiç nöbetçi yoktu. Parmaklıkların arasından "Affedersiniz," diye seslendi.

Ufak tefek bir kız kapıya geldi. Tané'yi ve Yüksek Deniz Muhafızı'nın mavi tuniğini görünce çocuk hemen diz çöktü ve alnını ellerinin arasına aldı.

"Saygıdeğer Susa'yı arıyorum," dedi Tané nazıkçe. "Onu benim için getirebilir misin?"

Kız koşarak hana geri döndü.

Hiç kimse Tané'ye bu şekilde selam vermemiştir. Seiiki'nin güney ucundaki yoksul Ampiki köyünde, balıkçı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Sert bir kış günü, yakındaki ormanda bir yangın çıkmış ve neredeyse tüm evleri yutmuştu.

Tané'nin ailesiyle ilgili hiçbir anısı yoktu. Onların ölümünü paylaşmaktan sadece bir kelebeği evin dışına, denize doğru kovaladığı için kurtulmuştu. Çoğu kimsesiz ve yetim çocuk kara ordusuna katılırdı ama kelebek kutsal bir kadın tarafından tanrıların müdahalesi olarak yorumlanmış ve Tané'nin bir binici olarak eğitilmesi gerektiğine karar verilmişti.

Susa, zengin işlemeli beyaz ipekten bir kaftanla kapıya geldi. Saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Tané." Kapıyı yana kaydırıldı. "Konuşmamız gerek."

Tané onun kaşındaki çentiği fark etti. Evin yanındaki sokağa girdiler ve Susa şemsiyesini açıp ikisinin üzerine tuttu.

"O gitti."

Tané dudaklarını ıslattı. "Yabancı mı?"

"Evet." Susa gergin görünüyordu. O hiç gergin olmazdı. "Daha önce pazarda bir dedikodu vardı. Hisan Burnu açıklarında bir korsan gemisi görülmüş. Nöbetçiler şehrin her yerinde kaçak yük aramışlar ama ayrıldıklarında hiçbir şey bulamamışlar."

"Orisima'yı aramışlar," diye fark etti Tané ve Susa başını salladı. "Yabancı'yı bulabildiler mi?"

"Hayır ama orada saklanacak bir yer yok." Susa sokağa doğru baktı, gözleri fener ışığını yansıtıyordu. "Nöbetçilerin dikkati dağılmışken kaçmış olmalı."

"Nöbetçiler fark etmeden kimse köprüyü geçemez. *Kaçmış olmalı.* hala orada."

"Kendini bu kadar iyi saklayabildiğine göre adam yarı hayalet olmalı." Susa şemsiyeyi daha sıkı tuttu. "Tané, sence yine de Sayın Vali'ye ondan bahsetmeli miyiz?"

Tané törenden beri kendine aynı soruyu soruyordu. "Roos'a onu alacağımızı söyledim, ama ... belki de saklı kalırsa

Orisima, kılıçtan kurtulabilir ve bir sonraki gemiyle Mentendon'a kaçabilir," diye devam etti Susa. "Onu yasal bir yerleşimci sanabilirler. Bizden daha yaşlı değildi Tané ve belki de buraya kendi isteğiyle gelmedi. Onu ölüme mahkum etmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman yapmayalım. Bırakalım kendi yolunu çizsin." "Kızıl hastalığa ne oldu?"

"Onda hiçbir belirti yoktu. Ve eğer hâlâ Orisima'daysa -ki aksini düşünemiyorum- hastalık çok uzağa gitmiş olamaz." Tané sessizce konuştu. "Onunla daha fazla birlikte olmak çok büyük bir risk Susa. Onu güvenli bir yere götürdün. Şimdi ne olacağı ona bağlı."

"Ama onu bulurlarsa, onlara bizden bahsetmeyecek mi?" Susa fısıldadı.

"Ona kim inanır ki?"

Susa derin bir nefes aldı ve omuzları düştü. Tané'ye bir aşağı bir yukarı baktı.

"Görünüşe göre tüm bu riske değmiş." Gülümsemesi gözlerini ışıldattı.

"Seçme Günü hayal ettiğin gibi miydi?"

Konuşma ihtiyacı saatlerdir içini kemiriyordu. "Ve daha fazlası. Ejderhalar çok güzeldi," dedi Tané. "Onları gördün mü?"

"Hayır, uyuyordum," diye itiraf etti Susa. Bütün gece uyanık kalmış olmalıydı.

"Bu yıl kaç binici olacak?"

"On iki. Onurlu Durmayan İmparator sayımızı artırmak için iki büyük savaşçı gönderdi."

"Hiç Lacustrine ejderi görmemiştin. Bizimkilerden çok mu farklılar?" "Daha kalın vücutları ve bir parmakları daha var. Bu bir ayrıcalık olurdu.

herhangi biriyle binmek." Tané şemsiyenin altına daha da yaklaştı. "Ben bir binici olmalıyım, Susa. Zaten bu kadar çok nimete sahipken bu kadar çok şey istediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama-"

"Çocukluğundan beri bu senin hayalindi. Hırslısın, Tané. Bunun için asla özür dileme." Susa durakladı. "Korkuyor musun?" "Elbette korkuyorum."

"Güzel. Korku seni savaşmaya iter. Annesi kim olursa olsun, Turosa gibi küçük bir pisliğin seni alt etmesine izin verme." Tané ona azarlar gibi baktı ama gülümsedi. "Şimdi acele etmelisin. Unutma, Hisan Burnu'ndan ne kadar uzağa uçarsan uç, ben her zaman senin arkadaşın olacağım."

"Ben de senin."

Hanın kapısı kayarak açıldı ve ikisi de irkildi. "Susa," diye seslendi kız. "Hemen içeri gelmen gerek."

Susa eve doğru baktı. "Gitmeliyim." Tekrar Tané'ye baktı, tereddüt etti. "Sana yazmama izin verecekler mi?"

"Vermeliler." Tané daha önce hiçbir sıradan insanın bir deniz muhafızıyla dostluk kurduğunu görmemişti ama bunun bir istisna olması için dua etti. "Lütfen Susa, dikkatli ol."

"Her zaman." Gülümsemesi titredi. "Beni o kadar özlemeyeceksin. Bulutların üzerinde süzülürken, burada hepimiz çok küçük görüneceğiz."

"Nerede olursam olayım," dedi Tané, "seninleyim."

Susa kendisine ait olmayan bir hayal için her şeyi riske atmıştı. Bu tür bir dostluk hayatta bir kereden fazla bulunmayan bir şeydi. Bazıları bunu hiç bulamayabilirdi.

Aralarındaki boşluk anılarla doluydu ve yüzleri artık sadece yağmurdan ıslanmıyordu. Belki Tané doğu sahilini korumak için Hisan Burnu'na dönecekti ya da belki Susa onu ziyaret edecekti ama hayatında ilk kez hiçbir şey kesin değildi. Yolları ayrılmak üzereydi ve ejderha istemediği sürece bir daha asla karşılaşmayabilirlerdi.

Tané yumuşak bir sesle, "Eğer bir şey olursa -yabancı ile ilgili olarak biri senin adını verirse- hemen Ginura'ya gel," dedi. "Gel ve beni bul, Susa. Seni her zaman güvende tutacağım."

Orisima'daki sıkışık bir çalışma odasında, Niclays Roos bir şişeyi ışığına tutarken bir fener gürlledi. Lekeli etikette KIDNEY ORE yazıyordu. Sulyard'ı aklından çıkarmak elinden gelen tek şeydi ama bunu başarmanın en emin yolu kendini büyük işine kaptırmaktı.

Büyük ya da başka türlü pek bir iş yaptığı söylenemezdi. Malzemesi tehlikeli derecede azalmıştı ve simya aletleri de kendisi kadar eskiydi.

Ama erzak için bir kez daha yazmadan önce bir kez daha denemek istiyordu. Hisan Burnu Valisi anlayışlıydı ama Seiiki'de olan biten her şeyi biliyor gibi görünen Savaş Lordu tarafından cömertliği sık sık kontrol ediliyordu.

Savaş Lordu neredeyse efsanevi biriydi. Ailesi, imparatorluk Noziken Hanedanı Büyük Keder'de yok edildikten sonra iktidarı ele geçirmişti. Niclays'in bu adam hakkında bildiği tek şey Ginura'da bir kalede yaşadığıydı. Orisima Genel Valisi her yıl haraç ödemek, Mentendon'dan hediyeler sunmak ve karşılığında hediyeler almak için kilitli bir t a h t ı r e v a n l a oraya götürülürdü.

Niclays, ticaret karakolunda bu yolculuğa katılması için davet edilmemiş tek kişiydi. Diğer Mentler onun yüzüne karşı nazik davranıyordu ama diğerlerinin aksine o sürgünde olduğu için buradaydı. Hiçbirinin nedenini bilmemesi onu sevmelerini sağlamıyordu.

Bazen sadece yüzlerini görmek için maskesini çıkarmak istiyordu. Onlara, genç Inys Kraliçesi'ni evliliğe ya da bir varise olan ihtiyacı ortadan kaldırarak ona bir yaşam iksiri hazırlayabileceğine ikna eden simyacı olduğunu söylemek için. Berethnet'in parasını yıllarca süren tahminleri, deneyleri ve sefahati desteklemek için kullanan bir serseri olduğunu.

Nasıl da dehşete düşeceklerdi. Onun erdemsizliği karşısında nasıl da utanacaklardı. On yıl önce acı ve öfkeyle kavrulmuş bir halde Inys'e doğru yola çıktığında bile, kalbinin gizli bir odasında simya ilkelerine sadık kaldığına dair hiçbir fikirleri olmayacaktı. Distilasyon, Ceration, Sublimation - bunlar onun övdüğü tek ilahlardı. Bir bedeni gençliğinin ilk günlerine döndürmenin bir yolunu keşfedebileceğinden emin olarak potada ter dökerken, aynı zamanda böğrüne saplanmış keder bıçağını eritmeye çalıştığını bilemezlerdi. Bu bıçak sonunda onu potadan uzaklaştırmış, şarabın rahatlığına ve unutkanlığına geri götürmüştü.

Her iki girişimde de başarılı olamamıştı. Ve bunun bedelini Sabran Berethnet ona ödetmişti.

Hayatıyla değil. Leovart ona Düşmanlığı'nın bu sözde iyiliği için minnettar olması gerektiğini söylemişti. Hayır, Sabran onun kellesini almamıştı ama geri kalan her şeyini almıştı. Şimdi dünyanın bir ucunda kapana kısılmıştı ve etrafı onu hor gören insanlarla çevriliydi.

Bırak fısıldaşsınlar. Eğer bu deney işe yararsa, hepsi iksir için kapısını çalacaktı. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırarak

böbrek cevherini potaya koydum.

Barut da olabilir. O daha ne olduğunu anlamadan taslak fokurdamaya başladı. Fokurdayarak masanın üzerine çıktı ve kötü kokulu bir duman püskürdü.

Niclays umutsuzca potaya baktı. Geriye kalan tek şey katran karası bir kalıntıydı. İç çekerek gözlüğündeki isi sildi. Yarattığı şey hayat iksirinden çok gece toprağına benziyordu.

Böbrek cevheri çözüm değildi. Öte yandan, toz böbrek cevheri de olmayabilirdi. Panaya onu kendi adına bir tüccardan satın almıştı ve tüccarlar dürüstlükleriyle ünlü değillerdi.

İsimsiz Olan tüm bunları kabul etti. Eğer bu adadan kaçmak için Batı'ya dönüş yolunu satın almaktan başka çaresi olmasaydı, lanet iksiri yapmaktan vazgeçerdi.

Tabii ki bunu Sabran Berethnet'e vermeye hiç niyeti yoktu. Asılabilirdi. Ama eğer herhangi bir hükümdara ona sahip olduğunu söylerse, Mentendon'a geri getirilmesini ve hayatının geri kalanını lüks ve zenginlik içinde yaşamasına izin verilmesini sağlarlardı. Ve Sabran'ın neler yapabileceğini bildiğinden emin olacaktı ve ona geldiğinde, sonsuzluğun tadına bakmak için yalvardığında, bunu ona inkar etmekten daha tatlı bir zevk olmayacaktı.

Yine de o mutlu günden çok uzaktaydı. Uzun zaman önce ölmüş Lacustrine hükümdarlarının ömürlerini uzatmak için aradıkları altın, orpiment ve nadir bitkiler gibi pahalı maddelere ihtiyacı vardı. Bu hükümdarların çoğu sonsuza dek yaşamaya çalışırken kendilerini zehirlemiş olsalar da, iksir tariflerinin yeni bir ilham ateşi yakma ihtimali vardı.

Leovart'a bir kez daha yazmanın ve ondan Savaş Lordu'nu güzel bir mektupla pohpohlamasını istemenin zamanı gelmişti. Sadece bir prens onu altınlarını eritmek üzere teslim etmeye ikna edebilirdi.

Niclays soğuk çayını bitirdi ve daha sert olmasını diledi. Orisima Genel Valisi onu birahaneden men etmiş ve haftada iki kadeh şarap içmesini yasaklamıştı. Elleri aylardır titriyordu.

Şimdi de titriyorlardı ama unutulma ihtiyacıyla değil. Triam Sulyard'dan hâlâ bir iz yoktu.

Şehirde çanlar yeniden çalmaya başladı. Deniz muhafızları başkente doğru yola çıkmış olmalıydı. Diğer çıraklar Sundance Denizi'ndeki yüksek bir ada olan ve ejderha türüne dair bilinen tüm bilgeliğin depolandığı Tüy Adası'na gönderilecekti. Niclays, Hisan Burnu Valisi'ne bir mektup yazmıştı.

birkaç kez oraya seyahat etmek için izin istemiş ama her seferinde reddedilmişti. Tüy Adası yabancılar için değildi.

Ejderhalar onun işinin anahtarı olabilir. Binlerce yıl yaşayabilirler. Vücutlarındaki bir şey kendilerini yenilemelerine izin veriyor olmalıydı.

Bir zamanlar oldukları gibi değillerdi. Doğu efsanelerinde ejderhalar şekil değiştirme ve rüya görme gibi mistik yeteneklere sahipti. Bu güçleri en son Büyük Keder' in sona ermesini takip eden yıllarda sergilemişlerdi. O gece gökyüzünden bir kuyruklu yıldız geçmiş ve dünyanın dört bir yanındaki wyrm'ler taş gibi bir uykuya dalarken, Doğu ejderhaları kendilerini yüzyıllardır olmadıkları kadar güçlü bulmuşlardı.

Şimdi güçleri tekrar azalmıştı. Yine de yaşamaya devam ettiler. İksirin vücut bulmuş hali.

Bu teori Niclays'e pek yardımcı olmayacaktı. Aksine, bu gerçek onun çalışmalarını çıkmaza sürüklemişti. Ada sakinleri ejderhalarını kutsal olarak görüyorlardı. Sonuç olarak, bedenlerinden elde edilen herhangi bir maddenin ticareti, özellikle yavaş ve iğrenç bir ölümün acısıyla yasaklanmıştı. Sadece korsanlar bu riske girerdi.

Niclays dişlerini gıcırdatarak ve baş ağrısı içinde atölyesinden topallayarak çıktı. Minderlere adımını attığında ağzı açık kaldı.

Triam Sulyard ocağın yanında oturuyordu. Sırılsıklam olmuştu.

"Aziz'in *başlığına andolsun*-" Niclays bakakaldı. "Sulyard!"

Çocuk yaralı görünüyordu. "Aziz'in mahrem yerlerini boşuna almamalısın."

"Dilini tut," diye tersledi Niclays, kalbi küt küt atıyordu. "Vay canına, ama sen şanslı bir zavallısın. Eğer buradan çıkmanın bir yolunu bulduysan, şimdi söyle."

"Gitmeye çalıştım," dedi Sulyard. "Muhafızlardan kaçmayı ve evden sıvışmayı başardım ama kapıda daha fazlası vardı. Suya girdim ve Doğulu şövalye gidene kadar köprünün altında saklandım."

"Baş Subay şövalye değil, seni aptal." Niclays hüsrana dolu bir hırıltı çıkardı. "Aziz, *neden* geri gelmek zorundaydın? Varlığımdan geriye kalanları tehdit etmeni hak edecek ne yaptım ben?" Durakladı. "Aslında buna cevap verme."

Sulyard sessiz kaldı. Niclays hışımla yanından geçip ateş yakmaya koyuldu.

"Doktor Roos," dedi Sulyard bir tereddüitten sonra. "Orisima neden bu kadar yakından korunuyor?"

"Çünkü yabancılar ölüm pahasına Seiiki'ye adım atamazlar. Seiikililer de burayı terk edemezler." Niclays çaydanlığı ocağın üzerine koydu. "Burada kalmamıza izin veriyorlar ki bizimle ticaret yapabilsinler ve Mentiş bilgisinin ufak tefek parçalarını özümseyebilsinler ve biz de Savaş Lordu'na Uçurum'un diğer tarafı hakkında en azından belli belirsiz bir izlenim verebilelim ama Orisima'nın ötesine geçemeyiz ya da Seiikinlilerle sapkınlık üzerine konuşamayız."

"Altı Erdem gibi sapkınlık mı?"

"Kesinlikle. Ayrıca, anlaşılır bir şekilde, yabancıların Drakon vebası -kızıl hastalık dedikleri- taşıdıklarından şüpheleniyorlar. Buraya gelmeden önce *araştırma* yapma zahmetine katlansaydınız-"

"Ama yardım isteseydik mutlaka dinlerlerdi," dedi Sulyard inançla. "Aslında, saklanırken, beni bulmalarına izin verebileceğimi ve böylece beni başkente götürebileceklerini düşündüm." Niclays'ın kendisine attığı dehşet dolu bakışı görmemiş gibiydi. "Savaş Lordu ile konuşmalıyım, Doktor Roos. Ne için geldiğimi bir duysanız-"

"Dediğim gibi," dedi Niclays sert bir sesle, "görevinizle ilgilenmiyorum Üstat Sulyard."

"Ama Virtudom tehlikede. *Dünya* tehlikede," diye bastırdı Sulyard. "Kraliçe Sabran'ın yardımımıza ihtiyacı var."

"Korkunç bir tehlike içinde, öyle mi?" Çok umutlu görünmemeye çalıştı. "Hayati tehlike mi?"

"Evet, Doktor Roos. Ve onu kurtarmanın bir yolunu biliyorum."

"Üç ülkenin saygı duyduğu, Batı'nın en zengin kadını onu kurtarmak için bir yavere ihtiyaç duyuyor. Büyüleyici." Niclays iç geçirdi. "Pekâlâ, Sulyard. Seni hoş göreceğim. Kraliçe Sabran'ı bu belirsiz tehlikeden nasıl kurtarmayı planladığınız konusunda beni aydınlatın."

"Doğu'ya aracılık ederek." Sulyard kararlı görünüyordu. "Seiiki Savaş Lordu, Majestelerine yardım etmeleri için ejderhalarını göndermeli. Onu bunu yapmaya ikna etmek istiyorum. Drakonik yaratıklar tamamen uyanmadan önce Virtudom'un onları alt etmesine yardım etmeli. Önce-"

"Bekle," diye araya girdi Niclays. "Yani bir *ittifak* istediğinizi mi söylüyorsunuz? Inys ve Seiiki arasında mı?"

"Sadece Inys ve Seiiki arasında değil, Doktor Roos. Virtudom ve Doğu arasında."

Niclays kelimelerin kristalleşmesine izin verdi. Ağzının bir köşesi seğirdi. Sulyard bir kutsal kişi gibi ciddi görünmeye devam edince Niclays başını geriye attı ve güldü.

"Oh, bu harika. Muhteşem," diye ilan etti. Sulyard ona bakakaldı. "Ah, Sulyard. Bu yerde çok az eğlenebildim. Teşekkür ederim."

"Bu bir *şaka* değil Doktor Roos," dedi Sulyard kızgınlıkla.

"Ama öyle, sevgili oğlum. Beş *asırdır* yürürlükte olan Büyük Ferman'ı sadece kibarca rica ederek bozabileceğini sanıyorsun. Gerçekten çok gençsin." Niclays bir kez daha kıkırdadı. "Peki bu muhteşem çabada ortağın kim?"

Sulyard ofladı pufladı. "Benimle alay ettiğinizi biliyorum, efendim," dedi, "ama leydimle alay etmemelisiniz. O, uğruna binlerce kez ölebileceğim, adını söyleyemeyeceğim biri. Hayatımın ışığı, göğsümün nefesi, güneşim olan biri-"

"Evet, tamam, bu oldukça yeterli. Sizinle Seiiki'ye gelmek istemedi mi?"

"Birlikte gitmeyi planlamıştık. Ama kışın Perchling'de annemi ziyaret ettiğimde tesadüfen bir denizciyle tanıştım. Bana Seiiki'ye giden bir gemide yer teklif etti." Omuzları içe doğru kamburlaştı. "Saraydaki sevgiliime haber gönderdim. Anlaması için dua ediyorum. Beni affetsin diye."

Niclays saray dedikodularına dalmayalı uzun zaman olmuştu. Can sıkıntısından olsa gerek, bunun için ağzının suyu akıyordu. İki fincan söğüt çayı doldurdu ve hasırların üzerine oturarak ağrıyan bacağına önüne doğru uzattı. "Anladığım kadarıyla bu hanım nişanlısınız."

"Yol arkadaşım." Çatlamış dudaklarına bir gülümseme dokundu.

"Yeminlerimizi ettik." "Sabran'ın bu evliliğe onay verdiğini varsayıyorum."

Sulyard kızardı. "Biz ... Majestelerinden izin istemedik. Bundan kimsenin haberi yok."

Göründüğünden daha cesurdu. Sabran gizlice evlenenlere sert cezalar verirdi. İyi bir aşk hikâyesine düşkün olan merhum Ana Kraliçe'den bu noktada ayrılırdı.

Niclays, "Gizlice evlenmek zorunda kaldığınıza göre hanımınız düşük bir mevkide olmalı," diye düşündü.

"Hayır! Benim leydim asil doğmuştur. En zengin bal kadar tatlı, bir sonbahar güzeli kadar güzel-"

"Aziz, yeter. Başımı ağrıyorsun." İnsan Sabran'ın dilini koparmadan onu nasıl yanında tuttuğunu merak ediyordu. "Tam olarak kaç yaşındasın, Sulyard?"

"On sekiz."

"Yetişkin bir adam o zaman. Bütün hayallerin peşinden gidilmemesi gerektiğini bilecek kadar büyüdün, özellikle de aşkın kuş tüyü yatağında kurulan hayallerin. Eğer Baş Subay seni bulmuş olsaydı, Hisan Burnu Valisi'ne götürülürdün. Savaş Lordu'na değil." Niclays çayını yudumladı. "Sana yine şaka yapacağım Sulyard. Sabran'ın tehlikede olduğunu biliyorsan - Seiiki'nin yardımına ihtiyaç duyacak kadar tehlikede olduğunu, ki bundan şüpheliyim - o zaman neden ona söylemiyorsun?"

Sulyard tereddüt etti.

"Majesteleri kendi aleyhine olacak şekilde Doğu'ya güvenmiyor," dedi sonunda, "ve bize yardım edebilecek tek kişiler onlar. Karşı karşıya olduğu tehlikenin farkına vardığında bile, ki bu şüphesiz yakında olacak, gururu asla Doğu'dan yardım istemesine izin vermez. Onun adına Savaş Lordu'yla konuşabilseydim, Truyde belki de-"

"Truyde."

Fincan ellerinde sallandı.

"Truyde," diye fısıldadı. "Truyde utt Zeedeur değil. Lord Oscarde'ın kızı."

Sulyard donup kalmıştı.

"Doktor Roos," diye başladı kekeleyerek, "bu bir sır olmalı."

O daha sözünü kesmeden Niclays yine güldü. Bu kez delilik derecesinde bir gülüştü bu.

"Vay, vay," diye bağırdı, "ama siz *tam* bir yoldaşsınız, Efendi Sulyard! Önce Zeedeur Markizi'yle izinsiz evlendiniz, bu onun itibarını yerle bir edebilecek bir hareketti. Sonra onu terk ettiniz ve son olarak da adını torununu iyi tanıyan bir adama verdiniz." Gözlerini koluna sildi. Sulyard bayılacakmış gibi görünüyordu. "Ah, onun sevgisine ne kadar layıksın. Şimdi bana ne diyeceksin - onu da hamile bıraktığını mı?"

"Hayır, hayır-" Sulyard ona doğru süründü. "Size yalvarıyorum Doktor Roos, günahımızı açığa vurmayın. Onun sevgisine layık *değilim* ama ... onu seviyorum. Bu ruhumu acıtıyor."

Niclays tiksintiyle onu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Truyde'un yoldaş olarak böyle bir Inysh sütü kovaşını seçmiş olması ruhunu incitmişti.

"Onu ifşa etmeyeceğim, sizi temin ederim," diye alay ederek Sulyard'ın daha fazla ağlamasına neden oldu. "O Zeedeur Dükalığı'nın varisi, Vatten'in kanı. Dua edelim de bir gün omurgalı biriyle evlensin." Arkasına yaslandı. "Ayrıca, Prens Leovart'a mektup yazıp Leydi'nin

Truyde kendi makamının altında gizlice evlendi, geminin Abyss'i geçmesi haftalar sürer. O zamana kadar senin varlığını unutmuş olur."

Sulyard burnunu çekerek, "Prens Leovart öldü," diyebildi.

Mentendon'un Yüce Prensi. Orisima'da Niclays'e yardım etmeye çalışan tek kişi.

"Bu, mektuplarımı neden görmezden geldiğini kesinlikle açıklıyor." Niclays kadehini dudaklarına götürdü. "Ne zaman?"

"Bir yıldan daha kısa bir süre önce, Doktor Roos. Bir wyvern onun av kulübesini yakıp kül etti."

Niclays, Leovart için bir kayıp acısı hissetti. Hiç şüphesiz Orisima Genel Valisi haberi biliyordu ama iletmemeyi tercih etmişti.

"Anlıyorum," dedi. "Mentendon'u şimdi kim yönetiyor?" "Prens Aubrecht."

Aubrecht. Niclays onu dua kitaplarından başka bir şeyle ilgilenmeyen, çekingen bir genç adam olarak hatırlıyordu. Ter amcası Edvart'ı aldığı anda reşit olmasına rağmen, yufka yürekli Aubrecht'e yol göstermek için önce Leovart'ın - Edvart'ın öz amcası- hüküm sürmesine karar verilmişti. Elbette Leovart tahta oturduktan sonra onu terk etmemek için bahaneler bulmuştu.

Şimdi Aubrecht hak ettiği yeri almıştı. Mentendon'u kontrol etmek istiyorsa demirden bir iradeye ihtiyacı olacaktı.

Niclays, düşüncelerine iyice dalmadan önce onu evinden uzaklaştırdı. Sulyard hâlâ ona bakıyordu, yüzü pembeye boyanmıştı.

"Sulyard," dedi Niclays, "evine git. Mentiş sevkiyatı geldiğinde, saklan. Truyde'a geri dön ve Milk Lagoon'a ya da ... bugünlerde aşıklar nereye gidiyorsa oraya kaç." Sulyard ağzını açtığı anda, "Güven bana. Burada ölmekten başka bir şey yapamazsın."

"Ama benim görevim-"

"Hepimiz büyük işlerimizi bitiremeyiz."

Sulyard sessizliğe gömüldü. Niclays gözlüklerini çıkardı ve koluna t a k a r a k temizledi.

"Kraliçenize karşı hiçbir sevgim yok. Aslında ondan nefret ediyorum," dedi ve Sulyard'ın irkilmesine neden oldu, "ama Sabran'ın on sekiz yaşındaki bir yaverin onun için ölmesini isteyeceğinden çok şüpheliyim." Sesine bir titreme karıştı. "Gitmeni istiyorum Triam. Ve benden Truyde'ye kendisini mahvedebilecek meselelere karışmamasını söylemeni istiyorum."

Sulyard bakışlarını indirdi.

"Bağışlayın beni Doktor Roos, ama yapamam," dedi.

"Kalmalıyım." Niclays ona bıkkınlıkla baktı. "Peki ne yapacaksın?"

"Davamı Savaş Lordu'nun önüne koymanın bir yolunu bulacağım... ama sizi daha fazla bu işe bulaştırmayacağım."

"Senin evimde olman aklımı kaçırmam için yeterli bir sebep." Sulyard hiçbir şey söylemese de çenesi sabitti. Niclays dudaklarını büzdü.

"Dindar görünüyorsunuz, Efendi Sulyard," dedi. "Dua etmenizi öneririm. Mentiş sevkıyatı gelene kadar nöbetçilerin evimden uzak durması için dua edin ki bu konuda aklınızı başınıza toplamaya vaktiniz olsun. Eğer önümüzdeki birkaç günü atlatabilirse, ben de tekrar dua edebilirim."

6

Batı

Inys Kraliçesi ziyafet evinden uzak durduğu zamanlarda, ki bu sık sık olurdu, yemeğini Özel Odası'nda yedi. Bu gece, Ead ve Linora onunla birlikte ekmek yemeye davet edilmişlerdi; bu onur, geleneksel olarak üç yatak arkadaşına ayrılmıştı.

Margret'in baş ağrılarından biri vardı. Onlara *kafatası kırıcıları* diyordu. Genellikle bunların kendisini yükümlülüklerinden alıkoymasına izin vermezdi ama Loth için endişelenmekten hasta olmuş olmalıydı.

Yaz sıcaklığına rağmen, Özel Oda'da bir ateş çıtırdıyordu. Şimdiye kadar kimse Ead ile konuşmamıştı.

Bazen sanki sırlarının kokusunu alıyorlarmış gibi hissediyordu. Sanki bu saraya bir nedime olmak için gelmediğini sezmişlerdi.

Sanki Manastır'ı biliyorlarmış gibi.

"Gözleri hakkında ne düşünüyorsun, Ros?"

Sabran elindeki minyatüre baktı. Minyatür zaten kadınlar arasında dolaştırılmış ve her açıdan incelenmişti. Şimdi Roslain Crest onu aldı ve tekrar inceledi.

Adalet Dükaliği'nin veliahtı olan Özel Meclis'in Baş Hanımefendisi, Sabran'dan sadece altı gün önce doğmuştu. Saçları gür ve pekmez gibi koyu renkliydi. Solgun ve küçük gözlü, her zaman modaya uygun giyinmiş, neredeyse tüm hayatını kraliçesiyle birlikte geçirmişti. Annesi Kraliçe Rosarian'ın baş nedimesi olmuştu.

Roslain, "Hoş insanlar Majesteleri," diye sözlerini tamamladı. "Nazikler."

"Onları birbirlerine biraz fazla yakın buluyorum," diye düşündü Sabran. "Bana bir fındık faresini hatırlatıyorlar."

Linora narin bir şekilde titredi.

Roslain kraliçesine, "Bir fare daha gürültülü bir canavardan iyidir," dedi. "Sizinle evlenirse yerini hatırlasa iyi olur. Aziz'in soyundan gelen o değil."

Sabran onun elini okşadı. "Nasıl oluyor da her zaman bu kadar bilge olabiliyorsun?" "Sizi dinliyorum Majesteleri."

"Ama bu durumda büyükannenini değil." Sabran başını kaldırıp ona baktı. "Leydi Igrain Mentendon'un Inys'e yük olacağını düşünüyor. Ve Lievelyn'in Seiiki ile ticaret yapmaması gerektiğini. Bana bunu Erdemler Konseyi'nin bir sonraki toplantısında dile getireceğini söyledi."

"Hanımefendi büyükannem sizin için endişeleniyor. Bu da onu aşırı ihtiyatlı yapıyor." Roslain onun yanına oturdu. "Askrdal Reisi'ni tercih ettiğini biliyorum. O zengin ve dindar. Daha güvenli bir aday. Lievelyn hakkındaki endişelerini de anlayabiliyorum."

"Ama?"

Roslain hafifçe gülümsedi. "Bu yeni Kızıl Prens'e bir şans vermemizin iyi olacağına inanıyorum."

"Katılıyorum." Katryen bir koltuğa uzanmış, bir şiir kitabını karıştırıyordu. "Sizi uyuracak Erdemliler Konseyi var ama bu gibi konularda sizi cesaretlendirecek hanımlarınız da var."

Ead'in yanında, Linora kudurmuş bir sessizlik içinde konuşmayı dinliyordu.

"Bayan Duryan," dedi Sabran aniden, "Prens Aubrecht'in çehresi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bütün gözler Ead'e döndü. Yavaşça bıçağını yere bıraktı. "*Benim* için soruyorsun Majesteleri?"

"Tabii başka bir Bayan Duryan yoksa."

Kimse gülmedi. Roslain minyatürü onun ellerine teslim ederken oda sessizdi.

Ead Kızıl Prens'i düşündü. Yüksek elmacık kemikleri. Bakır rengi zarif saçlar. Güçlü kaşları, solgunluğuyla sert bir tezat oluşturan koyu renk gözlerinin üzerinde yükseliyordu. Ağzının yapısı biraz ciddiydi ama yüzü hoştu.

Yine de minyatürler yalan söyleyebilirdi ve sık sık söylerlerdi. Ressam onu pohpohlamış olmalıydı.

"Yeterince yakışıklı," diye bitirdi sözlerini.

"Gerçekten de hafif bir övgü." Sabran kadehinden bir yudum aldı. "Siz diğer hanımlarımdan daha sert bir yargıcısınız, Bayan Duryan. Ersyr'in erkekleri prensten daha mı çekici?"

"Onlar farklı Majesteleri." Ead durakladı, sonra ekledi, "Fındık farelerine daha az benziyorlar."

Kraliçe ifadesiz bir şekilde ona baktı. Ead bir an için çok mu cüretkâr davrandığını düşündü. Katryen'den gelen şaşkın bir bakış sadece kuşkularını beslemeye yaradı.

"Hafif ayakların olduğu kadar hızlı bir dilin de var." Inys Kraliçesi sandalyesine yaslandı. "Saraya geldiğinizden beri pek sık konuşmadık. Uzun zaman geçti, sanırım altı yıl."

"Sekiz, Majesteleri."

Roslain ona uyarıcı bir bakış attı. Aziz'in soyundan gelen birini kimse düzeltmezdi.

"Elbette. Sekiz," dedi Sabran. "Söyler misiniz, Büyükelçi uq- Ispad size hiç mektup yazdı mı?"

"Pek sık değil, madam. Ekselansları başka işlerle meşgul."

"Sapkınlık gibi."

Ead bakışlarını kaçırdı. "Büyükelçi Dawnsinger'ın sadık bir takipçisidir, Majesteleri."

"Ama siz artık öyle değilsiniz elbette," dedi Sabran ve Ead başını eğdi. "Leydi Arbella bana mabette sık sık dua ettiğinizi söyledi."

Arbella Glenn'in bunları Sabran'a nasıl aktardığı bir muammaydı, çünkü hiç konuşmuyor gibiydi.

"Altı Erdem güzel bir inançtır Majesteleri," dedi Ead, "ve Aziz'in gerçek soyundan gelen kişi aramızda dolaşırken inanmamak imkânsızdır."

Elbette bu bir yalandı. Onun gerçek inancı -Anne'nin inancı- her zamanki gibi güçlü bir şekilde parlıyordu.

"Ersyr'deki atalarım hakkında hikâyeler anlatıyor olmalılar," dedi Sabran. "Özellikle de Genç Kız hakkında."

"Evet, madam. Güney'de zamanının en doğru ve özverili kadını olarak anılır."

Cleolind Onjenyu da Güney'de zamanının en büyük savaşçısı olarak anılırdı ama Inysh buna asla inanmazdı. Onun kurtarılması gerektiğine inanıyorlardı.

Ead'e göre Cleolind Hanımefendi değildi. O bir anneydi.

Roslain ona soğuk bir bakış atarak, "Leydi Oliva bana Bayan Duryan'ın doğuştan bir hikâye anlatıcısı olduğunu söyledi," dedi. "Aziz ve Genç Kız'ın hikâyesini Güney'de size öğretildiği gibi bize anlatmayacak mısınız, hanımefendi?"

Ead bir tuzak olduğunu sezmişti. Inysh'ler, bırakın en kutsal masallarını, herhangi bir şeyi yeni bir bakış açısıyla dinlemekten bile nadiren hoşlanırlardı. Roslain onun yanlış bir adım atmasını bekliyordu.

"Leydim," dedi Ead, "Kutsal Kişi'nin anlattığından daha iyi anlatılamaz. Her halükarda, yarın dinleyeceğiz."

"Şimdi dinleyeceğiz," dedi Sabran. "Daha fazla Wyrmları kışkırttıkça, bu hikâye hanımlarımı rahatlatacak."

Ateş çıtırdadı. Sabran'a bakan Ead garip bir gerilim hissetti, sanki aralarında bir ip varmış gibi. Sonunda ocağın yanındaki sandalyeye oturmak için ayağa kalktı. Hikâye anlatıcısının yerine.

"Nasıl isterseniz." Eteklerini düzeltti. "Nereden başlayayım?"

"İsimsiz Olan'ın doğumuyla," dedi Sabran. "Büyük şeytan Dehşet Dağı'ndan geldiğinde."

Katryen kraliçeyi elinden tuttu. Ead nefes alarak içindeki çalkantıyı yatıştırdı. Eğer gerçek hikâyeyi anlatırsa, şüphesiz ateşle yüzleşecekti.

Her gün m a b e t t e dinlediği masalı anlatmak zorunda kalacaktı. Katledilmiş masalı.

Yarım bir masal.

"Bu dünyanın altında çalkalanan bir Ateş Rahmi var," diye başladı. "Bin yıldan fazla bir süre önce, içindeki magma aniden bir araya geldi ve tarif edilemez büyüklükte bir canavar oluşturdu - bir kılıcın demirhanede şekillenmesi gibi. Sütü Rahim'in içindeki ateşi; ona olan susuzluğu dinmek bilmiyordu. Kalbi bile bir fırın olana kadar içti."

Katryen ürperdi.

"Çok geçmeden bu yaratık, bu wyrm, Rahim için çok büyüdü. Kendisine verilen kanatları kullanmayı arzuluyordu. Yukarıya doğru yolunu açtıktan sonra, Mentendon'da Dreadmount adı verilen bir dağın zirvesini aştı ve beraberinde erimiş ateşten bir sel getirdi. Dağın zirvesinde kırmızı şimşekler çaktı. Gulthaga şehrinin üzerine karanlık çöktü ve orada yaşayan herkes zararlı dumandan boğularak öldü.

"Bu wyrm'in içinde gördüğü her şeyi fethetme arzusu vardı. Güneye, Onjenyu Hanedanı'nın büyük bir krallığı yönettiği Lasia'ya uçtu ve Yikala'daki merkezlerine yakın bir yere yerleşti." Ead boğazını ıslatmak için bir yudum bira aldı. "Bu isimsiz yaratık korkunç bir veba taşıyordu - hiçbir insanın daha önce

karşılaştı. Etkilenenlerin kanını yakarak onları çılgına çeviriyordu. Wyrmi uzak tutmak için Yikala halkı ona koyun ve öküz gönderdi, ama İsimsiz Olan asla doymadı. Daha tatlı bir eti arzuluyordu, insan etini. Bu yüzden her gün insanlar kura çeker ve biri kurban olarak seçilirdi."

Odada herkes sessizdi.

"Lasia o zamanlar Onjenyu Hanedanı'nın Yüce Hükümdarı Selinu tarafından yönetiliyordu. Bir gün kızı Prenses Cleolind kurban olarak seçildi." Ead bu ismi yumuşak ve saygılı bir şekilde söyledi. "Babası tebaasına mücevherler ve altınlar sunup başka birini seçmeleri için yalvarsa da, onlar kararlı durdular. Ve Cleolind onurlu bir şekilde ilerledi, çünkü bunun adil olduğunu gördü.

"Tam o sabah, Inysca Adaları'ndan bir şövalye Yikala'ya doğru at sürüyordu. O zamanlar bu adalar savaş ve batıl inançlarla çalkalanıyor, pek çok hükümdar tarafından yönetiliyor ve halkı bir cadının gölgesinde titriyordu ama orada Şövalyeliğin Erdemleri üzerine yemin etmiş pek çok iyi adam yaşıyordu. *Bu şövalye,*" dedi Ead, "Sör Galian Berethnet'ti."

Düzenbaz.

Artık Lasia'nın pek çok yerinde bu isimle anılıyordu ama Sabran'ın bundan haberi yoktu.

"Sör Galian şu anda Lasia'da hüküm süren dehşeti duymuştu ve Selinu'ya hizmetlerini sunmak istiyordu. Olağanüstü güzellikte bir kılıç taşıyordu; adı Ascalon'du. Yikala'nın eteklerine yaklaştığında, ağaçların gölgesinde ağlayan bir genç kız gördü ve neden bu kadar korktuğunu sordu. *İyi şövalye,* diye cevap verdi Cleolind, *iyi kalplisin, ama kendi iyiliğin için beni dualarımla baş başa bırak, çünkü bir wyrm canımı almaya geliyor.*"

Anne'den bu şekilde, sanki baygın bir kimsesizmiş gibi bahsetmek Ead'in midesini bulandırdı.

"Şövalye," diye devam etti, "onun gözyaşlarından etkilendi. *Tatlı leydim,* dedi, *senin kanının toprağı suladığını görmektense kılıcımı kendi kalbime saplamayı tercih ederim. Eğer halkın ruhlarını şövalyeliğin erdemlerine teslim eder ve sen de bana evlenme teklif edersen, bu düşmüş canavarı bu topraklardan kovacağım.* Bu onun sözüydü."

Ead nefesini toplamak için durakladı. Ve aniden ağzına beklenmedik bir tat girdi.

Gerçeğin tadı.

"Cleolind şövalyeye gitmesini söyledi, onun şartlarından dolayı hakarete uğramıştı," derken buldu kendini, "ama Sör Galian caymayacaktı. Kendisi için zafer kazanmaya kararlıydı, o-"

"Hayır," diye araya girdi Sabran. "Cleolind onun şartlarını *kabul* etti ve teklifi için minnettar oldu."

"Güney'de duyduğum kadarıyla böyle." Ead, kalp atışları tökezlerken bile kaşlarını kaldırdı. "Leydi Roslain benden-"

"Ve şimdi kraliçeniz size aksini emrediyor. Gerisini Sanctarian'ın yaptığı gibi anlat."

"Peki, madam."

Sabran devam etmesi için başıyla onayladı.

"Sör Galian İsimsiz Olan'la savaşıırken," dedi Ead, "ağır yaralanmıştı. Yine de, yaşayan herhangi bir adamın en büyük cesaretiyle, kılıcını canavara saplayacak gücü buldu. İsimsiz Olan kanlar içinde ve güçsüz bir halde sürünerek uzaklaştı ve Ateşin Rüyası'na doğru tünel kazarak bugüne kadar kaldığı yere geri döndü."

Sabran'ın onu izlediğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Sör Galian prensesle birlikte Inysca Adalarına döndü ve yol boyunca şövalyelerden oluşan bir Kutsal Maiyet topladı. Orada Inys Kralı olarak taç giydi. -Yeni bir çağ için yeni bir isim ve ilk fermanında Şövalyeliğin Erdemlerini gerçek ve tek din haline getirdi. Adını İsimsiz Olan'ı yaralayan kılıçtan alan Ascalon şehrini inşa etti ve orada Kraliçe Cleolind ile sevinçle evlendi. Bir yıl içinde kraliçe bir kız çocuğu doğurdu. Ve Aziz Kral Galian, kendi soyu Inys'i yönettiği sürece İsimsiz Olan'ın asla geri dönemeyeceğine dair halka yemin etti."

Güzel bir hikaye. Inysh'in tekrar tekrar anlattığı bir hikaye. Ama hikayenin tamamı değil.

Inysh'in bilmediği şey, İsimsiz Olan'ı sürgüne gönderenin Galian değil Cleolind olduğuydu.

Portakal ağacı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Beş yüz yıl sonra," dedi Ead daha yumuşak bir sesle, "Dehşet Dağı'ndaki yarık tekrar genişledi ve diğer wyrm'leri dışarı saldı. Önce beş Yüce Batılı geldi, Drakonik yaratıkların en büyüğü ve en zalimi, İsimsiz Olan'a en sadık **O l a n** Fýredel liderliğinde. Böylece onların hizmetkârları olan ve her biri Yüksek Batı'nın birinden gelen ateşle yanan wyvernler de geldi. Bu wyvernler yuvalarını dağlara ve mağaralara yaptılar ve kümes hayvanlarıyla çiftleşerek cockatrice, ve ile yılan ile doğurdular basilisk ve the

amphiptere'yi, öküzle ophitaur'u ve kurtla jaculus'u doğurdu. Ve bu birleşmeler sayesinde Drakon Ordusu doğdu.

"Fýredel, İsimsiz Olan'ın yapamadığını yapmayı ve insanlığı fethetmeyi arzuluyordu. Bir yıldan fazla bir süre boyunca Drakon Ordusu'nun gücünü dünyanın üzerine çevirdi. Çağların Kederi dediğimiz o dönemde pek çok büyük krallık parçalandı. Ancak Üçüncü Glorian'ın önderliğindeki Inys, dünyanın üzerinden bir kuyruklu yıldız geçtiğinde hâlâ ayakta ve Wyrmler aniden asırlık uykularına dalarak dehşete ve kan dökülmesine son verdiler. Ve bugüne kadar İsimsiz Olan, Berethnet'in kutsal kanıyla zincirlenmiş olarak dünyanın altındaki mezarında kalmaya devam etti."

Sessizlik.

Ead ellerini kucağında kavuşturdu ve doğrudan Sabran'a baktı. O soğuk yüz okunamazdı.

"Leydi Oliva haklıydı," dedi kraliçe sonunda. "Bir hikâye anlatıcısının diline sahipsiniz ama çok fazla hikâye dinlediğinizden ve yeterince gerçek duymadığınızdan şüpheleniyorum. Sığınakta iyi dinlemenizi öneririm." Kadehini yere bıraktı. "Ben yorgunum. İyi geceler hanımlar."

Ead de Linora gibi ayağa kalktı. Reverans yaptılar ve ayrıldılar.

"Majestelerinin canı sıkıldı," dedi Linora, duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında. "Başta hikâyeyi çok güzel anlatmıştın. Neden Genç Kız'ın Aziz'i reddettiğini söyledin ki? Hiçbir kutsal kişi böyle bir şey söylememiştir. Bu nasıl bir düşünce!"

"Majesteleri hoşnut olmadıysa, bunun için üzgünüm."

"Şimdi bizi bir daha yemeğe davet etmeyebilir." Linora ofladı pufladı. "En azından *özür dilemeliydin*. Belki de Nezaket Şövalyesi'ne daha sık dua etmelisin."

Neyse ki Linora bundan sonra konuşmayı reddetti. Ead odasına ulaştığında yolları ayrıldı.

İçeride birkaç fener yaktı. Odası küçüktü ama kendisine aitti.

Kollarının bağını çözdü ve elbisesinin karnını çıkardı. Elbisesini çıkardıktan sonra kombinezonunu ve farthingale'ini attı ve nihayet korsesini de çıkardı.

Gece yeni başlıyordu. Ead yazı masasına oturdu. İçinde Truysde'ye Zeedeur'dan ödünç aldığı kitap vardı. Doğu yazısını okuyamıyordu ama bir Menteş matbaacısının damgasını taşıyordu. Doğu metinlerine izin verildiği Çağların Kederi'nden önce basılmış olmalıydı.

Erdem. O zamanlar Truyde, büyücülerin insan putperestliğinin tadını çıkardığı topraklardan büyülenmiş, çiçeği burnunda bir kâfirdi.

Kitabın sonunda, bir yaprakta, taze mürekkeple, kıvrık bir elle karalanmış bir isim vardı.

Niclays.

Ead saçlarını örerken düşündü. Mentendon'da yaygın bir isimdi ama ilk geldiğinde sarayda Niclays Roos diye biri vardı. Brygstad Üniversitesi'nde anatomi alanında üstün başarı göstermişti ve simya yaptığı söyleniyordu. Onu göbekli ve neşeli biri olarak hatırlıyordu, diğerlerinin onu kabul etmediği yerlerde onu kabul edecek kadar nazikti. Inys'ten ayrılmasıyla sonuçlanan bazı sorunlar olmuştu, ancak olayın doğası yakından korunan bir sırdı.

Sessizlikte bedenini dinledi. Geçen sefer, canı neredeyse onu Büyük Yatak Odası'na kadar yenmişti. Neredeyse çok geç olana kadar korumasının titreşimini hissetmemişti.

Siden'ı zayıftı. Onunla yaptığı korumalar Sabran'ı yıllarca güvende tutmuştu ama sonunda fitilinin sonuna gelmiş bir mum gibi ölüyordu. Siden, portakal ağacının armağanı; ateşin, odunun ve toprağın büyü. Inysh'ler akılsızlıkları yüzünden buna *büyücülük* derlerdi. Büyü hakkındaki fikirleri anlayamadıkları şeylerden duydukları korkudan doğmuştu.

Bir keresinde Margret ona Inysh'lerin büyüden neden bu kadar korktuklarını açıklamıştı. Bu adalarda, kuzeydeki çocuklara hâlâ anlatılan, Ormanın Hanımı olarak bilinen bir figürle ilgili eski bir efsane vardı. Adı zaman içinde kaybolmuştu ama büyülerinden ve kötülüklerinden duyulan korku, Inysh'lerin kemiklerine işlemiş ve nesiller boyunca sızmıştı. Çoğu konuda aklı başında olan Margret bile bu konuda konuşmaktan çekinirdi.

Ead elini kaldırdı. Gücünü topladı ve parmak uçlarında altın rengi bir ışık püskürdü. Lasia'da, portakal ağacına yakın olduğu zaman, siden damarlarında erimiş cam gibi parlamıştı.

Sonra Başrahibe onu Sabran'ı koruması için buraya göndermişti. Aradan geçen yıllar gücünü sonsuza dek söndürdüyse, kraliçe her zaman savunmasız kalacaktı. Onu güvende tutmanın tek yolu yanında uyumaktı ve bunu da sadece Yatak Odası Hanımları yapabiliirdi. Ead gözde olmaktan çok uzaktaydı.

Akşam yemeğinde o hikâyeyi anlatırken kendini tutma becerisi kırılmıştı. Yıllar içinde bir oyun oynamayı, Inysh'in yalanlarını söylemeyi ve dualarını dile getirmeyi öğrenmişti, ancak bu kasap hikayesini kendisi anlatmak zor olmuştu. Ve her ne kadar

Bu meydan okuma anı sarayda daha fazla yükselme şansına zarar vermiş olabilirdi ama yine de bundan pişmanlık duymuyordu.

Bir kolunun altında kitap ve mektuplar olan Ead sandalyesinin arkasına tırmandı ve tavandaki kayış işçiliğine bastırarak gevşek bir paneli bir tarafa kaydırıldı. Eşyaları, uzun yayının saklı olduğu oyğun ötesine yerleştirdi. Baş nedimeyken yayı sarayın bahçesine gömmüştü ama Gece Şahini'nin bile onu burada bulamayacağından emindi.

Yatmaya hazır olduğunda masasına oturdu ve Chassar'a bir mesaj yazdı. Şifreli olarak ona Sabran'a bir saldırı daha olduğunu ve bunu durdurduğunu söyledi.

Chassar onun mektuplarına cevap vereceğine söz vermişti ama hiç vermemişti. Burada geçirdiği sekiz yıl boyunca bir kez bile.

Mektubu katladı. Posta Ustası mektubu Gece Şahini adına okuyacaktı ama nezaketten başka bir şey görmeyecekti. Chassar gerçeği öğrenecekti.

Kapı çalındı. "Bayan Duryan?"

Ead geceliğini giydi ve kapının mandalını açtı. Dışarıda, Seyton Combe'un hizmetinde olduğunu gösteren, kanatlı kitap şeklinde bir rozet takmış bir kadın duruyordu.

"Evet?"

"Bayan Duryan, iyi akşamlar. Baş Sekreter'in yarın saat dokuz buçukta sizi görmek istediğini bildirmek için gönderildim," dedi kız. "Size Alabastrine Kulesi'ne kadar eşlik edeceğim."

"Sadece ben mi?"

"Leydi Katryen ve Leydi Margret bugün sorgulandılar." Ead'in eli kapının kolunda sıkılaştı. "O halde bu bir sorgulama." "Sanırım öyle."

Ead diğer eliyle yatak örtüsünü yaklaştırdı. "Pekâlâ," dedi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. İyi geceler, hanımefendi."

"İyi geceler."

Hizmetçi uzaklaştığında karanlık koridoru tekrar ele geçirdi. Ead kapıyı kapattı ve alnını kapıya dayadı.

Bu gece hiç uyumayacaktı.

Rose Eternal doğu rüzgârının etkisiyle suyun üzerinde sallanıyordu. Onları denizin ötesine, Yscalin'e taşıyacak olan bu gemiydi.

Ona doğru yürürlerken Kit, "Bu," dedi, "güzel bir gemi. Kendim de bir gemi olsaydım, bu gemiyle evleneceğime inanıyorum."

Loth da aynı fikirdeydi. *Rose* savaşta yara almıştı ama çok yakışıklıydı ve devasa boyutlardaydı. Sabran'la birlikte donanmayı görmek için yaptığı ziyaretlerde bile bu demir kaplı savaş gemisi kadar muazzam bir gemiye hiç rastlamamıştı. Yüz sekiz topu, korkunç bir koçu ve on sekiz yelkeni vardı; hepsinin üzerinde de Erdemliliğin amblemi olan Gerçek Kılıç bulunuyordu. Sancak bunun bir Inysh gemisi olduğunu ve mürettebatının eylemlerinin, ahlaki açıdan ne kadar şüpheli görünürlerse görünsünler, monarşi tarafından onaylandığını kanıtlıyordu.

Dördüncü Rosarian'ın sevgiyle cilalanmış bir figürü pruvadan aşağıya bakıyordu. Siyah saçlı ve beyaz tenli. Gözleri deniz camı kadar yeşil. Vücudu yaldızlı bir kuyruğa dönmüştü.

Loth, Kraliçe Rosarian'ı ölümünden önceki yıllardan sevgiyle hatırlıyordu. Artık bilinen adıyla Ana Kraliçe, meyve bahçelerinde Sabran ve Roslain'le oynarken onu sık sık izlemişti. Sabran'dan daha yumuşak bir kadındı, çabuk gülerdi ve kızının hiç olmadığı kadar şakacıydı.

Gautfred Plume, "Çok güzel bir kız," dedi. Kendisi levazım subayıydı ve Lasian kökenli bir cüceydi. "Onu kaptana hediye eden hanımefendinin yarısı kadar bile güzel değil."

"Ah, evet." Kit tüylü şapkasını heykelciğe doğru eğdi. "Aziz'in kollarında sonsuza dek dinlensin."

Plume dilini şaklattı. "Kraliçe Rosarian'ın bir merrow ruhu vardı. Denizin kollarında dinlenmeliydi."

"Oh, Aziz adına, ne kadar güzel bir ifade. Bu arada, deniz insanları gerçekten var mı? Abyss'i geçtiğinizde onları hiç gördünüz mü?"

"Hayır. Kara balıklar, büyük mürekkep balıkları ve balinalar gördüm ama bir deniz hizmetçisinin şapkasını bile görmedim."

Kit soldu.

Martılar bulutlarla kaplı gökyüzünde daireler çiziyordu. Perchling limanı her zamanki gibi en kötüsüne hazırды. İskeleler uzun menzilli tüfeklerle silahlanmış askerlerin ağırlığı altında sarsılıyordu. Sıra sıra dizilmiş mangoneller ve zincirleme atış yapan toplar, aralarına serpiştirilmiş taş mantolar, sahilde acımasızca duruyordu. Okçular gözetleme kulelerini işgal etmiş, kanat sesleri duyduklarında ya da bir düşman gemisi gördüklerinde *fenerlerini* yakmaya hazır bekliyordardı.

Yukarıda küçük bir şehir sallanıyordu. Perchling bu ismi almıştı çünkü uçuşunun yarısına kadar uzanan iki büyük rafın üzerine tünemiş, uzun ve sarhoş bir merdivenle uçuşunun t e p e s i n e ve sahile bağlanmıştı. Binalar bir dalın üzerindeki kuşlar gibi kümelenmişlerdi. Kit binaların bu dengesizliği karşısında eğlenmişti ("Azizim, mimar fincanların içinde harikalar yaratmış olmalı") ama bu durum Loth'u tedirgin etmişti. Perchling sanki iyi bir fırtına onu denize uçuracaktı gibi görünüyordu.

Yine de her şeyi hafızasına kazıyarak içti. Bu, bildiği tek ülke olan Inys'e son bakışı olabilirdi.

Gian Harlowe'u kamarasında mektup yazmaya dalmış halde buldular. Ana Kraliçe'nin tercih ettiği adam Loth'un hayal ettiği gibi biri değildi. Temiz tıraşlıydı, kolaları kolalanmıştı ama yüzünde ısırılmış bir ifade vardı. Çenesi yaylı bir tuzak gibi kuruluydu.

İçeri girdiklerinde başını kaldırıp baktı. Çiçek hastalığı bronzlaşmış yüzünü çukurlaştırmıştı.

"Gautfred." Kalaylı saçları güneş ışığında parlıyordu. "Sanırım bunlar bizim misafirlerimiz."

Aksanının Inysh olduğu kesin olsa da Kit, Harlowe'un uzak kıyılardan geldiğini söylemişti. Söylentilere göre, bir zamanlar Güney'de müreffeh bir cumhuriyet olan ve Çağların Kedisi'nde yıkılan Carmentum halkının soyundan geliyordu. Hayatta kalanlar çok uzaklara dağılmıştı.

"Evet," dedi Plume, sesi bıkkın geliyordu. "Lord Arteloth Beck ve Lord Kitston Glade."

"Kit," diye düzeltti hemen.

Harlowe kalemini yere bıraktı. "Lordlarım," dedi soğukkanlılıkla. "*Rose Eternal*'a hoş geldiniz."

"Bu kadar kısa sürede bize kamara bulduğunuz için teşekkürler Kaptan Harlowe," dedi Loth. "Bu son derece önemli bir görev."

"Ve bana söylenene göre son derece gizli. Goldenbirch'ün varisinden başka kimsenin bu görevle ilgilenmemesi garip." Harlowe Loth'u inceledi. "Alacakaranlıkta Yscali liman şehri Perunta'ya doğru yelken açtık. Mürettebatım ayaklarının altında soyluların olmasına alışkın değil, bu yüzden bizimle birlikteyken kamaralarınızda kalmanız hepimiz için daha rahat olabilir."

"Evet," dedi Kit. "İyi fikir."

Kaptan, "Ben bunlarla doluyum," dedi. "İkiniz de daha önce Yscalin'e gittiniz mi?" İkisi de başını sallayınca, "Hanginiz Baş Sekreter'i kızdırdınız?" diye sordu.

Loth, Kit'in kendisine bir parmak salladığını görmekten ziyade hissetti.

"Lord Arteloth." Harlowe kaba bir kahkaha attı. "Ve sen de çok saygıdeğer bir adamsın. Belli ki majestelerini o kadar rahatsız etmişsin ki seni bir daha canlı görmek istemiyor." Kaptan sandalyesinde geriye yaslandı. "Eminim ikiniz de Vetalda Hanesi'nin artık Drakon bağlılığını açıkça ilan ettiğinin farkındasınızdır."

Loth ürperdi. Bir ülkenin birkaç yıl içinde Aziz'i takip etmekten düşmanına tapmaya kadar gidebileceği bilgisi tüm Virtudom'u sarsmıştı.

"Ve herkes itaat ediyor mu?" dedi.

"İnsanlar kralları ne emrederse onu yapıyorlar ama acı çekiyorlar. Liman işçilerinden Yscalin'in her yerinde veba olduğunu duyduk." Harlowe tüy kalemmini tekrar eline aldı. "Lafı açılmışken, mürettebatım size karaya kadar eşlik etmeyecek. Perunta'ya ulaşmak için bir tekne kullanacaksınız."

Kit yutkundu. "Peki sonra?"

"Sizi Cárscaro'ya götürecek bir elçi tarafından karşılanacaksınız. Sarayında hastalık olmadığına şüphe yok, çünkü soylular böyle bir şey olduğunda kendilerini kalelerine kapatma lüksüne sahipler," dedi Harlowe, "ama kimseye dokunmamaya çalışın. En yaygın tür deriden deriye geçer."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Loth ona sordu. "Drakon vebası yüzyıllardır görülmedi."

"Hayatta kalma konusuna ilgi duyuyorum Lord Arteloth. Size de bir tane beslemenizi tavsiye ederim." Kaptan ayağa kalktı. "Usta Plume, gemiyi hazırlayın. Varışta ölseler bile, lordlarımın sahile tek parça halinde ulaşmalarını sağlayalım."

7

Batı

Alabastrine Kulesi Ascalon Sarayı'nın en yüksek kulelerinden biriydi. Dolambaçlı merdivenlerinin tepesinde, pencereleri şeffaf perdelerle çerçevelenmiş, yuvarlak ve havadar Konsey Odası yer alıyordu.

Saat kulesi dokuz buçuğu gösterirken Ead kapıdan içeri alındı. En güzel elbiselerinden birinin yanı sıra mütevazı bir fırfır ve tek karanfilini giymişti.

Aziz'in bir portresi duvardan aşağıya bakıyordu. Sör Galian Berethnet, Sabran'ın doğrudan atası. Elinde, başkente adını veren Gerçek Kılıç Ascalon'u havaya kaldırmıştı.

Ead onun tam bir ahmak gibi görüldüğünü düşündü.

Erdemliler Konseyi üç organdan oluşuyordu. En güçlüleri, her biri Kutsal Retinue'nin bir üyesinin soyundan gelen ailelerden birine mensup olan Ruhani Düklerdi - Galian Berethnet'in altı şövalyesi - ve bunların her biri Şövalyeliğin Erdemlerinden birinin koruyucusuydu. Daha sonra, Inys'in altı ilçesini kontrol eden soylu ailelerin reisleri olan Taşra Kontları ve doğuştan halktan olan Bekâr Şövalyeler geliyordu.

Bugün konseyin sadece dört üyesi odaya hakim olan masada oturuyordu.

Leydi Teşrifatçı esasına vurdu.

"Bayan Ead Duryan," dedi. "Majestelerinin Özel Meclisi'nin Sıradan Bir Hizmetkârı."

Inys Kraliçesi masanın başındaydı. Dudakları kan gibi kırmızıya boyanmıştı.

"Bayan Duryan," dedi.

"Majesteleri." Ead ona hürmet gösterdi. "Majesteleri."

"Oturun."

Ead yerine otururken, kapıların yanındaki yerinden güven verici bir gülümseme sunan Beden Şövalyeleri Yüzbaşısı Sör Tharian Lintley ile göz göze geldi. Kraliyet Muhafızları'nın çoğu üyesi gibi Lintley de uzun boylu, güçlü kuvvetli biriydi ve sarayda hayranlarının sayısı hiç de az değildi. Margret geldiğinden beri ona aşık ve Ead onun da ona karşılık verdiğini biliyordu ama aralarındaki mevki farkı onları ayırmıştı.

Lord Seyton Combe kaşlarını kaldırarak, "Bayan Duryan," dedi. Courtesy Dükü kraliçenin solunda oturuyordu. "İyi değil misiniz?"

"Affedersiniz, lordum?"

"Gözlerinizin altında gölgeler var."

"Ben çok iyiyim, Majesteleri. Sadece Mentish ziyaretinin heyecanından sonra biraz yorgunum."

Combe fincanının kenarından onun ölçüsünü aldı. Altmışına yaklaşmış, fırtına gibi gözleri, solgun bir teni ve neredeyse gevşek bir ağzı olan Baş Sekreter korkunç bir varlıktı. Sabah Kraliçe Sabran'a karşı bir komplo kurulsa, öğlene kadar suç ortaklarını idam sehпасına çıkaracağı söylenirdi. Ne yazık ki canilerin efendisi hâlâ ondan kaçıyor.

"Gerçekten de. Beklenmedik bir ziyaret ama hoş bir ziyaret," dedi Combe ve dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. Tüm ifadeleri yumuşaktı. Suyla yumuşatılmış şarap gibi. "Kraliyet ailesinin pek çok üyesini sorguladık, ama Mentish ziyareti sırasında meşgul olduğunuz için Majestelerinin hanımlarını en sona bırakmanın akıllıca olacağını düşündük."

Ead bakışlarını ondan ayırmadı. Combe sırların dilini konuşuyor olabilirdi ama onunkini bilmiyordu.

Adalet Düşesi Leydi Igrain Crest, kraliçenin diğer tarafında oturuyordu. Kraliçe Rosarian'ın ölümünden sonraki azınlık döneminde Sabran'ı etkileyen başlıca kişi olmuştu ve görünüşe göre onun bir erdem timsali haline gelmesinde büyük payı vardı.

"Bayan Duryan geldiğine göre," dedi Ead'e gülümseyerek, "belki de başlayabiliriz."

Crest, torunu Roslain ile aynı ince kemik yapısına ve masmavi gözlere sahipti; ancak şakaklarından kırılmış saçları uzun zaman önce gümüş rengine dönmüştü. Neredeyse yüzünün geri kalanı kadar solgun olan dudaklarının etrafında küçük çizgiler vardı.

"Gerçekten de öyle," dedi Leydi Nelda Stillwater. Cesaret Düşesi dolgun vücutlu bir kadındı, koyu kahverengi bir teni ve koyu bukleli saçları vardı. Boynunda yakuttan bir karanfil parıldıyordu. "Hanımefendi Duryan, önceki gece Büyük Yatak Odası'nın eşğinde bir adam ölü bulundu. Elinde Yscali yapımı bir hançer vardı."

Özellikle bir savuşturma hançeri. Düellolarda, kullanıma korumak ve savunmak için kalkan yerine kullanılırlardı ama aynı zamanda öldürebilirlerdi de. Her canı bir tane taşırdı.

"Görünüşe göre Majestelerini öldürmek istemiş," dedi Stillwater, "ama kendisi öldürülmüş."

"Korkunç," diye mırıldandı Cömertlik Dükü. En az doksan yaşında olan Lord Ritshard Eller yazın bile kalın kürkleri giyerdi. Ead'in gözlemlediği kadarıyla o da kendini beğenmiş bir aptaldı.

Yüz hatlarını düzeltti. "Başka bir canı mı?"

"Evet," dedi Stillwater, kaşları çatılmıştı. "Hiç şüphesiz duymuş olacağınız gibi, bu geçtiğimiz yıl içinde birden fazla kez oldu. Ascalon Sarayı'na girmeyi başaran dokuz katil adayından beşi yakalanamadan öldürüldü."

"Tüm bunlar çok garip," dedi Combe düşünceli bir şekilde, "ama Üst Hanedan'dan birinin düzenbazı öldürdüğü sonucuna varmak mantıklı görünüyor."

"Asil bir davranış," dedi Ead.

Crest homurdandı. "Pek sayılmaz, canım," dedi. "Bu *koruyucu*, her kimse, aynı zamanda bir katil ve maskesi düşürülmeli." Sesi hayal kırıklığıyla incelmışti. "O canı gibi bu kişi de kraliyet dairesine görünmeden girmiş ve bir şekilde Beden Şövalyeleri'ni atlatmış. Daha sonra bir cinayet işlediler ve cesedi Majestelerinin bulması için bıraktılar. Kraliçemizi ölümüne korkutmak niyetinde miydiler?"

"Kraliçemizin *bıçaklanarak* öldürülmesini engellemeyi amaçladıklarını düşünüyorum, Majesteleri."

Sabran bir kaşını kaldırdı.

"Adalet Şövalyesi kan dökülmesinden hoşlanmaz, Bayan Duryan," dedi Crest. "Eğer canileri öldüren her kimse bize gelseydi, biz de

Onları affetmiş olabilirim ama kendilerini ifşa etmeyi reddetmeleri kötü niyetli olduklarını gösteriyor. Kim olduklarını öğreneceğiz."

"Bize yardım edecek tanıklara güveniyoruz, hanımefendi. Bu olay önceki gece, gece yarısı civarında meydana geldi," dedi Combe. "Söyleyin bana, şüpheli bir şey gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor, Majesteleri."

Sabran ona bakmaktan vazgeçmemişti. Bu bakışlar Ead'in ceketinin altının biraz ısınmasına neden oldu.

"Bayan Duryan," dedi Combe, "sarayda sadık bir hizmetkâr oldunuz. Büyükelçi uq-Ispad'ın Majestelerine kusursuz karaktere sahip olmayan bir hanımefendi sunacağından içtenlikle şüpheliyim. Yine de sizi uyarmalıyım ki şu anda sessiz kalmanız bir ihanettir. Bu cani hakkında *bir şey* biliyor musunuz? Majestelerinden hoşlanmadığını ya da Drakonik Yscalin Krallığı'na sempati duyduğunu ifade eden birini duydunuz mu?"

"Hayır, Majesteleri," dedi Ead, "ama herhangi bir fısıltı duyarsam, onları kapınıza getiririm."

Combe, Sabran ile bakıştı.

"Size iyi günler hanımefendi," dedi kraliçe. "Görevlerinize devam edin."

Ead reverans yaptı ve odadan çıktı. Lintley kapıları arkasından kapattı.

Burada muhafız yoktu; onlar kulenin dibinde bekliyorlardı. Ead merdivene doğru yürürken ayak seslerinin yüksek olduğundan emin oldu ama ilk birkaç adımdan sonra durdu.

Kulakları çoğu kişiden daha keskindi. Kanında süregelen büyüünün getirdiği bir özellikti bu.

"-Doğru gibi görünüyor," diyordu Crest, "ama bazı Ersyrislerin yasak sanatlarla uğraştığını duydum."

Combe araya girerek, "Oh, kahretsin," dedi. "Simya ve büyücülükle ilgili konuşmalara gerçekten inanmıyorsunuzdur."

"Adalet Düşesi olarak *her* olasılığı göz önünde bulundurmalıyım, Seyton. Elbette canilerin bir Yscali girişimi olduğunu hepimiz biliyoruz -hiç kimse Majestelerinin öldürüldüğünü görmek için Yscali'lerden daha güçlü bir motivasyona sahip olamaz- ama aynı zamanda böylesine açık bir uzmanlıkla öldüren bu *koruyucunun* da kökünü kazınmalıyız. Zanaatlarını nerede öğrendikleri konusunda onlarla konuşmayı çok isterim."

"Bayan Duryan her zaman çalışkan bir nedime olmuştur, Igrain," dedi Sabran. "Eğer onun bu işe karıştığına dair bir kanıtınız yoksa, belki de yolumuza devam etmeliyiz."

"Nasıl emrederseniz Majesteleri."

Ead uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

Sırrı güvendeydi. O gece kraliyet dairesine girdiğine kimse tanık olmamıştı. Görünmeden hareket etmek onun yeteneklerinden bir diğeri idi, çünkü alevle birlikte gölgenin inceliği de geliyordu.

Aşağıdan gelen ses. Merdivende zırhlı ayaklar. Beden şövalyeleri, devriyelerini yapıyorlardı.

Gizlice dinlemek için daha az açık bir yere ihtiyacı vardı. Hızla bir sonraki kata indi ve bir balkona kaydđ.

"... sizinle aynı yaşta, her şeye rağmen çok hoş, zeki ve Erdemli bir hükümdar." Combe. "Bildiğiniz gibi Majesteleri, son beş Berethnet kraliçesi Inysh eşleri aldı. İki yüzyıldan fazla bir süredir yabancı bir eşleşme olmadđ."

"Sesiniz endişeli geliyor Majesteleri," dedi Sabran. "Inysh erkeklerinin cazibesine o kadar az mı inanıyorsunuz ki atalarımın onları eş olarak seçmesine şaşırdınız?"

Kıkırdıyor.

"Ben de bir Inysh erkeği olarak bu değerlendirmeye itiraz etmek zorundayım," dedi Combe hafifçe, "ama zaman değişti. Yabancı bir eş kritik önem taşıyor. Artık en eski müttefikimiz gerçekte dine ihanet ettiğine göre, Aziz'e bağlılık yemini eden geri kalan üç ülkenin ne olursa olsun birlikte duracağını ve İsimli Olan'ın geri döneceğine dair yanlış inancıyla Yscalin'i desteklemeyeceğini tüm dünyaya göstermeliyiz."

"İddialarında tehlike var," dedi Crest. "Doğulular wyrm'lere saygı duyarlar. Drakonik bir bölgeyle ittifak kurma fikri onları cezbedebilir."

"Bence bu tehlikeyi yanlış değerlendiriyorsun Igrain," dedi Stillwater. "Son duyduğumda Doğulular hâlâ Drakon vebasından korkuyorlardı."

"Bir zamanlar Yscalin de öyle yapmıştı."

"Kesin olan şu ki," diye araya girdi Combe, "*herhangi bir* zayıflık belirtisini göze alamayız. Eğer Lievelyn'le evlenirseniz, Majesteleri, bu Erdemlilik Zinciri'nin hiç bu kadar sıkı olmadığı mesajını verir."

"Kızıl Prens wyrm'e tapanlarla ticaret yapıyor," dedi Sabran. "Elbette böyle bir uygulamaya üstü kapalı onay vermemiz akıllıca olmaz. Özellikle de şimdi. Sen de aynı fikirde değil misin Igrain?"

Ead dinlerken gülümsemek zorunda kaldđ. Kraliçe şimdiden talibiyle ilgili bir sorun bulmuştu.

"Mümkün olan en kısa sürede bir varis üretmek bir Berethnet'in kaçınılmaz görevi olsa da, aynı fikirdeyim Majesteleri. Akıllıca bir gözlem," dedi Crest, ses tonu anaçtı. "Lievelyn Aziz'in soyundan gelmeye layık değil. Seiiki ile yaptığı ticaret tüm Erdemliliği utandırıyor. Bu sapkınlığa müsamaha gösterdiğimizi ima edersek, İsimsiz Olan'ı sevenleri cesaretlendirebiliriz. Lievelyn aynı zamanda - unutmayalım- şu anda Drakonik bir bölgenin varisi olan Donmata Marosa ile nişanlıydı. Bir sevgi kalabilir."

Bir Beden Şövalyesi balkonun önünden geçti. Ead kendini duvara yasladı.

"Yscalin inanca ihanet ettiği anda nişan bozuldu," diye homurdandı Combe. "Doğu ticaretine gelince, Lievelyn Hanesi çok gerekli olmadıkça Seiiki ile ticaret yapmazdı. Vattenler Mentendon'u imana getirmiş olabilirler ama aynı zamanda dilencilik de yaptılar. Eğer Mentişlere bir ittifak için uygun koşullar sunarsak ve ufukta kraliyetle ilgili bir eşleşme varsa, belki de ticaret kesilebilir."

"Sevgili Seyton, Mentişleri zorlayan zorunluluk değil, açgözlülüktür. Doğu ile ticareti tekellerine almaktan zevk alıyorlar. Ayrıca, onları sonsuza dek desteklememiz beklenemez," dedi Crest. "Hayır, Lievelyn'i tartışmaya gerek yok. Çok daha güçlü bir eşleşme -ki bunu size *uzun zamandır* savunuyorum Majesteleri- Askrdal'ın Yüce Şefi. Hróth ile bağlarımızı güçlü tutmalıyız."

"O yetmiş yaşında," dedi Stillwater, sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu.

"Peki Glorian Shieldheart dört yaşında ve yetmiş yaşında olan Guma Vetalda ile evlenmedi mi?" Eller söze girdi.

"Gerçekten de evlendi ve ona sağlıklı bir çocuk verdi." Crest'in sesi memnun görünüyordu. "Askrdal, genç bir diyarın prensi olan Lievelyn'in getiremeyeceği deneyim ve bilgeliği getirecektir."

Bir duraksamadan sonra Sabran konuştu. "Başka aday yok mu?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Lord Arteloth'la olan yakınlığınıza dair söylentiler yayılıyor Majesteleri," dedi Eller, sesi titreyerek. "Bazıları gizlice *evlenmiş* olabileceğinize inanıyor-"

"Beni asılsız dedikodulardan koruyun majesteleri. Ve Lord Arteloth hakkında konuşmaktan da," dedi Sabran. "Sebepsiz yere ya da uyarıda bulunmadan sarayı terk etti. Onun hakkında bir şey duymayacağım."

Yine gergin bir sessizlik.

"Majesteleri," dedi Combe, "istihbaratçıları Lord Arteloth'un Yscalin'e giden bir gemiye bindiğini ve Lord Arteloth'un yanında

Kitston Glade. Görünüşe göre, lord babanızı bulmak için bir casus gönderme niyetimi keşfetmiş ... ama Majestelerini bu kadar yakından ilgilendiren bir görev için uygun tek kişinin kendisi olduğuna inanmış."

Yscalin.

Ead korkunç bir an boyunca ne hareket edebildi ne de nefes alabildi.

Loth.

"Belki de en iyisi budur," diye devam etti Combe sessizliğin içinde. "Lord Arteloth'un yokluğu aranızda bir ilişki olduğuna dair söylentilerin yatışmasını sağlayacak ve Yscalin'de neler olduğunu öğrenmemizin tam zamanı. Ve efendi babanız Prens Wilstan'ın hayatta olup olmadığını."

Combe yalan söylüyordu. Loth, Yscalin'e bir casus gönderme planını *tesadüfen* öğrenmiş ve kendisi gitmeye karar vermiş olamazdı. Bu fikir çok saçmaydı. Loth asla bu kadar pervasız olamayacağı gibi, Gece Şahini de böyle planların ortaya çıkmasına asla izin vermezdi.

Bunu o planlamıştı.

"Doğru olmayan bir şeyler var," dedi Sabran sonunda. "Bu kadar düşüncesizce davranmak Loth'a göre değil. Ve hiçbirinizin onun niyetini tahmin edemediğine inanmakta son derece güçlük çekiyorum. Siz benim danışmanlarım değil misiniz? Sarayımın her köşesinde gözünüz yok mu?"

Bir sonraki sessizlik marspane kadar yoğundu.

"İki yıl önce sizden babamı geri alması için birini göndermenizi istemiştım Lord Seyton," dedi kraliçe daha yumuşak bir sesle. "Bana riskin çok büyük olduğunu söylemiştiniz."

"Öyle olmasından korkuyordum, Majesteleri. Şimdi gerçeği öğrenmek istiyorsak risk almamız gerektiğini düşünüyorum."

"Lord Arteloth riske atılmamalı." Sesinde belirgin bir gerginlik vardı. "Onun peşinden hizmetkârlarını göndereceksin. Onu Inys'e geri getirmek için. Onu durdurmalısın, Seyton."

"Bağışlayın Majesteleri ama şimdiye kadar Drakon topraklarına girmiş olmalı. Lord Arteloth'u geri getirmek için Vetalda'ya onun orada onaylanmamış bir iş için bulunduğunu ifşa etmeden birini göndermek oldukça imkânsız, ki zaten bundan şüpheleneceklerdir. Sadece onun hayatını tehlikeye atmış oluruz."

Ead boğazındaki sıkışıklığı yuttu. Combe sadece Loth'u göndermekle kalmamış, onu Sabran'ın tüm etkisini yitirdiği bir yere göndermişti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hele ki Yscalin artık kırılğan barışı bir anda yok edebilecek, ne yapacağı kestirilemeyen bir düşman haline gelmişken.

"Majesteleri," dedi Stillwater, "bu haberin size acı verdiğini anlıyorum, ancak takım elbise konusunda nihai bir karar vermeliyiz."

"Majesteleri Lievelyn'e *karşı* kararını çoktan verdi," diye a r a y a girdi Crest. "Askırdal tek-"

"Daha fazla tartışma konusunda ısrar etmeliyim, Igrain. Lievelyn birçok açıdan daha iyi bir aday ve onun görevden alınmasını istemiyorum." Stillwater kırılmış tonlarda konuştu. "Bu hassas bir konu Majesteleri, beni bağışlayın ama halkınıza güven vermek ve tahtı bir nesil daha güvence altına almak için en kısa zamanda bir halefiniz olmalı. Hayatınıza kastedilmeseydi bu ihtiyaç bu kadar acil olmazdı. *Keşke* bir kızınız olsaydı-"

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim majesteleri," dedi Sabran sert bir sesle, "ama yatağımın yanında bir ceset görmekten henüz kurtulmuş değilim ki onun çocuk yetiştirmek i ç i n kullanılmasını tartışabileyim." Yerde bir sandalye gıcırdadı, onu dört sandalye daha izledi. "Boş zamanınızda Leydi Linora'yı sorgulayabilirsiniz."

"Majesteleri-" diye başladı Combe.

"Orucumu bozmak istiyorum. İyi sabahlar."

Konsej Odası'nın kapıları açılmadan önce Ead tekrar içeri girmiş ve aşağı iniyordu. Kulenin dibinde, kalbi hızla çarparak patikadan aşağı doğru yürüdü.

Margret öğrendiğinde yıkılacaktı. Kardeşi Vetalda'nın sarayında bir casus olamayacak kadar naif ve nazikti.

Bu dünya için fazla uzun değildi.

Kraliçe Kulesi'nde kraliyet ailesi şafak korusu eşliğinde dans ediyordu. Damatlar ve hizmetçiler odalar arasında mekik dokuyordu. Özel Mutfak'tan kaba ekmek kokusu yayılıyordu. Ead acısını elinden geldiğince yutarak, her zaman olduğu gibi dilekçe sahiplerinin tıklım tıklım dolu olduğu ve kraliçeyi beklediği Huzur Odası'na doğru ilerledi.

Ead, Büyük Yatak Odası'na yaklaşırken onun korumasını hissetti. Sarayın dört bir yanına tuzaklar gibi yerleştirilmişlerdi. Saraydaki ilk yılında, hareketle çınladıkları için uyuyamayan bir sinir hastasıydı, ama yavaş yavaş, içinde uyandırdıkları hisleri tanımayı ve onları bir sayım çerçevesi gibi değiştirmeyi öğrenmişti. Kendine sadece birinin yerinde olmadığını fark etmeyi öğretmişti. Ya da bir yabancı mahkemeye geldiğinde.

İçeride Margret yatağı soyuyor, Roslain Crest de düz dokuma bezleri silkeliyordu. Sabran kanına yaklaşmış olmalıydı; henüz bir varisle şişmediğinin aylık hatırlatıcısı.

Ead, Margret'e işinde eşlik etti. Ona Loth'tan bahsetmeliydi ama yalnız kalana kadar beklemek zorundaydı.

"Bayan Duryan," dedi Roslain sessizliği bozarak.

Ead doğruldu. "Leydim."

"Leydi Katryen bu sabah hastalandı." Baş Beyefendi kumaşlardan birini ipek bir kuşağa bağladı. "Onun yerine Majestelerinin yemeklerini tadacaksınız."

Margret kaşlarını çatı.

"Elbette," dedi Ead sakince.

Bu, hikâye anlatımı sırasındaki sapmasının cezasıydı. Yatak odasındaki hanımlar yemek tadımcısı olarak aldıkları riskler karşılığında ödüllendirilirlerdi ama bir oda görevlisi için bu nankör ve tehlikeli bir işti.

Ead içinse bu aynı zamanda bir fırsattı.

Kraliyet Solaryumu'na giderken karşısına başka bir fırsat çıktı. Truyde utt Zeedeur diğer iki nedimenin arkasında yürüyordu. Ead yanından geçerken onu omzundan tutup kenara çekti ve kulağına, "Yarın akşam orisons'tan sonra benimle buluş, yoksa Majestelerinin mektuplarını almasını sağlarım," diye üfledi.

Diğer nedimeler dönüp baktıklarında Truyde, sanki Ead ona bir şaka yapmış gibi gülümsedi. Zeki küçük tilki.

"Nereye?" dedi, hâlâ

gülümseyerek. "Özel Merdiven."

Yollarını ayırdılar.

Kraliyet Solaryumu sessiz bir sığınaktı. Duvarlarından üçü Kraliçe Kulesi'nden dışarı doğru çıkıntı yaparak Inysh başkenti Ascalon'un ve içinden geçen nehrin eşsiz manzarasını sunuyordu. Sokaklarından taş sütunlar ve odun dumanı yükseliyordu. Yaklaşık iki yüz bin kişi şehri kendi evi olarak görüyordu.

Ead oraya nadiren giderdi. Bekleyen hanımların tüccarlarla didişirken ve pisliğin içinde gezinirken görülmesi uygun değildi.

Güneş yere gölgeler düşürüyordu. Kraliçe masasında siluet halindeydi, kapı girişindeki Beden Şövalyeleri dışında yalnızdı. Partizanları Ead'in önünden geçiyordu.

"Hanımefendi," dedi içlerinden biri, "bugün Majesteleri'nin yemeğini servis etmeniz gerekmiyor."

O daha açıklama yapamadan Sabran seslendi: "Kim o?"

"Bayan Ead Duryan, Majesteleri. Oda arkadaşınız."

Sessizlik. Sonra: "Bırakın geçsin."

Şövalyeler hemen kenara çekildi. Ead, ayakkabılarının topukları hiç ses çıkarmadan kraliçeye yaklaştı.

"İyi sabahlar, Majesteleri." Reverans yaptı.

Sabran çoktan altın mineli dua kitabına dönüp bakmıştı. "Kate burada olmalı."

"Leydi Katryen hastalandı."

"Dün gece benim yatak arkadaşımdı. Hasta olsaydı bilirdim."

"Leydi Roslain öyle olduğunu söylüyor," dedi Ead. "Eğer sizi memnun edecekse, bugün yemeğinizin tadına bakacağım."

Cevap alamayınca Ead oturdu. Sabran'a bu kadar yakınken, orris kökü ve karanfille doldurulmuş pomanderinin kokusunu alabiliyordu. Inysh'ler bu tür parfümlerin hastalıkları önlediğine inanırlardı.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Sabran'ın göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu ama çenesinin gerginliği öfkesini ele veriyordu.

"Majesteleri," dedi Ead sonunda, "bu çok cüretkârca olabilir ama bugün pek neşeli görünmüyorsunuz."

"Bu çok cüretkârca. Yemeğimin zehirli olup olmadığını görmek için buradasınız, keyfimi kaçırmak için değil."

"Bağışlayın beni."

"Çok bağışlayıcı oldum." Sabran kitabını kapadı. "Nezaket Şövalyesi'ne hiç kulak asmadığınız belli, Bayan Duryan. Belki de gerçek bir din değiştiren değilsiniz. Belki de atama sadece boş bir hizmet sunarken, gizlice sahte bir dine bağlısınız."

Sadece bir dakikadır buradaydı ve Ead şimdiden bataklıkta yürüyordu.

"Madam," dedi dikkatle, "atanız Kraliçe Cleolind, Lasia'nın veliaht prensesiydi."

"Bunu bana hatırlatmanıza gerek yok. Beni yarım akıllı mı sanıyorsunuz?"

"Böyle bir hakaret kastetmedim," dedi Ead. Sabran dua kitabını bir kenara koydu. "Kraliçe Cleolind asil ve iyi kalpli biriydi. Doğduğunda Altı Erdem hakkında hiçbir şey bilmemesi onun hatası değildi. Saf olabilirim ama onları cezalandırmak yerine, cehalet içinde olanlara acımalı ve onları ışığa yönlendirmeliyiz."

"Gerçekten de," dedi Sabran kuru bir sesle. "Ateşin ışığına."

"Eğer beni kazığa oturtmak istiyorsanız, hanımefendi, bunun için üzgünüm. Biz Ersrislerin çok kötü çıra olduğumuzu duydum. Kum gibiyiz, güneşte yanmaya çok alıştık."

Kraliçe ona baktı. Bakışları elbisesinin üzerindeki broşa kaydı.

"Cömertlik Şövalyesi'ni koruyucunuz olarak kabul ediyorsunuz."

Ead broşa dokundu.

"Evet," dedi. "Hanımlarınızdan biri olarak size sadakatimi sunuyorum Majesteleri. Vermek için cömert olmak gerekir."

"Cömertlik. Aynı Lievelyn gibi." Sabran bunu neredeyse kendi kendine söyledi. "Yine de diğer bazı hanımlardan daha verici olduğunuzu kanıtlayabilirsiniz. Önce Ros çocuk doğurmakta ısrar etti, bu yüzden bana hizmet edemeyecek kadar yoruldu, sonra Arbella benimle yürüyemedi, şimdi de Kate hastalık numarası yapıyor. *Hiçbirinin* Cömertlik'i patronları olarak görmediğini her gün hatırlıyorum."

Ead, Sabran'ın kızgın olduğunu biliyordu ama yine de şarabı başından aşağı boşaltmamak için kendini epeyce tutması gerekti. Yatak odasındaki hanımlar günün her saati kraliçeyle ilgilenmek için büyük fedakârlıklar yapıyorlardı. Kendi hayatlarını riske atarak onun yemeklerini tattılar ve elbiselerini denediler. Saraydaki en cazip kadınlardan biri olan Katryen muhtemelen asla bir arkadaş edinmeyecekti. Arbella ise yetmiş yaşındaydı, hem Sabran'a hem de annesine hizmet etmişti ve hâlâ emekli olmamıştı.

Ead yemeğin gelişiyle cevap vermekten kurtuldu. Truyde utt Zeedeur yemeği sunacak olan nedimeler arasında ydı ama Ead'e bakmayı reddetti.

Yıllar boyunca pek çok Inysh âdeti kafasını karıştırmıştı ama kraliyet yemekleri çok saçmaydı. Önce kraliçeye seçtiği şarap sunulur, ardından bir değil, iki değil, *tam on sekiz* çeşit yemek ikram edilirdi. İncecik kesilmiş kahverengi etler. Frenk üzümüne karıştırılmış kuş üzümü. Kara ballı, elma ezmeli ya da bıldırcın yumurtalı krepler. Limber'den tuzlanmış balık. Kar kreması yatağında orman çilekleri.

Sabran her zamanki gibi sadece bir yuvarlak altın ekmek seçti. Başını sallaması bunun tek göstergesiydi.

Sessizlik. Truyde pencereye doğru bakıyordu. Paniklemiş görünen diğer nedimelerden biri dirseğiyle onu dürttü. Elindeki işe geri dönen Truyde, altın ekmeği bir kapakla aldı ve reverans yaparak kraliyet tabağına koydu. Bir başka nedime de bir kaşık tereyağlı tatlı servis etti.

Şimdi sıra tadımdaydı. Truyde sinsi bir gülümsemeyle Ead'e kemik saplı bıçağı uzattı.

Ead önce şarabı yudumladı. Sonra da tereyağlı tatlıdan tattı. İkisi de ilaıısızdı. Sonra, çörekten bir parça kesip dilinin ucuyla dokundu. Dowager'ın bir damlası ağzının çatısını

karıncalanıyor, dipsalar dudakları kavuruyor ve zehirlerin en nadidesi olan sonsuzluk tozu her lokmada ağızda iğrenç bir tat bırakıyordu.

İçinde yoğun ekmekten başka bir şey yoktu. Tabakları kraliçenin önüne koydu ve tadım bıçağını Truyde'ye geri verdi, o da bıçağı bir kez silip ketenle kapladı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Sabran.

Karşılıklı bakışmalar oldu. Kraliçe genellikle yemek zamanlarında nedimelerin eğlenmesini ya da dedikodu yapmasını isterdi. Hep birlikte reverans yaptılar ve odadan çıktılar. En son Ead ayağa kalktı.

"Sen değil."

Tekrar oturdu.

Güneş şimdi daha parlaktı ve Kraliyet Solaryumunu ışıkla dolduruyordu. Tatlı yaban mersini şarabı testisinde dans ediyordu.

"Leydi Truyde son zamanlarda dikkati dağınık görünüyor." Sabran kapıya doğru baktı. "Belki de Kate gibi iyi değildir. Kışın s a r a y d a böyle hastalıkların görülmesini beklerdim."

"Kuşkusuz gül hummasıdır, hanımefendi, başka bir şey değil. Ama bence Leydi Truyde daha çok evini özleyiyor," dedi Ead. "Ya da ... genç hizmetçilerin sık sık olduğu gibi aşk hastası olabilir."

"Henüz böyle şeyler söyleyecek kadar yaşlı olamazsınız. Yaşınız kaç?"

"Altı yirmi, Majesteleri."

"Benden çok da genç değilsin o zaman. Genç hizmetçilerin sık sık olduğu gibi *siz de* aşk hastalığına mı yakalandınız?"

Başka bir dudaktan çıksa kulağa hoş gelebilirdi ama gözleri boğazındaki mücevherler kadar soğuktu.

Ead bir süre sonra, "Korkarım bir Inysh vatandaşı, bir zamanlar başka bir inanca yemin etmiş birini sevmekte zorlanacaktır," diye cevap verdi.

Sabran'ın sorduğu hafif bir soru değildi. Kur yapmak Inys't e resmi bir meseleydi.

"Saçmalık," dedi kraliçe. Güneş saçlarında parıldıyordu. "Anladığım kadarıyla Lord Arteloth'a yakınsınız. Bana ikinizin her Kardeşlik Bayramı'nda birbirinize hediyeler verdiğinizi söyledi."

"Evet, madam," dedi Ead. "Çok yakınız. Şehirden ayrıldığını duyunca çok üzüldüm."

"Geri dönecek." Sabran ona değerlendirici bir bakış attı. "Sizi ziyaret etti mi?"

"Hayır," dedi Ead dürüstçe. "Lord Arteloth'u sevgili bir dost olarak görüyorum ve bundan fazlasını istemiyorum. İstesem bile, müstakbel Goldenbitch Kontu'yla evlenebilecek durumda değilim."

"Gerçekten de öyle. Büyükelçi uq-Ispad bana kanınızın temel olduğunu söyledi." Sabran şarabını yudumladı. "O halde aşık değilsin."

Altındakileri aşağılamakta bu kadar hızlı olan bir kadın i l t i f a t l a r a karşı savunmasız olmalıydı. "Hayır, madam," dedi Ead. "Buraya bir arkadaş bulmak için zamanımı boşa harcamaya gelmedim. Buraya Inys'in en nazik Kraliçesi'nin huzuruna çıkmaya geldim. Bu fazlasıyla yeterli."

Sabran gülümsemedi ama yüzündeki sert ifade yumuşadı.

"Belki yarın benimle Özel Bahçe'de yürümek istersiniz," dedi. "Tabii Leydi Arbella hâlâ rahatsızsa."

"Eğer sizi memnun edecekse, Majesteleri," dedi Ead.

Kamara sadece iki yatak için yeterince büyüktü. İri yarı bir Ment onlara tuzlanmış sığır eti, birer başparmak büyüklüğünde balık ve dişlerini kıracak kadar bayat ekmekten oluşan bir akşam yemeği getirdi. Kit güverteye kaçmadan önce bifteğinin yarısını yiyebilmişti.

Loth ekmeğinin yarısında pes etti. Bu, saraydaki görkemli ikramlardan çok farklıydı ama berbat yemekler endişelerinin en küçüğüydü. Combe onu boşu boşuna ölüme gönderiyordu.

Gece Şahini'nin insanları yok edebildiğini her zaman biliyordu. Berethnet Hanesi için tehdit olarak algıladığı insanlar, ister konumlarını küçük düşürecek şekilde davransınlar, ister hak ettiklerinden daha fazla güç arzasınlar.

Margret ve Ead onu sarayın konuştuğu konusunda uyarmadan önce bile Loth söylentilerden haberdardı. Sabran'ı baştan çıkardığına, onunla gizlice evlendiğine dair söylentiler. Şimdi Ruhani Dükler onun için yabancı bir eş arıyorlardı ve ne kadar asılsız olursa olsun bu söylentiler bir engeldi. Loth bir sorundu ve Combe onu çözmüştü.

Sabran'a haber ulaştırmanın bir yolu olmalıydı. Ancak şimdilik elindeki göreve konsantre olması gerekiyordu. Cárscaro'da casus olmayı öğrenmek.

Burnunun kenarını ovuşturan Loth, Lord Wilstan Fynch hakkında tüm bildiklerini düşündü.

Sabran çocukken babasına hiç yakın olmamıştı. Düzgün ve sakallı, askeri bir duruşu olan Fynch, Loth'a her zaman atası olan Temperance Şövalyesi'nin ideallerini temsil ediyor gibi görünmüştü. Prens hiçbir zaman duygularını dışa vurmamıştı ama ailesine değer verdiği ve kızına en yakın olan Loth ve Roslain'e ailesinin bir parçası olduklarını hissettirdiği açıktı.

Sabran taç giydiğinde aralarındaki ilişki değişmişti. Baba ve kızı sık sık Özel Kütüphane'de birlikte kitap okuyor, Sabran da ona kraliyet işleriyle ilgili danışmanlık yapıyordu. Kraliçe Rosarian'ın ölümü ikisinin de hayatında bir boşluk bırakmıştı ve bu boşlukta nihayet birbirleriyle arkadaş olmuşlardı ama bu Fynch için yeterli olmamıştı. Rosarian onun yol gösterici yıldızıydı ve onsuz, Inysh sarayının enginliğinde kaybolmuş hissetmişti. Sabran'dan onun elçisi olarak Yscalin'de ikamet etmek için izin istemiş ve o zamandan beri bu rolden memnun kalmış, her mevsim ona yazmıştı. Vetalda Hanedanı'nın neşeli bir sarayda hüküm sürdüğü Cárscaro'dan gelen mektupları hep dört gözle beklemişti. Loth, Fynch için Rosarian'la paylaştığı evden uzakta kederini gömmenin daha kolay olduğunu düşündü.

Son mektubu farklıydı. Sabran'a, Rosarian'ın öldürülmesinde Vetalda'nın parmağı olduğuna inandığını tek kelimeyle söylemişti. Bu, Cárscaro'dan uçan kaya güvercinleri Yscalin'in artık İsimsiz Olan'ı tanrısı ve efendisi olarak kabul ettiğini ilan etmeden önce Inys'teki herkesin Temperance Dükü'nden duyduğu son haberdirdi.

Loth o şehirde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Virtudom'dan kopuşa ne sebep olmuştu ve Fynch'e ne olmuştu. Eğer Yscalin Berethnet Hanesi'ne savaş ilan ederse, ki Sabran uzun zamandır bundan korkuyordu, herhangi bir bilgi çok değerli olabilirdi.

Alnını sildi. Kit güvertedeki bir coney gibi kaynıyor olmalıydı. Düşünecek olursak, Kit oldukça uzun bir süredir güvertede idi.

İç geçiren Loth ayağa kalktı. Kapıda kilit yoktu ama korsanların arabadaki giysi ve diğer eşyaların bulunduğu seyahat sandığını taşıyabilecekleri hiçbir yer olmadığını düşündü. Combe, Loth Özel Oda'da Sabran ve Roslain'le sessiz bir akşam yemeğini paylaşırken, onları almaları için hizmetkârlarını göndermiş olmalıydı.

Yukarıda hava serindi. Bir esinti dalgaların üzerinde sürtünüyordu. Mürettebat bir oraya bir buraya hareket ederken, çok hızlı ve sırlıslık bir şarkıyla böğürüyorlardı.

Loth'un anlayabileceği bir deniz dili değildi. Harlowe'un söylediklerine rağmen, güverteye çıktığında kimse onu fark etmemişti.

Kuğu Boğazı, Inys Krallığı'nı Batı ve Güney'i elinde tutan büyük kıtadan ayırıyordu. Yaz mevsiminde bile Kl Denizi'nden gelen öldürücü rzgrlar esiyordu.

Kit'i çenesindeki kusmuğu silerken buldu. "Size iyi akşamlar, efendim." Loth onun sırtını sıvazladı. "Biraz korsan şarabı mı içtin?"

Kit bir zambak gibi solgundu. "Arteloth," dedi, "pek iyi olduğumu sanmıyorum, biliyorsun."

"Biraya ihtiyacın var."

"Onlardan bunu istemeye cesaret edemem. Burada bulunduğum s  r e boyunca böyle kkreyip durdular."

"Gecekondur şarkıları söylüyorlar," dedi boğuk bir ses.

Loth başladı. Geniş kenarlı, siyah şapkalı bir kadın yakınlardaki küpeşteye yaslanmıştı.

"İş şarkıları." Kit'e bir şarap tulumu fırlattı. "Temizleyicilerin zaman geçirmesine yardımcı olur."

Kit tıpayı çevirip çıkardı. "*Temizleyiciler* mi dediniz, hanımefendi?" "Gvertayı temizleyenler."

Görünüşüne ve aksanına bakılırsa bu korsan Yscalin'liydi. Koyu zeytin tenli, bronzlaşmış ve illi. Saçları arpa şarabı gibi. Gözleri berrak kehribar rengine, siyah boyayla ince bir şekilde çizilmiş, sol gözünün altında bir yara izi vardı. izmelerindeki parlaklığa ve lekesiz cppesine kadar bir korsana göre oldukça bakımlıydı. Yanında bir kılıç asılıydı.

"Yerinde olsam hava kararmadan kamarama dönerdim," dedi. "Mürettebatın çoğu lordları pek umursamıyor. Plume onları kontrol altında tutuyor ama o uyuduğunda onların da terbiyesi bozuluyor."

"Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum, hanımefendi," dedi Kit.

Gülümseme si derinleşti. "Peki *sizi* tanımak istediğimi düşündüren nedir?"

"Tanışıyor muyuz, Lord Asilzade?"

"şey, bizimle ilk siz konuştunuz."

"Belki de sıkılmıştım."

"Belki de ilginç oluruz." Abartılı bir şekilde eğildi. "Ben Lord Kitston Glade, saray şairiyim. Geleceğin Honeybrook Kontu, babamın üzüntüsüne rağmen. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Lord Arteloth Beck." Loth başını eğdi. "Goldenbireh Kontu ve Kontesi'nin varisi."

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Estina Melaugo. Saçlarıma düşen akların varisi. *Rose Eternal*'ın teknecisi."

Kit'in ifadesinden bu kadını tanıdığı anlaşılıyordu. Loth sormamayı tercih etti.

"Demek," dedi Melaugo, "Cársaro'ya gidiyorsunuz."

"Siz o şehirden misiniz, hanımefendi?" Loth sordu.

"Hayır. Vazuva."

Loth onun cam şişeden bir şeyler içmesini izledi.

"Hanımefendi," dedi, "Kral Sigoso'nun sarayında bizi nelerin beklediğini söyleyebilir misiniz acaba? Son iki yılda Yscalin'de neler olduğu hakkında çok az şey biliyoruz."

"Ben de en az sizin kadar biliyorum lordum. Vetalda Hanedanı'nın İsimsiz Olan'a bağıllığını ilan ettiği gün, diğer bazılarıyla birlikte Yscalin'den kaçtım."

Kit tekrar konuştu: "Kaçanların çoğu korsan mı oldu?"

"*Korsan*, lütfen." Melaugo başıyla asteğmeni işaret etti. "Ve hayır. Sürgünlerin çoğu Mentendon'a ya da Ersyr'e giderek ellerinden geldiğince yeniden başladılar. Ama herkes kurtulamadı."

"O halde Yscalin halkının *hepsinin* İsimsiz Olan'a boyun eğmemesi mümkün mü?" Loth ona sordu. "Sadece krallarından korkuyor ya da ülkede kapana kısılmış olabilirler mi?"

"Muhtemelen. Artık kimse dışarı çıkmıyor ve çok azı içeri giriyor. Cársaro hâlâ yabancı elçileri kabul ediyor, sizlerin de gösterdiği gibi, ama ülkenin geri kalanı vebadan ölmüş olabilir, bildiğim kadarıyla." Gözlerinden bir bukle geçti. "Eğer dışarı çıkabilirsen, bana Cársaro'nun şu anda nasıl olduğunu anlatmalısın. Kuşlar uçmadan hemen önce büyük bir yangın çıktığını duydum. Başkent yakınlarında lavanta tarlaları yetişirdi ama yandılar."

Bu, Loth'u daha önce olduğundan daha fazla tedirgin ediyordu.

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim," dedi Melaugo, "kraliçenin seni neden yılan çukuruna gönderdiğini merak ediyorum. Onun gözdelelerinden biri olduğunuzu sanıyordum Lord Arteloth."

"Bizi gönderen Kraliçe Sabran değil, hanımefendi," dedi Kit, "korkunç Seyton Combe." İç çekti. "Şiirlerimi hiç sevmezdi, biliyorsun. Sadece ruhsuz bir kabuk şiirden nefret edebilir."

"Ah, Gece Şahini," dedi Melaugo kıkırdarak. "Kraliçemiz için uygun bir tanıdık."

Loth sustu. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Aziz." Kit büyülenmiş görünüyordu. "Bir korsan olduğu kadar bir kâfir de. Kraliçe Sabran'ın bir tür cadı olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Korsan. Ve sesini alçalt." Melaugo omzunun üzerinden baktı. "Beni yanlış anlamayın lordlarım. Kraliçe Sabran'dan kişisel olarak hoşlanmıyorum ama ben Yscalin'in batıl inançları olan bir bölgesinden geliyorum ve Berethnet'lerde bir tuhaflık var. Her kraliçenin sadece bir çocuğu oluyor, o da hep kızı oluyor ve hepsi birbirine çok benziyor. Bilmiyorum. Kulağa büyücülük gibi geliyor-"

"Gölge!"

Melaugo döndü. Kükreme sesi karga yuvasından gelmişti. "Bir wyvern daha," dedi nefesinin altında. "İzninizle."

İplerin üzerine atladı ve tırmandı. Kit yan tarafa koştu. "Wyvern mi? Hiç görmemiştim."

"Birini görmek istemiyoruz," dedi Loth. Kolları karıncalanıyordu. "Burası bize göre bir yer değil, Kit. Gel, önce güvertenin altına dön-"

"Bekle." Kit gözlerini siper etti. Bukleleri rüzgârda uçuştı. "Loth, şunu görüyor musun?"

Loth soran gözlerle ufka baktı. Güneş alçakta ve kırmızıydı, neredeyse onu kör ediyordu.

Melaugo fare iplerine tutunmuş, bir gözü dürbündeydi. "Anasının -" Elini indirdi, sonra tekrar kaldırdı. "Plume, bu- Gördüğüm şeye inanamıyorum-"

"Ne oldu?" diye seslendi levazım subayı. "Estina?"

"Bu bir High Western." Bağırışı boğuktu. "Bir High Western!"

Bu sözler çıranın üzerindeki bir kıvılcım gibiydi. Düzen kaosa dönüştü. Loth bacaklarının taşlaştığını hissetti.

Yüksek Batılı.

"Zıpkınları ve zincir atışını hazırlayın," diye seslendi Mentiş bir kadın. "Ateşe hazır olun! Saldırmadığı sürece çatışmaya girmeyin!"

Onu gördüğünde Loth iliklerine kadar soğudu. Ellerini ya da yüzünü hissedemiyordu.

Bu imkânsızdı ama yine de oradaydı.

Bir wyrm. Burnundan kuyruğunun ucuna kadar iki yüz f i t t e n uzun, korkunç, dört bacaklı bir wyrm.

Bu hayvan avlayan bir wyverling değildi. Bu, **Y ü z y ı l l a r ı n** Kederi'nin son saatlerinden beri, yüzyıllardır görülmemiş bir türdü.

Drakonik yaratıkların en kudretlisi. Yüce Batılılar, tüm ejderhaların en büyüğü ve en acımasız, wyrm türünün korkunç lordları.

Onlardan biri *uyandı*.

Canavar geminin üzerinde süzülüyordu. Yanından geçerken, Loth içindeki sıcaklığın, duman ve kükürt *kokusunun kokusunu* alabiliyordu.

Ağızındaki ayı kaparı. Gözlerindeki sıcak kömürler. *B u n l a r* hafızasına kazanmıştı. Çocukluğundan beri hikâyeler dinlemiş, hayvanat kitaplarında gizlenen iğrenç çizimleri görmüştü ama en *k o r k u n ç* kâbuslarında bile böylesine korkutucu bir şey aklına gelmemişti.

Ment tekrar, "Saldırmayın," diye seslendi. "Sakin ol!" Loth sırtını ana direğe dayadı.

Gözlerinin gördüklerini inkâr edemezdi. Bu yaratık İsimsiz Olan'ın kırmızı pullarına sahip olmayabilirdi ama onun gibiydi.

Mürettebat sudan kaçan karıncalar gibi hareket etti ama wyrm'in aklı başka bir rotadaydı. Kuğu Boğazı'nın üzerinde süzülüyordu. Loth onun içinde, boğazından karnına kadar uzanan ateşin titreştiğini görebiliyordu. Kuyruğu dikenlerle çevriliydi ve güçlü bir kırbaçla son buluyordu.

Loth kendini dik tutmak için küpeşteye tutundu. Kulakları çınılıyordu. Yakınlarda, genç denizcilerden biri koyu altın rengi bir havuzun içinde durmuş, tır tır titriyordu.

Harlowe kamarasından çıkmıştı. Yüksek Batı'nın onları geride bırakmasını izledi.

"Kurtuluş için dua etmeye başlasanız iyi olur lordlarım," dedi usulca. "İsimsiz Olan'ın sağ kanadı Fýredel uykusundan uyanmış gibi görünüyor."

Doğu

Sulyard horladı. Truyde'nin ona b a ğ l a n m a k l a aptallık etmiş olmasının bir nedeni daha. Misafiri sussa bile Niclays *uyuyamayacaktı*, çünkü bir tayfun patlamıştı.

Gök gürledi, dışarıda bir at kişnedi. Tek bir **k a d e h** şarapla sarhoş olan Sulyard tüm bunlar olurken uyudu.

Niclays yatağına uzanmış, kendisi de hafifçe sarhoş olmuştu. O ve Sulyard akşamı kâğıt oynayarak ve hikâyeler anlatarak geçirmişlerdi. Sulyard Asla Kraliçe'nin kasvetli hikâyesini anlatırken, Niclays Carbuncle ve Scald'ın daha canlandırıcı cazibelerini seçmişti.

Sulyard'dan hâlâ hoşlanmıyordu ama Truyde'nin gizli arkadaşını korumayı ona borçluydu. Bunu Jannart'a borçluydu.

Jan'a.

Kederin mencesi kalbinin etrafını sardı. Gözlerini kapadı ve Brygstad Sarayı'nın gül bahçesinde ilk kez karşılaştıkları o sonbahar sabahına, yeni taç giymiş İkinci Edvart'ın sarayının fırsatlarla dolup taşıdığı günlere geri döndü.

Yirmili yaşlarının başında, henüz Zeedeur Markisi iken, Jannart uzun boylu ve dikkat çekiciydi, muhteşem kızıl saçları sırtının alt kısmına kadar dalgalanıyordu. O günlerde Niclays, bakırdan çok altın rengine, kumral bir yeleye sahip olan az sayıdaki Ments'ten biriydi.

O gün Jannart'ı ona çeken de buydu. Ona *göl altını* adını vermişti. Niclays'e portresini yapıp yapamayacağını sormuştu, böylece gelecek kuşaklar için gölgeyi yakalayabilecekti ve Niclays, her kibirli genç saray mensubu gibi, bunu yapmaktan çok memnun olmuştu.

Kızıl saçlar ve bir gül bahçesi. Her şey böyle başlamıştı.

Bütün mevsimi birlikte geçirmişlerdi; şövale, müzik ve kahkahalar da onlara eşlik etmişti. Portre bittikten sonra bile birbirlerinden ayrılmamışlardı.

Niclays daha önce hiç aşık olmamıştı. Jannart onun resmini yapacak kadar ilgisini çekmişti ama Niclays kısa süre sonra onun resmini yapabilmeyi arzulamıştı; böylece kirpiklerinin karanlığını, güneşin saçlarında nasıl parladığını ve klavsenin üzerindeki ellerinin zarafetini yakalayabilecekti. İpeksi dudaklarına ve boynunun çenesiyle birleştiği yere bakmıştı; kanının orada, o yaşam beşiğinde zonklamasını izlemişti. Uyku göz kapaklarını ağırlaştırdığında, sabah ışığında gözlerinin nasıl görüneceğini heyecan verici ayrıntılarla hayal etmişti. O enfes koyu kehribar rengi, siyah arıların yaptığı bal gibi.

O sesi duymak için yaşamıştı, derin ve yumuşak. Ah, onun tenorluğunda türküler söyleyebilirdi ve konuşma sanata ya da tarihe doğru eğildiğinde tutkunun doruğuna tırmanma şekli. Bu konular Jannart'ın içinde bir ateş yakmış, insanları onun sıcaklığına çekmişti. Yalnızca kelimelerle en donuk nesneyi güzelleştirebilir ya da medeniyetleri tozdan ayağa kaldırabilirdi. Niclays için o, dünyasının her yönünü aydınlatan bir güneş ışını olmuştu.

Hiç umut olmadığını biliyordu. Ne de olsa Jannart bir markiydi, bir dükalığın varisiydi, Prens Edvart'ın en yakın arkadaşıydı, Niclays ise Rozentun'dan gelen bir sonradan görmeydi.

Yine de Jannart onu görmüştü. Onu görmüştü ve gözlerini kaçırmamıştı.

Evin dışında dalgalar yine çitlere çarpıyordu. Niclays her tarafı ağrıyarak yan döndü.

"Jan," dedi usulca, "ne zaman bu kadar yaşlandık?"

Mentiş sevkıyatı her an gelebilirdi ve eve döndüğünde Sulyard da onlarla birlikte olacaktı. Birkaç gün sonra Niclays, Truyde ve Jannart'ın ve azizlerin terk ettiği Inysh sarayının bu canlı hatırlatıcısından kurtulacaktı. Dünyanın bir ucundaki hapishanesinde iksirlerle uğraşmaya geri dönecek, sürgüne gönderilecek ve tanınmayacaktı.

Sonunda yastığı göğsüne bastırarak uyuyakaldı. Uyandığında hava hâlâ karanlıktı ama ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Doğrulup karanlığa baktı.

"Sulyard."

Cevap yok. Karanlıkta bir şey hareket etti.

"Sulyard, sen misin?"

Şimşek silueti rahatlattığında, karşısındaki yüze baktı.

"Saygıdeğer Baş Subay," diye mırıldandı ama çoktan yatağından çekilerek çıkarılmıştı.

İki nöbetçi onu kapıya doğru sürükledi. Dehşetin boğuculuğu içinde bir şekilde bastonunu yerden kaptı ve tüm gücüyle savurdu. Sopa bir kırbaç gibi yanaklarından birine çarptı. Demir bir copla geri çekilmeden önce isabetinin tadını çıkarmak için sadece bir anı vardı.

Aynı anda hiç bu kadar acı hissetmemişti. Alt dudağı meyve gibi yarıldı. Her dişi yuvasında titriyordu. Dilindeki bakırımsı tat midesini bulandırdı.

Nöbetçi copunu tekrar kaldırdı ve dizine korkunç bir darbe indirdi. Niclays bir "merhamet" çılgılığıyla ellerini başının üzerine kaldırdı ve bastonu yere düşürdü. Deri bir çizme onu ikiye ayırdı. Sırtına ve yüzüne çarpan darbeler her taraftan yağmaya başladı. Zayıf teslimiyet ve özür sesleri çıkararak minderlerin üzerine düştü. Etrafındaki ev paramparça oluyordu.

Kırılan camların gürültüsü çalışma odasından geliyordu. Cihazları, bir daha sahip olamayacağı kadar çok para değerindeydi.

"Lütfen." Kan çenesinden aşağı süzüldü. "Saygıdeğer nöbetçiler, lütfen, anlamıyorsunuz. İş-"

Yalvarışlarına aldırmadan onu fırtınaya doğru yürüttüler. Üzerinde sadece geceliği vardı. Ayak bileği onu taşımak için çok hassas olduğundan, onu bir darı çuvalı gibi taşıdılar. Gece boyunca çalışan birkaç Ments evlerinden çıkıyordu.

"Doktor Roos," diye seslendi içlerinden biri. "Neler oluyor?"

Niclays nefes nefese kalmıştı. "Kim o?" Sesi gök gürültüsünün sesinde kayboldu. "Muste," diye bağırdı kalın bir sesle. "Muste, yardım et bana, seni tilki saçlı aptal!"

Bir el kanlı ağzını kapattı. Şimdi Sulyard'ın karanlığın içinde bir yerlerde haykırdığını duyabiliyordu.

"Niclays!"

Muste'yi görmeyi umarak başını kaldırdı ama Panaya koşarak kavgaya karışmıştı. **B i r** şekilde nöbetçilerin arasına girmiş ve Cesaret Şövalyesi gibi Niclays'in önünde durmuştu. "Eğer Muste tutukluysa," dedi, "o zaman Hisan Burnu'nun şerefli valisinden aldığınız tutuklama emri nerede?"

Niclays onu öpebilirdi. Baş Subay yakınlarda durmuş, nöbetçilerin evi didik didik aramasını izliyordu.

"İçeri dön," dedi Panaya'ya, ona bakmadan.

"Bilgili Doktor Roos saygıyı hak ediyor. Eğer ona zarar verirsiniz, Mentendon'un Yüce Prensi bunu duyacaktır."

"Kızıl Prens'in burada hiçbir gücü yok."

Panaya ona doğru meydan okudu. Niclays, uyku cübbesi giymiş kadının zırlı adamla yüzleşmesini sadece hayretle izleyebildi.

"Mentişler burada yaşarken, onurlu Savaş Lordu'nun korumasına sahipler," dedi. "Orisima'da kan döktüğünüzü duyduğunda ne diyecek?"

Bunun üzerine Baş Subay ona bir adım daha yaklaştı. "Belki de çok merhametli olduğumu söyleyecek," dedi sesi küçümsemeyle kalınlaşarak, "çünkü bu yalancı evinde bir *izinsiz* gireni saklıyordu."

Panaya sessizliğe gömüldü, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Panaya," diye fısıldadı Niclays. "Bunu açıklayabilirim."

"Niclays," diye nefes aldı. "Ah, Niclays. Büyük Ferman'a karşı geldin."

Ayak bileği zonkluyordu. "Beni nereye götürecekler?"

Panaya endişeyle, nöbetçilerine bağırıp çağıran Baş Subay'a doğru baktı. "Hisan Burnu'nun şerefli valisine. Kızıl hastalığa yakalandığından şüphelenecekler," diye mırıldandı Mentişçe. Birden gerildi. "Ona dokundun mu?"

Niclays telaşla geri döndü. "Hayır," dedi. "Hayır, çıplak teni olmaz."

"Onlara böyle söylemelisin. Aziz'in üzerine yemin et," dedi ona. "Eğer onları aldattığından şüphelenirlerse, gerçeği senden almak için ellerinden geleni yapacaklardır."

"İşkence mi?" Yüzünde boncuk boncuk ter vardı. "İşkence değil. İşkenceyi kastetmiyorsunuz, değil mi?"

"Yeter," diye bağırды Baş Subay. "Götürün bu haini!"

Bununla birlikte, nöbetçiler Niclays'i doğranacak et gibi taşıdılar. "Avukat istiyorum," diye bağırды. "Lanet olsun sana, bu Azizlerin terk ettiği adada bir yerlerde düzgün bir avukat olmalı!" Kimse cevap vermeyince

Panaya'ya umutsuzca seslendi, "Muste'ye söyle, aletimi tamir etsin. Çalışmaya devam et!" Panaya çaresizce baktı. "Ve kitaplarımı koru! Aziz aşkına, *kitaplarımı kurtar*, Panaya!"

Batı

"Sanırım Ersyr'de böyle yürüyüşlere pek sık çıkılmaz. Sıcak dayanılmaz olurdu."

Özel Bahçe'de yürüyorlardı. Ead buraya daha önce hiç girmemişti. Bu sığınak kraliçenin, yatak odasındaki hanımlarının ve Erdemliler Konseyi'nin zevkine ayrılmıştı.

Leydi Arbella Glenn hâlâ yatağa mahkûmdu. Saray fısıltılarla çalkalanıyordu. Eğer ölürse, yeni bir Yatak Odası Leydisine ihtiyaç duyulacaktı. Özel Oda'nın diğer Leydileri şimdiden Sabran'a zekâlarını ve yeteneklerini sergilemek için çabalıyorlardı.

Linora'nın, Ead'in hikâye anlatma işini eline yüzüne bulaştırmasına bu kadar sinirlenmesinin nedeni de buydu şüphesiz. Kendisiyle ilişkilendirilerek şansının zedelenmesini istememişti.

"Kışın değil. Yazın sıcaktan korunmak için bol ipekler giyeriz," diye yanıtladı Ead. "Ekselanslarının Rumelabar'daki malikânesinde yaşarken sık sık avludaki havuzun kenarında oturup kitap okurdum. Yürüyüş yollarını gölgelemek için tatlı limon ağaçları ve havayı serinletmek için fiskiyeler vardı. Huzurlu zamanlardı."

Aslında oraya sadece bir kez gitmişti. Çocukluğunu Manastır'da geçirmişti.

"Anlıyorum." Sabran süslü bir yelpazeyi tuttu. "Ve Dawnsinger'a dua edersiniz."

"Evet, madam. Sessizlik Evi'nde."

Yeşil ağaçların çiçek açtığı meyve bahçelerinden birine girdiler. On iki Beden Şövalyesi uzaktan onları takip ediyordu.

Son birkaç saat içinde Ead, her şeyi bilen dış görünüşünün altında Inys Kraliçesi'nin dünyaya sınırlı bir bakış açısı olduğunu keşfetmişti. Saraylarının duvarları ardına gizlenmiş olan Inys'in ötesindeki topraklar hakkındaki bilgisi tahta kürelerden, elçilerinden ve diğer hükümdarlardan gelen mektuplardan geliyordu. Yscali ve Hróthi dillerini akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ve hocaları onu Virtudom'un tarihi konusunda eğitmişti ama başka hiçbir şey bilmiyordu. Ead onun Güney hakkında soru sormamak için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordu.

Ersyr Altı Erdem'e bağlı değildi. Inysh kuruluş efsanesinde önemli bir yeri olmasına rağmen komşusu Lasia Bölgesi de öyle.

Ead saraya geldikten kısa bir süre sonra Altı Erdem'i kabul etmişti. Bir bahar akşamı Kraliyet Mabedi'nde durmuş, Berethnet Hanedanı'na bağlılığını ilan etmiş ve Galian'a tapan birinin mahmuzlarını ve kuşağını almıştı. Karşılığında ona Halgalant'ta, cennetteki sarayda bir yer vaat edilmişti. Baş Sanctarian'a, Inys'e gelmeden önce Ersyr'de en çok takip edilen tanrı olan Dawnsinger'a inandığını söylemişti. Hiç kimse bunu sorgulamamıştı.

Ead hiçbir zaman Dawnsinger'ı takip etmemişti. Ersyri kanı taşımasına rağmen, Ersyr'de doğmamıştı ve sık sık Ersyr'e ayak basmamıştı. Onun gerçek inancı sadece Tarikat tarafından biliniyordu.

"Ekselansları bana annenizin Ersyr'den olmadığını söyledi," dedi Sabran.

"Hayır. Lasia'da doğmuş." "Adı neydi?"

"Zāla."

"Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi Ead. "Uzun zaman önceydi."

Aralarındaki farklar ne olursa olsun, ikisi de bir anneyi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Saat kulesi on biri vurduğunda, Sabran özel kuşhanesinin yanında durdu. Kapının kilidini açtı ve minik yeşil bir kuş bileğine kondu.

"Bu kuşlar Uluma Dağları'ndan geliyor," dedi. Güneş ışığı boynundaki zümrütlerde dans ediyordu. "Kışlarını genellikle orada geçirirler."

"Hiç Lasia'ya gittiniz mi Majesteleri?" Ead sordu.

"Hayır. Virtudom'u asla terk edemem."

Ead o tanıdık kızgınlığı hissetti. Inysh'in Lasia'yı kuruluş efsanelerinin temel taşı olarak kullanması, ancak halkını kâfir olarak aşağılaması ikiyüzlülüğün daniskasıydı.

"Elbette," dedi.

Sabran ona baktı. Kuşağından bir kese çıkardı ve avucuna birkaç tohum döktü.

"Inys'te bu kuşa aşk kuşu denir," dedi. Bileğindeki kuş neşeli bir cıvıltı çıkardı. "Hayatları boyunca sadece tek bir eş alırlar ve uzun yıllar ayrı kalsalar bile şarkılarını bilirler. İşte bu yüzden aşk kuşu Yoldaşlık Şövalyesi için kutsaldır. Bu kuşlar onun her ruhun yoldaşlık içinde birleşmesi arzusunu somutlaştırır."

"Onları iyi tanırım," dedi Ead. Kuş tohumları gagaladı. "Güneyde onlara şeftali yüzlü mimikler denir."

"Şeftali yüzlü."

"Şeftali tatlı bir portakal meyvesidir, madam, çekirdeğinde bir taş vardır. Ersyr'de ve Doğu'nun bazı bölgelerinde yetişir."

Sabran kuşun yemesini izledi. "Doğu hakkında konuşmayalım," dedi ve kuşu tüneğine geri koydu.

Güneş bir soba kadar sıcaktı ama kraliçe içeri girmek istediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Kiraz ağaçlarıyla çevrili bir patikada gezinmeye devam ettiler.

"Duman kokusu alıyor musunuz, hanımefendi?" Sabran sordu. "Bu şehirdeki bir yangının kokusu. Bu sabah Marian Meydanı'nda iki doomsinger yakıldı. Bunun iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Inys'te iki tür sapkın vardı. Dağınık bir azınlık hâlâ Inys'in ilkel dinini, Berethnet Hanesi'nin kuruluşundan önce, şövalyeliğin henüz genç olduğu ve ülkenin Ormanın Hanımı tarafından rahatsız edildiği günlerde uygulanan bir tür doğaya tapınma biçimini takip ediyordu. Ya sözlerinden dönerler ya da hapsedilirlerdi.

Bir de İsimsiz Olan'ın geri döneceği kehanetinde bulunanlar vardı. Son iki yıldır bu felaket tellalları Yscalin'den Inys'e akın etmiş ve şehirlerde vaaz verebildikleri kadar vaaz vermişlerdi. Adalet Düşesi'nin emriyle yakıldılar.

"Bu acımasız bir ölüm," dedi Ead.

"Inys'in alevler tarafından tüketildiğini görecektir. Kollarımızı İsimsiz Olan'a açmamızı, onu tanrımız olarak kabul etmemizi istiyorlar. Leydi Igrain düşmanlarımızın bize yaptığını bizim de onlara yapmamız gerektiğini söylüyor."

"Aziz de böyle mi söyledi, madam?" Ead sakince sordu. "Ben Altı Erdem konusunda sizin kadar bilgili değilim."

"Cesaret Şövalyesi bize inancı savunmamızı emrediyor."

"Yine de Doğu ile ticaret yapan Mentendon Prensi Aubrecht'ten bir hediye kabul ettiniz. Size bir Doğu incisi bile verdi," dedi Ead. "Biri onun sapkınlığı finanse ettiğini söyleyebilir."

O daha durduramadan ağzından çıkmıştı. Sabran ona buz gibi bir bakış attı.

"Ben size Altı Erdem'in karmaşıklığını öğretmekle yükümlü bir kutsal kişi değilim," dedi. "Eğer bu karmaşıklıkları tartışmak istiyorsanız, Bayan Duryan, başka bir yere bakmanızı tavsiye ederim. Belki Dearn Kulesi'nde, benim yargılarımı sorgulayan başkalarıyla birlikte - ki bu yargılar size hatırlatmama gerek olmadığından eminim, Aziz'in kendisinden geliyor." Arkasını döndü. "İyi sabahlar."

Ead'i ağaçların altında yalnız bırakarak, Beden Şövalyelerinin gölgesinde uzaklaştı.

Kraliçe gözden kaybolduğunda, Ead çimenleri geçti ve bir çeşmenin kenarına oturup kendine lanet okudu. Sıcak onu mantıksız yapıyordu.

Yüzüne su sıçrattı ve sonra avuçlarının içine aldığı suyu içti, Berethnet Hanedanı'nın dördüncü kraliçesi, Ascalon'un Çiçeği, Birinci Carnelian'ın heykeli onu izliyordu. Yakında hanedan Inys'i bin altı yıl boyunca yönetmiş olacaktı.

Ead gözlerini kapadı ve boynundan aşağı su damlalarının süzülmesine izin verdi. Dokuzuncu Sabran'ın sarayında sekiz yıl geçirmişti. Bunca zaman boyunca onu kızdıracak hiçbir şey söylememişti. Şimdi bir engerek yılanı gibiydi, dilini ağzında tutamıyordu. Bir şey onu Inys Kraliçesi'ni *kızdırmaya* itiyordu.

O şeyi kesip atması gerekiyordu, yoksa bu mahkeme onu yiyip bitirecekti.

O günkü görevleri bir sis bulutu içinde geçti. Sıcaklık işlerini daha da zorlaştırıyordu. Altın sarısı saçları terden ıslanmış olan Linora bile durgunlaşmıştı ve Roslain Crest öğleden sonrayı yükselen bir öfkeyle kendini yelpazeleyerek geçirdi.

Akşam yemeğinden sonra Ead diğer kadınlarla birlikte Erdemler Mabedi'nde ayin yaptı. Ana Kraliçe, sanki su altında inşa edilmiş gibi görünmesi için salona mavi vitray pencereler yerleştirilmesini emretmişti.

Mabette, sunağın sağ tarafında bir heykel vardı. Galian Berethnet, ellerini Ascalon'un kabzasında kavuşturmuş.

Sol tarafta ise sadece Inysh'in Kraliçe Cleolind, yani Hanımefendi olarak bildiği kadının anısına dikilmiş bir kaide vardı.

Inysh'in elinde Cleolind'in nasıl görüldüğüne dair hiçbir kayıt yoktu. Eğer var olmuşlarsa bile tüm resimleri ölümünden sonra yok edilmişti ve o zamandan beri hiçbir Inysh heykeltıraşı bir benzerini yaratmaya çalışmamıştı. Pek çok kişi bunun sebebinin Kral Galian'ın çocuk yatağında kaybettiği kadını görmeye dayanamaması olduğuna inanıyordu.

Tarikatın elinde bile Anne'ye dair çok az şey vardı. Çok şey yok edilmiş ya da kaybolmuştu.

Diğerleri dua ederken, Ead de dua etti.

Anne, sana yalvarıyorum, Aldatan'ın ülkesinde bana yol göster. Anne, sana yalvarıyorum, korumaya yemin ettiğim, senin soyundan geldiğini söyleyen bu kadının huzurunda onurlu davranmama izin ver. Anne, sana yalvarıyorum, bana pelerinine yakışır bir cesaret ver.

Sabran ayağa kalktı ve atasının heykeline dokundu. O ve hanımları mabetten çıkarken Ead, Tryde'yi gördü. Dümdüz önüne bakıyordu ama elleri biraz fazla sıkı kenetlenmişti.

Gece çöküp de Kraliçe Kulesi'ndeki işlerini hallettikten sonra Ead, şehirden saraya mal getiren mavnaların geçtiği Özel Merdiven'den inerek kuyunun bulunduğu oyukta beklemeye başladı.

Tryde utt Zeedeur pelerinli ve kukuletalı bir şekilde ona katıldı.

"Hava karardıktan sonra yanımda bir refakatçi olmadan Sandık Odası'ndan dışarı çıkmam yasak." Yoldan çıkmış bir tutam kırmızıyı kapüşonunun içine soktu. "Leydi Oliva gittiğimi fark ederse-"

"Sevgilinizle birçok kez görüştünüz leydim. Muhtemelen," dedi Ead, "yanınızda bir refakatçi olmadan."

Koyu renk gözler kapüşonun altından bakıyordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Sulyard'la ne planladığınızı bilmek istiyorum. Mektuplarında bir görevden bahsediyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez."

"O halde bir teori sunmama izin verin. Doğu'ya alışılmadık bir ilgi duyduğunuzu bilecek kadar çok şey gördüm. Bence siz ve Sulyard yaramaz bir amaç için Uçurum'u birlikte geçmeyi planladınız ama o siz olmadan yoluna devam etti. Yanılıyor muyum?"

"Yanılıyorsunuz. Eğer burnunu sokmaya devam edeceksen, o zaman gerçeği duyabilirsin." Truyde'un sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. "Triam Süt Lagünü'ne gitti. Ne Kraliçe Sabran'ın ne de babamın evliliğimize karşı çıkamayacağı bir yerde, yoldaş olarak birlikte yaşamak istiyoruz."

"Bana yalan söylemeyin leydim. Saraya masum bir yüz gösteriyorsunuz ama bence başka bir yüzünüz var."

Kapı açıldı. Bir muhafız elinde meşaleyle ısıklık çalarak içeri girdiğinde kendilerini oyuğun derinliklerine doğru bastırdılar. Kadın onları görmeden Özel Merdiven'den yukarı çıktı.

"Sandık Odası'na geri dönmeliyim," dedi Truyde nefesinin altında. "O iğrenç kuş için *on altı tane* kefen bulmam gerekti. Uzun süre yok olursam ortalığı ayağa kaldırır."

"O zaman bana Sulyard'la ne planladığınızı söyleyin."

"Ya sana söylemezsem?" Truyde bir kahkaha attı. "Ne yapacaksınız, Bayan Duryan?"

"Belki de Baş Sekreter'e Majestelerine karşı komplo kurduğunuzdan şüphelendiğimi söylerim. Unutma çocuğum, mektupların bende. Ya da belki," dedi Ead, "seni konuşturmak için başka yöntemler kullanmalıyım."

Truyde gözlerini kıstı.

"Bu nazik bir konuşma değil," dedi usulca. "Siz kimsiniz? Inysh sarayının sırlarıyla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi. "Combe'un istihbaratçılarından biri misiniz, öyle mi? En adi türden casuslar yetiştirdiğini duydum."

"Bilmeniz gereken tek şey, Majestelerini korumayı görev edindiğimdir." "Sen bir odacısın, Beden Şövalyesi değil. Hiç çarşafınız yok mu? Soyunmak için mi?"

Ead bir adım daha yaklaştı. Truyde'dan yarım baş daha uzundu ve eli şimdi kuşağındaki bıçağa gitmişti.

"Şövalye olmayabilirim," dedi Ead, "ama bu saraya geldiğimde Kraliçe Sabran'ı düşmanlarından koruyacağıma yemin ettim."

"Ben de aynı yemini ettim," dedi Truyde öfkeyle. "Ben onun düşmanı değilim ve Doğu'daki insanlar da değil. Onlar da bizim gibi İsimsiz Olan'ı küçümsüyorlar. Taptıkları soylu yaratıklar *wyrm*'lere *hiç benzemiyor*." Kendini yukarı çekti. "Drakonik şeyler uyanıyor, Ead. Yakında yükselecekler - İsimsiz Olan ve hizmetkârları - ve gazapları korkunç olacak. Ve bize karşı toplandıklarında, onlarla savaşmak için yardıma ihtiyacımız olacak."

Ead'in içini bir ürperti kapladı.

"Doğu ile askeri bir ittifak kurmak istiyorsun," diye mırıldandı. "Uyanışlarla başa çıkmamıza yardım etmeleri için *onların* wyrmelerini çağırmak istiyorsun." Truyde gözleri parlayarak ona baktı. "Aptal. Dik kafalı aptal. Kraliçe senin wyrmelerle uğraşmak istediğini *öğrendiğinde*-"

"Onlar wyrm değil! Onlar *ejderha* ve nazik yaratıklar. Onların resimlerini gördüm, onlar hakkında kitaplar okudum."

"Doğu kitapları."

"*Evet*. Onların ejderhaları hava ve suyla birdir, ateşle değil. Doğu bizden o kadar uzun süre uzak kaldı ki aradaki farkı unuttuk." Ead ona sadece inanmaz gözlerle bakınca Truyde farklı bir yol denedi: "Bu ülkede yaşayan bir yabancı olarak beni dinleyin. Ya Inysh yanılıyorsa ve Berethnet Hanesi'nin devamı *İsimsiz Olan*'ı uzakta tutan şey değilse?"

"Ne saçmalıyorsun sen çocuk?"

"Bir şeylerin değiştiğini biliyorsun. Drakonik yaratıkların uyanışı, Yscalin'in Virtudom'dan kopuşu - bu olaylar sadece başlangıç." Sesi alçaldı. "*İsimsiz Olan* geri geliyor. Ve inanıyorum ki *yakında gelecek*."

Bir an için Ead'in nutku tutuldu.

Ya Berethnet Hanesi'nin devamı İsimsiz Olan'ı uzakta tutan şey değilse?

Erdemli genç bir kadın bu sapkın sonuca nasıl varmıştı?

Elbette haklı olabilirdi. Başrahibe, Inys'e gelmeden önce Ead'a Kraliçe Sabran'ı korumak için neden bir kız kardeş gönderilmesi gerektiğini açıklamıştı.

Berethnet Hanesi bizi İsimsiz Olan'dan koruyabilir de, korumayabilir de. Her iki şekilde de kanıt yok. Tıpkı Berethnet kraliçelerinin gerçekten de Ana'nın soyundan gelip gelmediklerini söyleyecek bir kanıt olmadığı gibi. Eğer öyleyse, kanları kutsaldır ve korunmalıdır. Başrahibeyi şimdi görebiliyordu, kaynak suyu kadar berrak. Hikâyelerle ilgili sorun da bu, çocuğum. İçlerindeki gerçek tartılamaz.

Ead bu yüzden Inys'e gönderilmişti. Sabran'ı korumak için, efsane doğruysa ve kanı düşmanın yükselmesini engellerse diye.

"Ve sen de onun ikinci gelişine hazırlanmamızı söylüyorsun," dedi Ead eğleniyormuş gibi y a p a r a k .

Truyde çenesini kaldırdı. "Evet, öyle. Doğuluların insanlarla birlikte yaşayan pek çok ejderhası var. Bunlar *İsimsiz Olan*'a cevap vermezler," dedi.

"Geri döndüğünde, onu yenmek için bu Doğulu ejderhalara ihtiyacımız olacak. İkinci bir Çağların Kederi'ni önlemek için *birlikte* durmalıyız. Triam ve ben insanlığın yok oluşa doğru yürümesine izin vermeyeceğiz. Küçük olabiliriz, genç olabiliriz ama inançlarımız uğruna dünyayı sarsacağız."

Gerçek ne olursa olsun, bu kız yanılsama meşalesini yutmuştu.

"İsimsiz Olan'ın geleceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ead sordu. "Kraliçe Sabran'ın onu zincire vurduğuna inanmak için doğmuş bir Virtudom çocuğu değil misin sen?"

Truyde doğruldu.

"Kraliçe Sabran'ı seviyorum," dedi, "ama kanıt olmadan bana söylenenlere inanacak kadar toy bir çocuk değilim. Inysh'lerin körü körüne inancı olabilir ama Mentendon'da biz kanıta değer verimiz."

"Peki İsimsiz Olan'ın geri döneceğine dair *kanıtınız* var mı? Yoksa bu bir tahmin mi?"

"Tahmin değil. Hipotez."

"Hipoteziniz ne olursa olsun, planınız sapkınlıktır."

"Bana sapkınlıktan bahsetme," diye karşılık verdi Truyde. "Bir zamanlar Dawnsinger'a tapmadın mı?"

"Burada söz konusu olan benim inançlarım değil." Ead durakladı. "Demek Sulyard oraya gitti. Doğu'da çılgınca bir maceraya atılmış, bu konuda hiçbir şey bilmeyen bir kraliçe adına imkânsız bir ittifak kurmaya çalışıyor." Kuyunun ağzına doğru eğildi. "Sevgilin bu girişimde ölecek."

"Hayır. Seiikinese dinleyecek-"

"O Inys'in resmi bir elçisi değil. Neden onu dinlesinler ki?"

"Triam onları ikna edecektir. Kimse onun kadar içten konuşamaz. Ve Doğulu yöneticiler tehdide ikna olduktan sonra Kraliçe Sabran'a gideceğiz. O da bir ittifakın gerekliliğini görecektir."

Çocuk tutkusundan kör olmuştu. Sulyard Doğu'ya ayak basar basmaz idam edilecekti ve Sabran, kendisi nefes alırken İsimsiz Olan'ın dirilebileceğine inandırılabilir, wyrm-severlerle bir ittifak kurmaktansa kendi burnunu kesmeyi tercih ederdi.

"Kuzey zayıf," diye devam etti Truyde, "Güney ise erdemli davranamayacak kadar gururlu." Yanakları kızarmıştı. "Başka bir yerde yardım aradığım için beni yargılamaya cüret mi ediyorsun?"

Ead onun gözlerinin içine baktı.

"Bu dünyayı korumaya çalışan tek kişinin kendin olduğunu düşünebilirsin," dedi, "ama üzerinde durduğun temel hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbirinizin yok." Truyde kaşlarını çatınca Ead, "Sulyard senden yardım istedi. Ona buradan yardım etmek için ne yaptınız? Ne gibi planlar yaptınız?" Truyde sessiz kaldı. "Eğer onun görevine yardımcı olmak için *bir şey* yaptıysan, bu ihanettir."

"Tek kelime daha etmeyeceğim." Truyde geri çekildi. "İstersen Leydi Oliva'ya git. Önce Sandık Odası'nda ne yaptığınızı açıklamamız gerekecek."

Truyde gitmeye hazırlanırken, Ead bir elini onun bileğine doladı.

"Deftere bir isim yazmışsın," dedi. "*Niclays*. Sanırım anatomist Niclays Roos'a atıfta bulunuyor." Truyde başını salladı ama Ead onun gözlerindeki tanıma kıvılcımını gördü. "Roos'un tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Truyde cevap veremedi, bir rüzgâr araziye kasıp kavurdu.

Her ağacın her dalı titredi. Kuşhanedeki her kuş ötmeyi kesti. Ead, Truyde'yi tuttuğu yerden bıraktı ve oyuktan dışarı çıktı.

Şehirde toplar ateşleniyordu. Tüfekler ateşte patlayan kestaneler gibi sesler çıkararak patlıyordu. Truyde onun arkasında, kuyunun yanında kaldı.

"Bu da ne?" diye sordu.

Ead kanı çarparken nefes aldı. Uzun zamandır böyle bir his vücudunu kasıp kavurmamıştı. Yıllar sonra ilk kez siden'ı tutuşmuştu.

Bir şey yaklaşıyordu. Buraya kadar gelebildiyse, kıyı savunmasını aşmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı. Ya da onları yok etmiş.

Güneşin bulutları yarması gibi bir parlama, gözlerini ve dudaklarını kavuracak kadar sıcaktı ve bir wyrm perde duvarının üzerinden süzüldü. Okçuları ve silahşorları yakıp kül etti ve bir sıra mancınığı parçalara ayırdı. Truyde yere yığıldı.

Ead sadece büyüklüğünden bile ne olduğunu anlamıştı. Bir High Western. Dişlerinden kuyruğunun ölümcül sivri uçlarına kadar bir canavardı. Savaş yaraları içindeki karnı paslı kahverengiydi ama büyük kısmı katran gibi siyahtı. Gözetleme kulelerinden fırlayan oklar pullarına çarpıp parçalanıyordu.

Oklar işe yaramazdı. Tüfekler işe yaramazdı. Bu herhangi bir wyrm değildi, herhangi bir High Western de değildi. Yaşayan hiç kimse bu yaratığı görmemişti ama Ead onun adını biliyordu.

Fýredel.

Kendisine İsimsiz Olan'ın sağ kanadı diyen kişi. Çağların Kederi'nde insanoğluna karşı Drakon Ordusu'nu yetiştiren ve yöneten Fýredel.

Uyanmıştı.

Canavar Ascalon Sarayı'nın üzerinde dönüyor, çimenleri ve meyve bahçelerini gölgeye boğuyordu. Kokusu kanındaki Siden'i alevlendirdiğinden Ead'in midesi bulandı ve derisi yandı.

Uzun yayı odasında ulaşamayacağı bir yerdeydi. Yılların rutini uyanıklığını köreltmmişti.

Fýredel Dearn Kulesi'ne indi. Kuyruğu kulenin etrafında yılan gibi kıvrıldı ve pençeleri kulenin çatısına saplandı. Kiremitler parçalandı, aşağıdaki muhafızlar ve hizmetliler dağılmak zorunda kaldı.

Başı iki zalim boynuzla taçlandırılmıştı. Magma çukurlarına benzeyen gözleri karanlıkta parlıyordu.

"SABRAN KRALİÇESİ."

Gökyüzünün kendisi onun sözlerini yankıladı. Ascalon'un yarısı onları duyabiliyor olmalıydı.

"KALKAN YÜREĞİN TOHUMU." Kuleden daha fazla taş düştü. Oklar zırhından sıyrıldı. "ORTAYA ÇIK VE ESKİ DÜŞMANINLA YÜZLEŞ YA DA ŞEHRİNİN YANIŞINI İZLE."

Sabran onun çağrısına cevap vermeyecekti. Biri onu durduracaktı. Erdemliler Konseyi onunla görüşmesi için bir temsilci gönderecekti.

Fýredel parıldayan metal dişlerini gösterdi. Alabastrine Kulesi, Ead'in en üst balkonunu göremeyeceği kadar yüksekti ama yeni ayarlanmış kulakları ikinci bir ses duydu: "Buradayım, iğrenç şey."

Ead dondu kaldı.

Aptal. Tam bir aptal. Sabran ortaya çıkarak kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Her binadan çılgınlıklar yükseliyordu. Saray mensupları ve hizmetkârlar, aralarındaki şeytanı görmek için açık pencerelerden dışarı sarkıyorlardı. Diğerleri saray kapılarına doğru koşuşturuyordu. Ead, Özel Merdiven'e hücum etti.

"Demek uyandın, Fýredel," dedi Sabran küçümseyerek. "Buraya neden geldin?"

"Sizi uyarmaya geldim, Inys Kraliçesi. Tarafınızı seçme zamanı yaklaştı." Fýredel, Ead'in tüylerini diken diken eden bir tıslama çıkardı. "Soydaşlarım mağaralarında kıpırdanıyor. Kardeşim Orsul çoktan kanatlandı ve kız kardeşimiz Valeysa da yakında onu takip edecek. Yıl bitmeden tüm takipçilerimiz uyanmış olacak. Drakon Ordusu yeniden doğacak."

"Uyarılarına lanet olsun," diye karşılık verdi Sabran. "Senden korkmuyorum kertenkele. Tehditlerinin duman kadar ağırlığı var."

Ead onların sözlerini kafasının içinde gök gürültüsü gibi duydu. Fýredel'den yükselen dumanlar onun duyuları üzerinde öğütücü taşlar gibiydi.

"Ustam Uçurum'da kıpırdanıyor," dedi dili titreyerek. "Bin yıl neredeyse doldu. Senin evin daha önce bizim büyük düşmanımızdı, Sabran Berethnet, senin Çağların Kederi dediğin günlerde."

"Atalarım o zaman size Inysh cesaretini gösterdi, ben de şimdi göstereceğim," diye karşılık verdi Sabran. "Binlerce yıldan bahsediyorsun, wyrm. Çatallı dilin hangi hileyi satıyor?"

Sesi çıplak çelik gibiydi.

"Bunu daha sonra sen keşfedeceksin." Wyrml boynunu uzattı, böylece başı diğer kuleye yaklaştı. "Efendime sadakat yemini etmen ve kendini Inys'in Et Kraliçesi ilan etmen için sana bir şans veriyorum." Gözlerinin ardında ateş kükredi. "Şimdi benimle gel. Teslim ol. Yscalın'ın yaptığı gibi doğru tarafı seç. Direnirsen yanarsın."

Ead saat kulesine baktı. Yayına ulaşamıyordu ama elinde başka bir şey vardı.

"Yalanlarınız hiçbir Inysh'in kalbinde kök salmayacak. Ben Kral Sigoso değilim. Halkım Aziz'in soyu devam ettiği sürece efendinin asla uyanmayacağını biliyor. Eğer bu ülkeye Inys'in Drakonik Krallığı adını vereceğimi düşünüyorsan, acı bir hayal kırıklığına uğrayacaksın, wyrm."

"Soyunun bu diyarı koruduğunu iddia ediyorsun," dedi Fýredel, "ama yine de benimle buluşmak için dışarı çıktın." Dişleri ağzının içinde kıpkırmızı yanıyordu. "Alevimden korkmuyor musun?"

"Aziz beni koruyacaktır."

En tanrı sarhoşu aptal bile Sör Galian Berethnet'in göksel saraydan bir el uzatacağına ve onları bir karın dolusu ateşten koruyacağına inanamazdı.

"Bedenin zayıflığını bilen biriyle konuşuyorsun. Keder'in ilk gününde Hırslı Sabran'ı öldürdüm. Senin Aziz'in," dedi Fýredel, ağzından dumanlar tüterken, "onu korumadı. Bana boyun eğ, ben de seni aynı sondan kurtarayım. Reddedersen, şimdi ona katılacaksın."

Sabran cevap verdiyse de Ead duymadı. Güneş Saati Bahçesi'nde hızla ilerlerken rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Okçular Fýredel'i ok üstüne okla vurdular ama hiçbiri pullarını delip geçmedi.

Sabran, Fýredel'i yakana kadar onu kışkırtmaya devam edecekti. Mankafa gerçekten de sefil Aziz'in onu koruyacağını düşünüyor olmalıydı.

Ead Alabastrine Kulesi'nin yanından koşarak geçti. Yukarıdan enkaz yağdı ve bir muhafız onun önünde yere yığıldı. Cüppesinin ağırlığına lanet ederek Kraliyet Kütüphanesi'ne ulaştı, kapılarını açtı ve saat kulesinin girişine gelene kadar raflar arasında ilerledi.

Pelerinini çıkardı, kemerini çözdü. Dolambaçlı basamaklardan yukarı, daha yukarı çıktı.

Dışarıda, Fýredel hâlâ Sabran'la alay ediyordu. Ead, rüzgârın kemerli pencerelerden uğuldadığı çan kulesinde durdu ve imkânsız manzarayı seyretti.

Inys Kraliçesi Alabastrine Kulesi'nin en üst balkonundaydı. Kule, Fýredel'in öldürmeye hazırlandığı Dearn Kulesi'nin hemen güneydoğusunda yer alıyordu. Bir binada Wyrn, diğerinde kraliçe. Elinde Ascalon'u temsil eden tören kılıcı, Gerçek Kılıç vardı.

İşe yaramaz.

"Bu şehri terk et ve kimseye zarar verme," diye seslendi, "yoksa kanını taşıdığım Aziz adına yemin ederim ki, Berethnet Hanesi'nin senin türüne uyguladığı yenilginin ötesinde bir yenilgiyle yüzleşirsin." Fýredel yine dişlerini gösterdi ama Sabran bir adım daha atmaya cesaret etti. "Bu dünyadan ayrılmadan önce, senin türünün aşağı atıldığını, dağdaki uçurumda sonsuza dek mühürlendiğini göreceğim."

Fýredel şaha kalktı ve kanatlarını açtı. Bu devin karşısında Inys Kraliçesi bir gelincikten daha küçüktü.

Yine de geri adım atmadı.

Wyrn'in gözlerinde kana susamışlık vardı. Karnındaki ateş kadar yakıcıydılar. Ead bundan sonra ne yapacağına karar vermek için birkaç dakikası olduğunu biliyordu.

Rüzgârın yönünü değiştirmesi gerekecekti. Bunun gibi koğuşlar çok fazla siden kullanırdı ve çok azı kalmıştı ama belki de son deposunu da bu işe harcarsa Sabran'a bir tane yapabilirdi.

Elini Alabastrine Kulesi'ne doğru tuttu, siden'ını dışarı doğru fırlattı ve Inys Kraliçesi'nin etrafında bir çelenk haline getirdi.

Fýredel'in ateşini serbest bıraktığı gibi, Ead de uzun süredir uykuda olan gücünün zincirlerini kırdı. Alev kadim taşla çarpıştı. Sabran ışık ve duman içinde kayboldu. Ead, Truys'un çan kulesine geldiğini uzaktan fark etti ama ne yaptığını saklamak için artık çok geçti.

Duyuları Sabran'ın üzerine kapandı. Kraliçenin etrafındaki koruma örgülerindeki gerginliği, hakimiyet için pençeleyen ateşi, içindeki acıyı hissetti.

kendi bedenini yuttu. Ter korsesini ıslattı. Elini dışa doğru çevirme çabasıyla kolu titriyordu.

Fýredel çenesini kapattığında her şey sessizliğe gömüldü. Kuleden kara buharlar yükseliyor, yavaş yavaş dağılıyordu. Ead, dumanın içindeki figürü görene kadar kalbi bir davul gibi sıkışarak bekledi.

Sabran Berethnet yara almamıştı.

"*Size* bir uyarıda bulunma sırası bende. Atalarımın bir uyarı," dedi nefes nefese, "eğer Virtudom'a karşı savaşırsanız, bu kutsal kan ateşinizi söndürecek. Ve geri dönmeyecektir."

Fýredel onu kabul etmedi. Bu sefer etmedi. Kararmış taşa ve Sabran'ın etrafındaki lekesiz daireye bakıyordu.

Mükemmel bir daire.

Burun delikleri alevlendi. Gözbebekleri yarıklara kadar incelmişti. Daha önce de bir koruma görmüştü. Ead, acımasız bakışları onu ararken bir heykel gibi durdu, Sabran ise hareketsiz kaldı. Sabran çan kulesine doğru baktığında burnunu çekti ve Ead onun kokusunu aldığını anladı. Saat kadrının altındaki gölgelerden dışarı çıktı.

Fýredel dişlerini gösterdi. Sırtındaki tüm omurgalar yukarı kalktı ve dilinde uzun bir tıslama tınladı. Ead onun bakışlarını tutarak bıçağını kınından çıkardı ve uçuşunun öte yanından ona doğrulttu.

"İşte buradayım," dedi usulca. "İşte buradayım."

Yüce Batılı öfke dolu bir çığlık attı. Arka ayaklarını iterek kendini Dearn Kulesi'nden aşağı fırlattı ve kulenin bir kısmını ve doğuya bakan duvarının çoğunu beraberinde götürdü. Bir ateş topu saat kulesine doğru patlarken Ead kendini bir sütunun arkasına attı.

Kanatlarının ritmi kayboldu. Ead korkuluklara doğru geri sıçradı. Sabran hâlâ balkonda, soluk taştan çemberinin içindeydi. Kılıç elinden düşmüştü. Saat kulesine doğru bakmamış ya da Ead'ın onu izlediğini görmemişti. Combe ona ulaştığında, Sabran ona doğru yığıldı ve Combe onu Alabastrine Kulesi'ne geri taşıdı.

"Ne yaptın sen?" diye titreyen bir ses geldi Ead'ın arkasından. Truyde. "Seni gördüm. Sen ne yaptın?"

Ead çan kulesinin zeminine kayd, başı dönüyordu. Büyük titremeler vücudunu sarmıştı.

Kanındaki öz tükenmişti. Kemiklerinin içi boşalmış, derisi yüzülmüş gibi çiğ hissediyordu. Ağaca ihtiyacı vardı, sadece meyvesinin tadına bakmaya. Portakal ağacı onu kurtaracaktı.

"Sen bir cadısın." Truyde kül rengi yüzüyle geri çekildi. "Cadı. Büyücülük yapıyorsun. Onu gördüm-"

"Hiçbir şey görmedin."

"Bu bir aëromancy idi," diye fısıldadı Truyde. "Artık sırrını biliyorum ve benimkinden çok daha kötü kokuyor. Bakalım Triam'ı ateşten ne kadar uzağa kadar takip edebileceksin."

Merdivene doğru döndü. Ead bıçağını fırlattı.

Bu haldeyken bile doğru vurdu. Truyde boğuk bir solukla geri çekildi, peleriniyle kapı direğine tutturuldu. Kaçamadan önce, Ead onun önündeydi.

"Benim görevim İsimsiz Olan'ın hizmetkârlarını öldürmek. Berethnet Hanesi'ni tehdit eden herkesi de öldüreceğim," diye nefes aldı. "Erdemler Konseyi önünde beni büyücülükle suçlamak istiyorsan, bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmanı v e seni ve sevgilini haşhaş yapıp kalplerinden bıçaklamadan önce bunu çabucak bulmanı öneririm. Triam Sulyard Doğu'da olduğu için onu durduğu yerde vuramayacağımı mı sanıyorsun?"

Truyde dişlerinin arasından sertçe nefes aldı.

"Eğer ona elini sürersen," diye fısıldadı, "Marian Meydanı'nda yandığını görürüm."

"Ateşin benim üzerimde hiçbir gücü yok."

Kadın bıçağı çekip çıkardı. Truyde nefes nefese duvara yığıldı, bir eli boğazındaydı.

Ead kapıya döndü. Nefesi hızlı ve sıcak geliyordu, kulakları çınlıyordu.

Düşmeden önce bir adım attı.

10

Doğu

Ginura, Tané'nin hayal ettiği her şeydi. Çocukluğundan beri başkenti bin bir şekilde hayal etmişti. Öğretmenlerinden duyduklarından esinlenen hayal gücü, onu kaleler, çayhaneler ve gezi teknelerinden oluşan bir rüyaya dönüştürmüştü.

Hayal gücü onu yanıltmamıştı. Tapınaklar Hisan Burnu'ndakilerden daha büyüktü, sokaklar güneşin altında kum gibi parlıyordu ve kanallar boyunca yapraklar süzülüyordu. Yine de daha fazla insan daha fazla gürültü ve kargaşa demekti. Kömür dumanı havayı kalınlaştırıyordu. Öküzler mal arabalarını çekiyor, ulaklar binalar arasında koşturuyor ya da at sürüyor, başıboş köpekler yiyecek kırıntılarına burunlarını sokuyor ve orada burada bir sarhoş kalabalığa bağırıp çağırıyordu.

Ve ne kalabalıklar. Tané Hisan Burnu'nun kalabalık olduğunu düşünmüştü ama Ginura'da yüz bin insan itişip kakışıyordu ve hayatında ilk kez dünyanın ne kadar azını gördüğünü fark etti.

Tahtirevanlar çırakları şehrin içlerine doğru taşıyordu. Mevsim ağaçları, tereyağı sarısı yaz yapraklarıyla Tané'nin hep anlattığı gibi canlıydı ve sokak sanatçıları Susa'nın seveceği müzikler çalıyordu. Bir çatıya tünemiş iki kar maymunu gördü. Tüccarlar ipek, kalay ve kuzey kıyılarından gelen deniz üzümeleri hakkında şarkılar söylüyorlardı.

Tahtirevanlar kanalların ve köprülerin üzerinden geçerken, insanlar sanki deniz muhafızlarına bakmaya layık değilmiş gibi sırtlarını dönüyorlardı. Aralarında

Bunlar, Hisan Burnu'nda halkın aşağılayıcı bir şekilde adlandırdığı balık-insanlardı; okyanustan yeni çıkmış gibi giyinen saraylılardı. Bazılarının gökkuşağı balıklarının pullarını kazıyıp saçlarına sürdüğü söylenirdi.

Tané Ginura Kalesi'ni gördüğünde nefesi kesildi. Çatılar güneşte yanmış mercan rengindeydi, duvarlar mürekkep balığı kemiği gibiydi. Seiikinese ejderhalarının her yıl uykuya daldığı ve deniz ile göksel düzlem arasında köprü kurduğu söylenen Çok İncili Saray'a benzeyecek şekilde tasarlanmıştı.

Bir zamanlar, tüm güçlerine sahip oldukları günlerde, ejderhaların bir dinlenme mevsimine ihtiyaçları yoktu.

Alay, deniz muhafızlarının son kez tasnif edileceği Ginura Savaş Okulu'nun önünde durdu. Burası türünün en eski ve en prestijli enstitüsüydü; yeni askerler burada konaklıyor ve savaş sanatları eğitimlerine burada devam ediyorlardı. Tané burada Miduchi Klanı'nda bir yere layık olduğunu kanıtlayacaktı. Çocukluğundan beri geliştirdiği yeteneklerini burada sergileyecekti.

Gök gürültüsü tepede gümbürdüyordu. Tahtırevanından çıkarken bacakları büküldü, uzun süre iki büküm durmaktan ağrıyordu. Turosa güldü ama bir hizmetçi onu yakaladı.

"Sizi yakaladım, saygıdeğer hanımefendi."

"Teşekkür ederim," dedi Tané. Onun sabit durduğunu gören hizmetçi üzerine bir şemsiye tuttu.

Diğerleriyle birlikte geçitten geçerken ilk yağmur botlarını ıslattı, gümüş yapraklı ve denizle beyazlatılmış ahşabın ihtişamını içti. Seiikinese tarihinin büyük savaşçılarının oymaları, sanki fırtınadan saklanıyormuş gibi kapının altında kümelenmişti. Tané onların arasında uzun zamandır onurlandırılan Prenses Dumai ve Birinci Savaş Lordu'nu gördü. Çocukluğunun kahramanları.

Çizmelerini çıkardıkları salonda onları bir kadın bekliyordu. Saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı.

"Ginura'ya hoş geldiniz," dedi soğuk bir sesle. "Sabah yıkanmak ve kamaranızda dinlenmek için vaktiniz var. Öğle vakti, su denemelerinizin ilkine başlayacaksınız. Bu süre zarfında, onurlu Deniz Generali ve akrabanız olabilecek kişiler tarafından gözlemleneceksiniz."

Miduchi Klanı. Tané içeride heyecanlandı.

Kadın onları avlulardan ve kapalı geçitlerden geçirerek okulun derinliklerine götürdü. Deniz muhafızlarının her birine küçük bir oda gösterildi. Tané kendini üst katta, diğer üç baş çırağın yanında buldu. Odası, bir balık havuzunun sağanak yağmurla kabarcıklara dönüştüğü bir avluya bakıyordu.

Yolculuk kıyafetleri leş gibi kokuyordu. En son yol kenarındaki bir handa mola verdiklerinden bu yana üç gün geçmişti.

Rüzgâr duvarının arkasında bir selvi banyosu buldu. Kokulu yağlar ve yapraklar suyun üzerinde yüzüyordu. İçine gömülürken saçları etrafına dağıldı ve Hisan Burnu'nu düşündü. Susa'yı.

O iyi olacaktı. Bir kedi gibi, Susa'nın da her zaman ayaklarının üzerinde durma gibi bir huyu vardı. Gençken ve Tané şehre sık sık gitmeye devam ederken, arkadaşı tavada kızartılmış nilüfer kökü ya da tuzlu erik çalar, fark edilirse tilki gibi kaçardı. Bir yerlere saklanıp, gülüşerek karınlarını doyururlardı. Susa'nın korkmuş görüldüğü tek an Tané'nin onunla ilk tanıştığı zamandı.

O kış uzun ve sert geçmişti. Acı bir akşam, Tané öğretmenlerinden biriyle birlikte Hisan Burnu'nda yakacak odun almak için kar fırtınasına göğüs germiştı. Öğretmeni bir tüccarla tartışırken, Tané bir kase sıcak kömürün yanında ellerini ısıtmak için uzaklaşmıştı.

İşte o zaman kahkahaları ve yardım için ağlayan kırık sesi duymuştu. Yakındaki bir sokakta, kestaneçiler tarafından karda tekmelenen başka bir çocuk bulmuştu. Tané bir çığlık atarak tahta kılıcını çekmişti. On bir yaşında bile onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Hisan Burnu'nun kestaneleri sert savaşçılardı. İçlerinden biri kılıcını elmacık kemiğinden yukarı çekmiş, gözüne nişan alarak balık kancası şeklinde bir yara izi bırakmıştı.

Açlıktan ölmek üzere olan bir yetim olan Susa'yı bir tapınaktan kesilmiş et yediğı için dövmüşlerdi. Tané kestaneçileri korkutup kaçırdıktan sonra öğretmenine yardım etmesi için yalvarmıştı. Susa on yaşındayken Öğrenim Evleri'nde eğitime başlamak için çok büyüktü ama kısa süre sonra yufka yürekli bir hancı tarafından evlat edinildi. O zamandan beri Tané ile hep arkadaş olmuşlardı. Susa ailesi hakkında hiçbir şey bilmediğı için bazen kardeş olabilecekleri konusunda şakalaşıyorlardı.

Susa bir keresinde onlara *deniz kardeşleri* demişti. *Aynı istiridyeden çıkan iki inci.*

Tané kendini banyo suyundan dışarı itti.

Karda geçirdiği o geceden beri ne kadar da değişmişti. Eğer olay şimdi gerçekleşmiş olsaydı, çocuklarla kavga etmenin bir çırak için uygun bir davranış olmadığına karar verebilirdi. Hatta kızın tanrılar için olanı çaldığı için dayaağı hak ettiğine bile karar verebilirdi. Bir noktada, ejderha binicisi olma şansına sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etmeye başlamıştı. İşte o zaman kalbi, midye toplayan bir gemi gibi sertleşmişti.

Yine de genç halinden bir parça kalmıştı. Sahildeki adamı saklayan parçası.

İlk eğitim gününde yorgun düşerse ikinci bir şansı olmayacaktı. Tané ketenle kurulandı, kollarını yataktaki astarsız bornozun içine soktu ve uyudu.

Uyandığında hava hâlâ yağmurdan **d o l a y ı** pusluydu ama bulutların arasından solgun bir ışık süzülüyordu. Cildi kurumuş, serinlemiş ve kafası berraklaşmıştı.

Çok geçmeden bir grup hizmetçi geldi. Çocukluğundan beri kimse tarafından giydirilmemişti ama kavga etmemesi gerektiğini biliyordu.

İlk duruşma, Deniz Generali'nin beklediği, okulun ortasındaki avluda yapılacaktı. Deniz muhafızları sıralı taş banklardaki yerlerini aldılar. Ejderhalar çoktan gelmiş, çatıların üzerinden onları izliyorlardı. Tané bakmamaya çalıştı.

"İlk su s ı n a v ı n ı z a hoş geldiniz. Günlerdir yoldasınız ama Yüksek Deniz Muhafızları'nın askerlerinin dinlenmek için çok az zamanı vardır," diye seslendi Deniz Generali. "Bugün bir kargı kullanabildiğinizi kanıtlayacaksınız. Eğitimcileri yeteneklerinden övgüyle bahseden iki çırakla başlayalım. Doğu Hanesi'nden Saygıdeğer Onren, Güney Hanesi'nden Saygıdeğer Tané; bakalım önce kim diğerini yenebilecek."

Tané ayağa kalktı. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Basamakların dibine ulaştığında, bir adam ona bir kargı uzattı: sapı beyaz meşeden yapılmış, ucunda kavisli bir çelik bıçak bulunan hafif bir direk silahı. Cilalı kılıfını çıkardı ve bir parmağını ucunda gezdirdi.

Güney Evi'nde bıçaklar ahşaptı. Şimdi, nihayet çelik kullanabiliyordu. Onren baltasını aldıktan sonra birbirlerine doğru yürüdüler.

Onren sırtıttı. Tané avuçları ıslansa da yüzündeki ifadeyi sildi. Kalbi kapana kısılmış bir kelebek gibiydi. *İçindeki su soğuk*, onun

öğretmeni bir keresinde ona söylemişti. *Bir silah tuttuğunda, yüz­süz bir hayalet olursun. Hiçbir şey ele vermezsin.*

Eğildiler. Zihnine bir sessizlik çöktü, alacakaranlıkta gelen sessizlik gibi.

"Başlayın," dedi Deniz Generali.

Onren hemen aralarındaki mesafeyi kapattı. Tané kargılarını iki elinde döndürdü, bıçaklar birbirine çarptı. Onren kısa ve yüksek bir sesle bağırdı.

Tané hiç ses çıkarmadı.

Onren kilidi kırdı ve Tané'den uzaklaşarak geriye doğru yürüdü, kargı Tané'nin göğsüne doğrultulmuştu. Tané onun bir sonraki hamleyi yapmasını bekledi. Onren'in Doğu Evi'nde baş çırak olmasının bir nedeni olmalıydı.

Onren sanki bu düşünceyi duyuyormuş gibi kargılarını vücudunun etrafında döndürmeye başladı, bir güven gösterisiyle kollarının üzerinden ve ellerinin arasından akıcı b i r şekilde geçirdi. Tané tutuşunu sıkılaştırdı, izliyordu.

Onren bir tarafını tercih etti. Sol dizine çok fazla ağırlık vermekten kaçınıyordu. Tané, Onren'in gençken bir at tarafından tekmelendiğini uzaktan da olsa hatırladı.

Cesaretlenen Tané ileri atıldı, baltasını kaldırdı. Onren onu karşılamak için geldi. Bu sefer daha hızlıydılar. *Bir, iki, üç* çarpışma. Onren her saldırıda sözsüz tehditler savuruyordu. Tané onu sessizce savuşturdu.

Dört, beş, altı. Tané bıçağın yanı sıra sapını da kullanarak kargıya bir aşağı bir yukarı vurdu.

Yedi, sekiz, dokuz.

Aşağıdan bir darbe geldiğinde, kargı sanki bir pivot üzerindeymiş gibi bir ucunu yukarı kaldırıp diğer ucunu indirerek darbeyi savuşturdu ve rakibini açıkta bıraktı. Onren bir sonraki darbeyi engellemek için ancak zamanında toparlanabildi ama silahını tekrar savurduğunda rüzgâr Tané'nin yanından tıslayarak geçti. Bir eli kulağına gitti, kan arıyordu ama hiçbir şey yoktu.

Dikkatinin dağılması ona pahalıya mal olmuştu. Onren meşe ve çelikten bir telaşla ona doğru geldi ve hatırı sayılır gücünü açığa çıkardı. Onur için, şan için, çocukluklarından beri besledikleri hayaller için savaşıyorlardı. Tané dans ederken ve kaçarken dişlerini sıktı, teri tuniğini ıslattı, saçları ensesine yapıştı. Ejderhalardan biri huff diye bir ses çıkardı.

Onların varlığını hatırlamak kararlılığını pekiştirdi. Bunu kazanmak için bir darbe alması gerekecekti.

Onren'in koluna, onu morartacak kadar sert bir darbe indirmesine izin verdi. Acı derine işledi. Onren silahını bir balık mızrağı gibi sürdü. Tané geriye doğru sıçradı, ona geniş bir alan bıraktı; sonra Onren son bir darbe için kollarını kaldırdığında Tané yuvarlandı ve zayıf dizine doğru sertçe savurdu. Tahta kemiğe sertçe çarptı.

Onren bir solukla savruldu. Dizinin bağı çözüldü. Ayağa kalkamadan Tané kılıcını omuzlarına dayamıştı.

Deniz Generali memnun bir sesle, "Kalk," dedi. "İyi dövüştün. Güney Evi'nden Saygıdeğer Tané, zafer sizindir."

Seyirciler alkışladı. Tané kargıları bir hizmetkâra verdi ve Onren'e elini uzattı.

"Seni incittim mi?"

Onren, Tané'nin ona yardım etmesine izin verdi. "Şey," dedi nefes nefese, "diz kapağımı kırdığından şüpheleniyorum."

Arkalarından tuzlu bir hava püskürdü. Yeşil Lacustrine ejderhası çatının üzerinden Tané'ye sırtıyor ve tüm dişlerini gösteriyordu. Tané ilk kez ona gülümseyerek karşılık verdi.

Uzaktan, Onren'in hâlâ konuşmakta olduğunu fark etti.

"Özür dilerim," dedi sevinçten başı dönerek. "Ne dedin sen?"

"Ben sadece en vahşi savaşçıların nasıl bu kadar nazik yüzlerin ardına saklanabildiğini gözlemliyordum." Onren çırakların hâlâ alkışladığı sıralara doğru başını sallamadan önce birbirlerini selamladılar. "Turosa'ya iyi bakın. Ellerinde bir savaş olduğunu biliyor."

Tané onun bakışlarını takip etti. Turosa hiç bu kadar kızgın ya da kararlı görünmemişti.

11

Batı

"İşte orada," dedi Estina Melaugo, karaya doğru geniş bir hareketle. "Yscalın'ın Drakonik lağım çukurunda gözleriniz bayram etsin."

"Hayır, teşekkür ederim." Kit paylaştıkları şişeden bir yudum içti. "Ölümümün bir sürpriz olmasını tercih ederim."

Loth dürbünün içinden baktı. Yüce Batılı'yı gördükten bir gün sonra, şimdi bile elleri titriyordu.

Fýredel. İsimsiz Olan'ın sağ kanadı. Drakon Ordusu'nun komutanı. Eğer o uyandıysa, diğer Yüce Batılılar da kesinlikle onu takip edecekti. Wyrmler türünün geri kalanı onlardan güç alırdı. Bir Yüce Batılı öldüğünde, wyvernlerindeki ve onların soylarındaki ateş sönerdi.

İsimsiz Olan'ın kendisi geri dönemezdi - Berethnet'in Evi durdukça dönemezdi - ama hizmetkârları onsuz da yıkım yaratabilirdi. Çağların Kederi bunu kanıtlamıştı.

Yeniden yükselmelerinin bir sebebi olmalıydı. Çağların Kederi'nin sonunda, bir kuyruklu yıldızın gökyüzünden geçtiği gece uykuya dalmışlardı. Bilginler yüzyıllar boyunca neden ve ne zaman uyanacakları konusunda spekülasyonlar yapmışlar ama kimse bir cevap bulamamıştı. Yavaş yavaş, herkes asla uyanmayacaklarını varsaymaya başlamıştı. Wyrmler yaşayan fosiller haline gelmişlerdi.

Loth dikkatini dürbünden görebildiği şeylere verdi. Ay yarı kapalı bir gözdü ve onunki kadar karanlık bir suyun üzerinde yüzüyorlardı.

Düşünceler. Tek görebildiği Perunta'nın ışık yuvasıydı. Drakonik vebanın kol gezdiği bir yer olabilirdi.

Hastalık ilk olarak, nefesinin yavaş etki eden bir zehir olduğu söylenen İsimsiz Kişi'den sızmıştı. Beş Yüce Batılı ile birlikte daha korkunç bir tür gelmişti. Onlar ve wyvern'leri bunu taşıyordu, tıpkı bir zamanlar farelerin vebayı taşıdığı gibi. Çağların Kederi'nin sona ermesinden bu yana sadece ceplerde varlığını sürdürüyordu ama Loth işaretlerini kitaplardan biliyordu.

Ellerin kızarmasıyla başlıyordu. Sonra pul pul döküntüler. Vücudun üzerinde gezindikçe, etkilenen kişi eklemlerinde ağrı, ateş ve hayaller görürdü. Eğer bu aşamayı atlatacak kadar şanssızlarsa, kan yangını başlardı. Bu aşamada en tehlikeli hallerini alırlardı, zira zapt edilmezlerse sanki yanıyorlarmış gibi çılgınlık atarak etrafta koşuştururlardı ve tenleri onlarınkine değen herkes de etkilenirdi. Genellikle birkaç gün içinde ölürlere, ancak bazılarının daha uzun süre hayatta kaldığı bilinmektedir.

Vebanın tedavisi yoktu. Ne tedavi ne de korunma. Loth dürbünü kapattı ve Melaugo'ya uzattı. "Sanırım buraya kadar," dedi.

"Umudunuzu kaybetmeyin Lord Arteloth." Bakışları mesafeliydi. "Vebanın sarayda olacağından şüpheliyim. İhtiyaç zamanlarında en çok acı çekenler avam dediğiniz bizleriz."

Plume ve Harlowe pruvaya yaklaşıyordu, ikincisinin elinde kilden bir pipo vardı.

"Pekâlâ lordlarım," dedi kaptan. "Sizinle birlikte olmaktan gerçekten çok keyif aldık ama hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

Kit sonunda içinde bulundukları tehlikeyi kavramış gibiydi. Ya kafayı yemişti ya da aklını yitirmişti ama ellerini kavuşturdu. "Size yalvarıyorum Kaptan Harlowe, mürettebatınıza katılmamıza izin verin." Gözleri ateş saçıyordu. "Lord Seyton'a söylemenize gerek yok. Ailelerimizin parası var."

"Ne?" Loth tısladı. "Kit-"

"Bırakın konuşsun." Harlowe piposuyla işaret etti. "Devam edin, Lord Kitston."

"Downs'da bir arazi var, güzel bir arazi. Bizi kurtarırsanız sizindir," diye devam etti Kit.

"Açık denizler ayaklarımın altında. İhtiyacım olan şey toprak değil," dedi Harlowe. "İhtiyacım olan şey denizciler."

"Senin rehberliğimle çok iyi denizciler olabileceğimize bahse girerim. Uzun bir haritacı soyundan geliyorum, biliyorsun." Açık bir yalan. "Ve Arteloth

Elsand Gölü'nde yelken açardı."

Harlowe kara gözlerle onlara baktı.

"Hayır," dedi Loth kararlılıkla. "Kaptan, Lord Kitston görevimiz konusunda huzursuz ama Yscalin'e girmekle yükümlüyüz. Adaletin yerini bulduğunu görmek için."

Yüzü kabuğu soyulmuş bir elmaya benzeyen Kit, onu cüppesinden yakalayıp kenara çekti.

"Arteloth," dedi nefesinin altında, "bizi bu işten kurtarmaya çalışıyorum. Çünkü bunun" -Loth'u uzaktaki ışıklara doğru çevirdi- "adaletle *hiçbir* ilgisi yok. Bu Gece Şahini'nin bir kuruşluk dedikodu için ikimizi de ölüme göndermesi."

"Combe beni gizli bir amaç için sürgün etmiş olabilir ama şimdi Yscalin'in eşğinde duruyorum ve Prens Wilstan'a ne olduğunu öğrenmek istiyorum." Loth onun omzuna bir el koydu. "Eğer geri dönmek istiyorsan Kit, sana karşı kötü niyet beslemeyeceğim. Bu senin cezan değildi."

Kit ona baktı, hayal kırıklığı yüzüne kazınmıştı. "Ah, Loth," dedi daha yumuşak bir sesle. "Sen Aziz değilsin."

"Hayır, ama onun taşakları var," dedi Melaugo.

"Bu dindar konuşmalara ayıracak vaktim yok," diye araya girdi Harlowe, "ama taşaklarınız konusunda Estina'ya katılıyorum, Lord Arteloth." Bakışları deliciydi. "Senin gibi yürekli insanlara ihtiyacım var. Eğer denizlerin üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan, bunu şimdi söyle, ben de mürettebatıma söyleyeyim."

Kit gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

Harlowe ifadesizdi. Loth sesini çıkarmayınca Kit içini çekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Harlowe onlara soğuk bir bakış fırlattı. "Şimdi defolun gidin gemimden."

Korsanlar alay etti. Dudakları büzülmüş olan Melaugo, Loth ve Kit'e işaret etti. Arkadaşı onu takip etmek için döndüğünde, Loth onun kolunu kavradı.

"Kit," diye mırıldandı, "şansını dene ve geride kal. Sen Combe için bir tehdit değilsin, benim gibi değilsin. Hâlâ Inys'e geri dönebilirsin."

Kit başını salladı, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Hadi ama Arteloth," dedi. "Sahip olduğum azıcık dindarlığı sana borçluyum. Ve o benim hamim olmayabilir ama Kardeşlik Şövalyesi'nin dostlarımızı yalnız bırakmamamızı söylediğini biliyorum."

Loth onunla tartışmak istedi ama kendini arkadaşına gülümserken buldu. Melaugo'nun peşinden yan yana yürüdüler.

Rose Eternal'dan bir ip merdivenle inmek zorunda kaldılar. Cilalı çizmeleri basamaklarda kaydı. Küreğe yerleştiklerinde

Melaugo, seyahat sandıklarının beklediği tekneye onlarla birlikte tırmandı.

"Kürekleri bana verin, Lord Arteloth." Loth bunu yaptığında ısıklık çaldı. "Bakın yakında, Kaptan. Bensiz gitmeyin."

"Asla, Estina." Harlowe yana doğru eğildi. "Elveda lordlarım." "Pomanderleri yanınızdan ayırmayın lordlar," diye ekledi Plume. "İstemezdim Bir şey yakalayacaksınız."

Melaugo *Gül*'den uzaklaşırken mürettebat kahkahalarla kükredi. "Onlara aldırma. Ne yaparlarsa yapsınlar altlarına işerler. yapıyorsun." Omzunun üzerinden baktı. "Neden korsan olarak hizmet vermeyi teklif ettiniz Lord Kitston? Bu hayat şarkılardaki gibi değil, biliyorsun. Biraz daha bok ve iskorbüt var."

"Zekice bir hamle olduğunu düşünmüştüm." Kit ona incinmiş gibi bir bakış fırlattı. "Nezaket Şövalyesi'ni hamim olarak kabul ediyorum, hanımefendi. Şairlere dünyayı güzelleştirmelerini emrediyor ama ben bunu görmeden nasıl yapabilirim?"

"İşte bu soruyu cevaplamak için birkaç kadeh daha içmem gerek."

Kıyıya yaklaştıklarında Loth mendilini çıkarıp burnuna bastırdı. Sirke, balık ve keskin duman Perunta'nın çürümüş kokusunu oluşturunuyordu. Kit gülümsemeye devam etti ama gözleri sulanıyordu.

"Ne kadar ferahlatıcı," demeyi başardı.

Melaugo gülümsemedi. "O pomanderler sende kalsın," dedi. "Sadece rahatlık için bile olsa sahip olmaya değer."

"Kendimizi korumak için yapabileceğimiz bir şey yok mu?" dedi Loth.

"Nefes almamaya çalışabilirsin. Halk vebanın her yerde olduğunu söylüyor ve kimse nasıl yayıldığından emin değil. Bazıları onu dışarıda tutmak için peçe ya da maske takıyor."

"Başka bir şey yok mu?"

"Oh, her türlü şeyi satan tüccarlar göreceksiniz. Kötü buharları saptırmak için aynalar, sayısız iksir ve lapa - ama altınlarınızı yutsanız da olur. Yapılacak en iyi şey, hastaların acılarına son vermektir." Tekneyi bir kayanın etrafında manevra yaptırdı. "Siz ikinizin çok fazla ölüm gördüğünüzü sanmıyorum."

"Bu varsayımına içerliyorum," diye itiraz etti Kit. "Sevgili yaşlı teyzemi tabutunun üzerinde gördüm."

"Evet ve sanırım Aziz'le buluşması için kırmızı bir elbise giymişti. Sanırım yalanmış bir kedi yavrusu kadar temizdi ve biberiye kokuyordu." Kit yüzünü buruşturunca Melaugo, "Siz ölümü görmediniz lordum. Sadece bizim ona taktığımız maskeyi gördünüz."

O andan itibaren sessizlik içinde oturdular. Su içine girilebilecek kadar sığlaştığında Melaugo kürek çekmeyi bıraktı.

"Daha yakına gitmeyeceğim." Başıyla şehri işaret etti. "Grapevine adında bir tavernaya gideceksin. Biri sizi alacak." Çizmesinin ucuyla Kit'i itti. "Şimdi git. Ben bir korsanım, süt bakıcısı değil."

Loth ayağa kalktı. "Size teşekkür ederiz, Bayan Melaugo. Nezaketiniz unutulmayacak."

"Lütfen unutun. Korumam gereken bir itibarım var."

Göğüslerini gererek tekneden ayrıldılar. İkisi de kumların üzerinde, sırlıslıkla olduklarında Melaugo, titrek Yscali dilinde şarkı söyleyerek *Rose Eternal*'a geri döndü.

Harlowe ikisini de götürebilirdi. Artık adı olmayan yerleri, ticaret yollarının hiç kesişmediği okyanusları görebilirlerdi. Loth bir gün kendini kendi gemisinin dümeninde bulabilirdi ama o öyle bir adam değildi ve asla da olmayacaktı.

"En asil girişimiz değil." Nefes nefese kalan Kit göğsünü indirdi. "Bu meyhaneyi nasıl bulduğumuzu sanıyorsun?"

"İçgüdülerimize güvenerek," dedi Loth, emin olamayarak. "Avam yeterince iyi geçiniyor olmalı."

"Arteloth, biz saray mensuplarıyız. İşe yarar içgüdülerimiz yok." Loth'un karşı hamlesi yoktu.

Şehre doğru yavaşça ilerlediler. Sandıklar ağırdı ve ellerinde ne harita ne de pusula vardı.

Perunta bir zamanlar Batı'nın en güzel limanı olarak bilinirdi. Balık kılçıkları, kül ve pislikle dolup taşan bu çamurlu sokaklar Loth'un hayal ettiği gibi değildi. Ölü bir kuş kurtçuklarla kıvranıyordu. Lağım çukurları taşıyordu. Işıksız bir meydanda, bir mabet harabe halinde yatıyordu. Sabran, Kral Sigoso'nun Aziz'den vazgeçmeyen sanctarianları idam ettirdiğine dair haberler duymuştu ama bunlara inanmak istememişti.

Loth koyu renkli bir sıvı deresinin üzerinden geçerken nefes almamaya çalıştı. Kit'ten fazla uzaklaşmaya cesaret edemiyordu. İnsanlar etraflarında itişip kakışıyor, yüzlerini peçe ya da bez parçalarıyla örtüyorlardı.

Bir sonraki sokakta ilk vebalı evlerini gördüler. Pencerelemin üzerine tahtalar çakılmıştı, meşe kapı kızıl kanatlarla boyanmıştı. Üstünde tebeşirle yazılmış Yscali sözcükleri vardı.

Kit, "*Bu eve yazık, çünkü burada lanetliyiz,*" diye okudu. Loth ona şüpheyile baktı. "Yscali mi okuyorsun?"

"Biliyorum. Şok oldun," dedi Kit ciddiyetle. "Ne de olsa ben Inysh dilinde öyle bir ustayım ki, öyle bir şiir dehasıyım ki, kafatasımda başka bir dile yer olması imkânsız gibi görünüyor, ama-"

"Kit."

"Melaugo bana çevirisini söyledi."

Karanlık kafa karıştırıcıydı. Perunta'da çok az mum yanıyordu ama mangallar geniş sokakları tutsülüyordu. Loth ve Kit mümkün olduğunca güvenle adım atarak sonunda Cárscaro'ya kadar eşlik edecekleri tavernaya ulaştılar. Tabelasında, bu çukurda işi olmayan bir salkım etli siyah üzüm vardı.

Dışarıda bir araba bekliyordu. Loth'un demirden yapıldığına emin olduğu bu at arabası onu dehşete düşürmüştü bile, çünkü ne tür bir atın böyle bir şeyi çekebileceğini merak ediyordu. Sonra gördü.

Büyük bir kurt kafası ona bakmak için döndü ve dişlerle dolu devasa bir çene gevşeyerek bir salya ipini serbest bıraktı.

Yaratık bir ayıdan daha büyüktü. Kalın boynu, kaslı bacakları ya da bir çift yarasa kanadıyla hareket ettirilebilen yılan gibi bir gövdeye doğru sivriliyordu. Yanında ikinci bir canavar vardı, bu gri kürklüydü. Gözleri birbirinin aynısıydı. Ateşin Rahiminden Korlar.

Jaculi.

Wyvern ve kurdun yavrusu.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Kit. "Hayvan kitaplarında ani hareketlerin onları saldırganlaştırdığı yazıyor."

Jaculi'lerden biri hırladı. Loth kılıç işareti yapmak istedi ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Yscalin'de kaç tane Drakonik yaratık uyanıktı?

Arabanın şoförü yağlı saçlı bir Yscal'dı. "Lord Arteloth ve Lord Kitston, sanırım," dedi.

Kit tutarsız bir ses çıkardı. Sürücü bir kolu çekti ve bir dizi basamak açıldı. "Sandıkları bırakın," diye mırıldandı. "Atlayın."

İtaat ettiler.

Arabanın içinde onları bekleyen, kıpkırmızı ağır bir elbise ve siyah davul dantelinden bir duvak giymiş bir kadın buldular. Dirsekleri firfırlı, uzun kadife eldivenler giymişti. Yanında filigran bir pomander asılıydı.

"Lord Arteloth. Lord Kitston," dedi yumuşak bir sesle. Loth peçenin ardından koyu renk gözleri seçebiliyordu. "Perunta'ya hoş geldiniz. Ben Priessa

Yelarigas, Drakonik Yscalin Krallığı'nın Donmata Marosa'sının Yatak Odasının Birinci Hanımı."

Hastalığa yakalanmamıştı. Veba yüzünden işkence gören hiç kimse bu kadar nazik bir dille konuşamazdı.

"Bizimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim leydim." Loth sesini sabit tutmaya çalıştı. Kit onun yanındaki arabaya sıkıştı. "Kral Sigoso'nun sarayına kabul edilmekten onur duyuyoruz."

"Majesteleri sizi kabul etmekten onur duyar."

Dışarıda bir kırbaç şakladı ve araba ileri doğru sarsıldı.

Loth, "Parıltısının bizi karşılamak için böylesine yüksek rütbeli bir hanımefendiyi göndermesine şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi. "Bu şehir acı çekenlerle dolu olduğu için."

"İsimsiz Olan hayatımı onun vebasına teslim etmemi istiyorsa, öyle olsun," diye cevap verdi.

Loth çenesini sıktı. Bu insanların bir zamanlar Sabran'a ve Virtudom'a sadakatle bağlı olduklarını düşündü.

"Atların araba çekmesine alışkınsınızdır lordlarım," diye devam etti Leydi Priessa, "ama Yscalin'i bu şekilde geçmek günler sürer. Jaculi'ler çeviktir ve asla yorulmazlar."

Ellerini kucağında birleştirdi. Parmaklarında eldivenlerin üzerine takılmış birkaç altın yüzük vardı.

"Dinlenmelisiniz," dedi. "Arabamız ne kadar hızlı olursa olsun, daha gidecek çok yolumuz var lordlarım."

Loth gülümsemeye çalıştı. "Manzarayı izlemeyi tercih ederim."

"Nasıl isterseniz."

Aslında pencereden bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama bir wrym-sevgilisi bu kadar yakındayken uyumayacaktı.

Burası Draconic bölgesiydi. Asaletin ipek yastığından kalkacak ve içindeki casusu bulacaktı. Görevinin tehlikelerine karşı kendini sertleştirecekti. Kit uyuklarken, Loth olabildiğince hareketsiz oturdu, gözlerini irade gücüyle açtı ve Aziz'e bir söz verdi.

Kendisini iten yolu kabul edecekti. Prens Wilstan'ı arayacaktı. Kraliçesini babasıyla yeniden bir araya getirecekti. Ve eve dönüş yolunu bulacaktı.

Rahibe Yelarigas'ın uyuyup uyumadığını ya da tüm gece boyunca onu izleyip izlemediğini anlayamadı.

Saçında duman vardı. Kokusunu alabiliyordu.

"Onu Virtudom'un neresinde buldun?"

"Çan kulesinde, hem de her yerde."

Ayak sesleri. "Aziz, bu Bayan Duryan. Hemen Majestelerine haber gönder. Ve bir doktor getirin."

Dili ağzında bir kor gibiydi. Yabancılar onu bıraktığında, ateşli bir rüyaya daldı.

Yine bir çocuktu, ağacın dalları güneşten koruyordu. Meyve başının üzerinde, ulaşamayacağı kadar yüksekte asılı duruyordu ve Jondü, *Gel buraya, Eadaz, gel ve gör*, diye sesleniyordu.

Sonra Başrahibe bir kâseyi dudaklarına götürüyor ve bunun Anne'nin kanı olduğunu söylüyordu. Tadı güneş ışığı, kahkaha ve dua gibiydi. Takip eden günlerde böyle yanmıştı, ateş cehaletini eritene kadar yanmıştı. O gün yeniden doğmuştu.

Uyandığında, tanıdık b i r kadın başucundaydı ve bir ibrikten bir kâseye su dolduruyordu.

"Meg."

Margret ona o kadar hızlı döndü ki neredeyse ibriği devirecekti.

"Ead!" Rahatlamış bir kahkaha atarak eğilip onun alnından öptü. "Oh, Aziz'e şükürler olsun. Günlerdir kendinde değilsin. Doktorlar sende ague olduğunu söylediler, sonra ter, sonra da veba-"

"Sabran," diye homurdandı Ead. "Meg, o iyi mi?"

"Önce *senin* iyi olup olmadığını tespit etmeliyiz." Margret yanaklarını, boynunu y o k l a d ı. "Acıyan bir şey var mı? Bir doktor çağırayım mı?"

"Doktor yok. Ben gayet iyiyim." Ead dudaklarını ıslattı. "İçecek bir şeyiniz var mı?"

"Elbette."

Margret bir fincan doldurdu ve ağzına götürdü. Ead içindeki biradan biraz yuttu.

"Çan kulesindeydin," dedi Margret. "Orada ne yapıyordun?"

Ead bir yalanı bir araya getirdi. "Kütüphanede yanlış bir yola saptım. Saat kulesinin kapısını açık buldum ve keşfedeyim dedim ve canavar geldiğinde oradaydım. Sanırım onun ... korkunç dumanı bana bu ateşi verdi." Margret bunu sorgulamadan, "Şimdi söyle bakalım, Sabran iyi mi?" diye ekledi.

"Sabran onu hiç görmediğim kadar iyi ve tüm Inys, Fýredel'in ateşiyle ona dokunamayacağını biliyor."

"Wyrm Şimdi nerede?"

Margret fincanı komodine geri koydu ve bir bezi kâseye batırdı. "Gitti."

Kaşları çatıldı. "Hiç ölüm olmadı, ama bir evi ateşe verdi.

birkaç depo. Yüzbaşı Lintley Şehrin diken üstünde olduğunu söylüyor. Sabran halkı koruduğuna dair güvence vermek için haberciler göndermiş ama kimse Yüce Batılı'nın uyandığına inanmıyor."

"Bunun olması kaçınılmazdı," dedi Ead. "Daha küçük şeyler bir süredir kıpırdanıyordu."

"Evet, ama hiçbir zaman derebeylerinden biri olmadı. Neyse ki Şehrin çoğunun gördüklerinin İsimsiz Olan'ın sağ kanadı olduğundan haberi yok. Onu tasvir eden tüm duvar halıları burada saklı." Margret bezi sıkarak çıkardı. "O ve şeytani akrabaları."

"Orsul'un çoktan uyandığını söyledi." Ead birasından bir yudum daha aldı. "Ve Valeysa da yakında."

"En azından diğerleri çoktan öldü. Ve tabii ki İsimsiz Olan'ın kendisi de geri dönemez. Berethnet Hanesi varlığını sürdürdüğü sürece."

Ead doğrulmaya çalıştığında kolları titredi ve tekrar yastıkların üzerine yığıldı. Margret bir hizmetçiyle konuşmak için kapıya gitti ve geri döndü.

Margret alnını silerken Ead, "Meg," dedi, "Loth'a ne olduğunu biliyorum."

Margret sustu. "Sana yazdı mı?"

"Hayır." Ead kapıya doğru baktı. "Dük Spiritual'ın Sabran'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Combe, Loth'un Cárscaro'ya casus olarak gittiğini iddia ediyor; orada neler olup bittiğini öğrenmek ve Wilstan Fynch'i aramak için. Loth'un izinsiz gittiğini söyledi ... ama sanırım ikimiz de işin aslını biliyoruz."

Margret yavaşça arkasına yaslandı. Eli ortasına geldi.

"Aziz kardeşimi korusun," diye mırıldandı. "O casus değil. Combe onu ölüme mahkûm etti."

Sessizlik çöktü, sadece dışarıdaki kuş sesleri bozuldu.

"Ona söyledim, Ead," dedi Margret sonunda. "Ona bir kraliçeyle olan dostluğunun diğerleriyle aynı olmadığını, dikkatli olması gerektiğini söyledim. Ama Loth asla dinlemez." Yüzünde hüzünlü, alaycı bir gülümseme belirdi. "Kardeşim herkesin en az kendisi kadar iyi olduğunu düşünüyor."

Ead teselli edecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama bulamadı. Loth çok büyük bir tehlike içindeydi.

"Biliyorum. Ben de onu uyarmaya çalıştım." Arkadaşının elinden tuttu. "Yine de eve dönüş yolunu bulabilir."

"Cárs caro'da uzun süre kalamayacağını biliyorsun."

"Onu geri getirmesi için Combe'a dilekçe verebilirsin. Siz Leydi Margret Beck'siniz."

"Combe da Nezaket Dükü. Benim sahip olabileceğimden çok daha fazla nüfuza ve servete sahip."

"O zaman Sabran'a kendin söyleyemez misin?" Ead sordu. "Belli ki hikâyeye ilgili şüpheleri var."

"Bir komplo kanıtı olmadan Combe'u ya da herhangi birini suçlayamam. Eğer Sab'a Loth'un kendi isteğiyle gittiğini söylerse ve ben de ona karşı hiçbir kanıt sunamazsam, o zaman Sabran bile hiçbir şey yapamaz."

Ead, Margret'in haklı olduğunu biliyordu. Tutuşunu sıkılaştırdı ve Margret titreyen bir nefes verdi.

Biri kapıya vurdu. Margret dışarıda her kim varsa ona mırıldandı. Artık yan tarafı sessizdi ve duyuları körelmişti, Ead ne dedikleri n i duyamıyordu.

Arkadaşı elinde bir fincanla geri geldi. "Caudle," dedi. "Tallys bunu özel olarak yaptı. Çok nazik bir kız."

Mide bulandıracak kadar tatlandırılmış sıcak yulaf ezmesi Inys'te her şeyin cevabıydı. Kulpları tutamayacak kadar zayıf olan Ead, Margret'in berbat şeyi kaşıkla ağzına götürmesine izin verdi.

Bir kapı daha çalındı. Bu kez Margret kapıyı açtığında reverans yaptı. "Bizi biraz yalnız bırak Meg."

Ead bu sesi tanıyordu. Margret ona doğru bir bakış atarak gitti.

Inys Kraliçesi odaya girdi. Binici kıyafeti çobanpüskülünün koyu yeşiliydi.

"Bize ihtiyacınız olursa seslenin Majesteleri," dedi dışarıdan gelen sert bir ses.

"Yatağa bağlı bir kadının şahsım için çok büyük bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyorum Sör Gules, yine de teşekkür ederim."

Kapı kapandı. Ead terden sıırıslam olmuş elbisesinin ve ağzındaki ekşi tadın bilincinde, elinden geldiğince doğrulmaya çalıştı.

"Ead," dedi Sabran ona bakarak. Yanaklarına bir kızarıklık değdi. "Sonunda uyandığını görüyorum. Uzun zamandır lojmanımda yoktun."

"Bağışlayın beni, Majesteleri."

"Cömertliğinizi özlemişim. Sizi daha önce ziyaret etmek istemiştim ama doktorlar terlemiş olabileceğinizden korktular." Güneş gözlerini aydınlattı. "Wyrn'in geldiği gün saat kulesindeydiniz. Nedenini bilmek istiyorum."

"Madam?"

"Kraliyet Kütüphanecisi sizi orada bulmuş. Leydi Oliva Marchyn bana bazı saray mensuplarının ve hizmetkârların kuleyi röntgencilik için kullandığını söyledi."

"Benim sevgilim yok, Majesteleri."

"Bu sarayda ahlaksızlığa müsamaha göstermeyeceğim. İtiraf et de Nezaket Şövalyesi merhamet göstereyim."

Ead, kraliçenin yanlış bir yola sapma hikâyesini yutmayacağını sezmişti. "Canavarın dikkatini Majestelerinden uzaklaştırabilir miyim diye görmek için çan kulesine çıktım." Keşke daha inançlı konuşacak gücü olsaydı diye düşündü. "Ama sizin için korkmama gerek yoktu."

Bu, hayati parçalarından arındırılmış gerçektir.

"Büyükelçi uq-Ispad'ın ahlaksız bir kişinin Yukarı Hanedanıma kabul edilmesini istemeyeceğine inanıyorum," diye sözlerini tamamladı Sabran, "ama bir daha saat kulesini ziyaret ettiğinizi duymayayım."

"Elbette, madam."

Kraliçe açık pencereye doğru yürüdü. Bir elini pervaza koyarak sarayın bahçesine baktı.

"Majesteleri," dedi Ead, "Wyrn'le yüzleşmek için neden dışarı çıktığınızı sorabilir miyim?" Dışarıdan hafif bir esinti geliyordu. "Fýredel sizi öldürseydi, her şey kaybolurdu."

Sabran bir süre cevap vermedi.

"Halkımı tehdit etti," diye mırıldandı. "Başka ne yapılabileceğini düşünmeden önce dışarı çıkmıştım." Tekrar Ead'e baktı. "Senin hakkında başka bir rapor aldım. Leydi Truyde ütt Zeedeur saray mensuplarıma sizin bir büyücü olduğunuzu söylüyormuş."

Lanet olası kızıl saçlı gurnet. Ead neredeyse onun cesaretine hayran kalacaktı, lanet tehdidini görmezden geldi.

"Madam, ben büyücülük hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi, sözlerine bir parça küçümseme katarak.

Büyücülük Başrahibe'nin pek sevdiği bir kelime değildi.

"Şüphesiz," dedi Sabran, "ama Leydi Truyde'nin beni Fýredel'den koruyanın *siz olduğunuza* dair bir düşüncesi var. Sizi saat kulesinde gördüğünü ve bana büyü yaptığınızı iddia ediyor."

Bu kez Ead sessiz kaldı. Bu suçlamaya karşı çıkmanın imkânı yoktu.

"Elbette," dedi kraliçe, "o bir yalancı." Ead konuşmaya cesaret edemedi.

"Wyrn'i geri püskürten Aziz'di. Beni ateşten korumak için ilahi kalkanını uzattı. Bunun ucuz bir büyücülük olduğunu ima etmek ihanete çok yaklaşımdır," dedi Sabran, sesi düzdü. "Onu Dearn Kulesi'ne göndermeyi düşünüyorum."

Ead'in içindeki tüm gerilim dışarı fırladı. İçinde bir rahatlama kahkahası kabardı ve taşmakla tehdit etti.

"O daha çok genç Majesteleri," dedi kahkahasını bastırarak. "Gençlikle birlikte aptallık da gelir."

"Seni haksız yere suçlayacak kadar yaşlı," diye belirtti Sabran. "İntikam almak için can atmıyor musun?"

"Merhametin tadını tercih ederim. Geceleri uyumamı sağlıyor."

O taş gibi soğuk gözler onu baştan aşağı süzdü. "Belki de daha sık merhamet göstermem gerektiğini ima ediyorsun."

Ead bu bakıştan korkmayacak kadar yorgundu. "Hayır. Sadece Leydi Truyde'un Majestelerine hakaret etmek istediğinden şüpheliyim. Büyük olasılıkla bana karşı bir garezi var, çünkü onun istediği bir pozisyona terfi ettim."

Sabran çenesini kaldırdı.

"Üç gün içinde görevlerinize döneceksiniz. O zamana kadar Kraliyet Hekimi'nin sizinle ilgilenmesini sağlayacağım," dedi. Ead kaşlarını kaldırdı. "Sana ihtiyacım var," diye devam etti Sabran, gitmek için ayağa kalkarak. "Duyuru yapıldıktan sonra tüm hanımlarıma yanımda ihtiyacım olacak."

"Duyuru mu, madam?"

Sabran ona sırtını dönmüştü ama Ead onun omuzlarının gerildiğini gördü.

"Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi Aubrecht Lievelyn ile nişanlandığının duyurusu," dedi.

12

Doğu

Su denemeleri uzun bir rüya gibi geçti. Fırtına Seiiki'nin batı kıyısını vururken çoğu vatandaş evlerine sığındı, ancak deniz muhafızlarının en kötü koşullara dayanması bekleniyordu.

"Yağmur sudur, biz de öyleyiz," diye seslendi Deniz Generali safların arasından geçerken gök gürültüsüne karşı. Saçları kafatasına yapışmıştı ve yağmur damlaları burnunun ucundan yuvarlanıyordu. "Eğer birazcık su sizi yenebiliyorsa, ejderhaya binmeyi ya da denizi korumayı umamazsınız ve burası size göre bir yer değil." Sesini yükseltti. "Su seni yenecek mi?"

"Hayır, saygıdeğer Deniz Generali," diye bağırdı çıraklar.

Tané çoktan sırılsıklam olmuştu. En azından yağmur ılıktı.

Okçuluk ve ateşli silahlar yeterince kolaydı. Bu sağanak yağmurda bile Tané'nin keskin gözleri ve sabit bir eli vardı. Dumusa yay kullanmada en iyisiydi -gözü kapalı bile yapabiliirdi- ama Tané ikinci sıradaydı. Hiçbiri, Dumusa bile tabancada onu geçemezdi ama Batı Evi'nden bir deniz muhafızı buna yaklaşmıştı. En büyükleri ve en uzunları olan Kanperu'nun çenesine kılıçla vurulabilirmiş gibi görünüyordu ve elleri ağaç gövdelerini saracak kadar büyüktü.

Sırada atlı okçuluk vardı. Her biri bir kirişe asılmış altı cam şamandırayı vurmak zorundaydı. Dumusa at sırtında yaya olduğu kadar yetenekli değildi ve sadece beş tane sin i paramparça edebildi. Atlardan hoşlanmayan Onren,

Deneme boyunca dişlerini sıkkan Tané, atının kontrolünü kaybetti ve üç atış kaçırdı. Ancak Tané, atı tökezleyip son atışını ters gönderene ve Turosa'nın birinciliği çalmasına izin verene kadar her seferinde doğru vuruş yaptı.

Atlarını ahıra geri sürdüler. "Kötü şans, köylü," dedi Turosa eyerden inerken Tané'ye. "Sanırım bazı şeyler insanın kanında var. Belki bir gün, onurlu Deniz Generali ejderha kuşlarının doğuştan geldiğini, sonradan yapılmadığını anlar."

Bir ostler aygırını alırken Tané çenesini tuttu. Kürkü yağmur ve terden kararmıştı.

"Aldırma ona Tané," dedi Dumusa atından inerken. Saçları ıslak bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. "Su hepimizin içinde aynı şekilde akar."

Turosa dudağını büktü ama gitti. Diğer atlıların soyundan gelenlerle asla tartışmazdı.

O gittiğinde, Tané Dumusa'nın önünde eğildi. "Büyük bir yeteneğin var, saygıdeğer Dumusa," dedi. "Umarım bir gün ben de senin kadar yetenekli bir okçu olurum."

Dumusa da karşılık olarak eğildi. "Umarım ben de bir gün senin gibi ateşli silahlarda ustalaşabilirim, saygıdeğer Tané."

Ahırdan birlikte ayrıldılar. Tané Dumusa ile daha önce de konuşmuştu ama şimdi yalnız olduklarında ne söyleyeceğini bilemiyordu. Miduchi büyükanne ve büyükbabasıyla Ginura'da bir konakta büyümenin onun için nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmişti.

Antrenman salonuna vardıklarında birbirlerine yakın oturdular ve Tané oklarındaki çamuru temizlemeye koyuldu. Uzun boylu ve sessiz çırak Kanperu zaten oradaydı ve gümüş monteli tabancasını süslüyordu.

Onlar çalışırken Onren salona girdi.

"Bu," dedi, "şimdiye kadar attığım en kötü oktu." Sırılsıklam saçlarını kazıdı. "Bir tapınak bulmalı ve yüce Kwiriki'ye tüm atları temizlemesi için yalvarmalıyım. Doğduğum günden beri beni engellemeye çalışıyorlar."

"Barış." Dumusa başını yayından kaldırmadı. "Yeteneklerini Miduchi'ye göstermek için bolca vaktin var."

"Senin için söylemesi kolay. Sende Miduchi kanı var. Sonunda hepiniz binici olacaksınız."

"Bunu yapmayan ilk kişinin ben olma ihtimali her zaman vardır."

"Bir şans," diye kabul etti Onren, "ama hepimiz bu şansın çok küçük olduğunu biliyoruz."

Düello yüzünden dizi şişmişti. Eğer bir binici olmak istiyorsa çok çalışması gerekecekti.

Kanperu tabancasını duvar rafına geri koydu. Ayrılırken Onren'e omzunun üzerinden anlaşılmaz bir bakış attı.

"Duyduğuma göre saygıdeğer Kanperu meyve pazarının yakınındaki bir meyhaneye gitmeye başlamış," diye mırıldandı Dumusa, Onren'in duyamayacağı bir yerde. "Her akşamı orada geçiriyor."

"Ne olmuş?"

"Bizim de gidebileceğimizi düşündüm. Binici olduğumuzda hepimiz birlikte çok zaman geçireceğiz. Birbirimizi daha yakından tanımamız iyi olur. Sizce de öyle değil mi?"

Onren gülümsedi. "Dumu," dedi, "senden daha iyi performans göstermeyeyim diye dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Okçuluk dışında her konuda benden daha iyi olduğunu çok iyi biliyorsun." Dumusa yayını bir kez daha inceledi. "Gel. Birkaç saatliğine buradan çıkmam gerek."

"Onurlu Deniz Generali'ne senin ne kadar kötü bir örnek olduğunu söylemeliyim." Onren ayağa kalktı ve gerindi. "Geliyor musun, Tané?"

Tané'nin, ikisinin de kendisine baktığını ve bir cevap beklediğini fark etmesi bir anını aldı.

Ciddiydiler. Su denemelerinin ortasında, bir tavernaya gitmek istiyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça, "ama burada kalmalı ve bir sonraki su denemesi için pratik yapmalıyım." Durakladı. "Senin de yarın için hazırlanman gerekmiyor mu Onren?"

Onren homurdandı. "Hayatımın büyük bölümünde pratik yaptım. Dün gece pratik yapmanın bugün bana bir faydası olmadı. Hayır," dedi, "bu gece ihtiyacım olan şey sert bir içki. Ve belki de sert bir-" Dumusa'ya baktı ve dudakları titreyerek kendilerini tutmaya çalışsalar da ikisi de güldü.

Akıllarını kaybetmişlerdi. Böyle bir zamanda kimsenin dikkatinin dağılmasına izin verilemezdi.

"Umarım akşamınız güzel geçer," dedi Tané ayağa kalkarak. "İyi geceler." "İyi geceler, Tané," dedi Onren. Gülümsemesi soldu ve kaşları çatıldı.

"Biraz uyumaya çalış, olur mu?"

"Elbette."

Tané koridoru geçti ve yayını astı. Arkadaşlarıyla silahsız dövüş talimi yapmak üzere olan Turosa onun bakışlarını yakaladı ve yumruğunu avucuna vurdu.

Koridorlarda yeni yapılmış çorbanın buharı kadar sıcak, nemli bir esinti dolaşıyordu. Okula geri donnerken cilalı zemin altında tıkırdadı.

Terini yıkadı ve odasında tek başına kılıcıyla pratik yaptı. Sonunda kolu yorulduğunda, içini bir endişe kurdu kemirmeye başladı. Deneme sırasında atının tokezlemesi için hiçbir sebep yoktu. Ya Turosa sırf ona inat olsun diye atı bir şekilde bozmuşsa?

Sonunda ahıra geri dond. Nalbantı bulduğunda, ona hiçbir sorun olmadığını söyledi. Zemin ıslaktı. Büyük olasılıkla at kaymıştı.

Turosa gibi küçük bir pisliğın seni alt etmesine izin verme, demişti Susa ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

Tané gecenin geri kalanını antrenman salonunda, korkulukları fırlatma bıçaklarıyla delik deşik ederek geçirdi. Ancak her birini gözünden vurabildiğinde odasına donmesine izin verdi, orada bir kandil yaktı ve Susa'ya yazdığı ilk mektuba başladı.

Şimdiye kadar, sınavlar korktuğım kadar zordu. Bugün atım kaydı ve bunun bedelini ben ödedim.

alışmaktan kanım kurumuş gibi hissetsem de, diğerklerinden bazıları

Kendilerini uykusuz bırakacak kadar çalışmadan benim kadar iyi performans gösteriyorlar. Onlar içiyor, sigara içiyor ve birbirlerine gülüyorlar ama benim tek yapabildiğim becerimi geliştirmeye devam etmek. On dört yıllık hazırlıktan sonra, içimdeki su doğru akmayacak ve korkarım Susa.

O on dört yılın burada hiçbir önemi yok. Bugün için yargılanıyoruz, dn için değil.

Hisan Burnu'na göndermesi için bir hizmetkra verdi, sonra yatağına uzandı ve kendi nefesinin kesilmesini dinledi.

Dışarıda bir baykuş tt. Kısa bir süre sonra Tan kalktı ve odasından dışarı ıktı.

Biraz daha pratik yapabilirdi.

Hisan Burnu Valisi ince yapılı, tertemiz bir adamdı ve şhrin ortasındaki görkemli bir konakta yaşıyordu. Baş Subay'ın aksine glmsemeı bilirdi. Kır saçlı, güler yüzlüydü ve kk suçlulara karşı yumuşak olduğı söylenirdi.

Ne yazık ki, Seiiki'nin en önemli kuralını çiğneyen Niclays'in *kk bir suçlu* olarak görülmesi mümkün değildi.

"Yani," dedi Vali, "yabancıyı kapınıza kadın getirdi."

"Evet," diye onayladı Niclays. Boğazı neredeyse kelime üretemeyecek kadar kurumuştı. "Evet, gerçekten de Sayın Vali. Onlar gelmeden birkaç dakika önce sizin olağanüstü Seiikinese şarabınızdan bir fincan içiyordum."

Onu birkaç gün boyunca bir odada tutmuşlardı. Karanlıkta saymayı unutmıştı. Sonunda askerler onu dışarı çıkardığında, onu doğruca bloğa götürdüklerini düşünerek neredeyse bayılacaktı. Bunun yerine onu bir doktora götürmüşler, doktor ellerini kontrol etmiş ve gözlerini muayene etmişti. Askerler daha sonra Niclays'e yeni kıyafetler giydirmiş ve onu Seiiki'nin bu bölgesindeki en güçlü yetkiliye götürmüşlerdi.

"Yani bu adamı evinize aldınız," diye devam etti yetkili. "Onun Orisima'da yasal bir yerleşimci olduğuna mı inanıyordunuz?"

Niclays boğazını temizledi. "Ben, hayır. Orisima'daki herkesi tanırım. Ama o kadın beni tehdit etti," dedi Niclays, hafızasına kazınmış gibi görünmeye çalışarak. "Boğazıma bir hançer dayadı ve eğer yabancıyı içeri almazsam beni öldüreceğini söyledi."

Panaya ona dürüst olmasını söylemişti ama her iyi hikâyenin bir tutam süslemeye ihtiyacı vardı.

İki yaya asker yakınlarda nöbet tutuyordu. Demir miğferler başlarını ve enselerini örtüyor, çenelerinin altından bağlanan yeşil kordonlarla sabitleniyordu. Hep birlikte paravanları yana kaydırarak iki askerin daha odaya girmesine izin verdiler. Aralarında birini tutuyorlardı.

"Bu kadın mıydı?" diye sordu Vali.

Saçları omuzlarının etrafında toplanmıştı. Gözlerinden biri şişmiş ve kapanmıştı. Solundaki askerin şişmiş dudağına bakılırsa, savaşmıştı. Cesur biri bunu inkâr edebilirdi.

"Evet," diye itiraf etti Niclays.

Kadın ona nefret dolu bir bakış attı.

"Evet," diye yineledi Vali. "Hisar Burnu'ndaki bir tiyatrodaki müzisyenlik yapıyor. Saygıdeğer Savaş Lordu bazı Seiikinli sanatçıların Orisima'da belirli günlerde eğlence ve sohbet sunmalarına izin veriyor." Kaşlarını kaldırdı. "Sizi hiç ziyaret ettiler mi?"

Niclays zoraki bir gülümsemeyle yetindi. "Genelde kendi başıma olmaktan memnunum."

"Güzel," diye tükürdü kadın ona. "O zaman canın cehenneme, gümüş sevdalısı yalancı."

Askerlerden biri ona vurdu. "Sessiz ol," diye tersledi kadın.

Niclays irkildi. Kadın yere yığıldı, omuzlarını içine çekti ve bir elini yanağına bastırdı.

"Kadının bu olduğunu doğruladığınız için teşekkür ederim." Vali cilalı yazı kutusunu kendisine doğru çekti. "Bir yabancı'nın bu adaya nasıl geldiği hakkında hiçbir şey söylemeyecek. Biliyor musunuz?"

Niclays yutkundu. Tükürüğü lapa gibi yoğunlaşmıştı.

Dürüstlüğün canı cehenneme. Ne kadar uzakta olursa olsun, Truyde'yi bu işe bulaştıramazdı.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Söylemezdi."

Vali gözlüklerinin üstünden şöyle bir baktı. Küçük, koyu renk gözlerinin altında torbalar vardı.

"Bilgili Doktor Roos," dedi bir mürekkep çubuğunu suyla ezerek, "bilginize saygı duyuyorum, bu yüzden açık konuşacağım. Eğer bana başka bir şey söyleyemezseniz, bu kadına işkence yapılacaktır."

Kadın titremeye başladı.

"Çok ciddi durumlar dışında bu tür yöntemlere başvurmak âdetimiz değildir. Onun tüm Seiiki'yi tehdit edebilecek bir komploya karıştığını kanıtlamak için elimizde yeterince delil var. Eğer yabancıyı Orisima' ya o getirdiyse, ilk etapta nereden geldiğini biliyor olmalı. Dolayısıyla ya kaçakçılarla işbirliği yapıyor olmalı ki bu da ölümle cezalandırılır.

. ya da başka birini koruyor, henüz ortaya çıkmamış birini." Vali kutusundan bir fırça seçti. "Eğer kullanıldıysa, onurlu Savaş Lordu merhamet gösterebilir. Sulyard'ın buradaki amacı ya da içeri girmesine kimin yardım etmiş olabileceği hakkında başka bir şey bilmediğinize emin misiniz?"

Niclays yerde yatan kadına baktı. Koyu renk bir göz saçlarının arkasından yukarı bakıyordu.

"Eminim."

Bunu söylediği anda, sanki başka bir cop nefesini kesmiş gibi hissetti.

Vali, "Onu hapishaneye götürün," dedi. Askerler onu yukarı çekerken, kadın panik içinde soluk soluğa kalmaya başladı. Niclays ilk kez kadının ne kadar genç olduğunu gördü. Truyde'dan daha yaşlı değildi.

Jannart olsa utanırdı. Kendi tenini hissetmekten öğrenerek başını eğdi.

"Teşekkür ederim, bilgili Doktor Roos," dedi Vali. "Bu durumdan şüphelenmiştim ama sizin onayınıza ihtiyacım vardı."

Ayak sesleri dışarıdaki koridordan uzaklaştığında Vali, Niclays'in konuşmaya cesaret edemediği birkaç dakikayı başını mektubuna eğerek geçirdi.

"Seiikinceniz çok iyi. Anladığım kadarıyla Orisima'da anatomi dersi vermişsiniz," deyince Vali sonunda Niclays'in irkilmesine neden oldu. "Öğrencilerimizi nasıl buldunuz?"

Sanki kadın hiç var olmamış gibiydi.

Niclays dürüstçe, "Onların benden öğrendiği kadar ben de onlardan öğrendim," deyince Vali gülümsedi. Niclays fırsatı değerlendirerek ekledi: "Ancak, Mentendon'un saygıdeğer Yüce Prensi'nin bana temin edileceğine dair güvence verdiği diğer işler için malzeme sıkıntısı çekiyorum. Ayrıca Orisima'nın şerefli Baş Subayı'nın cihazımı yok etmiş olmasından korkuyorum."

"Saygıdeğer Baş Subay aşırı hevesli olabiliyor." Vali fırçasını yere bıraktı. "Bu mesele kapanana kadar Orisima'ya dönemezsiniz. İzinsiz giren birinin duvarları aştığı bilinmemeli ve kızıl hastalıktan hiçbir iz kalmadığından emin olmak için ticaret merkezini temizlemeliyiz. Korkarım biz soruşturmamızı yürütürken sizi Ginura'da ev hapsine almak zorundayım."

Niclays ona bakakaldı.

Bu kadar şanslı olamazdı. İşkence yerine ona özgürlüğünü veriyorlardı.

"Ginura," diye tekrarladı.

"Birkaç haftalığına. Seni bu durumdan uzaklaştırmamız en iyisi olur."

Niclays meselenin diplomatik olduğunu sezmişti. İzinsiz giren birini barındırmıştı. Onun konumundaki bir Seiikinese vatandaşı bu suçtan dolayı idam edilirdi ama bir Mentish yerleşimcisinin idam edilmesi Lievelyn Hanesi ile olan hassas ittifakı bozabilirdi.

"Evet." Pişman görünmeye çalıştı. "Evet, Sayın Vali, elbette. Anlıyorum."

"Döndüğünüzde tüm bunların çözülmüş olması için dua ediyorum. Verdiğiniz bilgilere teşekkür etmek için ihtiyacınız olan malzemeleri almanızı sağlayacağım," dedi Vali, "ama tüm bu olanlar hakkında sessiz kalmalısınız."

Niclays'e delici bir bakış fırlattı. "Bu sizin için kabul edilebilir mi, bilgili Doktor Roos?" "Kesinlikle. Nezaketiniz için teşekkür ederim." Niclays tereddüt etti. "Ve Sulyard?"

"İzinsiz giren kişi hapishanede. Kırmızı hastalığın belirtilerini göstermesini bekliyorduk," dedi Vali. "Seiiki'ye ulaşmasına kimin yardım ettiğini açıklamazsa, o da işkence görecek."

Niclays dudaklarını ıslattı.

"Belki size yardımcı olabilirim," dedi, bu karmaşaya neden isteyerek daha fazla bulaştığını merak ederken bile. "Erdemli bir adam olarak, Sulyard'ın itirafta bulunmasının mantıklı olduğunu görmesini sağlayabilirim - eğer gitmeden önce onu ziyaret etmeme izin vererseniz."

Vali bunu düşünmüş gibi görünüyordu.

"Kaçınılması mümkün olan yerlerde kan dökülmesinden hoşlanmam. Belki yarın," diye kabul etti. "Şimdilik, bu talihsiz durumla ilgili olarak saygıdeğer Savaş Lordu'na haber göndermeliyim." Dikkatini tekrar yazmaya verdi. "Bu gece iyi dinlenin, bilgili Doktor Roos."

13

Doğu

Bir sonraki deneme bıçaklarla yapıldı. Diğerleri gibi bu da Deniz Generali ve mavi cübbeli bir grup yabancı tarafından izlendi. Miduchi Klanı'nın elli yıl önce kendi sınavlarından geçmiş olan diğer üyeleri. Vücudu onu yüzüstü bırakmasaydı Tané'nin mirasını paylaşabileceği insanlar.

Gözleri kafatasının içinde balon balığı gibi duruyordu. Her bıçağı eline aldığı anda elleri kaygan ve beceriksiz hissediyordu. Yine de Turosa hariç tüm çıraklardan daha iyi bir performans sergiliyordu ki Turosa'nın bu bıçaklardaki becerisi ona Kuzey Evi'nde böylesine büyük bir ün kazandırmıştı.

Onren, Turosa mükemmel bir skor elde ettikten hemen sonra salona girdi. Saçları dağınık ve taranmamıştı. Deniz Generali kaşlarını kaldırdı ama o sadece başıyla selam verip bıçaklara yaklaştı.

Sırada Kanperu vardı. Deniz Generali kaşlarını daha da kaldırdı. Onren bir bıçağı eline aldı, duruşunu buldu ve koridorun k a r ş ı s ı n d a k i ilk korkuluğa fırlattı.

Her bıçak hedefini buldu.

"Mükemmel bir skor," dedi Deniz Generali, "ama bir daha geç kalmayın, saygıdeğer Onren."

"Emredersiniz, saygıdeğer Deniz Generali."

O gece, deniz muhafızları hizmetkârlar tarafından uyandırıldı ve hâlâ uyku elbiseleri içinde tahtirevanlara kadar eşlik edildi. Tané kendi tahtirevanına yerleşti.

tırnaklarını çiğnedi.

Tahtirevanlarından ormanın içinde, pınarlarla beslenen büyük bir gölün yanında çıktılar. Yağmur damlaları yüzeyini pembeleştiriyordu.

"Yüksek Deniz Muhafızları'nın üyeleri Seiiki'ye yönelik tehditlere cevap vermek için geceleri sık sık uyandırılır. Balıktan daha iyi yüzmeleri gerekir çünkü her an gemilerinden ya da ejderhalarından ayrı düşebilirler," dedi Deniz Generali. "Bu göle sekiz tane dans eden inci saçıldı. Eğer bir tanesini alırsanız, bu beni sizi daha yüksek bir rütbeye yükseltmeye teşvik edecektir."

Turosa çoktan soyunmaya başlamıştı. Tané yavaşça uyku bornozunu çıkardı ve beline kadar suya girdi.

Altı yirmi deniz muhafızı ve sadece sekiz inci. Karanlıkta onları bulmak zor olacaktı.

Gözlerini kapadı ve bu düşünceden kurtuldu. Deniz Generali emir verdiğiğinde göle daldı.

Su onu sarmaladı. Berrak, tatlı su, tenine karşı serindi. Gümüş yeşili bir anlığına görebilmek için dönerken saçları yosun gibi dalgalanıyordu. Onren göle zar zor bir sıçramayla girdi. Dalışa geçti, hazinesini kaptı ve zarif bir yay çizerek yukarı doğru süzüldü. Bir ejderha gibi yüzüyordu.

Sıradaki olmaya kararlı olan Tané daha derinlere daldı. Baharın incileri batıya sürükleyeceğini düşündü. Dönerek göl yatağına yumuşak bir şekilde indi ve sadece bacaklarını kullanarak yüzdü, ilerlerken ellerini alüvyonların arasından geçirdi.

Parmakları küçük bir boncuğa değdiğinde göğsü sıkışmıştı. Saçlarını geriye doğru sallayan ve incisini incelemek için havaya kaldıran Turosa ile neredeyse aynı anda yüzeye çıktı.

"Dans eden inciler. Tanrı tarafından seçilmişler tarafından takılır," dedi. "Bir zamanlar bunlar mirasın, tarihin sembolleriydi." Bir gülümseme bıçağı çıkardı. "Şimdi o kadar çok köylüyü süslüyorlar ki, pislik bile olabilirler."

Tané onun gözlerinin içine baktı ve "İyi yüzdün, saygıdeğer Turosa" dedi. Bu onu kıkırdattı. "Ah, köylü. Seni öyle bir re z i l edeceğim ki bir daha asla bir köylünün Miduchi Klanı'nı kirletmesine izin vermeyecekler." Yüzerek geçti. "Düşmeye hazır ol."

Gölün kenarına doğru ilerledi. Tané uzaktan takip etti.

Son duruşmada her baş çırağın mutlaka bir diğeriyle dövüşeceğine dair bir söylenti vardı. Onren'le çoktan düello etmişti. Rakibi ya Turosa ya da Dumusa olacaktı.

Eğer ilkiyse, onu alt etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Niclays, Hisan Burnu Valisi'nin konağında huzursuz bir gece geçirdi. Yatak takımı Orisima'dakinden çok daha lükstü ama yağmur kiremitli çatıyı dövüyor ve ona huzur vermiyordu. Üstelik hava, Seiikinese yazında her zaman olduğu gibi dayanılmaz derecede nemliydi.

Küçük saatlerde, rutubetli yatak yığınınan kalktı ve pencere perdesini kenara çekti. Esinti ılık ve kalındı ama en azından yıldızları görebiliyordu. Ve düşünebiliyordu.

Hiçbir eğitimli insan hayaletlere inanamazdı. Şarlattanlar ölülerin ruhlarının *eter* denen bir elementin içinde yaşadığını iddia ederlerdi - *saf* saçmalık. Yine de kulağında Jannart olduğunu bildiği bir fısıltı vardı ve ona o müzisyene yaptığı bir suç olduğunu söylüyordu.

Hayaletler, ölülerin geride bıraktığı seslerdi. Çok erken alınan bir ruhun yankıları.

Jannart müzisyeni güvende tutmak için yalan söyleyebilirdi. Yine de Jannart yalan söylemekte iyiydi. Hayatının çoğu bir performanstan ibaretti. Otuz yıl boyunca Truyde'a yalan söylemişti. Oscarde'a.

Ve tabii ki Aleidine'e.

Niclays titredi. Mezara gömülürken Aleidine'in gözlerindeki ifadeyi hatırlayınca karnına bir ürperti yayıldı. Başından beri biliyordu. Biliyordu ama hiçbir şey söylememişti.

Kalbimin sana ait olması onun suçu değil, demişti Jannart ona bir keresinde ve doğru söylemişti. Asil kandan gelenler arasındaki pek çok birliktelik gibi, onların de aileleri tarafından ayarlanmıştı. Nişan Jannart'ın yirmi yaşına bastığı gün, Niclays onunla tanışmadan bir yıl önce atılmıştı.

Düğüne gitmeye cesaret edememişti. Kaderlerinin iplerindeki düğüm ona işkence etmişti. Keşke saraya daha erken gelseydi, belki de yol arkadaşı olabilirlerdi.

Homurdandı. Sanki Zeedeur Markisi'nin Rozentun'dan beş parasız biriyle evlenmesine izin verilecekti. Aleidine halktan biriydi ama evlenirken mücevherler takmıştı. Üniversiteden yeni mezun olan Niclays aileye borçtan başka bir şey getirmeyecekti.

Aleidine şimdiye kadar altmışını geçmiş olmalıydı. Kumral saçları gümüşle süslenmiş, ağzı çizgilerle çerçevelenmiş olmalıydı. Oscarde en az kırk yaşındaydı. Aziz, yıllar nasıl da uçup gitmiş.

Esinti onu serinletmek için hiçbir şey yapmadı. Yenik düşerek perdeyi kapattı ve yatağın üzerine uzandı.

Sıcaklık tenini kavuruyordu. Kendini uyumaya zorladı ama zihni susmayı reddetti ve bileğinde kısık bir ateş yandı.

Sabah olduğunda fırtınanın bittiğine dair hiçbir işaret yoktu. Konağın arazisini sulamasını izledi. Hizmetçiler orucunu bozması için ona fasulye loru, ızgara çopra ve arpa çayı getirdiler.

Öğle vakti bir hizmetçi Vali'nin isteğini kabul ettiğini bildirdi. Triam Sulyard'ı hapishanede ziyaret edecek ve çocuktan alabileceği her türlü bilgiyi alacaktı. Hizmetçiler ayrıca ona daha sağlam ve hafif bir ağaçtan yapılmış yeni bir baston verdiler. Onlardan biraz su istedi. Ona bir su kabağı içinde getirdiler.

Kapalı bir tahtirevan onu alacakaranlıkta hapishaneye götürdü. Kutusunun içinde güvende olan Niclays panjurların arasından baktı.

Yedi yıl boyunca Hisan Burnu'na hiç adım atmamıştı. Müziğini ve sohbetini duymuş, ışıklarını -kayan yıldızlar gibi- görmüş ve sokaklarında yürümeyi arzulamıştı ama burası onun için bir gizem olarak kalmıştı. Dünyası yüksek duvarlardan oluşan bir yumrukla kapatılmıştı.

Fener ışığı hareketli bir şehri ortaya çıkarmıştı. Orisima'da etrafı Mentendon'u hatırlatan şeylerle çevriliydi. Şimdi evinden ne kadar uzakta olduğunu

hatırlıyordu. Hiçbir Batı yerleşimi sedir ağacı ya da batan tütsü kokmuyordu.

Hiçbir Batı yerleşiminde balık tutmak için kalamar mürekkebi ya da yanardöner şamandıralar satılmazdı.

Ve elbette hiçbir Batı şehri ejderhalara saygı göstermezdi. Varlıklarına dair işaretler her yerdeydi. Tüccarlar her köşe başında denizin ve yağmurun efendilerinden şans ve yardım vaat eden muskalar satıyordu. Neredeyse her sokakta dalgaların sürüklediği ağaçtan bir tapınak ve tuzlu su dolu bir leğen bulunuyordu.

Tahtirevan hapishanenin dışında durdu. Kilit açıldıktan sonra Niclays dışarı tırmandı ve yüzüne konan bir sivrisineği tokatlayarak uzaklaştırdı. Bir çift hapishane nöbetçisi onu aceleyle kapıdan geçirdi.

Gözüne çarpan ilk şey göz yaşartıcı bok ve sidik kokusuydu. Bir kolunu burnuna ve ağzına siper etti. İnfaz alanını geçtiklerinde, gücü bacaklarını terk etti. Çürümüş kafalar bir sehpanın üzerinde sergileniyordu, dilleri kıvrık kurtçuklar gibi şişmişti.

Sulyard bir yeraltı odasında saklanmıştı. Hücresinde yüzükoyun yatıyordu, beline bir bez sarılmıştı. Nöbetçiler ayrılmadan önce Niclays'e bir fener verecek kadar iyiydiler.

Ayak sesleri karanlığın içinde kayboldu. Niclays diz çöktü ve tahta parmaklıklardan birini kavradı.

"Sulyard." Bastonunu yere vurdu. "Canlı görün."

Hiçbir şey yok. Niclays bastonunu parmaklıkların arasından geçirdi ve Sulyard'ı sertçe dürttü. Sulyard kıpırdandı.

"Truyde," diye mırıldandı.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben Roos."

Bir duraklama oldu. "Doktor Roos." Sulyard kendini açtı. "Rüya gördüğümü sandım."

"Keşke öyle olsaydı."

Sulyard'ın durumu kötüydü. Yüzü fırındaki hamur gibi şişmiş, alnına *izinsiz* giren anlamına gelen harfler kazınmıştı. Sırtında ve kalçalarında kurumuş kan izleri vardı.

Sulyard'ın denizin ötesindeki bir prensten koruması yoktu. Niclays bir zamanlar bu vahşet karşısında şoke olmuş olabilirdi ama Virtudom ulusları tutsakların ağzından gerçeği almak için daha acımasız yöntemler kullanıyordu.

"Sulyard," dedi Niclays, "bana sorguculara ne söylediğini anlat."

"Sadece gerçeği." Sulyard öksürdü. "Savaş Lordu'ndan yardım istemek için kıyıya geldiğimi."

"Bu konuda değil. Orisima'ya nasıl ulaştığın hakkında." Niclays daha da yaklaştı. "Diğer kadın - ilk gördüğün kadın, sahildeki. Onlara ondan bahsettin mi?"

"Hayır."

Niclays'in tek yapabildiği, taş kafalının boğazını sıkmamaktı. Onun yerine su kabağını açtı.

"İç." Parmaklıkların arasına itti. "İlk kadın seni ihbar etmek yerine tiyatro bölgesine götürdü. Seni Orisima'ya getiren onun suçuydu. Onu tarif edebilmelisin; yüzünü, kıyafetlerini, *bir şeylerini*. Buyur, Sulyard."

Kana bulanmış bir el su kabağına uzandı. "Uzun, siyah saçları ve sol yanağının üstünde bir yara izi vardı. Balık kancası gibi." Sulyard içti. "Sanırım benimle aynı yaşıydı ya da daha gençti. Siyah bir tunik üzerine gri kumaştan bir palto ve sandaletler giyiyordu."

Niclays, "Bu bilgiyi seni esir alanlara ver," diye ısrar etti. "Hayatın karşılığında. Onu bulmalarına yardım edersen merhamet gösterebilirler."

"Beni dinlemeleri için onlara yalvardım." Sulyard sayıklıyor gibiydi. "Majestelerinden geldiğimi, onun elçisi olduğumu, gemimin battığını söyledim."

Hiçbiri beni dinlemedi."

"Gerçek bir büyükelçi olsaydın bile, ki olmadığın çok açık, seni hoş karşılamazlardı." Niclays omzunun üzerinden baktı. Nöbetçiler yakında onun için geri geleceklerdi. "Şimdi beni dikkatle dinle, Sulyard. Hisan Burnu Valisi bu mesele araştırılırken beni başkente gönderiyor. İzin verin mesajınızı Savaş Lordu'na götüreyim."

Gözleri yeni yaşlarla doldu. "Bunu benim için yapar mısınız Doktor Roos?"

"Eğer bana girişiminiz hakkında daha fazla bilgi verirsiniz. Sabran'ın neden Seiiki ile bir ittifaka ihtiyacı olduğuna inandığınızı söyleyin."

Sözünü tutup tutamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bu çocuğun neden burada olduğunu tam olarak bilmesi gerekiyordu. Truyde'in onunla ne yapmak için komplo kurduğunu.

"Teşekkür ederim." Sulyard parmaklıkların arasından uzanıp Niclays'in elini tuttu. "Teşekkür ederim Doktor Roos. Yoldaşlık Şövalyesi bana arkadaşlığınızı bahsetti."

Niclays kuru bir sesle, "Eminim," dedi.

Bekledi. Sulyard onun elini sıktı ve sesini en hafif fısıltıya indirdi.

"Truyde ve ben," diye başladı, "İsimsiz Olan'ın çok yakında uyanacağına inanıyoruz. Berethnet Hanesi'nin dayanıklılığının onu hapseden şey olmadığına inanıyoruz. Ne olursa olsun geri dönecek ve hizmetkârları da bu yüzden kıpırdanıyor. Onun çağrısına cevap veriyorlar."

Konuşurken dudakları titriyordu. İsimsiz Olan'ı uzakta tutan şeyin Berethnet Hanesi olmadığı fikrini dile getirmek Erdemlilik'te büyük bir ihanetti.

"Buna inanmanıza ne sebep oldu?" Niclays afallamış bir halde sordu. "Hangi kıyamet tellalı seni korkuttu, evlat?"

"Felaket tellalı değil. Kitaplar. Kitaplarınız, Doktor Roos." "*Benimkiler mi?*"

"Evet. Geride bıraktığın simya kitapları," diye fısıldadı Sulyard. "Truyde ve ben sizi Orisima'da bulmayı planlıyorduk. Yoldaşlık Şövalyesi beni senin yanına götürdü. Bunun ilahi bir görev olduğunu görmüyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum, seni akılsız lahana." "Ama-"

"Gerçekten de Doğu'nun yöneticilerinin bu çılgınca öneriye Sabran'dan daha sempatik yaklaşacaklarını mı düşündün?" Niclays alay etti. "Sen kendini

İkiniz simya üzerine birkaç kitap karıştırdığınız için Uçurum'u geçip kellelerinizi riske atabilirdiniz. Simyacıların anlaması ömürleri olmasa bile onlarca yıl alan kitaplar. Tabii anlayabilirlerse."

Sulyard'a aptallığı için neredeyse acıyordu. Gençti ve aşk sarhoşuydu. Çocuk kendini Inysh tarihinin romantik kahramanları Lord Wulf Glenn ya da Sör Antor Dale gibi olduğuna ve tehlikeye atılarak hanımını onurlandırması gerektiğine ikna etmiş olmalıydı.

"Lütfen Doktor Roos, size yalvarıyorum, beni dinleyin. Truyde o kitapları anlıyor. Eski simyacıların yaptığı gibi dünyada doğal bir denge olduğuna inanıyor," diye gevezelik etti Sulyard. "Çalışmanıza inanıyor ve bunu dünyamıza uygulamanın bir yolunu bulduğuna inanıyor. Tarihimize."

Doğal denge. Uzun zamandır kayıp olan Rumelabar Tableti'ne kazınmış, yüzyıllar boyunca simyacıları büyümüş olan sözcüklerden bahsediyordu.

*Aşağıda olan, yukarıda olanla dengelenmelidir ve
evrenin hassasiyeti de buradadır.
Ateş topraktan yükselir, ışık gökten iner. Birinin fazlası
diğerini alevlendirir,
Ve bu da evrenin yok oluşudur.*

Niclays dişlerinin arasından, "Sulyard," dedi, "o sefil tableti kimse anlamıyor. Bu bir tahmin ve aptallık."

"İlk başta ben de ikna olmamıştım. İnkâr içindeydim. Ama Truyde'daki tutkuyu görünce-" Sulyard elini sıktı. "Bana açıkladı. Wyrmler alevlerini kaybedip uzun uykularına daldıklarında, Doğu ejderhaları güçlenmiş. Şimdi güçlerini bir kez daha kaybediyorlar ve Drakonik ırklar uyanıyor. Görmüyor musunuz? Bu bir döngü."

Niclays tekrar o zarif yüze baktı. Bu görevin yazarı Sulyard değildi.

Truyde. Truyde'*du*. Kalbi ve aklı, bu görevin doğduğu topraktı. Nasıl da torununa benzemişti. Onu öldüren saplantı kanında yaşamaya devam etmişti.

"İkiniz de aptalsınız," dedi kısık sesle.

"Hayır."

"Evet." Sesi çatallaştı. "Ejderhaların güç kaybettiğini biliyorsanız, neden onlardan yardım istiyorsunuz?"

"Çünkü onlar *bizden* daha güçlü Doktor Roos. Ve onlarla birlikte tek başımıza olduğumuzdan daha fazla şansımız var. Eğer bir zafer umudumuz olacaksa-"

Niclays daha yumuşak bir sesle, "Sulyard," dedi, "dur. Savaş Lordu bunu duymayacak. Tıpkı Sabran'ın duymayacağı gibi."

"Denemek istedim. Cesaret Şövalyesi bize başkaları konuşmaktan korkarken sesimizi yükseltmeyi öğretir." Sulyard başını salladı, gözleri dolmuştu. "Umut etmekle hata mı ettik, Doktor Roos?"

Niclays aniden kendini bitkin hissetti. Bu adam evinden uzakta, dünyanın öbür ucunda boşu boşuna ölecekti. Yapılacak tek bir şey vardı. Yalan söylemek.

"Mentendon'la ticaret yaptıkları doğru. Belki dinlerler." Niclays kendi elini tutan kirli eli okşadı. "Yaşlı bir adamın alaycılığını bağışla, Sulyard. Tutkunu görüyorum. Samimiyetinize ikna oldum. Savaş Lordu'ndan bir görüşme talep edeceğim ve davayı ona anlatacağım."

Sulyard ağırlığını dirseğine verdi. "Doktor Roos-" Sesi kalınlaştı. "Seni öldürmeyecekler mi?"

"Bu riski göze alacağım. Seiikinliler bir anatomist olarak bilgime saygı duyarlar ve ben de yasal bir yerleşimciyim," dedi Niclays. "Bırakın deneyeyim. Bana yapacakları en kötü şeyin gülmek olacağını sanıyorum."

Kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla doldu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Benim bir yolum var." Niclays onun omzunu kavradı. "En azından kendini kurtarmaya çalış. Senin için geldiklerinde onlara sahildeki kadından bahset. Onlara anlatacağına dair bana yemin et."

Sulyard başını salladı. "Yemin ederim." Niclays'in eline bir öpücük kondurdu. "Aziz sizi kutsasın, Doktor Roos. Onun Büyük Masa'sında Cesaret Şövalyesi'nin yanında sizin için bir yer var."

"Ona kalsın," diye mırıldandı Niclays. Sonsuza dek ölü palavracılardan oluşan bir çemberle ziyafet çekmekten daha büyük bir azap düşünmüyordu.

Aziz'e gelince, bu zavallıyı kurtarmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Nöbetçilerin yaklaştığını duydu ve geri çekildi. Sulyard yanağını yere koydu.

"Teşekkür ederim Doktor Roos. Bana umut verdiğiniz için."

Niclays sessizce, "İyi şanslar, Budala Triam," dedi ve yağmurun içine geri götürülmesine izin verdi.

Hapishanenin kapısında başka bir tahtırevan bekliyordu. Onu Vali'ye götürenden çok daha az görkemliydi ve dört yeni sandalye taşıyıcısı tarafından taşınıyordu. İçlerinden biri onu selamladı.

"Bilgili Doktor Roos," dedi, "sizi Hisan Burnu'nun şerefli valisine götürmek için emir aldık, böylece öğrendiklerinizi rapor edebilirsiniz."

öğrendim. Ondan sonra seni Ginura'ya götüreceğiz."

Niclays iliklerine kadar yorgun bir halde başını salladı. Hisan Burnu Valisi'ne sadece yabancının kendisine yardım eden ikinci bir kişinin kimliğinin belirlenmesine yardımcı olmak istediğini söyleyecekti. Onun bu işe karışması burada sona ermişti.

Tahtirevanına binerken Niclays, Triam Sulyard'ı bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Truysde'nin iyiliği için öyle olmasını umuyordu.

Kendi iyiliği için bunu ummuyordu.

14

Batı

Müjdecilerin nişan haberini Inys'e ulaştırmasından kısa bir süre sonra, Aubrecht Lievelyn yaklaşık sekiz yüz kişiden oluşan maiyetiyle birlikte denize açılmaya hazırlandığını bildirdi. Bunu takip eden günler Ead'ın hiç bilmediği bir hazırlık rüzgârıyla geçti.

Leas ve Downs'dan fiçılarla yiyecek geldi. Glade ailesi üzüm bağlarından şarap fiçıları gönderdi. Özel günlerde -önemli yıldönümleri, Kutsal Bayramlar- Üst Hanede hizmet etmeleri istenebilecek Olağanüstü Mabeyinciler sarayda ikamet etmeye başladılar. Kraliçe ve hanımları için yeni elbiseler dikildi. Ascalon Sarayı'nın her köşesi son şamdana kadar süslendi ve cilalandı. Kraliçe Sabran ilk kez bir takım elbiseyi kabul etme konusunda ciddi görünüyordu. Heyecan sarayda bir yer ateşi gibi yanıyordu.

Ead ayak uydurmak için elinden geleni yaptı. Ateşi onu tüketmiş olsa da Kraliyet Hekimi göreve dönmesini bizzat onaylamıştı. Inysh hekimlerinin şarlatan olduğunun bir kanıtı daha.

En azından Truyde utt Zeedeur başını eğmeye devam ediyordu. Ead büyücülükle ilgili başka söylenti duymamıştı.

Şimdilik güvendeydi.

Yılın herhangi bir zamanında sarayda yaklaşık bin kişi bulunurdu ama Ead elinde çiçek sepetleri ve kucak dolusu gümüş kumaşla sarayı dolaşırken, giderek daha fazla insanın yanından geçiyormuş gibi görünüyordu. Her gün Ersyr'in altın sancaklarını ve bu sancakların altına girecek olan adamı izliyordu.

Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma'nın elçisi kılığında. Onu Inys'e getiren Chassar uq-Ispad.

İlk olarak kraliyetin diğer bölgelerinden gelen konuklar geldi. Taşra Kontları ve aileleri en çok tanınanlar arasındaydı. Bir sabah dehlizlere girdiğinde Ead, geçidin diğer tarafında merhum Kraliçe Rosarian'ın kuzeni Genç Lord Ranulf Heath'i gördü. Leydi Igrain Crest ile derin bir sohbete dalmıştı. Sarayda sık sık yaptığı gibi, Ead dinlemek için durdu.

"Arkadaşınız nasıl lordum?" Crest öyle diyordu.

Heath, "Burada olamadığı için çok üzgün majesteleri, ama yakında bize katılacak," diye cevap verdi. Teni kahverengi ve çilliydi, sakalları kırlaşmıştı. "Ne mutlu ki Majesteleri de yakında benimle aynı mutluluğu tadacak."

"Sadece umut edebiliriz. Nezaket Dükü bu ittifakın Erdemlilik Zinciri'ni sıkılaştıracığına inanıyor," dedi Crest, "ancak sezgilerinin doğru olup olmadığını henüz göremedik."

"Sezgilerinin eşsiz olduğunu umuyorum," dedi Heath kıkırdayarak, "özel rolü düşünüldüğünde."

"Seyton'ın bile gözden kaçırdığı şeyler var," dedi Crest, yüzünde ender rastlanan bir gülümsemeyle. "Saçlarının ne kadar seyreltiğini mesela. Bir şahin bile kendi kafasının arkasını göremez." Heath bir kahkaha attı. "Tabii ki hepimiz Majestelerinin yakında bir kız çocuğu olması için dua ediyoruz."

"Evet, ama o daha çok genç Majesteleri, Lieveyn de öyle. Önce birbirlerini tanımaları için onlara zaman verin."

Ead aynı fikirdeydi. Evlendikleri sürece Sabran ve Lieveyn'in birbirlerini doldurulmuş bir kapondan tanıyıp tanımadıkları pek az Inysh'in umurunda görünüyordu.

"Mümkün olan en kısa sürede bir varis sahibi olmamız hayati önem taşıyor," dedi Crest, sanki bir işaretmiş gibi. "Majesteleri bu konudaki görevini biliyor."

"Majestelerine görevinde sizden daha iyi rehberlik eden kimse yoktur, Majesteleri."

"Çok nazıksınız. O benim gururum ve neşem oldu. Ne yazık ki," dedi Crest, "artık onun k u l a k verdiği tek öğüt benimki değil. Genç kraliçemiz kendi yoluna gitmeye kararlı."

"Hepimizin yapması gerektiği gibi, Majesteleri."

Ayrıldılar. Ead'in geri çekilecek vakti olmamıştı ki düşes köşeyi döndü ve neredeyse ona doğru hamle yaptı.

"Bayan Duryan." Crest kendini topladı. "İyi sabahlar, canım."

Ead reverans yaptı. "Majesteleri." Crest başını salladı ve dehlizleri terk etti. Ead ters yöne doğru yürüdü.

Crest, Combe hakkında espri yapabiliirdi ama aslında Gece Şahini hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Bu canileri kimin kiraladığını görememiş olması Ead'e olağanüstü geldi.

Aklına bir olasılık gelince yavaşladı. İlk kez, saldırıların arkasındaki mimarın Combe'un kendisi olabileceğini düşündü. Saldırıları düzenlemek için gerekli araçlara sahipti. Tıpkı diğerlerini dışarı süpürdüğü gibi, görünmeyen insanları mahkemeye sokmak için. Ayrıca hayatta kalan canileri sorgulama görevini de üstlenmişti. Ve onlardan kurtulmayı.

Combe'un Sabran'ın ölmesini istemesi için hiçbir sebep yoktu. O Kutsal Retinue soyundan geliyordu ve gücü Berethnet Hanesi'ne bağlıydı... ama belki de Inys Kraliçesi düşerse daha da fazlasını ele geçirebileceğine inanıyordu. Sabran çocuksuz ölürse, insanlar İsimsiz Olan'ın gelmekte olduğu korkusuna kapılacaktı. Böyle bir kaos ortamında Gece Şahini yükselebilirdi.

Yine de her bir canı işi berbat etmişti. Ead bu işte onun parmağı olduğunu hissetmiyordu. Berethnet Hanesi'nin olmadığı bir Inys'in istikrarsızlığını riske atacağına da ikna olmamıştı. Casusluk ustası bu şekilde çalışmazdı. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.

Güneş Saati Bahçesi'nin yarısına geldiğinde aklına geldi. Bu hata kasıtlı yapılmıştı.

Her saldırının ne kadar kurgulanmış olduğunu düşündü. Her bir caninin oyunu nasıl ele verdiğini. Sonuncusu bile doğrudan öldürmeye gitmemişti. Acele etmemişti.

Bunda Combe'u bulabilirdi. Belki de Sabran'ı öldürmek değil, onu manipüle etmek istemişti. Ona ölümlülüğünü ve varisin önemini hatırlatmak için. Lievelyn'i kabul etmesi için onu korkutmak. Bu onun sarayı istediği gibi düzenleme yöntemine uyuyordu.

Ead'i tahmin etmemiş olması dışında. Canilerin çoğunu Sabran'ı korkutacak kadar yaklaşmadan durdurmuştu. Sonuncusuna Gizli Merdiven'in anahtarını vermesinin nedeni bu olmalıydı. Büyük Yatak Odası'na ulaşma şanslarını artırmak için.

Ead gülümsemesine izin verdi. Combe'un isimsiz koruyucuyu bulmak istemesine şaşmamalıydı. Eğer doğru anladiysa, *onun* adamlarını öldürüyordu.

Elbette bunların hepsi spekülasyondur. Elinde hiçbir kanıt yoktu, tıpkı Combe'un Loth'u sürgüne gönderdiğine dair hiçbir kanıtı olmadığı gibi. Yine de içten içe doğru yolda olduğunu biliyordu.

Lievelyn'le evliliği neredeyse kesinleşmişti. Combe tatmin olmuştu. Eğer hiçbir canı geri dönmezse, içgüdüğü doğrudu ve Sabran, Combe'u bir dahaki sefere kızdırana kadar güvendedi. O zaman Gece Şahini tekrar uçacak, kara kanatlarını tahtın üzerine gerecekti.

Ead onları kırmak istiyordu. Tek ihtiyacı olan kanıt ve fırsattı.

Misafirler gelmeye devam ediyordu. Ruhani Düklerin aileleri. Ufak tefek suçlarla ilgilenen ve öldürmek için uyuyan wyrm'leri arayan serseri şövalyeler. Uzun kollu herigaut giymiş kutsal kişiler. Baronlar ve baronetler. Belediye başkanları ve yargıçlar.

Çok geçmeden Hróth Krallığı'ndan uzun zamandır beklenen ziyaretçiler gelmeye başladı. Hraustr Hanesi'nden Kral Raunus, birleşmeye tanıklık etmeleri için bir dizi yüksek soylu temsilci göndermişti. Sabran onları içten bir sevgiyle karşıladı ve saray kısa sürede Kuzey şarkıları ve kahkahalarla çınlamaya başladı.

Kısa bir süre önce burada Yscal'lar olurdu. Ead, Vetalda Hanedanı temsilcilerinin son ziyaretini **çok** iyi hatırlıyordu; Donmata Marosa, Berethnet'in bin yıllık egemenliğini kutlamak için gelmişti. Şimdi onların yokluğu belirsiz geleceğin bir başka hatırlatıcısıydı.

Aubrecht Lievelyn'in Ascalon Sarayı'na varacağı sabah, en önemli saray mensupları ve konuklar Huzur Odası'na doluşmuştu. Erdemliler Konseyi'nin çoğu buradaydı. Arbella Glenn, Özel Oda'nın bazı hırslı hanımlarını üzecek şekilde hastalığından kurtulmuştu ve şimdi tahtın sağında duruyordu.

Arbella, romatizmalı gözleri ve iğne işinden bükülmüş parmaklarıyla en iyi zamanlarda bile zayıf görünüyordu, ancak Ead bugün yataktan kalkmaması gerektiğinden emindi. Kraliçesine gururlu bir anne gibi gülümsese de, içinde sessiz bir hüznün vardı.

Odanın geri kalanı bir skep gibi gümbürdüyordu. Sabran, pelerinleri ve cübbeleriyle göz kamaştıran altı Ruhani Dük ile birlikte tahtının önünde nişanlısını bekliyordu. Kıpırmızı kadife ve satenden oluşan sade bir elbise giymişti, saçlarının gece karanlığıyla zengin bir kontrast oluşturuyordu. Fırfır ya da mücevher yoktu. Ead, Özel Daire'nin diğer Hanımefendileriyle birlikte oturduğu yerden onu inceledi.

Bu haliyle çok güzeldi. Inysh onun güzelliğinin ziynetlerinden kaynaklandığını düşünüyor gibiydi ama aslında ziynetler onu gizliyordu.

Sabran onun bakışlarını yakaladı. Ead gözlerini kaçırdı.

"Annenle baban nerede?" diye sordu sağında duran Margret'e.

"Babamın rahatsız olduğunu söylüyorlar ama sanırım annemin Combe'u görmek istememesinden kaynaklanıyor." Margret tavus kuşu tüyü yelpazesinin arkasından konuştu. "Ona yazdığı bir mektupta Loth'un Cárscaro'ya kendi isteğiyle gittiğini söylemiş. Aksi takdirde şüphelenecektir."

Leydi Annes Beck, Kraliçe Rosarian'ın yatak odasındaki leydilerden biriydi. "Bu sarayın entrikalarını iyi biliyor olmalı."

"Çoğundan daha iyi. Leydi Honeybrook'un da gelmediğini görüyorum." Margret başını salladı. "Zavallı Kit."

Honeybrook Kontu, Erdemliler Konseyi'nin diğer üyeleriyle birlikte ayakta idi. Hiç gülümsemeyen ağzı dışında her yönüyle benzediği oğlunun yokluğundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Trompetler Yüce Prens'in gelişini ilan ediyordu. Huzur Odası'nı kaplayan ince duvar halıları bile beklentiyle titriyor gibiydi. Ead, pençesinin altına fare sıkıştırılmış bir kedi gibi gülümseyen Combe'a doğru baktı.

Onu görünce kaburgaları tiksintiyle sıkıştı. Canilerin arkasındaki mimar o olmasa bile, aslı astarı olmayan söylentilere dayanarak bu evliliğin gerçekleşmesinin önünü açmak için Loth'u hayati tehlikeye atmıştı. Çürüyebilir.

Sancaktarlar ve trompetçiler geçit töreniyle Huzur Odası'na girdiler. Boyunlar, Inys'in prens eşi olacak adamı bir an olsun görebilmek için büküldü. Linora Payling parmak uçlarında durmuş, sanki oracıkta bayılacakmış gibi kendini yelpazeliyordu. Ead bile meraktan titremesine izin verdi.

Sabran omuzlarını geriye çekti. Tantana yükseldi ve Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi ortaya çıktı.

Aubrecht Lievelyn, Ead'in tecrübeli bir şövalyeden bekleyeceği güçlü kollara ve geniş omuzlara sahipti. Temiz traşlı ve Sabran'dan bile uzun boylu olan bu adamda fındık faresinden eser yoktu. Dalgalandan saçları güneş ışığına doğru yürürken bakır gibi parlıyordu. Omzuna bir pelerin asılmıştı ve tam kollu fildişi bir çiftliğin üzerine siyah bir cübbe giymişti.

Linora, "Oh, çok yakışıklı," diye nefes aldı.

Nişanlısına ulaştığında, Lievelyn onun önünde diz çöktü ve başını eğdi.

"Majesteleri."

Yüzü bir maskeye dönüşmüştü. "Ekselansları," dedi ve elini uzattı. "Inys Krallığı'na hoş geldiniz."

Lievelyn onun taç giyme yüzüğünü öptü.

"Majesteleri," dedi, "şehrinize şimdiden aşık oldum ve takım elbisemi kabul etmeniz beni onurlandırdı. Huzurunuzda olmak benim için büyük bir onur."

Sesi sessizdi. Ead onun bu çekingenliğine şaşırılmıştı. Normalde bir talip ağzını açar açmaz kraliyet mensubuna övgüler yağdırmaya başlardı ama Lievelyn kara gözleriyle sadece Inys Kraliçesi'ne, dininin sembolüne baktı.

Kaşlarını kaldırmış olan Sabran elini geri çekti.

"Ruhani Dükler, Kutsal Retinue'nin evlatları," dedi. Lievelyn'in önünde eğildiler ve o da başını eğerek karşılık verdi.

Combe sıcak bir ifadeyle, "Hoş geldiniz, Majesteleri," dedi. "Bu buluşmayı uzun zamandır bekliyorduk."

"Ayağa kalkın," dedi Sabran. "Lütfen."

Lievelyn itaat etti. Müstakbel yol arkadaşları birbirlerini tanımaya çalışırken kısa bir sessizlik oldu.

"Anladığımız kadarıyla Ekselansları Ascalon'u daha önce bir kez ziyaret etmişler," dedi Sabran.

"Evet Majesteleri, anne ve babanızın evliliği için. Ben sadece iki yaşındaydım ama orada bulunan annem o gün Kraliçe Rosarian'ın ne kadar güzel görüldüğünden ve halkın yakında onun kadar zarif ve dayanıklı bir kız evlat sahibi olması için nasıl dua ettiğinden sık sık bahsederdi. Ve siz de öyle olduğunuzu kanıtladınız. Majestelerinin İsimsiz Olan'ın sağ kanadını korkuttuğunu duyduğumda, bu sadece senin gücün hakkında bildiklerimi doğruladı."

Sabran gülümsemedi ama gözleri parladı. "Asil kız kardeşlerinizle tanışmayı umuyorduk."

"Yakında gelecekler Majesteleri. Prenses Betriese hastalandı ve diğerleri onun yanından ayrılmak istemedi."

"Bunun için üzgünüz." Sabran elini tekrar uzattı, bu kez büyükelçiye. "Tekrar hoş geldin, Oscarde."

"Majesteleri." Büyükelçi yüzüğü öpmek için eğildi. "İzin verirseniz, annem Leydi Aleidine Teldan utt Kantmarkt'ı takdim etmek istiyorum, Zeedeur'un Dul Düşesi."

Dowager Düşes reverans yaptı. "Majesteleri." Zengin bakır saçları ve kapüşonlu gözleriyle dikkat çekici bir kadındı. Kaz ayakları

zeytin tenine kazınmıştı. "Ne büyük bir onur."

"Ascalon'a hoş geldiniz majesteleri. Siz de öyle," diye ekledi Sabran arkasındaki birine, "Ekselansları."

Lievelyn kenara çekildiğinde Ead bir nefes aldı. Az önce Huzur Odası'na giren büyükelçi altın bir başlık ve karaçiçeğin zengin mavisine boyanmış satenden bir pelerin giymişti. Arkasında Ersyri ve Lasian delegasyonları vardı.

"Majesteleri." Chassar uq-Ispad gülümseyerek eğildi. Yüzler dönüp bu dağ gibi adama baktı, kundaklanmış başı ve simsiyah sakalıyla. "Çok uzun zaman oldu."

O buradaydı.

Bunca yıl sonra geri dönmüştü.

"Öyle," dedi Sabran. "Yüce Majestelerinin temsilci göndermeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

"Efendim asla Majestelerine böyle bir hakarete bulunmaz. Kral Jantar nişanınızdan dolayı tebriklerini gönderdi, tıpkı heyeti Perchling'de bize katılan Yüce Hükümdar Kagudo gibi."

Kagudo, Lasia Bölgesi'nin Yüksek Hükümdarı ve bilinen dünyanın en eski kraliyet hanedanının başıydı. Doğrudan Yemin Bekçisi Selinu'nun soyundan geliyordu ve dolayısıyla Anne'nin kan bağına sahipti. Ead onunla hiç tanışmamıştı ama Başrahibe'ye sık sık mektup yazardı.

"Neyse ki," diye devam etti Chassar, "Prens Aubrecht biz karaya çıktığımızda daha yeni yanaşmıştı, bu yüzden yolculuğun geri **k a l a n ı n d a** onun iyi arkadaşlığının tadını çıkarabildim."

Sabran, "Öngörülebilir gelecekte de Prens Aubrecht'in iyi arkadaşlığının tadını çıkarmayı umuyoruz," dedi.

Bazı nedimeler kıkırdamalarını yelpazelerinin arkasına sakladılar. Lievelyn tekrar gülümsedi.

Sabran gözlerini nişanlısından, nişanlısı da gözlerini Sabran'dan hiç ayırmadan nezaket gösterilerine **d e v a m** etti. Chassar, Ead'e baktı ve gözlerini kaçırmadan önce başını salladı.

Seyirciler sona erdiğinde, Sabran misafirlerini mızrak oyunlarını izlemek üzere avluya davet etti. Meydan okuyanlar şehirden gelen binlerce vatandaşın gözleri önünde mızrak dövüşü yapacaktı. Sabran'ı gördüklerinde neredeyse kendilerini kaybediyorlar, bir Yüce Batılı'yı sürgüne gönderen kraliçe için tezahürat yapıyorlardı. Glorian Shieldheart yeniden gelmişti.

"Selam sana Muhteşem Sabran," diye bağıldılar. "Çok yaşa Berethnet Hanedanı!" Lievelyn Kraliyet Locası'nda onun yanına oturduğunda takdir sesleri daha da yükseldi.

"Bizi koruyun, Majesteleri!"

"Majesteleri, cesaretinizden cesaret alıyoruz!"

Ead diğer bekleyen hanımlarla birlikte gölgeli banklarda bir yer buldu ve kalabalığı izleyerek tribünlerde bir yaylı tüfek ya da tabanca belirmesini bekledi. Siden'ı neredeyse sönmüştü ama bir sürü canıye yetecek kadar bıçağı vardı.

Chassar Kraliyet Locası'nın diğer tarafındaydı. Onunla konuşmak için Sabran emekli olana kadar beklemesi gerekecekti.

"Azizim, bu tanışma hiç bitmeyecek sanmıştım." Margret bir sayfadan bir bardak çilekli şarap aldı. İki şövalye-errant siperliklerini indirdi. "Sabran'ın Kızıl Prens'ten hoşlandığına inanıyorum. Bunu saklamaya çalıştı ama bence çoktan aşık oldu."

"Lievelyn kesinlikle öyle," dedi Ead, dikkati dağılmış bir halde.

Combe Kraliyet Locası'ndaydı. Bakışlarıyla onu taradı, Sabran'a kraliçesiymiş gibi mi yoksa oyun tahtasında hareket ettirilecek bir taşmış gibi mi baktığını anlamaya çalıştı.

Margret onun görüş alanını takip etti. "Biliyorum," dedi sessizce. "Cinayet yanına kâr kaldı." Şarabını yudumladı. "Hizmetçilerinden de nefret ediyorum. Ona yataklık ettikleri için."

"Sabran biliyor *olmalı*," diye mırıldandı Ead. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulamaz mı?"

"İtiraf etmek bana acı verse de, Inys'in istihbaratçılarına ihtiyacı var. Ve eğer Sab onu iyi bir sebep olmadan görevden alırsa, diğer soylular da konumlarının aynı derecede kırılman olduğunu hissedebilir. Yscalın tehdidi konusunda bu kadar belirsizlik varken, hoşnutsuzluğu göze alamaz." Şövalyeler mızraklarını birbirlerine kırıp tribünlerden bir kükreme yükselirken Margret yüzünü buruşturdu. "Ne de olsa soylular geçmişte de isyan etmişlerdi."

Ead başını salladı. "Gorse Tepesi İsyanı."

"Evet. En azından bunun tekrarlanma tehlikesini azaltacak yasalar var. Bir zamanlar Combe'un hizmetkârlarının, sanki ilk sadakatleri kraliçelerine değilmiş gibi, *onun kıyafetleriyle* kasıla kasıla dolaştıklarını görürdünüz. Artık tek yapabildikleri onun rozetini takmak." Dudaklarını büzdü. "Onun erdeminin sembolünün bir kitap olmasından *nefret ediyorum*, biliyorsun. Kitaplar onun için fazla iyi."

İki meydan okuyucu tekrar yüz yüze gelmek için döndüler. Bir baronla konuşmakta olan Igrain Crest şimdi Kraliyet Locası'na geçti ve Sabran ile Lievelyn'in arkasındaki sıraya oturdu. Ona gülümseyen kraliçeye bir şeyler söylemek için eğildi.

Margret, "Igrain'in bu evliliğe karşı olduğunu duydum," dedi, "ancak uzun zamandır beklenen varisi getirebileceğinden memnun." Bir kaşını kaldırdı. "Sab çocukken adı dışında her şeyiyle Diyarın Koruyucusu'ydu. İkinci bir anne. Yine de söylentiler doğruysa, onun bir ayağı ceset yolunda olan biriyle evlenmesini tercih ederdi."

"Belki de dileği gerçekleşir," dedi Ead.

Margret ona baktı. "Sab'ın Kızıl Prens hakkındaki fikrini değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Yüzük parmağına takılana kadar, bence her ihtimal var."

"Saray seni alaycı biri yapmış, Ead Duryan. Birinci Rosarian ile Sör Antor Dale'inkine rakip olacak bir aşka tanıklık etmek üzere olabiliriz." Margret bir kolunu onunkine doladı. "Bunca yıl sonra Büyükelçi uq- Ispad'ı gördüğünüze memnun olmalısınız."

Ead gülümsedi. "Tahmin bile edemezsin."

Oyunlar birkaç saat boyunca devam etti. Ead, Margret'le birlikte tentelerin altında kaldı ve bakışlarını tribünlerden hiç ayırmadı. Sonunda, Temperance Dükü vekili Lord Lemand Fynch şampiyon ilan edildi. Sabran kuzenine ödül olarak bir yüzük verdikten sonra sıcaktan kaçmak için geri çekildi.

Saat beşte Ead kendini Sabran'ın virginal çaldığı Özel Oda'da buldu. Roslain ve Katryen birbirlerine fısıldarken ve zavallı Arbella dikiş işleriyle uğraşırken, Ead bir dua kitabına dalmış gibi yaptı.

Kraliçe ateşlendiğinden beri ona her zamankinden daha fazla ilgi gösteriyordu. Birkaç kez kâğıt oynamaya ve Sabran'ı sarayda olup bitenlerden haberdar eden Yatak Odası Hanımlarını dinlemeye davet edilmişti. Ead onların bazen bazı insanlar hakkında iyi konuştuklarını fark etmiş ve Sabran'a onlara daha fazla iyilik yapmasını tavsiye etmişti. Eğer bu tavsiyelerde rüşvet söz konusu değilse, Ead Ersyr Kraliçesi'ydi.

"Ead."

Başını kaldırıp baktı.

"Majesteleri?" "Bana gelin."

Sabran bir tabureyi okşadı. Ead oturduğunda, kraliçe komplocu bir tavırla ona doğru eğildi. "Görünüşe göre Kızıl Prens düşündüğümüzden daha az fındık faresine benziyor. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Ead, Roslain'in kendisini izlediğini hissetti.

"Nazık ve kibar görünüyordu, madam. Eğer o bir fareyse," dedi hafifçe, "o zaman fareler arasında bir prens olduğundan emin olabiliriz."

Sabran güldü. Nadir bulunan bir ses. Kayada saklı, kendini göstermekten çekinen bir altın damarı gibi.

"Gerçekten de öyle. Bana iyi bir eş olup olmayacağını henüz göremedik." Parmağını bakirelerin üzerinde gezdirdi. "Elbette henüz evlenmedim. Bir nişan her zaman feshedilebilir."

"Nasıl uygun görüyorsanız öyle yapmalısınız. Sana ne yapman ve nasıl davranman gerektiğini söyleyen sesler her zaman olacaktır ama tacı takan sensin," dedi Ead. "Bırakın Ekselansları sizin yanınızda yer almaya layık olduğunu kanıtlasın. Bu onuru hak etmeli, çünkü bu hepsinden daha büyük bir onurdur."

Sabran onu inceledi.

"Çok güzel sözler söylüyorsun," dedi. "Acaba içten mi söylüyorsunuz?"

"Benimkiler dürüst sözler, madam. Bütün saraylar, çoğu zaman nezaket kisvesine bürünen yapmacıklık ve hilekârlığın kurbanı olur," dedi Ead, "ama ben içimden geldiği gibi konuştuğuma inanmak istiyorum."

"Majestelerine karşı hepimiz içimizden geldiği gibi konuşuruz," diye tersledi Roslain. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Nezaketin bir tür yapaylık olduğunu mu ima ediyorsunuz, Bayan Duryan? Çünkü Nezaket Şövalyesi-"

"Ros," dedi Sabran, "sana hitap etmiyordum."

Roslain sessizliğe büründü, açıkça afallamıştı.

Bunu takip eden gergin dönemde, Beden Şövalyelerinden biri Özel Odaya girdi.

"Majesteleri." Eğilerek selam verdi. "Ekselansları Büyükelçi uq-Ispad, Bayan Duryan'ı kısa bir süre için bağışlamanızı rica ediyor. Eğer sizi memnun edecekse, kendisini Peaceweaver Terası'nda bekliyor."

Sabran çağlayan saçlarını ensesinin bir tarafına topladı.

"Sanırım onun canı bağışlanabilir," dedi. "İzinlisin Ead, ama konuşmalar için zamanında dön."

"Peki, madam." Ead hemen ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

Özel Daire'den ayrılırken diğer kadınlara bakmaktan kaçındı. Elinden gelse Roslain Crest'i düşman edinmemeliydi.

Ead, Kraliçe Kulesi'nden çıktı ve sarayın güneye bakan mazgallarına, Barışiyen Terası'nın Limber Nehri'ne baktığı yere çıktı. Kalbi bir arı güvesi gibi cıvıl cıvıldı. Sekiz yıl sonra ilk kez Tarikat'tan biriyle konuşacaktı. Herhangi biriyle değil, onu yetiştiren Chassar'la.

Akşam güneşi nehri erimiş altın rengine dönüştürmüştü. Ead köprüyü geçti ve terasın kiremitli zeminine adım attı. Chassar korkulukta bekliyordu. Ayak seslerini duyunca dönüp gülümsedi ve Ead bir çocuğun babasına yaklaşması gibi ona yaklaştı.

"Chassar."

Yüzünü onun göğsüne gömdü. Adamın kolları onu sardı.

"Eadaz." Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "İşte, gözlerimin ışığı. Ben buradayım."

"Bu ismi çok uzun zamandır duymamıştım," dedi Selinyi dilinde kalın bir sesle. "Anne aşkına Chassar, beni sonsuza dek terk ettiğini sanmıştım."

"Asla. Seni burada bırakmak, yanımdan bir kaburgamın kopması gibi bir şeydi, biliyorsun." Beraberce tatlı böğürtlen ve hanımeli ağaçlarının gölgesine doğru yürüdüler. "Benimle otur."

Chassar terası kendi özel kullanımı için ayırmış olmalıydı. Ead, güneşte kurutulmuş Ersiri meyveleriyle dolu bir tabağın bulunduğu masaya oturdu ve ona bir kadeh soluk Rumelabari şarabı **d o l d u r d u**.

"Bütün bunları senin için denizden getirttim," dedi. "Güney'e dair küçük bir hatıra hoşuna gider **d i y e** düşündüm."

"Sekiz yıl sonra, Güney'in var olduğunu bile unutmak kolay olurdu." Kadın ona sert bir bakış attı. "Hiç haber alamadım. Mektuplarımdan birine *bile* cevap vermedin."

Gülümsemesi soldu. "Uzun süren sessizliğimi bağışla, Eadaz." İçini çekti. "Yazacaktım ama Başrahibe senin huzur içinde Inysh yöntemlerini öğrenmen için yalnız bırakılmana karar verdi."

Ead kızmak istedi ama bu adam küçükken onu kucağına oturtup okumayı öğreten adamdı ve onu görmekten duyduğu rahatlama kızgınlığından daha ağır bastı.

"Sana verilen görev Sabran'ı korumaktı," dedi Chassar, "ve sen onu hayatta ve zarar görmeden tutarak Anne'yi onurlandırdın. Kolay olmuş olamaz." Durakladı. "Onu takip eden caniler. Mektuplarında Yscali yapımı bıçaklar taşıdıklarını söylemiştin."

"Evet. Özellikle Cárscaro'dan gelen savuşturma hançerleri."

"Hançerleri savuşturmak," diye tekrarladı Chassar. "Cinayet için garip bir silah seçimi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Savunma için kullanılan bir silah."

"Hm." Chassar düşünürken sık sık yaptığı gibi sakalını sıvazladı. "Belki de görüldüğü kadar basittir ve Kral Sigoso küçümsediği bir kraliçeyi öldürmek için Inysh tebaasını kiraliyordur ... ya da belki de bu bıçaklar çürümüş bir balıktır. Gerçek mimarın kokusunu örtüyor."

"Ben ikincisini düşünüyorum. Saraydan biri bu işin içinde," dedi Ead. "Hançerleri bulmak gölge piyasada mümkün olabilirdi. Ve birisi de c a n i l e r i n Kraliçe Kulesi'ne girmesine izin verdi."

"Yukarı Hanedan'da kimin Sabran'ın ölmesini isteyebileceğine dair bir fikriniz yok mu?"

"Hiç kimse. Hepsi onun İsimsiz Olan'ı zincirlediğini düşünüyor." Ead şarabını yudumladı. "Bana her zaman içgüdülerime güvenmemi söyledin."

"Her zaman."

"O zaman şimdi sana söylüyorum, Sabran'a yönelik bu girişimlerde içime sinmeyen bir şeyler var. Sadece silah seçimi değil," dedi. "Sadece son saldırı ciddi görünüyordu. Diğerleri işi eline yüzüne bulaştırdı. Sanki yakalanmak istiyorlarmış gibi."

"Büyük olasılıkla eğitimsizler. Üç kuruş rüşvetle kandırılmış çaresiz aptallar."

"Belki de. Ya da belki de kasıtlıdır," dedi. "Chassar, Lord Arteloth'u hatırlıyor musun?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Geldiğimde Sabran'ın yanında olmamasına şaşırılmıştım."

"O burada değil. Combe, Lieveelyn'le evlenmesinin önünü açmak için ona çok yaklaştığı için onu Yscalin'e sürgün etti."

Chassar kaşlarını kaldırdı. "Dedikodular," diye mırıldandı. "Onları Rumelabar'da bile duydum."

Ead başını salladı. "Combe Loth'u ölüme göndermeye hazırdı. Ve şimdi Gece Şahini'nin taşları bir kez daha yerinden oynatmasından korkuyorum. Sabran'ı hayatı için korkutarak onu Lieveelyn'e sürükledi."

"Böylece mümkün olan en kısa sürede bir varis sahibi olacaktı." Chassar bunu düşünüyor gibiydi. "Doğru olsaydı bu bir bakıma iyi bir haber olurdu. Sabran güvende. Onun istediğini yaptı."

"Ama ya gelecekte yapmazsa?"

"Yaptığından daha ileri gideceğini sanmıyorum. Gücü onsuz yok olur."

"Buna inandığından emin değilim. Sabran'ın onun entrikalarından habersiz kalmasını da iyi bulmuyorum."

Chassar bunun üzerine sustu. "Bu şüphelerini ona söylememelisin, Eadaz. Kanıt olmadan olmaz," dedi. "Combe güçlü bir adam ve sana zarar vermenin bir yolunu bulacaktır."

"Bulmam. Tek yapabileceğim izlemeye devam etmek." Onun bakışlarını yakaladı. "Chassar, korumalarım başarısız olmaya başladı."

"Biliyorum." Sesini alçalttı. "Fýredel'in kendini gösterdiği ve Sabran'ın onu Ascalon'dan sürdüğü haberi bize ulaştığında, gerçeği hemen anladık. Bunun senin içini yakıp kavuracağını da biliyorduk. Çok uzun zamandır ağaçtan uzaktaydın. Sen bir köksün, sevgilim. İçmelisin, yoksa kuruyacaksın."

"Önemli olmayabilir. Sonunda Yatak Odasının Leydisi olma şansım olabilir," dedi Ead. "Onu kendi kılıcımınla korumak için."

"Hayır, Eadaz."

Chassar büyük bir elini onunkinin üzerine koydu. İşaret parmağındaki gümüş yüzüğe cam gibi güneş taşından kesilmiş bir portakal çiçeği takılmıştı. Bu onların ortak ve gerçek bağlılıklarının sembolüydü.

"Çocuğum," diye mırıldandı, "Başrahibe öldü. Bildiğin gibi yaşlıydı ve huzur içinde vefat etti."

Bu haber Ead'e acı vermişti ama sürpriz değildi. Başrahibe her zaman yaşlı görünmüştü, teni bir zeytin ağacı gibi budaklı ve çatıktı. "Ne zaman?"

"Üç ay önce."

"Ateşi ağacı aydınlatmak için yükselsin," dedi Ead. "Onun mantosunu kim devraldı?"

"Kırmızı Kızlar Mita Yedanya'yı, *mungunayı* seçtiler," dedi Chassar. "Onu hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette." Ead'in hatırlayabildiği kadarıyla Mita sessiz ve ciddi bir kadındı. *Munguna* Tarikat'ın varsayılan varisiydi, ancak Kızıl **Hanımefendiler** onu bu pozisyon için uygun bulmadıklarında zaman zaman başka birini seçerlerdi. "Ona yeni görevinde başarılar dilerim. Kendi *mungunasını* çoktan seçti mi?"

"Kız kardeşlerin çoğu bunun Nairuj olacağına bahse giriyor ama doğrusu Mita henüz karar vermedi."

Chassar daha yakına eğildi. Kalan zayıf ışıktaki Ead onun ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgileri fark etti. Onu son gördüğünden çok daha yaşlı görünüyordu.

"Bir şeyler değişti, Eadaz," dedi. "Bunu hissediyor olmalısın. Wyrmler uykularından uyanmaya başladı ve şimdi de bir Yüce Batılı ortaya çıktı. Başrahibe bunların İsimsiz Olan'ın uyanışına doğru atılan ilk adımlar olmasından korkuyor."

Ead kelimelerin içine yerleşmesi için bir an bekledi. "Bundan korkmakta yalnız değilsiniz," dedi. "Bir nedime, Truyde utt Zeedeur, Seiiki'ye bir haberci gönderdi."

"Zeedeur Dükaliği'nin genç varisi." Chassar kaşlarını çatı. "Neden Doğu'yla görüşmek istesin ki?"

"Kız bizi İsimsiz Olan'dan korumaları için onların wyrmlerini çağırmayı kafasına koymuş. Berethnet Hanesi ayakta kalsa da kalmasa da onun geri döneceğine inanıyor."

Chassar dişlerinin arasından yumuşak bir tıslamanın kaçmasına izin verdi. "Buna inanmasına ne sebep oldu?"

"Drakonik uyanışlar. Ve sanırım kendi hayalleri." Ead ikisine de biraz daha şarap doldurdu. "Fýredel Sabran'a bir şey söyledi. *Bin yıl neredeyse bitmek üzereymiş*. Ayrıca efendisinin Uçurum'da kıpırdadığını da söyledi."

Dünyanın bir ucuyla diğer ucu arasında uzanan okyanus. Güneş ışığının nüfuz edemediği kara su. Denizcilerin her zaman geçmeye korktuğu karanlık bir tonoz.

"Gerçekten de uğursuz sözler." Chassar ufku seyre daldı. "Fýredel de Leydi Truyde ve Başrahibe gibi İsimsiz Olan'ın geri dönmeye hazırlandığına inanıyor olmalı."

"Anne onu bin yıldan daha uzun bir süre önce yendi," dedi Ead. "Öyle değil mi? Eğer wyrm'in kastettiği tarih buysa, İsimsiz Olan'ın çoktan dirilmiş olması gerekirdi."

Chassar şarabından düşünceli bir yudum aldı. "Acaba," dedi, "bu tehdidin Anne'nin kayıp yıllarıyla bir ilgisi var mı?"

Tüm kız kardeşler kayıp yılları biliyordu. İsimsiz Olan'ı yok ettikten ve Tarikat'ı kurduktan kısa bir süre sonra, Anne bilinmeyen bir iş için yola çıkmış ve eve dönmeden ölmüştü. Cesedi Tarikat'a geri getirilmişti. Kimse onu kimin gönderdiğini bilmiyordu.

Rahibelerden oluşan küçük bir grup, Rahibe'nin talibi Galian Berethnet'in yanına gittiğine ve ondan bir çocuk sahibi olarak Berethnet Hanesi'ni kurduğuna inanıyordu. Tarikatta pek rağbet görmeyen bu fikir, Virtudom'un kuruluş efsanesiydi ve Ead'i Inys'e getiren de buydu.

"Nasıl olabilir?" diye sordu.

"řey," dedi Chassar, "çođu rahibe Ana'nın Tarikatı isimsiz bir tehditten korumak için ayrıldığına inanıyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bařrahibeye yazacağım ve Fýredel'in söylediklerini ona anlatacağım. Belki o bu bilmeceyi çözebilir."

Kısa bir sessizliğe gömüldüler. Artık alacakaranlık çökmüş, sarayın pencerelerinde mumlar titreşmeye başlamıştı.

"Yakında gitmeliyim," diye mırıldandı Ead. "Aldatan'a dua etmeye."

"Önce biraz ye." Chassar meyve dolu kâseyi ona doğru uzattı. "Yorgun görünüyorsun."

"Eh," dedi Ead kuru bir sesle, "bir Yüce Batılı'yı tek başına sürgün etmek, anlaşıldığı üzere yorucu bir mesele."

Bal gibi tatlı hurmaları ve kirazları topladı. Hiç unutmadığı bir hayatın tatlarıydı bunlar.

"Sevgilim," dedi Chassar, "beni affet ama gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey daha var. Jondu hakkında."

Ead başını kaldırdı.

"Jondu." Akıl hocası, sevgili arkadaşı. Bağırsaklarında bir şeyler düğümlendi. "Chassar, ne oldu?"

"Geçen yıl, Başrahibe Ascalon'u bulma çabalarımıza devam etmemizi emretti. Drakonik kıpırdanmalar artarken, Anne'nin İsimsiz Olan'ı yok etmek için kullandığı kılıcı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğine inanıyordu. Jondu arayışına Inys'te başladı."

"Inys," dedi Ead, göğsü gerilerek. "Elbette beni görmeye gelirdi." "Ona saraya yaklaşmaması emredildi. Seni görevinle baş başa bırakmak için."

Ead gözlerini kapadı. Jondu inatçıydı ama Başrahibe'den gelen doğrudan bir emre asla itaatsizlik etmezdi.

"Ondan en son Perunta'dayken haber aldık," diye devam etti Chassar, "muhtemelen evine dönüyordu."

"Bu ne zamandı?"

"Kışın sonunda. Ascalon'u bulamadı ama bize Inys'ten önemli bir nesne getirdiğini ve acilen bir muhafıza ihtiyacı olduğunu yazmıştı. Onu bulmaları için kız kardeşler gönderdik ama hiçbir iz yoktu. En kötüsünden korkuyorum."

Ead aniden ayağa kalktı ve korkuluklara doğru yürüdü. Birden meyvenin tatlılığı canını sıktı.

Jondu'nun ona kanını kavuran ham ateşi nasıl boyunduruk altına alacağını öğrettiğini hatırladı. Bir kılıç nasıl tutulur ve bir yay nasıl gerilir. Bir wyvern nasıl taşılığundan kuyruğuna kadar açılır. Jondu, en yakın arkadaşı - Chassar'la birlikte onu bu hale getiren kişi.

"Hâlâ hayatta olabilir." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Kız kardeşler arıyor. Vazgeçmeyeceğiz," dedi Chassar, "ama biri onun yerini Kırmızı Kızların arasında almalı. Yeni Başrahibemiz Mita Yedanya'dan getirdiğim mesaj bu. Sana geri dönmeni emrediyor, Eadaz. Kan pelerinini giymeni. Önümüzdeki günlerde sana ihtiyacımız olacak."

Bir ürperti Ead'ı kafa derisinden omurgasının dibine kadar okşadı, aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı.

Tek istediği buydu. Kızıl Hanımefendi olmak, bekleyen bir avcı olmak, Tarikat'ta doğan her kızın hayaliydi.

Ama yine de.

"Demek," dedi Ead, "yeni Başrahibe Sabran'ı korumayı umursamıyor."

Chassar da korkulukta ona katıldı. "Yeni Başrahibe Berethnet'in iddialarına öncekinden daha şüpheli yaklaşıyor," diye itiraf etti, "ama Sabran'ı savunmasız bırakmayacaktır. Küçük kız kardeşlerinden birini yanımda Inys'e getirdim ve senin karşılığında onu Kraliçe Sabran'a takdim etmek istiyorum. Ona akrabalarından birinin ölmek üzere olduğunu ve Ersyr'e dönmen gerektiğini söyleyeceğim."

"Bu şüpheli görünecek."

"Başka seçeneğimiz yok." Ona baktı. "Sen Eadaz du Zāla uq-Nāra'sın, Cleolind'in bir hizmetkârsın. Bu kâfirler sarayında daha fazla kalmamalısın."

Onun adı. Çok uzun zaman olmuştu. Kadın onun sözlerini sindirirken, adamın yüzü endişeyle gerildi.

"Eadaz," dedi, "şimdi bana kalmak istediğini söyleme. Sabran'a bağlandın mı?"

"Elbette hayır," dedi Ead kesin bir ifadeyle. "Kadın kibirli ve aşırı şımarık ama her ne olursa olsun, küçük de olsa Anne'nin gerçek soyundan gelme ihtimali *var*. Sadece bu da değil: eğer ölürse, Batı'daki en büyük deniz gücüne sahip ülke çökecek ve bu hiçbirimize zerre kadar fayda sağlamayacak. Onun korunmaya ihtiyacı var."

"Ve buna sahip olacak. Getirdiğim kız kardeş çok yetenekli ama senin artık izlemen gereken farklı bir yol var." Bir elini onun sırtına koydu. "Şimdi

eve gel."

Yeniden portakal ağacına yakın olma şansı. Kendi dilini konuşabilir ve Marian Meydanı'nda pişirilmeden Anne'nin gerçek suretine dua edebilirdi.

Yine de sekiz yılını Inysh'l e r i , geleneklerini, dinlerini ve bu saray tuzağının inceliklerini öğrenerek geçirmişti. Bu bilgiyi boşa harcayamazdı.

"Chassar," dedi Ead, "buradan seninle birlikte ayrılmak istiyorum ama tam da Sabran bana güvenmeye başlamışken beni çağırıyorsun. Burada geçirdiğim onca yıl boşa gitmiş olacak. Yeni Başrahibe'yi bana biraz daha zaman vermesi için ikna edebilir misin?"

"Ne kadar sürecek?"

"Kraliyet veraseti kesinleşene kadar." Ead ona döndü. "Bir kız doğurana kadar onu korumama izin ver. Sonra eve döneceğim."

Bunu bir süre düşündü, ağzı sakallarının arasında ince bir çizgi halindeydi.

"Deneyeceğim," diye bitirdi sözlerini. "Deneyeceğim, sevgilim. Ama eğer Başrahibe reddederse, boyun eğmek zorundasın."

Ead onun yanağını öptü. "Bana karşı çok iyisin."

"Sana karşı asla fazla iyi olamam." Onu omuzlarından tuttu. "Ama dikkatli ol, Eadaz. Odağını kaybetme. Seni zorlayan Anne'dir, bu Inysh kraliçesi değil."

Arkasına dönüp şehrin kulelerine baktı. "Yaptığımız her şeyde Anne bizi zorlasın."

15

Batı

Cárcaro.

Drakonik Yscalın Krallığı'nın başkenti.

Şehir dağların tepesinde, geniş bir ovanın üzerinde yer alıyordu. Yscalın ile Ersyr arasında uzanan karla kaplı Spindles sıradağlarındaki bir tepenin üzerine kurulmuştu.

Loth, dağ yoluna yaklaşan arabanın penceresinden dışarı baktı. Hayatı boyunca Cárcaro'yla ilgili hikâyeler duymuş ama onu görmeyi hiç düşünmemişti.

Kral Dördüncü Isalarico, Kraliçe İkinci Glorian ile evlendiğinde Yscalın, Erdemlilik Zinciri'nin ikinci halkası olmuştu. Geline duyduğu aşk uğruna ülkesinin eski tanrılarını terk etmiş ve ülkesini Aziz'e adanmıştı. O günlerde Cárcaro, maskeleri, müziği ve sokaklarında yetişen kırmızı armut ağaçlarıyla ünlüydü.

Artık öyle değil. Yscalın, Aziz'e olan asırlık bağlılığından vazgeçip İsimsiz Olan'ı tanrısı olarak kabul ettiğinden beri, Virtudom'un altını oymak için elinden geleni yapıyordu.

Şafak sökerken, Büyük Yscali Ovası'nın üzerinde parlak bulut iplikleri belirdi. Bir zamanlar bu geniş arazi lavantayla kaplıydı ve rüzgâr estiğinde kokusunu şehre kadar taşıyordu.

Loth orayı o zaman görebilmeyi diledi. Geriye kalan tek şey kömürleşmiş bir atıktı.

"Cárscaro'da kaç ruh yaşıyor?" diye sordu Leydi Priessa'ya, sadece dikkatini dağıtmak için.

"Elli bin ya da o civarda. Bizimki küçük bir başkent," diye cevap verdi. "Vardığınızda, büyükelçilik galerisindeki odanıza götürüleceksiniz. En kısa zamanda güven mektubunuzu sunmak üzere Işıltılı Hanımefendi'nin huzuruna çıkacaksınız."

"Kral Sigoso ile de görüşecek miyiz?" "Majesteleri rahatsız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Loth alnını pencereye dayadı ve gözlerini dağlardaki şehre dikti. Yakında Yscalin'e ne olduğunu da gizemin tam merkezinde olacaktı.

Bir hareket bulanıklığı dikkatini çekti. Gökyüzünü daha iyi görebilmek için mandala uzandı ama eldivenli bir el mandalı kapattı.

"O da neydi öyle?" Loth tedirginlikle sordu.

"Bir cockatrice." Leydi Priessa ellerini kucağında kavuşturdu. "Saraydan fazla uzaklaşmanız iyi olur Lord Arteloth. Dağlarda pek çok Drakonik varlık yaşar."

Cockatrices. Kuş ve wyvern yumurtası. "Şehirdeki insanlara zarar veriyorlar mı?"

"Eğer açlarsa, vebaya yakalanmış olanlar hariç, hareket eden her şeye zarar verirler. Onları besliyoruz."

"Nasıl?"

Cevap

yok.

Araba dağ yolunda ilerlemeye başladı. Loth'un karşısında Kit uykusundan uyandı ve gözlerini ovuşturdu. Gülümsemesini hemen düzeltti ama Loth onun korktuğunu anlayabiliyordu.

Niunda Kapısı görüldüğünde gece çökmüştü. Adını aldığı tanrı kadar devasa, yeşil ve siyah granitten oyulmuş ve meşalelerle aydınlatılmış olan bu kapı Cárscaro'nun tek girişiydi. Yaklaştıkça Loth lentonun altındaki şekilleri seçebiliyordu.

"Oradaki de ne?" Önce

Kit anladı.

"Ben olsam başka tarafa bakardım, Arteloth." Arkasına yaslandı. "Tabii bu saatin gecelerine sonsuza dek musallat olmasını istemiyorsan."

Artık çok geçti. Bileklerinden kapıya zincirlenmiş kadın ve erkekleri görmüştü. Bazıları çoktan ölmüş ya da yarı ölmüş görünüyordu, ama diğerleri canlıydı ve

Kanlar içinde, bağlarına karşı savaşıyorlardı.

"Onları *bu* şekilde besliyoruz Lord Arteloth," dedi Leydi Priessa. "Suçlularımız ve hainlerimizle."

Loth korkunç bir an için son yemeğini burada, arabanın içinde yiyeceğini düşündü.

"Anlıyorum." Ağzı tükürükle doldu. "Güzel."

Kılıç işareti yapmak için can atıyordu ama burada bu onu mahkûm ederdi.

Araba yaklaşırken Niunda Kapısı açıldı. Kapıyı en az altı wyvern koruyordu. Yüce Batılı efendilerinden daha küçüktüler ve sadece iki bacakları vardı ama gözleri aynı ateşle yanıyordu. Loth onlar geçene kadar başka tarafa baktı.

Bir kâbusun içindeydi. Hayvanat kitapları, eski hikâyeler Yscalin'de canlanmıştı.

Şehrin ortasından volkanik kaya ve camdan bir kule yükseliyordu. Bu, Vetalda Hanedanı'nın merkezi olan Kurtuluş Sarayı olmalıydı. Cárscaro'nun üzerinde oturduğu dağ, Spindles'ın en alçak dağlarından biriydi ama zirvesi platonun üzerindeki sis tarafından gizlenecek kadar büyüktü.

Saray korkutucu bir şeydi ama Loth'u tedirgin eden lav nehriydi. Cárscaro'nun etrafında ve içinden altı çatal halinde akan lav nehri tek bir havuzda birleşip dağın alt yamaçlarına dökülüyor ve burada soğuyarak volkanik cam haline geliyordu.

Lav şelaleleri Cárscaro'da on yıl önce ortaya çıkmıştı. Yscalların alevli nehir için kanallar inşa etmesi biraz zaman almıştı. Ascalon'da insanlar artık Aziz'in bunu Yscallara bir uyarı olarak gönderdiğini fısıldıyordu; İsimsiz Olan'ın bir gün ülkelerinin sahte tanrısı olacağına dair bir uyarı.

Sokaklar binaların etrafında fare kuyrukları gibi dolanıyordu. Loth şimdi bunların yüksek taş köprülerle birbirine bağlandığını görebiliyordu. Kırmızı tenteli tezgâhların etrafı ağır cüppeler giymiş insanlar tarafından çevrilmişti. Birçoğunun yüzünde peçe vardı. Kapı girişlerindeki tılsımlardan cam gözlü ve uzun gagalı maskelere kadar her yerde vebaya karşı önlemler görülüyordu ama bazı evler hâlâ kırmızı yazılarla işaretliydi.

At arabası onları Kurtuluş Sarayı'nın geniş kapılarına getirdi, burada bir sıra hizmetli bekliyordu. Drakonik yaratıkların gerçekçi oymaları girişin etrafında bir kemer oluşturuyordu. Ateşin Rahmi'nin boynu gibi görünüyordu.

Loth arabadan indi ve sert bir tavırla Leydi Priessa'ya elini uzattı, o da reddetti. En başta bunu teklif etmek aptalcaydı. Melaugo ona mesafesini korumasını söylemişti.

Küçük grup arabadan uzaklaşırken jaculi homurdandı. Loth, Kit'in yanına geçti ve hizmetkârları takip ederek bir avizenin asılı olduğu yüksek tavanlı antreye girdiler. Mumlarının kırmızı alevlerle yandığına yemin edebilirdi.

Leydi Priessa bir yan kapıdan geçerek gözden kayboldu. Loth ve Kit şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

İki mangal büyük bir merdiveni çevreliyordu. Bir hizmetçi bunlardan birinde bir meşale yaktı. Loth ve Kit'i ıssız koridorlardan, duvar halılarının ve hileli duvarların arkasına saklanmış geçitlerden, Loth'un midesini daha da bulandıran sıkışık ve dar merdivenlerden, eski Vetalda hükümdarlarının yağlı boya tablolarının yanından geçirdi ve sonunda tonozlu tavanı olan bir galeriye götürdü. Hizmetçi önce bir kapıyı, sonra diğerini işaret etti ve her birine birer anahtar verdi.

"Belki biraz-" diye başladı Kit, ama adam çoktan bir duvar halısının arkasında kaybolmuştu. "Yemek."

"Yarın yiyebiliriz," dedi Loth. Her kelimesi koridorda yankılanıyordu. "Sence burada başka kimler var?"

"Yabancı elçiler konusunda uzman sayılmam, ama bazı Ment'lerin burada olduğunu varsaymalıyız." Kit homurdanan karnını ovuşturdu. "Onların her işte parmağı var."

Bu doğrudu. Dünyada Ments'in gitmeyi reddettiği hiçbir yer olmadığı söylenirdi.

"Öğle vakti burada buluşalım," dedi Loth. "Ne yapacağımızı konuşmalıyız."

Kit onu sırtından alkışladı ve odalardan birine girdi. Loth anahtarını diğer kapıya soktu.

Gözlerinin yatak odasındaki gölgelere uyum sağlaması bir anını aldı. Yscallar İsimsiz Olan'a bağlılıklarını bildirmiş olabilirlerdi ama ikamet eden elçilerinin bakımı için hiçbir masraftan kaçınmadıkları açıktı. Batıya bakan duvarda, biri diğerlerinden daha küçük olmak üzere dokuz pencere sıralanıyordu. Daha yakından incelendiğinde bunun kapalı bir balkona açılan bir kapı olduğu ortaya çıktı.

Odanın kuzey ucunda gölgelikli bir yatak bulunuyordu. Yanında demir bir mumluk duruyordu. Mumlar sedefli bir balmumundan yapılmıştı ve alevleri kırmızıydı. Gerçek kırmızı. Sandığı yakınlarla yerleştirilmişti. Güney ucundaki kadife perdeyi araladığında, ağzına kadar buharlı suyla dolu taş bir banyo gördü.

Pencereler ona sanki tüm Yscalin'in içeriyi görebileceğini hissettirdi. Perdeleri kapattı ve bir avuç mum dışında hepsini söndürdü. Söndürüldüklerinde siyah bir duman çıkarıyorlardı.

Suyun içine battı ve uzun bir süre orada yattı. Ağrıları dindiğinde bir kalıp zeytin sabunu buldu ve saçlarındaki külü temizlemeye koyuldu.

Wilstan Fynch sevdiği kadın olan Kraliçe Rosarian'ın cinayetini araştırırken tam da bu odada uyumuş olabilirdi. Lavanta tarlaları yandığında ve kuşlar Virtudom'un Zincirli Zırhı'nın bir halkasını kaybettiği haberiyle uçtuğunda burada olabilirdi.

Loth başından aşağı su döktü. Eğer Cárscaro'dan biri Kraliçe Rosarian'ın ölümünü ayarladıysa, aynı kişi Sabran'ı da öldürmeye çalışıyor olabilirdi. Virtudom'a bir varis vermeden önce onu ortadan kaldırmak için. İsimsiz Olan'ı diriltmek için.

Loth ürpererek banyodan çıktı ve yanındaki katlanmış çarşaflara uzandı. Tıraş olmak için bıçağını kullandı ve çenesinde bir tutam, üst dudağında da biraz kıl bıraktı. Çalışırken aklı Ead'deydi.

Sabran'ın onun yanında güvende olduğundan emindi. Onu Ziyafet Evi'nde ilk gördüğü andan itibaren - meşe palamudu tenli, dikkatli gözlü, duruşu neredeyse krallara layık bir kadın - içinde bir sıcaklık hissetmişti. Wyrn ateşinin sıcaklığı değil, bir yaz sabahının ilk ışıkları gibi yumuşak ve altın rengi bir şey.

Margret bir yıldır ona Ead'le evlenmesi gerektiğini söylüyordu. Çok güzeldi, onu güldürüyordu ve saatlerce konuşabiliyorlardı. Margret kız kardeşini başından savmıştı -sadece müstakbel Goldenbitch Kontu'nun halktan birini gelin olarak alamayacağını çok iyi bildiği için değil, aynı zamanda Ead'i Margret'i sevdiği gibi, Sabran'ı sevdiği gibi sevdiği için. Bir kız kardeş olarak.

Henüz bir yol arkadaşına duyulan o her şeyi tüketen aşkı tatmamıştı. Otuz yaşında evlenecek yaştan çok daha fazlasıydı ve bu en kutsal kuruma katılarak Yoldaşlık Şövalyesi'ni onurlandırmayı arzuluyordu.

Artık hiç şansı olmayabilirdi.

Yatağın üzerine ipek bir gecelik serilmişti ama o balkona çıkmadan önce yolculuktan buruşmuş kendi geceliğini giydi.

Hava serinlemişti. Loth kollarını korkuluklara dayadı. Altında, Cárscaro platoya doğru dik bir şekilde uzanıyordu. Işığın parıltısı

lavlar her sokağı boyadı. Loth, bir siluetin yukarıdan düşmesini ve ateş nehrinden su içmesini izledi.

Gece yarısı, usulca yatağa tırmandı ve yorganı göğsüne çekti.

Uyuduğunda rüyasında çarşafalarının zehirlendiğini gördü.

Öğleye doğru Kit onu balkonun gölgesinde, masasının başında oturmuş yaylaya bakarken buldu.

"İyi karşılaşmalar, efendim," dedi Loth.

"Ah, efendim, ölüm ve kötülük diyarında güzel bir gün." Kit bir hendek kazıcı taşıyordu. "Bu insanlar İsimsiz Olan'a tapıyor olabilir ama ne güzel yataklar! Hiç bu kadar iyi uyumamıştım."

Kit asla ciddi olamazdı ve Loth da burada bile onun bakış açısına gülümsemekten kendini alamıyordu. "Yiyeceği nereden buldun?"

"Yeni bir binada ilk baktığım yer mutfaktır. Aç olduğumu anlayana kadar hizmetçilere elimle işaret ettim. İşte." Siperi masanın üzerine koydu. "Daha sonra bize daha doyurucu bir şeyler getirecekler."

Masanın üzerinde meyveler, kızarmış yemişler, bir sürahi saman şarabı ve iki kadeh vardı. "Tek başına dolaşmamalıydın, Kit," dedi Loth.

"Karnım kimseyi beklemez." Onun yüz ifadesini görünce Kit içini çekti. "Pekâlâ."

Güneş açık bir yaraydı, gökyüzü pembenin bin bir çeşidine bürünmüştü. Ovanın üzerinde soluk bir sis asılı duruyordu. Loth daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti. Sıcaklığın şiddetinden korunmuşlardı ama köprücük kemikleri terden mücevher gibi parlıyordu.

Lavantaların hâlâ yetiştiği zamanlar tarif edilemeyecek kadar güzel olmalıydı. Loth yazın açık hava koridorlarında yürüdüğünü, parfümlü bir esintiyle ısındığını hayal etmeye çalıştı.

Kral Sigoso'yu ele geçiren korku muydu yoksa kötülük mü, burayı bu şekilde yozlaştırmıştı?

"Peki," dedi Kit bir lokma bademin arasından, "Donmata'ya nasıl yaklaşacağız?"

"Büyük bir nezaketle. Bildiği kadarıyla biz burada daimi büyükelçi olarak bulunuyoruz. Sonuncusuna ne olduğunu sorarsak şüpheleneceğini sanmıyorum."

"Eğer Fynch'e bir şey yapmışlarsa, yalan söyleyecektir." "O zaman hayatta olduğuna dair kanıt isteyeceğiz."

"Bir prenesten *kanıt* talep edemezsiniz. Onun sözü kanundur." Kit bir kan portakalı soydu. "Biz artık casusuz, Loth. O güven dolu doğanı dinlemeyi bıraksan iyi edersin."

"O zaman ne yapacağız?"

"Saraya karışıp iyi bir elçi gibi davranacağız ve öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz. Burada başka yabancı diplomatlar da olabilir. Birileri işe yarar bir şeyler biliyor olmalı." Loth'a neşeli bir gülümseme verdi. "Ve eğer her şey başarısız olursa, kalbini bana açana kadar Donmata Marosa ile flört edeceğim."

Loth başını salladı. "Vale."

Cárcaro'nun içinden bir gümbürtü geçti. Kit şarap dökülmeden önce kadehini yakaladı.

"Neydi o?"

"Bir depresyon," dedi Loth, tedirgin bir ifadeyle. "Babam bir keresinde ateş dağlarının böyle şeylere neden olabileceğini söylemişti."

Eğer bir depresyonla yerle bir olacak olsaydı, Yscaller buraya bir şehir inşa etmezlerdi. Bunu düşünmemeye çalışan Loth şarabından bir yudum aldı, hâlâ Cárcaro'nun bir zamanlar ne olduğu düşüncesi aklından çıkmıyordu. Kit mırıldanarak tüy kalemmini ve küçük bıçağını çıkardı.

"Poesy?" Loth sordu.

"İlham henüz gelmedi. Benim tecrübelerime göre terör ve yaratıcılık pek sık el ele yürümez." Kit tüy kalemmini bilemeye koyuldu. "Hayır, bu bir mektup. Belli bir hanımefendi için."

Loth dilini şaklattı. "Kate'e neler hissettiğini neden söylemedin, anlamıyorum."

"Çünkü yüz yüze büyüleyici olsam da, kâğıt üzerinde Sör Antor Dale'im." Kit ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Sence bugünlerde mektuplarını kuşla mı yoksa basiliskle mi gönderiyorlar?"

"Büyük olasılıkla Cockatrice. Her ikisinin de özelliklerini bir araya getiriyor." Loth arkadaşının kesesinden bir mürekkep hokkası çıkarmasını izledi. "Combe'un gönderdiğimiz tüm mektupları yakacağını biliyorsun."

"Denemeye hiç niyetim yok. Leydi Katryen bunu hiç okumayacaksa, öyle olsun," dedi Kit hafifçe, "ama kalp çok dolduğunda taşar. Ve benimki de kaçınılmaz olarak bir sayfaya taşıyor."

Arkalarındaki odada bir kapı çalındı. Loth kapıyı açmaya gitmeden önce Kit'e baktı, baselard'ını kullanmaya hazırды.

Dışarıda siyah bir pantolon ve ceket giymiş bir hizmetçi duruyordu.

"Lord Arteloth." Bir pomander takıyordu. "Size Işıltısı Donmata Marosa'nın zamanı gelince sizi göreceğini söylemeye geldim. şimdilik, Lord Kitston'la birlikte hekime gitmelisiniz ki Parlaklığı, kapısına herhangi bir hastalık taşımadığınızdan emin olabilsin."

"şimdi mi?"

"Evet, lordum."

Loth'un isteyeceğı son şey Drakonik sempatileri olan bir doktor tarafından dürtölmekti ama başka seçenekleri olduğundan şüpheliydi.

"O zaman lütfen," dedi, "yolu gösterin."

16

Doğu

Su denemelerinin geri kalanı sisler içinde geçti. Hızlı akan nehirde akıntıya karşı yüzmelerinin söylendiği gece. Ağlarla düello. Diğer yarışçılara işaret verme konusunda yetkinlik gösterme. Bazen aralarında bir gün, bazen de birçok gün olurdu. Ve Tané daha ne olduğunu anlamadan, son deneme onun tepesindeydi.

Gece yarısı onu yine antrenman salonunda, kılıcının ağzını karanfil yağıyla kaplarken buldu. Kokusu parmaklarına sinmişti. Omuzları ağrıyordu ve boynu bir ağaç kütüğü gibi kaskatı kesilmişti.

Bu kılıç yarın ona her şeyi kazandırabilir ya da kaybettirebilirdi. Kendi kan çanağına dönmüş gözlerini görebiliyordu.

Okulun çatılarından yağmur çiseliyordu. Odasına dönerken boğuk bir kahkaha duydu.

Küçük bir balkonun kapısı açıktı. Tané korkuluğun üzerinden baktı. Armut ağaçlarının yetiştiği aşağıdaki avluda, Onren ve Kanperu birlikte oturmuş, başlarını bir oyun tahtasının üzerine eğmiş, parmaklarını birbirine geçirmişlerdi.

"Tané."

İrkildi. Dumusa kendi odasından dışarı bakıyordu, kısa kollu bir elbise giymişti ve elinde bir pipo vardı. Balkonda Tané'ye katıldı ve onun bakışlarını takip etti.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Onları kıskanmamalısın," dedi.

"Ben-"

"Barış. Bazen ben de onları kıskanıyorum. Bunu ne kadar kolay buluyorlar. Özellikle de Onren."

Tané yüzünü saçlarının arkasına sakladı.

"Çok başarılı," dedi, "o kadar az şeyle-" Kelimeler boğazında düğümlendi. "Çok az şeyle."

"Başarılı çünkü yeteneğine güveniyor. Sanırım sen bir an bile gevşersen parmaklarının arasından kayıp gideceğinden korkuyorsun," dedi Dumusa. "Ben bir binici soyundan geliyorum. Bu büyük bir nimetti ve her zaman buna layık olduğumu kendime kanıtlamak istedim. On altı yaşıma geldiğimde derslerim dışında her şeyi bıraktım. Şehre gitmeyi bıraktım. Resim yapmayı bıraktım. Ishari'yi görmeyi bıraktım. Baş çırak olana kadar tek yaptığım pratik yapmaktı. Bir beceriye nasıl sahip olunacağını unuttum. Onun yerine, beceri beni ele geçirdi. Tüm benliğimi."

Tané bir ürperti hissetti.

"Ama-" Tereddüt etti. "Benim hissettiğim gibi görünmüyorsun." Dumusa bir ağız dolusu duman üfledi.

"Fark ettim ki," dedi, "eğer bir binici olacak kadar şanslıysam, Seiiki çağırdığı anda cevap vermem beklenecek. Öncesinde günlerce pratik yapamayacağım. Unutma Tané, bir kılıcın keskin kalması için her saat bileylenmesine gerek yoktur."

"Biliyorum."

Dumusa ona bir bakış attı. "O zaman bilemeyi bırak. Ve uyu."

Son duruşma avluda yapılacaktı. Tané orucunu erkenden bozdu ve banklarda bir yer buldu.

Onren şafak vakti gelip yanına oturdu. Gök gürültüsünün uzaktan gelen sesini dinlediler.

"Ee," dedi Onren, "hazır mısın?"

Tané başını salladı, sonra başını salladı.

"Ben de hazırım." Onren yüzünü şiddetli yağmura çevirdi. "Ata bineceksin, Tané. Miduchi bizi tüm su denemelerinde gösterdiğimiz performansa göre değerlendiriyor ve sen bunu yeterince yaptın."

"Bu en önemlisi," diye mırıldandı Tané. "Kılıçları diğer tüm silahlardan daha fazla kullanacağız. Eğer okuldaki bir dövüşü kazanamazsak-"

"Bıçak kullanmada ne kadar iyi olduğumu hepimiz biliyoruz. İyi olacaksın."

Tané ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu.

Diğerleri dışarı çıktı. Herkes hazır olduğunda, Deniz Generali dışarı çıktı. **Y a n ı n d a k i** hizmetkâr parmak uçlarına basarak başının üzerinde bir şemsiye tuttu.

"Son sınavınız kılıçlarla olacak," dedi Deniz Generali hepsine. "İlk olarak, Güney Hanesi'nden saygıdeğer Tané."

Ayağa kalktı.

"Saygıdeğer Tané," dedi General, "bugün Kuzey Hanesi'nden saygıdeğer Turosa ile karşılaşacaksınız."

Turosa tereddüt etmeden sıralardan kalktı. "İlk kan kazanır."

Kılıçlarını almak için avlunun ayrı uçlarına doğru yürüdüler.

Bakışlar kilitlendi, kılıçlar kınından çıkarıldı ve birbirlerine doğru yürüdüler.

Kız ona köy samanının neler yapabileceğini gösterecekti.

Yayları küçük ve sertti. Tané kılıcını iki eliyle kavradı.

Tek görebildiği Turosa'ydı, saçları damlıyordu, burun delikleri açılmıştı.

Deniz Generali seslendi ve Tané Turosa'ya doğru koştu. Kılıç kılıca çarptı. Turosa yüzünü onunkine o kadar yaklaştırdı ki Tané onun nefesini hissedebildi ve tuniğindeki ter kokusunu alabildi.

"Binicilere komuta ettiğimde," diye tısladı, "bir daha hiçbir köylünün ejderhaya binmemesini sağlayacağım." Bir kılıç şakırtısı. "Yakında seni çıkardıkları o izbe yere geri döneceksin."

Tané ona doğru hamle yaptı. Kılıcını beline yakın bir yerde durdurdu.

"Hatırlat bana," dedi, sadece onun duyabileceği şekilde, "nereden geldiğini?" Kılıcını iterek uzaklaştırdı. "Boktan köylere isim bile veriyorlar mı?"

Hiç tanımadığı ailesine hakaret ederek onu kışkırtmayı düşünseydi, bin yıl beklerdi.

Ona doğru savurdu. Tané savuşturdu ve düello ciddiyetle başladı.

Bu tahta kılıçlarla yapılan bir dans değildi. Burada öğrenilecek bir ders, geliştirilecek bir beceri yoktu. Sonunda rakibiyle karşılaşması bir dişin çekilmesi kadar hızlı ve acımasız oldu.

Dünyası yağmur ve metal seline dönmüştü. Turosa yükseğe fırladı. Tané onun aşağıdan gelen darbesini savuşturarak yukarı doğru hamle yaptı ve çömelerek yere indi. Kız nefes alamadan tekrar üzerine atılmıştı, kılıcı suda balık gibi parlıyordu. Adam çalım atıp çenesine bir yumruk indirene dek her darbeye karşılık verdi. Karnına inen acımasız bir tekme onu yere serdi.

Bu numarayı fersahlarca öteden görmeliydi. Yorgunluğu onun felaketi olmuştu. Kirpiklerindeki damlacıkların arasından Deniz Generali'ni gördü, yüzünde bir ifade olmadan onları izliyordu.

"Aynen öyle, köylü," diye alay etti Turosa. "Yerde kal. Tam da samanların ait olduğu yerde."

Tané idamını bekleyen bir mahkûm gibi başını eğdi. Turosa sanki onu kesmenin en çok neresini acıtacağına karar vermek ister gibi ona baktı. Bir adım daha atarak ona yaklaştı.

İşte o anda Tané başını kaldırdı ve bacaklarını Turosa'ya doğru savurarak onu bacaklarından kurtulmak için sıçramaya zorladı. Vücudunu yerden uzaklaştırdı ve bir rüzgâr fırtınası gibi dönerek ayağa kalktı. Turosa ilk darbesini geri püskürttü ama onu hazırlıksız yakalamıştı. Bunu onun gözlerinde gördü. Ayakları ıslak taşın üzerinde beceriksizce hareket ediyordu ve kızın kılıcı ona doğru tekrar gümbürdediğinde, kolu onu engelleyemeyecek kadar yavaş kalktı.

Kılıç çenesini tıraş etti, bir ot kadar yumuşaktı.

Bir kalp atışı sonra, kılıcı kadının omzunu yardı. Adam dişlerini gösterip tükürükle kayganlaştıracak ondan uzaklaşırken nefes nefese kaldı.

Diğer deniz muhafızları görmek için zorlanıyordu. Tané zor nefes alarak rakibini izledi.

Eğer deriyi kırmadıysa, bu dövüş kaybedilmişti.

Çizdiği çizgiden yavaşça yakutlar fıskırdı. Titreyen ve sırlıslık olan Turosa bir parmağını çenesine dokundurdu ve bir ayva çiçeği kadar parlak bir leke buldu.

İlk kan.

"Güney Evi'nin onurlu Tané'si," diye duyurdu Deniz Generali ve gülümsüyordu, "zafer sizindir."

Hiçbir kelime kulağa bu kadar tatlı gelmemişti.

Turosa'nın önünde eğildiğinde, omzundan erimiş bakır gibi kan sızdı. Yüzü sıgılıklardan öfkenin derinliklerine doğru döndü. Bu numaraya kanmıştı -kimseyi kandırmaması gereken bir numaraydı bu- çünkü zayıflık bekliyordu. Onun yüzüne bakarken, Tané sonunda ona bir daha asla köy samanlığı demeyeceğini biliyordu. Ona böyle demek, samanın ottan daha uzun boylu olabileceğini kanıtlardı.

Yüzünü kurtarmanın tek yolu ona eşitmiş gibi davranmaktı.

Çatlamış gökyüzünün altında, atlıların soyundan gelen adam ona her zamankinden daha alçak sesle eğildi.

17

Batı

Vebadan arınmış oldukları ilan edilen Loth ve Kit, gelişlerinden birkaç gün sonra Donmata Marosa'nın huzuruna kabul edildiler. O günler boyunca odalarından çıkmamışlar, galeride nöbet tutan muhafızlar yüzünden dışarı çıkamamışlardı. Loth, sülüklerin asla yerleştirilmemesi gereken yerlere sülükler yerleştiren Kraliyet Hekimi'nin hatırasıyla hâlâ ürperiyordu.

Böylece Loth kendini Kit'le birlikte Kurtuluş Sarayı'nın kavernöz taht odasına doğru yürürken buldu. Salon saray mensupları ve soylularla doluydu ama Prens Wilstan'dan eser yoktu.

Drakonik Yscalin Krallığı'nın veliaht prensesi Donmata Marosa, bir devlet gölgeliğinin altında, volkanik camdan bir tahtta oturuyordu. Baş, bir Yüce Batılı'nın başı gibi şekillendirilmiş demirden boynuzlu bir maskeyle kaplıydı. Ağırlığı muazzam olmalıydı.

"Aziz," diye fısıldadı Kit, sadece Loth'un duyabileceği kadar alçak sesle. "Fýredel'in yüzünü taşıyor."

Altın zırhlı muhafızlar tahtın önünde duruyordu. Gölgekte Vetalda Hanedanı'nın rozeti görülüyordu. İki siyah wyvem ve ikiye **b ö l ü n m ü ş** bir kılıç.

Sıradan bir kılıç değil, Ascalon. Erdemliliğin sembolü.

Bekleyen hanımlar, küçük ama süslü taçlardan sarkan vebalı peçelerini geriye katlamışlardı. Leydi Priessa Yelarigas tahtın sağında duruyordu. Artık yüzü ortaya çıkmıştı; Loth onun solgun, çilli yanaklarını, derin bakışlı gözlerini ve çenesinin gururlu duruşunu görebiliyordu.

Tahtın önünde durduklarında sohbetin mırıltısı azaldı.

"Radiance," diye seslendi kâhya, "size iki Inysh beyefendisi takdim ediyorum. İşte Goldenbitch Kontu ve Kontesi'nin oğlu Lord Arteloth Beck ve işte Honeybrook Kontu ve Kontesi'nin oğlu Lord Kitston Glade. Inys Krallığı'ndan gelen elçiler."

Taht odasına sessizlik çöktü ve hemen ardından tıslamalar duyuldu. Loth tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

"İşiltınız," dedi, "bizi sarayınızda kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Donmata elini kaldırdığında tıslama sesi kesildi.

"Lord Arteloth ve Lord Kitston," dedi. Demir miğfer sesinin garip bir şekilde yankılanmasına neden oldu. "Sevgili babam ve ben size Drakonik Yscalin Krallığı'na hoş geldiniz diyoruz. Bu görüşmeyi geciktirdiğim için en içten özürlerimi sunarım, başka bir yerde işim vardı."

Loth'un tek söylediği "Gerekçe göstermene gerek yok, Radiance," oldu. "Bizi istediğiniz zaman görme hakkına sahipsiniz." Boğazını temizledi. "Lord Kitston'da güven mektubumuz var, eğer kabul ederseniz."

"Elbette."

Leydi Priessa mektupları Kit'ten alan hizmetçiye başıyla işaret etti.

Donmata, "Courtesy Dükü babama yazdığında, Inys'in Yscalin'le diplomatik bağlarını güçlendirmek istemesine çok sevindik," diye devam etti. "Kraliçe Sabran'ın dini farklılıklar yüzünden uzun süreli dostluğumuzu tehlikeye atacağını düşünmekten nefret ederiz."

Dini farklılıklar.

Donmata, "Sabran'dan bahsetmişken, ondan haber almayalı *çok* uzun zaman oldu," dedi. "Söylesene, henüz çocuğu olmadı mı?"

Loth'un gözünün altındaki bir kas irkildi. O küfür dolu aletin altında oturup Sabran'a dostluğunu ilan edebilmesi tiksindiriciydi.

"Majesteleri henüz evlenmedi, madam," dedi Kit.

"Ama yakında." Tahtının her iki koluna birer elini koydu. İkisi de ona cevap vermeyince, "Sanırım mutlu haberi henüz bilmiyorsunuz lordlarım. Sabran kısa bir süre önce Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi Aubrecht Lievelyn ile sözlendi. Bir zamanlar benim nişanlımdı."

Loth ona sadece bakabildi.

Elbette Sabran'ın eninde sonunda bir eş seçeceğini biliyordu - bir kraliçenin bu konuda seçme şansı yoktu - ama her zaman bunun Hróth'tan, Mentendon'daki diğer iki ülkeden daha köklü olanından biri olacağını varsaymıştı.

Virtudom. Onun yerine, aralarındaki on yıllara rağmen Sabran'a kur yapan, merhum Prens Leovart'ın büyük yeğeni Aubrecht Lievelyn'i seçmişti.

"Ne yazık ki," dedi Donmata, "törene katılmam istenmedi." Arkasına yaslandı. "Sıkıntılı görünüyorsunuz Lord Arteloth. Gelin, fikrinizi söyleyin. Kızıl Prens hanımınızla yatmaya layık değil mi?"

"Kraliçe Sabran'ın kalbi özel bir meseledir," diye çıkıştı Loth. "Böyle bir yerde tartışılması gerekir."

Kahkahalar taht odasındaki sessizliği bozarak omurgasının karıncalanmasına neden oldu. Donmata korkunç maskesinin arkasından neşeyle katıldı. "Majestelerinin kalbi özel bir mesele olabilir ama yatağı değil. Ne de olsa Berethnet soyunun sona erdiği gün İsimsiz Olan'ın bize döneceğini söylüyorlar. Eğer onu bağlı tutmak istiyorsa, Sabran ülkesini Prens Aubrecht'e açma işine girişme daha iyi olmaz mı?"

Daha fazla kahkaha.

"Berethnet soyunun zamanın sonuna kadar devam etmesi için dua ediyorum," dedi Loth, ne yaptığını tam olarak bilmeden, "çünkü kaosla aramızda duruyor."

Muhafızlar tek bir yumuşak hareketle mızraklarını kınından çıkardılar. Kahkahalar kesildi.

"Dikkatli olun Lord Arteloth," dedi Donmata. "İsimsiz Olan hakkında kötü konuşmak olarak yorumlanabilecek hiçbir şey söylemeyin." Elini kılıçlarını bırakan muhafızlara doğru uzattı. "Biliyor musun, *senin* prensin eşi olacağını duymuştum. Bir kraliçeyi sevmeyecek kadar alçak olduğunu mu kanıtladın?" Adam itiraz edemeden kadın alkışladı. "Boş ver. Burada, Yscalin'de yoldaş eksikliğini giderebiliriz. Müzisyenler! Otuz tur çalın! Leydi Priessa, Lord Arteloth ile dans edecek."

Leydi Priessa hemen mermer zemine indi. Loth kendini çelikleştirdi ve ona doğru yürüdü.

Otuz dönüş dansı bir zamanlar pek çok sarayda öğretilirdi. Inys'te Beşinci Jillian tarafından müstehcen bulunarak yasaklanmıştı ama sonraki kraliçeler daha hoşgörülü davranmıştı. Çoğu saray mensubu bunu bir şekilde öğrenmişti.

Konsomatris neşeli bir melodi çalarken Leydi Priessa reverans yaptı. Loth eşini selamladıktan sonra ikisi de Donmata'ya dönüp el ele tutuştu.

İlk başta bacakları sertçe hareket etti. Leydi Priessa'nın ayakları hafifti. Topuklarının yere değmesine asla izin vermeden onun etrafında bir daire çizerek sekti.

Kadın onu gölgeledi. Bir o yana, bir bu yana, bir yüz yüze hoplayıp zıplıyorlardı; sonra müzik yükseldi ve Loth bir elini Leydi Priessa'nın sırtına, diğerini de beline koyarak partnerini yerden kaldırdı. Kolları ağrıyana, yüzünde ve ensesinde terler birikene kadar onu tekrar tekrar kaldırdı.

Leydi Priessa'nın nefesini tuttuğunu duyabiliyordu. Birbirlerinin etrafında dönerlerken siyah saçlarından bir tutam çözüldü, her adımda yavaşladılar, sonunda Donmata Marosa'yla tekrar yüzleşmek için ellerini birleştirdiler.

Avuçlarının arasında bir şey çıtırdadı. Loth, kızın eline tutuşturduğu şeyi alırken ona bakmaya cesaret edemedi. Donmata ve maiyeti alkışladı.

"Yorgunsunuz Lord Arteloth," dedi maskeden gelen ses. "Leydi Priessa sizin için çok mu ağırdı?"

"Sanırım Yscalin'deki elbiseler hanımlardan daha ağır, Radiance," dedi Loth, zor nefes alarak.

"Oh, hayır, lordum. Hanımefendiler, beyefendiler, hepsi. İsimsiz Olan bize rehberlik etmek için henüz dönmediği için kalplerimiz kederle dolu." Donmata ayağa kalktı. "Size uzun ve huzurlu bir gece dilerim." Dümen eğildi. "Tabii bana sormak istediğiniz bir şey yoksa."

Loth elindeki kâğıdın acı verici bir şekilde farkındaydı ama bu bir fırsattı.

"Bir şey var, Radiance." Boğazını temizledi. "Sarayınızda uzun yıllardır Kraliçe Sabran'a hizmet eden bir elçi daha var. Wilstan Fynch, Temperance Dükü. Kendisiyle konuşabilmemiz için sarayın neresinde kaldığını merak ediyordum."

Kimse kıpırdamadı ya da konuşmadı.

Donmata sonunda, "Büyükelçi Fynch," dedi. "Şey, Lord Arteloth, bu konuda ikimiz de karanlıktayız. Majesteleri birkaç hafta önce Córvgar'a gitmek üzere yola çıktı."

"Córvgar," diye yineledi Loth. Yscalin'in en güneyinde bir limandı. "Neden oraya gitsin ki?"

"Başka bir yerde, niteliğini açıklamadığı bir işi olduğunu söyledi. Sabran'a yazıp söylememesine şaşırdım."

"Ben de şaşırdım, Işıltınız. Aslında," dedi Loth, "buna inanmakta güçlük çekiyorum."

İma ettiği Şey taht odasına yerleŐirken kısa bir sessizlik oldu. "Umarım Lord Arteloth," dedi Donmata, "beni suçlamıyorsunuzdur. yalan söylemekten."

Saray mensupları daha da yaklaşmıştı. Kan kokusu almış tazılar gibi. Kit, Loth'u omzundan kavradı ve o da gözlerini kapadı.

Gerçeği öğrenmek istiyorlarsa, bu sarayda hayatta kalmak zorundaydılar ve hayatta kalmak için de sarayın kurallarına uymak zorundaydılar.

"Hayır, IŞıltınız," dedi. "Tabii ki hayır. Beni affedin."

Donmata Marosa bir daha konuşmadan hanımlarıyla birlikte taht odasından dışarı süzüldü.

Saraylılar mırıldanmaya başladı. Loth çenesini sıkarak muhafızlara sırtını döndü ve Kit'in peşinden koŐtuđu kapıdan içeri girdi.

"Bunun için dilini koparabilirdi," diye mırıldandı arkadaşı. "Azizim, bir prensesi kendi taht odasında yalan söylemekle suçlamak da nereden çıktı?"

"*Midem* kaldırmıyor, Kit. Küfür. Aldatmacayı. Inys'i açıkça aŐađılamayı."

"Alaylarının işe yaradığını görmelerine izin veremezsin. Senin hamin Yoldaşlık Şövalyesi. En azından bu insanlara bu erdemin izlenimini ver." Kit onun kolunu yakalayarak yerinde durmasını sağladı. "Arteloth, beni *dinle*. Inys'in ölüsünün bize bir faydası yok."

Yüzünde boncuk boncuk ter vardı ve nabzı ensesinde belirginleŐmiŐti. Loth onu hiç bu kadar endişeli görmemişti.

"Nezaket Şövalyesi senin hamin, Kit." Loth iç çekti. "U m a l ı m da niyetimi gizlememe yardım etsin."

"Onun yardımıyla bile bu kolay olmayacak." Kit galerinin pencerelerine doğru yürüdü.

"Hayatım boyunca babama olan öfkemi maskeledim," dedi usulca. "O Őiirlerimle alay ederken gülümsemeyi öğrendim. Bana hedonist ve süt çocuğu derken. Başka varisleri olmadığı için lanet ederken ve zavallı anneme onları ona vermediği için beddua ederken." Nefes aldı. "Bunu yapmama sen yardım ettin, Loth. Yanında kendim olabileceğim biri olduğu sürece, onun yanında başka biri olmaya katlanabilirdim."

"Biliyorum," diye mırıldandı Loth. "Ve sana söz veriyorum, Şu andan itibaren gerçek yüzümü sadece sana göstereceğim."

"Güzel." Kit gülümseyerek ona döndü. "Her zaman yaptığın gibi bunu da atlatacağımıza inan. Kraliçe Sabran evlenecek. Sürgünümüz

uzun sürececek." Loth'un omzuna vurdu. "Bu arada, bize biraz akşam yemeği bulayım."

Yollarını ayırdılar. Loth ancak odasının kapısını emniyete aldıktan sonra Priessa Yelarigas'ın eline sıkıştırdığı parşömen parçasına baktı.

*Özel Mabet saat üçte. Kapı kütüphanenin
yanında. Yalnız gel.*

Özel Mabet. Artık Vetalda Hanedanı Altı Erdem'i terk etmişti, tozlanmaya bırakılacaktı.

Bu bir tuzak olabilir. Belki de Prens Wilstan ortadan kaybolmadan önce buna benzer bir not almıştı.

Loth avuçlarını başının üzerinde gezdirdi. Cesaret Şövalyesi onunlaydı. Leydi Priessa'nın ne diyeceğini görecekti.

Kit o gece saat on birde şarapla ıslatılmış kuzu eti, baharatlı peynir ve sarımsaklı zeytin ekmeğiyle döndü. Cárscaro'nun meşaleleri aşağıda titrerken yemek için balkona oturdular.

"Bir yemek tadımcısı için neler vermezdim," dedi Loth yemeği karıştırırken.

"Tadı bana mükemmel geldi," dedi Kit, ağzı yağa batırılmış ekmekle doluydu. Ağzını sildi. "Şimdi, Prens Wilstan'ın Córvgar'da güneşlenmediğini varsaymalıyız. Akli olan hiç kimse Córvgar'a gitmez. Orada mezarlar ve kargalar dışında bir şey yoktur."

"Majestelerinin öldüğünü mü
düşünüyorsun?" "Korkarım
öyle."

"Kesin olarak bilmeliyiz." Loth kapıya doğru baktı ve sesini alçalttı. "Leydi Priessa dans sırasında bana bir not verdi ve bu gece onunla buluşmamı istedi. Belki de bana söyleyecek bir şeyi vardır."

"Ya da belki bir hançeri vardır ve onu senin sırtına saplamak istiyordur." Kit bir kaşını kaldırdı. "Bekle. *Gitmiyorsun*, değil mi?"

"Başka bir ipucunuz yoksa, gitmeliyim. Ve sen sormadan söyleyeyim, yalnız gitmemi şart koştu."

Kit yüzünü buruşturdu ve içti. "Cesaret Şövalyesi sana kılıcını ödünç verdi, dostum."

Dağlarda bir yerlerde bir wyvern savaş ılığı atıyordu. Loth'un içini ölümcül bir ürperti kapladı.

"Evet," dedi Kit ve boğazını temizledi, "Aubrecht Lievelyn. Wyrn başlı Donmata'mızın eski nişanlısı."

"Evet." Loth yıldızsız gökyüzüne baktı. "Lievelyn saygıdeğer bir seçim gibi görünüyor. Duyduğuma göre nazik ve erdemli biriymiş. Sab'a iyi bir arkadaş olacaktır."

"Şüphesiz, ama şimdi yanında en sevdiği arkadaş olmadan onunla evlenmek zorunda kalacak."

Loth başını salladı, anılarında kaybolmuştu. O ve Sabran evlendiklerinde birbirlerini evlendireceklerine dair hep söz vermişlerdi. Töreni kaçırarak olması bıçağın son darbesiydi.

Onun yüzünü gören Kit teatral bir iç geçirdi. "İkimize de yazık," dedi. "Kraliçe Sabran evlenirse Kate Withy'yi benimle dans etmeye davet edeceğime ve son üç yıldır ona ak dolu şiirler gönderen adam olarak maskemi d ü  ü r e c e ğ i m e dair kendime söz verdim. Şimdi buna cesaret edip edemeyeceğimi asla öğrenemeyeceğim."

Loth, onlar yemeklerini bitirirken Kit'in dikkatini dağıtmasına izin verdi. Arkadaşı bu yolculukta onunla birlikte geldiği için gerçekten şanslıydı, yoksa şimdiye kadar delirmiş olurdu.

Gece yarısı, Yscal'lar çekilmeye başladığında saray sessizleşti. Kit, Loth'un hanımefendiyle görüşmeden döndüğünde kapısını alacağına dair söz aldıktan sonra odasına döndü.

Cárscao'da bir yerde her saat başı bir an çalıyordu. S a a t üçe yaklaşırken Loth ayağa kalktı ve baselardını yanındaki kılıfına soktu. Tutuculardan birinden kırmızı alevli bir mum aldı ve sütun dizisinden ayrıldı.

Isalarico Kütüphanesi Kurtuluş Sarayı'nın kalbini oluştuyordu. Loth kapılarına doğru yürürken solundaki koridoru neredeyse kaçıyordu. Koridorun sonundaki kapıya yaklaştı, anahtarı kilidinde buldu ve Özel Mabedin karanlığına adım attı.

Elindeki mumun ışığı tonozlu tavanda titriyordu. Dua kitapları ve kırık heykeller yere saçılmıştı. Kraliçe Rosarian'ın bir portresi yıkıntılar arasındaydı, yüzü neredeyse tanınmayacak şekilde bıçaklanmıştı. Erdemliliğe dair tüm kanıtlar burada saklanmış ve kilit altına alınmıştı.

Kutsal alanın sonundaki vitray pencerenin önünde bir figür duruyordu. Elinde doğal alevli bir mum tutuyordu. Ona dokunabilecek kadar yaklaştığında Loth sessizliği bozdu.

"Leydi Priessa."

"Hayır, Lord Arteloth." Başlığını indirdi. "Batı'nın prensesine bakıyorsunuz."

Mumun temiz alevinde kadının yüz hatları Loth'a açıkça görünüyordu. Kahverengi teni ve koyu, kalın kaşları. Bir kartal burnu. Saçları siyah kadifeydi, o kadar uzundu ki dirseklerine kadar uzanıyordu ve gözleri o kadar çarpıcı bir kehribar rengiydi ki topaza benziyordu. Vetalda Hanesi'nin gözleri.

"Donmata," diye mırıldandı

Loth. Kadın onun bakışlarını
tuttu.

Kral Sigoso ve merhum Kraliçe Sahar'ın tek varisi. Marosa Vetalda'yı daha önce bir kez, Ascalon'un kuruluşunun bininci yılını kutlamak için Inys'e geldiğinde görmüştü. O zaman hâlâ Aubrecht Lievelyn ile nişanlıydı.

"Anlamıyorum." Mumu daha sıkı kavradı. "Neden nedimeniz gibi giyindiniz?"

"Priessa güvendiğim tek kişi. Sarayda fark edilmeden dolaşabilmem için bana kıyafetini ödünç veriyor."

"Bizi Perunta'dan almaya gelen sen miydin?"

"Hayır. O Priessa'ydı." Loth konuşmaya başladığında, eldivenli parmağını dudaklarına götürdü. "İyi dinleyin Lord Arteloth. Yscalin sadece İsimsiz Olan'a tapmıyor. Aynı zamanda Drakon egemenliği altındayız. Fýredel, Yscalin'in gerçek kralı ve casusları her yerde pusuya yatmış durumda. Bu yüzden taht odasında yaptığım gibi davranmak zorunda kaldım. Hepsi bir gösteri."

"Ama-"

"Temperance Dükü'nü arıyorsunuz. Fynch öldü, aylardır da öyle. Onu Erdemlilik adına benim için bir görevi yerine getirmesi için gönderdim ama . asla geri dönmedi."

"Virtudom." Loth ona baktı. "Benden ne istiyorsun?"

"Yardımanızı istiyorum, Lord Arteloth. Wilstan Fynch'in yapamadığını benim için yapmanızı istiyorum."

Yaz bitmek üzereydi. Rüzgârda bir serinlik vardı ve günler giderek kısalıyordu. Özel Kütüphane'de Margret, Ead'e bir kitap rafının parşömen işçiliğinde yuvalanmış bir düğüm uğur böceğini göstermişti ve nehrin aşağısına gitme zamanının geldiğini anlamışlardı.

Bir gün sonra Sabran, sarayın Inys'teki en eski kraliyet saraylarından biri olan Briar House'a taşınmasına karar vermişti. İkinci Marian döneminde inşa edilen saray, Ascalon'un dış mahallelerine yayılıyor ve Chesten Ormanı'nın kadim avlanma alanına sırtını dayıyordu. Saray buraya genellikle sonbaharda giderdi ama Sabran Lievelyn'le mabedinde evlenmeyi tercih ettiğinden, saray burada normalden daha erken ikamet edecekti.

Sarayın taşınması her zaman bir katlama ve paketlenme kaosuna sahne olurdu. Ead, Margret ve Linora ile birlikte birçok arabadan biriyle yola çıkmıştı. Sandıklara kilitlenmiş eşyaları da onları takip etmişti.

Sabran, Lievelyn ile birlikte yaldızlı tekerlekleri olan bir arabaya binmişti. Alay Berethnet Mile'da -başkenti ikiye bölen geniş cadde- ilerlerken, Ascalon halkı kraliçeleri ve yakında prens olacak eşleri için el sallayıp tezahürat yapmıştı.

Briar Evi, Ascalon Sarayı'ndan daha sıcaktı. Pencereleri orman camıydı, koridorları damalı desenli bal rengi taşlarla döşenmişti ve duvarları, sıcaklığı başka hiçbir şeye benzemeyen siyah tuğlayla kaplıydı. Ead burayı çok sevmişti.

Saray geldikten iki gün sonra kendini mum ışığıyla aydınlatılmış Huzur Odası'ndaki bir dansta buldu. Bu gece kraliçe, odacılarına ve nedimelerine, kendisi yatak odasındaki hanımlarıyla kâğıt oynarken gidip eğlenmelerini söylemişti.

Bir viyolonseli hafif bir müzik çalıyordu. Ead sıcak şarabını yudumladı. Garipti ama kraliçeyle birlikte değil de burada olduğu için neredeyse üzülyordu. Briar House'daki Özel Oda, kitap rafları, şöminesi ve viyol çalan Sabran'ıyla davetkârdı. Günler geçtikçe müziği melankoliye dönüşmüş, kahkahaları sessizliğe gömülmüştü.

Ead odanın diğer tarafına baktı. Gece Şahini Lord Seyton Combe onu izliyordu.

Sanki onu görmemiş gibi arkasını döndü, ancak o yaklaştı. Tıpkı güneş ışığını kesen bir gölge gibi.

"Bayan Duryan," dedi adam. Üzerinde görgü kuralları kitabına benzeyen bir kolye bulunan bir cübbe yakası takıyordu. "İyi akşamlar."

Ead küçük bir reverans yaptı ve yüzünü kayıtsızlık maskesine dönüştürdü. Nefretini bastırabilirdi ama ona gülümsemeyecekti. "İyi akşamlar, Majesteleri."

Uzun bir sessizlik oldu. Combe kendine özgü gri gözleriyle onu inceledi.

"Benim hakkımda iyi düşünmediğinizi hissediyorum," dedi, "Bayan Duryan."

"Hakkınızda herhangi bir fikir oluşturacak kadar sık düşünmüyorum sizi, Majesteleri."

Ağzının kenarı irkildi. "İyi bir vuruş." Kadın özür dilemedi.

Bir görevli onlara şarap ikram etti ama Combe bir el hareketiyle reddetti. "Katılmıyor musunuz lordum?" Ead, onu kendi raflarından birine gerdiğini hayal ederken bile kıbarca sordu.

"Asla. Kulaklarım ve gözlerim taca yönelik tehlikelere karşı her zaman açık olmalı ve içki ikisini de kapatmak için çok çalışıyor." Combe sesini yumuşattı. "Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, sarayda benim gibi bir dostun olduğu konusunda seni rahatlatmak istedim. Başkaları senin hakkında fısıldayabilir ama görüyorum ki Majesteleri senin danışmanlığına değer veriyor. Tıpkı benimkine değer verdiği gibi."

"Bunu söylemeniz çok nazikçe."

"Nazık değil. Sadece gerçek." Kıbarca eğildi. "İzninizle."

Kalabalığı yarararak uzaklaştı ve Ead merak içinde kaldı. Combe amaçsız hiçbir şey yapmazdı. Belki de yeni bir istihbaratçıya ihtiyacı olduğu için onunla konuşmuştu. Belki de onun Earsy hakkındaki bilgileri Chassar'dan öğrenip kendisine aktarabileceğini düşünmüştü.

Cesedimi çiğne, yırtıcı kuş.

Aubrecht Lievelyn yüksek koltuklardan birinde oturuyordu. Sabran dairelerinde saklanırken, nişanlısı her zaman tebaasının arasındaydı ve coşkusuyla Inysh'in gururunu okşuyordu. Şu anda, Zeedeur'dan gemiden yeni inmiş olan kız kardeşleriyle konuşuyordu.

İkizler, Prenses Bedona ve Prenses Betriese yirmi yaşındaydı. Günlerini sadece anne karnında birlikte büyüyenlerin bildiği sırlara gülerek geçiriyor gibiydiler.

En büyük kız kardeş ve veliaht olan Prenses Ermuna, Sabran'dan yarım yaş büyüktü. Kardeşinin aynısıydı, uzun boylu ve dikkat çekiciydi, aynı soluk ten rengine sahipti. Kalın kızıl saçları kalçalarına kadar dalgalanıyordu. Kolları altın ipekten bir astarı ortaya çıkaracak şekilde yırtılmış, ardından her biri bir erdemi temsil eden altı brokar manşetle çekilmişti. Inysh nedimleri onu taklit etmek için kendi kollarına kurdeleler bağlamaya başlamışlardı bile.

"Hanımefendi Duryan."

Ead döndü, sonra da alçak sesle reverans yaptı. "Majesteleri."

Zeedeur'un Dul Düşesi ve Truyde'nin büyükannesi Aleidine Teldan utt Kantmarkt yanına gelmişti. Kulaklarından madeni para büyüklüğünde yakutlar damlıyordu.

"Sizinle tanışmayı çok istiyordum." Sesi gümüşü ve yumuşaktı. "Büyükelçi uq-Ispad sizin onun gururu ve neşesi olduğunuzu söylüyor. Bir erdem timsali."

"Ekselansları çok nazik."

"Kraliçe Sabran da sizden övgüyle bahsediyor. Bir din değiştirenin burada huzur içinde yaşayabildiğini görmek beni memnun ediyor." Bakışları yüksek koltuklara doğru kaydı. "Mentendon'da daha özgür düşünceliyiz. Umarım bizim etkimiz bu ülkede şüphecilere ve dinden dönenlere yönelik muameleyi yumuşatır."

Ead içti.

"Ekselanslarını nereden tanıdığınızı sorabilir miyim, Majesteleri?" diye sordu daha güvenli bir konuya yönelerek.

"Uzun yıllar önce Brygstad'da tanışmıştık. Yol arkadaşım merhum Zeedeur Dükü'nün arkadaşıydı," dedi Düşes. "Ekselansları Jannart'ın gömülme törenindeydi."

"Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim. Dük nazik bir adamdı ve Oscarde için şefkatli bir babaydı. Truyde ona çekmiş." Chassar'la derin bir sohbeta dalmış olan torununa doğru baktığında, yüzü ani bir kederle gerildi. "Bağışlayın beni, Bayan Duryan-"

"Benimle oturun, Majesteleri." Ead onu oturması için yönlendirdi. "Evladım, leydime biraz daha şarap getir," diye ekledi itaat etmeye koşan bir hizmetliye.

"Teşekkür ederim." Ead yanına tünediğinde, Dowager Düşes onun elini okşadı. "Ben iyiyim." Hizmetçiden şarabı kabul etti. "Dediğim gibi, Truyde-Truyde gerçekten de Jannart'ın tıpatıp aynısı. Onun kitaplara ve dile olan sevgisini de miras almış. Kütüphanesinde o kadar çok harita ve el yazması vardı ki, ölümünden sonra hepsini nereye koyacağımı bilemedim. Tabii ki çoğunu Niclays'e bıraktı."

Yine o isim. "Doktor Niclays Roos olabilir mi?"

"Evet. Jannart'ın çok iyi bir dostuydu." Durakladı. "Ve benim için. Bunu bilmese bile."

"Saraydaki ilk yılımda buradaydı. Gittiği için çok üzülmüştüm."

"Kendi seçimim değildi." Dowager Düşes, Ead'in pomanderindeki biberiye kokusunu alabilmesi için daha yakına eğildi. "Bunu çoğu kişiye söylememeliyim, hanımefendi.

. . ama Büyükelçi uq-Ispad eski bir dost ve size güveniyor gibi görünüyor." Kadın

katlanabilir bir yelpaze açtı ve dudaklarını onunla gizledi. "Niclays, Kraliçe Sabran'a bir yaşam iksiri yapamadığı için saraydan sürgün edildi."

Ead yüz ifadesini değiştirmemeye çalıştı. "Majesteleri ondan bunu yapmasını mı *istedi*?"

"Ah, evet. Jannart öldükten kısa bir süre sonra, on sekizinci doğum gününde Inys'e geldi ve ona simyacı olarak hizmet vermeyi teklif etti."

"Sanırım onun himayesi karşılığında."

"Gerçekten de öyle."

Pek çok soylu hayat suyunu aramıştı. Ölüm korkusu üzerine oynamak kârlı bir iş olmalıydı ve sarayda uzun zamandır Sabran'ın çocuk yatağından korktuğuna dair söylentiler vardı. Roos genç bir kraliçeyi avlamış, bilim bilgisiyle gözlerini kamaştırmıştı. Bir şarlatan.

"Niclays sahtekâr değildi," dedi Dowager Düşes, sanki Ead'in zihnini okuyabiliyormuş gibi. "Bunu onun için yapabileceğine gerçekten inanıyordu. İksir onlarca yıldır onun tutkusuydu." Sesinde bir hüzün notası vardı. "Majesteleri ona Ascalon Sarayı'nda harika bir lojman ve bir atölye verdi ama anladığım kadarıyla kendini şarap ve kumara verdi. Ve bunu ödemek için kraliyet maaşını kullanmış." Bir sayfanın kadehini doldurmasına izin vermek için durakladı. "İki yıl sonra Sabran, Niclays'in onu dolandırdığına karar verdi. Onu Inys'ten sürgün etti ve dostluğunu arzulayan hiçbir ülkenin ona sığınma hakkı veremeyeceğine karar verdi. Merhum Yüce Prens Leovart onu Orisima'ya göndermeyi tercih etti."

Ticaret merkezi. "Sanırım Majesteleri onun sürgünü konusunda yumuşamadı."

"Hayır. Yedi yıldır orada." Ead kaşlarını

kaldırdı. "Yedi mi?"

Anladığı kadarıyla Orisima, Hisan Burnu'nun Seiikinese limanına bağlı küçük bir adaydı (eğer *ada* çok büyük bir kelime değilse). Orada geçirilecek yedi yıl insanı delirtirdi.

"Evet," dedi Dowager Düşes, onun yüzünü görünce. "Prens Aubrecht'e onu eve getirmesi için yalvardım ama bunu ancak Kraliçe Sabran onu affederse yapacak."

"Onun bu cezayı . . sürgünde olmayı hak ettiğine inanmıyor musunuz, Majesteleri?" Ead girişimde bulundu.

Bir tereddütten sonra cevap geldi: "Yeterince cezalandırıldığına inanıyorum. Niclays iyi bir adam. Jannart için bu kadar derin yas tutmasaydı, böyle davranacağını sanmıyorum. Kendini kaybetmek istedi."

Ead, Truyde'un küçük sapkınlık kitabındaki ismi düşündü. *Niclays*. Kız planında Roos'u mu kullanmak istemişti?

"Sanırım torununuz da Doktor Roos'u tanıyor," dedi.

"Oh, evet. Niclays küçükken onun için bir amca gibiydi." Dowager Düşes yine durakladı. "Anladığım kadarıyla Majesteleri üzerinde biraz nüfuzunuz var. Hanımefendilerinden biri olarak sizin görüşlerinize büyük saygı duyuyor olmalı."

Ead bu soylu kadının neden kendisiyle konuşmaya geldiğini şimdi anlamıştı.

"Kantmarkt'ın Teldan'ı ticaretten anlar," dedi Dul Düşes, sesi yumuşaktı. Bakışlarında yanan bir umut ışığı vardı. "Eğer Niclays adına konuşursanız, sizi zengin bir kadın yapabilirim, Bayan Duryan."

Roslain ve Katryen'in başına gelen bu olmalıydı. Sessiz bir rica, bir tatlandırıcı, Sabran'a bir fısıltı. Ead'in anlayamadığı şey, bunun neden onun başına geldiği idi.

"Ben yatak odasındaki hanımlardan biri değilim," dedi. "Majestelerinin kulağına sahip olduğumu sanmıyorum."

"Bence çok alçakgönüllüsünüz." Dowager Düşes biraz gülümsedi. "Daha bu sabah onu sizinle birlikte Dügüm Bahçeleri'nde yürürken gördüm."

Ead şarabından bir yudum alarak kendine biraz zaman kazandırdı.

Bu tür işlere karışamazdı. Kraliçe ona daha yeni ilgi göstermişken Sabran'ın nefret ettiği biri adına konuşmak aptallık olurdu.

"Size yardımcı olamam majesteleri," dedi Ead. "Leydi Roslain ya da Leydi Katryen'e sorsanız daha iyi olur." Ayağa kalktı ve reverans yaptı. "İzninizle. Başka bir yerde görevim var."

Dowager Düşes bu konuda onu sıkıştıramadan kapıya doğru ilerledi.

Briar Evi'ndeki Kraliyet Yatak Odası, Ascalon Sarayı'ndaki benzerinden çok daha küçüktü. Tavan alçaktı, duvarlar koyu keten meşesiyle kaplanmıştı ve yatağı kıpkırmızı perdeler çevreliyordu. Ead erken gelmişti ama Margret'i içeride otururken buldu.

"Ead," dedi. Sesi, salonun yarısını etkisi altına alan soğuktan kalınlaşmıştı. "İşte şimdi sürprizi bozdun. Siz gelmeden önce yatağı hazırlamış olmayı umuyordum."

"Hiç tanımadığım soylularla boş boş sohbet etmeye devam edebileyim diye mi?"

"Dans edebilesin diye. Eskiden dans etmeyi severdin."

"O zamanlar Gece Şahini'nin görüntüsü beni şimdiki kadar mide bulandırıcı yapmıyordu."

Margret hoşnutsuz bir sesle ayağa kalktı, elinde bir mektup vardı. "Evden mi geliyor?" Ead sordu.

"Evet. Annem babamın haftalardır beni görmek istediğini söylüyor. Anlaşılan bana söyleyecek önemli bir şeyi varmış, ama bütün bunların ortasında ona gidemem."

"Sabran sana izin verirdi."

"Vereceğini biliyorum ama annem burada kalmam için ısrar ediyor. Babamın büyük olasılıkla ne söylediğini bilmediğini ve burada kalmamın benim görevim olduğunu söylüyor ama aslında sanırım benim aracılığımla yaşıyor." Margret iç çekerek mektubu korsajının içine soktu. "Biliyorsun... Posta Müdürü'nün Loth'tan bir şey alacağını düşünecek kadar aptalmışım."

"Yazmış olabilir." Ead bir fustianı kaldırmasına yardım etti. "Combe her mektuba müdahale eder."

Margret, "O zaman belki ben de onun nasıl bir pislik olduğunu anlatan bir mektup yazarım," diye mırıldandı.

Ead gülümsedi. "Yüzünü görmek için para verirdim. Bu arada," diye ekledi, daha sakın bir sesle, "az önce bana da bir ödeme teklif edildi. Kraliçeye dilekçe vermem karşılığında."

Margret kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Kimden?"

"Zeedeur Düşesi'nden. Niclays Roos adına konuşmamı istiyor."

"Bunun sana bir yararı olmaz. Loth bana Sabran'ın o adamdan tutkuyla nefret ettiğini söyledi." Margret kapıya baktı. "Dikkatli ol, Ead. Ros ve Kate'in yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veriyor ama Sab aptal değil. Kulağına fısıldananların ne zaman fazla tatlı olduğunu bilir."

"O oyunları oynamaya hiç niyetim yok." Ead onun dirseğine dokundu. "Bence Loth iyi olacak Meg. Artık dünyanın görüldüğünden daha tehlikeli olduğunu biliyor."

Margret homurdandı. "Onun zekâsını fazla önemsiyorsun. Loth ona gülümseyen herkese güvenecektir."

"Biliyorum." Ead onu omuzlarından tutup kapıya doğru yönlendirdi. "Şimdi git ve dansta biraz sıcak şarap iç. Eminim Yüzbaşı Lintley

sizi görmekten memnun olur."

"Yüzbaşı Lintley mi?"

"Evet. Çok cesur Yüzbaşı Lintley." Margret ayrılırken gözleri biraz parlıyordu.

Linora ortalıkta görünmüyordu. Hâlâ dans ettiğine şüphe yoktu. Ead Kraliyet Yatak Odası'nı tek başına korudu. Ascalon Sarayı'ndaki odanın aksine, iki girişi vardı. Büyük Kapı kraliçe içindi, Küçük Kapı ise eşi için.

Nişanın ilan edilmesinden bu yana Sabran'a yönelik herhangi bir girişim olmamıştı ama Ead bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyordu. Kuş tüyü yatağı kontrol etti, perdelerin arkasına baktı, her duvarı, gobleni ve döşeme tahtasını aradı. İçeri girmenin gizli bir üçüncü yolu olmadığından emindi ama bir şeyleri gözden kaçırmış olma ihtimali onu dürtüyordu. En azından Chassar eşiğe kendisinininkinden daha güçlü yeni korumalar yerleştirmişti. Kısa süre önce meyveden yemişti.

Ead küçük yastıkları dolgunlaştırdı ve dolabı yeniledi. Sabran odaya girdiğinde sıcak bir kömürü yatak ısıtıcısına kapatıyordu. Ead ayağa kalktı ve reverans yaptı.

"Majesteleri."

Sabran yarı kapalı gözlerle onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Geceliğinin üzerine kolsuz bir entari giymişti ve belinde mavi bir kuşak vardı. Ead onu hiç bu kadar çıplak görmemişti.

"Bağışlayın beni," dedi Ead sessizliği doldurmak için. "Geç saatlere kadar dinlenmeyeceğinizi sanıyordum."

"Son zamanlarda çok kötü uyudum. Doktor Bourn zihnimi dinlendirmek için saat onda dinlenmeye çalışmamı söyledi," dedi Sabran. "Uykusuzluk için bir tedavi biliyor musun, Ead?"

"Şu anda bir şey alıyor musunuz, madam?" "Uyku suyu. Gece soğuksa bazen de caudle."

Uyku suyu, setwall kaynağına verilen Inysh adıydı. Bazı tıbbi özellikleri olsa da, çok az işe yaradığı açıktı.

Ead, "Lavanta, toprak elması ve sütte kaynatılmış kaymakotu kökü tavsiye ederim," dedi, "bir kaşık da gülsuyu."

"Gülsuyu."

"Evet, madam. Ersyr'de gül kokusunun tatlı rüyalar getirdiğini söylerler."

Sabran yavaşça kuşağını çözdü.

"İlacınızın tadına bakacağım. Başka hiçbir şey işe yaramadı," dedi. "Kate geldiğinde ona ne getireceğini söyleyebilirsin."

Ead başını hafifçe sallayarak yaklaştı ve kuşağı ondan aldı. Sabran'ın gözleri gölgelerle çevriliydi.

"Majestelerini rahatsız eden bir şey mi var?" Ead onun parmaklıklardan inmesine yardım etti. "Uykunuzu kaçıran bir şey mi var?"

Cevap beklemeden nezaketen sormuştu. Sabran onu şaşırtacak şekilde bir cevap verdi.

"Wym." Bakışları ateşin üzerindeydi. "Bin yılın neredeyse bittiğini söyledi. Atam İsimsiz Olan'ı yok edeli bin yıldan biraz fazla oldu."

Alnında bir çatıklık vardı. Geceliğiyle orada öylece dururken, canı onu gördüğünde ne kadar savunmasız görünüyorsa o kadar savunmasız görünüyordu.

"Wym'lerin ikiyüzlülük için çatalı dilleri vardır, madam." Ead parmaklığı bir sandalyenin arkasına astı. "Fýredel uykusundan dolayı hâlâ zayıf, ateşi henüz tam olarak yanmadı. Berethnet ve Lievelyn'in birleşmesinden korkuyor. Zihnine kuşku tohumları ekmek için bilmecelerle konuşuyor."

"Başarılı oldu." Sabran yatağa uzandı. "Görünüşe göre evlenmeliyim. Inys için."

Ead buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Evlenmek istemiyor musunuz, madam?" diye sordu sonunda. "Bunun bir önemi yok."

Sabran'ın bu konu dışında her konuda gücü vardı. Meşru bir varis sahibi olabilmesi için evlenmesi gerekiyordu.

Roslain ya da Katryen burada olmalıydı. Yatmak için saçlarını tararken korkularını yatıştırırlardı. Söylenecek doğru şeyleri, onu Prens Aubrecht'le birleşmesi için gerekli olan ruh halinde tutarken rahatlatmanın doğru yolunu biliyorlardı.

"Rüya görüyor musun, Ead?"

Nereden geldiği belli değildi ama Ead soğukkanlılığını korudu. "Çocukluğumu hayal ediyorum," diye cevap verdi, "ve gün ışığında etrafımda gördüğüm şeyleri, yeni duvar halılarına dokunduğumu."

"Bunu özlüyorum. Korkunç şeyler hayal ediyorum," diye mırıldandı Sabran. "Yatak odasındaki hanımlarıma anlatmıyorum, çünkü benden korkacaklarını düşünüyorum, ama Onları sana anlatacağım, Ead Duryan, eğer dinlersen. Sen daha sağlam bir yapıya sahipsin."

"Elbette."

Ateşin yanındaki kilimin üzerine, sırtı gergin bir şekilde oturan Sabran'a yakın bir yere kıvrıldı.

"Bir ormanda gölgeli bir çardak hayal ediyorum," diye başladı, "güneş ışığının çimenlere vurduğu bir yer. Girişi mor çiçeklerden oluşan bir geçit, sanırım sabra çiçekleri."

Bilinen dünyanın sonunda yetişirlerdi. Nektarlarının yıldız ışığı gibi parladığı söylenirdi. Bu kadar kuzeyde efsaneleşmişlerdi.

"Çardaktaki her şey güzel ve kulağa hoş geliyor. Kuşlar büyüleyici şarkılar söylüyor ve esinti ılık, yine de beni götüren yol kanla mücevherlenmiş."

Ead, aklının bir köşesinde bir şey parıldasa da başıyla onayladı.

"Yolun sonunda büyük bir kaya buluyorum," diye devam etti Sabran, "ve benim olduğumu düşünmediğim bir elimle ona dokunmak için uzanıyorum. Kaya ikiye ayrılır ve içeride-" Sesi dalgalandı. "İçeride-"

Bir odacının kraliyet mensubuna dokunma izni yoktu. Yine de, o asık suratı gören Ead kendini Sabran'a uzanırken ve onun ellerinden birini kendi ellerinin arasına alırken buldu.

"Madam," dedi Ead, "ben buradayım."

Sabran başını kaldırdı. Bir an geçti. Yavaşça diğer elini parmaklarının örgüsünü kavrayacak şekilde hareket ettirdi.

"Yarığın içinden kan taşıyor ve kollarım, karnım kanla dolup taşıyor. Kayanın içinden geçip kuzeydekiler gibi ayakta duran bir çemberin içine giriyorum. Ve etrafımda dağılmış kemikler var. Küçük kemikler." Gözleri kapandı ve dudakları titredi. "Korkunç kahkahalar duyuyorum ve bu kahkahaların bana ait olduğunu fark ediyorum. Ve sonra uyanıyorum."

Ead kraliçeye bakmaya devam etti. Sabran haklıydı. Roslain ve Katryen korkmuş olmalıydı.

"Bu gerçek değil." Ead onu daha sıkı kavradı. "Bunların hiçbirisi gerçek değil."

"Bu ülkede bir cadı hikâyesi var," dedi Sabran, duyamayacak kadar uzaklara dalmış bir halde. "Çocukları çalıp ormana götürürmüş. Bunu biliyor musun, Ead?"

Bir süre sonra Ead, "Ormanın Hanımı" dedi. "Sanırım

Lord Arteloth bana anlattığı gibi sana da anlatmıştır."

"Leydi Margret."

Sabran başını salladı, bakışları mesafeliydi. "Bunu kuzeydeki tüm çocuklara anlatırlar. Onun yürüdüğü Haithwood'dan uzak durmaları için onları uyarırlar. Atamdan çok önce yaşamış olmasına rağmen tebaam arasında onun korkusu hâlâ var." Yakasında tüyler diken diken oldu. "Annem bana denizle ilgili hikâyeler anlatırdı, karayla ilgili değil. Ormanın Hanımı'na hiç inanmadım. Şimdi bir cadı olmasından ve hâlâ yaşayıp büyüsünü üzerimde uygulamasından korkuyorum."

Ead hiçbir şey söylemedi.

"Bu sadece bir rüya," dedi Sabran. "Diğer gecelerde rüyamda çocuk yatağını görüyorum. İlk kanımı içtiğimden beri gördüğüm gibi. Kızım içimden çıkmaya çalışırken ben ölmeye yatıyorum. İpeği kesen bir bıçak gibi bedenimi yırttığını hissediyorum. Bacaklarımın arasında, onu yutmak için bekleyen İsimsiz Olan."

Ead sarayda geçirdiği sekiz yıl boyunca ilk kez Sabran'ın göz kapaklarında boncuk boncuk yaşlar gördü.

"Kan akmaya devam ediyor, demir ocağındaki demir gibi sıcak. Kalçalarımaya yapışıyor, onları birbirine yapıştırıyor. Çocuğumu ezdiğimi biliyorum, ama nefes almasına izin verirsem .

. . canavarın çenesine düşecek." Sabran gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında kupkuruydular. "Bana en çok bu kâbus işkence ediyor."

Tacın ağırlığı onu çok yormuştu. "Rüyalar geçmişimizin derinliklerine ulaşır," dedi Ead sessizce. "Lord Arteloth sana Ormanın Hanımı'nın hikâyesini anlatmıştı ve o hikâye şimdi sana musallat olmak için geri geldi. Zihin sık sık tuhaf yerlere gider."

"Sana katılabilirim," dedi Sabran, "Lord Arteloth o hikâyeyi benimle paylaşmadan çok önce iki rüya da görmemiş olsaydım."

Loth bir keresinde Ead'e Sabran'ın mum olmadan uyuyamadığını söylemişti. Artık nedenini biliyordu.

"Gördüğün gibi Ead," dedi kraliçe, "uyumuyorum çünkü sadece kapımdaki canavarlardan değil, aynı zamanda kendi zihnimin yaratabileceği canavarlardan da korkuyorum. İçimde yaşayanlardan."

Ead onun elini biraz daha sıkı tuttu.

"Sen Inys Kraliçesisin," dedi. "Hayatın boyunca bir gün bu tacı giyeceğini biliyordun." Sabran onun yüzüne baktı. "Halkın için korkuyorsun ama bunu sarayına gösteremiyorsun. Gündüzleri o kadar çok zırh giyiyorsun ki, geceleri artık onları taşıyamıyorsun. Geceleri sadece etten ibaretsin. Ve bir kraliçenin bedeni bile korkuya eğilimlidir."

Sabran dinliyordu. Göz bebekleri neredeyse gözlerindeki yeşili silecek kadar büyümüştü.

"Karanlıkta çıplak kalırız. En gerçek benliğimiz. Gece, korkunun bize en çok geldiği, onunla savaşmak için hiçbir yolumuzun olmadığı zamandır," diye devam etti Ead. "İçinize sızmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Bazen başarılı da olabilir ama asla sizin gece *olduğunuzu* düşünmeyin."

Kraliçe bunu düşünüyor gibiydi. Ellerine baktı ve başparmağını yavaşça Ead'in avucunda daire içine aldı.

"Güzel sözlerinden daha fazlası," dedi. "Onları çok sevdim, Ead Duryan."

Ead onun gözlerinin içine baktı. İki değerli taşın yere düştüğünü, içten içe paramparça olduğunu hayal etti. Bunlar Sabran Berethnet'in gözleriydi.

Eşiğin hemen ötesinden gelen ayak sesleri. Katryen, geceliğiyle Leydi Arbella Glenn'in koluna girmiş içeri girerken Ead ayağa kalktı ve ellerini önünde kavuşturdu. Sabran en eski yatak arkadaşına uzandı.

"Bella," dedi, "yanıma gel. Seninle evlilik hazırlıklarını konuşmak istiyorum."

Arbella gülümsedi ve onu elinden tutan kraliçesine doğru topallayarak yürüdü. Nemli gözleri ve dingin ifadesiyle Arbella, çocuğuna bakan bir anne gibi Sabran'ın siyah saçlarını kulağının arkasından okşadı.

"Bella," diye mırıldandı Sabran, "asla ağlama. Buna dayanamam." Ead kayıp gitti.

Sabran ve Arbella uyuduktan sonra Ead Katryen'e kaynatmadan bahsetti ve Cüppeli Hanım şüpheli görünse de kaynatmayı getirtti. Tadına bakılıp teslim edildikten sonra kraliyet daireleri mühürlendi ve Ead gece nöbeti için yerini aldı.

Kalyba.

Ormanın Hanımı'nın Lasia'da kullandığı isim buydu. Inysh cadının çok uzaklarda da olsa hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu. Ve ininin girişinin sabra çiçekleriyle korunduğunu da.

Sabran Sonsuzluk Kulesi'ni hiç görmemişti. Eğer rüyasında görüyorsa, bir şeyler dönüyordu.

Saatler geçti. Ead kıpırdamadan duruyor, gölge ve ay ışını arasında herhangi bir hareket olup olmadığını izliyordu.

Siden karanlığa bürünmesine izin verdi. Bir canı, ne kadar yetenekli olursa olsun, bu yeteneğe sahip değildi. Kapılardan birine başka biri gelirse, onu görecekti.

Saatlerden birine yakın bir yerde, yine gece nöbetinde olan Roslain Crest elinde bir mumla belirdi.

"Bayan Duryan," dedi. "Leydi Roslain."

Bir süre sessizlik içinde durdular.

"Beni niyetinizden habersiz sanmayın," dedi Roslain. "Ne yaptığınızı gayet iyi biliyorum. Leydi Katryen de öyle."

"Sizi gücendirdiğimin farkında değildim, efendim-"

"Beni aptal yerine koyma. Kraliçeye yaklaştığını görüyorum. Onun gözüne girmeye çalıştığını görüyorum." Gözleri karanlığın içinde safir gibi karanlıktı. "Leydi Truyde senin bir büyücü olduğunu söyledi. Sebepsiz yere böyle bir suçlama yapacağını düşünemiyorum."

"Mahmuzları ve kuşağı aldım. Dawnsinger'ın sahte inancından vazgeçtim," dedi Ead. "Yoldaşlık Şövalyesi bize din değiştirenleri kucaklamamızı söylüyor. Belki de onu daha iyi dinlemelisiniz leydim."

"Ben Adalet Şövalyesi'nin kanındanım. Bana nasıl hitap ettiğinize dikkat edin, Bayan Duryan."

Aralarında bir sessizlik daha çınladı.

"Eğer ona gerçekten değer veriyorsan," dedi Roslain daha yumuşak bir sesle, "yeni konumunla ilgili bir sorunum yok. Pek çok Inysh'in aksine, benim din değiştirenlere karşı değilim. Aziz'in gözünde hepimiz eşitiz. Ama sadece hediye ve zenginlik peşindeysen, onun yanından ayrılmanı sağlarım."

"Ne hediye ne de zenginlik peşindeyim. Sadece Aziz'e elimden geldiğince hizmet etmek istiyorum," dedi Ead. "İkimiz de daha fazla dostunun onun yanından koparılmaması konusunda hemfikir olamaz mıyız?"

Roslain gözlerini kaçırdı.

"Loth'un sana düşkün olduğunu biliyorum," dedi Ead'in zorlandığını görebildiği bir sesle. "Bu yüzden senin için en iyisini düşünmeliyim." Daha da zorlanarak devam etti: "İhtiyatımı bağışlayın. Etrafını saran örümcekleri izlemek yorucu, tek düşündükleri tırmanmak-"

Kraliyet Yatak Odası'ndan bir çığlık yükseldi. Ead kalbi küt küt atarak kapıya doğru döndü.

Koğuşlarda hiçbir hareket yoktu. Hiçbir canı o odaya giremezdi.

Roslain ona baktı, dudakları ayrılmış, gözleri büyümüştü. Ead anahtarı Roslain'in donmuş elinden aldı ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Acele et Ead, aç şunu," diye bağırdı Roslain. "Yüzbaşı Lintley! Sör Gules!"

Ead anahtarı kilidin içinde çevirdi ve kapıyı açtı. Ocaktaki ateş kısık bir şekilde yanıyordu.

"Ead." Yatağın üzerinde bir şekil hareket etti. "Ead, Ros, lütfen, Arbella'yı uyandırmalısınız." Sabran'ın saçları örgüsünden kurtulmuştu. "Uyandım ve eline uzandım, o kadar soğuktu ki-" Hıçkırarak ağladı. "Oh, Aziz, öyle olmadığını söyle-"

Yüzbaşı Lintley ve Sör Gules Heath kapıda belirdiler, kılıçlarını çekmişlerdi. "Tanrı aşkına, Leydi Roslain, yaralı mı?" Heath havladı.

Roslain aceleyle kraliçesinin yanına giderken, Ead yatağın diğer tarafına, yorganın altında küçük bir figürün yattığı yere doğru döndü. Ead nabzını boşuna aramadan önce bile anlamıştı. O uzaklaşırken korkunç bir sessizlik çöktü.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi.

İki adam başlarını öne eğdi. Roslain bir elini ağzına götürerek ağlamaya başladı.

"Evlendiğimi görmedi," dedi Sabran belli belirsiz. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ona söz verdim."

18

Doğu

Başkente yolculuk iğrençti. Niclays günlerce havasız tahtirevan içinde uyulamaktan ya da tahta perdelerin arasından manzaraya gözlerini kısarak bakmaktan başka pek bir şey yapamadan yolculuk etti.

Ginura, Hisan Burnu'nu koruyan sıradağlar olan Ayı Çenesi'nin kuzeyinde yer alıyordu. Ticaret yolu, bir kavşağa varmadan önce dağın eteklerinden ayrılıyordu.

Niclays Seiiki'ye geldiği günden beri Ginura'yı ziyaret etmeyi hayal ediyordu. O zamanlar, çok az Batılının görebileceği bir yerde yaşama şansına sahip olduğu için minnettardı.

Brygstad Sarayı'na çağrıldığını ve Leovart'ın Sabran'ın Virtudom'dan atılmasını emrettiği haberini verdiğini hatırlıyordu. Seyton Combe onu Dearn Kulesi'nde Berethnet parasını kötüye kullanması konusunda uzun uzun sorguladıktan sonra öfkesinin yatıştığını düşünmüştü. Safça, bunun kısa bir sürgün olacağına inanmıştı.

Ancak üçüncü yıldan sonra, dünyanın kıyısındaki bu küçük evin onun son dinlenme yeri olacağını anlamıştı. İşte o zaman keşif hayalleri kurmayı bırakmış ve sadece ev hayalleri kurmaya başlamıştı. Artık dünyaya duyduğu eski merakın uyandığını hissedebiliyordu.

Yolculuğun ilk gecesinde dağ eteklerindeki bir handa mola verdiler ve Niclays burada bir kaplıcada yıkandı. Cape'in uzaktaki ışıklarına baktı.

Hisan ve Orisima olan kor ve yedi yıla yakın bir süredir ilk kez yeniden nefes alabildiğini hissetmeye başladı.

Bu his uzun sürmedi. Ertesi sabah, sandalye taşıyıcıları kuzeye taşıdıkları baykuş suratlı Ment'ten, ejderhalara tüküren, nefesinde kızıl hastalık olması gereken bir prensin casusundan şikâyet etmeye başladılar. Karşılığında bazı sözler söylendi ve o noktadan sonra sarsıntı daha da arttı. Sandalye taşıyıcıları da kimsenin sevmediği, dağ kedilerinin götürmesi için yol kenarına ağlayarak bırakılan küstah bir adam hakkında şarkı söylemeye başladılar.

Niclays onlara Seiikinese dilinde "Evet, evet, çok komik," diye havladı. "Bir daha hiç görülmemek üzere uçurumdan nehre düşen dört sandalye taşıyıcısı hakkında şarkı söyleyeyim mi?"

Tek yaptığı onları güldürmek oldu.

Bu olayın ardından sayısız şey ters gitti. Tahtirevanın bir tutamağı kırıldı ("Büyük Kwiriki bu baykuş adamı yıka!") ve tamir etmesi için bir marangoz getirilirken yolculuklarını ertelemek zorunda kaldılar. Tekrar yola koyulduklarında, sandalye taşıyıcıları nihayet Niclays'in uyumasına izin verdi.

Sesler duyduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Sandalye taşıyıcıları Büyük Keder'den bir ninni söylüyorlardı.

*Sus çocuğum, rüzgâr yükseliyor. Kuşlar
bile sessiz.
Gözyaşlarını durdur. Ateş püskürtenler bizi duyacak.
Şimdi uyu, uyu, yoksa geldiklerini göreceksin. Bana
tutun ve gözlerini kapat.*

Mentendon'da buna benzer beşik şarkıları vardı. Niclays, annesinin onu kucağına oturtup mırıldanacağı kadar küçükken, babasının ikisini de kemerinin korkusuyla titreten öfkeler içinde içtiği zamanları hatırlamak için hafızasını zorladı. Neyse ki, bir keresinde öylesine sarhoş olmuştu ki, bir uçurumdan aşağı düşecek kadar iyi davranmıştı ve bu da onun sonu olmuştu.

Bir süre için her şey huzur içinde geçmişti. O zamanlar Helchen Roos oğlunun büyüüp bir kutsal kişi olacağına ve babasının pek çok günahının kefaretni ödeyeceğine kendini inandırmıştı. Her gün bu sonuç için dua etmişti. Bunun yerine Niclays, ona göre, zamanını ya ölü bedenleri kesip açarak ya da bir büyücü gibi iksirlerle **u ğ r a ş a r a k** geçiren hastalıklı bir hedonist haline gelmişti. (Niclays'in de kabul ettiği gibi, bu bir

temelsiz izlenim.) Ona göre bilim, günahların en büyüğü, erdemin aforozuydu.

Elbette, Zeedeur Markisi ve Prens Edvart'la beklenmedik dostluklarını keşfettiğinde yine de hemen ona mektup yazmış, sanki varlığının her yönü hakkında ona eziyet ettiği yıllar hiçbir şey değilmiş gibi, kendisini saraya davet etmesini istemişti. O ve Jannart onun mektuplarını yok etmenin yollarını bulmayı bir spor haline getirmişlerdi.

Bunu düşünmek onu günlerdir ilk kez gülümsetmişti. Ormandaki böceklerin cırtlısı onu uykuya geri gönderdi.

Sıcaktan, sıkıntıdan ve hapsedilmekten ölebileceğini düşündüğü iki acı dolu günden sonra tahtirevan durdu. Çatıya vurulan bir ses onu uykusundan uyandırdı.

"Dışarı."

Kapı kayarak açıldı ve içeri güneş ışığı doldu. Niclays tahtirevanından bir su birikintisinin içine düşercesine indi.

"Galian'ın *kuşağı*!"

Sandalye taşıyıcılarından biri bastonunu onun arkasından fırlattı. Tahtirevanı omuzlarına aldılar ve yola geri döndüler.

Niclays a r k a l a r ı n d a n , "Bir dakika bekleyin," diye bağırdı. "*Durun* dedim, lanet olsun size!

Nereye gideceğim ben?"

Tek cevap kahkahalar oldu. Niclays küfretti, bastonunu aldı ve şehrin batı kapısına doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında cübbesinin etekleri sıırıslılandı ve yüzünden ter damlıyordu. Askerleri bekliyordu ama zırhlı kimseyi göremedi. Seiiki'nin kadim başkentine girerken güneş başının tepesini yakıyordu.

Ginura Kalesi bir devdi. Beyaz duvarlı kompleks, şehrin ortasındaki büyük bir tepenin üzerinde yükseliyordu. Bir arkadaşı Niclays'e bahçelerindeki yolların deniz kabuklarından yapıldığını ve tuzlu su hendeğinin, vücutları kristal kadar berrak balıklarla ışıldadığını söylemişti.

Şehrin en dış bölgesi olduğunu tahmin ettiği Deniz Yatağı Kasabası'nın hareketli pazarlarının önünden geçti. Taş döşeli sokaklarında yağlı kâğıttan şemsiyeler, yelpazeler ve şapkalar dalgalanıyordu. İnsanlar saraya bu kadar yakinken Hisan Burnu'nda giydiklerinden daha soğuk tonlar giyiyorlardı -yeşil, mavi ve gümüş- ve saçları ağdalanmış, gösterişli şekillerde sarılmış, deniz camından süsler, tuz çiçekleri ve sığır kabuklarıyla süslenmişti. Buradaki elbiseler kaygan ve parlaktı, bu yüzden giyen kişi hareket ettiğinde güneşte parlıyorlardı. Niclays loş

Ginura'da denizden yeni çıkmış gibi görünmenin moda olduğunu hatırlıyordu. Bazı saray mensupları kirpiklerini bile yağlardı.

Boyunlar dallanan mercanlarla ya da üst üste binmiş balık pulları gibi görünecek şekilde düzenlenmiş küçük çelik plakalarla çevrelenmişti. Dudaklar ve yanaklar ezilmiş incilerle ışıldardı. Çoğu vatandaşın dans eden inciler takması yasaktı, çünkü bunlar kraliyetin ve tanrı tarafından seçilmişlerin sembolleriydi, ancak Niclays çekirdeği olmayan şekilsiz incilerin genellikle toz haline getirilip zenginlere satıldığını duymuştu.

Bir akçaağacın gölgesinde iki kadın birbirlerine tüyden top atıyorlardı. Güneş, tüccarların ve balıkçıların mallarını zarif sedir kayıklardan indirdiği kanallarda parlıyordu. Bu şehrin büyük bir kısmının beş yüzyıl önceki Büyük Keder'de yanıp kül olduğunu hayal etmek zordu.

Niclays yürürken tedirginliği şaşkınlığını gölgede bıraktı. Sandalye taşıyıcıları, Ateşin Rahmi'ne lanet olsun, Vali'den mektubu ve diğer tüm eşyalarını almışlardı. Bu, artık bir yabancı sanılabileceği anlamına geliyordu ve bu durumda Ginura Kalesi'ne gidip kendini açıklayamazdı. Nöbetçiler onun bir canı olduğunu düşünebilirdi.

Yine de başka seçeneği yoktu. İnsanlar onun varlığını fark etmeye başlamıştı. Her yönden ona gergin bakışlar geliyordu.

"Doktor Roos?"

Bir ses Mentish dilinde konuşuyordu. Niclays döndü.

Kendisini selamlayanın kim olduğunu görünce yüzü güldü. Kaplumbağa kabuğu gözlüklü, ince kemikli bir adam kalabalığın arasından ağır ağır ilerliyordu. Kısa kesilmiş siyah saçlarının şakaklarına ak düşmüştü.

"Doktor Moyaka," diye seslendi Niclays sevinçle. "Oh, Eizaru, seni görmek ne g ü z e l !"

Sonunda, biraz şans. Eizaru, Niclays'ın Orisima'da bir yıl boyunca ders verdiği yetenekli bir cerrahtı. O ve kızı Purumé, anatomi derslerine ilk kaydolanlar arasındaydı ve Niclays hayatında öğrenmeye bu kadar istekli iki insan görmemişti. Bilgisine karşılık ona Seiikinese tıbbı hakkında çok şey öğretmişlerdi. Onlarla tanışmak sürgün hayatında parlak bir nokta olmuştu.

Eizaru kalabalığın arasından sıyrıldı ve kucaklaşmadan önce birbirlerini selamladılar. Yabancıнын biriyle birlikte olduğunu gören insanlar işlerine geri döndü.

"Dostum," dedi Eizaru sıcak bir sesle, hâlâ Mentish dilinde. "Ben de tam sana yazmayı düşünüyordum. Ginura'da ne yapıyorsun?"

Niclays Seiikinese dilinde, "Çeşitli nahoş koşullar nedeniyle Orisima'dan biraz uzaklaştım," dedi. "Hisan Burnu'nun saygıdeğer Valisi beni ev hapsinde tutulmak üzere buraya göndermeye karar verdi."

"Seni buraya her kim getirdiyse sokakta bırakmamalıydı. Tahtırevanla mı geldin?"

"Maalesef."

"Ah. Onları taşıyanlar genellikle yaramazlık yaparlar." Eizaru yüzünü buruşturdu. "Lütfen, biri neden burada olduğunuzu merak etmeden önce evime gelin. Ginura'nın şerefli valisine neler olduğunu anlatacağım."

"Çok naziksiniz."

Niclays, Eizaru'yu bir köprüden geçerek Ginura Kalesi'nin ana kapısına giden çok daha geniş bir caddeye kadar takip etti. Müzisyenler gölgelik havuzlarda çalarken, satıcılar taze istiridye ve deniz üzümü satıyordu.

Ginura'nın meşhur mevsim ağaçlarını göreceği hiç aklına gelmemişti. Dalları caddenin üzerinde doğal bir pavyon oluşturunuyordu. Şu anda yaz için göz kamaştırıcı bir sarıya bürünmüşlerdi.

Eizaru, ipek pazarının yakınında, Ginura'yı kafesleyen çok sayıdaki kanaldan birine sırtını dayamış mütevazı bir evde yaşıyordu. On yıldır duldu ama kızı onunla kalmıştı, böylece tıp tutkularını birlikte sürdürebileceklerdi. Yağmur çiçekleri dış duvarın üzerinden fışkırıyordu ve bahçe pelin otu, mor yapraklı nane ve diğer bitkilerin kokusuyla doluydu.

Onlara kapıyı açan Purumé'ydi. Kısa kuyruklu bir kedi ayak bileklerine dolanmıştı.

"Niclays!" Purumé eğilmeden önce gülümsedi. Babasıyla aynı gözlükleri kullanıyordu ama güneş tenini babasınınkinden daha koyu bir kahverengiye boyamıştı ve bir bez parçasıyla arkada tuttuğu saçlarının dipleri hâlâ siyahtı. "Lütfen, içeri buyurun. Ne beklenmedik bir zevk."

Niclays karşılığında eğildi. "Sizi rahatsız ettiğim için lütfen beni bağışlayın, Purumé. Bu benim için de beklenmedik bir şey."

"Orisima'da sizin onur konuklarıydık. Her zaman hoş geldiniz." Yolculukta kirlenmiş kıyafetlerine bir göz attı ve kıkırdadı. "Ama giyecek başka bir şeye ihtiyacınız olacak."

"Kesinlikle katılıyorum."

İçeri girdiklerinde Eizaru iki hizmetkârını kuyuya gönderdi. "Bir süre dinlenin," dedi Niclays'e. "Bu yolculuktan sonra güneş sarsıntısı yaşayabilirsin. I

hemen Beyaz Nehir Kalesi'ne gidecek ve Sayın Vali ile görüşmek isteyecek. O zaman yemek yiyebiliriz."

Niclays rahatlayarak iç çekti. "Bu harika olur."

Hizmetkârlar kuyudan dönüp küveti doldurduklarında Niclays giysilerinden sıyrılıp çamur ve terden arındı. Soğuk su mutluluk vericiydi.

Bir daha tahtirevanla yolculuk ederse lanet olsun. Onu Orisima'ya kadar sürükleyebilirlerdi.

Yeniden canlanmış bir halde, hizmetkârların misafir odasına bıraktığı yazlık bornozu giydi. Balkonda bir fincan çay buğulanıyordu. Gölgede oturup çayını yudumlarken kanalda süzülen tekneleri izledi. Yıllar süren hapis hayatından sonra Orisima hiç bu kadar uzakta görünmemişti.

"Öğrendim Doktor Roos."

Memnun bir uykudan uyandı. Hizmetçilerden biri balkonda belirmişti.

"Bilgin Doktor Moyaka geri döndü," dedi. "Varlığınızı rica ediyor."

"Teşekkür ederim."

Alt katta Eizaru onu bekliyordu.

"Niclays." Gülümsemesinde bir parça muziplik vardı. "Sayın Vali ile konuştum. Şehirde bulunduğunuz süre boyunca Purumé ve benimle kalmanız yönündeki ricamı kabul etti."

"Oh, Eizaru." Belki sıcaktan belki de yorgunluğundan, ama bu iyi haber Niclays'i neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. "Sorun olmayacağından emin misin?"

"Elbette hayır." Eizaru onu yan odaya götürdü. "Gel bakalım. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Hizmetkârlar sıcağı dışarıda tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bütün kapılar açılmış, perdeler güneş ışığını engellemiş ve buz dolu kâseler masanın üzerinde bekliyordu. Niclays, Purumé ve Eizaru'yla birlikte diz çöktü ve her biri karaca balığıyla dolu mermer sığır eti, tuzda salamura edilmiş sebzeler, tatlı balık, deniz marulu ve kızarmış deniz yosunundan oluşan küçük kaplarda yemek yediler. Yemeklerini yerken, son karşılaşmalarından bu yana neler yaptıklarını konuştular.

Niclays'in kendisi gibi düşünen insanlarla sohbet etme zevkini tatmasına izin verilmeyeli uzun zaman olmuştu. Eizaru hala, hastalıklar için hem Seiikinese hem de Mentish ilaçları sunan tıbbi muayenehanesini işletiyordu. Bu arada Purumé de bitkisel bir karışım üzerinde çalışıyordu.

derin bir uyku getirerek bir cerrahın acıya neden olmadan vücuttan et parçalarını çıkarmasına olanak tanır.

"Ben buna çiçek uykusu diyorum," dedi, "çünkü son malzeme Güney Dağları'n d a n bir çiçektir."

"İlkbaharda o çiçeği bulmak için günlerce yürüdü," dedi Eizaru kızına gururla gülümseyerek.

Niclays hayretle, "Kulağa devrimci geliyor," dedi. "Bunu *canlı* bedenlerin içini incelemek için kullanabilirsin. Mentendon'da tek yapabildiğimiz cesetleri kesip açmak." Kalbi küt küt atmaya başladı. "Purumé, bu bulguları yayınlamalısın. Anatominin nasıl değişeceğini bir düşün."

"Yaparım," dedi yorgun bir gülümsemeyle, "ama bir sorun var, Niclays. Firecloud."

"Firecloud mu?"

"Kısıtlı bir madde. S i m y a c ı l a r bunu ateş soluyanların safrasından yaparlar," diye açıkladı Eizaru. "Safra Güneyli korsanlar tarafından Doğu'ya kaçırılır, bir şekilde işlenir, sonra bir miktar barutla birlikte seramik bir kürenin içine doldurulur. Fital yakıldığında, küre patlar ve katran kadar siyah ve kalın bir duman çıkarır. Eğer bir ejderha bunu içine çekerse, günlerce uykuya dalar. Korsanlar daha sonra vücut parçalarını satabilir."

"Şeytani bir uygulama," dedi Purumé.

Niclays başını salladı. "Bunun çiçek uykusuyla ne ilgisi var?"

"Yetkililer yarattığım şeyin benzer amaçlarla kullanılabileceğine inanırlarsa araştırmamı durdururlar. Hatta muayenehanemizi bile kapatabilirler."

Niclays'in nutku tutulmuştu.

"Bu çok üzücü," dedi Eizaru ağır bir sesle. "Söylesene Niclays, Mentendon'da tercüme edilmiş herhangi bir Seiikinese tıbbi dokümanı var mı? Belki Purumé bulgularını orada yayınlatabilir."

Niclays iç çekti. "Uzakta olduğum yıllar içinde işler dramatik bir şekilde değişmediyse, bundan şüpheliyim. Bazı çevrelerde broşürler el değiştiriyor ama bunlar kraliyet tarafından onaylanmıyor. Erdemlilik sapkınlıkla ya da sapkınların bilgisiyle bağdaşmaz."

Purumé başını salladı. Niclays karidesleri mideye indirirken, kapıda sıcaktan nemlenmiş genç bir adam belirdi.

"Bilgili Doktor Roos." Nefes nefese eğildi. "Ginura'nın şerefli valisinden geliyorum."

Niclays kendini hazırladı. Onun burada kalmasına izin verme konusundaki fikrini değiştirmiş olmalıydı.

"Sizi bilgilendirmemi istedi," dedi hizmetkâr, "onurlu Savaş Lordu'nun hoşuna gideceği bir zamanda görüşmek üzere Ginura Kalesi'ne bekleniyorsunuz."

Niclays kaşlarını kaldırdı. "Saygıdeğer Savaş Lordu *beni mi* görmek istiyor? Emin misiniz?"

"Evet."

Hizmetçi eğilerek odadan çıktı.

"Böylece sarayda kabul edileceksiniz." Eizaru eğlenmiş görünüyordu. "Hazır olun. Deniz çiçeklerinden oluşan bir resif gibi olduğunu söylerler. Güzel, ama dokunduğun her şey batacak."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Niclays ama kaşları çatıldı. "Beni neden görmek istediğini merak ediyorum."

"Saygıdeğer Savaş Lordu Mentiş yerleşimcilerden haber almayı sever. Bazen ülkenizden bir şarkı ya da hikâye dinlemek ister. Ya da ne tür bir iş yaptığınızı öğrenmek isteyebilir," dedi Eizaru. "Endişelenecek bir şey yok Niclays, gerçekten."

"Ve o zamana kadar özgürsünüz," dedi Purumé, gözleri parlayarak. "Sen Orisima'nın dışındayken sana şehrimizi gezdirelim. Tiyatroyu ziyaret edebilir, tıp hakkında konuşabilir, ejderhaları uçarken görebiliriz; geldiğinden beri yapmak istediğin her şeyi yapabiliriz."

Niclays minnettarlığından ağlayabilirdi.

"Gerçekten, dostlarım," dedi, "bundan daha iyisini istemezdim."

19

Batı

Loth, Donmata Marosa'yı bir başka geçitte daha takip etti. Terleyen duvarlar arasında ilerlerken meşale ışığı gözlerini yakıyordu.

Ondan en son haber almasından günler sonra, ona karanlık bir güneşte tekrar buluşmalarını söylemişti. Şimdi duvarların ardında, bakır borulardan oluşan akıllı bir sistemin kaplıcalardan yatak odalarına su taşıdığı tünellerdeydiler.

Geçidin sonunda spiral şeklinde bir merdiven vardı. Donmata yukarı çıkmaya başladı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Loth sertçe sordu.

"Kraliçe Rosarian'ın öldürülmesini planlayan kişiyle buluşacağız."

Elleri meşalenin üzerinde titremeye başladı.

"Bu arada," dedi, "seni Priessa ile dans ettirdiğim için özür dilerim. Sana mesajı ulaştırmanın tek yolu buydu."

"Mesajı bana arabada veremez miydi?" diye mırıldandı.

"Hayır. Saraydan ayrılmadan önce arandı ve arabanın şoförü de kaçamayacağından emin olmak için orada bulunan bir casustu. Kimsenin Cárscaro'dan uzun süre ayrılmasına izin verilmez."

Donmata kuşağından bir anahtar çıkardı. Loth kilidini açtığı kapıdan onu takip ettiğinde, tek ışığın el fenerinden geldiği odanın ötesindeki toza öksürdü. Mobilyalar hastalık ve çürüme kokuyor, sirke kokuyordu.

Donmata peçesini kaldırdı ve bir sandalyenin üzerine örttü. Loth onu dört direkli bir yatağa doğru takip etti, korkudan güçlükle nefes alıyordu ve meşalesini tuttu.

Yatakta gözleri bağılı bir figür oturuyordu. Loth balmumu teni, kömür dudakları ve kıpkırmızı bir geceliğın yakasına kadar uzanan kestane rengi saçları seçebildi. Zincirler bir deri bir kemik kalmış iki kolu bağılıyordu. Kırmızı çizgiler, damarlarının izini takip ederek kollarından aşağıya doğru uzanıyordu.

"Bu da ne böyle?" Loth mırıldandı. "Katil bu mu?"

Donmata kollarını kavuşturdu. Çenesi sabit bir çizgiydi, gözlerinde duygu yoktu.

"Lord Arteloth," dedi, "size efendi babam, Vetalda Hanesi'nden     nc  Sigoso'yu, Drakonik Yscalin Krallığı'nın Et Kralı'nı takdim ediyorum. Ya da ondan geriye kalanları."

Loth adama inanamayarak baktı.

Yscalin'in ihanetinden önce bile Kral Sigoso'yu görmemişti ama portrelerinde her zaman Vetalda'nın kehribar gözleriyle soğuk olsa da dinç ve yakışıklı görünürdü. Sabran onu birkaç kez saraya davet etmişti ama o her zaman temsilci göndermeyi tercih etmişti.

"Bir et kralı, bir wyrm'in kuklası olarak hüküm sürer. F yredel'in dünyadaki her hükümdara vermeyi umduğı bir unvan." Donmata yatağın etrafında yürüdü. "Babamda Drakonik vebanın nadir görülen bir türü var. F yredel'in bir şekilde onunla iletişim kurmasını sağıyor. Sarayın içini görmek ve duymak için."

"Yani tam şu anda-"

"Barış. Akşam i kisine yatıştırıcı koyuyorum," dedi. "Bunu sık sık yapamam, yoksa F yredel şüphelenir, ama wyrm'in onu kullanmasını engelliyor. Kısa bir süreliğine."

Onun sesini duyunca Sigoso kıpırdandı.

"Wyrmilerin böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordum." Loth yutkundu. "Bir bedeni kontrol etmek."

"Yüce Batılılar öldüğünde, ateş onlara hizmet eden wyvernlerde ve o wyvernlerin doğıurduğı döllerde s ner. Belki de bu da benzer bir bağılantıdır."

"Ne zamandır böyle?" "İki yıldır."

Yscalin Virtudom'a ihanet ettiğ nde hastalanmıştı. "Nasıl oldu da bu *hale* mi geldi?"

" nce gerçeğı duymalısın," dedi Donmata. "Babam sana anlatacak kadar hatırlıyor."

"Marosa," diye mırıldandı Sigoso. "*Marossssa*."

Loth onun sesini duyunca irkildi. Sanki boğazına bir çingiraklı yılan düğümü yuva yapmıştı.

"Neredesin kızım?" diye sordu kral çok yumuşak bir sesle. "Gelip seni bulmalı mıyım?"

Donmata ifadesiz bir şekilde ona döndü ve gözlerindeki bağı çıkarmaya koyuldu. Kadife eldivenleri dirseklerine kadar örtmesine rağmen, Loth babasına bu kadar yakinken nefes alamıyor, Sigoso'nun kadifeyi ısırmasından ya da yüzünü yakalamasından korkuyordu. Göz bağı çözüldüğünde Sigoso dişlerini gösterdi. Gözleri artık topaz değil, baştan aşağı griydi. Soğuk külden oyuklar.

Donmata Inysh dilinde, "Umarım iyi uyumuşsunuzdur, Peder," dedi.

"Rüyamda bir saat kulesi ve içinde ateş olan bir kadın gördüm. Düşmanım olduğunu hayal ettim." Kral Sigoso Loth'a baktı, kollarını zincire vurmuştu. "Kim bu?"

"Bu Goldenbireh'ten Lord Arteloth Beck. Inys'ten gelen yeni büyükelçimiz." Donmata zorla gülümsedi. "Ona Kraliçe Rosarian'ın nasıl öldüğünü anlatmak ister misiniz diye merak ettim."

Sigoso körük gibi nefes aldı. Bakışları bir avcının iki lokmayı ölçüp biçmesi gibi aralarında gidip geldi.

"Rosarian'ı ben bitirdim."

Bu ismi söyleyiş şekli, dilinde bir komfit gibi yuvarlayış Loth'un tüylerini ürpertti.

"Neden?" dedi Donmata.

"O zührevi sürtük elimi reddetti. *Asaletin* elini," diye tükürdü Sigoso. Boynundaki kordonlar gerildi. "Vetolda Hanesi'nin kanıyla birleşmektense korsanlar ve lordlar için fahişelik yapmayı tercih ediyor-" Ağzından tükürükler aktı. "Kızım, yanıyorum."

Donmata, Loth'a bir bakış atarak komodinin yanına gitti; orada bir kâse suyun yanında bir bez duruyordu. Bezi ıslattı ve Loth'un alnına koydu.

"Ona bir elbise diktirdim," diye devam etti Sigoso. "Rosarian gibi kibirli bir fahişenin asla karşı koyamayacağı güzellikte bir elbise. Bir tüccar prensten aldığım basilisk zehriyle bağlattım ve giysilerinin arasına saklanması için Inys'e gönderdim."

Loth titriyordu. "Kim sakladı onu?" diye fısıldadı. "Elbiseyi kim sakladı?"

"Benden başka kimseyle konuşmayacak," diye mırıldandı Donmata. "Baba, elbiseyi kim sakladı?"

"Saraydaki bir arkadaşım."

"Sarayda," diye yineledi Loth. "Aziz'in yanında. Kim tarafından?"

Donmata sorusunu tekrarladı. Sigoso kıkırdadı ama bu bir öksürüğe dönüştü.

"Fincan taşıyıcısı," dedi.

Loth bakakaldı. Kupa taşıyıcılığı makamı yüzyıllardır kullanılmıyordu.

Cüppe Özel Gardırop'a yerleştirilmiş olmalıydı. O dönemde Cüppelerin Hanımefendisi Leydi Arbella Glenn'di ve kraliçesine asla zarar vermezdi.

"Umarım," dedi Sigoso, "gömmek için biraz kalıntı kalmıştır. Basilisk zehri çok güçlüdür." Bir kahkaha attı. "Kemik bile ısırığı karşısında boyun eğiyor."

Bunun üzerine Loth baselardını çekti.

"Lord babamı affedin." Donmata ruhsuz bir şekilde Et Kral'a baktı. "Kendinde olmadığını söyleyebilirim, ama sanırım her zaman olduğu kadar kendinde."

Loth tiksintiyle yatağa doğru bir adım attı. "Cesaret Şövalyesi sana sırtını döndü Sigoso Vetalda," dedi sesi titreyerek. "Elini istediği kişiye verebilirdi. Ateşin Rahimine lanet olsun sana."

Sigoso gülümsedi. "Ben oradayım," dedi, "ve orası bir cennet."

Gözlerindeki gri titredi. İçlerinde kor gibi kırmızı benekler tutuştu.

"Fýredel." Donmata komodinden bir fincan kaptı. "Baba, iç bunu. Acını hafifletecektir."

Dudaklarına bastırdı. Sigoso bakışlarını Loth'tan ayırmadan içindekini içti. Duyduklarından etkilenen Loth, Donmata'nın onu dışarı çıkarmasına izin verdi.

Annesi Leydi Annes Beck öldüğünde Ana Kraliçe'nin yanındaydı. Şimdi ne onun ne de Sabran'ın Rosarian'a o güzel elbisenin giydirildiği gün hakkında neden tek bir kelime bile edemediklerini anlıyordu. Onu kendi çocuğu gibi seven Leydi Arbella Glenn neden bir daha tek kelime etmemişti.

Loth basamaklara çöktü. Titrerken arkasındaki Donmata'nın farkına vardı.

"Neden onu dinlemek zorundayım?" diye sordu. "Neden sadece bana söylemedi?"

"Böylece gerçeği görebilecek, duyabilecek ve Sabran'a iletebilecektin," dedi. Ve böylece ona inanırsın, ve bir adamın

gizem hala Yscalin'de yatıyor."

Donmata onun arkasındaki basamağa oturdu, böylece başları aynı hizadaydı. Kucağına ipekle sarılmış bir bohça koydu.

"Bizi duyabiliyor mu?" Loth ona sordu.

"Hayır. Yine uyuyor." Sesi yorgun geliyordu. "Fýredel'in onu durdurduğumu fark etmemesi için dua ediyorum. Babamın ölmekte olduğunu düşünebilir. Bence de öyle." Çenesini kaldırdı. "Wyrmlerin benim onun yerine geçmemi istediğinden hiç şüphem yok. Kontrol edilecek mankeni."

"Fýredel kralı bu şekilde karanlık bir odada zincirli tutmana karşı çıkmıyor mu?"

Donmata kuru bir sesle, "Fýredel babamın şu anki haliyle *kral gibi* görünmediğini anlıyor, vücudu nefes almaya devam ederken bile çürüyor," dedi, "ama emir verildiğinde onu odasından çıkarmam gerekiyor. Böylece lordumuz ve efendimiz istediği zaman sarayı görebilecek. Böylece Özel Konsey'e emir verebilir. Böylece bir isyan başlatmadığımızdan emin olabilir. Böylece yardım istememizi engelleyebilir."

"Eğer babanı öldürseydin, Fýredel bunu öğrenirdi," diye fark etti Loth. "Ve seni cezalandırır."

"Ona en son karşı geldiğimde, hanımlarımdan birini Niunda Kapısı'na koydurdu." Yüzü gerildi. "Sikatrilerinin onu parçalara ayırmasını izlemek zorunda kaldım."

Bir süre sessiz ve hareketsiz kaldılar.

"Kraliçe Rosarian on dört yıl önce öldü," dedi Loth. "O zaman Sigoso bunu Drakonik kontrol altında yapmadı."

"Tüm kötülükler Wyrmlerden gelmez."

Donmata merdivende ona doğru döndü, böylece sırtı duvara dayanmıştı.

"Çocukluğumda babamla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece soğuk bakışlarını," diye mırıldandı. "On altı yaşındayken annem gecenin bir yarısı yatak odama geldi. Evlilikleri her zaman gergin olmuştu ama şimdi korkmuş görünüyordu. Ve kızgın. Rauca'ya, kardeşi Kral Jantar'ın yanına gideceğimizi söyledi. Hizmetçi gibi giyindik ve saraydan içeri girdik.

"Tabii ki muhafızlar bizi durdurdu. İkimizi de yatak odalarımıza hapsettiler ve konuşmamızı yasakladılar. Hayatımda hiç bu kadar çok ağlamamıştım. Annem bir muhafıza rüşvet vererek bana güçlü kalmamı söyleyen bir mektup verdi." Boğazındaki zümrütlerle süslü kolyeye dokundu. "Bir hafta sonra babam geldi.

ölümünden beni haberdar etti. Mahkemeye, kralını terk etme girişiminden dolayı utanç duyarak kendi canına kıydığını söyledi ... ama ben aksini biliyorum. Beni asla onunla yalnız bırakmazdı."

"Üzgünüm," dedi Loth.

"Benim üzüldüğüm kadar değil." İğrenme yüzünü gerdi. "Yscalın bunu hak etmiyor ama babam hak ediyor. Her zaman içinde olduğu gibi dışarıdan da yozlaşmış görünmeyi hak ediyor."

Sahar Taumargam ve Rosarian Berethnet, ikisi de aynı kralın eliyle ölmüştü. Tüm bunlar olurken Inys onu Virtudom'da bir dost olarak görüyordu.

"Sabran'a gerçeği söylemek istedim. Yardım çağırmak istedim, birlikler için... ama bu saray bir zindan. Özel Konsey tamamen Fýredel'e teslim olmuş durumda, onu kızdırmaktan çok korkuyorlar. Şehirde onun öfkesini körüklersek ölecek aileleri var."

Loth terini silmek için kolunu yüzüne götürdü.

"Sabran benim arkadaşımdı. Prens Aubrecht uzun bir süre benim nişanlımdı," diye hatırlattı Donmata ona. "Şimdi hakkımda kötü düşünüyor olmalılar, biliyorum."

Suçluluk duygusu Loth'un içine işledi. "Bizi affet," diye mırıldandı. "Hepimiz böyle düşünmemeliydik-"

"Fýredel'in uyanık olduğunu asla bilemezdim. Ya da onun kanatları altında olduğumuzu."

"Bana Cárscaro'nun nasıl düştüğünü anlat. Anlamama yardım et." Donmata burnundan nefes verdi.

"İki yıl önce, Spindles'da bir deprem oldu," dedi. "Fýredel, Çağların Kederi'nden sonra uyumak için gittiği Fruma Dağı'ndaki bir odada uyanmıştı. Kapısının eşikindeydik. Ele geçirilmek için olgunlaşmıştık.

"Önce lavanta tarlaları yandı. Kara duman akşam gökyüzünü boğdu." Başını iki yana salladı. "Her şey çok çabuk oldu. Wyvernler, şehir muhafızları eski savunmalara ulaşamadan Cárscaro'yu kuşatmıştı. Fýredel yüzyıllar sonra ilk kez ortaya çıktı. Babam haraç ödemek için ona gelmezse hepimizi ateşe vereceğini söyledi."

"Peki geldi mi?"

"İlk başta bir yem gönderdi ama Fýredel aldatmacayı sezdi. Adamı diri diri yaktı ve babam ortaya çıkmak zorunda kaldı," dedi. "Fýredel onu dağlara götürdü. O gecenin geri kalanında Cárscaro kaosa sürüklendi. İnsanlar ikinci bir Asırlık Keder'in başladığını düşündüler - ki bir bakıma öyle de oldu." Korkunç bir hüznün gözlerini kararttı. "Panik hüküm sürüyordu. Binlerce kişi kaçmaya çalıştı ama tek çıkış yolu Niunda Kapısı'ndan geçiyordu ve wyvernler

onu korudu." Ağzı buruştu. "Babam şafak vakti döndü. Halk krallarının hayatta ve zarar görmemiş olduğunu gördü ve ne düşüneceklerini bilemediler. Onlara, itaat ederlerse Drakon dünyasının yükselişine ilk tanık olacaklarını söyledi.

"Bu sarayın duvarlarının ardında, Babam Özel Konseyi'ne İsimsiz Olan'a bağlılığımızı ilan etmelerini emretti. Ona meydan okuyamayacak kadar korkak olan tüm uluslara haber gönderdiler. Savunmalarımızın yıkılmasını emrettiğinde çok korkaktı. Kuşhaneyi ve içinde kalan tüm kuşları yaktığında da çok korkaktı. Bir karşı hamle düzenlemeye çalıştım ama nafile. Hayatımı tehlikeye atmadan daha fazlasını yapamazdım."

"Ama ülkenin geri kalanı gerçeği bilmiyordu," dedi Loth.

"Cárrscaró o gece bir kaleye dönüştü. Kimse dışarıya haber veremedi." Başını duvara yasladı. "Wyrmler ilk harekete geçtiklerinde zayıftırlar. Fýredel bir yıl boyunca Fruma Dağı'nın altında kaldı ve gücünü yeniden kazandı. Ülkemi kendi gücünün üssü haline getirmek için babamı kullanmasını izledim. Altı Erdem'i yok edişini izledim. Vebanın uyanışını ve halkım arasında yayılışını izledim. Ve evim benim hapishanem oldu."

İşte o zaman Arteloth Beck tam da Gian Harlowe'un onu yapmaması için uyardığı şeyi yaptı.

Marosa Vetalda'nın elinden tuttu.

Kadife eldiven giymişti. Bu yine de bir **r i s k t i** ama yine de hiç düşünmeden yaptı.

"Sen cesaretin vücut bulmuş halisin," dedi ona. "Ve Virtudom'daki arkadaşların seni hayal kırıklığına uğrattı."

Donmata alnında bir çentikle ellerine baktı. Loth ona en son ne zaman dokunulduğunu merak etti.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle," dedi.

Yavaşça diğer elini onunkinin üzerine koydu. "O yatak odasına geri dönebilirsin," dedi bakışlarını onunkilere kaldırarak, "ve örtüsüz ellerini babamın üzerine koyabilirsin."

Anlaması bir anını aldı. "Kendime acı çektirmemi mi istiyorsun?"

"Açıklayacağım," dedi, "ama eğer bunu yaparsan, sana kaçma şansı sunuyorum

karşılığında Cárrscaró."

"Orasının bir kale olduğunu söylemiştin."

"Annem tek bir çıkış yolu biliyordu." Bir elini kucağındaki bohçanın üzerine koydu. "İğler boyunca yolculuk etmeni ve bunu Ersyri elçisi Chassar uq- Ispad'a teslim etmeni istiyorum. Bunu sadece ona emanet etmelisin."

Ead'ı yetiştiren ve sekiz yıl önce onu saraya takdim eden adam. Donmata ipeği açtı. İçinde sembollerle işlenmiş demir bir kutu vardı.

"İlkbaharda, kendisini Lasia'ya götürecek bir gemi bulmaya çalışan bir kadın Perunta yakınlarında yakalandı. İşkenceciler onu günlerce alıkoymuşlar ama kadın hiç konuşmamış. Babam yanındaki kırmızı pelerini gördüğünde Fýredel çok öfkelenmiş. Son saatlerini acı içinde geçirmesini emretti."

Loth bunu duymaya dayanabileceğinden emin değildi.

"O gece onu arayıp buldum." Donmata parmaklarını kutunun üzerinde gezdirdi. "Önce dilini kopardıklarını sandım ama ona şarap verdiğimde bana adının Jondu olduğunu söyledi. Bana eğer insan hayatına değer veriyorsam, taşıdığı nesneyi Chassar uq-Ispad'a götürebileceğimi söyledi." Durakladı. "Jondu'yu kendim öldürdüm. Fýredel'e yaralarından öldüğünü söyledim. Bu geçitten daha iyiydi.

Jondu'dan alınan kutu kilitliydi. Kimse açamadı ve sonunda ilgilerini kaybettiler. Onu çalmak benim için kolaydı. Bunun savaşımız için hayati önem taşıdığından ve Büyükelçi uq-Ispad'ın daha fazlasını bileceğinden eminim."

Kapağındaki desenlerin izini sürdü.

"Büyük olasılıkla Rumelabar'da. Ersyr'e ulaşmak ve korunan sınırlardan kaçınmak için Spindles'ı geçmelisiniz. Bunu orada yaşayan Drakonik yaratıklardan zarar görmeden yapmanın en güvenli yolu, sizi kokladıklarında saldırmamaları için etkilenmektir," diye devam etti. "Jondu, elçinin veba için bir tedavi bildiğine yemin etti. Eğer ona zamanında ulaşırsan, hikayeyi anlatacak kadar yaşayabilirsin."

Loth o zaman anladı. "Bunu yapması için Prens Wilstan'ı sen gönderdin," dedi. "Ya da denedin."

"Her şeyi aynı şekilde yaptım. Ona babamı gösterdim ve Rosarian'ın nasıl öldüğünü kendi ağzından dinlemesini sağladım. Sonra da ona kutuyu verdim. Ama Fynch kaçmak ve kızına burayla ilgili haberlerle dönmek için fırsat kolluyordu," dedi. "Kendisine veba bulaştırdığına dair bana güvence verdi. Yapmadığını anladığımda, tüm acelemlerimden gittim. Kutuyu dağlara giden gizli tünelde terk etmişti. Belli ki isteğimi yerine getirmeye hiç niyeti yoktu ... ama Sabran'a geri dönebileceğini düşündüğü için onu suçlayamam."

"O şimdi nerede?" Loth sessizce sordu.

"Onu tünelin sonundan çok uzakta bulmadım," dedi. "Bir amfipterdi."

Loth kaşlarını kavuşturduğu ellerine dayadı.

Amfipterler uzuvları olmayan vahşi Drakonik yaratıklardı. Güçlü çeneleri vardı ve avlarını koşamayacak kadar güçsüz düşene kadar haşhaş gibi salladıkları söylenirdi.

"Kalıntılarını geri alacaktım ama çok yaklaştığım anda saldırıya uğradım. Gerekli duaları ettim."

"Teşekkür ederim."

"Görünüşe rağmen, Aziz'e hâlâ sadığım. Ve şimdi bize ihtiyacı var, Lord Arteloth." Donmata bir elini onun koluna koydu. "İstediğimi yapacak mısınız?"

Yutkundu. "Lord Kitston ne olacak?"

"Burada kalabilir ve ben ona göz kulak olurum. Ya da seninle gelebilir ama o da acı çekiyor olmalı."

Yoldaşlık Şövalyesi bile Kit'in kendisi için bunu yapmasını beklemezdi. O zaten çok şey yapmıştı.

"Fýredel benim içimi görecektir mi?" diye sordu Loth.

"Hayır, her zamanki gibi vebaya yakalanacaksın," dedi. "Teoriyi test ettim."

Nasıl olduğunu sormamayı tercih etti. "Elbette sarayda Aziz'e sadık başkaları da vardır," dedi. "Neden kendi hizmetkârlarından birini göndermiyorsun?"

"Sadece Priessa'ya güveniyorum ve onun ortadan kaybolması paniğe yol açar. Kendim giderdim ama halkımı aklı başında bir Vetalda olmadan bırakamam. Onları kurtaracak gücüm olmasa bile kalmalı ve Fýredel'i zayıflatmak için elimden geleni yapmalıyım."

Donmata Marosa'yı yanlış değerlendirmişti. O gerçek bir Erdemli kadındı ve bir zamanlar sevmiş olması gereken evinin kabuğuna hapsedilmişti.

"Benim için çok geç lordum," dedi, "ama Virtudom için değil. Burada Yscalin'de olanların başka bir yerde olmasına izin verilmemeli."

Loth gözlerini o ateş saçan gözlerden ayırıp cüppesindeki koruyucu broşa baktı. İki el yakınlık içinde birleşmişti. Bir aşk düğümü yüzüğünü süsleyen parmakların aynı sicimi.

Eğer Yoldaşlık Şövalyesi burada olsaydı, Loth ne yapacağını biliyordu.

"Eğer kabul edersen," dedi Donmata, "seni Et Kralı'na geri götüreceğim ve ellerini onun üzerine koyacaksın. Sonra sana Yscalin'den çıkış yolunu göstereceğim." Ayağa kalktı. "Eğer reddederseniz, size kendinizi Cárscaro'da uzun bir hayata hazırlamanızı tavsiye ederim, Lord Arteloth Beck."

20

Doğu

Diğer deniz muhafızları ziyafet salonunda denemelerin bitişini kutlarken, Tané odasında bitkin bir halde yatıyordu. Turosa'yla dövüşünden beri ortaya çıkmamıştı. Bir cerrah omzunu temizlemiş ve dikmişti ama hareket etmek onu tüketiyordu ve zonklaması durmak bilmiyordu.

Yarın ata binip binemeyeceğini öğrenecekti.

Küçük parmağındaki tırnağı kan tadı gelene kadar kemirdi. Elleriyle daha az acı verecek bir şey yapmak için *Büyük Kederin Hatıraları*'nın kopyasını buldu. Kitap on beşinci yaş gününde öğretmenlerinden birinin hediyesiydi. Kitabı açmayalı epey olmuştu ama resimler dikkatini dağıtıyordu.

Saat on ikiye yaklaşırken, dışarıda ağaç cırcır böceklerinin sesi yükselirken, o hâlâ uyanıktı ve okuyordu.

Resimlerden biri kırmızı hastalığa yakalanmış bir Seiikinese kadının tasvir ediyordu. Elleri ve gözleri kıpkırmızıydı. Başka bir sayfada ateş püskürtenler vardı. Yarasa kanatları Tané on beş yaşındayken onu korkutmuştu ve hâlâ ürpertiyordu. Bir sonraki görüntüde Hisan Burnu halkı kıyıda durmuş büyük bir savaşı izliyordu. Ejderhalar dalgaların arasında kıvranıyor ve çırpınıyordu. Seiiki'nin üzerine ateş yağdıran iblislerin çeneleri kırılıyordu.

Son görüntü, Büyük Hüzün-Kwiriki'nin Feneri'nin son gecesinde gelen kuyruklu yıldızın meteorları denizine süzdüğünü gösteriyordu.

Kanatlı iblisler ondan kaçarken, Seikii'nin ejderhaları dalgaların arasından yükseldi, madeni para parlaklığında gümüş ve mavilere boyandı.

Bir kapı sesi düşüncelerini böldü. Tané acı içinde ayağa kalktı. Kapıyı kaydırarak açtığında, koyu yeşil bir cübbe giymiş, saçları tuz çiçekleriyle süslenmiş Onren'i gördü. Elinde bir tepsi vardı.

"Akşam yemeği getirdim,"

dedi. Tané kenara çekildi.

"İçeri gel."

Yatağına geri döndü. Mumları kısık yanıyor, her gölgeyi uzatıyordu. Onren tepsiyi yere bırakınca ortaya küçük bir ziyafet çıktı. Yumuşacık kesilmiş çipura balığı, karaca balığına sarılmış fasulye loru ve güzel kokulu bir et suyunda tuzla salamura edilmiş yosunun yanı sıra bir kavanoz baharatlı şarap ve bir fincan.

Onren kısa bir gülümsemeyle, "Saygıdeğer Deniz Generali meşhur deniz yıllanmış şarabını tatmamıza izin verdi," dedi. "Size de biraz ayırırdım ama neredeyse geldiği gibi bitti. Bu biraz daha az özel" -kavanozdan doldurdu- "ama acınızı hafifletebilir."

"Teşekkür ederim," dedi Tané. "Beni düşünmeniz çok nazik bir davranıştı ama benim hiç şarap zevkim olmadı. Sende var."

"Sınavlar sona erdi, Tané. Bırakabilirsin. Ama . . . Sanırım bunu kullanabilirim." Onren minderlerin üzerine diz çöktü. "Ziyafet salonunda seni özledik."

"Yorgundum."

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Seni aşağılamak istemem ama yıllardır uyumamış gibi görünüyorsun. Ve dinlenmeyi hak ettin." Fincanı eline aldı. "Turosa'ya karşı iyi iş çıkardın. Belki de piç kurusu sonunda küçümsediği köylülerden o kadar da üstün olmadığını fark etmiştir."

"Biz artık köylü değiliz." Tané onu inceledi. "Endişeli görünüyorsun."

"Sanırım bugün ata binme şansımı kaybettim. Kanperu da onun kadar iyi dövüşüyor-" Şarabı yudumladı. "Şey."

Demek Kanperu'yla dövüşmüştü. Tané diğer denemeleri göremeden cerraha götürülmüştü.

Tané ona, "Diğer tüm günlerde üstün başarı gösterdin," diye hatırlattı. "Onurlu Deniz Generali bizi adil bir şekilde yargılayacaktır."

"Nereden biliyorsun?" "O

bir binici."

"Turosa yarın bir binici olacak ama yıllarını köylü soyundan gelen bizlerle uğraşarak geçirdi. Bir keresinde yeterince eğilmediği için bir hizmetçiyi dövdüğünü duydum. İkimiz de böyle davrandığımız için Öğrenim Evleri'nden sürgün edilirdik ... ama kan hala gücü elinde tutuyor."

"Sırf bu yüzden bir binici olacağını bilmiyorsun." "Olacağına dair her şeyime bahse girerim."

Sessizlik çöktü. Tané fasulye lorunu ayıkladı.

"Bir keresinde, on altı yaşımıdayken, şehirde kumar oynadığım için azar işitmiştim," dedi Onren. "İtibarsız olduğum için derslerden men edildim ve Doğu Evi'ndeki yerimi geri kazanmam gerektiği söylendi. Sezonun geri kalanında müştemilatı temizliyordum. Bu arada Turosa neredeyse bir hizmetçiyi öldürecek ve birkaç gün sonra elinde bir kılıç olacaktı."

"Eğitimli öğretmenlerimizin haklı sebepleri vardı. Onlar adaletin gerçek anlamını bilirler."

"Onların gerekçesi, onun bir atlının torunu olması, benim ise olmamamdı. Yarın onun yerine ben atılırsam da gerekçeleri bu olacak."

"Sebebu olmayacak," diye ısırdı Tané.

Bu söz, yakalayamadan dilinden fırlamıştı, tıpkı elinden kaçan kaygan bir balık gibi.

Onren kaşlarını kaldırdı. Tané kendisiyle boğuşurken sessizlik, vurulmamış bir çan gibi asılı kaldı.

"Gel Tané. Aklından geçenleri söyle." Onren temkinli bir gülümsemeye gülümsedi. "Ne de olsa biz arkadaşız."

Artık geri almak için çok geçti. Sınavlar, yabancı, yorgunluğu ve suçluluk duygusu... Hepsi kaynayan sudaki kabarcıklar gibi şiddetle bir araya geldi ve Tané artık kendini tutamadı.

"Yarın binici yapılmazsan, bunun senin hatan olmayacağını düşünüyor gibisin," dediğini duydu. "Burada geçirdiğimiz süre boyunca her gün ve gece çalıştım. Bu arada sen hiç saygı göstermedin. Miduchi'nin önünde duruşmalarınıza geç geliyorsunuz. Antrenman yapmanız gerekirken gecelerinizi tavernalarda geçiriyor, sonra da rakibinize karşı neden kötü dövüştüğünüzü merak ediyorsunuz. Belki de bir binici olamamanın nedeni *bu* olacaktır."

Onren artık gülümsemiyordu.

"Yani," dedi sertçe, "bunu hak etmediğimi düşünüyorsun. Çünkü . . . Tavernaya gittim." Durakladı. "Yoksa meyhaneye gittiğim ve bıçak denemesinde senden daha iyi performans gösterdiğim için mi?"

Tané kaskatı kesildi.

"O sabah gözlerin kan çanağına dönmüştü. Hâlâ da öyle. Bütün gece pratik yaptın."

"Tabii ki yaptım."

"Ve yapmadığım için bana kızılıyorsun." Onren başını salladı. "Her şeyde denge gereklidir Tané, bu saygısızlık anlamına gelmez. Bu pozisyon hayatının fırsatıdır ve heba edilmemelidir."

"Bunu biliyorum," dedi Tané, sesi kısıktı. "Umarım sen de biliyorsundur."

Bunun üzerine Onren ince ince gülümsedi ama Tané onun gözlerindeki acıyı fark etti.

"Pekala," dedi, ayağa kalkarak, "bu durumda seni terk etsem iyi olacak. Seni de kendimle birlikte dibe çekmek istemiyorum."

Öfke Tané'nin içinde kabardığı kadar hızlı bir şekilde soğudu. Kıpırdamadan oturdu, ellerini yatağın üzerine bastırdı, utancın tadını yutmaya çalıştı. Sonunda ayağa kalktı ve eğildi.

"Özür dilerim, saygıdeğer Onren," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini söylememeliydim. Affedilemezdi."

Bir süre durakladıktan sonra Onren yumuşadı. "Affedildim. Gerçekten." İç çekti. "Senin için endişeleniyordum." Tané bakışlarını yere indirdi. "Her zaman çok çalıştın ama bu sınavlar boyunca bana kendini cezalandırıyormuşsun gibi geldi Tané. Neden?"

O böyle konuştuğunda, Susa'ya yeniden sahip olmak gibiydi. Nazik bir yüz ve açık bir zihin. Tané bir an için Onren'e her şeyi anlatmak istedi. Belki de o anlayacaktı.

"Hayır," dedi sonunda. "Sadece korkuyordum. Ve yorgundum." Tekrar yatağın üzerine uzandı. "Yarın daha iyi olacağım. Kaderimi öğrendiğim zaman."

Onren buna güldü. "Oh, Tané. Sanki hapisane bir alternatifmiş gibi konuşuyorsun."

Tané irkildi ama gülümsemeyi başardı.

"Seni yalnız bırakayım. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var." Onren fincanı boşalttı. "İyi geceler, Tané."

"İyi geceler."

Onren gider gitmez Tané kandili söndürdü ve yatağının altına girdi. Yorgunluk ve acı sonunda onu yuttu ve rüyasız bir uykuya daldı.

Uyandığında ışık altın rengindeydi. Bir an için odanın neden bu kadar aydınlık olduğunu anlayamadı. Sanki sonsuza dek karanlık kalmış gibiydi.

Pencereyi kaydırarak açtı. Yağmur yağmaya devam ederken bile güneş Ginura'nın çatılarında parılıyordu.

Bir güneş yağmuru. İyi bir alamet.

Hizmetçiler yakında yeni üniformasını getireceklerdi. Ceketin arkasındaki ejderha gümüşse, deniz muhafızı olarak kalacak ve donanmada lider olarak görev yapacaktı.

Eğer altınsa, Tanrı tarafından seçilmişti.

Odada volta attı ve son bir dua için tapınaktaki tütsüyü yaktı. Onren'e karşı yaptığı kabalık için ve törenden önceki gece yaptıkları için af diledi. Eğer yüce Kwiriki onu bağışlarsa, hayatının geri kalanı boyunca bağlılığını kanıtlayacaktı.

Öğleden sonra biterken hizmetkârlar geldi. Tané onlarla yüzleşmeden önce gözleri kapalı bekledi.

Tunik su mavisiydi. Safır gibi maviydi. Paltonun arkasında altın iplikle işlenmiş ejderha amblemi vardı.

Yeni hizmetkârları saçlarını askeri bir tarzda taramıştı. Yanağındaki yara izi daha belirgin görünüyordu ve omzu ağrıyordu ama gözleri taze mürekkep kadar parlaktı.

Güneş çekilirken tahtırevandan çıktı ve Ginura Körfezi'nin soluk kumlarına ayak bas t ı . Seçim her zaman günün sonunda gerçekleşirdi, çünkü eski hayatı burada sona ermişti. Eyerin üzengilerini daha iyi kavrayabilmek için kalın topuklu yeni deri çizmeler giymişti.

Gökyüzünün dumanlı moruna karşı bir gece gökkuşağı yanıyor, ufuk boyunca kırmızı yoğunluklarda lekeleniyordu. İnsanlar büyük Kwiriki'den gelen bu tuhaf işarete bakmak ve on iki yeni ejderhacının suya doğru yürüyüşünü izlemek için kayalıklarda toplanıyordu.

Turosa da onların arasındaydı. Ejderkuşlarının diğer tüm akrabaları da öyle. Tané, kendisine gülümseyen Onren'in yanında yerini aldı. Miduchi Klanı'nda bir yer edinmeyi hak etmişti.

Tané en son kumsala çıktığında, yabancı karanlıktan bir lanet gibi çıkmıştı. Yine de onu beşikten bugüne doğru iten içindeki gelgitler garip bir şekilde sakin ve durgundu.

On Seiikinese ejderhası denizde bekliyordu, kıvrak ve güzel. Güneş ve gökkuşağı vücutlarına çarpan dalgaları aydınlatıyordu. Görünüşe göre iki Lacustrine savaşçısı henüz gelmemişti.

Çağrıldığında Kanperu, boynundaki dans eden inci dizisini kaldıran Deniz Generali'nin önünde eğildi. Kanperu'ya bir dümen ve yastıklı bir eyer verdi. Ardından, Deniz Generali ona bir maske hediye etti.

Yüzündeki elementler ve tuzlu suyla söndürölmüş, kını Seiiki'deki en iyi bıçak ustası tarafından yapılmış sedef kakmalı bir kılıç.

Kanperu miğferin iplerini boynuna geçirdi, ardından eyeri kolunun altına aldı ve suya doğru ilerledi. Beline kadar suya girdikten sonra sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Mavi-gri bir ejderha boynunu uzattı ve dolunay gibi gözlerle ona baktı. Başını daha da eğdiğinde Kanperu parmaklarını ejderhanın yelesine geçirdi ve dikenlerine dikkat ederek üzerine tırmandı. O ve eyer yerine oturur oturmaz ejderhası unutulmaz bir ses çıkardı ve denize dalarak sahildeki herkesi sırlsıklam etti.

Onren kıyıya yaklaştığında yanakları gülümsemesiyle doluydu. Ejderhaların en büyüğü -siyah yelesi, pulları dövölmüş gümüş gibi olan iri yarı Seiikinese-sahile doğru süzölmeye başlamadan önce sadece bir anlığına elini uzatmıştı. Onren önce gerildi ama temas kurduktan sonra rahatladı ve bir merdiven gibi boynuna tırmandı.

"Saygıdeğer Miduchi Tané," diye seslendi Deniz Generali. "Öne çıkın."

Onren maskesini yüzüne indirdi. Ejderha başını eğdi ve yüzerek uzaklaştı.

Tané Deniz Generali'nin önünde eğildi ve Tanrı tarafından seçilmiş olduğunun işareti olan incileri boynunun dibine kilitlemesine izin verdi. Miğferi, eyeri ve son olarak da kınındaki kılıcı aldı. Şimdiden kolunun bir parçası gibi hissediyordu. Onu kuşağına bağladı ve denize girdi.

Ilık tuzlu su baldırlarına dolanırken nefesi kesildi. Bir elini uzattı. Başını eğdi. Gözlerini kapattı. Eli sabitti ama geri kalanı titriyordu.

Soğuk pullar parmaklarına değdi. Bakmaya cesaret edemedi. Bakmalıydı. Bunu yaptığıında, havai fişekler kadar parlak iki göz Lacustrine ejderhasının yüzünden geriye baktı.

21

Batı

Loth Kurtuluş Sarayı'ndaki odasından gecenin köründe son kez çıktı.

Drakonik veba onun içindeydi. Et Kralı'nın alnına bir dokunuş, eline bir diken battı ve zihninde bir kum saati ters döndü. Çok geçmeden, akıl sağlığının ince taneleri parmaklarının arasından akmaya başlayacaktı.

Omzuna asılı deri çuval, dağlara doğru yapacağı yolculuk için gerekli malzemelerle doluydu. Baselard'ı ve kılıcı da yanında, kışlık pelerininin altında gizlenmişti.

Kit onu dolambaçlı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. "Umarım bu iyi bir fikirdir, Arteloth," dedi.

"Bu iyi bir fikrin tam tersi." "Korsanlık daha iyi bir seçenektir." "İnkâr edilemez."

Cârscaro'nun derinliklerine giriyorlardı. Donmata Marosa ona Özel Mabet'ten aşağı indikçe daralan gizli bir merdivene nasıl ulaşacağını anlatmıştı. Loth alnındaki soğuk teri kuruladı. Kit'e geride kalması için yalvarmıştı ama arkadaşı onunla gelmekte ısrar etmişti.

Botları düz zemine değene kadar bir sonsuzluk geçti. Loth meşalesini havaya kaldırdı.

Donmata Marosa merdivenin dibinde bekliyordu, yüzü kapüşonuyla gölgelenmişti. Duvardaki büyük bir çatlağın önünde duruyordu.

"Burası neresi?" Loth sordu.

"Unutulmuş bir kaçış yolu. Kuşatmalarda kullanmak için sanırım," dedi.
"Annemle ben de böyle kaçacaktık."

"Neden bunu haber yaymak için kullanmadınız?"

"Denedim." Başlığını indirdi. "Lord Kitston. Artık hasta mısınız?" Kit eğildi.

"Evet, Radiance. Yeterince vebalı olduğuma inanıyorum."

"Güzel." Bakışları tekrar Loth'a kaydı. "Hanımlarımdan birini gönderdim. Bu, dağlarda kaç tane Drakonik yaratık olduğunu bilmeden önceydi."

Çıkarım gayet açıktı.

Donmata arkasına uzandı ve her biri bir kancayla kaplı, birbirine uyan ahşap asaları uzattı. "Buz asaları. Dengenizi bulmanıza yardımcı olacaklar."

Onları aldılar. Loth'a demir kutuyla ağırlaşmış başka bir çuval uzattı.

"Sizin için belirlediğim bu görevi terk etmemenizi rica ediyorum Lord Arteloth." Gözleri ateş ışığında mücevher gibi parlıyordu. "Bunu benim için yapacağına inanıyorum. Ve Virtudom için."

Bu sözlerle birlikte kenara çekildi.

"Yardım göndereceğiz." Loth sessizce konuştu. "Babanı elinden geldiğince uzun süre hayatta tut. Eğer ölürse, kendini Fýredel'den sakla. Bu görev t a m a m l a n d ı ğ ı n d a , Virtudom'un hükümdarlarına burada neler olduğunu anlatacağız. Bu yerde yalnız ölmeyeceksin."

Sonunda Donmata Marosa birazcık gülümsedi. Sanki nasıl olduğunu unutmuş gibi.

"İyi bir kalbiniz var Lord Arteloth," dedi. "Inys'e dönerseniz Sabran ve Aubrecht'e selamlarımı iletin."

"İletirim." Onun önünde eğildi. "Hoşça kalın,
Parlaklığınız." "Güle güle, Lordum."

Bakışları bir kalp atışı şarkısı boyunca sürdü. Loth başını bir kez daha eğdi ve geçide doğru adım attı.

Kit, Marosa'ya "Cesaret Şövalyesi bu karanlık saatlerde size neşe getirsin," dedi.

"Ve siz, Lord Kitston."

Giderken ayak sesleri yankılandı. Loth, onu yanlarında götüremedikleri için ani bir pişmanlık hissetti. Marosa Vetalda, Yscalin'in Donmata'sı, kulesinde hapsedilmişti.

Geçit tarif edilemeyecek kadar karanlıktı. Bir esinti Loth'u çağıran bir el gibi kendine çekti. Çizmesini hemen engebeli zemine geçirdi ve neredeyse el feneriyle bir gözünü kaybediyordu. Etrafları volkanik camın parıltısı ve süngertaşının gözenekli kabarıklığıyla çevriliydi. Cam, el fenerinin ışığını yansıtarak yüzlerce farklı yansıma oluşturunuyordu.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca yürüdüler, bazen bir köşeyi dönüyorlardı ama bunun dışında düz bir çizgide ilerliyorlardı. Asaları bir ritim tutturmuştu.

Bir keresinde Kit öksürdü ve Loth gerildi. "Sus," dedi. "Burada yaşayan her neyse onu uyandırmak istemem."

"Bir adam gerektiğinde öksürmelidir. Ve burada *hiçbir şey* yaşamıyor."

"Bana bu duvarların sanki bir basilisk tarafından oyulmuş gibi görünmediğini söyle."

"Bu kadar felaket tellalı olmayı bırak. Bunu başka bir macera olarak düşün."

"Ben hiç macera istemedim," dedi Loth bıkkınlıkla. "Bir tane bile değil. Bu durumda

Şu anda Briar House'da bir kadeh sıcak şarapla kraliçemi mihraba götürmeye hazırlanıyor olmak istiyorum."

"Ben de Kate Withy'nin yanında uyanmak isterdim ama ne yazık ki her şeye sahip olamayız."

Loth gülümsedi. "Burada olmana sevindim, Kit."

"Sanırım öyle," dedi Kit, gözleri parlayarak.

Burası Loth'a İsimsiz Olan'ı ve onun yeryüzünü yara yara nasıl yukarıdaki dünyaya ulaştığını düşündürdü. Çocukken annesi ona sık sık bu hikâyeyi anlatır, onu korkutmak ve güldürmek için farklı sesler kullanırdı.

Bir adım daha attı. Ayağının altındaki toprak, bir devin karnı gibi içi boş bir gümbürtü çıkardı.

Loth durdu, meşaleyi tutuyordu. Başka bir soğuk rüzgâr tünelden geçerken alevi titriyordu.

"Bu bir deprem mi?" Kit mırıldandı. Loth cevap vermeyince sesi gerginleşti. "Loth, bu bir deprem mi?"

"Sus. Bilmiyorum."

Bir başka gümbürtü daha geldi, bu sefer daha yüksekti ve yeryüzü eğiliyor gibiydi. Loth ayağını kaybetti. Kendini toplar toplamaz müthiş bir ürperti başladı; önce korkudan titrer gibi yumuşak, sonra dişleri yuvalarında takırdayana kadar giderek şiddetlenen bir ürperti.

"Bu bir deprem," diye bağırdı. "Kaç. Kit, *kaç* dostum. Koş!"

Demir kutu sırtına çarptı. Karanlıkta hızla ilerliyor, umutsuzca ileride gün ışığına dair bir parıltı arıyorlardı. Sanki

dünyanın mantosu sarsılıyordu.

"Loth!" Kit'in sesi dehşetle titriyordu. "Meşale, meşalem söndü!"

Loth soluk soluğa topuklarının üzerinde döndü ve meşalesini uzattı. Arkadaşı çok geride kalmıştı.

"Kit!" Geri koştu. "Ayağa kalk dostum, acele et. Sesimi takip et!"

Bir gıcırtı. Ayağının altındaki zayıf buz gibi. Küçük taşlar, çakıl gibi, sırtına batıyordu. Tünelin tavanı aşağı dökülürken ellerini başının üzerine attı.

Uzun bir süre boyunca ölmeyi bekledi. Cesaret Şövalyesi ondan kaçtı ve bir çocuk gibi inledi. Karanlık onu kör etmişti. Taşlar parçalandı. Camlar kırıldı ve çınladı. Tadı kötü olan tozdan öksürdü.

Ve sonra, aynen böyle, her şey durdu. "Kit," diye bağırdı Loth.

"Kit!"

Nefes nefese, mucizevi bir şekilde hâlâ yanan meşalesine uzandı ve Kit'in ona seslendiğini duyduğu yere doğru salladı. Kaya ve volkanik camlar tüneli doldurmuştu.

"Kitston!"

Ölmüş olamazdı. Ölmemiş *olmalıydı*. Loth tüm gücüyle enkaz duvarını itti, omzunu defalarca duvara çarptı, buzdan asasıyla duvara vurdu ve yumrukları kan içinde kaldı. Sonunda duvar yıkıldığında, molozların arasına uzandı ve çıplak elleriyle kayaları çekiştirdi; buradaki hava yarı sertleşmiş bal gibiydi, boğazına yapışıyordu.

Parmakları gevşek bir elin etrafına dolandı. Daha fazla camı kenara itti, kasları çabayla geriliyordu.

Ve işte, sonunda, Kit oradaydı. Loth'un tanıdığı gözler vardı, kahkahaları gitmişti. Çok çabuk gülümseyen ama bir daha asla gülümsemeyecek olan o ağız. Boynunda, son Kardeşlik Şöleni'nde Loth'a verdiği ikizi olan tablet vardı. Geri kalanı gözden kaybolmuştu. Loth'un görebildiği tek şey kayaların arasından sızan kandı.

İçinden umutsuz bir hıçkırık yükseldi. Yanakları ter ve gözyaşlarıyla ıslanmış, parmak eklemleri kanamış ve ağzı demir tadı almıştı.

"Affet beni," dedi kalın bir sesle. "Affet beni, Kitston Glade."

22

Batı

Dokuzuncu Sabran ve İkinci Aubrecht'in evliliği yaz sonbahara dönerken gerçekleşti. Yeminlerin gece yarısı, yeni ay sırasında edilmesi adettendi, çünkü en karanlık saatlerde arkadaşlığa en çok ihtiyaç duyulan saatlerdi.

Ve karanlık bir saattti. Berethnet tarihinde hiçbir evlilik bir cenazeden bu kadar kısa süre sonra gerçekleşmemişti.

Briar Evi'nin Büyük Mabedi, çoğu mabet gibi yuvarlaktı ve Inys'in ilk şövalyeleri tarafından kullanılan kalkanlar örnek alınarak yapılmıştı. Çağların Kederi'nden sonra, çatısı çöktüğünde, İkinci Rosarian, kanı dökülenlerin anısına kemerlere kırmızı vitray pencereler yerleştirilmesini emretmişti.

Yüzyıllar boyunca üç alçak ağaç zemini yarmış ve dallarını yürüyüş yolunun üzerine uzatmıştı. Yaprakları şimdiden altın ve umber rengiyle yanıyordu. Aralarında En Erdemli Sanctarian Tarikatı'nın da bulunduğu altı yüz kişi tören için altlarında toplanmıştı.

Inys Kraliçesi güneye bakan kapılarda görüldüğünde, tanıklar sessizliğe gömüldü. Saçları abanoz parlaklığında taranmış ve beyaz çiçeklerle süslenmişti. Boynunda kafes şeklinde bir parça vardı. Her mumun ışığını yakalayan yakut kakmalı, filigran altından bir taç takmıştı.

Koro şarkı söylemeye başladı, sesleri yüksek ve gür çıkıyordu. Sabran bir adım attı, sonra durdu.

Ead, mum taşıyıcılarının arasındaki pozisyonundan kraliçenin olduğu yerde kalışını izledi. Ona yardım eden Roslain koluna girdi.

"Sab," diye fısıldadı.

Sabran kendini yukarı çekti. Mabedin karanlığında, çok az kişi omuzlarının sertliğini ya da soğuğa y o r u l a b i l e c e k ürpertisini görebilirdi.

Bir dakika sonra yola koyuldu.

Seyton Combe, Ruhani Dükler ve ailelerinin durduğu yerden onun yaklaşmasını izledi. Mum ışığı ağzının kenarındaki bir tutam memnuniyeti ortaya çıkardı.

Loth'u bu gece için ölüme göndermişti. Sabran'ın yanında olması gereken Loth. Inys'te nişanlıların en yakın arkadaşlarının onlara yoldaşlık etmesi gelenekseldi.

Yakınlarda, Igrain Tepesi aşılmazdı. Ead bunun kendisi için hem bir zafer hem de bir yenilgi olduğunu düşündü. Bir varis istiyordu ama bu babadan değil. Bu aynı zamanda Sabran'ın artık küçüklüğünde çok fazla rehberliğe ihtiyaç duyan kederli kız olmadığına da kanıtıydı.

Kızıl Prens mabedin diğer tarafından içeri girdi. En büyük kız kardeşi onu karşılıyordu. Nişanlısına uygun, kıpkırmızı ipek ve erminle astarlanmış bir pelerin ve altın bağcıklı bir cüppe giymişti. Sabran gibi o da tören sırasında gözleri üzerine çekmek için gösterişli manşetleri olan eldivenler giymişti. Yıldızlı gümüşten bir yüzük onun asaletini ilan ediyordu.

Sabran ona doğru vakur bir şekilde yürüdü. Gelinliği görülmeye değerdi. Vişne şarabı gibi koyu kırmızı ve siyah ön kısmı altın işlemeler ve incilerle zengindi. Hanımları, Ead de dahil olmak üzere, onun tam tersiydi; siyah gelinliklerini kırmızı mideleri tamamlıyordu.

Evlilik tarafı, mabedin baş kısmında, süslü sütunlar üzerinde duran yıldızlı bir baldakenin altında bir araya geldi. Şahitler onun etrafında bir daire oluşturdular. Sabran şimdi başlığın üzerindeki mumlarla aydınlanmıştı, Lievelyn'e onu net bir şekilde görebileceği kadar yakındı, yutkundu.

Sabran Roslain'in elinden tuttu, Lievelyn ise en büyük kız kardeşiyle parmaklarını kenetledi ve dördü de haçların üzerinde diz çöktü. Diğer herkes uzaklaştı. Ead mumunu söndürürken kalabalığın arasında Chassar'ı gördü.

Inys'in Baş Sancaktarı iğ parmaklıydı, o kadar solgundu ki şakaklarında mavi damarların izleri görülebiliyordu. Gerçek Kılıç, herigotunun ön tarafında gümüşle işlenmişti.

"Dostlar." Sessizliğin içinde konuştu. "Bu gece, dünyadan uzak bu sığınakta, bu iki ruhun kutsal arkadaşlık durumunda birleşmesine tanıklık etmek için buluşuyoruz. Tıpkı Genç Kız ve Aziz gibi, onlar da Erdemliliğin korunması için ruhen ve bedenen bir araya gelmeye çalışıyorlar. Arkadaşlık büyük bir hizmettir, çünkü Inys'in kendisi, Inysca'nın şövalyesi Galian ile Lasia'nın sapkın kadını Cleolind arasındaki aşk üzerine inşa edilmiştir."

Birkaç dakika geçmişti ki, birisi Anne'ye kâfir demişti bile. Ead koridorun karşısındaki Chassar'la kısa bir bakış alışverişinde bulundu.

Baş Sanctar boğazını temizledikten sonra gümüş kaplı bir dua kitabı açtı ve Kutsal Retinue'ye ilk katılan Kardeşlik Şövalyesi'nin hikâyesini okudu. Ead sadece yarım yamalak dinledi. Bakışları kıpırdamadan duran Sabran'a sabitlenmişti. Lievelyn de ona baktı.

Hikâye bittiğinde, Roslain ve Ermuna verici olarak görevlerini tamamlayıp kraliyet çiftinin yanından ayrıldılar. Roslain, kendisine yakın duran arkadaşı Lord Calidor Stillwater'ın yanına gitti. Bakışlarını Sabran'dan hiç ayırmadı ve o da arkadaşının kendisini bir yabancıyla baldakenin altında bırakmasını izledi.

"Başlayalım." Baş Sancaktar Lievelyn'e başıyla selam verdi. Yüce Prens sol elindeki eldiveni çıkardı ve uzattı. "Berethnet Hanedanı'ndan Dokuzuncu Sabran, Inys Kraliçesi, nişanınız size dostluk elini uzatıyor. Kabul eder misin ve bugünden günlerin sonuna kadar onun sadık yoldaşı olur musun?"

Lievelyn, Sabran'a gözlerini zorlukla kırıştıran bir gülümseme verdi. Gölgeler, Baş Sancaktar'dan bir aşk düğümü yüzüğü alırken onun da gülümseyip gülümsemediğini anlamayı zorlaştırıyordu.

"Dostum," dedi, "yapacağım."

Durakladı, çenesi gergindi ve Ead göğsünün hafifçe yükseldiğini gördü.

"Aubrecht Lievelyn," diye devam etti, "seni artık yoldaşım olarak kabul ediyorum." Yüzüğü işaret parmağına kaydırды. Altın, hükümdarlar için ayrılmış. "Arkadaşım, yatak arkadaşım, her konuda değişmez ortağım." Duraklama. "Seni ruhumla seveceğime, seni kılıcımın koruyacağıma ve başka kimseye iyilik yapmayacağıma yemin ederim. Bu yemini sana ediyorum."

Baş Sancaktar tekrar başını salladı. Şimdi sol eldivenini çıkaran Sabran'dı.

"Lievelyn Hanedanı'nın İkinci Aubrecht'i, Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi," diye seslendi, "nişanınız size

dostluk elini uzattı. Kabul edecek ve bugünden kıyamete kadar onun sadık yoldaşı olacak mısın?"

"Dostum," dedi Lieveilyn, "Olacağım."

Sabran'ın yüzüğünü Baş Sancaktar'dan aldığıında, eli zorlukla görülebilen bir titreme geçirdi. Bu, yasal olarak bağlayıcı hale gelmeden önce evlilikten çekilmek için son şansıydı. Ead, dudakları sanki teşvik edercesine hafifçe kıpırdayan Roslain'e baktı. Ya da dua eder gibi.

Sabran başını kaldırıp Lieveilyn'e baktı ve sonunda ona hafifçe başını salladı. Sol elini sanki bir kelebekmiş gibi nazikçe tuttu ve yüzüğü yerleştirdi. Yüzük kızın parmağında parıldıyordu.

"Sabran Berethnet," dedi, "seni artık yoldaşım olarak kabul ediyorum. Arkadaşım, yatak arkadaşım, her konuda daimi ortağım. Seni ruhumla seveceğime, seni kılıcımın koruyacağıma ve başka kimseye iyilik yapmayacağıma yemin ederim." Onun elini sıktı. "Bunun için sana yemin ediyorum."

Bakışları kilitlenirken kısa bir sessizlik oldu. Sonra Baş Sancaktar tanıkları kucaklamak istercesine kollarını açarak o anı bozdu.

"Şimdi bu iki ruhu Aziz'in ve onun aracılığıyla tüm Erdemlilik'in gözünde kutsal yoldaşlık durumunda birleştiriyorum," diye seslendi.

Mabedin dört bir yanından alkış sesleri yükseldi. Bu ortak sevinç sesi, çatıyı yeniden çökertmeye yetecek kadar yüksek görünüyordu. Ead alkışlarken, gözünün önündeki Dükler Ruhu'nu gözden geçirdi. Nelda Stillwater ve Lemand Fynch memnun görünüyordu. Crest bir asa gibi duruyordu, ağzında dudaksız bir şerit vardı ama parmak uçlarını avucuna vurarak alkışlamaya çalışıyordu. Arkalarında Gece Şahini gülümsüyordu.

Yoldaşlar genellikle evlendikten sonra öpüşürdü ama asiller için böyle bir gösteri hoş karşılanmazdı. Sabran bunun yerine Lieveilyn'in uzattığı kolu tuttu ve platformdan birlikte indiler. Ead, yüzü asık olsa da Inys Kraliçesi'nin halkı için gülümsediğini gördü.

Ead, gözleri yaşlı Linora'yı dirseğinden tutan Margret ile bakıştı. Hayaletler gibi üçü de oradan uzaklaştı.

Kraliyet Yatak Odası'nda yatağı düzenlediler ve her köşeyi tehlikeye karşı kontrol ettiler. Yoldaşlık Şövalyesi'nin dökme bronzdan yapılmış bir heykelciği lambanın altına yerleştirilmişti. Ead şöminenin üzerindeki mumları yaktı, perdeleri çekti ve ateş yakmak için diz çöktü. Baş Sancaktar ateşin yanması için ısrar etmişti.

çok sıcaktı. Komodinin üzerinde Kardeşlik Şövalyesi'nin hikâyesini anlatan bir dua kitabı duruyordu. Üstünde kırmızı bir elma duruyordu. Linora, Ead'e çalışırken bunun bir bereket sembolü olduğunu söyledi. "Bu eski bir putperest geleneği," diye açıkladı, "ama İkinci Carnelian bunu o kadar çok sevdi ki, Sanctarianlar Tarikatı'ndan bunu zifafa dahil etmelerini istedi."

Ead alnını sildi. Baş Sanctarian açıkça bir varisin bir somun ekmek gibi pişirilerek var edilmesini istiyordu.

"İçmeleri için bir şeyler getirmeliyim." Margret, Ead'in koluna dokundu ve gitti. Linora mırıldanarak iki tavaya kömür doldurdu ve onları örtünün altına yerleştirdi.

"Linora," dedi Ead ona, "git ve kutlamalara katıl. Ben burada bitireceğim."

"Oh, *çok* iyisin, Ead."

Linora gittikten sonra, Ead ışığın sabitlendiğinden emin oldu. Kraliyet Yatak Odası bütün gün kilitli ve korumalıydı, anahtar sadece Roslain'deydi ama bu sarayda kimseye güvenmiyordu.

Bunun akıllıca bir karar olup olmadığını düşündüğü uzun bir anın ardından Ead o öğleden sonra kestiği gülü çıkardı ve yatağın sağ tarafındaki yastığın arkasına sıkıştırdı. Yastığın üzerinde Berethnet rozeti işliydi.

En azından bu gece tatlı rüyalar görsün.

Ead'in tanıdığı bir ayak sesiyle kapılar çalındı. Kapı aralığında bir gölge belirdi ve Roslain Crest çenesini tutarak odayı gözden geçirdi.

Kalp şeklindeki saç örgüsünden bir tutam saç kaçmıştı. Sanki oda ona yabancıymış ve sayısız kez kraliçesinin yanında uyuduğu yer değilmiş gibi etrafına bakındı.

"Leydim." Ead reverans yaptı. "İyi misiniz?"

"Evet." Roslain burnundan bir nefes verdi. "Majesteleri huzuruna çıkmanı istiyor, Ead."

Bu beklenmedik bir şeydi. "Onu sadece yatak odasındaki hanımlar soyabilir."

"Dediğim gibi," diye araya girdi Roslain, "sizi istedi. Ve siz de buradaki görevlerinizi tamamlamış görünüyorsunuz." Odaya son bir kez bakarak koridora döndü ve Ead de onu takip etti. "Bildiğiniz gibi bir odacının kraliyet mensuplarına dokunmasına izin verilmez ama bu gece bunu görmezden geleceğim. Gerekli olduğu kadarıyla."

"Elbette."

Sabran'ın her gün yıkandığı ve giyindiği Çekilme Odası, kraliyet dairelerinin en küçüğü olan, süslü alçı tavanlı kare bir odaydı. Perdeleri kapalıydı.

Sabran ateşin yanında yalınayak durmuş, küpelerini çıkarırken alevlere bakıyordu. Elbisesi kuşkusuz Özel Gardırop'a kilitlenmişti ve üzerinde vardiyası vardı. Katryen belindeki yastıklı ruloyu çıkarıyordu.

Ead kraliçenin yanına gitti ve saçlarını kenara çekerek karkanetinin tutturulduğu ensesine ulaştı.

"Ead," dedi Sabran. "Tören hoşuna gitti mi?" "Evet, Majesteleri. Muhteşem görünüyordunuz."

"Hâlâ öyle değil miyim?"

Bunu hafifçe sordu ama Ead onun sesindeki şüphe izini duydu.

"Her zaman güzelsiniz, madam." Ead kancayı çözdü ve mücevherleri kadının boğazından çıkardı. "Ama benim gözümde... asla şu an olduğunuzdan daha güzel değilsiniz."

Sabran ona baktı.

"Prens Aubrecht'in beni böyle bulacağını mı sanıyorsun?" dedi.

"Bulmazsa Majesteleri ya delidir ya da aptal."

Roslain odaya döndüğünde bakışları birbirinden ayrıldı. Sabran'a yaklaştı ve korsesinin bağlarını çözmeye koyuldu.

"Ead," dedi, "gecelik." "Peki leydim."

Ead giysiyi ısıtmak için bir tava bulurken, Sabran kollarını kaldırarak Roslain'in geceliğini başının üzerinden geçirmesine izin verdi. Yatak odasının iki hanımı kraliçelerini lavaboya götürdüler ve onu tepeden tırnağa temizlediler. Geceliğini düzeltirken, Ead bir bakış attı.

Kıyafetlerinden arınmış olan Sabran Berethnet, sahte ya da gerçek hiçbir azizin soyundan geliyormuş gibi görünmüyordu. O bir ölümlüydü. Hâlâ heybetli, hâlâ zarıftı ama bir şekilde daha yumuşaktı.

Vücudu bir kum saati gibiydi. Yuvarlak kalçalar, küçük bir bel ve meme uçları kabarmış dolgun göğüsler. Uzun bacakları ata binmekten güçlüydü. Aralarındaki alacakaranlığı gördüğünde Ead'ın içini bir ürperti kapladı.

Dikkatini tekrar görevine verdi. Inysh'ler çıplaklık konusunda titizdi. Yıllardır kendi bedeni dışında soyunmuş bir beden görmemişti.

"Ros," dedi Sabran, "acıyacak mı?"

Roslain temiz bir çarşafla cildini kuruladı. "İlk başta biraz acıyabilir," dedi, "ama uzun sürmez. Ve eğer Ekselansları dikkatli olursa..."

Sabran onu görüyormuş gibi görünmeden odaya baktı. Aşk düğümü yüzüğünü çevirdi.

"Ya hamile kalamazsam?"

Bu sorunun ardından gelen sessizlikte bir fare bile duymadan nefes alamazdı.

"Sabran," dedi Katryen nazikçe, onun koluna girerek, "elbette yapacaksın."

Ead sessizliğini korudu. Bu sadece yakınların konuşabileceği bir konu gibi görünüyordu ama kimse ona gitmesini emretmemişti.

"Büyükannem uzun yıllar gidemedi," diye mırıldandı Sabran. "Yüksek Batılılar kanatta. Yscalin bana ihanet etti. Eğer Fýredel ve Sigoso Inys'i işgal ederse ve benim bir varisim olmazsa-"

"Bir varisin olacak. Kraliçe Jillian güzel bir kız çocuğu doğurdu, leydi anneniz. Ve çok yakında siz de bir anne olacaksınız." Roslain çenesini Sabran'ın omzuna dayadı. "İşin bittikten sonra bir süre hareketsiz yat ve sırt üstü uyu."

Sabran ona doğru eğildi.

"Keşke Loth da burada olsaydı," dedi. "O benim vericim olacaktı. Ona söz vermiştim." Şimdi pudra gitmişti, gözlerinin altındaki morluk benzeri izler hiç bu kadar keskin görünmemişti. "Şimdi o ... kayıp. Cárscaro'da bir yerde. Ve benim ona ulaşacak gücüm yok."

"Loth iyi olacak. Yakında eve döneceğine inancım tam." Roslain ona daha sıkı sarıldı. "Ve döndüğünde, efendin babandan haberler getirecek."

"Bir kayıp yüz daha. Loth ve babam ... ve Bella da. Üç kraliçeye hizmet eden sadık Bella." Sabran gözlerini kapadı. "Bugüne bu kadar yakın bir zamanda ölmüş olması kötüye işaret. Yatağında-"

"Sabran," dedi Roslain, "bu senin düğün gecen. Bu karanlık düşüncelere kapılmamalısın, yoksa tohumu kirletirler."

Ead tencereyi tekrar ocağa boşalttı. Inysh'lerin çocuk sahibi olma konusunda işe yarar bir şey bilip bilmediklerini ya da hekimlerinin tahminden başka bir şeyle uğraşıp uğraşmadıklarını merak etti.

Saat yaklaştıkça kraliçe sessizleşti. Roslain kulağına rehberlik fısıldadı ve Katryen saçındaki her yaprağı taradı.

Ona geceliğini ve kürklü şalvarını giydirdiler. Katryen yakasının altından saçlarını kaldırdı.

"Ead," dedi Sabran kapıya yöneldiklerinde, "Ersyr'de böyle mi yapılır?"

Katryen'in kaşlarında bir çatık belirmişti. Kâbusunu anlatırken de aynı çatıklık vardı. Ead kendini onu düzeltmek isterken buldu.

"Bunun gibi bir şey, madam," dedi.

Dışarıda bir yerde, bir havai fişek gökyüzüne doğru ıslık çaldı. Şehirde kutlamalar başlıyordu.

Sabran'ı Çekilme Odası'ndan çıkardılar. Titriyordu ama başını dik tutuyordu.

Bir kraliçe korku gösteremezdi.

Kraliyet Yatak Odası'nın kapıları görüldüğünde, Roslain ve Katryen hükümdarlarına daha da yaklaştılar. Sör Tharian Lintley ve nöbet tutan iki Beden Şövalyesi şimdi onun önünde diz çökmüşlerdi.

"Majesteleri," dedi Lintley, "nezaket gereği, bu gece, düğün gecenizde odanızı koruyamam. Korumanızı arkadaşınıza ve yatak odasındaki hanımlarınıza emanet ediyorum."

Sabran bir elini onun başına koydu. "İyi Sör Tharian," dedi, "Nezaket Şövalyesi size gülümsüyor."

Ayağa kalktı, kendisi ve şövalyeleri onun önünde eğildiler. Onlar ayrılırken Katryen anahtarı Roslain'den aldı ve kapıları açtı.

Yatağın ayak ucunda, Baş Sanctarian elinde bir dua kitabıyla durmuş mırıldanıyordu. Aubrecht Lievelyn İç Oda'daki seyisleriyle birlikte bekliyordu. Siyah işlemeli gecelik gömleği köprücük kemiklerini gösterecek şekilde açıktı.

"Majesteleri," dedi. Ateş ışığında gözleri mürekkep hokkası gibiydi.

Sabran başını hafifçe eğdi. "Ekselansları." Baş Sancaktar kılıç işareti yaptı.

"Aziz bu yatağı kutsuyor. Onun bitmeyen asmasının meyvesini taşıyın." Dua kitabını kapattı. "Ve şimdi dostların ayrılma vakti geldi, böylece bu yeni dostlar birbirlerini tanıyabilirler. Aziz hepimize iyi geceler diler, çünkü o bizi karanlıkta izler."

"Karanlıkta bizi izliyor," diye yankılandı. Ead bunu diğerleriyle birlikte söylemedi.

Hanımlar ve damatların hepsi reverans yaptı. Roslain doğrulurken Sabran "Ros" diye fısıldadı.

Roslain onun gözlerinin içine baktı. Adamların görüş alanının dışında, Sabran'ın elini öyle sıkı kavradı ki, ikisinin de parmakları beyazlaştı.

Katryen Roslain'i dışarı çıkardı. Ead onları kapıdan geri takip ederken kraliçeye baktı ve bakışları birbirine değdi.

İlk kez Sabran Berethnet'in maskenin ardındaki kimliğini görmüştü: omuzlarında bin yıllık bir mirası taşıyan genç ve kırılgan bir kadın. Gücü sadece bir kız çocuğu doğurabildiği sürece mutlak olan bir kraliçe. Ead'in içindeki aptal onu elinden tutup bu odadan uzaklaştırmak istedi ama o aptal harekete geçemeyecek kadar korkaktı. Diğerleri gibi o da Sabran'ı yalnız bıraktı.

Margret ve Linora bekliyorlardı. Beşi karanlıkta bir araya geldi. "İyi görünüyor muydu?" Margret usulca sordu.

Roslain ellerini elbisesinin ön kısmında gezdirdi. "Bilmiyorum." Bir ileri bir geri volta attı. "Hayatımda ilk kez bir şey söyleyemiyorum."

"Gergin olması çok doğal." Katryen fısıltıyla konuştu. "Cal ile nasıl hissettin?"

"O farklıydı. Cal ve ben çocukken nişanlanmıştık. O bir yabancı değildi," dedi Roslain. "Ve ulusların kaderi bizim birlikteliğimizin meyvesine bağlı değildi."

Nöbetlerini sürdürdüler, Kraliyet Yatak Odası'ndaki herhangi bir değişiklik için kulaklarını dört açtılar. Çeyrek saat geçtikten sonra Katryen kulağını kapıya dayadı.

"Brygstad hakkında konuşuyor."

"Bırak konuşsunlar," dedi Ead, sesini alçak tutarak. "Birbirlerini pek tanımıyorlar."

"Ama bu birliktelik tamamlanmazsa ne yapacağız?"

"Sabran bu işi halledecektir." Roslain boşluğa baktı. "Bunun onun kaçınılmaz görevi olduğunu biliyor."

Bekleyiş bir süre daha devam etti. Yere yerleşmiş olan Linora duvara yaslanmış uyukluyordu. Sonunda, taş gibi hareketsiz duran Roslain yeniden adım atmaya başladı.

"Ya-" Parmaklarını sıktı. "Ya o bir canavarsa?" Katryen ona doğru bir adım attı. "Ros-"

"Biliyorsun, leydi annem bana Sekizinci Sabran'ın arkadaşı tarafından kötü kullanıldığını söyledi. İçki içmiş, fahişelik yapmış ve ona zalimce şeyler söylemiş. Kimseye söylememiş. Bekleyen hanımları bile. Sonra, bir gece

bir elini karnına bastırđı- "aşağılık düzenbaz ona *vurdu*. Elmacık kemiğini çatlattı ve bileğini kırdı-"

"Ve bu yüzden idam edildi." Katryen onu yakınına topladı. "Dinle şimdi. Sab'a hiçbir şey olmayacak. Lievelyn'in kız kardeşleriyle nasıl olduğunu gördüm. Onda bir kuzucuğun kalbi var."

"O bir kuzucuktan farksız olabilir," dedi Ead, "ama canavarların genellikle yumuşak yüzleri vardır. Kendilerini nasıl maskeleyeceklerini bilirler." İkisinin de gözlerinin içine baktı. "Onu izleyeceğiz. İyi dinleyeceğiz. Neden mücevherler kadar kılıçlar da taktığımızı unutmayın."

Roslain onun bakışlarını tuttu ve yavaşça başını salladı. Bir an sonra Katryen de öyle yaptı. Ead o zaman onların Sabran için her şeyi yapabileceklerini gördü. Bir can alabilir ya da kendi canlarını feda edebilirlerdi. Her şeyi yaparlardı.

Saatler ilerlerken Kraliyet Yatak Odası'nda bir şeyler değişti.

Linora uyandı ve bir eliyle ağzını kapattı.

Ead kapıya doğru yaklaştı. Ne kadar kalın olursa olsun, içeride neler olduğunu anlayabilecek kadar iyi duyabiliyordu. Konuşma bittiğinde yatak odasındaki hanımlara başıyla selam verdi.

Sabran görevini yerine getirmişti.

Lievelyn sabah saat dokuzu biraz geçe Kraliyet Yatak Odası'ndan ayrıldı. Ancak Küçük Kapı arkasından kapandığında nedimeler kraliçelerinin yanına gidebildi.

Sabran yatakta yatıyordu, çarşaf lar göğüslerinin üzerinde toplanmıştı. O ya da Lievelyn perdeleri açmışlardı ama gökyüzü kapalıydı ve çok az ışık alıyordu.

Onlar içeri girdiğinde omzunun üzerinden baktı. Roslain hemen yanına koştu.

"İyi misiniz Majesteleri?"

"Evet." Sabran'ın sesi yorgun geliyordu. "Sanırım

öyleyim, Ros." Roslain onun eline bir öpücük kondurdu.

Sabran ayağa kalktığında Katryen elinde bir örtü ile hemen oradaydı. Ead, Margret ve Linora'yla birlikte yatağa doğru ilerlerken, Yatak Odası'nın iki Leydisi Sabran'a ateşin yanındaki sandalyeye kadar eşlik ettiler.

"Bugün evime kapanacağım." Sabran bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Canım meyve çekiyor."

"Leydi Linora," dedi Katryen, "Majestelerine biraz böğürtlen ve armut getir. Bir de bir fincan caudle, lütfen."

Linora kovulduğu için sinirlenmiş bir ifadeyle çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Roslain, Sabran'ın önünde diz çökerek eteklerini kabarttı.

"Ah, Sab, ben de-" Başını iki yana salladı. "Ekselansları ile her şey yolunda mıydı?"

"Mükemmel," dedi

Sabran. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Garip hissettim ama Ekselansları çok dikkatliydi." Bir elini karnının üzerine koydu. "Şimdiden hamile kalmış olabilir miyim?"

Bir gecede hamilelik pek olası değildi ama Inysh vücut ve işleyişi hakkında çok az şey biliyordu. Roslain ayağa kalkarken, "Her zamanki ders saatine kadar beklemelisin," dedi, her zamanki hoşgörölü tavrıyla. "Eğer kan gelmezse, hamilesin demektir."

"Şart değil," dedi Ead. Sabran ve Yatak Odası'nın iki Leydisi ona bakınca reverans yaptı. "Bazen vücut bir hilebazdır Majesteleri. Buna yalancı gebelik derler." Margret bunun üzerine başını salladı. "Çocuk hızlanana kadar emin olmak zor."

"Ama elbette," diye ekledi Katryen, "çok yakında çocuk sahibi olacağınızıza inancımız tam."

Sabran sandalyesinin kollarını tuttu.

"O zaman yine Aubrecht'le yatmalıyım," dedi. "Emin olana kadar."

"Doğru zaman geldiğinde çocuk gelecektir." Roslain onun başına bir öpücük kondurdu. "Şimdilik sadece evliliğinizi mutlu bir evlilik haline getirmeyi düşünmelisiniz. Belki siz ve Prens Aubrecht bir ay bal yaparsınız. Glowan Kalesi yılın bu zamanlarında çok güzel olur."

"Başkentten ayrılamam," dedi Sabran. "Yüksek Batılı kanatlarındayken olmaz."

"Yüksek Batılılar hakkında konuşmayalım." Roslain saçlarını düzeltti. "Şimdi olmaz."

Margret duruma ayak uydurdu. "Madem yeni bir konu arıyoruz," dedi gözlerinde alaycı bir parıltıyla, "bize düşün geceni anlatır mısın Ros?"

Katryen kıkırdadı ve Sabran ona bilmiş bir bakış atarken Roslain biraz gülümsedi.

Roslain, Lord Calidor Stillwater ile evliliğini anlatırken Linora meyvelerle geri döndü. Yatak hazırlandıktan sonra hep birlikte, Sabran'ın lavabonun yanında oturduğu Çekilme Odası'na geçtiler. O da

Katryen saçlarına krem sürerken ve ağzını çalkalaması için gülsuyu verirken sessizdi. Margret onun isteği üzerine virginalleri çaldı.

"Bayan Duryan," dedi Katryen, "lütfen Majesteleri'nin saçlarını durulamaya yardım edin. Lord Chamberlain'e gitmeliyim."

"Elbette."

Katryen hasır sepeti aldı ve oradan ayrıldı. Bu sırada Ead de lavabonun başında Roslain'e katıldı.

İbrikten su dökerek tatlı kokulu köpüğü yıkadı. Çarşafa uzanırken Sabran bileğini yakaladı.

Ead kıpırdamadan durdu. Sıradan bir odacının kraliçeye dokunma izni yoktu ve bu kez Roslain bunu görmezden geleceğine dair hiçbir söz vermemişti.

"Gül çok güzel kokuyordu, Duryan Hanım."

Sabran parmaklarını onunkilerin arasında kaydırды. Daha fazlasını söyleyeceğini düşünen Ead duymak için eğildi ama onun yerine Sabran Berethnet onu yanağından öptü.

Dudakları kuğu tüyü kadar yumuşaktı. Ead'in tüyleri diken diken oldu ve tüm nefesini dışarı verme ihtiyacıyla savaştı.

"Teşekkür ederim," dedi Sabran. "Çok cömertçe bir davranıştı." Ead şaşkın şaşkın bakan Roslain'e baktı. "Benim için bir zevkti, madam," dedi.

Dışarısı sisle kaplanmıştı. Yağmur, Çekilme Odası'nın bulutlu pencerelerinden aşağı süzülüyordu. Kraliçe sanki kendi tahtıymış gibi koltuğuna yaslandı.

"Ros," dedi, "Kate döndüğünde ona Lord Chamberlain'e gitmesini söyle. Hanımefendi Ead Duryan'ın yatak odası hanımefendiliğine yükseltildiğini söyleyecek."

II

Declare I Dare Not

Gitmesi gereken yolu düşün, Aç
tuzağı düşün,
Kendisinin ördüğü ağ, Farkında
olarak ya da olmayarak...

-Marion Angus

23

Güney

Buzdan asanın kancası kara saplandı ve Lord Arteloth Beck, Spindles'ın içinden esen rüzgâra karşı başını eğdi. Eldivenlerinin altındaki parmakları sanki kökboyasına batırılmış gibi kıpkırmızıydı. Omzuna bir dağ koyununun leşi örtülmüştü.

Gözyaşları günlerdir yanaklarında donmuştu ama şimdi soğuk içine işlemişti. Her adımda acı çekerken Kit'i uzun süre düşünemezdi. Aziz'den bir merhamet.

Gece çökmüştü. Kar sakalını kolalamıştı. Dağın yamacındaki bir yarıktan sızan lav deresini geçti ve sürünerek mağaraya girdi, orada uykuya daldı ve daldı. Gücünü topladığında, topladığı odun ve çıraları düzenlemek için kendini zorladı. Çakmak taşına vurdu ve üfleyerek alevin büyümesini sağladı. Sonra sinirlerini çelikleştirerek koyunu azarlamaya başladı. Üçüncü gece ilk hayvanının derisini yüzdüğünde kusmuş ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Artık elleri hayatta kalma hareketlerinde ustalaşmıştı.

İşi bitince kendine bir tükürük yaptı. İlk başlarda Wyrmlerin ateşini görüp, pervanelerin çıraya üşüştüğü gibi onlara üşüşmesinden korkmuştu ama hiç üşüşmediler.

Ellerini mağaranın dışındaki karda temizledi, sonra kanın üzerine biraz daha kar yığarak kokuyu bastırdı. Barınağında, koyun etini parçaladı ve

Nezaket Şövalyesi'ne başka tarafa bakması için yalvardı. Yiyebildiği **k a d a r** yedikten ve kalan yenilebilir kısımları soyduktan sonra, Loth leşi gömdü ve ellerini tekrar eldivenle kapladı. Kırmızı uçlu parmaklarını görmek midelerini bulandırdı.

Kızarıklık çoktan sırtından aşağıya doğru inmeye başlamıştı - en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Kaşıntının gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu bilmesine imkân yoktu. Donmata Marosa ona tam olarak ne kadar zamanı olduğunu söylememişti, şüphesiz günleri saymasını engellemek için.

Üşüyerek ateşe döndü ve başını çantasına yasladı. Birkaç saat dinlenecek ve tekrar yola koyulacaktı.

Pelerininin içinde kundaklanmış halde yatarken, boynundaki kordonda asılı duran pusulayı kontrol etti. Donmata ona çöle ulaşana kadar güneydoğu yönünde ilerlemesini söylemişti. Çölü geçip Ersyri'nin başkenti Rauca'ya gidecek ve Chassar uq-Ispad'ın geniş bir arazide yaşadığı Rumelabar'a giden bir kervana katılacaktı. Ead orada onun vasisi olarak büyümüşü.

Zor bir yolculuk olacaktı ve eğer acı çekenlere katılmaktan kaçınmak istiyorsa, daha iyi zaman geçirmesi gerekecekti. Çantasında harita yoktu ama altın ve gümüş güneşlerden oluşan bir kese bulmuştu. Her sikkenin üzerinde Ersyr Kralı Muhteşem Jantar'ın resmi vardı.

Loth pusulayı gömleğinin içine geri soktu. Ateş alnını yakıyordu. Elleri kızardığından beri gördüğü rüyalar onu ter içinde bırakıyordu. Kan lekeli camın içine gömülmüş, bir dünya ile öteki dünya arasında sonsuza dek sıkışıp kalmış Kit'i hayal ediyordu. Sabran'ın çocuk yatağında öldüğünü ve kendisinin bunu durduracak gücü olmadığını hayal etti. Ve açıklanamaz bir şekilde, Donmata Marosa'nın Ascalon'da dans ettiğini, kulesine boyunduruk vurulmadan önce, babasının dönüştüğü mankenin merhametine kaldığını hayal etti.

Mağaranın ağzında bir hışırtı duyunca kendine geldi. Kulakları dikildi, hareketsiz durdu ve bekledi.

Pençe taşta çınladı. Ateş bir tutam köze kadar azalmıştı ama Loth'un canavarın görüntüsünü yakalamasına yetecek kadar ışık vardı.

Kemik beyazı tüyleri ve pullu pembe bacakları vardır. Her ayakta üç parmak. Bir gaganın üzerinde etten bir tarak. Loth daha önce hiç bu kadar iğrenç, bu kadar *yanlış* bir şey görmemişti. Cesaret Şövalyesi'ni çağırdı ama bulduğu tek şey **b i r** korku çukuruydu.

Bu bir cockatrice idi.

Boğazının derinliklerinden gırtlaktan bir ses geliyor ve salyaları akıyordu. Gözleri kafasındaki iki kan kabarcığından ibaretti. Gölgelemin içinde kıpırdamadan duran Loth

yırtık ve kanlı kanadını ve tüylerindeki kiri gözlemledi. Bir sümüklü böcek dili lezyonların üzerinde gezindi.

Korkudan eli ayağı birbirine dolanan Loth, çantasının kayışını göğsünde gevşetti ve buzdan asayı eline aldı. Cockatrice yaralarını yalarken kılıcını çekti ve mağaranın ağzına doğru sürünerek en yakın duvarı yardı.

Cockatrice başını kaldırdı. Kulakları sağır eden bir çığlık attı ve pençeleriyle kendini dikleştirdi. Loth ileri atıldı ve kuyruğunu savurdu, sonra da hiç koşmadığı kadar koşarak mağaradan çıktı ve yamaçlardan aşağı indi, botları buza sürtünüyordu. Kör acelesi yüzünden ayağını kaybetti ve yuvarlandı, çantasını sanki Aziz'in eliymiş gibi tutuyordu.

Pençeler yukarıdan omuzlarına saplandı. Yer yuvarlanırken bağırdı. Kılıcı elinden kaydı ama parmak uçlarıyla asaya tutundu.

Kakadu bir uçurumun üzerinden gökyüzüne doğru kanat çırpı. Vücudu kırık kanadına doğru yalpalıyordu. Loth, panik dumanları arasında onu ölümcül bir dalıştan alıkoyan tek şeyin cockatrice olduğunu fark edene kadar tekmeledi ve çırpındı. Kendini onun pençelerine bıraktı ve horoz zafer çığlıkları attı.

Sert zemin onları selamlamak için yukarı fırladı. Pençeler gevşediği anda, Loth omzunu savurdu ve yuvarlandı. Çarpışma vücudundaki her kemiği sarstı.

Canavar onu alçak bir dağın zirvesine götürmüştü. Nefes nefese kalan Loth yerden kalktı ve buzdan asayı kaptı. Sabran'la sık sık at sırtında avlanmıştı ama o zamanlar av kendisi olmamıştı.

Pullu beyaz bir kuyruk onu sertçe karnından yakaladı. Geriye doğru uçtu ve kafasını bir kaya parçasına çarpı, karnı protesto için sıkıldı ama silahını tutmaya devam etti.

Gerekirse burada ölsün ama bu canavarı da yanında götürsün.

Darbenin etkisiyle hastalanarak asasını savurdu. Cockatrice ayaklarını yere vurdu, tüylerini kaldırdı ve ona doğru gürledi. Loth buzdan asayı bir mızrak gibi fırlattı. Cockatrice bundan kaçınmak için kendini düzleştirdi ve tek silahı uçuruma doğru kaymaya başladı.

Bu sefer, kuyruğundan gelen salınım neredeyse Loth'u uçurumdan aşağı atıyordu. Kakadu ıslak gıdıklamalardan oluşan bir ürpertiyle ona doğru yaklaştı. Pençeler *tıkırdadı*. Kendini bir top haline getirdi ve dişlerini o kadar sıkı ki çenesi ağrıdı. Sıcaklık pantolonunun içine işledi.

Ağır bir ayak sırtına çarptı. Bir gaga pelerinini parçaladı. İçinden bir hıçkırık yükselirken, bir sevinç kırıntısına tutunmaya çalıştı. Aklına gelen ilk anı Margret'in doğduğu gündü; kocaman gözleri ve minicik elleriyle ne kadar da güzeldi. Her Kardeşlik Bayramı'nda Ead ile yaptığı danslar. Sabran'la birlikte şafaktan gün batımına kadar avlanması. Kit'le Kraliyet Kütüphanesi'nde oturup şiirlerini ona geri okuması.

Yeni bir ses geldi ve ayak gitti. Loth gözlerini açtığı anda horozbina kuşunun sersemlemiş bir dev gibi yalpaladığını gördü. Cockatrice'in pullu ve tüylü olduğu yerde kürklü başka bir yaratıkla savaşıyordu. Drakonik canavar yalpaladı, çığlık attı ve kuyruğunu savurdu ama çabaları boşunaydı; yeni gelen yaratık onun boğazını parçaladı.

Cockatrice yere yığıldı. Leşinden kan zonkluyordu. Yok edicisi bir havlama sesi çıkardı ve onu kanyona doğru itti.

Artık hareketsizdi, Loth kurtarıcısının ne olduğunu görebiliyordu. Bir firavun faresi şeklindeydi, kuyruğu genişti, pençelerinin ve ağzının etrafında beyaza çalan kızılağaç kahverengisi kürkle kaplıydı ama *dev* gibiydi, bir Kuzey ayısı kadar büyüktü. Pirzolaları kanla kaplıydı.

Bir ichneumon. Wyrn'lerin doğal baş düşmanı. Onlar pek çok Inysh efsanesinin şampiyonlarıydı ama hâlâ var olduklarını hiç düşünmemişti.

Aziz, Lasia'dan Inys'e giden yolda bu yaratıklardan biriyle karşılaşmıştı. Genç Kız'ı taşıyamayacak kadar yorulduğunda sırtında taşımıştı.

Ichneumon dişlerini yalayarak temizledi. Ona baktığında dişlerini yeniden gösterdi.

Gözleri yuvarlak ve kehribar rengindeydi, kurda benziyordu, siyah deriyle çevrelenmişti. Kuyruğunun ucunda beyaz çizgiler vardı. Şu anda yüzü kanlı tüy tutamlarıyla kaplıydı. Cüssesine göre inanılmaz derecede hafif adımlarla Loth'a doğru yaklaştı ve pelerinini kokladı.

Loth çekingen bir tavırla elini uzattı. Eldivenini kokladıktan sonra ichneumon hırladı. İçindeki vebanın, asırlık düşmanın kokusunu almış olmalıydı. Sıcak nefesi yanağını ıslatırken Loth kıpırdamadan durdu. Bir süre sonra ichneumon ön bacaklarını büktü ve bir havlama sesi çıkardı.

"Ne oldu dostum?" diye sordu Loth. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" İç çektiğine yemin edebilirdi. Başını kolunun altına doğru itti.

"Hayır. Bende veba var." Sesi yorgunluktan zayıf çıkıyordu. "Sakın yaklaşma."

Bir hayvanın Drakon vebasına yakalandığını daha önce hiç duymadığını fark etti. Kürkünden sıcaklık yayılıyordu; yumuşak, hayvani bir sıcaklık, wyrm ateşinin kızgın kavuruculuğu değil.

Gücü yeniden doğan Loth çantasını omuzladı. Parmaklarını kalın kürkünde düğümledi ve ichneumon'a tırmandı.

"Rauca'ya gideceğim," dedi, "eğer bana yolu gösterirsen."

Ichneumon tekrar havladı ve dağın yamacından aşağı fırladı. Pençeleri rüzgâr kadar hızlı koşarken, Loth Genç Kız ve Aziz'e şükran dolu bir dua fısıldadı. Artık kendisini bu yola onların soktuğunu biliyordu ve **b u** yolu sonuna kadar takip etmek niyetindeydi.

Şafak vakti, ichneumon bir kayalığın üzerinde sinsice ilerleyerek durdu. Loth güneşin kavurduğu toprağı ve çiçeklerin baharatını kokladı. Önlerinde Spindles'ın tozlu etekleri uzanıyordu ve bunların ötesinde, göz alabildiğine uzanan, güneşin altında altın rengine bürünmüş bir çöl vardı. Sıcakta neredeyse bir serap olabilirdi ama gerçek olduğunu biliyordu.

Her şeye rağmen, Sessiz Rüya Çölü'ne baktı.

24

Batı

Sonbaharın başları acı-tatlı geçti. Ead, Chassar'dan Başrahibenin bir süre daha Inys'te kalmasına izin verip vermeyeceğine dair haber bekledi ama hiçbir mesaj gelmedi.

Rüzgârlar soğudukça ve yaz modası yerini kürklü kırmızı ve kahverengilere bıraktıkça, saray Prens Konsolos'a aşık oldu. Herkesi şaşırtan bir şekilde, Sabran'la birlikte Huzur Odası'nda maskeler ve oyunlar izlemeye başladılar. Bu tür eğlenceler her zaman düzenlenirdi, ancak kraliçe nişan kutlamaları dışında birkaç yıldır katılmamıştı. Aptallarını çağırır ve onların oyunlarına gülerdi. Nedime kızlara kendisi için dans etmelerini söylerdi. Bazen arkadaşının elinden tutar ve sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi birbirlerine gülümserlerdi.

Ead tüm bunlar boyunca yakın durdu. Bugünlerde kraliçeden nadiren uzak kalıyordu.

Evlendikten kısa bir süre sonra Sabran uyandığında çarşaflarında kan buldu. Bu onu öyle bir öfkeye sürükledi ki Roslain ellerini ovuşturdu ve Yukarı Hanedan'ın geri kalanı sinip kaldı. Prens Aubrecht bile Chesten Ormanı'nda avlanmak için bir günlüğüne geri çekilmişti.

Ead bunun beklenen bir şey olduğunu düşünüyordu. Sabran bir kraliçeydi, dünyanın ona istediği şeyi istediği *zaman* sağlamakla yükümlü olduğu beklentisiyle doğmuştu ama kendi rahmine meyve vermesi için emir veremezdi.

Sabran bir sabah Ead'e, "Bugün büyük bir kiraz arzusuyla uyandım," dedi. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Kirazların mevsimi geçti hanımefendi," diye cevaplamış Ead. "Belki de yazın cömertliğini özlüyorsunuzdur."

Kraliçe öfkelenmiş ama başka bir şey söylememişti. Ead pelerini fırcalamaya devam etti.

Sabran'ı bu konuda şımartmayacaktı. Katryen ve Roslain Sabran'a duymak istediklerini söylemişlerdi ama Ead ona bilmesi gerekenleri söylemeye kararlıydı.

Sabran hiçbir zaman sabırlı bir kadın olmamıştı. Çok geçmeden geceleri arkadaşına katılmakta isteksizleşti, hanımlarıyla birlikte kalıp sabahlara kadar kâğıt oynadı. Gündüzleri ise yorgun ve huysuzdu. Katryen, Roslain'e bu ruh halinin bir rahmi daha az misafirperver yapabileceğinden endişeleniyor, bu da Ead'in dişleri dökülene kadar kafasına vurmaya istemesine neden oluyordu.

Kraliçeyi rahatsız eden sadece bir çocuğun olmaması değildi. Mentendon'u Spindles'daki wyrmlere karşı savunmak şimdiden tahmin edilenden daha büyük bir mali yük getirmeye başlamıştı. Lievelyn bir çeyiz getirmişti ama yakında o da tükenecekti.

Ead artık bu tür bilgilere sahipti. Mahrem, gizli bilgiler. Sabran'ın bazen saatlerce yatakta yattığını, soyundan gelen bir kederin onu orada tuttuğunu biliyordu. Sol kalçasında, on iki yaşındayken ağaçtan düştüğünde oluşan bir yara izi olduğunu biliyordu. Ve hamileliği hem nasıl umduğunu hem de bundan nasıl korktuğunu biliyordu.

Sabran Briar Evi'ne yuvam diyebilirdi ama şu anda orası daha çok bir kafesti. Koridorlarında ve dehlizlerinde söylentiler dolaşıyordu. Duvarlar nefeslerini tutmuş gibiydi.

Ead'in kendisi de söylentilere yabancı değildi. Kimse, doğuştan din değiştirmiş birinin Yatak Odası Leydisi olmak için ne yaptığı konusunda spekülasyon yapmaktan kendini alamıyordu. Sabran'ın Üst Hanedan'daki pek çok soylu kadın arasından neden onu seçtiğine dair onun bile hiçbir fikri yoktu. Linora ona pek çok kez suratını ekşiterek baktı ama Ead ona pek aldırmadı. Sekiz yıl boyunca bu sığır zekâlı saray mensuplarına katlanmıştı.

Bir sabah, sonbahar elbiselerinden birini giydi ve Sabran uyanmadan önce hava almaya çıktı. Bugünlerde düşünceleriyle baş başa kalabilmek için tarlakuşuyla birlikte kalkması gerekiyordu. Her günün çoğunu Sabran'la geçirirdi, kraliçeye erişimi neredeyse sınırsızdı.

Şafak taze ve berraktı, dehlizler merhametli bir şekilde sessizdi. Tek ses bir ağaç güvercininin ötüşüydü. Inys'i Çağların Kederi'nde yönetmiş olan kraliçe Üçüncü Glorian'ın heykelinin önünden geçerken gözleri pelerininin kürk yakasına gömüldü. Heykel onu zırhının içinde, içi çocukla dolu, kılıcını meydan okurcasına kaldırmış bir halde tasvir ediyordu.

Glorian, Fýredel'in ailesini öldürdüğü gün iktidara gelmişti. Savaş beklenmedikti ama Glorian Shieldheart geri adım atmamıştı. Yaşlı Córvgar Dükü'yle evlenmiş ve doğmamış çocuklarını Mentendonlu Haynrick Vatten'la nişanlamış, tüm bunları yaparken de Inys'in savunmasına liderlik etmişti. Kızının doğduğu gün, ordularına umut olduğunu göstermek için bebeği savaş alanına götürmüştü. Ead bunun delilik mi yoksa cesaret mi olduğuna karar veremiyordu.

Onunki gibi başka hikâyeler de vardı. Inys için büyük fedakârlıklar yapan başka kraliçeler. Bunlar Sabran Berethnet'in mirasını omuzlarında taşıdığı kadınlardı.

Ead bir geçitten sağa döndü ve atkestanesi ağaçlarıyla çevrili çakıllı bir patikaya girdi. Yolun sonunda, saray arazisinin duvarlarının ötesinde, Inys'in kendisi kadar eski olan Chesten Ormanı bulunuyordu.

Arazide dökme demir ve camdan yapılmış bir sera vardı. Ead seranın etli sıcaklığına adımını attığında çatıdan bir kızılgerdan havalandı.

Mücevher zambakları bir havuzda yüzüyordu. Sonbahar çiğdemini bulduğunda çömeldi ve kuşağından bir makas çıkardı. Tarikatta bir kadın çocuk sahibi olmaya çalışmadan önce günlerce safran içerdi.

"Bayan Duryan."

İrkilerek başını kaldırdı. Aubrecht Lievelyn, kızıl pelerinine sarınmış bir halde yanında duruyordu.

"Ekselansları." Ayağa kalktı ve reverans yaparak çiğdemi pelerininin içine soktu. "Bağışlayın beni. Sizi görmedim."

"Aksine, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Başka kimsenin bu kadar erken kalkacağını sanmıyordum."

"Her zaman değil, ama güneş doğmadan önceki ışığın tadını çıkarıyorum." "Sessizliğin tadını çıkarıyorum. Bu saray çok meşgul."

"Brygstad'da saray hayatı çok mu farklı?"

"Belki de değil. Her sarayda gözler ve fısıltılar vardır, ama buradaki fısıltılar şey, şikayet etmemeliyim." Nazik bir gülümseme sundu. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

İçgüdüğü onun ilgisinden çekinmekti ama Lievelyn ona hiçbir zaman işbirlikçi biri gibi görünmemiştir. "Eminim Majestelerinin gece terörü yaşadığını biliyorsunuzdur," dedi. "Öğütüp yastığının altına koymak için biraz lavanta arıyordum."

"Lavanta mı?"

"Sakin bir uykuya teşvik eder."

Başıyla onayladı. "Eczacı Bahçesi'ne bakmak isteyebilirsiniz," dedi. "Size katılabilir miyim?"

Bu teklif onu şaşırtmıştı ama reddedemezdi. "Evet, elbette Majesteleri."

Güneşin üst kısmı ufkun üzerine ulaştığında seradan ayrıldılar. Ead konuşmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu ama Lievelyn yan yana yürürken arazinin buz tutmuş güzelliğini seyretmekten memnun görünüyordu. Kraliyet Muhafızları onları belli bir mesafeden takip ediyordu.

"Majestelerinin iyi uyuyamadığı doğru," dedi sonunda. "Görevleri ona ağır geliyor."

"Sizinki de öyle olmalı."

"Ah, ama benim işim daha kolay. Kızımızı taşıyacak olan Sabran. Ona hayatını verecek olan Sabran." Bir kez daha gülümseyerek Chesten Ormanı'nı işaret etti. "Söyleyin bana, Bayan Duryan. Ormanın Hanımı'nın bu ağaçların arasında yürüdüğü söylenir miydi hiç?"

Ead'ın içine bir ürperti yayıldı. "Bu çok eski bir efsane, Majesteleri. Bunu duymuş olmanıza şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"Yeni Inysh hizmetçilerimden biri bana anlattı. Ülkenin bazı hikâyeleri ve gelenekleri hakkında beni aydınlatıp aydınlatamayacağını sordum. Mentendon'da orman elflerimiz, kızıl kurtlarımız ve benzerlerimiz var elbette ama çocukları öldüren bir cadı özellikle kanlı bir masal gibi görünüyor."

"Inys bir zamanlar kanlı bir ülkeydi."

"Gerçekten de. Aziz'e şükürler olsun ki artık öyle değil."

Ead ormana doğru baktı. "Bildiğim kadarıyla Ormanın Hanımı'nın burada olduğu hiç bilinmiyordu," dedi. "Mezarlığı kuzeyde, Aziz'in doğduğu Goldenbitch'e yakın bir yerde. Oraya sadece ilkbaharda hac ziyareti için girilir."

"Ah." Kıkırdadı. "Ne kadar rahatladım. Neredeyse bir sabah penceremden baktığımda onu orada dikilirken görebileceğimi düşünecektim."

"Korkacak bir şey yok, Majesteleri."

Çok geçmeden Eczacı Bahçesi'ne geldiler. Fırınlara yakıldığı Büyük Mutfak'ın yanındaki avluda yer alıyordu.

"Bu onuru bana bahşeder misiniz?" diye sordu Lieveilyn. Ead ona makasını uzattı.

"Elbette." "Teşekkür ederim."

Lavantanın yanında diz çöktüler ve Lieveilyn eldivenlerini çıkardı, dudaklarında çocuksu bir gülümseme vardı. Belki de kendi elleriyle bu kadar az şey yapabilmeyi sinir bozucu buluyordu. İç Oda'daki seyisleri yemeğini servis etmekten saçını yıkamaya kadar her şeyle ilgilenmek zorundaydı.

"Majesteleri," dedi Ead, "cehaletimi bağışlayın ama yokluğunuzda Mentendon'u kim yönetiyor?"

"Ben Inys'deyken Prenses Ermuna kâhya olarak görev yapıyor. Elbette Kraliçe Sabran'la eninde sonunda zamanımın daha büyük bir kısmını evde geçirebileceğim bir anlaşmaya varacağımızı umuyorum. O zaman hem eş hem de hükümdar olabilirim." Parmaklarının arasında bir sap gezdirdi. "Kız kardeşim doğanın bir gücü, ama onun için korkuyorum. Mentendon kırılğan bir diyar ve bizimki de genç bir kraliyet hanedanı."

Ead o konuşurken onun yüzünü izledi. Bakışları aşk düğümü yüzüğündeydi.

"Burası da kırılğan bir diyar Majesteleri," dedi.

"Benim de öğrendiğim gibi."

Lavantayı kesti ve ona uzattı. Ead ayağa kalkıp eteklerinin tozunu aldı ama Lieveilyn'in gitmek için acelesi yok gibiydi.

"Anladığım kadarıyla Ersyr'de doğmuşsun," dedi.

"Evet, Majesteleri. Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma'nın elçisi Chassar uq-Ispad'ın uzaktan akrabasıyım ve onun vasisi olarak büyüdüm."

Sekiz yıldır söylediği yalan buydu ve kolayca anlaşılıyordu.

"Ah," dedi Lieveilyn. "Rumelabar o zaman."

"Evet."

Lieveilyn eldivenlerini tekrar giydi. Omzunun üzerinden Kraliyet Muhafızlarının bahçenin girişinde beklediği yere baktı.

"Bayan Duryan," dedi daha yumuşak bir sesle, "bu sabah size rastladığıma sevindim, çünkü eğer lütfederseniz özel bir konuda size danışmak istiyorum."

"Hangi sıfatla, Majesteleri?"

"Yatak Odasının Leydisi olarak." Boğazını temizledi. "Majestelerini Ascalon halkına sadaka vermek üzere sokaklara götürmek isterim, yaz aylarında daha uzun bir gezintiye çıkmak niyetindeyim. Anladığım kadarıyla

hiçbir vilayetine resmi bir ziyarette bulunmadı. Bu konuyu ona açmadan önce.
.. nedenini bilip bilmediğinizi merak ettim."

Bir prens ona danışmak istiyor. İşler nasıl da değişmişti.

"Majesteleri taç giydiğinden beri halkının arasında dolaşmıyor," dedi Ead.
"Kraliçe Rosarian yüzünden. Kraliçe Rosarian yüzünden."

Lievelyn bunun üzerine kaşlarını çattı. "Ana Kraliçe'nin acımasızca öldürüldüğünü biliyorum," dedi, "ama bu kendi sarayında oldu, sokaklarda değil."

Ead onun ciddi yüzüne baktı. Onda kendisini dürüst olmaya zorlayan bir şeyler vardı.

"Ascalon'da, Yscalin'i kirleten kötülükle sarhoş olmuş, İsimsiz Olan'ın geri dönmesini arzulayan yanlış kafalı insanlar var," dedi ona. "Bunu sağlamak için Berethnet Hanesi'ni yıkabilirler. Bu insanlardan bazıları Ascalon Sarayı'na girmeyi başardı. Caniler."

Lievelyn kısa bir süre sessiz kaldı. "Bundan haberim yoktu." Sesi sıkıntılı geliyordu ve Ead, Sabran'ın onunla ne hakkında konuştuğunu merak etti. "Ona ne kadar yaklaştılar?"

"Yaklaştılar. Sonuncusu yazın geldi ama efendilerinin Majestelerine karşı komplo kurmaya devam ettiğinden hiç şüphem yok."

Çenesi sertleşti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Elbette Majestelerini tehlikeye atmak gibi bir niyetim yok. Yine de Virtudom halkı için o bir umut ışığı. Şimdi bir Yüce Batılı geri döndü, onlara olan sevgisini, onlara olan bağlılığını hatırlatmalı. Özellikle de yeni gemi ve silahların yapımı için vergileri arttırmak zorunda kalırsa."

Ciddiydi. "Majesteleri," dedi Ead, "size yalvarıyorum, bu fikri Majestelerine sunmadan önce bir kızınız olana kadar bekleyin. Bir prenses avama ihtiyaç duydukları tüm rahatlığı ve güvenceyi verecektir."

"Ne yazık ki çocuklar sadece bizim onları yeterince istememizle dünyaya gelemeyiz. Bir varisin dünyaya gelmesi için daha uzun bir süre geçmesi gerekebilir, Bayan Duryan." Lievelyn burnundan nefes verdi. "Eşi olarak onu en iyi benim tanımam gerekir ama gelinim Aziz'in kanından geliyor. Hangi ölümlü onu tanıyabilir ki?"

"Tanıyacaksın," dedi Ead. "Onun hiç kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim."

"Lord Arteloth Beck bile mi?" Bu isim onu susturdu. "Majesteleri mi?"

"Dedikoduları duydum. Bir aşk ilişkisinin fısıltıları," diye devam etti Lievelyn bir tereddütten sonra. "Kraliçe Sabran'a teklifimi onlara rağmen yaptım ... ama zaman zaman, acaba-" Boğazını temizledi, mahcup görünüyordu.

"Lord Arteloth Majesteleri için çok değerlidir," dedi Ead ona. "Çocukluklarından beri arkadaşlar ve birbirlerini kardeş gibi seviyorlar. Hepsi bu kadar." Onun bakışlarını kırmadı. "Söylentiler sizi neye inandırmış olursa olsun."

Yüzü tekrar yumuşayarak gülümsedi. "Sanırım dedikodulara kulak asmamam gerektiğini daha iyi bilmeliyim. Şüphesiz hakkımda çok şey var," dedi. "Lord Seyton bana Lord Arteloth'un şu anda Yscalın'de olduğunu söyledi. Tehlikeye bu kadar cesurca atıldığına göre çok cesur bir adam olmalı."

"Evet, Majesteleri," dedi Ead usulca. "Öyle."

Aralarında kuş seslerinin eşlik ettiği kısa bir sessizlik oldu.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Bayan Duryan. Bu tavsiyeyi vermeniz çok cömertçeydi." Lievelyn bir eliyle onun koruyucu broşuna dokundu, onunkinin aynasıydı. "Majestelerinin sizden neden bu kadar övgüyle bahsettiğini anlıyorum."

Ead reverans yaptı. "Çok naziksiniz, Ekselansları. Majesteleri de öyle."

Kibarca selam vererek ayrıldı.

Aubrecht Lievelyn uyuyan bir fare değildi. Değişim yaratmak isteyecek kadar hırslıydı ve tehlikeli fikirlere karşı içten gelen bir Mentish düşkünlüğüne sahipti. Ead onun tavsiyelerine kulak vermesi için dua etti. Hayatı tehdit altındayken Sabran'ın kendini halka göstermesi delilik olurdu.

Kraliyet dairesinde Ead kraliçeyi uyanık ve av için çağrıda bulunurken buldu. Kendine ait hızlı bir atı olmayan Ead'e Kraliyet Malikânesi'nden yüksek cins bir küheylan verildi.

Ead'in Sıradan Kamarot pozisyonunu alan Truyde utt Zeedeur da av partisinde yer alacaktı. Yüz yüze geldiklerinde Ead kaşlarını kaldırdı. Kız ifadesiz bir şekilde arkasını döndü ve kestane rengi atına bindi.

Sevgilisinden umudunu kesmiş olmalıydı. Eğer Sulyard ona mektup yazmış olsaydı, bu kadar suratsız görünmezdi.

Sabran tazılarıyla avlanmayı reddediyordu. Avlarını temiz bir şekilde öldürmeleri ya da hiç öldürmemeleri gerekiyordu. Grup Chesten Ormanı'na doğru at sürerken, Ead bu av için ani bir susuzluk hissetti. Saçlarındaki rüzgârın tadını çıkarıyordu. Parmakları yay kirişini çekmek için kaşınıyordu.

İtidal her şeyden önemliydi. Çok fazla öldürmek, bu kadar iyi ateş etmeyi nereden öğrendiği sorusunu gündeme getirecekti. Önce geride durup diğerlerini izledi.

Şahin avcılığında yetenekli olduğu söylenen Roslain, iş okçuluğa geldiğinde çok beceriksizdi. Bir saat içinde kendini kaybetti. Truyde utt Zeedeur bir çulluk vurdu. Margret bekleyen hanımlar arasında en iyi atıcıydı.

-O da Loth da keskin avcılardı ama kimse kraliçeyi alt edemezdi. Ormanda hızla ilerlerken ona yetişmek için dövüşçülerin yapabileceği tek şey buydu. Öğlene kadar bir sürü conı yakalamıştı.

Ağaçların arasında bir geyik gördüğünde, Ead neredeyse onu bırakacaktı. Mantıklı bir leydi ödülü kraliçenin almasına izin verirdi ama belki de şüphe uyandırmadan *bir* av yapabilirdi.

Ok uçu. Geyik yere yığıldı. Margret, atının üzerinde otururken, ona ilk ulaşan oldu.

"Sab," diye seslendi.

Ead, kraliçeyi tırısra açıklığa kadar takip etti. Ok geyiği gözünden vurmuştu.

Tam da nişan aldığı yerden.

Truyde utt Zeedeur daha sonra geyiğe ulaştı. Gergin yüz hatlarıyla leşi inceledi.

"Görünüşe göre akşam yemeğinde geyik eti yiyeceğiz." Sabran soğuktan pembe yanaklıydı. "Sık sık avlanmadığın izlenimine kapılmıştım, Ead."

Ead başını eğdi. "Bazılarımız doğuştan yeteneklidir, Majesteleri."

Sabran gülümsedi. Ead de kendini gülümserken buldu.

"Bakalım *doğuştan* gelen başka yetenekleriniz var mı?" Sabran bineğini döndürdü. "Gelin hanımlar, Briar Evi'ne geri dönmek için bir yarış yapacağız. Kazanana bir çanta."

Kadınlar alkışlarla atlarını onun ardından mahmuzladılar ve seyisleri avlarını toplamaları için bıraktılar.

Ormandan koptular ve çimenlerin üzerinde gürlediler. Kısa süre sonra Ead kraliçeyle başa baştı ve kahkahadan nefesleri kesilmişti, ikisi de diğerine yetişemiyordu. Rüzgârda s a v r u l a n saçları ve avdan parlayan gözleriyle Sabran Berethnet neredeyse kaygısız görünüyordu ve Ead yıllar sonra ilk kez kendi kaygılarının omuzlarından kalktığını hissetti. Bir karahindiba saatindeki tohumlar gibi.

Sabran'ın günün geri kalanında keyfi yerindeydi. Akşam olduğunda, Özel Kütüphanesi'nde devlet meseleleriyle ilgilenebilmesi için tüm nedimelerin emekliye ayrılmasına izin verdi.

Ead'e Arbella Glenn'den, kraliyet dairelerine eski konutundan daha yakın olan çift kişilik bir lojman miras kalmıştı. Birbirine bitişik iki odadan oluşan lojman ahşap panelli, duvar halılarıyla kaplıydı ve dört direkli bir yatağa sahipti. Mullion pencereler araziye bakıyordu.

Hizmetçiler çoktan ateşi yakmışlardı. Ead binici kıyafetini çıkardı ve terini bir bezle sildi.

Saat sekizde kapı çalındı. Dışarıda tatlı genç scullion Tallys vardı.

"Sizin için akşam yemeği, Bayan Duryan." Reverans yaptı. Ead ona kaç kez bunun gereksiz olduğunu söylediye de o hep ısrar etmişti. "Ekmek güzel ve sıcak. Korkunç bir ayazın yaklaştığını söylüyorlar."

"Teşekkür ederim, Tallys." Ead yemek tabağını aldı. "Söyle bakalım çocuğum, annenle baban nasıllar?"

"Annemle işler pek iyi gitmiyor," diye itiraf etti Tallys. "Kolunu kırdı ve bir süre çalışamayacak, ev sahibi de çok acımasız. Bütün maaşımı gönderiyorum, ama ... bir scullion için fazla değil." Aceleyle ekledi, "Elbette şikayet etmiyorum, hanımefendi. Burada çalıştığım için çok şanslıyım. Sadece zor bir ay geçiriyorum, hepsi bu."

Ead elini çantasına attı.

"İşte." Tallys'e birkaç bozuk para uzattı. "Bu kış gelene kadar kirayı karşılar."

Tallys onlara baktı. "Ah, Bayan Duryan, yapamadım-"

"Lütfen. Biriktirdiğim çok şey var ve harcamaya pek ihtiyacım yok. Ayrıca, bize cömertlik öğretilmedi mi?"

Tallys ağzı titreyerek başını salladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

O gittikten sonra Ead akşam yemeğini onun masasında yedi. Taze ekmek, tereyağlı bira ve taze adaçayı ile süslenmiş bir pilav.

Bir şey pencereye vurdu.

Dışarıda bir kum kartalı oturuyordu, sarı gözlerini ona dikmişti. Tüyleri badem yağının altın rengindeydi, kanat uçları kestane rengine doğru koyulaşıyordu. Ead aceleyle pencereye gitti ve açtı.

"Sarsun."

İçeri atladı ve başını eğdi. Kadın parmak uçlarıyla onun kabarık tüylerini düzeltti.

"Uzun zaman oldu dostum," dedi Selinyi dilinde. "Görüyorum ki Gece Atmacası'ndan kaçmışsın." Cıvıladı. "Sus. Sonun o aptal güvercinlerle birlikte kuşhanede olacak."

Başını onun avucuna vurdu. Ead gülümsedi ve bir bacağına dışarı çıkarana kadar kanatlarını okşadı. Yavaşça, ona iştirilmiş parşömeni aldı. Sarsun yatağına doğru süzüldü.

"Elbette, rahatına bak." Sarsun onu görmezden geldi.

Parşömen kırılmamıştı. Combe postacı ya da kaya güverciniyle gelen her şeyi engelleyebilirdi ama Sarsun onu atlatacak kadar zekiydi. Ead şifreli mesajı okudu.

Başrahibe, kraliçe bir kız çocuğu doğurana kadar Inys'te kalmanıza izin veriyor. Doğum haberi bize ulaştığında sana geleceğim.

Bir dahaki sefere tartışmayın.

Chassar başarmıştı.

Yorgunluk tekrar üzerine çöktü. Mektubu ateşe attı. Yorganın altına girdiğinde, Sarsun bir yuva gibi kolunun kıvrımına sokuldu. Ead tek parmağıyla onun başını okşadı.

Mesajı okumak onu hem kederlendirmiş hem de rahatlatmıştı. Eve dönme fırsatı önüne bir tepside sunulmuştu ama o burada, kendi tercihiyle, yıllardır kaçmak için can attığı yerdeydi. Öte yandan bu, sarayda geçirdiği yılların boşa gitmeyeceği anlamına geliyordu. Çocukluğu boyunca Sabran'ı görebilecekti.

Sonuçta ne kadar kalacağının bir önemi yoktu. Kırmızı pelerini almak onun kaderiydi. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Sabran'ın elindeki serin dokunuşunu düşündü. Uyuduğunda, dudaklarına değen kan kırmızısı bir gülün hayalini kurdu.

Ead şafak sökmeden giyinmiş ve Erken Sonbahar Bayramı için kraliyet dairesine doğru yola çıkmıştı. Sarsun gece yola çıkmıştı. Önünde uzun bir yolculuk vardı.

Beden Şövalyeleri'ni geçip Özel Oda'ya adımını attığında Ead, Sabran'ı çoktan kalkmış buldu. Kraliçe bir elbise giymişti.

Kestane ipeğinden kolları altın rengi kumaştan, saçları ise topaz ve örgüden yapılmıştı.

"Majesteleri." Ead reverans yaptı. "Kalktığınızı bilmiyordum."

"Kuş sesleri beni uyandırdı." Sabran kitabını bir kenara bıraktı. "Gel. Otur benimle."

Ead oturduğu yerde ona katıldı.

"Geldiğinize memnun oldum," dedi Sabran. "Ziyafetten önce size söylemek istediğim özel bir şey var." Gülümsemesi her şeyi ele veriyordu. "Hamileyim."

Ead'in aklına ilk gelen şey ihtiyat oldu. "Emin misiniz Majesteleri?"

"Emin olmaktan da öte. Derslerim için uygun zamanı çoktan geçtim."

Sonunda. "Madam, bu harika," dedi Ead içtenlikle. "Tebrik ederim. Sizin ve Prens Aubrecht adına çok sevindim."

"Teşekkür ederim."

Sabran karnına bakarken gülümsemesi durakladı. Ead onun kaşlarında beliren kırıksıklığı izledi.

"Henüz kimseye söylememelisiniz," dedi kraliçe toparlanarak. "Aubrecht'in bile haberi yok. Sadece Meg, Ruhani Dükler ve yatak odasındaki hanımlarım durumumu biliyor. Konsey üyelerim, kendimi göstermeye başladığımda bunu duyurmamız konusunda anlaştılar."

"Ekselanslarına ne zaman söyleyeceksiniz?"

"Yakında. Ona sürpriz yapmak istiyorum."

"Bunu yaptığınızda onun için yakınlarda bir yer olduğundan emin olun."

Sabran bunun üzerine tekrar gülümsedi. "Öyle yapacağım," dedi. "Fındık fareme karşı nazik olmalıyım."

Bir çocuk onun saraydaki yerini sağlamlaştıracaktı. Yaşayan en mutlu adam olacaktı.

Saat onda Lievelyn kraliçeyi ziyafet salonunun kapısında karşıladı. Gümüş rengi bir buz çözülmesi etrafı parlatıyordu. Prens, kurt kürküyle süslenmiş ağır bir palto giymişti ve bu da onu olduğundan daha geniş gösteriyordu. Sabran'ın önünde eğildi ama orada, herkesin gözü önünde, Sabran onun ensesinden tutup öptü.

Ead aniden üşüdü. Lievelyn'in kollarını Sabran'a dolamasını ve onu kendine doğru çekmesini izledi.

Baş nedimelerin hepsi titriyordu. Çift sonunda birbirinden ayrıldığında Lievelyn gülümsedi ve Sabran'ı alnından öptü.

"İyi sabahlar Majesteleri," dedi ve kol kola yürüdüler, Sabran arkadaşına yaslandı, böylece pelerinleri mürekkep gibi birbirine karıştı.

"Ead," dedi Margret. "İyi misin?"

Ead başını salladı. Göğsündeki his çoktan körelmişti ama içinde isimsiz bir gölge bırakmıştı.

Sabran ve Lievelyn ziyafet salonuna girdiklerinde, saray mensuplarından oluşan bir kalabalık onları karşılamak için ayağa kalktı. Asilzadeler Ruhani Düklerle birlikte Yüksek Masa'ya giderken, nedimeler de banklara dağıldılar. Ead, Ruhani Dükleri hiç bu kadar memnun görmemişti. Igrain Crest gülümsüyordu ve genellikle girdiği her kapıyı karartan Seyton Combe, ellerini birbirine sürtmekten kendini zor alıyormuş gibi görünüyordu.

Erken Sonbahar Ziyafeti abartılı bir olaydı. Siyah şarap akıyordu, yoğun, ağır ve tatlıydı ve Lievelyn'e ünlü bir Menteş tarifine göre yeniden yaratılmış, romla ıslatılmış kocaman bir meyveli kek -çocukluğunun favorisi- sunuldu.

Masalarda, mevsimin cömertliği bakır yaldızlı tabakları dolduruyordu. Altın yapraklı gagalı beyaz tavus kuşu kavrulmuş, bal ve soğan sosuna batırılmış, ardından tüylerine tekrar dikilmişti, böylece canlı izlenimi veriyordu. Gülsuyuyla dolgunlaştırılmış mürdüm. Kıpırmızı bir jöle içinde elma yarımları. Yivli kabuklu baharatlı böğürtlenli turta ve minik geyik eti tartları. Katryen, aşk mektupları artık gelmeyen gizli hayranını kaybettiğinden yakınırken Ead ve Margret sempatik sesler çıkardılar.

"Sabran sana haberleri verdi mi?" Katryen alçak sesle sordu. "İkinizin de bilmesini istedi."

"Evet. Merhameti için Hanımefendiye şükürler olsun," dedi Margret. "Bir kişi daha Majestelerinin son zamanlarda *çok iyi* görüldüğünü söylerse sinirimden öleceğimi düşünmeye başlamıştım."

Ead kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için arkasına baktı.

"Katryen," diye mırıldandı, "Sabran'ın onun kanını özlediğinden emin misin?"

"Evet. Zahmet etme, Ead." Katryen böğürtlen şarabını yudumladı.

"Majesteleri zamanı geldiğinde prenses için bir ev kurmaya başlamak zorunda kalacak."

"Aziz. Margret kuru bir sesle, "Bu, zavallı Arbella'nın ölümünden daha büyük bir şamataya yol açacak," dedi.

"Bir ev halkı." Ead bir kaşını kaldırdı. "Bir çocuğun kendi evine ihtiyacı var mı?"

"Ah, evet. Bir kraliçenin çocuk yetiştirecek zamanı yoktur. Şey," diye ekledi Katryen, "Üçüncü Carnelian kızını kendisi emzirmekte ısrar etti, aklıma gelmişken, ama bu pek sık yapılan bir şey değil. Prensesin süt hemşirelerine, bir mürebbiyeye, özel öğretmenlere ve benzeri şeylere ihtiyacı olacak."

"Bu evde kaç kişi olacak?" "İki yüz kadar."

Bu kadar büyük bir hane aşırı görünüyordu. Ama yine de Inys'te her şey aşırıya kaçıyordu.

"Söylesene," dedi Ead, hâlâ merak içinde, "Majestelerinin bir oğlu olsaydı ne olurdu?"

Katryen bunun üzerine başını eğdi. "Sanırım fark etmezdi," diye düşündü, "ama tüm Berethnet tarihinde böyle bir şey hiç olmadı. Belli ki Aziz bu adanın bir kraliyet olmasını istemiş."

Tabaklar nihayet toplandığında ve sohbet başladığında, kâhya esasını yere vurdu.

"Majesteleri," diye seslendi, "Kraliçe Sabran."

Lievelyn ayağa kalktı ve arkadaşına elini uzattı. Kadın eli tuttu ve ayağa kalktı, saray da onunla birlikte ayağa kalktı.

"Saray halkı," dedi, "Erken Sonbahar Bayramı'na hoş geldiniz diyoruz. Hasat zamanı, Cömertlik Şövalyesi tarafından her şeyden çok sevilir. Bugünden itibaren kış yavaş yavaş Inys'e doğru yaklaşımaya başlar. Bu, wyrm'lerin hor gördüğü bir zamandır, çünkü içlerindeki ateşi sürdüren şey sıcaklıktır."

Alkışlar.

"Bugün," diye devam etti, "kutlamak için başka bir neden daha duyuruyoruz. Bu yıl Cömertlik Bayramı münasebetiyle Ascalon'a doğru bir ilerleme kaydedeceğiz."

Mırıltılar çatıya kadar yükseldi. Seyton Combe sıcak şarabını yudumlarken boğuldu. "Bu ziyaret sırasında," dedi Sabran, bakışları kararlılıkla gerilmişti, "dua edeceğiz"

Meryem Ana Mabedinde fakirlere sadaka verecek, evleri ve geçim kaynakları Fýredel tarafından zarar görenleri teselli edeceğiz. İnsanlara kendimizi gösterirken, onlara Gerçek Kılıç altında birleştiğimizi ve hiçbir Yüce Batılı'nın ruhumuzu kıramayacağını hatırlatacağız."

Ead Lievelyn'e baktı. Onun gözlerinden kaçındı.

Öğütleri yeterince güçlü değildi. Tehlikeyi o bakır tencere kafaya çakmak için daha fazlasını yapmalıydı.

O bir aptaldı, Sabran da öyle. Kronlar içinde aptallar.

"Hepsi bu kadar." Kraliçe koltuğuna geri döndü. "Şimdi, sanırım bir yemek daha var."

Ziyafet Salonu'nda alkışlar patladı. Bir anda hizmetkârlar daha fazla tabakla geldiler ve tüm endişeler ziyafetin içinde kayboldu.

Ead başka hiçbir şeye dokunmadı. Kâhin değildi ama azıcık akıllı olan herkes bunun kanla sonuçlanacağını görebilirdi.

25

Doğu

Niclays Roos, Ginura'ya şerefsizce varışının ardından Moyaka'nın evinde onur konuğu olarak ağırlandı. Savaş Lordu onu görmeye tenezzül edene kadar, Seiikinli refakatçileri olduğu sürece istediği her şeyi yapmakta özgürdü. Ne mutlu ki, Eizaru ve Purumé bu rolü yerine getirmekten memnuniyet duydular.

Üçü de sonbaharın başlangıcının kutlandığı Summerfall festivali için sokaklarda toplanan büyük kalabalığa katıldı. Birçok Seiikinese vatandaşı, dört ağaç festivalinin en görkemlisi olarak kabul edilen bu festival için Ginura'ya gitti. Seyyar satıcılar ocaklarının üzerinde bıçak balığı ızgara yapıyor, tatlı balkabağı lokmalarını et suyunda kaynatıyor ve soğuğu uzak tutmak için sıcak şarap ve çay dağıtıyordu. İnsanlar yemeklerini dışarıda, dallardan akçaağaç tohumları gibi fişkıran altın yapraklarla taçlandırarak yiyor ve son yaprak döküldüğünde, gece boyunca yenilerinin tomurcuklanıp şafak gibi kırmızı bir şekilde ortaya çıkışını izliyorlardı.

Niclays için her gün yeni bir hayat demekti. Arkadaşları onu sahilde gezintiye çıkardı. Körfezin ağzında tek bir diş oluşturan, Doğu'nun en büyük volkanik yığını olan Kederli Öksüz'ü gösterdiler. Denizdeki mereswine'ı izlemek için bir dürbün kullandılar.

Ve Niclays yavaş yavaş, *tehlikeli* bir şekilde, bu şehirde bir gelecek hayal etmesine izin verdi. Belki de Seiikinese yetkilileri onun varlığını unutacaktı. Belki de çok iyi davrandığı için, ömrünün sonuna kadar yaşamasına izin vermeye karar verirlerdi.

Orisima'nın ötesindeki sürgününün geri kalanında. Bu bir umut kırıntısıydı ve ona boğulmakta olan bir denizci gibi sarıldı.

Panaya Orisima'dan kitaplarını Muste'nin bir notuyla birlikte göndermiş ve ticaret merkezindeki dostlarının kendisine en içten selamlarını ileterek yakında dönmesini umduklarını söylemişti. Niclays onlardan herhangi birini dost olarak görseydi ya da onların sıcak ya da başka türlü selamlarıyla ilgilenseydi duygulanabilirdi. Artık özgürlüğün tadına varmıştı, Orisima'ya, aynı yirmi yüze ve aynı sokaklara dönme düşüncesi dayanılmazdı.

Mentish gemisi *Gadeltha* iniş kapısına yanaştı ve beraberinde memleketten bir yağın mektup getirdi. Niclays iki mektup almıştı.

İlk mektup Lievelyn Hanesi'nin mührüyle kapatılmıştı. El yordamıyla açtı ve düzgün el yazısıyla yazılmış satırları okudu.

*Brygstad, Mentendon Serbest Eyaleti'nden,
Ostendeur Liman İdaresi aracılığıyla
İlkbahar sonu, MS 1005,*

efendim,

Merhum büyük amcamın kayıtlarından, Orisima ticaret merkezimizde sürgünde olduğunuzu ve Lievelyn Hanedanı'ndan af dilediğinizi öğrendim. Durumunuzu inceledikten sonra, Mentendon'a dönmenize izin veremeyeceğim sonucuna varmaktan üzüntü duyuyorum. Davranışlarınız Inys Kraliçesi Sabran'a büyük bir hakarete neden oldu ve sizi şu anda saraya geri davet etmek onun kinini körüklemeye hizmet edebilir.

Kraliçe Sabran'ı yatıştırmak için bir yol bulabilirsiniz, bu mutsuz sonucu yeniden gözden geçirmekten memnuniyet duyacağım.

Hizmetkarınız,

*Aubrecht II, Özgür Devlet Yüksek Prensi
Mentendon, Brygstad Arşidükü, Erdemlerin Savunucusu,
Mentendon Egemenliğinin Koruyucusu, vb.*

Niclays mektubu avucunun içinde ezdi. Yeni Yüce Prens'in Sabran'ı kışkırtmaktan çekinmesinin siyasi bir nedeni olmalıydı. En azından nazikti ve Niclays, Lievelyn'i yatıştırmamanın bir yolunu bulabilirse konuya geri dönmeye hazırdı. Ya da Lievelyn'in kendisini. O bile hayat iksirinin cazibesine kapılabılırdi.

Kalbi küt küt atarak ikinci mektubu açtı. Bu bir yıldan uzun bir süre önce yazılmıştı.

*Ascalon'dan, Inys Krallığı, Zeedeur
Gümrük Binası yoluyla Yaz Başı,
MS 1004*

Sevgili Niclays Amca,

*Bir süredir yazamadığım için beni bağışlayın. Yukarı Hanehalkı'ndaki görevlerim beni meşgul ediyor ve refakatçi olmadan bir yere gitmeme nadiren izin veriliyor. Inysh sarayı beni en çok ilgilendiren konu.
genç hanımların özel zamanlarıyla! Umarım bu, doğuya yapılacak bir sonraki sevkiyattan önce Ostendeur'a ulaşır.*

Orisima'da neler yaptığınızı bana bildirmenizi rica ediyorum. Bu arada bana bıraktığınız ve şu anda İpek Salonu'nda bulunan kitapları hatırlamakla meşgulüm. Sanırım bir teorim var ve belli bir nesnenin öneminin gözden kaçtığından eminim. Rumelabar Tableti hakkında tüm bildiklerinizi yazar mısınız? Bilmecesine bir cevabın var mı?

Sevgilerimle, Truyde

(Zeedeur Gümrük İdaresine not: Bu konuyu Ostendeur Liman İdaresi'ne iletmekte acele ederseniz sevinirim. Saygılarımla, Markiziniz.)

Niclays kelimeleri tekrar okudu, yarı gülümsüyordu, gözleri ateşliydi.

Bu mektubu Sulyard gelmeden çok önce almış olması gerekiyordu. Çocuğu beklemesi konusunda onu uyarmış olabilirdi ama Inys'in casus şefi Lord Seyton Combe her türlü şifreyi çözerdi.

Daha önceki mektuplarına cevap göndermişti ama onların yok edildiğinden şüpheleniyordu. Sürgünlerin evlerine mektup yazmalarına izin verilmezdi. Ona ulaşabilmiş *olsaydı* bile, iyi bir haber alamazdı.

O akşam Purumé ve Eizaru onu gece uçan balıkçıları görmesi için nehre götürdüler. Ertesi gün Niclays odasına kapanıp bileğine buz koymayı tercih etti. Heyecandan kaynaklanan baş ağrısını tedavi ederken kendini Sulyard'ı düşünürken buldu.

Çocuk hapiste çürürken eğlenmekten utanç duymalıydı, özellikle de Niclays'in onun yerine arayışını tamamladığına inanırken. Çözülmemiş bir bilmeceye ve Truyde'un Jannart'tan miras aldığı tehlikeli tutkuya dayanan bir arayış.

Gerçeğe olan tutkusu. Niclays'i yalnız bırakmayı reddeden bir bilmece. Öğle vakti hizmetçilerden bir yazı kutusu istedi ve sırf sayfada görebilmek için kelimelerin üzerini boyadı.

*Aşağıda olan, yukarıda olanla dengelenmelidir ve
evrenin hassasiyeti de buradadır.
Ateş topraktan yükselir, ı ışık gökten iner. Birinin fazlası
diğerini alevlendirir,
Ve bu da evrenin yok oluşudur.*

Niclays üniversitede bilmece hakkında öğrendiklerini düşündü. Yüzyıllar önce Sarras Dağları'nda bulunan Rumelabar Tableti'nden alınmıştı.

Ersyri madencileri o dağlarda bir yeraltı tapınağı keşfetmişlerdi. Tavanına yıldızlar, zeminine alevli ağaclar oyulmuştu. Kalbinde bir gök taşı bloğu duruyordu ve üzerine kazınmış, ilk Güney uygarlığının yazısıyla yazılmış kelimeler tüm dünyadaki akademik zihinleri büyülemişti.

Niclays bilmecenin bir bölümünün altını çizdi ve anlamını düşündü.

Ateş topraktan yükselir.

Belki de Wyrmler. İsimsiz Kişi ve takipçilerinin dünyanın çekirdeğindeki Ateşin Rahminden geldikleri söylenirdi.

Tekrar altını çizdi.

Işık gökyüzünden iner.

Meteor yağmuru. Çağların Kederini sona erdiren, wyrmleri zayıflatan ve Doğu ejderhalarına güç veren.

Birinin fazlası diğerini alevlendirir ve bu da evrenin yok oluşudur.

Eşitsizliğe dair bir uyarı. Bu teori evreni, bir dizi kozmik terazide tartılan ateş ve yıldız ışığının dengesine bağlıyordu. İkisinden çok fazlası teraziye devirirdi.

Evrenin yok oluşu.

Dünyanın sona en çok yaklaştığı an İsimsiz Olan ve takipçilerinin geliyordu. Evrendeki bir tür dengesizlik mi bu ateş canavarlarını yaratmıştı?

Güneş başının arkasına sertçe vuruyordu. Kendini uyuklarken buldu. Eizaru onu uyandırdığında yanağı parşömene yapışmıştı ve kendini bir darı çuvalı kadar ağır hissediyordu.

"İyi günler dostum." Eizaru kıkırdadı. "Bir şey üzerinde mi çalışıyordun?"

"Eizaru." boğazını temizleyen Niclays kendini serbest bıraktı. "Hayır, hayır.

Sadece önemsiz bir şey."

"Anlıyorum. Peki," dedi Eizaru, "eğer işiniz bittiyse, benimle şehre gelmek ister misiniz diye merak ettim. Balıkçılar Bitmeyen Deniz'den bir miktar gümüş yengeç getirdiler ama pazarda çabucak tükeniyor. Orisima'ya dönmeden önce mutlaka denemelisiniz."

"Orisima'ya asla dönmeyeceğimi umuyorum."

Arkadaşı tereddüt etti.

"Eizaru," dedi Niclays ihtiyatla. "Nedir bu?"

Eizaru elini cüppesinin içine soktu, dudaklarını büzdü ve bir tomar çıkarıp ona uzattı. Mühür kırılmıştı ama Niclays bunun Orisima Genel Valisi'ne ait olduğunu görebiliyordu.

"Bunu bugün aldım," dedi Eizaru. "Saygıdeğer Savaş Lordu ile görüşmenizden sonra Orisima'ya döneceksiniz. Bir tahtirevan sizi alacak."

Parşömen birdenbire bir kayadan daha ağır gelmişti. Bu onun ölüm fermanı olabilirdi.

"Umutsuzluğa kapılma, Niclays." Eizaru bir elini omzuna koydu. "Onurlu Kraliçe Sabran merhamet edecektir. O zamana kadar Purumé ve ben sizi Orisima'da ziyaret etmek için izin isteyeceğiz."

Niclays hayal kırıklığını yutmak için tüm gücünü kullandı. Bir ağız dolusu diken gibi yutkundu.

"Bu harika olur." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gel o zaman. Sanırım yapabiliyorken şehrin tadını çıkarsam iyi olacak."

Purumé bir kemiği yerleştirmekle meşguldü, bu yüzden Niclays giyindikten sonra Eizaru ile birlikte balık pazarına doğru yola çıktı. Deniz, şehrin üzerinde sert bir rüzgâr estiriyor, gözlüklerini buğulandırıyordu ve sarılıklı haliyle kendisine yönelen bakışlar her zamankinden daha şüpheli görünüyordu. Bir cübbe dükkânının önünden geçerken, dükkân sahibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Hastalık taşıyıcı," diye tersledi.

Niclays cevap veremeyecek kadar üzgündü. Eizaru gözlüklerinin üzerinden kadına sert bir bakış yöneltti ve kadın arkasını döndü.

Niclays, dikkatinin başka yöne çevrildiği o anda çizmeli bir ayağa bastı.

Bir nefes alma sesi duydu. Eizaru tam zamanında onu tutarak düşmesini engelledi ama ayağını ezdiği genç Seiikinli kadın o kadar şanslı değildi. Dirseği kaldırım taşlarının üzerinde paramparça olan bir vazoya çarptı.

Lanet olsun, çayevindeki bir olifant gibiydi.

"Affedersiniz, saygıdeğer hanımefendi," dedi Niclays ve derin bir eğimle selam verdi. "Dikkat etmemiştim."

Tüccar asık suratla parçalara baktı. Kadın yavaşça Niclays'le yüzleşmek için döndü.

Siyah saçları başının tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. Pileli bir pantolon, koyu mavi ipekten bir tunik ve kadife bir pardösü giymişti. Yanında ince bir kılıç asılıydı. Tunüğün üzerindeki parlaklığı görünce Niclays ağzının açık kalmasına engel olamadı. Yanılmıyorsa, bu Watersilk'ti. Yanlış bir isimlendirmeye, ipek değil, saçtı. Kesin olmak gerekirse ejderhaların yelesiydi. Nemi yağ gibi itiyordu.

Kadın ona doğru bir adım attı. Yüzü köşeli ve kahverengiydi, dudakları çatlamıştı. Dans eden inciler boğazını süslüyordu.

Ama bakışlarını ayırdıkları birkaç dakika içinde hafızasına kazınan şey yara iziydi. Gözünün köşesine doğru kıvrılmadan önce sol elmacık kemiği boyunca uzanıyordu.

Tıpkı bir balık oltası gibi.

"Yabancı," diye mırıldandı.

Niclays etraflarındaki kalabalığın neredeyse sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Ensesinin arkası karıncalandı. Az önce gaf yapmaktan daha büyük bir günah işlediğini hissetti.

"Saygıdeğer vatandaş, bu adamın Ginura'da ne işi var?" diye sordu kadın Eizaru'ya sertçe. "Diğer Mentiş yerleşimcilerle birlikte Orisima'da olmalıydı."

"Saygıdeğer Miduchi." Eizaru eğildi. "Gününüzü böldüğümüz için naçizane özür dileriz. Bu, Özgür Mentendon Eyaleti'nden bir anatomist olan bilgili Doktor Roos. Kendisi saygıdeğer Savaş Lordu'nu görmek için burada."

Kadın bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. Gözlerinde rahatsız gecelerden söz eden bir çiğlik vardı.

"Adın ne?" diye sordu Eizaru'ya. "Moyaka

Eizaru, onurlu Miduchi."

"Bu adamın gözünün önünden ayrılmasına izin verme, saygıdeğer Moyaka. Her zaman bir refakatçisi olmalı."

"Anlıyorum."

Uzaklaşmadan önce Niclays'e son bir bakış fırlattı. Kadın dönerken Niclays ceketinin arkasındaki altın ejderhayı fark etti.

Uzun, siyah saçları ve sol yanağının üst kısmında bir yara izi vardı. Balık oltası gibi.

Aziz'e göre, bu o olmalıydı.

Eizaru tüccara kaybının karşılığını ödedi ve Niclays'i aceleyle taş döşeli bir sokağa soktu. "Kimdi o, Eizaru?" Niclays Mentişçe sordu.

"Onurlu Leydi Tané. Kendisi Miduchi'dir. Derin Karlar'ın büyük Nayimathun'unun binicisi." Eizaru bir bezle boynunu sildi. "Daha aşağıda eğilmeliydim."

"Vazo için sana borcumu ödeyeceğim. Bir noktada."

"Sadece birkaç sikke Niclays. Orisima'da bana verdiğin bilgi çok daha değerli."

Niclays, Eizaru'nun kusursuz olmaya en çok yaklaşan kişi olduğuna karar verdi.

İkisi tam zamanında balık pazarına ulaştılar. Buğday samanından ağlardan gümüş yengeçler dökülüyor, şövalyelerin çelik zırhları gibi parlıyordu. Niclays neredeyse Eizaru'yu kaybediyordu ama arkadaşı zaferle çıktı, gözlükleri yamuktu.

Eve döndüklerinde neredeyse gün batmak üzereydi. Niclays yine baş ağrısı numarası yaparak odasına çekildi ve fenerin yanına oturup alnını ovuşturdu.

Her zaman beyniyle övünürdü ama son zamanlarda boş duruyordu. Onu çalıştırmanın tam zamanıydı.

Tané Miduchi, hiç şüphesiz, Sulyard'ın sahilde gördüğü kadındı. Yara izi ona ihanet ediyordu. O meşum gecede Hisan Burnu'na bir yabancıyı getirmiş, sonra da onu şu anda hapiste çürümekte olan bir müzisyene teslim etmişti. Ya da başsız.

Kısa kuyruklu kedi mırılayarak kucağına atladı. Niclays dalgınca kulaklarının arasını kaşıdı.

Büyük Ferman ada sakinlerinin izinsiz girenleri gecikmeden yetkililere bildirmelerini gerektiriyordu. Miduchi bunu yapmalıydı. Bunun yerine neden onu Mentiş ticaret karakolunda saklaması için bir arkadaşını görevlendirmişti?

Niclays bunu fark ettiğinde öyle yüksek bir "ha!" sesi çıkardı ki kedi korkuyla kucağından fırladı.

Çanlar.

Çanlar ertesi gün Miduchi'ye ejderha binicisi olma yolunu açacak töreni müjdelemek için çalışıyordu. Bir gece önce Hisan Burnu'nda bir yabancı keşfedilmiş olsaydı, kızıl hastalıktan hiçbir iz kalmadığından emin olmak için liman kapatılırdı. Miduchi, törene **e n g e l** olmamak için Sulyard'ı Orisima'da saklamış, şehrin geri kalanından izole etmişti. Hırsını kanunların üstünde tutmuştu.

Niclays seçeneklerini tarttı.

Sulyard sorgucularına balık kancası izi olan kadından bahsetmeyi kabul etmişti. Belki de söylemişti ama kimse kim olduğunu anlamamıştı. Ya da izinsiz girenin sözüne inanmamıştı. Ancak Niclays, Seiiki ve Mentendon arasındaki ittifak tarafından korunuyordu. Bu onu daha önce cezaya karşı korumuştur ve şimdi de ona yardımcı olabilirdi.

Hâlâ Sulyard'ı kurtarabilirdi. Miduchi'yi Savaş Lordu ile görüşmesi sırasında, tanıkların önünde suçlayacak cesareti toplayabilirse, Nadama Hanesi buna göre hareket etmek zorunda kalacak ya da Mentiş ticaret ortaklarını kovuyor gibi görünme riskini alacaktı.

Niclays bunu kendi lehine çevirmenin bir yolu olduğundan oldukça emindi. Keşke bunun ne olduğunu bilseydi.

Purumé akşam karanlığında gözleri kan çanağına dönmüş bir halde eve geldi ve hizmetkârlar gümüş yengeci ince kesilmiş sebzeler ve kestaneli pilavla birlikte hazırladılar. Pul pul beyaz et nefisti ama Niclays bunu takdir edemeyecek kadar derin düşüncelere dalmıştı. Yemeklerini bitirdiklerinde Purumé çekilirken Niclays masada Eizaru ile kaldı.

"Dostum," dedi Niclays, "eğer bu cahilce bir soruysa lütfen beni bağışla."

"Sadece cahil adamlar soru sormaz."

Niclays boğazını temizledi. "Bu ejderha binicisi, Leydi Tané," diye başladı. "Söyleyebileceğim kadarıyla, biniciler neredeyse ejderhalar kadar saygın. Bu doğru mu?"

Arkadaşı bir süre düşündü.

"Onlar tanrı değil," dedi. "Onurlarına yapılmış tapınaklar yok ama saygı görüyorlar. Bildiğiniz gibi, çok onurlu Savaş Lordu, Büyük Keder'de savaşmış bir binicinin soyundan geliyor. Ejderhalar binicilerini insanlar arasında eşitleri olarak görürler ki bu da en büyük onurdur."

"Bunu akılda tutarak," dedi Niclays, rahat görünmeye çalışarak, "onlardan birinin bir suç işlediğini bilseydiniz, ne yapardınız?"

"Eğer bunun doğru olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilseydim, bunu Tuz Çiçeği Kalesi'ndeki komutanları, onurlu Deniz Generali'ne bildirirdim." Eizaru başını öne eğdi. "Neden soruyorsun dostum? İçlerinden birinin suç işlediğine mi inanıyorsun?"

Niclays kendi kendine gülümsedi.

"Hayır, Eizaru," dedi. "Ben sadece tahmin yürütüyordum." Konuyu değiştirdi: "Ginura Kalesi'nin etrafındaki hendeğin cam gibi gövdeleri olan balıklarla dolu olduğunu duydum. Geceleri parladıklarında kemiklerini bile görebiliyormuşsun. Söylesene, bu doğru mu?"

İyi bir fikrin lezzetli başlangıcına bayılırdı.

Tané bir dayanak buldu ve tüm gücüyle iterek bir çıkıntıya ulaştı. Altında, deniz bir yığın kayaya çarpıyordu.

Ginura Körfezi'nin ağzında denizden yükselen volkanik yığının yarısına kadar çıkmıştı. Buraya Kederli Öksüz deniyordu, çünkü anne babası gemi kazasına uğramış bir çocuk gibi tek başına duruyordu. Parmak uçları taşa dokunduğunda diğer eli deniz yosununa kaydı.

Karnı guruldadı. Bir an için düşüp bütün kemiklerini kıracağını sandı; sonra kendini yukarı doğru itti, çıkıntıyı yakaladı ve bir midye gibi ona tutundu. Son ve muazzam bir çabayla yukarıdaki çıkıntıya çıktı ve nefes nefese orada yattı. Eldivenleri olmadan tırmanmak düşüncesizceydi ama yapabileceğini kendine kanıtlamak istemişti.

Aklı sürekli sokaktaki o Ment'e ve onun kendisine bakışına takıldı. Sanki onu *tanımış* gibiydi. Elbette bu imkânsızdı; onu daha önce hiç görmemişti. Ama bu şaşkınlık neden?

İri yarı bir adamdı. Omuzları geniş, göğsü geniş, karnı göbekliydi. Karanfil gibi gözleri vardı, yaşlılıktan kukuletalaşmış, solgun ve küt kenarlı bir yüze yerleşmişti. Bakır parıltıları taşıyan gri saçlar. Etrafına kahkahalar kazınmış bir ağız. Yuvarlak gözlükler.

Roos.

Sonunda aklına geldi.

Roos. Susa'nın ona fısıldadığı isim o kadar kısa sürmüştü ki, neredeyse rüzgâr alıp götürecekti.

Yabancı'yı saklayan oydu.

Ginura'da olması için hiçbir neden yoktu. Tabii o gece hakkında tanıklık etmek için burada değilse. Bu düşünce göğsünü kilitledi. Kadının aklına onun

Sokaktaki anlayışlı bakışlar onu ürpertti.

Sıkılmış bir çeneyle bir sonraki tutamağa doğru uzandı. Roos onun ya da Susa hakkında ne bildiğini düşünüyorsa, elinde hiçbir kanıt yoktu. Ve yabancı şimdiye kadar ölmüş olmalıydı.

Tepeye ulaştığında, avuç içleri kan içinde ayağa kalktı. Su salkımları tüy gibi işliyordu; hızlıca sallayınca kuruyorlardı.

Buradan tüm Ginura'yı görebiliyordu. Tuz Çiçeği Kalesi son güneş ışığında parlıyordu.

Ejderha onu doğal bir sığınakta bekliyordu. Gerçek adını insanların telaffuz etmesi imkânsızdı, bu yüzden onlar tarafından Nayimathun olarak biliniyordu. Uzun zaman önce Derin Karlar Gölü'nde doğmuştu ve şimdi Büyük Keder'den kalma sayısız yara izi taşıyordu. Tané her gece sığınağa tırmanır ve güneş doğana kadar ejderhasının yanında otururdu. Tıpkı her zaman hayal ettiği gibiydi.

Konuşmak ilk başlarda zor olmuştu. Nayimathun, Tané'nin bir tanrıya yakışacak türden saygılı bir dil kullanmasına izin vermiyordu. Akraba gibi olmaları gerektiğini söyledi. Kardeş gibi. Başka türlü birlikte uçamazlardı. Ejderha ve binicisi tek bir kalbi paylaşmak zorundaydı.

Tané bu kuralla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Hayatı boyunca büyükleriyle saygıyla konuşmuştu ama şimdi bir *tanrı* onların en yakın arkadaşlarıymış gibi konuşmalarını istiyordu. Yavaş yavaş, dura dura ejderhaya Ampiki'deki çocukluğundan, ailesini yok eden yangından ve Güney Evi'nde geçirdiği eğitim yıllarından bahsetmişti. Nayimathun onu sabırla dinlemişti.

Şimdi, okyanus güneşi yutarken, Tané yalınayak, başı boynuna kıvrılmış ejderhaya doğru yürüyordu. Bu pozisyon Tané'ye uyuyan bir ördeği hatırlattı.

Nayimathun'un yanına diz çöktü ve bir elini onun pullarının üzerine koydu. Ejderhalar insanların duyduğu gibi duymuyorlardı. Dokunmak bir sesin titreşimlerini hissetmelerine yardımcı oluyordu.

"İyi akşamlar, Nayimathun."

"Tané." Nayimathun tek gözünü yarı açtı. "Benimle otur."

Sesi savaş kabuklusu, balina şarkısı ve bir fırtınanın uzak gürültüsüydü, hepsi deniz tarafından şekillendirilmiş cam gibi kelimelere yumuşatılmıştı. Dinlemek Tané'nin uykusunu getirdi.

Oturdu ve ejderhasının her zaman nemli olan pullarına yaslandı. Harika bir serinlikleri vardı.

Nayimathun burnunu çekti. "Yaralanmışsın."

Elinden hâlâ kan sızıyordu. Tané elini kapattı. "Sadece biraz," dedi. "Aceleyle çıktım ve eldivenlerimi unuttum."

"Aceleye gerek yok, ufaklık. Gece yeni doğuyor." Tıkırdayan bir nefes ejderhanın içinden geçerek vücudunu boydan boya dolaştı. "Yıldızlar hakkında konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

Tané gökyüzüne baktı, gümüşten minik gözler dışarı bakmaya başlamıştı. "Yıldızlar mı, Nayimathun?"

"Evet. Öğrenim Evlerinizde yıldızların ilmini öğretiyorlar mı?"

"Biraz. Güney Evi'nde öğretmenlerimiz bize takımyıldızların isimlerini ve onlarla yolumuzu nasıl bulacağımızı anlattılar." Tané duraksadı. "Benim doğduğum köyde, yıldızların İsimsiz Olan'dan kaçan insanların ruhları olduğunu söylerler. Merdivenlere tırmanıp göklerde saklanarak her ateş püskürtenin denizde ölü yatacağı günü beklerlermiş."

"Köylüler bilginlerden daha bilge olabilir." Nayimathun ona baktı. "Artık benim binicimsin, Tané. Bu nedenle benim türümün bilgisine sahip olmaya hakkın var."

Öğretmenlerinden hiçbiri ona bunun olacağını söylememişti.

"Bunu almak benim için onurdur," dedi.

Nayimathun bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Gözleri sanki ayın aynasıymış gibi parladı.

"Yıldız ışığı," dedi, "bizi doğuran şeydir. Doğu'nun tüm ejderhaları önce göklerden geldi."

Ejderhanın yanında otururken Tané onun parlak boynuzlarına, çenesinin altındaki diken saçaklarına ve taze bir çürük gibi mavi olan tacına hayranlıkla baktı. Bu onun uçmasını sağlayan organıydı.

Nayimathun onun baktığını gördü. "Bu parçam atalarımın yıldızlardan düşüp başlarını deniz dibine vurdukları yeri işaret ediyor," dedi.

"Düşündüm ki-" Tané dudaklarını ıslattı. "Nayimathun, beni affet ama ejderhaların yumurtadan çıktığını sanıyordum."

Öyle olduklarını biliyordu. Bulanık cam gibi yumurtalar, pürüzsüz ve ıslak, her biri yanardöner bir parlaklığa sahipti. Bir ejderha küçük, kırılgan bir varlık olarak dışarı çıkmadan önce yüzyıllar boyunca suda bekleyebilirlerdi. Yine de bir tanrıyı sorgulamak sesinin titremesine neden oluyordu.

"Şimdi, evet," dedi Nayimathun. "Ama her zaman böyle değildi." Başını kaldırıp tekrar gökyüzüne baktı. "Atalarımız sizin kuyruklu yıldız dediğiniz

Kwiriki'nin Feneri, henüz bedenin çocukları yokken. Suyu ışık yağdırdı ve o sudan ejderha türü ortaya çıktı."

Tané ona bakakaldı. "Ama Nayimathun," dedi, "bir kuyruklu yıldız nasıl ejderha yaratabilir?"

"Arkasında bir madde bırakır. Denize ve göllere düşen erimiş yıldız ışığı. Bu maddenin nasıl ejderhalara dönüştüğüne gelince, bu benim sahip olmadığım bir bilgi. Kuyruklu yıldız göksel düzlemde geliyor ve ben henüz onu işgal etmedim.

"Kuyrukliyıldız geçtiğinde," diye devam etti Nayimathun, "tam güçteyiz. Yumurtlarınız, yumurtalar çatlar ve bir zamanlar sahip olduğumuz tüm yetenekleri yeniden kazanırız. Ama yavaş yavaş gücümüz azalır. Ve onu geri kazanmak için kuyruklu yıldızın bir sonraki gelişini beklemek zorundayız."

"Gücünüzü yeniden kazanmanın başka bir yolu yok mu?"

Nayimathun o kadim gözleriyle ona baktı. Tané onun bakışları altında kendini çok küçük hissetti.

"Diğer ejderhalar bunu binicileriyle paylaşmayabilir, Miduchi Tané," diye gürlledi, "ama sana başka bir bilgi parçası hediye edeceğim."

"Teşekkür ederim."

İçini bir ürperti kapladı. Şüphesiz yaşayan hiç kimse bir tanrıdan bu kadar bilgelik almaya layık değildi.

Nayimathun, "Kuyruklu yıldız Büyük Keder'i sona erdirdi ama bu dünyaya daha önce de birçok kez geldi," dedi. "Bir keresinde, birçok ay önce, arkasında her biri kendi gücüyle aşılanmış iki göksel mücevher bıraktı. Kendisinin katı parçaları. Atalarımız onlarla dalgaları kontrol edebiliyordu. Onların varlığı gücümüzü daha uzun süre korumamızı sağladı. Ama neredeyse bin yıldır kayıplar."

Ejderhanın içindeki hüznü hisseden Tané bir eliyle pullarını okşadı. Bir balığın pulları gibi parıldıyor olsalar da, dişler ve boynuzlar tarafından yara bere içinde bırakılmışlardı.

"Bu kadar değerli nesneler nasıl kayboldu?" diye sordu.

Nayimathun dişlerinin arasından en yumuşak takırtıyı çıkardı. "Neredeyse bin yıl önce, bir insan onları İsimless Olan'ın üzerindeki denizi katlamak için kullandı," dedi. "O bu şekilde yenildi. Ondan sonra, bu iki mücevher sanki hiç var olmamışlar gibi tarihten silindi."

Tané başını salladı. "Bir insan," diye tekrarlardı. Batı'daki efsaneleri hatırladı. "Adı Berethnet miydi?"

"Hayır. Doğulu bir kadındı."

Sessizce oturdular. Başlarının üzerindeki kayadan su damlıyordu.

"Bir zamanlar çok eski güçlerimiz vardı, Tané," dedi Nayimathun. "Yılanlar gibi deri değiştirebilir, biçim değiştirebilirdik. Kwiriki ve Karda Yürüyen Bakire'nin Seiikinese efsanesini duydun mu?"

"Evet." Tané bu efsaneyi Güney Evi'nde birçok kez dinlemişti. Seiiki'deki en eski hikâyelerden biriydi.

Uzun zaman önce, dalgaların arasından ilk çıktıklarında, Sundance Denizi'nin ejderhaları, yakındaki bir sahilde ateşlerini gördükleri etten çocuklarla dost olmak için aralarında anlaşmışlardı. İyi niyetlerini göstermek için onlara altın balıklardan oluşan hediyeler getirmişlerdi ama adalılar şüphelenip korktukları için ejderhalara mızrak fırlattılar ve ejderhalar yıllarca bir daha görülmemek üzere üzgün bir şekilde denizin derinliklerinde kayboldular.

Ancak genç bir kadın ejderhaların gelişine tanık olmuş ve yokluklarının yasını tutmuş. Her gün büyük ormanda dolaşır ve adaya bu kadar kısa bir süreliğine gelen güzel yaratıklar için duyduğu üzüntüyü anlatırmış. Hikâyede, eski hikâyelerdeki pek çok kadın gibi onun da bir adı yoktu. O sadece *Karda Yürüyen Bakire*'ydi.

Acı bir sabah, Karda Yürüyen Kız bir derede yaralı bir kuşa rastladı. Kanadını onarmış ve onu süt damlalarıyla beslemiş. Onun bakımında bir yıl geçirdikten sonra kuş güçlenmiş ve uçup gitmesi için onu kayalıklara taşımış.

İşte o zaman kuş, denizde yaralanan ve kaçmak için yeni bir şekil alan Büyük Yaşlı Kwiriki'ye dönüşmüş. Karda Yürüyen Kız sevinçle doldu, büyük Kwiriki de öyle, çünkü artık bedeninin çocuklarının içlerinde iyilik olduğunu biliyordu.

Büyük Kwiriki, kendisine baktığı için Karda Yürüyen Bakire'ye teşekkür etmek amacıyla ona kendi boynuzundan Gökkuşağı Tahtı adı verilen bir taht oymuş ve ona deniz köpüğünden yakışıklı bir eş, Gece Dans Eden Prens yapmış. Karda Yürüyen Kız Seiiki'nin ilk İmparatoriçesi oldu ve büyük Kwiriki ile birlikte adanın üzerinde uçarak insanlara ve artık onlara zarar vermeyecekti. Onun soyu, Büyük Keder'de yok olana kadar Seiiki'yi yönetmiş ve İlk Savaş Lordu onların intikamını almak için silahlanmıştı.

"Hikâye doğru. Kwiriki gerçekten de bir kuş şekline bürünmüş. Zamanla pek çok şekle girmeyi öğrenebiliriz," dedi Nayimathun. "Boyutumuzu değiştirebilir, yanılsamalar yaratabilir, rüyalar bahsedebilirdik - gücümüz böyleydi."

Ama artık değil.

Tané aşağıdaki denizi dinledi. Kendini bir deniz kabuğu olarak hayal etti, o kükremeyi karnında taşıyordu. Göz kapakları ağırlaşırken Nayimathun ona baktı.

"Seni rahatsız eden bir şey var."

Tané gerildi. "Hayır," dedi. "Sadece ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. İstedğim her şeye sahibim."

Nayimathun homurdandı ve burun deliklerinden sis püskürdü. "Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok."

Tané onun bakışlarına karşılık veremedi. Varlığının her zerresi ona bir tanrının huzurunda yalan söylememesini söylüyordu ama yabancı hakkında gerçeği söyleyemezdi. Bu suç yüzünden ejderhası onu bir kenara atacaktı.

Bunun olmasındansa ölmeyi tercih ederdi. Tek söylediği "Biliyorum," oldu.

Ejderhanın gözbebeği büyüyerek karanlık bir havuza dönüştü. Tané onun içinde kendi yüzünü görebiliyordu. "Seni kaleye geri götürmek istiyordum," dedi Nayimathun, "ama bu gece dinlenmeliyim."

"Anlıyorum."

Nayimathun'un içinden alçak bir hırıltı geçti. Sanki kendi kendine konuşur gibiydi. "Kıpırdanıyor. Gölge Batı'nın üzerinde ağır ağır uzanıyor."

"Kim kıpırdanıyor?"

Ejderha gözlerini kapadı ve başını boynuna doğru indirdi. "Gün doğana kadar benimle kal, Tané."

"Elbette."

Tané yan yattı. Nayimathun ona yaklaştı ve etrafına dolandı. "Uyu," dedi.

"Yıldızlar bizi izleyecek."

Vücudu rüzgârı engelledi. Tané her zaman hayalini kurduğu ejderhaya yaslanmış, onun kalp atışlarıyla uyurken, yeniden ana rahmindeymiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Aynı zamanda bir şeyin ona doğru yaklaştığını da hissediyordu. Kıvranan bir balığın etrafındaki ağ gibi.

26

Batı

Kraliyetin Ascalon'a doğru ilerlediği haberi Balefire Körfezi'nden Fells'in sisli uçurumlarla kaplı bölgelerine kadar tüm Inys'e yayıldı. On dört uzun yılın ardından Kraliçe Sabran başkent halkına kendini gösterecekti ve başkent onu karşılamaya hazırlanıyordu. Ead daha ne olduğunu anlamadan gün gelip çatmıştı.

Giyinirken kılıçlarını gizledi. İkisini eteklerinin altına, diğerini karnının arkasına, dördüncüsünü de çizmelerinden birinin içine soktu. Tüm Yatak Odası Hanımları'nın taşıdığı süslü hançer, sergileyebileceği tek hançerdi.

Saat beşte kraliyet dairesinde Katryen'e katıldı ve onunla birlikte Sabran ve Roslain'i uyandırmaya gitti.

Taç giyme töreninden bu yana ilk kez halkın karşısına çıkacak olan kraliçenin nedimleri kraliçeyi güzelleştirmekten fazlasını yapmak zorundaydı. Onu ilahi kılmak zorundaydılar. Gece yarısı kadifesi, karnelyan kuşağı ve bodmin kürkünden bir şal giydirerek etrafındaki bronz saten ve kahverengi kürklere karşı onu öne çıkardılar. Bu şekilde, mavi giymeyi seven Kraliçe Rosarian'ın anılarını canlandıracaktı.

Gövdesine kılıç şeklinde bir broş iliştilmişti. Yalnızca o, tüm Erdemliliğiyle Aziz'in kendisini koruyucu olarak kabul etmişti.

Saçları kehribar ve kızcık camlarıyla süslenmiş olan Roslain mücevherlerin seçimini üstlendi. Ead bir tarak aldı. Sabran'ı saçlarından tutarak

omzunda, her bir tutam parmaklarının arasından süzülene kadar dişlerini siyah saçların arasından geçirdi.

Sabran bir siper gibi duruyordu. Gözleri uykusuzluktan yaşarmıştı.

Ead fırçasını yumuşattı. Sabran başını onun dokunuşuna doğru eğdi. Tarağın her darbesinde duruşundaki gerginlik biraz azaldı ve çenesinin kalıbı yumuşadı. Ead çalışırken parmak uçlarını Sabran'ın kulağının arkasındaki çıplak yere koyarak onu sabit tuttu.

"Bugün çok güzel görünüyorsun Ead," dedi Sabran.

Ayağa kalktığından beri ilk kez konuşuyordu.

"Majesteleri bunu söyleme nezaketini gösterdi." Ead inatçı bir düğümle alay etti. "Şehre yapacağınız ziyareti dört gözle bekliyor musunuz?"

Sabran bir süre cevap vermedi. Ead taramaya devam etti.

"Halkımı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Sabran sonunda. "Babam beni her zaman onların arasında yürümeye teşvik etti ama . . . Ben yapamadım."

Annesini düşünüyor olmalıydı. On dört yıl boyunca saraylarının pırıl pırıl iç mekânları dışında pek bir şey görmemesinin nedeni buydu.

"Keşke onlara hamile olduğumu söyleyebilseydim." Mücevherlerle kaplı karnına dokundu. "Kraliyet Hekimi kızım hızlanana kadar beklememi tavsiye etti."

"Arzu ettikleri şey *sizi* görmek. Karnınız büyük olsun ya da olmasın," dedi Ead. "Her halükarda, birkaç hafta içinde onlara söyleyebileceksin. O zaman ne kadar memnun olacaklarını bir düşün."

Kraliçe onun yüzünü inceledi. Sonra hiç beklenmedik bir şekilde onu elinden tuttu.

"Söylesene Ead," dedi, "nasıl oluyor da beni rahatlatmak için ne söyleyeceğini hep biliyorsun?"

Ead cevap veremeden Roslain yaklaştı. Ead geri çekildi ve Sabran'ın eli onunkinden kaydı, ama yine de avucunda onun hayaletini hissetti. İnce bükülmüş kemiklerini. Parmak eklemlerinin taraklarını.

Sabran hanımlarının onu lavaboya götürmesine izin verdi. Katryen dudaklarını kızartma işini üstlenirken, Ead saçlarının altı bölümünü örüp başının arkasına bir rozet şeklinde doladı, geri kalanını ise serbest bırakıp dalgalandırdı. Son olarak gümüş bir taç takıldı.

Kraliçe hazır olduğunda kendini camın içinde gördü. Roslain tacı düzeltti.

"Sadece son bir dokunuş," dedi ve Sabran'ın boğazına bir kolye taktı. Dereceli safirler, inciler ve denizatı şeklinde bir kolye ucu.

"Hatırlıyorsun."

"Elbette." Sabran kolyenin izini sürdü, yüz ifadesi m e s a f e l i y d i . "Onu bana annem vermişti."

Roslain bir elini onun omzuna koydu. "Bırak şimdi seninle olsun. Seninle çok gurur duyardı."

Inys Kraliçesi bir süre daha bardağı inceledi. Sonunda nefesini topladı ve döndü.

"Hanımlarım," dedi hafif bir gülümsemeyle, "nasıl görünüyorum?"

Katryen bir tutam saçını tacının içine soktu ve başını salladı. "Aziz'in kanı gibi, Majesteleri."

Saat on olduğunda gökyüzü maviliğiyle göz kamaştırıyordu. Bekleyen hanımlar Sabran'a, Aubrecht Lievelyn'in altı Ruhani Dük ile birlikte büyük bir pelerin içinde beklediği Briar Evi'nin kapılarına kadar eşlik ettiler. Seyton Combe'un dudaklarında her zamanki gibi neşeli bir gülümseme vardı. Başı onu uzaklaştırmak için kaşınıyordu.

Kendinden memnun görünüyor olabilirdi ama caniler k o n u s u n d a hiçbir ilerleme kaydedemediği açıktı. Ead de hayal kırıklığına uğramıştı. Her ne kadar araştırmak istese de, görevleri ona çok az zaman bırakıyordu.

Katiller tekrar saldıracak olsalardı, bu bugün olurdu.

Sabran kraliyet arabasına bindirilirken, Igrain Crest torununa elini uzattı.

"Roslain," dedi gülümseyerek. "Bugün ne kadar güzelsin çocuğum. Dünyamın mücevheri."

"Oh, Büyükanne, çok cömertsin." Roslain reverans yaptı ve onu yanağından öptü. "İyi günler."

Lord Ritshard Eller, "Sadece iyi bir gün olmasını umabiliriz, Leydi Roslain," diye mırıldandı. "Kraliçenin avam arasında dolaşması hiç hoşuma gitmiyor."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Combe. Ceketinin yakası güneş ışığını yansıtıyordu. "Majesteleri ve Ekselansları iyi korunuyorlar. Öyle değil mi Sör Tharian?"

Lintley şık bir selamla, "Bugün olduğundan daha fazla değil, Majesteleri," dedi.

"Hm." Eller ikna olmamış görünüyor. "Çok iyi, Sör Tharian."

Ead, Roslain ve Katryen ile aynı arabayı paylaşıyordu. Saraydan uzaklaşıp şehrin içlerine doğru ilerlerken pencereden dışarı baktı.

Ascalon, Inys'in ilk ve tek başkentiydi. Arnavut kaldırımli sokakları Virtudom'un her köşesinden ve ötesinden gelen binlerce insana ev sahipliği yapıyordu. Galian bu adalara dönmeden önce, buralar sürekli savaşılan bölgelerden oluşan bir yamalı bohçaydı ve çok sayıda derebey ve prenslik tarafından yönetiliyordu. Galian hepsini tek bir taç altında birleştirmişti. Onun tacı.

İnşa ettiği ve adını kılıcından alan başkentin bir zamanlar cennet olduğu söylenirdi. Şimdi ise herhangi bir şehir kadar düzenbazlık ve pislikle doluydu.

Binaların çoğu taşandı. Asırların Kederi'nden sonra, yangın Inys'i kasıp kavurduğunda, sazdan çatıları yasaklayan bir yasa çıkarılmıştı. Sadece İkinci Rosarian tarafından tasarlanan bir avuç ahşap evin, güzelliklerinden dolayı kalmasına izin verilmişti. Gösterişli tasarımlarla düzenlenmiş koyu renkli ahşap işçiliği, dolgularının beyazıyla çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu.

Daha zengin koşullar gerçekten de zengindi. Queenside'da elli kuyumcu ve bunun iki katı kadar gümüşçü vardı. Hend Caddesi, mucitlerin Inys'i savunmak için yeni silahlar tasarladıkları atölyeler içindi. Knells Adası'nda Pounce Lane şairler ve oyun yazarları için, Brazen Alley ise kitapçılar içindi. Dünyanın başka yerlerinden gelen mallar Werald Meydanı'ndaki büyük pazarda satılırdı. Parlak Lasian bakır, seramik ve altın takıları. Menteşe tabloları, kakmacılık ve tuz sırlı çömlekler. Eski Serene Carmentum Cumhuriyeti'nden nadir kızcılık camları. Ersyr'den parfüm yakıcılar ve gök taşı.

Kraliyet heyetinin bugün ziyaret edeceği Kine End ve Setts gibi daha yoksul koşullarda hayat daha az güzeldi. Bu koşullarda harabeler, genelevler - Sanctarian Tarikatı'ndan kaçmak için han kılığına girmişlerdi- ve ayak takımının çalıntı paraları saydığı birahaneler vardı.

On binlerce Inysh, kraliçelerini bir an olsun görebilmek için dışarıda bekliyordu. Onları görmek Ead'in içine bir huzursuzluk düşürdü. Evlendiğinden beri hiç cani olmamıştı ama tehdidin henüz azalmadığından emindi.

Kraliyet alayı Cleolind'in mezarının bulunduğu inanan Meryem Ana Mabedi'nin önünde durdu. (Ead öyle olmadığını biliyordu.) Inys'in en yüksek binasıydı, Alabastrine Kulesi'nden bile daha yüksekti ve güneşin altında parlayan soluk bir taştan yapılmıştı.

Ead arabadan inip ışığa doğru adım attı. Ascalon sokaklarında yürümeyeli uzun zaman olmuştu ama sokakları iyi biliyordu. Chassar onu Sabran'a sunmadan önce, bir ayını Ascalon'un her yerini öğrenerek geçirmişti.

Böylece saraydan kaçmak zorunda kalırsa yolunu bulabilecekti.

Mabedin merdivenlerinde, hükümdarlarının ilgisine aç bir kalabalık toplanmıştı. Kaldırım taşlarının üzerine kraliçe çiçeği ve mücevher z a m b a k l a r ı saçmışlardı. Baş nedimeler ve Olağanüstü Kamarotlar Oliva Marchyn ile birlikte arabalarından çıkarken, Ead kalabalığı gözden geçirdi.

"Leydi Truyde'yi göremiyorum," dedi Katryen'e.

"Başı ağrıyor." Katryen dudaklarını büzdü. "Bunun için güzel bir gün."

Margret yanlarına geldi. "Çok fazla insan bekliyordum," dedi nefesi kesilerek, "ama Aziz'e bakılırsa, sanırım bütün şehir gelmiş." Başıyla kraliyet arabasını işaret etti. "İşte gidiyoruz."

Ead kendini hazırladı.

Lievelyn ortaya çıktığında, Inysh sanki Aziz'in kendisi geri dönmüş gibi tezahürat yaptı. Şaşkınlığa kapılmadan, selamlamak için elini kaldırdı, sonra da dengeli bir şekilde dışarı çıkan Sabran'a uzattı.

Kalabalığın gürültüsü o kadar yüksek, o kadar hızlı arttı ki, Ead'e sesi aşır fiziksel bir nitelik kazanmış gibi geldi. Nefesini kesti ve iç organlarına bir darbe indirdi. Katryen'in yanında heyecanla titrediğini hissetti ve Margret'in, Inysh kraliçelerinin önünde diz çökerken ona baktığını gördü. Şapkalar çıkarıldı, gözyaşları döküldü ve tezahüratların Meryem Ana Mabedini yerden kaldıracaklarını düşündü. Sabran yıldırım çarpmış biri gibi duruyordu. Ead onun her şeyi kavrayışını izledi. Taç giydiği günden beri saraylarına saklanmıştı. Halkı için ne olduğunu unutmuştu. Umudun yaşayan simgesi. Onların kalkanı ve kurtuluşu.

Çabucak toparlandı. El sallamasa da gülümsedi ve Lievelyn ile el ele tutuştu. Bir süre yan yana kaldılar ve tebaalarının onlara tapmasına izin verdiler.

Önce Yüzbaşı Lintley yürüdü, bir eli sepet kabızalı kılıcının üzerindeydi. Beden Şövalyeleri ve gidecekleri güzergâh boyunca görevlendirilmiş üç yüz kadar muhafız, kraliçeyi ve eş prensi şehir turlarında korumak üzere toplanmıştı.

Sabran'ı takip ederken Ead kalabalığı izliyor, bakışları bir yüzden diğerine, elden ele dolaşıyordu. Hiçbir iyi katil böyle bir fırsatı görmezden gelmezdi.

Meryem Ana Mabedi'nin içi de dışı kadar görkemliydi ve tavanı tonozluydu. Yonca pencereler yükseliyor ve

mor ışık parçacıklarıyla parti. Muhafızlar dışarıda bekliyordu.

Sabran ve Lievelyn mezara doğru yürüdüler. Sunağın arkasında bir oyuğa yerleştirilmiş görkemli bir mermer bloktu. Genç Kız'ın onun altındaki kilitli bir mahzende çürümeden yattığı düşünülüyordu. Kuklası yoktu.

Kraliyet çifti mihrabın önünde diz çökerek başlarını eğdi. Bir süre sonra Lievelyn, Sabran'ın özel olarak dua etmesine izin vermek için geri çekildi. Yatak odasındaki hanımlar gelip onun etrafında diz çöktüler.

"Kutsal Hanımefendi," dedi Sabran mezara, "Ben Dokuzuncu Sabran'ım. Benimki sizin tacınız, benimki sizin kraliçeliğiniz ve her gün Berethnet Hanedanı'na şan getirmeyi arzuluyorum. Sizin merhametinize, cesaretinize ve hoşgörünüze sahip olmayı arzuluyorum."

Gözlerini kapattı ve sesi bir nefes hayaletine dönüştü.

"İtiraf ediyorum," dedi, "ben pek sizin gibi değilim. Sabırsız ve kibirli davrandım. Halkıma bir prenses armağan etmeyi reddederek bu diyara olan görevimden çok uzun süre feragat ettim ve bunun yerine kendi hayatımı uzatmak için yanlış yollar aradım."

Ead ona baktı. Kraliçe kürklü eldivenini çıkardı ve elini mermerin üzerine koydu.

Boş bir mezara dua ediyordu.

"Sevgi dolu soyundan biri olarak senden bunu istiyorum. Kızımı dünyaya getirmeme izin ver. Sağlıklı ve dinç olsun. Virtudom halkına umut vermeme izin ver. Bunun için her şeyi yaparım. Kızıma hayat vermek için ölürüm. Onun için her şeyi feda ederim ama evimiz benimle son bulmasın."

Sesi kararlıydı ama yüzü yorgunluğa bir övgü gibiydi. Ead düşündü, sonra ona doğru uzandı.

Sabran önce kaskatı kesildi. Bir an sonra parmaklarını birleştirdi ve ona tutundu.

Hiçbir kadın yeterli olmadığından korkmamalıydı.

Sabran ayağa kalktığında, hanımları da kalktı. Ead kendini çelikleştirdi. Yolculuğun bundan sonraki kısmı en tehlikelisi olacaktı. Sabran ve Lievelyn Ascalon'un talihsizleriyle buluşacak ve onlara altın keseleri vereceklerdi. Mabedin merdivenlerinden inerlerken Sabran yol arkadaşına yakın durdu.

Parti buradan sonra yaya olarak devam edecekti. Şehir muhafızları tarafından kuşatılan Berethnet Yolu'nu şehrin içinden takip ettiler. Yolun yarısında Marian Meydanı'nı geçtiler ve bir tamircinin "Onu doğur ya da Mentendon'a geri dön!" diye seslendi. Lievelyn kayıtsız kaldı ama Sabran çenesini sıkıttı. Adam muhafızlar tarafından sürüklenerek götürülürken, Sabran Lievelyn'in elinden tuttu.

Kine End'e ulaşmak için, sokakların herdem yeşil ağaçlarla gölgelendiği ve Carnelian Tiyatrosu'nun tezgâhların üzerinde yükseldiği Sylvan-by-the- River bölgesinden geçmeleri gerekiyordu. Gürültü gök gürültüsüydü, hava heyecanla doluydu.

Sabran bir kumaş parçasına hayranlıkla bakmak için durakladığında, bir şey Ead'in sokağın karşısındaki fırına doğru bakmasına neden oldu. Balkonuna çömelmiş, ağzını ve burnunu bezle kapatmış bir figür vardı. Ead onu izlerken adam kolunu kaldırdı.

Güneş ışığında bir tabanca parlıyordu.

"Berethnet Evi'ne ölüm," diye bağırdı.

Sanki zaman yavaşlamıştı. Sabran sertçe başını kaldırdı ve biri korku dolu bir çığlık attı ama Ead çoktan oradaydı. Sabran'la **ç a r p ı ş t ı** ve bir kolunu onun beline doladı; tabanca dünyanın yarılması gibi bir sesle patladığında ikisi de kaldırım taşlarına düştü. Kalabalıktan çığlıklar yükselirken, yaşlı bir adam kraliçeyi hedef alan kurşunun isabet etmesiyle yere yığıldı.

Ead kalçasının üzerine sertçe indi, Sabran'ın etrafında kıvrıldı, Sabran da ona sarıldı, bir kolu karnının üzerinde çaprazdı. Ead onu kucağına aldı ve Lievelyn'e verdi. Onu silah seslerinin geldiği yönden uzaklaştırdı. "Kraliçe," diye bağırdı Yüzbaşı Lintley. "Tüm kılıçlar kraliçeye!"

"Yukarıda." Ead işaret etti. "Öldürün onu!"

Nişancı çoktan bir sonraki balkona fırlamıştı. Lintley arbaletiyle nişan aldı ama ok bir santimle ıskaladı. Sövdü ve bir tane daha doldurdu.

Ead kendini Sabran'ın önüne koydu. Lievelyn geniş kılıcını çekti ve onu arkadan korudu. Diğer nedimeler kraliçelerinin etrafına yayıldılar. Bakışları, şimdi çatılar arasında bir antilop gibi sıçrayan tetikçiyi gölgelediğinde, Ead'in her yeri buz kesti. Sokağın diğer tarafına baktı.

Siperlik takmıyorlardı. Saraydaki caniler gibi değillerdi. Bunun yerine yüzleri, hekimlerin Asırların Kederi'nde kendilerini korumak için kullandıkları türden veba maskeleriyle gizlenmişti. İçlerinden ilki kalabalığın arasından fırlayıp kraliyet grubuna doğru ilerlerken, Ead kuşağındaki hançeri savurdu. En yakındaki saldırganın boğazına isabet etti.

Kalabalık dağıldı. Kaosun içinde bir sonraki saldırgan aniden tepelerine binmişti. "Berethnet Hanesi'nin canı cehenneme," diye bağırdı Sabran'a. Beden Şövalyelerinden birine çarptı, o da onu üzerinden atıp kılıcını ona sapladı. "İsimsiz Olan'a selam olsun!"

"Dağın Tanrısı!" Yakarış yakınlardan yükseldi. "Onun krallığı gelecek!"

Doomsingers. Lintley bir anda yayını kılıcıyla **d e ğ i ş t i r m i ş** ve en yakındaki tehdidi yok etmişti. Cesur şövalye gitmiş, yerine Inys Kraliçesi'ni korumak için özel olarak seçilmiş bir adam gelmişti. Bir sonraki saldırgan izini kaybettirdi ve Lintley ona doğru yaklaştığında dönüp kaçtı. Bir tüfek ateşlendi ve bağırsaklarını kaldırım taşlarına savurdu.

Ead kaosun içinde Gece Şahini'ni aradı ama çok fazla panik vardı, çok fazla ceset vardı. Sabran yerinde sabit duruyordu, yumruklarını sıkmış, eğilmemişti.

Ead'in üzerine doğaüstü bir sakinlik çökmüştü. İki kılıcını çekerken, Yatak Odası Hanımları'nın savaş eğitimi almadığını unuttu. Bunca yıldır giydiği gizlilik pelerinini b ı r a k t ı . Tek bildiği göreviydi. Sabran'ı hayatta tutmak.

Savaş dansı onu çağırıyordu. Tıpkı ilk kez bir basilisk avladığında olduğu gibi. Ateşin üzerindeki rüzgâr gibi, kılıçlarını savurarak bir sonraki saldırgan dalgasına doğru fırladı ve etrafındaki ölümler yere düştü.

Kendini uçurumun kenarından geri çekti. Lintley ona bakıyordu, yüzü kanla kaplanmıştı. Bir çılgılık başını döndürdü. Linora. İki kıyamet tellalı onu yere yatırırken Linora dehşet içinde yalvarıyordu. Ead ve Lintley aynı anda ona doğru koştu ama bir bıçak boğazını açarak kan fışkırttı ve artık çok geçti, Linora kaybolmuştu.

Ead şokunu yatıştırmaya çalıştı ama safra boğazını yaktı. Sabran ölmekte olan kadınına baktı. Beden Şövalyeleri kraliçelerinin etrafını sardılar ama etrafları sarılmıştı, tehdit her yerdeydi. Bir başka maskeli figür asillere saldırdı ama Roslain, Ead'in onda hiç görmediği bir vahşilikle bıçağını onun kalçasına sapladı. Maskenin arkasından bir haykırış geldi.

"İsimsiz Olan yükselecek," dedi bir ses, nefes nefese. "Bağlılık yemini ediyoruz." Sis göz deliklerini kapattı. "Berethnet Hanesi'ne ölüm!"

Roslain adamın boğazına sarıldı ama adam yumruğunu kafasına indirerek onu geri çekti. Sabran öfkeyle haykırdı. Ead kavgadan çekildi ve ona doğru koştu, tam o sırada düzenbaz Lieveley'n'e bir bıçak sapladı, o da tam zamanında kılıcını kaldırıp savuşturdu.

Ardından gelen boğuşma kısa ve şiddetli oldu. Lieveley'n daha güçlüydü, her hareketinin ardında yılların vesayeti vardı. Acımasız bir vuruşla her şey bitti.

Sabran cesetten uzaklaştı. Arkadaşı kendi kılıcına baktı ve yutkundu. Kılıcından kan damlıyordu.

"Majesteleri, Ekselansları, beni takip edin." Bir Beden Şövalyesi arbededen sıyrılmıştı. Bakır kaplı zırhı öncekinden daha kırmızıydı. "Bu koğuştta güvenli bir yer biliyorum. Yüzbaşı Lintley sizi oraya götürmemi emretti. Şimdi gitmeliyiz."

Ead bıçaklarından birini ona doğrulttu. Beden Şövalyelerinin çoğu dışarıda kapalı miğferler takardı ve bunun altındaki ses boğuktu. "Daha fazla yaklaşma," dedi kadın. "Kimsin sen?"

"Sör Grance Lambren."

"Miğferini çıkar."

"Barış, Bayan Duryan. Onun sesini tanıyorum," dedi Lieveelyn. "Sör Grance'ın miğferini çıkarması güvenli değil."

"Ros-" Sabran, Baş Beyefendisine ulaşmak için zorlanıyordu. "Aubrecht, onu taşı lütfen."

Ead, Margret ve Katryen'i aradı ama hiçbir yerde görünmüyorlardı. Linora kan gölünün içinde yatıyordu, gözleri ölümlle parlıyordu.

Lieveelyn Roslain'i kollarına aldı ve Sabran'ı uzaklaştırmaya çalışan Sör Grance Lambren'i takip etti. Lieveelyn'i güveni için lanetleyen Ead peşlerinden gitti. Bedenin diğer Şövalyeleri kraliçelerine katılmak için çabaladılar ama çok zor durumdaydılar.

Biri böyle bir sürüyü nasıl organize etmişti?

Sabran ve Lieveelyn'e tam Lambren onları Berethnet Mile'in görüş alanının dışında bir köşeye götürürken yetişti. Onları Quiver Lane'deki aşırı büyümüş bir mezarlık bahçesinden geçirerek harabeye dönmüş bir mabede götürdü. Kraliyet mensuplarını içeri soktu ama Ead kapıya ulaştığında ona yol vermedi.

"Diğer hanımları bulmalısınız, hanımefendi."

"Kraliçeyi takip edeceğim efendim," dedi Ead, "yoksa edemezsiniz." Lambren hareket etmedi. Bıçaklarını daha sıkı tutuyordu. "Ead." Sabran. "Ead, neredesin?"

Şövalye kenara çekilmeden önce bir süre daha heykel gibi durdu. Ead geçtikten sonra kılıcını kınına soktu ve kapıları arkalarından sürgüledi. Miğferini çıkardığında Ead, Sör Grance Lambren'in kırmızı yüzüyle karşılaştı. Ona yoğun bir nefret dolu bakış fırlattı.

Mabedin içi bir mezarlık bahçesi kadar vahşiydi. Yabani otlar paramparça olmuş pencereleri parmaklıyordu. Roslain sunağın üzerinde hareketsiz yatıyordu.

göğsünün inip kalkmasını izliyordu. Onu kendi peleriniyle örtmüş olan Sabran, soğukkanlılıkla yanında durmuş, onun gevşek elini tutuyordu.

Lievelyn yüzünü buruşturarak bir ileri bir geri volta attı. "Dışarıdaki zavallı ruhlar. Leydi Linora-" Yanağına kan bulaşmıştı. "Sabran, ben sokağa dönüp Yüzbaşı Lintley'e yardım etmeliyim. Sen Sör Grance ve Bayan Duryan'la kal."

Sabran hemen onun yanına gitti. "Hayır." Onun dirseklerini kavradı. "Sana kalmanı emrediyorum."

Lievelyn ona, "Benimki de diğerleri kadar iyi bir kılıç," dedi. "Kraliyet Muhafızlarım-" "Beden Şövalyelerim de dışarıda," diye araya girdi Sabran, "ama biz ölürsek, onların bizi koruma çabaları boşa gidecek. Onlar da bizi düşünmek zorunda kalacaklar.

kendileri gibi."

Lievelyn yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sweeting," dedi, "ben iyi olacağım."

Ead ilk kez onun Sabran'a ne kadar derinden aşık olduğunu gördü ve bu onu sarstı. "Lanet olsun sana, sen benim yoldaşımsın. Yatağımı paylaştın. Etimi. Kalbimi," diye çıkıştı Sabran ona. Yüzü gergindi, sesi düzensizdi. "Ve kızımızı babasız bırakmayacaksın, Aubrecht Lievelyn. Bizi burada yasını tutarken bırakmayacaksın."

Yüzü bir ifadeden diğerine seğirdi. Umut gözlerinde bir ışık yaktı.

"Bu doğru mu?"

Sabran onun bakışlarını tutarak elini kendi elinin içine aldı ve karnına götürdü. "Doğru," dedi çok yumuşak bir sesle.

Lievelyn bir nefes verdi. Ağzında bir gülümseme belirdi ve başparmağıyla onun yanağını okşadı.

"O zaman ben prenslerin en talihlisiyim," diye fısıldadı. "Ve sana yemin ederim, çocuğumuz şimdiye kadar yaşamış en sevilen prenses olacak." Nefes vererek Sabran'ı göğsüne çekti. "Benim kraliçem. Benim kutsamam. İyi talihime layık olana kadar ikinizi de seveceğim."

"Zaten layıksın." Sabran onun çenesini öptü. "Benim aşk düğümü yüzüğümü takmıyor musun?"

Çenesini onun omzuna koydu. Elleri onun sırtında bir aşağı bir yukarı gezindi ve Sabran dudaklarını onun şakağına değdirdiğinde gözleri kapandı. Orada ne kadar gerginlik varsa silinip gitmişti. Bedenleri arasındaki yarık kapanırken bir alev yokluğa karıştı.

Yumruklar kapılara vuruldu.

"Sabran," diye seslendi bir ses. "Majesteleri, ben Kate, Margret'le birlikte! Lütfen, bizi içeri alın!"

"Kate, Meg-" Sabran hemen Livelyn'den uzaklaştı. Lambren'e, "Bırak girsinler," diye bağırdı. "Acele edin Sör Grance."

Çok yavaş olan Ead numarayı duydu. Kapının ardındaki Leydi Katryen Withy değildi. Bu bir taklitti. Bir taklitçinin taklidiydi.

"Hayır," dedi sertçe. "Dur."

"Emirlerime karşı gelmeye nasıl cüret edersin?" Sabran onun üzerine yürüdü. "Sana bu yetkiyi kim verdi?"

Öfkeden kızarmıştı ama Ead sinirlerine hâkim oldu. "Majesteleri, Katryen değil-"

"Sanırım onun sesini tanımalıyım." Sabran Lambren'e başıyla işaret etti. "Hanımlarımı içeri alın. Hemen."

O bir Beden Şövalyesiydi, bu yüzden itaat etti.

Ead hiç vakit kaybetmedi. Lambren kapıların kilidini açtığı anda ve biri mabede daldığında bıçaklarından biri havayı kesmeye başlamıştı bile. Davetsiz misafir ustaca bir dönüşle ölümden kurtuldu, Lambren'e bir tabanca ateşledi, sonra da Ead'e doğrulttu.

Lambren zırhının taşa çarpmasıyla yere yığıldı. Kurşun gözlerinin arasına gömülmüştü.

"Kımıldama Ersyri," dedi bir ses. Tabancanın dumanı tütüyordu. "Bırak o bıçağı."

"Böylece Inys Kraliçesi'ni öldürebilecek misin?" Ead hareketsiz kaldı. "O tabancayı kalbime dayamanı tercih ederdim ama sanırım sadece bir mermin var, yoksa hepimiz ölmüş olurduk."

Canı cevap vermedi.

"Seni kim gönderdi?" Sabran omuzlarını dikleştirdi. "Aziz'in soyunu sona erdirmek için kim komplo kuruyor?"

"Kupa Taşıyıcısı sizin kötülüğünüzü istemiyor Majesteleri, mantığınızı dinlemediğiniz zamanlar hariç. Inys'i basmaması gereken yollara sürüklediğiniz zamanlar hariç."

Kupa Taşıyıcısı.

"Yollar," diye devam etti kadın, sesi veba maskesi tarafından boğuklaştırılmıştı, "Inys'i günaha götürecek yollar."

Tabanca asillere doğru ateşlenirken, Ead son bıçağını da fırlattı. Tabanca ateşlendiği anda bıçak caninin kalbine saplandı.

Sabran irkildi. Ead aralarındaki boşluğu kapattı ve korkudan midesi bulanarak elbisesinde nem olup olmadığını kontrol etti ama kan yoktu. Elbise hâlâ

bozulmamış.

Arkalarında, Aubrecht Lievelyn tek dizinin üzerine çöktü. Elleri, karanlığın yayıldığı yerde, atletinin üzerindeydi.

"Sabran," diye mırıldandı.

Kadın döndü.

"Hayır," diye homurdandı. "Aubrecht-"

Ead, Inys Kraliçesi'nin arkadaşına koşup onu kendisiyle birlikte yere indirişini, kalbinin kanı eteklerine bulaşırken adını haykırışını sanki çok uzaktan izledi. Ona sınıksız sarılmış ve kayıp giderken bile yanında kalması için yalvarmıştı. İki büküm olup başını kucaklarken. Adam hareketsizleşirken.

"Aubrecht." Sabran başını kaldırdı, gözleri dolmuştu. "Ead. Ead, ona yardım et, lütfen-"

Ead'ın ona gidecek vakti yoktu. Kapılar tekrar açıldı ve ikinci bir canı, yığılıp kalarak mabede girdi. Ead hemen ölü Lambren'in kılıcını elinden aldı ve caniyi duvara yapıştırdı.

"Maskeni çıkar," diye ısırdı, "yoksa yemin ederim, altındaki yüzü çıkarırım."

Eldivenli iki el solgun bir yüzü ortaya çıkardı. Truysu utandı. Zeedeur, Mentendon'un cansız Yüce Prensi'ne baktı.

"Onun ölmesini hiç istememiştim," diye fısıldadı. "Sadece size yardım etmek istedim Majesteleri. Sadece dinlemenizi istedim."

27

Doğu

Niclays Roos *işbirlikçiydi*. Ve bu o kadar tehlikeli ve gözü kara bir plandı ki, neredeyse bu planı gerçekten kendisinin yapıp yapmadığını merak edecekti, o ebedi korkak.

İksiri yapacak ve bu onu öldürse bile Batı'ya dönüş yolunu satın alacaktı. Ve pekâlâ öldürebilirdi de. Orisima'dan temelli kaçmak ve işine yeniden hayat vermek için risk alması gerekiyordu. Doğu yasalarının onu mahrum bıraktığı şeye ihtiyacı vardı.

Tanrıların kendilerini nasıl yenilediğini görmek için bir ejderhanın kanına ihtiyacı vardı. Ve nereden başlayacağını biliyordu.

Hizmetçiler mutfakta meşguldü. Niclays kapıda belirdiğinde biri, "Nasıl yardımcı olabiliriz, bilgili Doktor Roos?" diye sordu.

"Bir mesaj göndermem gerekiyor." Niclays kendisinde kalan cesaret kırıntısını da kaybetmeden mektubu uzattı. "Gün batımından önce Tuz Çiçeği Kalesi'ndeki onurlu Leydi Tané'ye ulaşmalı. Benim için postacılara götürür müsün?"

"Evet, bilgili Doktor Roos. Halledilecek."

"Onlara kimin gönderdiğini söylemeyin," diye ekledi sessizce. Kadın kararsız görünüyordu ama söylemeyeceğine söz verdi. Adam ona bir postacıya ödeyebileceği kadar para verdi ve kadın oradan ayrıldı.

Artık tek yapabileceği beklemektir.

Neyse ki beklemek, okumak için daha fazla zaman anlamına geliyordu. Eizaru marketteyken ve Purumé hastalarla ilgilenirken, Niclays odasında oturuyor, kısa kuyruklu kedi yanında mırıldanıyor ve simya üzerine en sevdiği metin olan *Altının Bedeli*'ni inceliyordu. Elindeki nüsha oldukça yıpranmıştı.

O öğleden sonra yeni bir bölüme geçtiğinde, narin bir ipek parçası uçtu.

Nefesi kesildi. Parçayı yerden aldı ve kedi onu parçalamadan önce düzeltti. Hayatının en büyük gizemine bakmayı en son aklına getirdiğinden beri yıllar geçmişti.

Elindeki kitapların ve belgelerin çoğu bir zamanlar kütüphanesinin yarısını Niclays'e miras bırakan Jannart'a aitti, ayrıca onun armatür küresi, Lacustrine mum saati ve bir dizi başka merak uyandırıcı şey. Koleksiyonda pek çok güzel kitap vardı -aydınlatılmış el yazmaları, nadir broşürler, minyatür dua kitapları- ama hiçbirisi Niclays'i bu küçük ipek parçasından daha fazla etkilememişti. Çözemediği bir dille fırçalandığı için değil, çok eski olduğu için de değil, sırrını çözmeye çalışırken Jannart hayatını kaybettiği için.

Dul eşi Aleidine bu parçayı, dedesinin eşyalarına takılarak onun yasını tutan Truyde'ye vermişti. Çocuk parçayı bir yıl boyunca bir madalyonun içinde saklamıştı.

Niclays Inys'e gitmeden hemen önce Truyde onun Brygstad'daki evine gelmişti. Küçük bir firfir giymişti ve saçları -Jannart'ın saçları- omuzlarının etrafında kıvrılmıştı.

Niclays Amca, demişti ciddiyle, yakında ayrılacağınızı biliyorum. Büyükbabam öldüğünde elinde bu kağıt parçası vardı. Ne yazdığını anlamaya çalıştım ama küçük okul bana yeterince şey öğretmedi. Eldivenli eliyle uzatmıştı. Babam çok zeki olduğunu söylüyor. Sanırım yazının ne anlama geldiğini çözebilirsin.

Bu sana ait çocuğum, demişti, onu almak için can atarken bile. Bunu sana büyükannen verdi.

Sanırım senin için olması gerekiyordu. Senin almanı istiyorum. Sadece bana yaz ve ne anlama geldiğini çözersen bana söyle.

Ona hiç iyi haber gönderememişti. Yazıya ve malzemeye bakılırsa, parça kesinlikle eski Doğu'dan geliyordu, ama Jannart'ın öldüğü sırada ondan toplayabildiği tek şey buydu. Aradan yıllar geçmişti ve Niclays ölüm döşegindeyken onu neden elinde tuttuğunu hâlâ bilmiyordu.

Şimdi onu dikkatle yuvarladı ve Eizaru'nun ona hediye ettiği süslü çantaya yerleştirdi. Gözlerini kuruladı, derin bir nefes aldı ve *Altının Bedeli*'ni bir kez daha açtı.

O akşam Niclays, uyuyormuş gibi yapmadan önce Eizaru ve Purumé ile yemek yedi. Gece çökerken odasından çıktı ve Eizaru'ya ait bir şapka taktı. Sonra da karanlığa karıştı.

Sahile giden yolu biliyordu. Nöbetçilerden kaçarak, başı eğik ve elinde bastonuyla gece pazarlarının önünden hızla geçti.

Sahile vardığını belli edecek hiçbir ışık yoktu. Sahilde ondan başka kimse yoktu.

Tané Miduchi bir kaya havuzunun yanında bekliyordu. Miğferinin kenarı yüzünü gölgede bırakıyordu. Niclays uzakta oturuyordu.

"Varlığınızla beni onurlandırdınız, Leydi Tané."

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Seiikince konuşuyorsunuz."

"Elbette."

"Ne istiyorsunuz?" "Bir iyilik."

"Sana iyilik borcum yok." Sesi soğuk ve yumuşaktı. "Seni burada öldürebilirim."

"Beni tehdit edebileceğinden şüphelendim, bu yüzden bilgili Doktor Moyaka'ya işlediğin suçla ilgili bir not bıraktım." Yalandı ama bunu bilmesine imkân yoktu. "Ev halkı şu anda uyuyor ama o notu yakmak için geri dönmezsem, hepsi ne yaptığınızı öğrenecek. Deniz Generali'nin atlılar arasındaki yerini korumana izin vereceğinden şüpheliyim; kızıl hastalığın Seiiki'ye girmesine izin vermiş olabilirsin."

"Orayı elimde tutmak için neler yapabileceğimi yanlış değerlendiriyorsun."

Niclays kıkırdadı. "Masum bir adamı ve genç bir kadını hapishanenin bokunda ve sidiğinde ölüme terk ettin, hepsi de özel törenin tam istediğin gibi geçsin diye," diye hatırlattı ona. "Hayır, Leydi Tané. Sizi yanlış değerlendirmedim. Sizi çok iyi tanıyordum gibi hissediyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra: "*Genç kadın* dediniz."

Elbette bunu bilemezdi. Niclays, "Zavallı Sulyard'ı umursadığınızdan kuşkuluyum," dedi, "ama tiyatrodaki arkadaşınız da tutuklandı. Adını ondan çıkarmak için neler yapmış olabileceklerini düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

"Yalan söylüyorsun."

Niclays onun dudaklarının birbirine yapışmasını izledi. Yüzünde görebildiği tek şey onlardı.

"Sana adil bir pazarlık öneriyorum," dedi. "Bu gece buradan gideceğim ve Sulyard'la olan ilişkiniz hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Sessizliğime karşılık bana ejderhandan kan ve pul getireceksin."

Kanatlanan bir kuş gibi hareket etti. Birden keskin kenarlı bir bıçak boğazına dayandı.

"Kan," diye fısıldadı, "ve pul."

Eli titriyordu. İçgüdüleri Niclays'e geri çekilmesini söylüyordu ama kendini olduğu yerde sabitlenmiş buldu.

"Bana bir ejderhayı parçalamak istiyorsun. Bir tanrının etini kirletmemi," dedi ejderha binicisi. Artık onun gözlerini görebiliyordu ve gözleri kılıcından daha derindi. "Yetkililer sana başını kesmekten daha kötüsünü yapacak. Diri diri yakılacaksın. İçindeki su temizlenemeyecek kadar kirlenmiş."

"*Seni* suçlarından dolayı yakacaklar mı merak ediyorum. İzinsiz giren birine yardım etmek. Deniz yasağını hiçe saymak. Tüm Seiiki'yi riske atmak." Bıçağı boynuna saplandığında Niclays dişlerini sıktı. "Sulyard söylediklerimi doğrulayacaktır. Korkarım ki yüzünüzü tüm ayrıntılarıyla hatırlıyor, yara izinize kadar. Kimse dinlemedi elbette, ama sesimi onunkine katarsam ..."

Şimdi titriyordu.

"Yani," dedi, "beni tehdit ediyorsun." Bıçağı geri çekti. "Ama Sulyard'ı kurtarmak için değil. Başkalarının acılarını kendi çıkarların için kullanıyorsun. Sen İsimless Olan'ın bir hizmetkârısın."

"Oh, o kadar heyecan verici bir şey değil, Leydi Tané. Sadece kendi ülkemde ölebilmek için bu adadan gitmeye çalışan yalnız ve yaşlı bir adamım." Sıcaklık yakasını nemlendirdi. "İhtiyacım olan şeyi elde etmek için biraz zamana ihtiyacınız olabileceğini anlıyorum. Dört gün sonra akşam karanlığında bu sahilde olacağım. Eğer gelmezseniz, Ginura'dan bir an önce ayrılmanızı tavsiye ederim."

Derin bir selam verdi ve onu orada, yıldızların altında yalnız bıraktı.

Güneş bir yaradan fışkıran kan gibi kabarmıştı. Tané, Ginura Körfezi'ne bakan uçurumun üzerinde oturmuş, dalgaların aşağıdaki kayalıklarda beyaz kristallere dönüşmesini izliyordu.

Omzunun Turosa tarafından kesilen yeri zonkluyordu. Mutfaktan aldığı şarabı içti ve şarap ağzının üstünden göğsüne kadar onu yaktı.

Bunlar Miduchi Klanı'nın Leydi Tané'si olarak geçirdiği son saatlerdi. Yeni ismini aldıktan sadece birkaç gün sonra bu unvanı elinden alınacaktı.

Tané yanağındaki yara izini takip etti, onu Sulyard için unutulmaz kılan yara izini. Susa'yı kurtarıken aldığı yara izi. Bu onun tek yara izi değildi; yanağında daha derin bir iz daha vardı. Onu aldığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hapiste çürüyen Susa'yı düşündü. Sonra Roos'un ondan ne yapmasını istediğini düşündü ve karaya vurmuş bir balık gibi midesi bulandı.

Bir ejderha resminin şeklini bozmak bile ölüm cezası nedeniyle yasaktı. Bir tanrının kanını ve zırhını çalmak suçtan da öte bir şeydi. Ejderhaları uyutmak için ateş bulutu kullanan, onları çalıntı hazine gemilerine taşıyan ve Kawontay'daki gölge pazarında satabilecekleri dişlerinden pullarının altındaki yağa kadar her şeylerini soyan korsanlar vardı. Bu, Doğu'da işlenen suçların en ağırıydı ve geçmiş Savaş Lordlarının bu işe bulaşanları halka açık vahşi infazlarla cezalandırdığı biliniyordu.

O bu zalimliğin bir parçası olmayacaktı. Nayimathun'un Büyük Keder'de verdiği onca savaştan, aldığı onca yaradan sonra Tané onu da sakat bırakmayacaktı. Roos onun kutsal kanıyla ne yapmak isterse istesin, bu Seiiki için iyiye işaret değildi.

Yine de Susa'nın hayatıyla kumar oynayamazdı, hele ki arkadaşını bu bataklığa sürükleyen kendisi o l m u ş k e n .

Tané parmaklarını kafa derisinin üzerinde gezdirdi, bazen gençken yaptığı gibi saçlarını çekiştirdi. Öğretmenleri onu durdurmak için her zaman ellerini tokatlamıştı.

Hayır. Roos'un istediğini yapmayacaktı. Deniz Generali'ne gidecek ve yaptıklarını itiraf edecekti. Bu o n a Nayimathun'a ve biniciler arasındaki yerine mal olacaktı. Çocukluğundan beri uğruna çalıştığı her şeye mal olacaktı ama hak ettiği buydu ve tek arkadaşını kılıçtan kurtarabilirdi.

"Tané."

Yukarı baktı.

Nayimathun uçuşunun kenarında sürükleniyordu. Tacı ışıkla titreşiyordu.

"Yüce Nayimathun," diye homurdandı Tané.

Nayimathun başını eğdi. Bedeni rüzgârla birlikte sürükleniyordu, sanki bir kâğıt kadar hafıftı. Tané ellerini önünde birleştirdi ve alnını yere bastırdı.

"Bu gece Kederli Yetim'e gelmedin," dedi Nayimathun.

"Affet beni." Ejderhaya dokunamadığı için Tané kelimeleri söylerken elleriyle işaret etti. "Seni bir daha göremeyeceğim. Gerçekten, yüce Nayimathun, özür dilerim." Sesi, zorlanan çürümüş bir tahta gibi kırılıyordu. "Onurlu Deniz Generali'ne gitmeliyim. İtiraf etmem gereken bir şey var."

"Benimle uçmanı istiyorum, Tané. Seni rahatsız eden şey hakkında konuşacağız."

"Şerefınızı lekelemiş olurum."

"Sen de mi bana itaatsizlik ediyorsun, etten çocuk?"

Gözleri ateşten halkalar gibi parlıyordu ve ağız dolusu dişleri tartışmaya yer bırakmıyordu. Tané bir tanrıya itaatsizlik edemezdi. Onun bedeni bir su kabıydı ve tüm su onlarındı.

Ejderha sırtına eysiz binmek tehlikeli ama mümkündü. Ayağa kalktı ve uçuşunun kenarına doğru adım attı. Nayimathun başını eğip Tané'nin yelesini kavramasına, boynuna bir çizme geçirmesine ve üzerine oturmasına izin verince Nayimathun'un tüyleri diken diken oldu. Nayimathun kaleden uzaklaştı-

-Ve daldı.

Denize doğru alçalırlarken Tané'nin içinden bir heyecan geçti. Korkudan ve sevinçten nefes alamıyordu. Sanki kalbi ağzından kancaya takılmış, oltaya yakalanmış bir balık gibiydi.

Kayalardan oluşan bir omurga onları karşılamak için hızla yükseliyordu. Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Suya çarpmadan hemen önce içgüdüğü başını aşağı itti.

Çarpma neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Ağzına ve burnuna su doldu. Nayimathun kuyruğunu sallayarak, bacaklarını pençeleyerek, bir kara balık kadar zarif bir şekilde yüzerken kalçaları ağrıyor, parmakları tutunma çabasıyla kasılıyordu. Tané gözlerini zorla açtı. Omzu sadece denizin yakabileceği iyileştirici ateşle yanıyordu.

Kabarcıklar etrafındaki deniz ayları gibi sürükleniyordu. Nayimathun yüzeye çıktı ve Tané de onu takip etti.

"Yukarı mı," dedi Nayimathun,

"yoksa aşağı mı?" "Yukarı."

Tané'nin altındaki pullar ve kaslar esnedi. Ellerini yelesinin kayganlığında sıkı. Nayimathun büyük bir sıçrayışla körfezin üzerinde yükseldi ve dalgaların üzerine su yağdırdı.

Tané omzunun üzerinden bakmak için döndü. Ginura çoktan aşağıdaydı. Bir tablo gibi görünüyordu, gerçek ve gerçek dışı, uçuşunun eşiğinde yüzen bir dünya.

Deniz. Sanki şimdiye kadar hiç nefes almamış gibi canlı, *gerçekten* canlı hissediyordu. Burada artık Miduchi Klanı'ndan Leydi Tané ya da herhangi biri değildi. Karanlığın içinde yüzüstü. Denizin üzerinde esen bir rüzgâr.

Ölümü böyle hissettirecekti. Mücevherli kaplumbağalar ruhunu İnciler Sarayı'na götürmek için gelecek ve bedeni dalgalara teslim edilecekti. Ondan geriye kalan tek şey köpük olacaktı.

En azından, eğer sınırı aşmasaydı olacak olan buydu. Sadece biniciler ejderhalarıyla birlikte dinlenebilirdi. Bunun yerine, sonsuza dek okyanusa dadanacaktı.

İçki kanında ağırlaşmıştı. Nayimathun kadim bir dilde şarkı söyleyerek yükseldi. Hem insanın hem de ejderhanın nefesi bulut gibi geliyordu.

Deniz altlarında uçsuz bucaksızdı. Tané, Nayimathun'un yelesine sokuldu, rüzgâr ona neredeyse hiç dokunamıyordu. Yukarıda sayısız yıldız parlıyordu, onları gizleyecek bulut olmadan kristal berraklığında. Ejderhaların gözleri hiç doğmamıştı. Uyuduğunda onları, gölgeleri kovmak için gökyüzünden inen bir orduyu hayal etti. Bir fide kadar küçük olduğunu ve tüm umutlarının bir ağaç gibi dal dal büyüdüğünü hayal etti.

Şakaklarında hafif bir ağrıyla, sıcak ve halsiz bir şekilde kıpırdandı.

Tamamen uyanması biraz zaman aldı, o kadar derin bir rüyanın içindeydi ki. Her şeyi hatırladığında teni tekrar soğudu ve kayanın üzerinde yattığını fark etti.

Kalçasının üzerine yuvarlandı. Karanlıkta ejderhasının şeklini seçebiliyordu.

"Neredeyiz, Nayimathun?" Scale

kayanın üzerinde tısladı.

"Bir yerde," diye gürledi ejderha. "Hiçbir yerde."

Gelgitli bir mağaradaydılar. Su dışarıdan içeri akıyordu. Suyun kayaya çarptığı yerlerde, Hisan Burnu sahillerine bazen vuran küçük parlayan mürekkap balıkları gibi soluk ışıklar bir açıp bir sönüyordu.

"Söyle bana," dedi Nayimathun, "bizi nasıl onursuzlaştırdın?"

Tané bir kolunu dizlerine doladı. İçinde biraz cesaret kaldıysa bile, bir ejderhayı iki kez reddedecek kadar değildi.

Yumuşak bir şekilde konuştu. Hiçbir şey gizli değildi. Yabancı kumsala daldığından beri olan her şeyi anlatırken Nayimathun hiç ses çıkarmadı. Tané alnını yere bastırdı ve kararını bekledi.

"Ayağa kalk," dedi Nayimathun.

Tané itaat etti.

"Olanlar benim şerefimi lekelemiyor," dedi ejderha. "Dünyanın şerefini lekeliyor."

Tané başını eğdi. Bir daha ağlamayacağına dair kendine söz vermişti.

"Affedilemeyeceğimi biliyorum, yüce Nayimathun." Bakışlarını ama çenesi titriyordu. "Sabah onurlu Deniz Generali'ne gideceğim. Sen başka bir binici seçebilirsin."

"Hayır, etten çocuk. Sen benim binicimsin, denizin önünde bana yemin ettin. Ve affedilemeyeceğin konusunda haklısın," dedi Nayimathun, "ama sadece ortada bir suç olmadığı için."

Tané gözlerini dikip ona baktı. "Bir suç *vardı*." Sesi titriyordu. "İnzivaya çekildim. Bir yabancıyı sakladım. Büyük Ferman'a itaatsizlik ettim."

"Hayır." Mağarada bir tıslama yankılandı. "Batı ya da Doğu, Kuzey ya da Güney; ateş için fark etmez. Tehdit alttan geliyor, uzaktan değil." Ejderha yere uzandı, böylece gözleri Tané'ye mümkün olduğunca yakındı. "Çocuğu sakladın. Kılıcı ona vermedin."

"Bunu iyilik olsun diye yapmadım," dedi Tané. "Yaptım çünkü-" Midesi bulandı. "Çünkü hayatımın düzgün bir şekilde devam etmesini istedim. Ve onun bunu mahvedeceğini düşündüm."

"Bu beni hayal kırıklığına uğratıyor. Bu senin şerefini lekeliyor. Ama affedilmeyecek bir şey değil." Nayimathun başını eğdi. "Söyle bana, küçük a k r a b a . Inysh adamı Seiiki'ye neden geldi?"

"Çok onurlu Savaş Lordu'nu görmek istedi." Tané dudaklarını ıslattı. "Çaresiz görünüyordu."

"O zaman Savaş Lordu onu görmeli. On İki Gölün İmparatoru da onun sözlerini duymalı." Sırtındaki tüyler sertleşti. "Denizin altındaki toprak sallanacak. Kıpırdıyor."

Tané onun kimi kastettiğini sormaya cesaret edemedi. "Ne yapmalıyım, Nayimathun?" "Sorman gereken soru bu değil. Ne yapmamız gerektiğini sormalısınız."

28

Güney

Ersyr'in başkenti Rauca, Güney'de kalan en büyük yerleşim yeri idi. Yüksek duvarlarla çevrili patika yollarında ilerlerken Loth kendini duyularının merhametine bırakmış halde buldu. Gökkuşığı baharatlarından oluşan tepelikler, sokakları güzel kokularla donatan çiçek bahçeleri, mavi camlarla süslü uzun rüzgârgülleri; bunların hepsi bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Şehrin hengâmesinde, yanındaki ichneumon'a sadece bakışlar atılıyordu. Ersyr'de daha kuzeyde oldukları kadar nadir olmamalıydılar. Efsanedeki yaratığın aksine, bu yaratık konuşmıyor gibiydi.

Loth kalabalığın arasından ilerledi. Sıcağa rağmen peleriniyle boynuna kadar örtünmüştü ama yine de biri çok yaklaştığında içinde bir panik sarmalı oluşuyordu.

Taumargam Hanedanı'nın merkezi olan Fildişi Saray, sessiz bir tanrı gibi şehrin üzerinde yükseliyordu. Etrafında dolaşan güvercinler şehir halkı arasında mesajlar taşıyordu. Kubbeleri, yansıttıkları güneş kadar parlak altın, gümüş ve bronzla parlıyordu ve duvarlar lekesiz beyazdı, kemerli pencereler danteldeki desenler gibi kesilmişti.

Chassar uq-Ispad Taumargam Hanedanı için elçi olarak çalışıyordu. Loth saraya doğru gitmeye çalıştı ama ichneumon'un başka fikirleri vardı. Loth'u havanın puding kadar tatlı olduğu kapalı bir pazara götürdü.

Loth çatlamış dudaklarının arasından, "Nereye gittiğini sandığını gerçekten bilmiyorum," dedi. Hayvanın onu anlayabildiğinden emindi. "Su için durabilir miyiz, lütfen, efendim?"

Dilini tutsa da bir işe yaramayacaktı. Her biri billur gibi suyla dolu eyer mataralarının önünden geçtiklerinde daha fazla dayanamadı. Çantasındaki bozuk para kesesini karıştırdı. İçneumon ona dönüp baktı ve hırladı.

"Lütfen," dedi Loth bıkkınlıkla.

İçneumon bir homurtu çıkardı ama kalçalarının üzerine oturdu. Loth tüccara döndü ve yanardöner camdan yapılmış en küçük şişeyi işaret etti. Adam kendi dilinde cevap verdi.

"Ersyri dilini bilmiyorum efendim," dedi Loth hayıflanarak.

"Ah, siz Inysh'siniz. Özür dilerim." Tüccar gözlerinin kenarlarını kırıştırarak gülümsedi. Çoğu Ersirili gibi onun da altın rengi teni ve koyu renk saçları vardı. "Sekiz güneş eder."

Loth tereddüt etti. Zengin olmasına rağmen tüccarlarla çekişme konusunda hiç tecrübesi yoktu. "Bu ... çok pahalı görünüyor," diye mırıldandı, önemsiz dükkânının bilincindeydi.

"Ailem Rauca'nın en iyi cam üfleyicileridir. Yeteneklerimi küçümseyerek iyi adımızı lekeleyemem dostum."

"Pekâlâ." Loth, itiraz edemeyecek kadar sıcak olan alnını sildi. "Yüzlerine bez bağlayan insanlar gördüm. Nereden bir tane alabilirim?"

"*Pargasız geldin*- neden, kum körü olmadığın için şanslısın." Tüccar dilini şaklatarak bir kare beyaz bez çıkardı. "Al bakalım. Bu benim sana hediyem olsun."

"Çok nazıksınız."

Loth bezi almak için elini uzattı. Vebanın eldivenden sızmasından o kadar korkmuştu ki neredeyse eldiveni düşürecekti. *Pargh* gözleri hariç her yerini kapattıktan sonra adama kesesinden bir avuç altın verdi.

"Şafak senin üzerinde parlıyor dostum," dedi tüccar.

"Ve senin üzerinde," dedi Loth beceriksizce. "Şimdiden çok cömert davrandınız ama acaba bana yardım edebilir misiniz? Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma'nın elçisi olan Ekselansları Chassar uq-Ispad'ı bulmak için Ersyr'deyim. Kendisi Fildişi Sarayı'nda ikamet ediyor olabilir mi?"

"Ha. Onu bulduğunuz için şanslısınız. Ekselansları genellikle yurt dışındadır," dedi tüccar kıkırdayarak, "ama yılın bu zamanında herhangi bir yerdeyse

Rumelabar'daki malikanesinde olacak." Şişeyi Loth'a uzattı. "Kervanlar şafak vakti Güvercinlik'ten yola çıkıyor."

"Oradan da bir mektup gönderebilir miyim?" "Elbette."

"Teşekkür ederim. Size iyi günler, efendim."

Loth uzaklaştı ve şişeyi üç uzun yudumda boşalttı. Nefes nefese k a l a r a k ağzını sildi.

"Güvercinlerin Yeri," dedi ichneumon'a. "Kulağa ne kadar güzel geliyor. Beni oraya götürür müsün dostum?"

İchneumon onu pazarın merkez salonu olması gereken yere götürdü; burada tezgâhlarda kurutulmuş gül yaprakları çuvalları, kase kase şeker ve çaydanlıktan yeni çıkmış safir çay satılıyordu. Dışarı çıktıklarında güneş ufka doğru alçalmıştı ve vitray fenerler yakılıyordu.

Güvercinlerin Yeri'ni gözden kaçırmak imkânsızdı. Kare şeklinde pembe ç i n i l e r l e kaplı olan bu yer, arı kovanı şeklindeki dört yüksek güvercinlik binasını birbirine bağlayan bir duvarla çevriliydi. Loth kısa sürede en yakınının Batı'ya giden postalar için olduğunu anladı. Binlerce beyaz kaya güvercininin kovuklarda yuvalandığı serin peteğe adım attı.

Cârscaro'daki son gecesinde Margret'e bir mektup yazmıştı. Ve Combe'dan nasıl geçireceğine dair bir fikri vardı. Bir kuş bakıcısı, parasıyla birlikte mektubu aldı ve şafakta gönderileceğine söz verdi.

İliklerine kadar yorgun olan Loth, ichneumon'un onu güvercinlikten çıkarmasına ve sarayla aynı kafesli pencerelere sahip bir binaya doğru itmesine izin verdi. İçerideki Ersyri kadın Inysh dilini bilmese de, hararetli el kol hareketleri ve çene kıran gülümsemelerle Loth'un bir gece kalmak istediğini bir şekilde birbirlerineiletmişlerdi.

İchneumon dışarıda kaldı. Loth kulaklarının arasını kaşımak için uzandı.

"Beni bekle dostum," diye mırıldandı. "Başka bir çölde senin arkadaşlığına değer verirdim."

Kısa bir havlama onun tek cevabıydı. Ichneumon'u son gördüğünde kuyruğu bir ara sokakta kaybolmuştu.

O sokağın yanında bir kadın duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, bir sütuna yaslanmıştı. Yüzü bronz bir maskeyle gizlenmişti. Burnu açık çizmelerin içine sokulmuş körüklü bir pantolon ve uyluğa kadar uzanan brokar bir palto giymişti. Kadının bakışlarından rahatsız olan Loth arkasını döndü ve hana geri döndü.

Tatlı limon ağaçlarının bir havuzu çevrelediği bir avluya bakan küçük bir oda buldu. İğrenç koku başını döndürdü. Bolster'lar ve mısır ipeği ile yığılmış yabancı yatağa baktı ve uyumaktan başka bir şey istemedi.

Bunun yerine, pencerenin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve Kitston Glade için ağladı.

Daha fazla hıçkırımadığı zaman Aziz ona uyku verdi. Sabahın erken saatlerinde gözleri şiş ve ağrılı bir şekilde uyandı, mesanesi şişmişti ve onunla ilgilenilmesini istiyordu. Tuvaletini yaptıktan sonra el yordamıyla odasına geri döndü.

Kit'i düşünmek göğsünü yarmıştı. Keder, içindeki tüm iyi düşünceleri tüketen bir bataklığa dönüşmüştü.

Dışarıda güvercinler tünemeye gitmişti. Fildişi Sarayı'nın cilalı kubbeleri ışıkları içine çekiyor ve mum gibi titriyordu. Üstlerinde yıldızlar karanlığı yara yara ilerliyordu.

Artık Batı'da değildi. Burası Virtudom'a değil, sahte bir peygambere yemin etmiş bir diyardı. Ead çocukken Davud'un öğretilerini çok güzel bulduğunu itiraf etmişti ama Loth ürpermişti. Altı Erdem'in rahatlığı ve yapısı olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Onun saraya geldiğinde din değiştirmiş olmasına sevinmişti.

Bir esinti tenini serinletti. Banyo yapmayı çok istiyordu ama vebanın suyu zehirlemesinden korkuyordu. Sabah kalktığında çarşafları yakacak ve hancıya kaybının bedelini ödeyecekti.

Ateş sırtını kaşındırıyordu. Elleri pul pul olmaya başlamıştı ve şüphe uyandırmadan ancak bu kadar uzun süre eldiven takabilirdi. Chassar uq-Ispad'ın gerçekten de tedaviye sahip olması için dua etti.

Yoldaşlık Şövalyesi ona ichneumon'u göndermişti. Bu şekilde ölmesi istenemezdi.

Uyanana kadar rüyasız bir şekilde tekrar uyudu.

Uzuvları kontrolsüzce titriyordu. Ateşi içinde kükrüyordu ama başka bir şeyin onu uyandırdığından emindi. El yordamıyla kılıcını aradı ama kaybolduğunu hatırladı.

"Kim o?" Dudaklarında tuz tadı vardı. "Ead?"

Bir gölge ay ışığına doğru ilerledi. Üzerinde bronz bir maske belirdi ve sonra her şey karardı.

Doğu

Başkente yine yağmur yağıyordu. Tané, Tuz Çiçeği Kalesi'ndeki özel odasındaki masasında diz çöktü.

İtirafından sonra Nayimathun onu kaleye götürmüş ve orada **k a l m ı ş t ı**. Ejderha, Sulyard için Hisan Burnu'na döneceğini söylemişti. Eğer bir tanrının korumasına sahipse, dilekçesinin sarayda dinlenmesi gerekecekti. Nayimathun ayrıca Susa'nın hapishaneden bir an önce serbest bırakılmasını emredecekti. Gün doğarken sahilde buluşacaklar ve sonra birlikte Deniz Generali'ne gidip ona her şeyi anlatacaklardı.

Tané yemeğini yemeye çalıştı ama elleri titriyordu. Dragonrider'ların çoğu Sidupi kıyı yerleşimindeki Yüksek Deniz Muhafızları'na yardım etmek için çağırılmıştı. Kaplan Gözü Filosu, istedikleri gibi yağmalayan yüz kişilik bir korsan gücüyle saldırmıştı.

Çay istedi. Çay, artık ihtiyaç duyduğunda ona hizmet etmek için yakınında duran kişisel hizmetçilerinden biri tarafından getirildi.

İç mahalledeki yatak odası, kafesli tavanı ve mis gibi kokan hasırlarıyla hayal edebileceğinden çok daha güzeldi. Süslü bir şekilde boyanmış duvarlarda altın varaklar parlıyordu ve en yumuşak yatak takımları onu kucaklamak için bekliyordu.

Tüm bu güzelliğin ortasında ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordu.

Çayı bitirirken elleri titriyordu. Bir uyuyabilse, uyandığında Nayimathun orada olacaktı.

Tané yatağa doğru bir adım atmıştı ki yer sarsıldı ve kalenin altında gök gürültüsü yuvarlandı. Duvara doğru savruldu. Sarsıntının gücü bacaklarını altından çekerek onu hasırların üzerine serdi.

Fener titredi. Hizmetçilerinden üçü koşarak odaya girdi. Biri yanına diz çökerken diğerleri dirseklerinden tutup onu ayağa kaldırdı. Sol ayak bileğine ağırlık verdiğinde nefesi kesildi ve onu aceleyle yatağa götürdüler.

"Leydi Tané, yaralandınız mı?"

"Burkulma," dedi Tané. "Başka bir şey değil."

"Ağrınız için size bir şeyler getireceğiz," dedi en genç görevli. "Burada bekleyin, saygıdeğer Miduchi." Üçü de geri çekildi.

Açık pencereden uzaktan, şaşkın bağırışlar geliyordu. Seiiki'de yer sarsıntıları oluyordu ama uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı.

Görevliler ona bir kase buz getirdiler. Tané birazını beze sardı ve hassas ayak bileğine bastırdı. Düşüş omzundaki ve eski yarasının bulunduğu sol tarafındaki ağrıyı alevlendirmişti.

Buz neredeyse eridiğinde feneri söndürdü ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak uzandı. Yanı sanki bir at tekmelemiş gibi ağrıyordu. Uykuya yenik düştüğünde bile, ikinci bir kalp gibi zonkluyordu.

Kapının çalınmasıyla sarsılarak uyandı. Bir an için Güney Evi'ne geri döndüğünü ve dersine geç kaldığını düşündü.

"Leydi Tané."

Bu, hizmetçilerinden herhangi birinin sesi değildi.

Yan tarafındaki ağrı şimdi daha da şiddetlenmişti. Gözleri kamaşarak bileğini incitmemeye çalışarak ayağa kalktı.

Altı maskeli asker odasının dışında bekliyordu. Hepsi de kara ordusunun yeşil tuniklerini giyyordu.

"Leydi Tané," dedi içlerinden biri başıyla selam vererek, "sizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın, ama hemen bizimle gelmelisiniz."

Kara ordusundan herhangi bir askerin Tuz Çiçeği Kalesi'ne ayak basması alışılmadık bir durumdu. "Gecenin bir yarısı." Tané buyurgan görünmeye çalıştı.

"Beni kim çağırıyor, saygıdeğer asker?"

"Ginura'nın şerefli valisi."

Bölgedeki en güçlü yetkili. Seiiki'nin baş yargıcı, yüksek rütbeli kişilere adalet sağlamaktan sorumlu.

Tané aniden damarlarındaki her damla kanın farkına vardı. Vücudu yerden kopmuş gibi hissediyordu ve zihni korkunç olasılıklarla parılıyordu; bunların başında Roos'un çoktan yetkililere gitmiş olması geliyordu. Belki de en iyisi usulca gitmek, masum rolü oynamaktı. Eğer şimdi kaçarsa, bunu suçunu kabul ettiği şeklinde değerlendireceklerdi.

Nayimathun yakında dönecekti. Ne olursa olsun, nereye götürülürse götürülsün, ejderhası onun için gelecekti.

"Pekâlâ."

Asker duruşunu gevşetti. "Teşekkür ederim Leydi Tané. Giyinmenize yardım etmeleri için hizmetkârlarınızı göndereceğiz."

Hizmetkârları üniformasını getirdiler. Ceketini omuzlarına kadar kaldırdılar ve beline mavi bir kuşak bağladılar. Giyinir giyinmez ve gitmek için arkalarını döndüklerinde, yastığının altından bir bıçak çıkardı ve kolunun içine soktu.

Askerler ona koridorda eşlik ettiler. Sol ayağı yere her değdiğinde baldırında bir acı hissediyordu. Onu neredeyse terk edilmiş kalenin içinden geçirip gecenin içine götürdüler.

Geçitte onu bir tahtirevan bekliyordu. Durdu. Bütün içgüdülerini ona içeri girmemesini söylüyordu.

"Leydi Tané," dedi askerlerden biri, "Sayın Vali'nin bu çağrısını geri çeviremezsiniz."

Gözüne bir hareket çarptı. Onren, Kanperu ile birlikte kaleye dönüyordu. Tané'yi görünce ona doğru ilerlediler.

"Miduchi Klanı'nın bir üyesi olarak," dedi Tané cesaretle askere, "istediğimi yapabileceğime inanıyorum."

Maskesinin göz deliklerinin derinliklerinde bakışları titriyordu.

Onren ve Kanperu şimdi ona ulaşmıştı. "Saygıdeğer Tané," dedi ikincisi, "bir sorun mu var?"

Sesi bir törpü ve çınlama gibiydi. Bir kılıç kınından sıyrıldı. İki atlıyla daha karşılaşan askerler ağırlıklarını kaydırdılar.

"Bu askerler beni Beyaz Nehir Kalesi'ne götürmek istiyor, saygıdeğer Kanperu," dedi Tané. "Bana neden çağrıldığımı söyleyemezler."

Kanperu kaşları çatılmış bir halde yüzbaşıya baktı. Neredeyse tüm askerlerden bir baş daha uzundu. "Hangi hakla bir ejderha binicisini haber vermeden çağırıyorsunuz?" diye sordu. "Leydi Tané Tanrı tarafından seçilmiş biri, ama siz onu bir hırsız gibi bu kaleden alıp götürüyorsunuz."

"Onurlu Deniz Generali bilgilendirildi Lord Kanperu."

Onren kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de öyle," dedi. "Döndüğünde bunu kendisiyle teyit edeceğimden emin olabilirsiniz."

Askerler hiçbir şey söylemedi. Onlara sert bir bakış atan Onren, Tané'yi kenara çekti.

"Endişelenmeyin," dedi sessizce. "Önemsiz bir mesele olacak. Sayın Vali'nin otoritesini Miduchi Klanı'na bile duyurmaktan hoşlandığını duydum." Durakladı. "Tané, iyi görünmüyorsun."

Tané yutkundu.

"Eğer bir saat içinde dönmezsem," dedi, "yüce Nayimathun'a haber gönderir misin?"

"Elbette." Onren gülümsedi. "Her ne ise yakında çözülecek. Yarın görüşürüz."

Tané başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Onren onun tahtirevanına tırmanışını ve tahtirevan kale arazisinden ayrılırken onu izledi.

O bir ejderha binicisiydi. Korkacak bir şey yoktu.

Askerler onu sokaklarda, akşam pazarının önünden ve mevsim ağaçlarının altından geçirdiler. Kalabalık tavernalardan kahkahalar yükseliyordu. Tané ancak İmparatorluk Tiyatrosu'nu geçtiklerinde, Ginura'nın onurlu Valisinin yaşadığı Beyaz Nehir Kalesi'ne gitmediklerini fark etti. Şehrin güney eteklerine doğru gidiyorlardı.

Korku göğsünü sıktı. Tahtirevanın kapısına uzandı ama kapı dışarıdan sürgülenmişti.

"Bu doğru yol değil," diye seslendi. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Cevap yok.

"Ben bir Miduchi'yim. Derin Karlar'ın büyük Nayimathun'unun binicisiyim." Sesi çatallaştı. "Bana bu şekilde davranmaya nasıl cüret edersin?"

Tek duyduğu ayak sesleriydi.

Tahtirevan nihayet durduğunda ve nerede olduklarını gördüğünde midesi bulandı. Kapının kilidi açıldı ve kayarak açıldı. "Saygıdeğer Miduchi," dedi askerlerden biri, "lütfen beni takip edin."

"Bu ne cüret," diye fısıldadı Tané. "Beni böyle bir yere getirmeye *cüret* ediyorsun."

Çürümüş bir koku burun deliklerine doldu ve korkusunu keskinleştirdi. Kaçmak için eline geçen fırsatı tepmişti. Bir ejderha binicisi bile buradaki tüm nöbetçilerle kılıcsız savaşılamazdı ve her halükarda gidecek hiçbir yer yoktu. Tahtirevandan indi ve yürüdü, çenesini kaldırdı, her adımda bir tarafı zonkluyordu, elleri kenetlenmişti.

Onu buraya öldürmek için getirmiş olamazlardı. Mahkeme olmadan olmazdı. Nayimathun olmadan olmazdı. Tanrı tarafından seçilmişti, korunuyordu, güvendeydi.

Askerler onu Ginura Hapishanesi'ne doğru götürürken, böceklerin uğultusu bakışlarını yukarı doğru çekti. Çürümekten şişmiş üç sinek kafası, yukarıdaki kapıdan sokağı izliyordu.

Tané içlerinden en taze olanına baktı. Saçları kandan gerginleşmiş, dili ölümden kabarmıştı. Yüz hatları çoktan gevşemişti ama onu tanıdı. Sulyard. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama omurgası gerildi, midesi çalkalandı ve ağzı tuz gibi kurudu.

Çok uzaklarda, su hayaletinin geldiği Inys'te insanların idamlara tanık olmak için toplandıklarını duymuştu. Seiiki'de öyle değildi. Şehrin çoğu, hapishanenin bahçesinde, on yedi yaşlarında genç bir kadının bir hendeğin yanında diz çökmüş, kolları arkadan bağlanmış, sonunu beklediğinden habersizdi. Uzun saçları kazınmıştı.

Askerler Tané'yi tutukluya doğru yürüttüler ve onu yerinde tuttular. Bir görevli konuşuyordu ama Tané kulaklarındaki kan çalkantısından duyamıyordu. Kadın ayak sesleri üzerine başını kaldırmıştı ve Tané keşke kaldırmasaydı, çünkü onu tanıyordu.

"Hayır," dedi Tané, sesi çatlayarak. "Hayır. Sana bunu durdurmanı emrediyorum!"

Susa gözlerini ona dikti. Umut gözlerine hücum etmişti ama şimdi keder onu söndürüyordu.

"Ben Tanrı tarafından seçilmiş biriyim," diye bağırdı Tané cellada. "O benim korumam altında. Yüce Nayimathun bunun için gökyüzünü başınıza yıkacak!" Taştan da yapılmış olabilirdi. "O değildi. Ben yaptım. Bu *benim* hatam, benim suçum-"

Susa başını salladı, dudakları titriyordu. Kirpiklerinde yağmur boncukları vardı. "Tané," dedi kalın bir sesle, "başka tarafa bak."

"Susa-"

Hıçkırıklar boğazında düğümlendi. *Bu bir hataydı. Durdur şunu.* Çırpınırken parmak uçları kollarını ısırdı, tüm kendine hakimiyeti kayboldu, giderek daha fazla el onu kavradı. *Durdurun şunu.* Tek görebildiği, Susa'nın kar taneleriyle taçlandırılmış çocukluğu ve Tané'nin elini tuttuğu zamanki gülümsemesiydi.

Cellat kılıcını kaldırdı. Kafa hendeğe yuvarlandığında Tané dizlerinin üzerine çöktü.

Seni her zaman güvende tutacağım.

Ejderha binicisi kararlaştırılan saatte sahile gelmeyince Niclays cömertçe onun kaçınılmaz olarak geciktiğini varsaydı ve rahatına baktı. Yanında, içinde Truysde'un ona verdiğı parçanın da bulunduğı bazı kitaplarını ve parşömenlerini içeren bir çanta getirmişti ve bunları demir bir fenerin ışığında inceliyordu.

Cep saati yanında açık duruyordu. Saat, Temperance Şövalyesi'nin modern sembolü. Düzen, ölçü, kısıtlama sembolü. Aptalların erdemiydi ama aynı zamanda kendini incelemeyi ve bilgelik arayışını teşvik ettiğine inanan bilginlerin ve filozofların da erdemiydi. Altı Erdem arasında rasyonel düşünceye en yakın olanı kesinlikle buydu.

Bu onun koruyucu erdemi olmalıydı. Bunun yerine, on ikinci doğum gününde Cesaret Şövalyesi'ni seçmişti.

Broşu şimdi Brygstad'da bir yerlerde paslanmıştı. Sürgüne gönderildiğı gün koparıp atmıştı.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Gerçek tartışılmazdı. Leydi Tané blöfünü görmüşü.

Ufukta şafak sökmeye başlamıştı. Niclays saatini kapattı. Ostendeur'a yeni demlenmiş bir yaşam iksiriyle görkemli bir dönüş yapma şansı elinden gitmişti.

Purumé ve Eizaru, ejderha binicisinden ne yapmasını istediğini bilselerdi dehşete düşerlerdi. Bu onu bir korsandan farksız kılıyordu ama lanet olası iksiri yaratmak eve dönmesinin tek yoluydu, Abyss'teki kraliyet evleri nezdindeki tek potansiyel nüfuzuydu.

İç çekti. Sulyard'ı kurtarmak için Savaş Lordu'na Tané Miduchi'yi ve Seiiki'ye karşı işlediğı suçı anlatması gerekiyordu. Daha iyi bir adam olsaydı bunu h e m e n yapardı.

Sahile geri dönerken durdu. Bir an için yıldızların silindiğini düşündü. Daha dikkatli bakıp bir ışık titreşimi fark ettiğinde donup kaldı.

Bir şey alçalıyordu. Çok büyük bir şey.

Sanki suyun içinde batıyormuş gibi hareket ediyordu. Yaralı, yanardöner yeşil bir sancak. Başında, parlak mavi renkte parlayan, mesane şeklinde bir organ vardı. Aynı parıltı pullarının altında da zonkluyordu.

Bir Lacustrine ejderi. Niclays, bir kuş kadar zarif bir şekilde kumun üzerine inişini açlıkla izledi.

Yıpranmış büyük bir kaya kumdan bir omuz gibi eğildi. Onun arkasına çekildi ama bakışlarını ejderhadan hiç ayırmadı. Başını çevirişinden bir şey aradığı anlaşılıyordu.

Niclays yere çömeldi ve fenerini söndürdü. Yaratığın kıyıya doğru kıvrılmasını, saklandığı yere yaklaşmasını izledi. Yaratık konuştu.

"Tané."

Devasa ön ayakları denize doğru ilerledi. Niclays neredeyse pullarından birine dokunabilecek kadar yakındı. İşinin anahtarı neredeyse parmaklarının ucundaydı. Kayanın altında çömelmiş, bakmak için boynunu bükmüştü. Gözleri fırlıdak gibiydi.

"Tané, çocuk öldü," dedi Seiikinese dilinde. "Arkadaşın da öyle." Dişlerini gösterdi. "Tané, neredesin?"

Demek bu onun canavarıydı. Ejderha burnunu çekti, burun delikleri açıldı.

İşte o anda bir bıçak boğazını dondurdu ve bir el ağzını kapattı.

Niclays boğuk bir ses çıkardı.

Ejderha başını kayaya doğru salladı.

Niclays titredi. Kendi bedenine dair hiçbir şey duymuyordu, ne kalp atışını ne de nefesini, ama boğazındaki kılıcı en ince ayrıntısına kadar hayal edebiliyordu. Kavisli bir bıçak. Bir santim bile kıpırdasa canını alacak kadar keskin bir kenar.

Gecenin içinden bir *tıslama* geldi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ejderha bir hırıltı çıkardı. Pençe kayaya çarptı, kılıç kılıca vurur gibi.

Kara duman sahili kapladı. Yanık saç ve kükürt gibi keskin bir kokusu vardı. Ve barut. *Ateş bulutu*. Niclays aniden ayağa kalktı, sonra duman dalgaları arasında tökezledi, boğuluyordu, kumaşla örtülü bir figür tarafından çekiliyordu. Kum ayaklarının altından kayıyor, her adımını tersine çeviriyordu.

"Bekle," diye soludu onu esir alan kişiye. "Bekle, lanet olsun sana-"

Dumanın içinden bir kuyruk fırladı ve karnına müthiş bir darbe indirdi. Tekrar kumun üzerine fırlatıldı ve orada bitkin ve soluk soluğa yattı, gözlüğü bir kulağından sarkıyordu.

Kara bulutun sarhoşluğuyla sürükleniyordu. Bulut burun deliklerinden içeri girip tekrar dışarı çıkıyordu.

Ölmekte olan bir balina gibi kederli bir ses. Yeryüzünü sarsan bir gumbürtü. Jannart'ın kumsalda yalınayak yürüdüğünü gördü, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Jan,"

nefes aldı, ama gitmişti.

İki çizmeli ayak kuma bastı.

"Bana bir sebep söyle," dedi bir ses Seiikinese dilinde, "seni deşmeyeyim." Önünde kemik saplı bir bıçak parladı. "Kaplan Gözü Filosu'na sunacak bir şeyin var mı?"

Konuşmaya çalıştı ama dili arı sokmuş gibiydi. *Simyacı*, demek istedi. *Ben bir simyacıyım. Bağışlayın beni.*

Biri çantasını kaldırdı. Yaralı eller kitaplarını ve parşömenlerini karıştırırken zaman parçalandı. Sonra bıçağın kabzası şakağına saplandı ve karanlık bir dalga kaygılarını silip süpürdü.

30

Batı

Truyde utt Zeedeur Dearn Kulesi'nde hapsedilmişti. İdam tehdidi altında birçok suçunu itiraf etmişti. Kraliyet ziyareti duyurulduktan sonra, bir soylunun himayesinden yoksun olan ve yetkililer tarafından serseri muamelesi gören, sözde efendisiz bir topluluk olan Verity'nin Hizmetkârları adlı bir oyun topluluğuna yaklaşmıştı. Tuyde, onlara yardım etmeleri karşılığında kendi himayesini ve aileleri için para vaat etmişti.

Sahnelenen saldırının amacı Sabran'ı hem Yscalın hem de İsimsiz Kişi tarafından ölümcül bir tehlike altında olduğuna ikna etmektir. Tuyde bunu, Doğu'yla müzakerelere başlaması için kendisine ricada bulunmak üzere bir gerekçe olarak kullanmak istemişti.

Sonrasında neler olduğunu anlamak için fazla zekâyâ gerek yoktu. Berethnet Hanesi'ne karşı gerçek bir nefret besleyenler gösteriye sızmıştı. Bunlardan biri - Queenside'daki evi felaket tellalları tarafından yazılmış broşürlerle dolu olan Bess Weald - Lievelyn'i öldürmüştü. Verity'nin Hizmetkârları'nın birkaç masum üyesi, birkaç şehir muhafızı, iki Beden Şövalyesi ve kederli ailesi onu almaya gelen Linora Payling de çatışmada öldürülmüştü.

Tuyde kimseyi öldürmek istememiş olabilirdi ama iyi niyeti boşa gitmişti.

Ead olanları anlatmak için Chassar'a mektup yazmıştı bile. Başrahibe, Sabran'ın ve doğmamış çocuğunun ölümüne bu kadar yaklaşmış olmasından memnun olmayacaktı.

Briar Evi yasın gri samitiyle örtülmüştü. Sabran kendini Özel Oda'ya kapattı. Lievelyn, onu eve götürecek bir gemi gelene kadar Meryem Ana Mabedi'nde yatıyordu. Kız kardeşi Ermuna taç giyecek, Prenses Bedona da veliaht olacaktı.

Lievelyn'in götürülmesinden birkaç gün sonra Ead kraliyet dairesine doğru yola çıktı. Genellikle sabahın erken saatleri huzurlu geçerdi ama sırtındaki gerginliği bir türlü atamıyordu.

Tharian Lintley pusu sırasında onun dört can almasını izlemişti. Onun eğitilmiş olduğunu fark etmiş olmalıydı. O kanlı çatışmayı başka birinin gördüğünden şüpheliydi ve Lintley'nin onun kılıçlara olan ilgisini fark etmediği açıktı ama başını eğmeye niyetliydi.

Yatak Odası Leydisi olarak bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Özellikle de kraliçe onun öldürdüğünü görmüşken.

"Ead."

Döndüğünde, kendisini kolundan yakalayan, nefes nefese kalmış Margret'i gördü. "Bu Loth," diye fısıldadı arkadaşı. "Bana bir mektup göndermiş."

"Ne?"

"Benimle gel, çabuk."

Kalbi küt küt atan Ead onu kullanılmayan bir odaya kadar takip etti. "Loth mektubu Combe'dan nasıl geçirdi?"

"Mama supports adında bir oyun yazarına göndermiş. Ascalon ziyareti sırasında bana ulaştırmayı başardı." Margret eteklerinin arasından buruşuk bir not çıkardı. "Bak."

Ead onun yazısını hemen tanıdı. Onu tekrar görmek yüreğini kabarttı.

Sevgili M, bu notun ele geçirilmesinden korktuğum için fazla bir şey söyleyemiyorum. Cárscaro'da işler görüldüğü gibi değil. Kit öldü ve korkarım Snow tehlikede. Fincan taşıyıcısına dikkat et.

"Lord Kitston öldü," diye mırıldandı Ead. "Nasıl?"

Margret yutkundu. "Yanılıyor olması için dua ediyorum, ama . . . Kit kardeşim için her şeyi yapardı." El mührüne dokundu. "Ead, bu Güvercinlerin Yeri'nden gönderildi."

"Rauca," dedi Ead şaşkınlıkla. "Cárscaro'yu terk etti."

"Ya da kaçtı. Belki de Kit-" Margret son satırı işaret etti. "Şuna bir bak. Lievelyn'i vuran kadının bir fincan taşıyıcısını çağırdığını söylememiş miydin?"

"Evet." Ead notu tekrar okudu. "Pamuk, Sabran'dır sanırım."

"Evet, çocukken Loth ona Prens Pamuk derdi," dedi Margret, "ama bu entrika ağını bir türlü anlayamıyorum. Kraliçenin resmi bir kupa taşıyıcısı yok."

"Loth, Prens Wilstan'ı bulmak için gönderildi. Wilstan da Kraliçe Rosarian'ın ölümünü araştırıyordu," dedi Ead nefesinin altından. "Belki de birbirleriyle bağlantılıdır."

"Belki de," dedi Margret. Alnından ter damlıyordu. "Ah, Ead, Sab'a onun hayatta olduğunu söylemeyi çok istiyorum ama Combe notu nasıl aldığımı öğrenecek. O kapıyı Loth'a kapatmaktan korkuyorum."

"O Lievelyn'in yasını tutuyor. Arkadaşının geri döneceği konusunda ona boş yere umut verme." Ead onun elini sıktı. "Kupa Taşıyıcısı'nı bana bırak. Onların kökünü kazımak niyetindeyim."

Margret derin bir nefes alarak başını salladı.

"Babamdan da bir mektup daha." Başını iki yana salladı. "Annem tedirgin olmaya başladığını söylüyor. Goldenbireh'in varisine vermesi gereken çok önemli bir şey olduğunu söyleyip duruyor. Loth dönmezse-"

"Bunun zihin sisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de. Annem şımartmamam gerektiğini söylüyor. Yakında geri döneceğim, ama henüz değil." Margret mektubu eteklerinin arasına sıkıştırdı. "Gitmeliyim. Belki akşam yemeği için buluşabiliriz."

"Olur."

Yollarını ayırdılar.

Loth'un o notu göndermesi büyük bir riskti. Ead onun uyarısına kulak vermek niyetindeydi. Sabran şehirde ölüme çok yaklaştı ama bir daha asla.

Onun gözetiminde değil.

Hamilelik Sabran'ı hasta ediyordu. Roslain, Sabran bir tencerenin üzerine kusarken onun saçlarını tutmak için ayaktaydı. Bazı geceler Katryen yanlarında bir kamyon yatağında uyuyordu.

Yine de çocuğu sadece bir avuç insan biliyordu. Yasın bu ilk günlerinde şimdi zamanı değildi.

Kraliçe her gün, düğün gecesini geçirdiği Kraliyet Yatak Odası'ndan bir önceki günden daha yorgun görünüyordu. Her gün, gözlerinin altındaki gölgeler daha asık görünüyordu. Nadiren konuştuğu zamanlarda da çok kısık sesle konuşurdu.

Bu yüzden bir akşam ikna edilmeden konuştuğunda, Katryen neredeyse nakışını düşürüyordu.

"Ead," dedi Inys Kraliçesi, "bu gece benim yatak arkadaşım olacaksın."

Saat dokuzda yatak odasındaki hanımlar onu soydular ama Ead ilk kez geceliğini giydi. Roslain onu bir kenara çekti.

"Bütün gece odada ışık olmalı," dedi ona. "Sabran karanlıkta uyanırsa korkar. En kolayı komodinin üzerinde yanan bir mum bulundurmak."

Ead başını salladı. "Emin olacağım." "Güzel."

Roslain daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama kaçındı. Kraliyet Yatak Odası'nın güvenliğini sağladıktan sonra diğer nedimleri dışarı çıkardı ve kapıları kilitledi.

Sabran yatağa uzanmıştı. Ead onun yanına tırmandı ve örtüyü üzerine çekti.

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Katryen Sabran'ın moralini nasıl y ü k s e k tutacağını, Roslain ise ona nasıl öğüt vereceğini biliyordu. Ead kendi rolünün ne olması gerektiğini merak etti. Belki dinlemek.

Ya da ona gerçeği söylemek. Belki de Sabran'ın en çok değer verdiği şey buydu.

Bir başkasıyla bu kadar yakın yatmayalı yıllar olmuştu. Sabran'ın çok farkındaydı. İslı kirpiklerin titreşimi. Vücudunun sıcaklığını. Göğsünün yükselip alçalmasını.

"Son zamanlarda çok kâbus gördüm." Sesi sessizliği bozdu. "İlacınız işe yaradı ama Doktor Bourn hamile olduğum sürece hiçbir şey almamam gerektiğini söylüyor. Uyku suyu bile."

"Doktor Bourn'a karşı çıkmak gibi bir niyetim yok," dedi Ead, "ama belki gülsuyunu bir merhemde kullanabilirsiniz. Cildinizi rahatlatır ve kâbusları savuşturmaya yardımcı olabilir."

Sabran başını sallayarak bir elini karnının üzerine koydu. "Yarın isteyeceğim. Belki de senin varlığın bu gece kâbusları uzak tutar, Ead. Güller yapamasa bile."

Saçları çözülmüş, omuzlarının görüldüğü yerde perde gibi ayrılmıştı.

"Sana hiç teşekkür etmedim. Quiver Lane'de yaptığın her şey için," dedi. "Acı çekmiş olsam da beni korumak için ne kadar iyi savaştığını fark ettim." Kadın

çenesini kaldırdı. "Diğer canileri öldüren sen miydin? Gece bekçisi sen misin?"

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Ead karar verdiği gibi yapmak, yani gerçeği söylemek istiyordu ama risk çok büyüktü. Eğer bu haber Combe'a ulaşırsa, mahkemeden atılmak zorunda kalacaktı.

"Hayır, madam," dedi. "Belki de benim koruyamadığım Prens Aubrecht'i onlar koruyabilirdi."

"Prensi korumak sizin göreviniz değildi," dedi Sabran. Profili yarı gölge yarı altın rengindeydi. "Aubrecht'in ölmesi benim hatam. Bana o kapıyı açmamamı söylemiştin."

"O canı o gün ya da başka bir gün ona ulaşmanın bir yolunu bulacaktı," dedi Ead. "Birisi Prens Aubrecht'in ölmesi için Bess Weald'a yüklü bir ödeme yaptı. Kaderi mühürlenmişti."

"Bu doğru olabilir ama dinlemeliydim. Sen beni hiç aldatmadın. Aubrecht'ten af dileyemem ama . . . senden isteyeceğim, Ead Duryan."

Bakışlarını tutmak çaba gerektiriyordu. Ead'in onu ne kadar çok *sevdiği* hakkında hiçbir fikri yoktu. onu kandırdı.

"Kabul edildi," dedi Ead.

Sabran nefesini burnundan bıraktı. Ead sekiz yıl sonra ilk kez, söylediği yalanlar için bir pişmanlık hissetti.

"Truyde utt Zeedeur, gençliği ne olursa olsun, ihanetinin bedelini ödemelidir," dedi Sabran. "Haklı olarak Yüce Prenses Ermuna'nın onu ölüm cezasına çarptırmasını talep etmeliyim. Ya da belki de tadını çok rahatlatıcı bulduğun için merhamet teklif etmemi tercih edersin, Ead."

"Ona istediğini yapmalısın."

Aslında Ead kızın ölmesini istemiyordu. Tehlikeli bir aptaldı ve aptallığı bir sürü ölüme neden olmuştu ama daha on yedi yaşındaydı. Telafi etmesi için daha zamanı vardı.

Kraliçe yüzünü ona dönene kadar bir sessizlik daha geçti. Ead bu kadar yakından, gözlerini çevreleyen kalın siyah halkaları görebiliyordu, gözlerinin ürkütücü yeşiline karşı karanlıktı.

"Ead," dedi, "Ros ya da Kate ile bu konuyu konuşamam ama seninle konuşacağım. Benim hakkımda daha azını düşünmeyeceğini hissediyorum. Beni anlayacaksın."

Ead parmaklarını birbirine geçirdi.

"Benimle her zaman özgürce konuşabilirsin," dedi.

Sabran daha yakına kaydı. Eli soğuk ve narindi, parmakları mücevhersizdi. Aşk düğümü yüzüğünü bir anma yeri olarak kullanmak üzere Batık Bahçeler'e gömmüştü.

"Aubrecht'i eş olarak almadan önce bana evlenmek isteyip istemediğimi sormuştun," dedi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Şimdi sadece sana itiraf ediyorum ki istemiyordum. Ve ... hâlâ da istemiyorum."

İfşaat aralarında asılı kaldı. Bu tehlikeli bir konuşmaydı. İşgal tehdidiyle birlikte, Ruhani Dükler yakında Sabran'a, içindeki varisle bile olsa, başka bir yoldaş edinmesi için telkinde bulunacaklardı.

"Bu sözleri yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmezdim." Nefesi bir kahkahaya dönüştü. "Inys'in savaşa karşı karşıya olduğunu biliyorum. Drakonik şeylerin dünyanın dört bir yanında uyandığını biliyorum. Elimin mevcut ittifaklarımızı güçlendireceğini ve Virtudom'un diğer ülkelerinin kutsal yoldaşlık kurumu aracılığıyla bir araya getirildiğini biliyorum."

Ead başını salladı.

"Ama?" "Bundan korkuyorum."

"Neden?"

Sabran bir süre hareketsiz kaldı. Bir eli karnının üzerinde dururken, Ead diğer elini tuttu.

"Aubrecht bana karşı nazikti. Şefkatli ve iyiydi," dedi sonunda, sesi boğazında düğümlenerek, "ama içime girdiğinde, bundan zevk aldığımda bile-" Gözlerini kapadı. "Sanki bedenim tamamen bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Bu . . . hala öyle hissediyorum."

Bakışları geceliğinin ipek kadifesiyle örtülmüş, zar zor görünen yumruya kaydı.

"İttifaklar her zaman kraliyet evlilikleri yoluyla kurulmuş ve güçlendirilmiştir," dedi. "Inys Batı'daki en büyük donanmaya sahip olsa da, iyi eğitilmiş bir ordumuz yok. Nüfusumuz da az. Eğer istilaya uğrarsak, toplayabildiğimiz kadar desteğe ihtiyacımız olacak ... ama Virtudom'daki her ulus önce kendi kıyılarını savunmakla yükümlü olduğunu düşünecektir. Bununla birlikte, bir evlilik yasal şartlarla birlikte gelecektir. Askeri destek garantileri."

Ead sessizliğini korudu.

"Evliliğe karşı hiçbir zaman büyük bir eğilimim olmadı, Ead. Kraliyet soyundan gelenlerin yapması gereken türden bir evlilik değil bu; aşktan değil, yalnız kalma korkusundan doğuyor," diye mırıldandı Sabran. "Yine de kaçırırsam dünya beni yargılayacak. Ülkemi bir başkasıyla evlendiremeyecek kadar gururlu. Ülkemi başkasına veremeyecek kadar bencil."

Ben ölürsem, kızım onu sevecek bir baba bulacak. Ben böyle görüleceğim. Kim böyle bir hükümdarı savunmak için ayaklanır?"

"Ona Muhteşem Sabran diyenler. Onun Fýredel'i yendiğini görenler."

"Düşman gemileri ufku kararttığında bu eylemi kısa sürede unutacaklar," dedi Sabran. "Benim kanım Yscalin ordularını caydıramaz." Göz kapakları çöküyordu. "Beni rahatlatacak bir şey söylemeni beklemiyorum, Ead. Korkularım bencilce olsa da içimi dökmeme izin verdin. Hanımefendi ondan dilediğim çocuğu bana verdi ve benim tek yapabildiğim... titremek."

Ocakta bir ateş kükremesine rağmen, tüyleri diken diken oldu.

"Benim geldiğim yerde," dedi Ead, "senin yaptığını yapmaya *bencillik* denmez."

Sabran ona baktı.

"Arkadaşını daha yeni kaybettin. Onun çocuğunu taşıyorsun. Elbette kendini savunmasız hissediyorsun." Ead onun elini sıktı. "Çocuk sahibi olmak her zaman kolay değildir. Bana öyle geliyor ki bu dünyada en iyi saklanan sır. Sanki bundan daha tatlı bir şey yokmuş gibi konuşuyoruz ama gerçek çok daha karmaşık. Kimse zorluklardan açıkça bahsetmiyor. Rahatsızlıktan. Belirsizlikten. Şimdi durumunuzun ağırlığını hissediyorsunuz, bu konuda yalnız olduğunuza inanıyorsunuz. Ve suçu kendi üzerine atıyorsun."

Bunun üzerine Sabran yutkundu.

"Korkun doğal." Ead onun bakışlarını tuttu. "Kimsenin seni başka türlü ikna etmesine izin verme."

Inys Kraliçesi pusuya düşürüldüğünden beri ilk kez gülümsedi.

"Ead," dedi, "sensiz ne yaptığımdan pek emin değilim."

Doğu

Beyaz Nehir Kalesi adını bir nehirden değil, arazisini çevreleyen deniz kabuklarından oluşan hendekten alıyordu. Arkasında eskimeyen Yaralı Kuş Ormanı ve onun ötesinde de kasvetli ve acımasız Tego Dağı vardı. Seçim Günleri'nden bir yıl önce tüm çıraklar, yüce Kwiriki'nin ruhunun layık olanları kutsamak için indiği söylenen bu tepeye tırmanmaya davet edilmişti.

Güney Evi'ndeki tüm çıraklar arasında sadece Tané zirveye ulaşmayı başarmıştı. Yarı donmuş, dağ hastalığına yakalanmış bir halde son yamacı sürünerek tırmanmış, kanı karlara kusmuştu.

O son saatte insan değildi. Sadece kâğıttan bir fenerdi, ince ve rüzgârdan yıpranmış, ruhunun titrek kalıntılarına tutunuyordu. Yine de tırmanacak bir şey kalmadığında ve yukarı bakıp gökyüzünün korkunç güzelliğinden başka bir şey görmediğinde, yükselecek gücü bulmuştu. Ve büyük Kwiriki'nin onunla birlikte, onun *içinde* olduğunu biliyordu.

Şu anda, bu duygu hiç bu kadar uzakta hissetmemişti. O yine yırtık pırtık bir fenerdi. Zar zor yaşıyordu.

Onu hapishanede ne kadar tuttuklarından emin değildi. Zaman dipsiz bir havuza dönüşmüştü. Ellerini kulaklarının üzerine koyarak yatmıştı, bu yüzden duyabildiği tek şey denizdi.

Sonra başka eller onu bir tahtirevan içine yükledi. Şimdi bir muhafız kulübesinin önünden geçiriliyor, yüksek tavanlı ve duvarları Büyük Keder'den sahnelerle boyanmış bir odaya, oradan da üstü kapalı bir balkona götürülüyordu.

Ginura Valisi askerlerini azletti. Dik duruyordu, bakışları hoşnutsuzlukla keskinleşmişti.

"Leydi Tané," dedi soğukkanlılıkla.

Tané eğildi ve minderlerin üzerine diz çöktü. Bu unvan şimdiden kulağa başka bir hayattan bir şeymiş gibi geliyordu.

Dışarıda bir kederli seslendi. *Hıç-hıç-hıç*, kır saçlı bir çocuk gibi, bir imparatoriçeyi çıldırttığı söylenirdi. Tané, yeterince dinlerse onu **d a** çıldırtıp çıldırtmayacağını merak etti.

Ya da belki de aklını çoktan yitirmişti.

"Birkaç gün önce," dedi Vali, "bir mahkûm sizi çok ciddi bir suçla itham etti. Mentendon'dan Seiiki'ye kaçırıldı. Büyük Ferman uyarınca idam edildi."

Kapıda bir kafa, saçları kanla sertleşmiş.

"Mahkûm Hisan Burnu'ndaki yargıçlara buraya geldiğinde bir kadının onu sahilde bulduğunu söyledi. Gözünün altındaki yarayı tarif etti."

Tané nemli avuçlarını uyluklarına bastırdı.

"Söyleyin bana," diye devam etti Vali, "sicili tertemiz olan, yoktan var edilmiş, Tanrı tarafından seçilmiş olmak gibi nadir bir fırsat verilmiş bir çırak neden bunu yaparak her şeyi -bu adanın t ü m vatandaşlarının güvenliği de dahil olmak üzere- riske atar?"

Tané'nin sesini bulması uzun zaman aldı. Sesini kanlı bir hendekte bırakmıştı.

"Fısıltılar vardı. İnzivaya çekilenlerin ödüllendirileceği söyleniyordu. Bir kez olsun korkusuz olmak istedim. Risk almak için." Sesi hiç de kendisi gibi gelmiyordu. "O ... denizden çıktı."

"Bunu neden yetkililere bildirmediğiniz?"

"Törenin devam etmeyeceğini düşündüm. Limanın kapatılacağını, tanrıların dışarıda tutulacağını düşündüm. Asla binemeyeceğimi düşündüm."

Kulağa ne kadar korkakça geliyordu. Ne kadar bencilce ve anlamsızdı. Bunu Nayimathun'a açıkladığında ejderhası anlamıştı. Şimdi bunun utancı ezici geliyordu.

"Bir mesaj gibi görünüyordu. Tanrılardan gönderilmiş." Zorlukla konuşabiliyordu. "Çok şanslıydım. Hayatım boyunca, büyük Kwiriki bana çok iyi davrandı. Her gün, onun iyiliğinin yok olmasını bekledim. Yabancı geldiğinde,

Zamanın geldiğini biliyordum. Ama hazır değildim. Onun benimle olan bağı koparmak zorundaydım. İstediyimi elde edene kadar onu saklamalıyım."

Tek görebildiği elleriydi, tırnakları çığ ısırlmış, hafif yara izleriyle tırtıklanmıştı.

"Yüce Kwiriki sizi kayırdı, Leydi Tané." Vali'nin sesi neredeyse acıyor gibiydi. "O gece farklı bir seçim yapmış olsaydınız, bu iyilik hâlâ sizin olabilirdi."

Dışarıdaki kuş, *hic-hic-hic*. Asla yatıştırılamayacak bir çocuk.

"Susa masumdu, Sayın Vali," dedi Tané. "Bana yardım etmesi için onu ben zorladım."

"Hayır. Orisima'ya girmesine izin vermesi için ikna ettiği nöbetçiyi sorguladık. Gönüllü bir katılımcıydı. Seiiki'den önce sana sadıktı." Vali dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir ejderhanın onun için af talep ettiğinin farkındayım. Ne yazık ki bu haber bana çok geç ulaştı."

"Nayimathun," diye fısıldadı Tané. "Nerede o?"

"Bu beni daha da ciddi olan ikinci meseleye getiriyor. Şafak sökmek üzereyken bir grup avcı Ginura Körfezi'ne indi."

"Avcılar mı?"

"Kaplan Gözü Filosu. Derin Kar lar'ın büyük Nayimathun'u kaçırdı."

Tané'den tüm hisler çekildi. Elleri yumruk şeklinde kenetlendi.

"Yüksek Deniz Muhafızları onu geri almak için elinden geleni yapacaktır, ancak tanrılarımızın Kawontay'da onları bekleyen katliamdan kurtulması nadirdir." Vali bir an için çenesini sıktı. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama büyük Nayimathun büyük ihtimalle ulaşamayacağımız bir yerde." Tané titredi.

Midesi ona zehir gibi geliyordu. Nayimathun'un neler çekiyor olabileceğini hayal etmemeye çalıştı. Bunu düşünmek o kadar dayanılmazdı ki gözleri dalgalandı ve dudakları titredi.

Ölüme mahkûmdu ve kaybedecek hiçbir şeyi ve kimsesi kalmamıştı. Belki de bu son eyleminde, Seiiki'nin içindeki yozlaşmanın bir kısmını da kendisiyle birlikte dışarı atabilirdi.

"İşin içinde başka biri daha var," dedi sessizce. "Roos. Orisima'dan bir cerrah. Bana şantaj yapmaya çalıştı. Çalışması için ona ejderha pulları ve kan getirmemi söyledi. İçinde ahlaki ya da iyi olan hiçbir şey yok." Gözleri kızarmıştı. "Büyük Nayimathun'u almalarına yardım etmiş olmalı. Başka ejderhalara zarar vermesine izin vermeyin. Bırakın adaletle yüzleşsin."

Vali bir süre onu düşündü.

"Roos'un kayıp olduğu bildirildi," dedi sonunda. Tané bakakaldı. "Arkadaşlarının söylediğine göre dün gece sahile gitmiş. Adadan kaçmış olabileceğini düşünöyoruz."

Roos Kaplan Gözü Filosu'ndaysa çoktan ölmüştü. Onun gibi bir adam yakında yanlış kişiyle karşılaşacaktı.

Bu Tané'yi rahatlatmadı. Düşmanı gitmişti ama ejderhası da öyle. Arkadaşı da öyle. Ve asla hak etmediğı rüyası da öyle. "Ben bir hata yaptım." Elinde kalan tek şey buydu. "Korkunç bir hata." "Yaptın."

Aralarında bir sessizlik oluştu.

Vali ona "Haklı olarak idam edilmelisin," dedi. "Kişisel çıkarlarınız ve açgözlölüğünüz Seiiki'yi yok edebilirdi. Ancak yüce Nayimathun'a olan saygımdan ve olabileceğın şeylerden dolayı bugün sana merhamet göstereceğim. Günlerini Tüy Adası'nda geçireceksin. Orada yüce Kwiriki'ye iyi hizmet etmeyi öğrenebilirsin."

Tané ayağa kalkıp eğildi ve askerler onu tahtırevana geri götürdüler. Yalvaracağını, ağlayacağını ya da af dileyeceğini düşünmüştü ama sonunda hiçbir şey hissetmedi.

Güney

Suyun yansıması kemerli bir tavanda dans ediyordu. Hava serindi ama tüylerini diken diken edecek kadar değil. Loth çıplak olduğunu fark ettikten kısa bir süre sonra bunların farkına vardı.

Dokuma bir kilimin üzerinde yatıyordu. Sağında dört kenarlı bir havuz, solunda ise kayaya oyulmuş bir girinti vardı ve burada bir kandil parlıyordu.

Ani bir ağrı sırtını tırmaladı. Karnının üzerine dönüp kustu ve sonra her şey onun üzerine geldi.

Kan yangını.

Inys'te çok uzaklarda kalmış bir kâbustu. Karanlık geceler için bir ateş başı hikâyesi. Artık tüm dünyanın Çağların Kederi'nde nelerle karşılaştığını biliyordu. Doğu'nun kapılarını neden kilitlediğini biliyordu.

Kanı kaynıyordu. Kazanın karanlığına doğru ılgık attı ve karanlık da ona karşılık verdi. İçinde bir yerde bir yarık açıldı ve öfkeli bir arı sürüsü organlarına dalarak onları ateşe verdi. Ve kemikleri sıcaktan çatlarken, gözyaşları yanaklarından aşağı erirken, dünyada tek istediği ölmektir.

Bir anlık anı. Kıpırmızı sisin içinden, gördüğü havuza ulaşması ve içindeki ateşi söndürmesi gerektiğini biliyordu. Kızgın kömürlerin üzerindeymiş gibi hareket ederek ayağa kalkmaya başladı ama serin bir el alnını okşadı.

"Hayır."

Bir ses konuştu, güneş ışığı gibi bir ses. "Kimsin sen?"
Dudakları yandı. "Lord Arteloth Beck," dedi. "Lütfen, uzak durun. Bende veba var."
"Demir kutuyu nereden buldun?"
"Donmata Marosa'da." Ürperdi. "Lütfen-"
Korku onu hıçkırığa hıçkırığa ağlattı ama kısa süre sonra yanında başka biri vardı ve bir sürahiyi dudaklarına götürdü. O da içti.

Uyandığında, daha önce olduğu gibi aynı yeraltı odasında, hâlâ çıplak olmasına rağmen bir yataktaydı.

Hareket etmeye cesaret edebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Acı yoktu ve ellerindeki kırmızılık kaybolmuştu.

Loth göğsünün üzerinde kılıç işareti yaptı. Aziz, merhametiyle onu bağışlamayı uygun görmüştü.

Bir süre hareketsiz yattı, ayak seslerini ya da sesleri dinledi. Sonunda titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı, o kadar güçsüzdü ki başı dönüyordu. Kakadudan aldığı yaralar merhemle kaplanmıştı. Çektiği acının hatırası bile onu tüketiyordu ama iyi bir ruh onu tedavi etmiş ve misafirperverliklerini göstermişti ve onları selamlarken düzgün görünmek istiyordu.

Havuzun içine battı. Pürüzsüz zemin yorgun ayak tabanlarına mutluluk veriyordu.

Rauca'ya vardktan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu. Belli belirsiz bir pazar hatırladı, hareket halinde olduğu hissine kapıldı, sonra da hanı. Ondan sonra bir boşluk.

Sakalları hoşuna gitmeyecek kadar uzamıştı ama usturadan eser yoktu. Kendini toparladığında ayağa kalktı ve komodinin üzerine bırakılmış olan yatak örtüsünü üzerine geçirdi.

Onu gördüğünde irkildi. Yeşil pelerinli bir kadın, avucunda bir lamba tutuyordu. Teni de gözleri gibi koyu kahverengiydi ve saçları yüzünün etrafında dolanıyordu.

"Benimle gelmelisin."

Lasya aksanıyla Inysh dili konuşuyordu. Loth kendini salladı. "Siz kimsiniz, hanımefendi?"

"Chassar uq-Ispad sizi masasına davet ediyor."

Yani elçi onu bir şekilde bulmuştu. Loth daha fazlasını sormak istedi ama kendisine soğukkanlı, gözlerini kırpmadan bakan bu kadını sorgulayacak cesareti kendinde bulamadı.

Onu pembe taştan oyulmuş ve kandillerle aydınlatılmış bir dizi penceresiz geçit boyunca takip etti. Burası büyükelçinin yaşadığı yer olmalıydı, ancak Ead'in büyüdüğünü anlattığı yere hiç benzemiyordu. Açık hava yürüyüş yolları ya da Sarras Dağları'nın çarpıcı manzarası yoktu. Sadece orada burada, her biri elinde bir kılıç ve bir küre tutan bronz bir kadın heykelciğini çerçeveleyen oyuklar vardı.

Rehberi, yarı saydam bir perdenin asılı olduğu bir kemerin önünde durdu.

"Buradan," dedi.

Işığı da yanına alarak uzaklaştı.

Perdenin ardındaki oda küçüktü ve alçak bir tavanı vardı. Uzun boylu Ersyri bir adam bir masada oturuyordu. Başına gümüş bir örtü sarmıştı. Loth içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

Chassar uq-Ispad.

"Lord Arteloth." Büyükelçi başka bir koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun. Çok yorgun olmalısınız."

Masa meyvelerle doluydu. Loth karşı sandalyeye oturdu.

"Büyükelçi uq-Ispad," dedi biraz kısık sesle. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür etmem gereken siz misiniz?"

"Size kefil oldum," diye cevap verdi, "ama hayır. Burası benim mülküm değil ve aldığınız çare de benim değildi. **Y i n e** de Ersyri misafirperverliğinin ruhuna uygun olarak bana Chassar diyebilirsiniz."

Sesi Loth'un hatırladığı gibi değildi. Sarayda tanıdığı Chassar uq-Ispad kahkahalarla doluydu, bu sinir bozucu sakinlikte değil.

"Bu masada olduğun için çok şanslısın," dedi Chassar. "Çok az insan Tarikat'ı arar ve onu görece kadar yaşar."

Başka bir adam Loth'a bir kadeh soluk şarap doldurdu.

"Tarikat mı, Ekselansları?" Loth şaşkınlıkla sordu.

"Portakal Ağacı Tarikatı'ndasınız Lord Arteloth. Lasia'da."

Lasia. Kesinlikle değil. "Rauca'daydım," dedi Loth, daha da şaşırılmış bir halde. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"İchneumon." Chassar kendine bir içki doldurdu. "Onlar Tarikat' ın eski müttefikleridir."

Loth'un bundan haberi yoktu.

"Aralaq seni dağlarda buldu." Fincanını yere bıraktı. "Seni alması için rahibelerden birini çağırdı."

Tarikat. Rahibeler.

"Aralaq," diye tekrarladı

Loth. "İchneumon."

Chassar içkisini yudumladı. Loth ilk kez bir kum kartalının yakınlarda tünediğini, başını eğdiğini fark etti. Ead bu yırtıcı kuşları zekâlarından dolayı övmüştü.

"Kafanız karışmış görünüyor Lord Arteloth," dedi Chassar hafifçe. "Açıklayacağım. Bunu yapmak için önce size bir hikâye anlatmalıyım."

Bu dünyadaki en tuhaf selamlaşmaydı.

"Genç Kız ve Aziz'in hikâyesini biliyorsun. Bir şövalyenin bir prensesi ejderhadan nasıl kurtardığını ve onu denizin ötesindeki bir krallığa götürdüğünü biliyorsun. Büyük bir şehir kurduklarını ve sonsuza dek mutlu yaşadıklarını biliyorsun." Gülümsedi. "Bildğin her şey yanlış."

Oda o kadar sessizdi ki Loth kum kartalının tüylerini karıştırdığını duydu.

"Siz Dawnsinger'in bir takipçisisiniz, Ekselansları," dedi sonunda, "ama benim önümde küfretmemenizi rica ediyorum."

"Küfredenler Berethnetlerdir. *Onlar* yalancıdır."

Loth sessizliğe gömüldü. Chassar uq-Ispad'ın inançsız olduğunu biliyordu ama bu onu şok etmişti.

"İsimsiz Olan Güney'e, Yıkala şehrine geldiğinde," dedi Chassar, "Yüce Hükümdar Selinu bir can piyangosu düzenleyerek onu yatıştırmaya çalıştı. Kura onlara çıkarsa çocuklar bile kurban ediliyordu. Tek kızı Prenses Cleolind, canavarı öldürebileceğine dair babasına yemin etti ama Selinu bunu yasakladı. Cleolind halkının acı çekmesini izlemek zorunda kaldı. Yine de bir gün kurban olarak seçildi."

"Bu Sanctarian'ın anlattığı gibi," dedi Loth.

"Sessiz ol ve bir şeyler öğren." Chassar kâsedden mor bir meyve seçti. "Cleolind'in öleceği gün, Batılı bir şövalye şehre doğru at sürdü. Ascalon adında bir kılıç taşıyordu."

"Kesinlikle-"

"Sus, yoksa dilini keserim." Loth ağzını kapattı.

"Bu *cesur* şövalye," dedi Chassar, sesi küçümsemeyle doluydu, "İsimsiz Olan'ı büyümlü kılıcıyla öldürmeye söz verdi. Ama iki şartı vardı. Bunlardan ilki Cleolind'i gelini olarak alması ve Cleolind'in kraliçe eşi olarak onunla birlikte Inysca'ya dönmesiydi. İkincisi ise Cleolind'in halkının Şövalyeliğin Altı Erdemi'ni kabul etmesiydi."

tanrısı kendisi olan bir dine dönüşmeye karar vermişti. İcat edilmiş bir inanç."

Aziz'in gezgin bir deli gibi tanımlandığını duymak dayanılacak gibi değildi. Gerçekten de *uydurma bir inanç*. Altı Erdem o zamanlar tüm Inysh şövalyelerinin uyduğu kurallardı. Loth ağzını açtı, uyarıyı hatırladı ve tekrar kapattı.

"Korkularına rağmen," diye devam etti Chassar, "Lasian halkı bu yeni dine geçmek *istemedi*. Cleolind şövalyeye bunu söyledi ve iki şartını da reddetti. Yine de Galian açgözlülük ve şehvete o kadar yenik düşmüştü ki yine de canavarla savaştı."

Loth neredeyse boğuluyordu. "Onun kalbinde şehvet yoktu. Prenses Cleolind'e olan aşkı iffetliydi."

"Sinir bozucu olmamaya çalışın lordum. Düzenbaz Galian bir vahşiydi. Güce aç, bencil bir hayvan. Onun için Lasia, kraliyet kanından bir gelin ve kendi kurduğu bir dinin tapınan müritlerini kendi çıkarları için toplayacağı bir tarlaydı. Kendisini bir tanrı yapacak ve Inysca'yı tacının altında birleştirecekti." Loth hiddetlenirken Chassar biraz daha şarap doldurdu. "Elbette, sevgili Aziziniz neredeyse anında önemsiz bir yaralanmayla düştü ve altına işedi. Ve Cleolind, cesur bir kadın, onun kılıcını aldı.

"İsimsiz Olan'ı Lasian Havzası'nın derinliklerine, inini yaptığı yere kadar takip etti. Çok az kişi ormana girmeye cesaret edebilmişti, çünkü ağaç denizi uçsuz bucaksız ve keşfedilmemişti. Kendini büyük bir vadide bulana kadar canavarın izini sürdü. Bu vadide şaşırtıcı yükseklikte ve anlatılamaz güzellikte bir portakal ağacı yetişiyordu.

"İsimsiz Olan onun gövdesine bir yılan gibi sarılmıştı. Vadi boyunca dövuştüler ve Cleolind güçlü bir savaşçı olmasına rağmen canavar onu ateşe verdi. Acı içinde ağaca doğru süründü. İsimsiz Olan zaferinden emin bir şekilde böğürdü ve onu bir kez daha yakmak için ağzını açtı ama Cleolind dalların altındayken ateşi ona dokunamadı.

"Cleolind mucizeye hayret ederken, portakal ağacı meyvesini verdi. Ondan yediğinde iyileşti - sadece iyileşmekle kalmadı, *değişti*. Topraktaki fısıltıları duyabiliyordu. Rüzgarın dansını. Yaşayan bir alev olarak yeniden doğdu. Canavarla bir kez daha savaştı ve Ascalon'u onun pullarından birinin altına gömdü. Ağır yaralanan İsimsiz Olan sürünerek uzaklaştı. Cleolind zaferle Yıkala'ya döndü ve Sör Galian Berethnet'i topraklarından sürgün etti, kılıcını bir daha gelmemesi için ona geri verdi.

bunun için geri döndü. Inysca Adalarına kaçtı, orada olayların yanlış bir versiyonunu anlattı ve onu Kral ilan ettiler-"

Loth yumruğunu indirdi. Kum kartalı protesto çılgınlıkları attı.

"Masanızda oturup inancımı kirletmenizi dinlemeyeceğim," dedi Loth sessizce. "Cleolind onunla *birlikte* Inys'e gitti ve Berethnet kraliçeleri onların soyundan geliyor."

"Cleolind servetini bir kenara bıraktı," dedi Chassar, sanki Loth konuşmamış gibi, "ve hizmetkârlarıyla birlikte Lasian Havzası'na geri döndü. Orada, kutsal alevle kutsanmış kadınlardan oluşan bir ev olan Portakal Ağacı Tarikatı'nı kurdu. Bir büyücüler evi Lord Arteloth."

Büyücülük.

"Tarikatın amacı wyrmeleri öldürmek ve Güney'i Drakonik güçlerden korumaktır. Liderleri Başrahibe'dir, Anne'nin en sevdiği kişidir. Ve korkarım ki Lord Arteloth, bu büyük hanımefendi kızlarından birini öldürmüş olabileceğinize inanıyor." Loth boş boş bakınca Chassar öne doğru eğildi, gözlerini dikti. "En son Jundu adında bir kadının elinde bulunan demir bir kutuya sahiptir."

"Ben katil değilim. Jundu Yscals tarafından esir alındı," diye ısrar etti Loth. "Ölmeden önce kutuyu Yscalin'in Donmata'sına emanet etti, o da bana verdi." El yordamıyla sandalyenin arkasına uzandı ve ayağa kalktı. "Onu size getirmem için bana yalvardı. Artık sende," dedi çaresizce. "Buradan gitmeliyim."

"Demek Jundu öldü. Oturun Lord Arteloth," dedi Chassar soğukkanlılıkla. "Kalacaksın."

"Böylece inancımı daha da aşağılayabilecek misin?"

"Çünkü Tarikat'ı arayanlar onun duvarlarını asla terk edemezler."

Loth soğudu.

"Bunu size söylemek çok zor Lord Arteloth. Bayan annenizi tanıyorum ve oğlunu bir daha göremeyeceğini bilmek bana acı veriyor ... ama gidemezsiniz. Hiçbir yabancı gidemez. Tarikat hakkında birilerine bir şeyler anlatma riskiniz çok yüksek."

"Siz-" Loth başını iki yana salladı. "Yapamazsın, bu *delilik*."

"Bu rahat bir hayat. Inys'teki hayatın kadar rahat değil," diye itiraf etti Chassar, "ama burada, dünyanın gözlerinden uzakta güvende olacaksın."

"Ben Goldenburch'ün varisiyim. Kraliçe Dokuzuncu Sabran'ın dostuyum. Benimle bu şekilde alay edilmesine izin vermeyeceğim!" Sırtı duvara çarptı. "Ead her zaman senin iyi bir mizah adamı olduğunu söylerdi. Eğer bu bir şakaysa, Ekselansları, şimdi söyleyin."

"Ah." Chassar içini çekti. "Eadaz. Bana dostluğunuzdan bahsetti."

Loth'un içinde bir şeyler değişti. Ve yavaş yavaş anlamaya başladı.

Ead değil, *Eadaz*. Güneş ışığı hissi. Onun sırlarını. Karanlık çocukluğunu. Ama hayır, bu doğru olamazdı. Ead Altı Erdem'e dönmüştü. Günde iki kez mabette dua ediyordu. Yasak sanatların uygulayıcısı bir sapkın olamazdı, *olamazdı*.

"Ead Duryan olarak tanıdığın kadın bir yalandı, Arteloth. Bu kimliği onun için ben tasarladım. Onun gerçek adı Eadaz du Zāla uq-Nāra'dır ve o Tarikat'ın bir kız kardeşidir. Son Başrahibe'nin emriyle Dokuzuncu Sabran'ı korumak için onu Inys'e yerleştirdim."

"Hayır."

İki yirmi yaşından beri her Kardeşlik Şöleni'nde şarabını paylaştığı ve onunla dans eden Ead. Ead, babasının ona evlenmesi gerektiğini söylediği kadın.

Ead Duryan.

"O bir büyücü. En yeteneklilerden biri," dedi Chassar. "Sabran çocuğunu doğurur doğurmaz buraya dönecek."

Her kelime ihanet bıçağını daha da derinlere saplıyordu. Daha fazla dayanamadı. Perdeyi itip geçitlere daldı ve yeşiller içindeki kadınla yüz yüze geldi. Ve o zaman kadının elinde bir kandil olmadığını gördü.

Elinde ateş tutuyordu.

"Anne seninle, Arteloth." Ona gülümsedi. "Uyu."

Doğu

Brygstad Sarayı'nın en yüksek odasına yerleşmişlerdi; burada Yüce Prens yokken sık sık yalnız bir gece geçirirlerdi. Duvarlar duvar halılarıyla kaplıydı, pencere ateşin sıcaklığıyla nemli bir hal almıştı. Burası soyluların doğum yapacağı yerd. Yıldızlı bir tonozun altında.

Diğer gecelerde ise Eski Mahalle'ye, Jannart'ın ihtişamlı Güneş adlı bir handa tuttuğu odaya kaçarlardı. Bu han, Yoldaşlık Şövalyesi'nin kanunlarından kaçan pek çok aşığı barındırıyordu. Bazıları, Jannart gibi, kendi seçmedikleri evliliklere kilitlenmişti. Diğerleri bekârdı. Diğerleri ise mevkilerinin çok üstünde ya da altında olan insanlara aşık olmuşlardı. Hepsi de Fazilet'te bir bedel ödeyecekleri şekilde sevmişlerdi.

O gün Edvart, sarayın yarısı, kızı ve yeğeniyle birlikte Gelin Ormanı'ndaki yazlık konuta doğru yola çıkmıştı. Jannart, Edvart'a yakında Mentendon'un kuzeyinde dolaşan efsanevi Sangyn Kurdu'nu avlamak için ona katılacaklarına söz vermişti.

Niclays, Edvart'ın Jannart'la olan ilişkisi hakkındaki gerçeği bilip bilmediğinden hiçbir zaman emin olamamıştı. Belki de buna gözlerini kapatmıştı. Eğer mesele açığa çıkarsa, Yüce Prens'in en yakın dostu olan Jannart'ı, Yoldaşlık Şövalyesi'ne verdiği yemini bozduğu için sürgün etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Bir kütük ateşin içine çökmüştü. Jannart onun yanında, önündeki halıya yayılmış el yazmalarını inceliyordu. Son birkaç yıldır, tarih tutkusunun peşinden gitmek için sanatını terk etmişti. Çağların Kederi'nde bilginin felaket bir şekilde kaybolması -kütüphanelerin yakılması, arşivlerin yok edilmesi, eski binaların geri dönülemez bir şekilde harap olması- onu her zaman rahatsız etmişti ve şimdi oğlu Oscarde dükalıkta bazı görevler üstlendiğine göre, nihayet tarihteki delikleri bir araya getirirken kendini kaybedebilirdi.

Niclays yatakta çırılçıplak uzanmış, boyalı yıldızlara bakıyordu. Birisi onları gerçek gökyüzünü yansıtır hale getirmek için büyük çaba sarf etmişti.

"Ne oldu?"

Jannart bir şeylerin ters gittiğini anlamak için başını kaldırmaya bile gerek duymamıştı. Niclays iç geçirdi. "Başkentimizin kıyısındaki bir wyvern senin bile moralini bozmalı."

Üç gün önce, iki adam Brygstad'ın batısındaki bir mağaraya girmiş ve uyuyan bir wyvern'e rastlamıştı. Drakonik varlıkların Çağların Kederi'nden sonra dünyanın her yerinde uyuyacak yerler bulduğu ve herhangi bir ülkede yeterince ararsanız bir tane bulabileceğiniz iyi biliniyordu.

Mentendon Özgür Eyaleti'nde yasalar, eğer fark edilirse bu hayvanların ölüm cezasına çarptırılarak yalnız bırakılmaları gerektiğini söylüyordu. Birini uyandırmanın diğerlerini de uyandırabileceğine dair her yerde bir korku vardı ama bu adamlar kendilerini yasaların üstünde görüyorlardı. Şövalyelik hayalleriyle sarhoş olup kılıçlarını çekmişler ve canavarı öldürmeye çalışmışlardı. Bu kaba uyanıştan pek de memnun olmayan canavar, saldırganlarını yemiş ve öfkeyle mağaradan çıkmıştı. Uykusundan dolayı ateş püskürtemeyecek kadar halsiz olan canavar, cesur bir ruh kalbine bir ok saplamadan önce yakınlardaki bir kasabanın birkaç sakini parçalamayı başarmıştı.

"Clay," dedi Jannart, "aptalı oynayan iki küstah çocuktu. Ed bunun bir daha tekrarlanmamasını sağlayacak."

"Belki dükler böyle şeylere karşı saftır ama dünyanın her yerinde kibirli aptallar vardır." Niclays kendine bir kadeh siyah şarap doldurdu. "Rozentun'dan çok uzak olmayan terk edilmiş bir maden vardı, biliyorsunuz. Çocuklar arasında orada uyumadan önce altın yumurtlayan bir horoz olduğu söylenirdi. Tanıdığım bir kız ona ulaşmaya çalışırken belini kırmıştı. Bir çocuk karanlıkta kayboldu. Asla bulunamadı. İkisi de kibirli aptallardı."

"Bunca yıldan sonra hâlâ çocukluğunuzla ilgili bir şeyler öğreniyor olmam beni şaşırtıyor." Jannart bir kaşını kaldırdı, ağzı çarpıldı. "Hiç altın debriyajı aradın mı?"

Niclays homurdandı. "Fikir. Bir ya da iki kez parmak uçlarımla girişe yaklaştım ama hayatının aşkı çocukken bile korkağın tekiydi. Ölümünden, onu aramak için çok korkuyorum."

"Omurganızın yumuşaklığı için minnettar olabilirim. Ben de senin ölümünden korktuğumu itiraf ediyorum."

"Benden iki yaş büyük olduğunuzu ve ölüm aritmetiğinin size karşı olduğunu hatırlatırım."

Jannart gülümsedi. "Daha yaşanacak bu kadar çok hayat varken ölümünden bahsetmeyelim."

Ayağa kalktı ve Niclays onun yıllarca eskrim yaparak şekillendirdiği vücudunun güçlü hatlarını seyretti. Elli yaşında olmasına rağmen ilk tanıştıkları günkü kadar çarpıcıydı. Saçları beline **k a d a r** uzanıyordu ve zamanla koyulaşarak zengin bir lal rengine dönüşmüş, kökleri gümüş rengini almıştı. Niclays bunca yıl boyunca bu adamın kalbini nasıl elinde tuttuğuna dair hâlâ hiçbir fikre sahip değildi.

"Çok yakında seni Süt Gölü'ne götüreceğim ve orada isimsiz ve unvansız yaşayacağız." Jannart yatağa tırmandı, ellerini Niclays'in iki yanına koydu ve onu öptü. "Ayrıca, bu gidişle sen benden önce öleceksin. Belki de Ed'in şarabıyla beni boynuzlamayı bırakırsan-" Eli kadehe doğru kaydı.

"Senin tozlu kitapların var. Benim şarabım var." Niclays kıkırdayarak kadehi ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Anlaşmıştık."

"Anlıyorum." Jannart yarı şakacı bir hamle daha yaptı. "Peki ne zaman anlaşmıştık?"

"Bugün. Uyuyor olabilirsin."

Jannart pes etti ve yanındaki yatağa yuvarlandı. Niclays vicdan azabını görmezden gelmeye çalıştı.

Yıllar boyunca birçok kez şaraba olan zaafı yüzünden tartışmışlardı. Gençliğinde sık sık yaptığı gibi içki içmeyi saatlerce hafızasını kaybetmesini engelleyecek kadar azaltmıştı ama bir kadeh içmeden çok uzun süre geçirdiğinde elleri titriyordu. Jannart bugünlerde bu konuda onunla tartışamayacak kadar bıkkın görünüyordu. Onu seven tek kişiyi hayal kırıklığına uğratmak Niclays'e acı veriyordu.

Siyah şarap onun tesellisiydi. Koyu tatlılığı, aşk düğümü yüzüğü olmayan parmağına her baktığında açılan boşluğu dolduruyordu. Bir yalanı yaşamanın acısını köreltiyordu.

"Süt Gölü'nün gerçekten var olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı. Bir efsane ve ninni yeri. Aşıklar için bir sığınak.

Jannart tek parmağıyla göbeğini daire içine aldı. "Var," dedi. "En azından Çağların Kederi'nden önce var olduğuna inanmak için yeterince kanıt topladım. Ed, Nerafriss ailesinden geriye kalanların onun nerede olduğunu bildiğini duymuş ama sadece değerli olanlara söyleyeceklermiş."

"O zaman ben yokum. Yalnız gitsen iyi olur."

"Benden o kadar kolay kaçamayacaksın Niclays Roos." Jannart başını daha yakına kaydırды, böylece burunları birbirine değdi. "Süt Lagünü'nü bulamasak bile başka bir yere gidebiliriz."

"Nereye?"

"Belki Güney'de başka bir yere. Yoldaşlık Şövalyesi'nin hüküm sürmediği herhangi bir yere," dedi Jannart. "Ungulus Kapısı'nın ötesinde keşfedilmemiş yerler var. Belki de başka kıtalar."

"Ben kaşif değilim."

"Olabilirsin Clay. Her şey olabilirsin ve asla aksini düşünmemelisin." Jannart başparmağını Niclays'in elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Kendimi günahkâr olmadığımı inandırsaydım, öpmeyi arzuladığım dudakları asla öpmezdim. Uzun zaman önce ölmüş bir şövalyenin kanunlarına göre doğumu onu aşkıma layık kılmayan, gül gibi altın saçlı bir adamın dudaklarını."

Niclays o gri Vatten gözlerine aptal gibi bakmamaya çalıştı. Bunca yıldan sonra şimdi bile bu adama bakmak nefesini kesiyordu.

"Peki ya Aleidine?" diye sordu.

Sesi ekşi değil de meraklı çıkmaya çalışıyordu. Onlarca yılını saraydaki konumunu riske atarak yoldaş ve sevgili arasında mekik dokuyarak geçirmiş olan Jannart için bu zordu. Niclays'in böyle bir kaygısı yoktu. Hiç evlenmemişti ve kimse de onu zorlamaya çalışmamıştı.

"Ally iyi olacak," dedi Jannart, kaşları çatılırken bile. "Zeedeun'un Dowager Düşesi olacak, kendi çapında varlıklı ve güçlü."

Jannart Aleidine'i önemsiyordu. Onu hiçbir zaman yoldaşlarının sevdiği gibi sevmemiş olsa da, otuz yıllık evlilikleri boyunca yakın bir dostluk kurmuşlardı. Jannart'ın işlerini halletmiş, çocuğunu taşımış, Zeedeun Dükalığı'nı onun yanında yönetmiş ve tüm bunlar boyunca onu koşulsuz sevmişti. Ayrıldıklarında Niclays,

Jannart'ın onu özleyeceğini biliyordu. Kurdukları aileyi özleyecekti ama onun gözünde onlara gençliğini vermişti. Şimdi son yıllarını sevdiği adamla birlikte geçirmek istiyordu.

Niclays gümüş bir aşk düğümü yüzüğü taşıyan eline uzandı.

"Hemen gidelim," dedi hafifçe, onun dikkatini dağıtmak için. "Böyle saklanmak beni yaşlandırmaya başladı."

"Yaş sana yakışıyor, benim altın tilkim." Jannart onu öptü. "Gitmiş olacağız. Söz veriyorum."

"Ne zaman?"

"Truyde ile birkaç yıl daha geçirmek istiyorum. Böylece torununu biraz olsun hatırlayabilecek."

Çocuk daha beş yaşındaydı ve şimdiden Jannart'ın önüne koyduğu her kitabı, alt dudağı kararlılıkla dışarı çıkmış bir şekilde, el yordamıyla karıştırıyordu. Onun saçlarına sahipti.

"Yalancı," dedi Niclays. "Oscarde'ın hiçbir sanatsal becerisi olmadığı için senin mirasını bir ressam olarak devam ettirmesini istiyorsun."

Jannart zengin bir kahkaha attı. "Belki de."

Parmakları iç içe geçmiş halde bir süre hareketsiz yattılar. Güneş ışığı odayı altın rengiyle yıkıyordu.

Yakında baş başa kalacaklardı. Niclays kendi kendine bunun doğru olduğunu söylüyordu, tıpkı yıllar boyunca her gün yaptığı gibi. Bir yıl daha, belki de iki yıl, Truyde biraz daha büyüyene kadar. Sonra Virtudom'u geride bırakacaklardı.

Niclays ona bakmak için döndüğünde, Jannart gülümsedi - ağzının bir köşesinde alay eden o çapkın gülümseme. Artık daha yaşlıydı ve bu gülümseme yanaklarını öyle bir kırıştırıyordu ki, bir şekilde onu daha da güzelleştiriyordu. Niclays öpücüğü karşılamak için başını kaldırdı ve Jannart portrelerinden birini çerçevesiyormuş gibi yüzünü iki eliyle kavrıdı. Niclays, Jannart'ın karnının beyaz tuvaline bir çizgi çekerek vücudunun daha da yaklaşmasını ve hızlanmasını sağladı. Birbirlerini ezbere tanıyor olsalar da bu kucaklaşmanın gücü yeniydi.

Alacakaranlık çöktüğünde, ateşin önünde sarmaş dolaş yatıyorlardı, gözleri ağırlaşmış ve terden kayganlaşmışlardı. Jannart parmaklarını Niclays'in saçlarında gezdirdi.

"Clay," diye mırıldandı, "bir süreliğine gitmeliyim."

Niclays başını kaldırdı. "Ne?"

"Bütün gün çalışma odamda ne yaptığımı merak ediyorsun," dedi Jannart. "Birkaç hafta önce, kırk yıl boyunca Orisima'nın genel valiliğini yapmış olan teyzemden bana bir metin parçası miras kaldı."

Niclays iç çekti. Jannart bir gizemin peşine düştüğünde, doğası gereği her kemiği temizlemeye çalışan bir karga gibi leşin üzerine üşüşürdü. Niclays'in simya ve şarap için yanıp tutuştuğu gibi, Jannart da bilginin yenilenmesi için yanıp tutuşuyordu.

Niclays elinden geldiğince oyunbaz bir tavırla, "Bana daha fazlasını anlat," dedi.

"Bu parça yüzyıllar öncesine ait. Parçalanır diye neredeyse ellemeye korkuyorum. Günlüğüne göre, teyzem onu Doğu'dan çok uzaklara götürmesini ve bir daha asla geri getirmemesini söyleyen bir adamdan almış."

"Ne kadar gizemli." Niclays başını kollarına yasladı. "Bunun senin gidişinle ne ilgisi var?"

"Metni okuyamıyorum. Ostendeur Üniversitesi'ne gidip bu dili bilen biri var mı diye bakmalıyım. Sanırım Seiikinese'nin eski bir formu, ama karakterlerle ilgili bir şey bana garip geliyor. Bazıları daha büyük, bazıları daha küçük ve garip bir şekilde yerleştirilmişler." Bakışları mesafeliydi. "İçinde gizli bir mesaj var Clay. Sezgilerim bana bunun tarihin hayati bir parçası olduğunu söylüyor. Daha önce incelediğim her şeyden daha önemli bir şey. Bunu anlamalıyım. Bunu yapmama yardımcı olabilecek bir kütüphane duydum."

"Bu yer tam olarak nerede?" Niclays sordu. "Üniversitenin bir parçası mı?"

"Hayır. Oldukça izole bir yer. Wilgaström'dan birkaç mil uzakta."

"Oh, *Wilgaström*. Heyecan verici." Lint Nehri üzerinde sakin bir kasabaydı. Orada hiç wyvern yok. "Peki, yakında geri gel. Sen gider gitmez Ed beni avcılığa, savaşıya ya *da saray mensuplarıyla konuşmayı* içeren başka bir eğlenceye dahil etmeye çalışıyor."

Jannart daha da yaklaştı. "Hayatta kalacaksın." Gülümsemesi soldu ve bir anlığına gözlerinde karanlık belirdi. "Seni asla sebepsiz yere terk etmem Clay. Yeminim üzerine."

"Buna sadık kalacağım, Zeedeur."

Rüya ile uyanıklık arasında bir âlem vardı ve Niclays oraya hapsedilmişti. Kıpırdanırken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Yağmur yüzünün tozunu aldı. Bir sandalın içindeydi, beşikteki bir bebek gibi sallanıyordu. Etrafında bir sürü insan toplanmış, birbirleriyle konuşuyorlardı ve boğazında korkunç bir susuzluk alevlendi.

Zihninin arkasında silik anılar yüzüyordu. Eller onu sürüklüyordu. Yiyecekler dudaklarının arasından kürekle geçiriliyor, neredeyse boğuluyordu. Ağzını ve burnunu kapatan bir bez.

El yordamıyla teknenin kenarına tutunmaya çalıştı ve kustu. Teknenin dört bir yanında orman camı gibi berrak, yeşil dalgalar vardı.

"Saint-" Sesi kuruydu. "Su," dedi Seiikinese dilinde. "Lütfen."

Kimse cevap vermedi.

Alacakaranlıktı. Ya da şafak. Gökyüzü bulutlarla çürümüştü ama güneş bir parmak bal lekesi bırakmıştı. Niclays gözlerindeki yağmuru kırıştırdı ve teknenin üzerinde beliren, çok s a y ı d a fenerle aydınlatılmış ateş turuncusu yelkenlere baktı.

Deniz sisi içinde bir hayalet gemi. Onu esir alanlardan biri kafasına bir tokat attı ve Lacustrine dilinde bir şeyler havladı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Niclays. "Pekâlâ."

Bileklerini bağlayan iplerden tutularak yukarı çekildi ve bıçak zoruyla bir merdivene çıkarıldı. Geminin görüntüsü çenesini çözdü ve üzerindeki son s e r s e m l i ğ i de silkeledi.

Dokuz direkli, gövdesi demirle kaplı, High Western'in en az iki katı uzunluğunda bir kalyon. Niclays daha önce Inysh sularında bile bu kadar devasa bir gemi görmemişti. Çıplak ayaklarını tahta çıtaların üzerine koydu ve bağırışlar ve alaylarla kovalanarak tırmandı.

Kuşkusuz korsanların arasındaydı. Dalgaların yeşim yeşili rengine bakılırsa, burası büyük ihtimalle Abyss'e, yani Doğu'yu Batı'dan, Kuzey'i Güney'den ayıran karanlık okyanusa karışan Sundance Denizi'ydi. Bu, yıllar önce Seiiki'ye doğru yelken açtığında geçtiği denizdi.

Aynı zamanda içinde öldüğü deniz de olacaktı. Korsanlar merhametleriyle ya da rehinelere karşı medeni davranışlarıyla tanınmazlardı. Boğazını kesmeden buraya kadar gelebilmiş olması bir mucizeydi.

Zirvede, halatlarından tutularak güverteye çıkarıldı. Etrafında Doğulu erkekler ve kadınlar vardı, aralarına da bir avuç Güneyli serpiştirilmişti. Korsanların birkaçı Niclays'e şüpheli bakışlar fırlatırken, diğerleri onu görmezden geldi. Birçoğunun alnına Seiikinese bir kelime kazınmıştı: *cinayet, hırsızlık, kundakçılık, küfür -cezalandırıldıkları* suçlar.

Niclays direklerden birine bağlanmıştı ve orada içinde bulunduğu durumun sefaleti üzerine düşündü. Bu, var olan en büyük gemi olmalıydı, bu da onu Kaplan Gözü Filosu'nun kaçırdığı anlamına geliyordu: ejderhalardan alınan parçaların gölge pazar ticaretinde uzmanlaşmış korsanlar. Ayrıca, tüm korsanlar gibi, başka birçok suç da bulaşmışlardı.

Jannart'ın uğruna öldüğü metin de dahil olmak üzere tüm eşyalarını almışlardı. -Doğu'ya asla geri gelmemesi gereken parça. Bu, Niclays'in hâlâ sahip olduğu son parçaydı ve lanet olsun ki onu da kaybetmişti. Bu düşünce onu ağlatmak istiyordu ama bunları ikna etmek zorundaydı.

Korsanlar yaşı bir adama ihtiyaç duyuyorlardı. Dehşet içinde hıçkırarak ağlamak bu amaca ulaşmanın yolu değildi.

Birinin ona yaklaşması aylar sürmüş gibi geldi. O sırada güneş doğuyordu.

Lacustrine bir kadın gelip önünde durdu. Boya dudaklarını karartmıştı. Kırışmış saçlarının üzerinde altın rengi ve her biri küçük birer sanat eseri olan jilet gibi keskin süslemelerle dolu bir başlık vardı. Yanında da aynı şekilde altın ve iki kat keskin bir kılıç vardı. Kahverengi tenine kazınmış çizgiler güneşin altında geçirdiği uzun yıllara işaret ediyordu.

Yanında altı korsan vardı; bunların arasında, çıplak göğsü dövmeleyle öylesine kaplanmış ki üzerinde bakir deri kalmamış olan bıyıklı dev bir Sepuli adamı da vardı. Dev kaplanlar gövdesindeki ejderhaları parçalıyor, kan deniz köpükleri arasında omuzlarına doğru akıyordu. Kalbinin tam üzerinde bir inci oturuyordu.

Lider -ki lider olduğu tartışmasızdı- uzun siyah bir watersilk ceket giymişti. Kayıp sağ kolunun yerine, dirseği, parmakları ve başparmağı olan, omzuna bir kafes takılmış ve göğsünden deri bir kayışla sabitlenmiş, eklemli ahşap bir yedek takılmıştı. Niclays bunun savaşın sıcağında çok işe yarayacağından şüpheliydi ama Batı'da gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, dikkate değer bir yenilikti.

Kadın Niclays'e baktı, sonra geçmesine izin vermek için ayrılan korsan kalabalığına doğru yürüdü. Dev, ipleri çözdü ve Niclays'i kılıçlar ve kanlı bayraklarla süslenmiş kamarasına götürdü.

Köşede iki kişi duruyordu. Çilli kahverengi teni ve ağzının etrafında çizgileri olan kalın yapılı bir kadın ve uzun boylu, solgun, açıkçası yaşlı görünen, bir deri bir kemik bir adam. Yırtık pırtık kırmızı ipekten bir tunik dizlerine kadar geliyordu.

Korsan bir tahtın üzerine yayıldı, adamdan ahşap ve bronz bir pipo aldı ve içindeki buharı içine çekti. Niclays'e Lacustrine dilinde hitap etmeden önce maviye çalan bir bulanıklığın içinden ona baktı. Sesi derin ve ölçülüydü.

"Korsanlarım genellikle rehine almaz," diye Seiikinese'ye tercüme etti çilli kadın, "denizci sıkıntısı çektiğimiz zamanlar hariç." Niclays'e bir kaşını kaldırdı. "Sen özelsin."

Niclays izin almadan konuşmaması gerektiğini biliyordu ama başını eğdi. Kaptan tekrar konuşurken tercüman bekledi.

"Ginura sahilinde bazı belgeler taşırken bulundunuz," diye devam etti tercüman. "Bunlardan biri eski bir el yazmasının parçası. Bu parçaya nasıl sahip oldunuz?"

Niclays alçak sesle eğildi. "Saygıdeğer kaptan," dedi Lacustrine'li kadına hitaben, "sevgili bir dostum tarafından ölümünden sonra bana miras bırakıldı. Mentendon Özgür Devleti'nden Seiiki'ye geldiğimde, arkasında bir anlam bulmayı umarak yanımda getirdim."

Sözleri Lacustrine'deki kadına geri iletildi. "Peki ya sen?" diye cevap geldi.

"Henüz değil."

Gözleri volkanik cam parçalarıydı.

"Bu eşyaya on yıldır sahipsiniz ve bir tılsım gibi üzerinizde taşıyorsunuz ama hakkında hiçbir şey bilmediğinizi söylüyorsunuz. Etkileyici bir iddia," dedi tercüman, kaptan konuştuktan sonra. "Belki bir dayak size gerçeği söylemeniz için ilham verir. Bir insan kan kustuğunda, sırlar da genellikle onunla birlikte dökülür."

Ter sırtını ıslatmıştı.

"Lütfen," dedi, "gerçek *bu*. Merhamet edin."

Kadın cevap verirken usulca güldü.

"Hırsız yalancılara merhamet göstererek tüm korsanların efendisi olmadım."

Tüm korsanların efendisi.

Bu herhangi bir korsan kaptanı değildi. Bu Sundance Denizi'nin korkunç hükümdarı, sayısız geminin fatihi, emrindeki kırk bin korsanla kaosun hanımefendisiydi. Bu Altın İmparatoriçe'ydi, düzenin düşmanıydı, yoksulluktan kurtulup dalgaların üzerinde kendi ulusunu kurmuştu - ejderhaların egemenliğinin ötesinde bir ulus.

"Saygıdeğer Altın İmparatoriçe." Niclays secdeye kapandı. "Size gereken saygıyı gösteremediğim için beni bağışlayın. Kim olduğunuzu bilmiyordum." Dizleri çığlık atıyordu ama alnını yere dayadı. "Sizinle birlikte yelken açmama izin verin. Size bir anatomist olarak yeteneklerimi, bilgimi ve sadakatimi vereceğim. İstediklin her şeyi yaparım. Sadece canımı bağışlayın."

Altın İmparatoriçe piposunu tekrar eline aldı. "Omurganın varlığını kanıtlamış olsaydın adını sorardım," diye cevap verdi, "ama artık Deniz-Ayı olarak anılacaksın."

Kapıdaki korsanlar kahkahalarla kükredi. Niclays irkildi. *Sea-moon-Seiikinese*'de quarl için kullanılan terim. Korsanların pençesinde omurgasız bir jöle.

güncel.

"Anatomist olduğunuzu söylüyorsunuz," dedi tercüman Niclays'e. Kaptanı dinlemek için birkaç dakikada bir duraklıyordu. "Bu gemide bir cerraha ihtiyacım var. Sonuncusu kendini kurnaz bir zehirci sanıyordu. Boktan köyünün mahvolmasının intikamını almak istedi ve altın ipekböceğini şarabıma kattı." Altın İmparatoriçe piposundan bir yudum daha aldı, sonra bir duman kıvrımı çıkardı. "Tuzlu suyun da aynı derecede ölümcül olduğunu öğrendi."

Niclays yutkundu.

"Kullanabileceğim şeyleri israf etmekten hoşlanmam. Yeteneğini kanıtla," dedi Altın İmparatoriçe ona, "o zaman tekrar konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim." Sesi çatallaştı. "Teşekkür ederim, saygıdeğer kaptan. Merhametiniz için."

"Bu merhamet değil, Deniz-Ay. Bu bir iş." Koltuğuna yaslandı ve tekrar konuştu. "Bana sadık kalacağından emin ol," diye devam etti tercüman. "Kaplan Gözü Filosu'nda ikinci bir şans yoktur."

"Anlıyorum." Niclays cesaretini topladı. "Saygıdeğer Altın İmparatoriçe, izin verirseniz bir soru daha sormak istiyorum." Ona şöyle bir baktı. "Sahilden aldığınız ejderha nerede?"

"Güvertenin altında," diye tercüme etti. "Ateş bulutuyla sarhoş. Ama uzun sürmeyecek." Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Yakında tekrar konuşacağız, Deniz-Ay. Şimdilik gerçekleştirmeniz gereken ilk ameliyatınız var."

34

Batı

Kraliçe Sabran'ın hamile olduğu resmen ilan edildiğinde, Inys halkı yas tutmayı bıraktı ve sokaklarda kutlama yaptı. Prens Aubrecht ölmüştü ama onlara Virtudom'un bir sonraki hükümdarını hediye ederek, İsimsiz Olan'a karşı bir nesil daha güvende olmalarını sağlamıştı.

Geleneksel olarak yılın yarısında Briar House'da kalmasına rağmen, Sabran hamileliğinin geri kalanında sarayın Ascalon Sarayı'na dönmesine karar verdiğinde kimse homurdanmadı. Kışlık konutun her koridoru prensin eşinin anılarıyla doluydu ve Kraliçe Sabran'ın yeni bir bakış açısına sahip olmasının en iyisi olduğu konusunda herkes hemfikirdi.

Durumuna uygun yeni elbiseler yapıldı. Yatma odası onlarca yıl sonra ilk kez havalandırıldı. Saray bir kelebek yuvasıydı ve her yemekte saray mensupları kadehlerini kraliçeye kaldırıyorlardı. Kahkahalar bir çan gibi parlak ve yüksek sesle çınılıyordu.

Yatak odasındaki hanımların gördüklerini onlar göremiyordu. Onu her saat rahatsız eden hastalığı. Acımasız yorgunluğu. Geceleri uyanık yatışını, vücudundaki değişimden rahatsız oluşunu.

Roslain şu anın hamileliğin en tehlikeli dönemi olduğunu müstakbel eşlerine özel olarak söylemişti. Sabran kendini zorlamayacaktı. Avlanmayacak, güçlü yürüyüşlere çıkmayacak ya da mutsuz düşünceler beslemeyecekti. Onu sakın ve moralli tutmak için hep birlikte çalışmak zorundaydılar.

Çocuğun hayatı annenin hayatından daha öncelikliydi, çünkü Berethnet Evi'nin kadınlarının gebe kalabileceğine dair hiçbir kanıt yoktu.

birden fazla kez. Sabran'ın son zamanlarda içine kapanmasına şaşmamalı. Çocuk yatağı, ilahi otoritesinin onu koruyamayacağı tek yerdi ve her geçen gün onu buna daha da yaklaştırıyordu.

Etrafını saran tehlikeler konusunda daha fazla teyide ihtiyacı varsa, Ruhani Dükler ona her gün bunu hatırlatmayı uygun görmüşlerdi.

"Rotamıza karar vermemiz hayati önem taşıyor. Yscalın her an bir istilaya girişebilir," dedi Igrain Crest bir sabah ona. "Fýredel geldiğinden beri, emirlerinize uygun olarak kıyı savunmamız güçlendirildi, ancak daha fazlası gerekli. Et Kralı'nın Quarl Körfezi'nde yeni bir filo inşa ettiği haberini aldık. Yaklaşık elli gemi inşa edilmiş durumda."

Sabran konuşmadan önce bir an geçti. "Bir istila filosu."

Gözlerinin altında at nalı gölgesi vardı.

"Korkarım öyle Majesteleri," dedi Crest daha nazik bir sesle. "Kuzeniniz Lord Amiral de öyle."

Adalet Düşesi, Sabran orucunu açarken gelmişti.

Koruyucu broşundan yansıyan güneş ışığının altında duruyordu.

"Hróth ile derhal müzakerelere başlayacağız," dedi. "Kurt postallılar Sigoso'ya korku salacak. Yardım şansını güçlendirmek için, elbette, Majestelerinin Askrdal Reisi'nin uzun süredir devam eden teklifini nihayet kabul ettiğini bildireceğiz. Kral Raunus duyduğunda-"

"Askrdal'ın kabul edilmesi söz konusu olamaz," diye araya girdi Sabran. "Kral Raunus Virtudom'un bir hükümdarı ve benim uzaktan akrabam. Ona herhangi bir teklifte bulunmadan önce *bize* ne kadar asker teklif edeceğini görelim."

Katryen yavaş bir nefes aldı. Crest'in sözünü kesmek Sabran'ın yapacağı bir şey değildi.

Crest de hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Yine de gülümsedi.

"Majesteleri," dedi, "Prens Aubrecht'in son ölümü göz önüne alındığında bunun zor olduğunu anlıyorum. Ancak taç giyme töreninizden bir gün önce size söylediklerimi hatırlayacağınıza inanıyorum. Bir kılıç nasıl yağlanmalıysa, bir dostluk da yenilenmelidir. Raunus'un uzak bir akrabası değil, yakın ve sevgili bir akrabası olman en iyisi. Yeniden evlenmelisin."

Sabran gözlerini pencereye dikti. "Şu anda buna gerek görmüyorum."

Crest bu kez gülümsemesinin düşmesine izin verdi. Dikkati önce Katryen'e, sonra da Ead'e yöneldi.

"Majesteleri," dedi makul bir ses tonuyla, "belki de bu konuşmaya özel olarak devam edebiliriz."

"Neden, Igrain?" Sabran soğukkanlılıkla sordu.

"Çünkü bu hassas bir diplomatik mesele." Hassas bir duraksamadan sonra, "Bizi bağışlarsanız Leydi Katryen, Bayan Duryan. Kraliçe Sabran ile yalnız konuşmak istiyorum."

Ead reverans yaptı ve Katryen gibi gitmek istedi ama Sabran, "Hayır. Ead, Kate, olduğunuz yerde kalın."

Bir süre sonra ikisi de yerlerine geri döndüler. Sabran sandalyesinde doğruldu ve ellerini sandalyenin kollarına koydu.

"Majesteleri," dedi Crest'e, "bu konuda söylemek istediğiniz her şeyi hanımlarımın önünde söyleyebilirsiniz. Onlara kesinlikle güvenmeseydim bu odada duruyor olmazlardı."

Ead, Katryen ile bakıştı.

Crest bir kez daha gülümsemek zorunda kaldı. "Kral Raunus'a gelince," diye devam etti, "Majestelerinin Inys'in savunmasını üstleneceğine dair onay almalıyız. Büyükelçi Sterbein'i hemen Elding'e göndereceğim ama bu davanın kabul edildiğine dair bir belge götürmesi elini güçlendirecektir."

Bunun üzerine Sabran bir elini karnının üzerine koydu.

"Igrain," dedi sesi sakın bir şekilde, "bana uzun zamandır bir varise ihtiyacım olduğunu vurguluyorsun. Bu benim asli görevim. Bunu onurlandırmak için, henüz hamileyken başka bir yoldaş edinmeyeceğim, hatta bunu düşünmeyeceğim bile, çünkü bu meselenin gerginliği kızıma zarar vermesin." Bakışları deliciydi. "Raunus'a başka bir şey teklif et. Karşılığında bize ne teklif edeceğini göreceğiz."

Bu kaçamak zekiceydi. Crest, varisin iyiliğini göz ardı ediyormuş gibi görünmeden buna itiraz edemezdi.

"Majesteleri," dedi, hayal kırıklığı yüzüne kazınmıştı, "sadece tavsiyede bulunabilirim. Seçim ve sonuçları size ait."

Reverans yaptı ve Özel Oda'dan ayrıldı. Sabran ifadesiz bir şekilde arkasından baktı.

Kapılar kapandıktan sonra usulca, "Çok zorluyor," dedi. "Gençken hiç görmedim. Reddedilmekten ne kadar nefret ettiğini göremeyecek kadar ona saygı duyuyordum."

"Sadece Majesteleri en iyisini bildiğine inanıyor," dedi Katryen. "Ve seninkine rakip olacak bir iradesi var."

"İradem her zaman şimdiki gibi değildi. Bir zamanlar erimiş cam gibiydim, henüz şekillendirilmeyi bekliyordum. Onun hoşlanmadığı bir şekil aldığımı hissediyorum."

"Saçmalama." Katryen tahtının koluna oturdu. "Bırakın Majesteleri birkaç gün ekşi şarabını içsin. Kendine gelecektir, tıpkı daha önce

Prens Aubrecht'i seçtikten sonra." Sabran'ın karnına en nazik okşamasını yaptı. "Artık sadece bunu düşünmelisin."

İki gün sonra, Perchling'de kıyıya yönelik tehlike uyarısında bulunan bir işaret feneri ateşlendi. Sabran, kuzeni Lord Lemand Fynch'i henüz geceliğini giymişken kabul etti.

"Majesteleri, *Anbaura*'nın bu sabah Kuğu Boğazı'nda görüldüğünü üzülererek bildirmek isterim," dedi. "Saldırmamış olsa da, Vetalda Hanedanı kıyı savunmamızı açıkça ölçüyor. Lord Amiral olarak donanmanıza başka keşif gemilerini uzak tutma emri verdim ama sizden Kral Raunus'tan destek istemenizi rica ediyorum. Onun gemileri doğu kıyılarımızı korumada büyük yarar sağlayacaktır."

"Büyükelçi Sterbein çoktan Elding'e doğru yola çıktı. Ayrıca Yscalın sınırında Inysh desteği karşılığında Yüce Prenses Ermuna'dan cehennem yakıcıları talep ettim," dedi Sabran. "Eğer Et Kralı kıyılarımıza bir daha dil uzatırsa, ona Inysh donanmasının neden dünyanın en iyisi olarak bilindiğini hatırlatmanı öneririm."

"Emredersiniz Majesteleri."

"Ayrıca Quarl Körfezi'ne paralı askerler göndereceksiniz. Onların sizin tarafınızdan seçilmiş ve tartışmasız bir şekilde Inysh'e sadık olmalarını bekliyorum." Gözleri zümrüt gibi sertti. "Filosunun yakılmasını istiyorum."

Kuzeni bunu düşündü. "Drakon topraklarına yapılacak bir baskın silahlı bir tepkiye yol açabilir."

"Cesaret Şövalyesi, Fazilet'i savunmak için en büyük tehlikelere bile atılmamızı emreder, Majesteleri. Bu adayı savunmak için kan dökülmesini beklemem için bir neden göremiyorum," dedi Sabran. "Sigoso'ya bir mesaj gönderin. Eğer ateşle dans etmek istiyorsa, yanacak olan kendisidir."

Fynch eğildi. "Majesteleri, bunun yapıldığını göreceğim."

Dışarı çıktı. Beden Şövalyeleri'nden ikisi kapıları arkasından kapattı.

Sabran, "Eğer Yscalın savaş isterse, buna uyacağım ama hazır olmalıyız," diye mırıldandı. "Eğer Raunus cömert bir ruh halinde değilse, Askrdal Reisi ile bu evliliği yapmak benim kaderim olabilir. Inys için."

Onun torunu olacak kadar yaşlı bir adamla evlilik. Nezaket konusunda deneyimli Katryen bile hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. Sabran kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturdu.

"Gel." Ead bir elini onun sırtına koydu. "Kar el değmemişken biraz hava alalım."

"Oh, *evet*." Katryen bu duruma zevkle ayak uydurdu. "Biraz mürdüm eriği ve böğürtlen toplayabiliriz. Hem biliyor musun Sabran, Meg birkaç gün önce küçük, sevimli bir kirpi gördüğünü söyledi. Belki de hizmetkârlara zavallı şeyleri tel örgülerin altından kovalamaları için yardım edebiliriz."

Sabran başını salladı ama yüzünde bir maske vardı. Ve Ead, Sabran'ın zihninde kendi ateşinin altında sıkışıp kaldığını, görünmeyen bir elin çırayı tutuşturmasını beklediğini biliyordu.

Duyurunun üzerinden çok geçmeden Ead kendini bir kez daha Özel Oda'da, bir bebek şapkasına güller işlerken buldu. Gül kokusu kâbuslarını uzak tuttuğu için Sabran, kızının hayatının ilk günlerinde giyeceği her şeyin üzerinde gül olmasını istiyordu.

Kraliçe yastıklı sabahlığıyla bir kanepede yatıyordu. Ascalon'daki pusuyu takip eden günlerde kilo vermiş, göbeğini fark etmek imkânsız hale gelmişti.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi. "Neden hareket etmiyor?"

"Bu çok doğal Majesteleri." Roslain kundak battaniyesinin bir ucuyla uğraşıyordu. Katryen ise diğer ucuyla uğraşıyordu. "Bir süre hızlandığını hissetmeyebilirsiniz."

Sabran parmaklarıyla karnındaki küçük yuvarlağı keşfetmeye devam etti. "Sanırım," dedi, "kızım için bir isim buldum."

Baş Beyefendi o kadar hızlı başını kaldırdı ki, boynu çatlamış olmalıydı. O ve Katryen aceleyle Sabran'ın iki yanına otururken battaniye unutuldu. Sadece Ead olduğu yerde kaldı.

"Bu harika bir haber, Sab." Katryen gülümseyerek bir elini onunkinin üzerine koydu. "Ne seçtiniz?"

Berethnet hükümdarları için altı tarihi isim vardı, Sabran ve Jillian en popüler olanlarıydı.

"Sylvan. Sylvan-by-the-River'dan sonra," dedi kraliçe, "efendi babasının öldüğü yer."

Bu isim onlardan biri değildi.

Roslain ve Katryen birbirlerine endişeli bir bakış attılar. "Sabran," dedi Roslain, "bu geleneksel değil. Halkınızın bunu hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Peki ben onların kraliçesi değil miyim?" "Batıl inançlar hükümdar tanımaz."

Sabran soğuk bir ifadeyle pencereye doğru baktı. "Kate?"

"Aynı fikirdeyim, Majesteleri. Çocuğun başının üzerinde ölümün gölgesi olmasın."

"Ya sen, Ead?"

Ead onu desteklemek istedi. Kendi çocuğuna istediği ismi verme hakkına sahip olmalıydı ama Inysh değişime pek sıcak bakmıyordu.

"Katılıyorum." İğnesini kumaşın içinden geçirdi. "Sylvan güzel bir isim Majesteleri, ama kızınızı melankolik yapmaya yarayabilir. Ona kraliyet atalarınızdan birinin adını vermeniz daha iyi olur."

Bunun üzerine Sabran bitkin görünüyordu. Yan döndü ve yanağını mindere bastırdı.

"Glorian olsun o zaman."

Gerçekten de büyük bir isim. Glorian Shieldheart'ın ölümünden beri bu isim hiçbir prensese verilmemişti.

Katryen ve Roslain onaylayan sesler çıkardılar. "Ekselansları, Prenses Glorian," dedi Katryen, girişini duyuran bir kâhya edasıyla. "Ona çoktan yakışmış. Tebaanıza ne büyük bir umut ve yürek verecek."

Roslain bilgece başını salladı. "Böylesine muhteşem bir ismin yeniden diriltilmesinin tam zamanı."

Sabran sanki dipsiz bir uçurummuş gibi tavana baktı.

Bir gün içinde haberler başkente sızmıştı. Prensesin doğduğu gün için kutlamalar planlandı ve Sanctarian Tarikatı, Inys'i Altın Çağ'a götürecek olan Dördüncü Glorian'ın kudretini kehanet etti.

Ead tüm bunları yorgun bir ilgisizlikle izledi. Yakında Başrahibe onu evine çağıracaktı. Bir yanı kız kardeşlerinin arasında olmayı, onlarla birlikte Anne'ye övgüler sunmayı arzuluyordu. Başka bir parçası ise kalmaktan başka bir şey istemiyordu.

Onu ezmek zorundaydı.

Ead'in gitmeden önce yapması gereken bir şey vardı. Bir akşam, diğer hanımlar meşgulken ve Sabran dinlenirken, Truyde utt Zeedeur'un hapsedildiği Dearn Kulesi'ne doğru yola çıktı.

Muhafızlar alarma geçmişti ama yasak yerlere girmek için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Saat kulesi on biri vurduğunda, en üst kata ulaştı.

Kirli bir kombinezondan başka bir şey giymemiş olan Zeedeur Markizi, eskiden sahip olduğu güzelliğın bir gölgesi ydi. Bukleleri bükölmüş ve yağdan ağırlaşmış, elmacık kemikleri tenine yapışmıştı. Ayak bileğ i ile duvar arasında bir zincir uzanıyordu.

"Bayan Duryan." Bakışları her zamanki gibi yoğundu. "Üzerime karga kondurmaya mı geldin?"

Prensinin ölü yattığını gördüğünde ağlamıştı. Kederi yatışmış gibi görünüyordu.

"Bu nezakete sığmaz," dedi Ead. "Ve seni sadece Adalet Şövalyesi yargılayabilir."

"Sen Aziz falan tanı mıyorsun, kâfir."

"Ne güzel sözler, hain." Ead sidikle ıslanmış samanı içine çekti. "Korkmuş görün müyorsun."

"Neden korkacakmış ım?"

"Prensin eşinin ölümünden sen sorumlusun. Bu büyük bir ihanettir."

Truyde, "Burada bir Menteş vatandaşı olarak korunduğumu göreceksin," dedi. "Yüce Prenses beni Brygstad'da yargılayacak ama idam edilmeyeceğ ime eminim. Ne de olsa *çok* gencim."

Dudakları çatlamıştı. Ead korsajından bir şarap tulumu çıkardı ve Tuyde bir süre sonra içti.

"Ne elde edeceğ ini düşündüğ ünü sormaya geldim," dedi Ead.

Truyde birayı yuttu. "Bilirsin iş te." Ağzını sildi. "Sana bir daha söylemeyeceğ im."

"Sabran'ın hayatı için korkmasını istedin. Tek başına savaşamayacağı kadar çok savaş varmış gibi hissetmesini istedin. Bunun onun Doğu'dan yardım istemesine neden olacağını hayal ettin," dedi Ead. "Canilerin Ascalon Sarayı'na girmesine izin veren de sen miydin?"

"Caniler mi?"

Baş nedime olarak ona söylenmemeliydi.

"Daha önce biri onu öldürmeye çalıştı mı?" Tuyde bastırdı.

Ead başını salladı. "Tetikçinin çağ ırdığı bu Kupa Taşıyıcısı'nın kimliğini biliyor musun?"

"Hayır. Gece Şahini'ne de söyled iğ im gibi." Tuyde göz le r i n i kaçırdı. "İsmi öyle ya da böyle benden alacağını söylüyor."

Ead onun cehaletine inandığını fark etti. Hataları ne olursa olsun, kız Inys'i korumak istiyor gibi görünüyordu.

"Hizmetkârlarının yaptığı gibi İsimsiz Olan da yükselecek," dedi Truyde. "Inys'te bir kraliçe ya da gökyüzünde bir güneş olsa da, o yükselecek." Zincir ayak bileğini kana bulamıştı. "Sen bir büyücüsün. Bir kâfir. Canavarı bağlayan tek şeyin Berethnet Hanesi olduğuna mı inanıyorsun?"

Ead şarap tasını kapattı ve oturdu.

"Ben bir büyücü değilim," dedi. "Ben bir büyücüyüm. Sizin büyü dediğiniz şeyin uygulayıcısıyım."

"Büyü gerçek değildir."

"Öyle," dedi Ead, "ve adı da *Siden*. Sabran'ı Fýredel'den korumak için kullandım. Belki bu sana yöntemlerimiz farklı olsa bile aynı tarafta olduğumuzu teyit eder. Ve sen, aptallığı yüzünden bir prensi öldüren tehlikeli bir fanatik olsan bile."

"Onun ölmesini asla istemedim. Hepsi bir maskeydi. Yanlış kafalı yabancılar onu zehirledi." Truyde acınası bir şekilde öksürmek için durakladı. "Yine de Prens Aubrecht'in ölümü Doğulu bir ittifak için yeni bir yol açıyor. Sabran Doğulu bir soyluyla evlenebilir; belki de On İki Göl'ün Durmak Bilmeyen İmparatoru'yla. Ona elini verir ve her Wyrmi öldürmek için bir ordu talep eder."

Ead bir kahkaha attı. "Bir wyrm-sevgilisiyle aynı yatağı paylaşmaktansa zehir yutmayı tercih eder."

"İsimsiz Olan Inys'te kendini gösterene kadar bekle. Halkı Berethnet Hanesi'nin bir yalan üzerine kurulu olduğunu görene kadar bekle. Bazıları buna çoktan inanmış olmalı." Truyde kaşlarını kaldırdı. "Bir Yüce Batılı gördüler. Yscalin'in cesaretlendiğini görüyorlar. Sigoso gerçeği biliyor."

Ead şarap tasını tekrar uzattı.

Truyde yutkunurken, "Bu inancın uğruna büyük bir risk aldın," dedi. "Sadece şüpheden daha fazlası olmalı. Bana bu tohumu neyin ektiğini söyle."

Truyde geri çekildi ve Ead uzun bir süre onun cevap vermeyeceğini düşündü.

"Sana bunu söylüyorum," dedi sonunda, "çünkü kimsenin beni dinlemeyeceğini biliyorum."

bir haine. Belki senin de içine bir tohum eker." Bir kolunu dizlerine doladı. "Rumelabar'dan geliyorsunuz. Madenlerinde ortaya çıkarılan kadim gök taşı tabletini duymuşsundur umarım."

"Biliyorum," dedi Ead. "Simyasal açıdan ilgi çekici bir nesne."

"Bu konuyu ilk olarak büyükbabamın en yakın arkadaşı olan Niclays Roos'un kütüphanesinde okumuştum. Sürgüne gönderildiğinde kitaplarının çoğunu bana emanet etti," dedi Truyde. "Rumelabar Tableti ateş ve yıldız ışığı arasındaki dengeden bahseder. Hiç kimse onu yorumlayamamıştır. Simyacılar ve bilginler

terazinin dünyevi ve mistik olanın, öfke ve ölçülülüğün, insanlık ve tanrısallığın sembolü olduğu teorisini ortaya attılar - ama ben kelimelerin gerçek anlamıyla alınması gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle *düşünüyorsun*." Ead gülümsedi. "Peki sen yüzyıllardır bu konu üzerinde kafa yoran simyacılaran çok daha mı zekisin?"

"Belki de değilim," diye kabul etti Truyde, "gerçi tarih orta halli yeteneklere sahip pek çok sözde bilginle övünür. Hayır, daha zeki değil. . ama risk almaya daha yatkın."

"Nasıl bir risk aldınız?"

"Gulthaga'ya gittim."

Bir zamanlar Dehşet Dağı'nın gölgesinde kalmış, şimdi küller altında gömülü olan şehre.

"Büyükbabam bize Wilgaström'u ziyaret edeceğini söylemişti," dedi Truyde, "ama Gulthaga'da yakalandığı Drakon vebasından öldü. Ben on beş yaşındayken babam bana gerçeği söyledi. Gömülü Şehir'e kendim gittim. Torunumu oraya neyin sürüklediğini görmek için."

Tüm dünya merhum Zeedeur Dükü'nün çiçek hastalığından öldüğüne inanıyordu. Şüphesiz aileye panik yaratmamak için bu yalanı sürdürmeleri emredilmişti.

Truyde, "Gulthaga hiç kazılmadı ama tüfün içinden harabelere giden bir yol var," dedi. "Bazı eski metinler günümüze ulaşmış. Büyükbabamın üzerinde çalıştığı metinleri buldum."

"Gulthaga'ya Drakon vebasının orada olduğunu *bilerek* gittin. Sen delisin, çocuk."

"Bu yüzden Inys'e gönderildim. Ilımlılığı öğrenmek için ama gördüğünüz gibi, Bayan Duryan, Ilımlılık benim koruyucu şövalyem değil." Truyde gülümsedi. "Benimki Cesaret."

Ead bekledi.

"Atam Orisima'nın Genel Valisiydi. Onun günlüklerinden, Asırların Kederi'ni sona erdiren kuyruklu yıldızın -Wyrmlerin düştüğü saatte gelen kuyruklu yıldızın -Doğu ejderhalarına da güç verdi." Gözleri parlıyordu. "Büyükbabam Gulthaga'nın kadim dilini biraz bilirdi. Bazı astronomi yazılarını tercüme etmişti. Bu kuyruklu yıldızın, Uzun Saçlı Yıldız'ın, her geçişinde bir yıldız kaymasına neden olduğunu ortaya çıkardılar."

"Peki *bunun* başka bir şeyle ne ilgisi var, söyler misiniz?"

"Sanırım Rumelabar Tableti'yle bağlantılı. Sanırım kuyruklu yıldızın dünyanın altındaki ateşi kontrol altında tutması gerekiyor," dedi Truyde. "Ateş

zamanla oluşur ve sonra bir yıldız yağmuru onu soğutur. Çok güçlenmeden önce." "Yine de şimdi güçleniyor. Kuyruklu yıldızınız nerede?"

"Sorun da bu zaten. Tarihin bir noktasında bir şeyin döngüyü bozduğuna inanıyorum. Şimdi ateş çok güçlü, çok hızlı büyüyor. Kuyruklu yıldızın onu bastıramayacağı kadar hızlı."

"*İnanıyorsun*," dedi Ead hayal kırıklığıyla.

"Başkalarının tanrılara inandığı gibi. Genellikle daha az kanıtlarla," diye belirtti Truyde. "Çağların Kederi'nde şanslıydık. Uzun Saçlı Yıldız'ın gelişi Drakon Ordusu'nun yükselişiyle aynı zamana denk geldi. O zaman bizi kurtardı ama tekrar geldiğinde Fýredel insanlığı fethetmiş olacak." Ead'i bileğinden yakaladı, gözleri parlıyordu. "Ateş daha önce, İsimsiz Olan bu dünyaya doğduğunda olduğu gibi yükselecek. Ta ki hepimizi tüketene kadar."

Yüzü inançla doluydu, çenesi de bu inançla gerilmişti.

"*İşte bu yüzden*," diye bitirdi sözlerini bir zafer havasıyla, "onun geri döneceğine inanıyorum. Ve bu yüzden Berethnet Hanesi'nin bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyorum."

Uzun bir an boyunca bakışlarını kilitlediler. Ead bileğini çekip kurtardı.

"Sana acımak istiyorum çocuğum," dedi, "ama kalbim buz gibi. Tarihin sularında balık avladın ve bazı kırık dökük parçaları torununun ölümüne bir anlam katan bir resim haline getirdin - ama bunu gerçeğe dönüştürme kararlılığın öyle olduğu anlamına gelmiyor."

"Bu *benim gerçeğim*."

"Sizin gerçeğiniz uğruna pek çok kişi öldü Leydi Truyde. Bununla yaşayabileceğinize inanıyorum," dedi Ead.

Ok yarığından bir cereyan ürperti. Truyde kollarını ovuşturarak soğuğa sırtını döndü.

"Kraliçe Sabran'a git, Ead. Beni inançlarımla baş başa bırak, ben de seni kendi inançlarınla baş başa bırakayım," dedi. "Kimin doğrusunun doğru olduğunu yakında göreceğiz."

Kraliçe Kulesi'ne geri dönerken Ead, Rumelabar Tableti'ne tam olarak hangi kelimelerin kazındığını bulmak için hafızasını yokladı. İlk iki satır aklına gelmemişti ama geri kalanını hatırlıyordu.

*. . . Ateş topraktan yükselir, ı ışık gökten iner. Birinin fazlası
diğerini alevlendirir,
Ve bu da evrenin yok oluşudur.*

Bir bilmece. Simyacıların yapacak daha faydalı bir şey bulamadıkları için üzerinde tartıştıkları türden bir saçmalık. Ayrıc alıkl lı varoluşundan sıkılan kız kelimelerden kendi anlamını çıkarmıştı.

Yine de Ead kendini bunun üzerinde dururken buldu. Ne de olsa ateş topraktan yükselirdi; büyücüler ve portakal ağacı aracılığıyla. Büyücüler onun meyvesinden yiyerek alevin taşıyıcıları oluyorlardı.

Eski zamanların Güneylileri tarihten kaybolmuş bir gerçeği mi biliyorlardı?

Belirsizlik zihnine gölgeler düşürüyordu. Eğer ağaç, kuyruklu yıldız ve İsimsiz Olan arasında bir bağlantı varsa, Tarikat bunu mutlaka biliyor olmalıydı. Ama yüzyıllar boyunca o kadar çok bilgi kaybolmuş, o kadar çok kayıt yok edilmişti ki...

Ead kraliyet dairelerine girerken bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Artık kuledeki kızı düşünmeyecekti.

Büyük Yatak Odası'nda, Inys Kraliçesi yatağında dimdik oturmuş, bir fincan badem sütü içiyordu. Ead ateşin yanında oturmuş saçlarını örerken, Sabran'ın bakışlarını bir bıçağın ucu gibi hissetti.

"Onların tarafını tuttun."

Ead durdu. "Madam?"

"İsim konusunda Ros ve Kate ile aynı fikirdeydiniz."

O tartışmanın üzerinden günler geçmişti. O zamandan beri içi içini yiyor olmalıydı.

"Çocuğumun babasından bir parça taşımamı istedim," dedi Sabran acı acı. "Suratsız olabilir ama burası en son birlikte olduğumuz yer. Bir kızımız olacağını öğrendiği yer. Onun sevilleceğine yemin ettiği yer."

Ead'in içinde pişmanlık duygusu kabardı.

"Seni desteklemek istedim," dedi, "ama Leydi Roslain'in gelenekleri bozmamak konusunda haklı olduğumu düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum." Örgüsünü bağladı. "Beni affedin Majesteleri."

Sabran iç çekerek yatağa vurdu. "Gelin. Gece soğuk."

Ead başını sallayarak ayağa kalktı. Ascalon Sarayı, Briar Evi kadar iyi ısıtmıyordu. Yorganların altına girmeden önce mumların ikisi hariç hepsini söndürdü.

"Kendinde değilsin." Sabran bunu ima etti. "Seni rahatsız eden ne, Ead?"

Tehlikeli fikirlerle dolu bir kız.

"Sadece istiladan söz ediliyor," diye yanıtladı Ead. "Bunlar belirsiz zamanlar."

"Zamanlar ihanet zamanı. Sigoso ihanet etti sadece değil Aziz , ama

insanoğlu." Sabran elindeki fincanı boğarcasına sıktı. "Inys Çağların Kederi'nden zar zor da olsa kurtuldu. Köyler küle döndü, şehirler ateşe verildi. Nüfusumuz yok edildi ve yüzyıllar sonra bile toplayabileceğim ordular eskisi kadar büyük olmayacak." Fincanı bir kenara koydu. "Bunu şimdi düşünemem. Glorian'ı teslim etmeliyim. Üç Yüce Batılı da güçlerini krallığıma yönlendirse bile, İsimsiz Olan onlara katılamaz."

Geceliği, çocuğun nefes almasını sağlamak istercesine karnını açıkta bırakacak şekilde geriye çekilmişti. Mavi damarlar yanlarını izliyordu.

"Genç Kız'a dua ettim, rahmimi doldurmasını istedim." Sabran nefesini bıraktı. "Ben iyi bir kraliçe olamam. İyi bir anne değil. Bugün, ilk defa

. . . neredeyse ona
kızıyordum." "Genç
Kız mı?"

"Asla. Genç Kız yapması gerekeni yapar." Solgun bir eli yumruğunun üzerine geldi. "Ben . . . doğmamış çocuğuma. Bir masum." Sesi gerilmişti. "İnsanlar şimdiden onu bir sonraki kraliçeleri olarak görüyorlar, Ead. Onun güzelliğinden ve ihtişamından bahsediyorlar. Bunu beklemiyordum. Bu kadar ani olmasını. O doğduktan sonra amacıma ulaşmış olacağım."

"Madam," dedi Ead nazikçe, "bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" Sabran bir elini karnının üzerinde gezdirdi. "Glorian yakında reşit olacak ve benden er ya da geç onun lehine tahttan feragat etmem beklenecek. Dünya beni çok yaşlı bulduğunda."

"Tüm Berethnet kraliçeleri tahttan feragat etmez. Taht, arzu ettiğiniz sürece sizindir."

"Tahtı çok uzun süre elinde tutmak açgözlülük olarak kabul edilir. Glorian Shieldheart bile popülerliğine rağmen tahttan feragat etti."

"Belki de çocuğunuz büyüdüğünde tahtı bırakmaya hazır olursunuz. Daha sakın bir hayat sürmek için."

"Belki de. Belki de değil. İster yaşayayım ister çocuk yatağında öleyim, bir kenara atılacağım. Bir yumurta kabuğu gibi."

"Sabran."

O daha ne olduğunu anlamadan, Ead uzanıp yanağına dokunmuştu. Sabran ona baktı.

"Aptallar ve dalkavuklar olacak," dedi Ead, "yeni doğmuş bir bebeğe yaltaklanmak için senin tarafını terk edecekler. İzin ver onlara. Onları oldukları gibi görün." O tuttu

Sabran'ın bakışları tutsak. "Sana korkunun doğal olduğunu söylemiştim ama seni tüketmesine izin vermemelisin. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken olmaz."

Avucuna değen deri serin ve taçyaprağı yumuşaklığındaydı. Ilık nefes bileğini okşadı.

"Doğumda yanımda ol. Ve ileride," diye mırıldandı Sabran. "Her zaman benimle kalmalısın, Ead Duryan."

Chassar altı ay içinde onun için geri dönecekti. "Elimden geldiğince seninle kalacağım," dedi Ead. Söz verebileceği tek şey buydu.

Sabran başını sallayarak ona yaklaştı ve başını Ead'in omzuna yasladı. Ead kıpırdamadan durdu; onun yakınlığına, şekline alışmak için kendine izin verdi.

Teni ürpermişti. Saçlarındaki creamgrail'in sütlü tatlılığının kokusunu alabiliyor, karnının şişliğini hissedebiliyordu. Ead, uyurlarken çocuğu itip kakacağını hissetti, bu yüzden Sabran kendisinden uzağa bakana kadar vücutlarını döndürdü ve meşe palamudu ve fincan gibi birbirlerine uydular. Sabran Ead'in elini tuttu ve ortasına götürdü. Ead örtüleri ikisinin de omuzlarına çekti. Kısa süre sonra kraliçe derin bir uykuya daldı.

Kavrayışı yumuşaktı ama Ead parmaklarında hâlâ bir kalp atışı hissediyordu. Başrahibenin onu şimdi görebilseydi ne diyeceğini hayal etti. Hiç şüphesiz onu küçümserdi. O Tarikat'ın bir kız kardeşiymiş, kaderi wyrmeleri öldürmekti ve burada üzgün bir Berethnet'e yardım ediyordu.

İçinde bir şeyler değişiyordu. Bir gül goncası kadar küçük bir duygu yapraklarını açıyordu.

Bu kadına karşı hiçbir zaman kayıtsızlıktan başka bir şey beslememişti. Yine de şimdi biliyordu ki, Chassar döndüğünde gitmek zor olacaktı. Sabran'ın bir dosta her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı. Roslain ve Katryen yeni doğan bebekle meşgul olacak ve aylarca battaniye, beşik ve sütanneden başka bir şey konuşmayacaklardı. Sabran bu dönemi iyi atlatamayacaktı. Sarayının güneşi olmaktan çıkıp bir çocuğun arkasındaki gölgeye dönüşecekti.

Ead yanağını siyah saçlarına dayayarak uykuya daldı. Uyandığında Sabran yanı başında sessizdi.

Bir davul sesi şakağına vuruyordu. Siden'ı uykudaydı ama içgüdüleri uyanmıştı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Ateş azalmış, mumlar neredeyse sönmüştü. Ead fitilleri düzeltmek için ayağa kalktı.

"Hayır," diye nefes aldı Sabran. "Kan."

Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa rüya görüyordu. Rüyasında Ormanın Hanımını görüyor gibiydi.

Kalyba sıradan bir büyücü değildi. Ead'ın onun hakkında hatırladığı kadarıyla, ölümsüzlük de dahil olmak üzere Tarikat'ın bilmediği yeteneklere sahipti. Belki rüya görme de bir diğerydi. Ama Kalyba neden Inys Kraliçesi'ne eziyet etmekle ilgilensin ki?

Ead Sabran'ın yanına döndü ve bir elini alnına koydu. Sırılsıklam olmuştu. Geceliği sıkıca yapışmıştı ve saç telleri yüzüne yapışmıştı. Göğsü sıkışan Ead alnında ateşin sıcaklığını hissetti ama teni buz gibi soğuktu. Tutarsız kelimeler ağzından kaçtı.

"Sus." Ead kadehe uzandı ve dudaklarına götürdü. "İç, Sabran."

Sabran bir yudum süt içti ve yastıklara gömüldü, boynundan yakalanmış bir kedi yavrusu gibi iki büklüm oldu. Sanki kâbusundan kaçmaya çalışıyordu. Ead onun yanına oturdu ve uzun saçlarını okşadı.

Belki de Sabran çok soğuk olduğu için Ead kendi teninin ısındığını hemen fark etmişti.

Drakonik bir şey çok yakındaydı.

Ead sakin kalmaya çalıştı. Sabran hareketsiz kaldığında, üzerindeki teri süngerle temizledi ve yatak örtülerini sadece yüzü geceye maruz kalacak şekilde düzenledi. Kimseyi uyaramazdı, çünkü bu onun yeteneklerini ele verirdi.

Tek yapabileceği beklemektir.

İlk uyarı saray duvarlarından gelen bağırışlardı. Ead hemen ayağa kalktı.

"Sabran, çabuk." Bir kolunu kraliçeye doladı. "Hemen benimle gelmelisin."

Gözleri titreyerek açıldı. "Ead," dedi, "ne oldu?"

Ead terliklerini ve geceliğini giymesine yardım etti. "Hemen şarap mahzenlerine gitmelisin."

Anahtar kapının içinde döndü. Yüzbaşı Lintley elinde arbaletiyle göründü.

"Majesteleri," dedi sert bir baş eğişiyle, "bir Yüce Batılı tarafından yönetilen bir Drakonik yaratık sürüsü yaklaşıyor. Kuvvetlerimiz hazır, ama onlar surları aşmadan önce bizimle gelmelisiniz."

"Bir sürü," diye tekrarladı

Sabran. "Evet."

Ead onun bocalamasını izledi. Bu, Fýredel'le buluşmaya giden kadındı. Saklanmak onun doğasında yoktu.

"Majesteleri," diye ısrar etti Lintley. "Lütfen. Güvenliğiniz her şeyden önemli." Sabran başını salladı. "Pekâlâ."

Ead en ağır örtüyü omuzlarına sardı. Roslain kapıda belirdi, yüzü elindeki çirayla aydınlanmıştı.

"Sabran," dedi, "acele et, acele etmelisin-"

Ead'e son bir kez okunamayan bir bakış fırlatan Sabran, Lintley ve Sör Gules Heath tarafından götürüldü. Ead koşmadan önce onların Büyük Yatak Odası'nı boşaltmalarını bekledi.

Kendi odasında üzerini değiştirdi ve uzun yayını kapmadan önce kapüşonlu bir pelerin giydi. Doğru nişan alması gerekecekti. Yüce Batı'nın sadece belirli kısımları delinebilirdi.

Oklar çok büyük şeylerdi. Onları aldı ve kolunu deri bir bilezikle sardı. Bir wyrm'le siden'ı olmadan savaşmayalı on iki yıl olmuştu ama bu şehirdeki tüm insanlar arasında High Western'i uzaklaştırmak için en büyük şansa sahip olan oydu.

Bir görüş noktasına ihtiyacı vardı. Saray mensuplarının çoğunun kaldığı Carnelian Evi ona net bir görüş açısı sağlayacaktı.

Üçüncü kattan Kraliçe Kulesi'nin ana merdivenine bağlanan Florell Merdivenleri'ne çıktı. Beden Şövalyeleri'nin aşağı indiğini duyabiliyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Merdivenler altında hızla dönüyordu. Kısa süre sonra gecenin ısırıcı soğuşuna çıktı. Çabuk adımlarla, muhafızlar tarafından görülmeden Güneş Saati Bahçesi'nin kenarından geçti ve büyük bir sıçrayışla Carnelian Evi'nin kuzeye bakan tarafındaki kör bir kemere tutundu. Duvarlardaki her süsleme ona bir tutamak veriyordu.

Tırmanırken acı bir rüzgâr saçlarını çekiyordu. Vücudu artık Lasia'da olduğu kadar güçlü değildi ve aylardır uzuvlarını bu şekilde test etmemişti. Kendini çatıya attığında her yeri ağrıyordu.

Beden Şövalyeleri ve nedimler Kraliçe Kulesi'nden çıkıp Sabran ve Heath'in etrafında koruyucu bir düğüm oluşturdular. Grup girişten Güneş Saati Bahçesi'ne doğru yola koyuldu.

Yolun yarısına geldiklerinde, Ead bir yıl önce hayal bile edilemeyecek bir manzarayla karşılaştı.

Wyvern'ler bir leşin etrafını saran kargalar gibi çığlıklar atarak Ascalon Sarayı'na doğru geliyorlardı.

Bunca yıldır böyle bir şey görmemişti. Bunlar uykularından uyandırılmış, hayvan leşlerini karıştıran, patlak gözlü yaratıklar değildi. Bu bir savaş ilanıydı. Bu wyvernler sadece başkentte kendilerini gösterecek kadar cesur değillerdi, aynı zamanda *akın* ediyorlardı. Dehşet onu dondurmakla tehdit ederken, Tarikat'taki derslerini düşündü.

Wyvernler ancak bir Yüce Batılı tarafından birleştirildiklerinde bu kadar çok sayıda uçabilirdi. Eğer efendiyi öldürürse, dağılacaklardı.

Nefesi önünde bulanıklaştı. Yüce Batılı henüz kendini göstermemişti ama rüzgârda, bir ateş dağından çıkan dumanlar gibi pis kokusunu hissetti. Sadağından bir ok kaydırıldı.

Bu okları Anne tasarlamıştı. Dehşet Dağı'nın metalinden yapılmış en kalın Drakon zırhını delecek kadar uzun olan bu oklar, en hafif buz ya da kar dokunuşunda bile donuyordu.

Parmakları karıncalandı. Kükürt kokusu avluya yayıldı ve kar botlarının etrafında çözüldü.

Duyduğunda kanatların ritmini biliyordu. Bir devin ayak sesleri kadar gürültülüydü.

Her gümbürtüyle yer titriyordu. Yaklaşan kederin davul sesi.

Yüce Batı geceyi yırtarak geçti. Neredeyse Fýredel kadar büyüktü, pulları kemik kadar solgundu. Saat kulesinin yanına çöktü ve kuyruğunun kemik kıran bir kırbağıyla bir grup saray muhafızını avluya fırlattı. Diğerleri de kılıç ve partizanlarla ona saldırdı. Bu canavarın yolu kapatmasıyla Lintley ve Beden Şövalyeleri artık mahzenlerin girişine ulaşamıyordu.

Fýredel'in gelişinden sonraki günlerde, Ascalon Sarayı'nın duvarlarındaki bazı silahlar tahtadan yuvarlaklar üzerine yerleştirilerek döndürülmeleri sağlanmıştı. Toplar davetsiz misafirin üzerine top taşları fırlattı. İki tanesi böğrüne, bir diğeri de kalçasına isabet etti - bir wyvern'in kemiğini kıracak kadar sertti - ama bunlar sadece Yüce Batılı'yı kızdırmaya yaradı. Çivili kuyruğuyla duvarları tarayarak, zıpkın doldurmaya çalışan muhafızları süpürdü. Çığlıkları başladığı gibi hızla kesildi.

Ead oku karda sürükleyerek dondurdu ve yayına taktı. Jondu'nun iyi yerleştirilmiş bir atışla bir wyvern'i devirdiğini görmüştü ama bu bir Yüksek Batılı'ydı ve kolu artık tam bir ok atacak kadar güçlü değildi.

Çekin. Yıllar süren iğne işi onun gücünü sağlamıştı. Bu olmadan ve siden'i olmadan vuruş şansı çok azdı.

Nefes nefese kaldı. Yayı bıraktı ve bir *thrwang* ile ok wyrm'e doğru süzüldü. Son anda hareket etti ve ok yan tarafını ıskaladı. Ead, Güneş Saati Bahçesi'nin kuzeybatı köşesinde Lintley'i gördü, hücumlarını Mermer Galeri'nin siperine doğru acele ettiriyordu.

Kraliçe Kulesi'ne çekilmek Sabran'ı wyrm'in tam görüş alanına sokacaktı. Kapana kısılmışlardı. Ead canavarın dikkatini dağıtabilirse ve hızlı olurlarsa, fark edilmeden geçip mahzenlere kaçabilirlerdi.

Bir an sonra elinde bir ok daha vardı, yivlenmiş ve çekilmişti. Bu kez, oku bırakmadan önce yüzün daha yumuşak bir kısmına doğru yöneltti. Pullu bir göz kapağına çarptı.

Gözbebeğinin yarığı daraldı ve Yüce Batılı başını çevirip ona baktı. Artık tüm dikkati ondaydı.

Üçüncü bir ok daha attı.

Acele et, Lintley.

"Wyrms," diye seslendi Selinyi dilinde. "Ben Eadaz du Zāla uq-Nāra, Cleolind'in bir **h i z m e t k â r ı y ı m**. Kutsal ateşi taşıyorum. Bu şehri dokunulmadan bırakın, yoksa sizi yerle bir ederim."

Beden Şövalyeleri Mermer Galeri'nin sonuna ulaşmıştı. Wyrms ona söğüt kadar yeşil gözlerle baktı. Bu göz rengini Drakonik bir şeyde hiç görmemişti.

"Büyücü," dedi aynı dilde, "ateşin tükendi. Dağın Tanrısı geliyor."

Sesi sarayın içinde bir değirmen taşı gibi çalkalandı. Ead irkilmedi.

"Ateşimin tükenip tükenmediğini Fýredel'e sor," diye cevap verdi.

Wyrms tısladı.

Çoğu Drakonik yaratığın dikkatini dağıtmak kolaydı. Ama bu öyle değildi. Bakışları Beden Şövalyeleri'nin ortaya çıktığı yere kaydı. Bakır kaplamalı zırhları alevleri yansıtarak dikkatini çekti.

"Sabran."

Ead kemiklerinde bir ürperti hissetti. Wyrms bu ismi yumuşaklıkla söylemişti. Bir aşinalıkla.

Bu yumuşaklık uzun sürmedi. Dişlerini gösteren canavar başını geriye attı ve Drakon dilinde konuştu. Wyvern'lerden ateş topları yağarken, Beden Şövalyeleri dehşet içinde ikiye bölündü. Yarısı Mermer'in içine çekildi

Diğerleri ise Ziyafet Evi'ne koştu. Lintley ikincilerden biriydi. Margret da öyleydi. Her zaman korkusuz olan Heath de öyle. Ead onu kalkanını h a v a y a kaldırmış, kılıç koluyla Sabran'ı kucaklarken görebiliyordu. Sabran karnının üzerine eğilmişti.

Wyrn çenelerini açtı. Mermer Galeri ateşli nefesinin altında eridi ve içindeki şövalyeleri pişirdi.

Ead yayın girişini serbest bıraktı. Ok, cezalandırıcı bir güçle büyücü ve wyrm arasındaki boşluğa saplandı.

Hedefini buldu.

Acı dolu sesler kulakları sağır ediyordu. Onu Jondu'nun gösterdiği yerden, kanadının altındaki esnek zırhtan vurmuştu. Kan pullarından aşağı döküldü ve buz şişinin etrafında köpürdü.

Yeşil bir göz Ead'in içine işledi. Kendini o göze kazınmış gibi hissetti. Onun hafızasına.

Sonra olan oldu. Kanlar içinde ve öfkeyle havalanırken, wyrm çivili kuyruğunu savurdu ve temelleri Fýredel tarafından çoktan zayıflatılmış olan Dearn Kulesi'nin giriş kapısı avluya çöktü. Üstündeki Büyük Kraliçelerin heykelleri de öyle. Ead, Heath'in bir duvar parçasına çarptığını ve bir toz bulutu ikisini de yutmadan önce Sabran'ın kollarından düştüğünü görmek için tam zamanında aşağı baktı.

Sessizlik tutulmuş bir nefes gibiydi. Konuşulamayan bir sırla çınlıyordu.

Ead çatıdan bir gölge gibi düştü ve hayatında hiç koşmadığı kadar koştu.

Sabran.

Sör Gules Heath'in cesedinin yanında, kuştan kopan bir tüy gibi kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı. Hâlâ nefes alıyordu. Sadece nefes alıyordu. Ead, Inys Kraliçesi'ni kollarıyla sardı ve karanlık geceliğinin içine sızıp uyluklarının arasından çıkarken onu topladı.

Glorian Shieldheart'ın taş kafası onun kanamasını izledi.

Doğu

Her şey göz önüne alındığında, Kaplan Gözü Filosu'nun amiral gemisi *olan Pursuit*'teki ilk ameliyatı Niclays'in beklediğinden daha iyi geçmişti. Bu sularda nadiren görülen fırfırlı ve parlayan bir quarl tarafından sokulan Lacustrine'li bir adamla karşılaşmıştı. Zavallı adam acı içinde feryat ederken bacağı ham deri görünümüne bürünmüştü.

Şans eseri, Eizaru bir keresinde Niclays'e bu quarl'ın sokmasını nasıl yatıştıracağını anlatmıştı. Niclays malzemeleri bir araya getirmiş ve bir de ne görsün, korsan ömür boyu sakat kalsa da acıdan kurtulmuştu. Yakında tekrar yağmalamaya ve öldürmeye geri dönecekti.

Seiikinese'nin ejderhayı geri almak için Yüksek Deniz Muhafızları'nı gönderdiği haberini alan Altın İmparatoriçe, filonun her yöne dağılmasını emretmişti. *Pursuit*, Uykusuz Deniz'e yelken açıp yasak kargosunu kanunsuz şehir Kawontay'a boşaltmadan önce Abyss'in etrafından dolaşacaktı. Doğulu ejderhalar Uçurum'dan korkuyor ve oraya girmekte yavaş davranıyorlardı.

O gece Niclays kendini güvertede uyuması için ayrılan üç metrelik alanda yağmur altında titrerken buldu. Birkaç korsan yanından geçerken inciklerine tekme atmıştı. Kendisini şu anda hissettiğinden daha kötü hisseden biri olup olmadığını merak ediyordu.

Bu artık onun hayatıydı. Orisima'daki küçük evi için minnettar olmalıydı. Birdenbire batık ocağı ve çömleği özledi,

Güneşe, karanlık duvarlara ve dokuma hasırlara bıraktığı yatak takımları. Burası ona ait değildi ama başını sokacak bir çatı sağlamıştı.

Önünde bir çift çizmeli ayak belirdi. Başka bir tekme bekleyerek geri çekildi.

"Tanrılar ağlayarak yatıyor. Şu haline bak."

Tercüman, bir eli kalçasında, onun başında duruyordu. Bu kez üzerinde onu kıskançlıktan çatlatan bir şal ve eldiven vardı. Griye çalan koyu renk saçları küçük bukleler halinde yüzüne dökülüyordu. İpek bir bant saçlarını gözlerinden uzak tutuyordu.

"Gördüğüm kadarıyla henüz deniz bacakları yok, Yaşlı Kızıl," dedi.

Niclays gözlerini kırptırdı. Onun dilini kusursuz bir şekilde konuşuyordu. Mentişler dışında çok az kişi Mentişçe konuşurdu.

"Akşam yemeği için kendini yeterince iyi hissettiğini sanmıyorum ama yine de getireyim dedim." Geniş bir gülümsemeyle ona bir kâse uzattı. "Altın İmparatoriçe sana artık onun baş cerrahı olduğunu söylememi istedi. Denizcileriyle ilgilenmek için her an hazır olacaksın."

"O zaman bu kavga bir sınavdı," dedi hüzünle.

"Korkarım öyle." Yanağından öpmek için eğildi. "Laya Yidagé. *Pursuit*'e hoş geldin."

"Niclays Roos. Keşke sizi daha ağırbaşlı bir şekilde karşılayabilseydim, sevgili leydim." Gözlerini kısarak yemeğe baktı. Pirinç ve pembemsi et parçaları. "Aziz. Bu çiğ yılan balığı mı?"

"Hala kıvranmadığına şükret. Son rehine kafasını ısırarak koparmak zorunda kalmıştı. Tabii bu onun kafası kopmadan önceydi." Laya onun yanına sıkıştı. "Birkaç korsanı daha tedavi edersen onu pişirebilirsin. Ve uyumak için biraz daha misafirperver bir yer."

"Onlardan birini öldürme olasılığımın daha yüksek olduğunun farkındasındır. Anatomi diplomam var ama usta bir cerrah değilim."

"Aksini iddia etmeye devam etmeni öneririm." Pelerininin bir kısmını onun üzerine attı. "Al. Sıcak tutar."

"Teşekkür ederim." Niclays onu kendine çekti ve yorgun bir ifadeyle ona gülümsedi. "Beni bu sözde yemekten uzaklaştırman için sana yalvarıyorum. Korkunç Altın İmparatoriçe'yle nasıl yelken açtığını anlat bana."

O kanlı pirinçten temiz taneleri ayıklarken, Laya da ayıkladı.

Laya, akademileri, güneş şarabı ve berrak sularıyla ünlü güzel Kumenga şehrinde doğmuştu. Daha çocukken, bu güzel şehre susamıştı.

Dünya hakkındaki bilgisi, ona birkaç dil öğreten bir kaşif olan babası tarafından beslenen ilgisi.

"Bir gün Doğu'ya doğru yola çıktı, yüzyıllardır oraya ayak basan ilk Güneyli olmaya kararlıydı," dedi. "Tabii ki bir daha geri dönmedi. Kimse dönmedi. Yıllar sonra, Carmentum Denizi korsanlarına onu bulmak için beni Uçurum'a götürmeleri için para ödedim." Yağmur yanağından aşağı süzüldü. "Bu filodaki bir gemi tarafından ateş altına alındık. Herkes öldürüldü ama ben Lacustrine'de hayatım için yalvardım, bu da kaptanı şaşırttı. Beni Altın İmparatoriçe'ye götürdü ve onun tercümanı oldum. Ya bu ya da kılıç."

"Ne zamandır onun için çalışıyorsun?" İç

çekti. "Çok uzun zamandır."

"Güneye geri dönmek istiyor olmalısın."

"Elbette," dedi, "ama kaçmayı denemek aptallık olur. Ben denizci değilim Yaşlı Kızıl ve Uçurum çok geniş."

Haklıydı.

"Sizce Bayan Yıdagé-" "Laya."

"Laya. Altın İmparatoriçe'nin güvertenin altındaki ejderhayı görmeme izin vereceğini düşünüyor musunuz?"

Laya kaşlarını kaldırdı. "Peki bunu neden yapmak istiyorsun, söyler misin?"

Niclays tereddüt etti.

Geri çekilmek en güvenlisi olurdu. Ne de olsa çoğu kişi simyadan korkar ya da alay ederdi.

-Ama yıllarını bir korsan gemisinde geçirmiş olan Laya'nın kolay kolay y ı l m a y a c a ğ ı n ı tahmin ediyordu.

"Ben bir simyacıyım," dedi ona nefesinin altından. "Çok iyi bir simyacı değilim, amatörüm aslında ama son on yıldır bir ölümsüzlük iksiri yaratmaya çalışıyorum." Kaşları daha da yukarı kalktı. "Şimdiye kadar bu çabamda başarısız oldum, çoğunlukla da iyi malzemelerin azlığı sayesinde. Ejderhaların yüzyıllarca yaşayabildiği düşünülürse, aşağıdaki ejderhayı incelemeyi umuyordum. Kawontay'a ulaşmadan önce."

"Vücudunun her parçası satılmadan önce." Laya başını salladı. "Normalde sana bundan bahsetmemeni tavsiye ederdim."

"Ama?"

"Altın İmparatoriçe'nin ölümsüzlüğe büyük bir ilgisi var. Simyanız onu size sevdirebilir." Daha yakına eğildi, böylece nefesleri bir oldu.

tüy. "Bu gemiye *Pursuit* denmesinin bir nedeni var, Niclays. Dut ağacının hikâyesini hiç duydun mu?"

Niclays kaşlarını çatı. "Dut ağacı mı?"

"Doğu'da az bilinen bir efsanedir. Tarihten çok efsane." Laya küpeşteye yaslandı. "Yüzyıllar önce, Komoridu adlı bir adada bir büyücü kadının hüküm sürdüğü söylenir. Kara güvercinler ve beyaz kargalar ona akın edermiş, çünkü o dışlanmışların annesiymiş.

"Hikaye, Ginura halkı tarafından dışlanan isimsiz bir kadının bakış açısından anlatılıyor. Herkesin hoş karşılandığı Komoridu'nun fısıltılarını duyar ve ne pahasına olursa olsun oraya gitmesi gerektiğine karar verir. Sonunda bunu başardığında, gücü bir dut ağacından gelen efsanevi büyücüyü ziyarete gider. Sonsuz yaşamın kaynağı."

Şimdi kalbi bir tabor gibi çarpıyordu.

"Efsane günümüze kadar ulaşmış olsa da," dedi Laya, "hiç kimse Komoridu'yu bulamadı. Yüzyıllar boyunca, hikâyesini içeren parşömen Tüy Adası'nda saklandı. Birisi onu kutsal arşivlerden çaldı ve Altın İmparatoriçe'ye verdi ... ama kısa süre sonra bir kısmının eksik olduğu anlaşıldı. Hayati önem taşıdığına inandığı bir parça."

Niclays sanki yıldırım çarpmış gibi kaskatı kesilmişti.

Teyzem onu Doğu'dan çok uzaklara götürmesini ve asla geri getirmemesini söyleyen bir adamdan almıştı.

"Evet. Bunu ona sen getirdin." Onun şaşkın ifadesini gören Laya ona gülümsedi. "Bulmacanın son parçası."

Bulmacanın.

Jannart.

Geminin karnından bir ses homurdandı. *Pursuit*, Niclays'i Laya'ya doğru iterek yalpaladı.

"Fırtına mı?" diye sordu, sesi her zamankinden bir kademe daha yüksekti. "Şşşt."

Bir sonraki ses ilkinin yankısıydı. Laya kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Niclays bacaklarını ovuşturarak yeniden hissetmeye başladı ve onu takip etti. Altın İmparatoriçe ön güvertede idi.

Ejderhaların bile gitmeye korktuğu, suyun yeşilden siyaha doğru derinleştiği Abyss'in eşiğindeydiler. Ve yüzeyde tek bir dalgalanma bile yoktu.

Bu imkânsız denizin içinde kozmosun her yıldızı, her takımyıldızı, her kıvrımı ve spirali yansıyor. Sanki iki gökkubbe varmış ve

Gemileri hayalet bir gemiydi, dünyalar arasında sürükleniyordu. Deniz kendini cama çevirmişti, böylece gökler sonunda kendilerine bakabilecekti.

"Sen hiç böyle bir şey gördün mü?" Niclays mırıldandı.

Laya başını salladı. "Bu doğal bir şey değil."

Filoya karşı tek bir dalga bile kırılmadı. Her gemi sanki karadaymış gibi sabit duruyordu. *Pursuit*'in mürettebatı huzursuz bir sessizlik içinde duruyordu ama Niclays Roos sükûnet içindeydi ve çifte evrenin görüntüsüyle büyülenmişti. Rumelabar Tableti'nde anlatılan gibi dengeli bir dünya.

Aşağıda olan, yukarıda olanla dengelenmelidir ve evrenin hassasiyeti de buradadır.

Yaşayan hiç kimsenin anlamadığı sözler. Truyde'un sevgilisini denizin ötesine göndermesine neden olan ve duyulmayacak bir yardım çağrısı olan sözler. Şimdi ölmüş olması gereken bir aşık.

Sesler sayısız dilde bağıriyordu. Güvertede patlayan spreya saçlarını sıcak suyla ıslatırken Niclays sendeleyerek geri çekildi. Bir anlık sükûneti dağıldı.

Kabarcıklar gövdenin etrafını sardı. Laya onun kolunu tuttu. Onunla birlikte en yakındaki direğe koştu ve halatları yakaladı.

"Laya," diye seslendi ona, "neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Dayan!"

Niclays soluk soluğa tuzlu suyu göz kırparak uzaklaştırdı. Su filonun içine dolup bir sandalı yok ederken ve korsanları güverteden aşağı sürüklerken bağırdı. Feryatları önce gök gürültüsü sandığı bir sesin arasında kayboldu.

Ve sonra, deniz *Pursuit*'in yan tarafına ulaştığında, o göründü. Kızgın bir pul kütlesi. Niclays inanamayarak zalim sivri uçlarla biten kuyruğuna, Bugen Nehri'ni aşabilecek kanatlarına baktı. Denizin kükremesi ve rüzgârın uğultusu arasında, bir High Western filonun üzerine alçaktan çullandı ve zafer çılgınlıkları attı.

"EFENDİM," diye bağırdı. "YAKINDA. YAKINDA. YAKINDA."

36

Batı

Bülbüller nasıl şarkı söyleyeceklerini unutmuşlardı. Ead kamyon yatağında yan yatmış, Sabran'ın nefes alışını dinliyordu.

Wyrn geldiğinden beri çoğu zaman o gece olanların hayaliyle boğulmuştu. Sabran'ı Kraliyet Hekimi'ne nasıl taşıdığını. Karnından çıkardığı o iğrenç diken. Kanı. Götürdükleri beze sarılı beden. Sabran yatakta kıpırdamadan yatıyor, sanki mezarında yatıyormuş gibi görünüyordu.

Büyük Yatak Odası'nda bir esinti dolaşıyordu. Ead arkasını döndü.

Doktor Bourn ve yardımcılarının Sabran'a dokunan her şeyi önce kaydattıklarından emin olmak için onları izlemiş olsa da bu yeterli olmamıştı. İltihap kök salmıştı. Ateş onu kasıp kavurmuş ve günlerce ölümün kıyısında yatmıştı ama o savaşırmıştı. Glorian Shieldheart gibi hayatı için savaşırmıştı.

Sonunda, bedenen ve ruhen tükenmiş bir halde kendini mezarın kenarından çekip çıkarmıştı. Ateşi düştüğünde, Kraliyet Hekimi ondan çıkardığı dikenin Yüce Batı'dan geldiği sonucuna varmıştı. Ona veba bulaştırmış olabileceğinden korkarak, Drakonik anatomi konusunda uzman bir Mentiş getirtmişti. Onun vardığı sonuç ise anlatılamazdı.

Inys Kraliçesi vebaya yakalanmamıştı ama asla canlı bir çocuk doğuramayacaktı.

Odaya bir cereyan daha girdi. Ead yataktan kalktı ve pencereyi kapattı.

Yıldızlar gece yarısı gökyüzünü süslüyordu. Onların altında Ascalon meşale ışııyla titriyordu. Halkın bir kısmı şimdi uyanmış, avamın Beyaz Wyrn dediği şeyden korunmak için dua ediyor olmalıydı.

Ruhani Düklerin ve Yatak Odası Hanımlarının peşini bırakmayan aynı bilgiyi taşımıyorlardı. Kraliyet Hekimi dışında, dünyadaki en tehlikeli sırrı sadece onlar biliyordu.

Berethnet Hanedanı Dokuzuncu Sabran'la birlikte sona erecekti.

Ead mumlardan birinin fitilini düzeltti ve tekrar yaktı. Beyaz Wyrn geldiğinden beri Sabran'ın karanlıktan korkusu daha da artmıştı.

Dünyanın dört bir yanından gelen tarihi kanıt parçaları beş Yüce Batılı olduğu konusunda hemfikirdi. Mentendon mağaralarında ve Çağların Kederi'nden sonra yapılan bestiary'lerde onların benzerleri vardı.

Bu kanıtlara göre, bu Yüce Batılıların hiçbiri yeşil gözlere sahip değildi.

"Ead."

Omzunun üzerinden baktı. Sabran yatağının etrafındaki şeffaf perdelerin ardında bir silüet halindeydi.

"Majesteleri," dedi Ead.

"Pencereyi açın."

Ead mumu şöminenin üzerine koydu. "Üşüteceksiniz."

"Kısır olabilirim," dedi Sabran, "ama son nefesimi verene kadar senin kraliçenim. Dediğimi yap."

"Hâlâ iyileşiyorsun. Eğer soğuktan ölürsen, Baş Sekreter kellemi alır."

"Lanet olsun sana, inatçı sürük. Emrettiğimi yapmazsan k e l l e n i kendim alırım."

"Elbette. Boynuma veda ettikten sonra pek işime yarayacağından şüpheliyim."

Sabran onunla yüzleşmek için döndü.

"Seni öldüreceğim." Boynundaki kordonlar geriliyordu. "Hepinizden nefret ediyorum, kendini beğenmiş kargalar. Tek düşündüğünüz benden ne koparabileceğiniz. Bir emekli maaşı, mülkler, bir varis-" Sesi kırıldı. "Hepinize lanet olsun. Sizin merhametinizden bir kaşık daha yutmaktansa kendimi Alabastrine Kulesi'nden aşağı atarım."

"Yeter," diye tersledi Ead. "Sen bir çocuk değilsin. Kesin şu hayıflanmayı."

"Pencereyi aç."

"Gel ve kendin aç."

Sabran küçük, karanlık bir kakhaha attı. "Bu küstahlığın için seni yaktırabilirim."

"Eğer seni o yataktan kaldıracaksa, seve seve ateşin üzerinde dans ederim."

Saat kulesi bir kez çaldı. Sabran ürpererek tekrar yastıklara gömüldü.

"Çocuk yatağında ölmem gerekiyordu," diye fısıldadı. "Glorian'a hayat vermem gerekiyordu. Ve kendi hayatımı vermeliydim."

Kaybından sonra göğüsleri günlerce akmıştı ve karnı hâlâ yuvarlaktı. İyileşmeye çalışsa bile, kendi bedeni yarayı açmaya devam ediyordu.

Ead iki mum daha yaktı. Sabran'a o kadar acıyordu ki kaburgalarının onunla birlikte kırılacağını düşünüyordu ama onun kendine duyduğu nefrete boyun eğmezdi. Berethnet hükümdarları, Inysh'lerin *kederli kafa* dedikleri, kaynağı belli olan ya da olmayan üzüntü *dönemlerine* yatkındı. Beşinci Carnelian Yash Güvercin olarak bilinirdi ve sarayda onun bir nehre girerek canına kıydığı söylenirdi. Combe, Yatak Odasındaki Hanımları Sabran'ın aynı yolda yürümemesini sağlamakla görevlendirmişti.

Bu gece Konsey Odası'nın penceresinde bir güve olmak. Ruhani Düklerden bazıları gerçeğin asla ortaya çıkmaması gerektiğini savunuyor olacaktı. Önlüklerin altında dolgular. Siyah saçlı ve yeşim gözlü yetim bir çocuk. Konsey'den bazıları bu tür fikirleri düşünebilirdi ama çoğu bir Berethnet'ten başkasına boyun eğme fikrine yanaşmazdı.

"Ben emindim-" Sabran yumruklarını saçlarında sıktı. "Aziz'in sevgilisi olmalıyım. Fýredel'i uzaklaştırdım. Şimdi neden terk edildim?"

Ead bir suçluluk dalgasını bastırmaya çalıştı. Koruyuculuğu yalanı beslemişti.

"Madam," dedi, "inancınızı korumalısınız. Bunun üzerinde durmak doğru değil."

Bir başka neşesiz kakhaha onun sözünü kesti. "Ros gibi konuşuyorsun. Başka bir Ros'a ihtiyacım yok." Sabran ellerini sıktı. "Belki de daha hafif şeyler düşünmeliyim. Ros bana böyle söylerdi. Ne düşünmeliyim, Ead? Ölü yoldaşımı mı, kısır rahmimi mi, yoksa İsimsiz Olan'ın gelmekte olduğu bilgisini mi?"

Ead diz çöktü ve ateşi körükledi.

Sabran günlerdir çok az konuşmuştu ama söyledikleri incitmek içindi. Çok sessiz olduğu için Roslain'e havlamıştı. Roslain'le alay etmişti.

Ona yemek servisi yapan nedimeler. Bir hizmetçiye gözünün önünden çekilmesini söyleyerek onu gözyaşlarına boğmuştu.

"Ben son Berethnet olacağım. Ben evimin yok edicisiyim." Çarşafı kavrıdı. "Bunu ben yapıyorum. Çocuk yatağını bu kadar uzun süre reddettiğim için. Bundan kaçınmaya çalıştığım için."

Başı öne düştü.

Ead, Inys Kraliçesi'nin yanına gitti. Örtüyü kenara çekti ve yatağın kenarına oturdu. Sabran yarı oturur vaziyette, morarmış karnının üzerine büzülmüştü.

"Bencillik ettim. İstedim ki-" Sabran burnundan nefes verdi. "Niclays Roos'tan bana bir iksir yapmasını istedim, gençliğimi koruyacak bir şey, böylece asla çocuk sahibi olmak zorunda kalmayacaktım. Yapamayınca," diye fısıldadı, "onu Doğu'ya sürdüm."

"Sabran-"

"Bana verdiği her şey için Cömertlik Şövalyesi'ne sırtımı döndüm. Karşılığında sadece bir kez bir şey vermek zorunda kaldığım için içerledim."

"Kes şunu," dedi Ead kararlılıkla. "Taşıman gereken büyük bir yük vardı ve sen bunu cesurca taşıdın."

"Bu ilahi bir çağrı." Yanakları parlıyordu. "Bin yıldan fazla bir süredir aynı kural. Berethnet Hanesi'nden otuz altı kadın Inys adına kız doğurdu. Ben neden yapamayayım?" Bir elini karnına bastırdı. "Neden bu olmak zorundaydı?"

Bunun üzerine Ead onu nazıkçe çenesinden tuttu.

"Bu senin hatan *değil*," dedi. "Bunu unutma, Sabran. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Sabran onun dokunuşundan çekindi. "Erdemliler Konseyi her şeyi deneyecek ama benim halkım aptal değil," dedi. "Gerçek ortaya çıkacak. Erdemlilik temeli olmadan çökecek. Aziz'e olan inanç yok olacak. Mabetler boş kalacak."

Kehanette doğruluk payı vardı. Ead bile Virtudom'un çöküşünün kargaşaya neden olacağını biliyordu. Buraya gönderilme nedenlerinden biri de buydu. Düzeni korumak için.

Başarısız olmuştu.

"Göksel sarayda benim yerim yok," dedi Sabran. "Ben toprakta çürürken, kanları Kutsal Retinue'den gelen Ruhani Düklerin her biri tahtımda hak iddia edecek." Esprisiz bir kahrkaha attı. "Belki de çatışmalar başlamadan önce benim ölmemi bile beklemeyecekler."

İsimsiz Olan'ı zincire vurma gücüne inandılar ama bu güç artık benim ölümümle sona erecek."

"O halde seni güvende tutmak onların da çıkarınadır." Ead güven verici görünmeye çalıştı. "Onun gelişine hazırlanmak için kendilerine zaman kazandırmak."

"Güvende, belki, ama tahta oturmuş değil. Bazıları şu anda kendilerine hemen harekete geçip geçmemeleri gerektiğini soruyor olacaklar. Fýredel bizi yok etmek için dönmeden önce yeni bir hükümdar seçmek için." Sabran bunu içi boş bir tonda anlattı. "Hepsi kendilerine benim tanrısallığımla ilgili hikâyenin doğru olup olmadığını soracak. Ben de kendime aynı soruyu soruyorum." Eli tekrar karnına **d o ğ r u** kaydı. "Sadece etten ibaret olduğumu gösterdim."

Ead başını salladı.

"İçlerinden birini halefim olarak seçmem için bana baskı yapacaklar. Bunu yapsam bile diğerleri buna karşı çıkabilir," dedi Sabran. "Soyluların her biri s a n c a k l a r ı n ı iddia sahiplerinden biri için kaldıracak. Inys bölünecek. Zayıf olsa da Drakon Ordusu geri dönecektir. Ve Yscalın ona yardım etmek için hazır bekliyor." Gözlerini kapattı. "Bunu göremiyorum Ead. Bu krallığın düştüğünü göremem."

Başından beri bu sonuçtan korkmuş olmalıydı.

"Çok narindi. Glorian," diye mırıldandı Sabran. "Bir yaprağın izi gibi. Yeşil onu terk ettikten sonraki çelimsizliği." Gözlerini boşluğa dikti. "Onu benden saklamaya çalıştılar ama ben gördüm."

Başka bir nedime ona çocuğunun cennette güvende olduğunu söyleyebilirdi. Roslain ona Galian Berethnet'in kollarında kundaklanmış, gökyüzündeki bir kalede sonsuza dek gülümseyen siyah saçlı bir bebeğin resmini çizirdi.

Ead yapmadı. Böyle bir görüntü Sabran'ı kederinde teselli edemezdi. Henüz değil.

Buz gibi bir ele uzandı ve onu kendi ellerinin arasında ısıttı. Yatağın genişliğinde titreyen Sabran, bir kraliçeden çok kayıp bir çocuk gibiydi.

"Ead," dedi, "sandığın içinde bir kese altın var." Mücevherlerinin saklandığı sandığı başıyla işaret etti. "Şehre git. Gölge pazarına. Orada Dowager adında bir zehir satıyorlar."

Ead'in nefesi kesildi. "Aptal olma,"
diye fısıldadı.

"Son Berethnet'e aptal demeye cüret ediyorsun." "Tabii ki, sen öyle konuşunca."

"Sana bunu kraliçen olarak değil, bir tövbekâr olarak soruyorum," dedi Sabran. Yüzü gergindi ve çenesi titriyordu. "Halkımın bu durumda olduğunu bilerek yaşayamam."

İsimsiz Olan ya da iç savaş tarafından ölüme mahkum edildim. Kendimle asla barışık olamam." Elini geri çekti. "Anlayacağını düşünmüştüm. Bana yardım edeceğini düşünmüştüm."

"Sandığından çok daha fazlasını anlıyorum." Ead onun yanağını okşadı. "Kendini taşa çevirmeye çalıştın. Öyle olmadığını görmek seni korkutmasın. Kraliçe olabilirsin ama sen de etten kemikten birisin."

Sabran onun kalbini kıracak şekilde gülümsedi.

"Kraliçe olmak böyle bir şey işte, Ead," dedi. "Beden ve diyar bir ve aynıdır."

"O halde alem için bedeni öldüremezsin." Ead onun bakışlarını tuttu. "Yani hayır, Sabran Berethnet. Sana zehir getirmeyeceğim. Şimdi değil. Asla."

Kelimeler kilitlemeye çalıştığı bir yerden geliyordu. Bir gülün yetiştiği yerden.

Sabran ona Ead'in daha önce hiç görmediği bir ifadeyle baktı. Tüm melankoli kaybolmuş, yerini meraklı ve niyetli bir ifadeye bırakmıştı. Ead onun gözlerindeki her yeşil kırıntıyı, her kirpiği, gözbebeklerinin içine hapsolmuş mumları görebiliyordu. Ateş ışığı omzunda dans ediyordu. Ead parmak uçlarıyla onu kovalarken, Sabran onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Ead," dedi, "benimle kal."

Sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı ama Ead her kelimeyi onun bedeninde hissetti. Dudakları şimdi birbirine yakındı, bir nefes mesafedeydiler. Ead bu anı bozacağı korkusuyla kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Teni hassaslaşmıştı, Sabran'ın kendisine bastırıldığını hissettikçe ağrıyordu.

Sabran onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışlarında hem bir soru hem de cevaptan duyduğu korku vardı.

Siyah saçları köprücük kemiğini okşarken, Ead Başrahibe'yi ve portakal ağacını düşündü. Chassar'ın, Ana'nın boş mezarına dua eden sahtekâr için kanının nasıl aktığını bilse ne diyeceğini düşündü. Düzenbaz Galian'ın soyu. Sabran onu kendine çekti ve Ead, Inys Kraliçesi'ni bir sevgiliyi öper gibi öptü.

Vücudu cam gibiydi. Dünyaya yeni açmış bir çiçek gibiydi. Sabran onun dudaklarını kendi dudaklarıyla ayırdığında, Ead nefesini kesen bir yoğunlukla, aylardır istediği şeyin ona bu şekilde sarılmak olduğunu anladı. Sabran'ın yanına uzanıp onun sırlarını dinlediğinde. Gülü yastığının arkasına sakladığında. Bu onu derinden yaralayan bir farkındalıktı.

Onlar hâlâ duruyordu. Dudakları sadece dokunarak oyalanıyordu.

Kalbi çok hızlıydı, çok doluydu. İlk başta nefes almaya cesaret edemedi -en küçük hareket bile onları ayırabilirdi- ama sonra Sabran onu kucakladı, sesi onun adıyla kesildi. Ead bir kalbin kendi kalbine çarpışını hissetti. Bir kelebek kadar yumuşak ve hızlı.

Aynı anda hem kaybolmuş hem bulunmuş hem de geziniyordu. Rüyanın eşiğindeydi ama bir şekilde hiç bu kadar uyanık olmamıştı. Parmakları Sabran'ın haritasını çıkarıyor, içgüdüsel olarak teninde geziniyordu. Kalçasındaki yara izini takip ettiler, saçlarında gezindiler, şişmiş göğüslerinin altından geçtiler.

Sabran ona bakmak için geri çekildi. Ead mum ışığında Sabran'ın yüzünü bir an için görebildi -kaşları pürüzsüz, gözleri karanlık ve kararlıydı- sonra tekrar bir araya geldiler ve öpüşmeleri sıcak, yeni ve dünyayı şekillendiren bir öpüşmeydi, dudaklarında bir yıldız doğumunun parıltısı vardı. Gizli yerlerin bal petekleriydiler, kırılgan ve karmaşık. Gece tenine hoş geldin derken Ead titredi.

Sabran'ın tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gecelik Sabran'ın omzundan kayarak kalçalarına kadar uzandı, böylece Ead Sabran'ın omurgasının izini sürebildi ve ellerini sırtındaki kaviste birleştirebildi. Boynunu ve kulağının arkasındaki çıplak yeri öptü ve Sabran onun adını soludu, başı boğazının çukurunu ortaya çıkarmak için geriye eğildi. Ay ışığı süt gibi doldurdu.

Büyük Yatak Odası'nın sessizliği uçsuz bucaksızdı. Gece ve tüm yıldızları kadar engin. Ead her ipek hışırtısını, ellerin çarşaf üzerindeki her fırçasını duyuyordu. Nefesleri kesilmiş, kapının çalınması, anahtarın kilide sokulması ve birlikteliklerini ortaya çıkaracak bir meşale beklentisiyle tutulmuştu. Bu meşale bir skandal alevini yakacak ve ateş ikisini de kavurana kadar yükselecekti.

Ama Ead ateşe dostum diyordu ve Sabran Berethnet için, onunla sadece bir gece geçirmek için ateşe dalacaktı. Bırakın kılıçlarıyla ve meşaleleriyle gelsinler. Gelsinler.

Daha sonra, kanlı ayın ışığında uzandılar. Inys Kraliçesi yıllar sonra ilk kez mumsuz uyuyordu.

Ead gölgeliğe baktı. Artık tek bir şey biliyordu ve bu diğer her şeyi zihninden silip atmıştı.

Tarikat ne isterse istesin, Sabran'ı terk edemezdi.

Kadın uykunun derinliklerinde kıpırdanırken Ead onun kokusunu içine çekti. Creamgrail ve leylaklar, ile karanfil onun pomanderinden. O

Onu Süt Gölü'ne, adının onu asla bulamayacağı o efsanevi ülkeye kaçırmayı hayal etti.

Bu asla olamazdı.

Eğik ışık Büyük Yatak Odası'nda parlıyordu. Ead yavaş yavaş kendisinin ve Sabran'ın farkına vardı. Siyah saçlar yastığın üzerine dökülmüştü. Ten tene temas ediyordu. Güneş ışığı henüz yatağa ulaşmamıştı ama sanki ulaşmış gibi sıcak hissediyordu.

Pişmanlık hissetmiyordu. Kafa karışıklığı, evet, ve karnında kuşlar, ama zamanı geri çevirme arzusu yoktu.

O sırada kapı çalındı ve sanki güneşin üzerinden bir bulut geçmiş gibiydi. "Majesteleri."

Katryen.

Sabran başını kaldırdı. Önce iri gözlü Ead'e, sonra da kapılara doğru baktı.

"Ne oldu Kate?" Sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Bu sabah banyo yapmak ister misin diye merak ettim. Gece çok soğuktu."

İki gündür kraliçesini ikna etmeye çalışıyordu. "Banyoyu hazırla," dedi Sabran. "Ben hazır olduğumda Ead kapıyı çalacak."

"Peki, hanımefendi."

Ayak sesleri geri çekildi. Sabran arkasına döndü ve Ead onun emin olmayan bakışlarıyla karşılaştı. Artık güneş doğmuştu, sanki ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi birbirlerini ölçüp biçiyorlardı.

"Ead," dedi Sabran usulca, "yatak arkadaşım olarak devam etmek zorunda hissetmemelisin kendini." Yavaşça doğrulup oturdu. "Bir Yatak Odası Leydisi'nin görevleri dün gece yaptıklarımızı kapsamıyor."

Ead kaşlarını kaldırdı. "Bunu görevim gereği yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Sabran dizlerini göğsüne çekti ve gözlerini kaçırdı. Sinirlenen Ead yataktan kalktı.

"Yanılıyorsunuz," dedi, "Majesteleri." Geceliğini üzerine geçirdi ve sandalyeden bir örtü aldı. "Kalkmalısın. Kate bekliyor."

Sabran pencereye baktı. Güneş gözlerini berilim soluk yeşiline çevirmişti.

"Bir kraliçe için neyin hürmetten, neyin kalpten geldiğini söylemek neredeyse imkânsızdır." Gözleri onunkileri aradı. "Bana gerçeği söyle,

Ead. Dün gece benimle yatmak kendi tercihin miydi, yoksa r tbemden dolayı kendini buna mecbur mu hissettin?"

Saçları omuzlarına d k lm    . Ead yumu adı.

"Aptal," dedi. "Ne sen ne de bir ba kas  beni buna zorlayamaz. Sana her zaman doğruyu söylemedim mi?"

Sabran buna gülümsedi. "Hem de çok fazla," dedi. "Bunu yapan tek kişi sensin."

Ead onun aln n  öpmek için eğildi, ama bunu yapamadan Sabran onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve ayırık dudaklarını onunkilere bastırdı. Sonunda ayrıldıklarında, Sabran   l g l  kadar nadir görülen gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Gel." Ead örtüyü onun omuzlarına örttü. "Bugün güneşin altında yürüdüğünü görmek isterdim."

Saray hayat  o sabah yeniden hareketlendi. Sabran, Ruhani Dükleri  zel Odası'na çağırdı. Onlara bedeni ve ruhu yara bere içinde olsa da hayatta olduğunu gösterecekti. Yeni askerlerin askere alınmasını ayarlayacak, paralı askerler tutacak ve daha iyi silahlar üretebilecekleri umuduyla mucitlere yaptığı yardımı artıracaktı. Yüksek Batılılar geri döndüğünde, Inys de onlara karşılık verecekti.

Ead'ın s yleyebildi i kadarıyla Ruhani Dükler henüz bir halef konusunu gündeme getirmemi lerdi ama bu sadece bir zaman meselesiydi. Artık geleceğe, Yscalın ve Drakon Ordusu'nu uyandırmak ve birleştirmek için hazır bekleyen iki Yüksek Batılı ile savaşa bakıyor olacaktardı. Ne bir varis vardı ne de varis olma  ansı.  simsiz Olan geliyordu.

Ead görevine geri döndü. Ama geceler Sabran içindi. Sırları onun içinde şarap gibiydi. Yata ın perdelerinin arkasındaiken, diğer her şey unutuluyordu.

Özel Oda'da Sabran virginal çalıyordu. Başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz d  ve zamanını ge irebilece i çok az şey vardı. Doktor Bourn en az bir yıl avlanmaya uygun olmayacağını söylemişti.

Ead yakınında oturmuş dinliyordu. Roslain ve Katryen onun yanında sessiz duruyor, i ne içine dalmı lardı. Halkı rahatlatmak için şehirde dağıtılmak üzere kraliyet ba  harfleriyle dikilmiş hediyeler hazırlıyorlardı.

"Majesteleri."

Başlar döndü. Beden Şövalyelerinden biri olan Sör Marke Birchen, bakır kaplama zırhıyla kapıda duruyordu.

"İyi akşamlar Sör Marke," dedi Sabran.

"Cesaret Düşesi bir görüşme talep etti Majesteleri. İmzanızı gerektiren devlet belgeleri var."

"Elbette."

Sabran ayağa kalktı. Bunu yaparken tehlikeli bir şekilde sallandı ve bakireleri yakaladı. "Majesteleri-" Sör Marke ona doğru yürümeye başladı ama en yakını olan Ead

onu çoktan sabitlemişti. Roslain ve Katryen koşarak onlara katıldılar.

"Sabran, iyi değil misin?" Roslain onun kaşlarını okşadı. "Doktor Bourn'u çağırayım."

"Huzur." Sabran bir elini karnına koydu ve nefes aldı. "Hanımlar, Majesteleri için bu belgeleri imzalamama izin verin ama soyunmama yardım etmek için saat on bire kadar geri gelin."

Roslain dudaklarını büzdü. "Döndüğümde Doktor Bourn'u getireceğim," dedi. "Sadece sana bakmasına izin ver, Sab, lütfen."

Sabran başıyla onayladı. Hepsi ayrılırken Ead arkasına baktı ve bakışları birbirine değdi. Çoğu gün, Huzur Odası saray mensuplarıyla dolup taşar, hepsi de Sabran'a ricada bulunmak için gelmesini beklerdi. Sabran odalarına çekildiğinden beri olduğu gibi şimdi de sessizdi. Roslain büyükannesini ziyarete gitti, Katryen ise akşam yemeği için kendi odalarına döndü. Henüz acıkmamıştı ve onu endişesinden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Ead, Sabran hakkında Kraliyet Kütüphanesi'nde bir masa buldu.

Karanlık çökerken, günlerdir ilk kez ne yapacağını düşündü.

Chassar'a gerçeği söylemek zorundaydı. Eğer Sabran Inys'te bundan sonra olacaklar konusunda haklıysa, Ead'in onu korumak için burada kalması ve Chassar'a bizzat açıklaması gerekiyordu. Uzun uzun düşündükten sonra bir mum yaktı, tüy kalemini batırdı ve yazdı:

Ascalon'dan, Inys Krallığı, Zeedeur

Gümrük Binası yoluyla Sonbahar

Sonu, MS 1005

Ekselansları,

Senden haber almayalı çok uzun zaman oldu. Şüphesiz Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma için yaptığınız gayretli çalışmalarla meşgulsünüzdür. Yakında Inys'i tekrar ziyaret edecek misiniz?

Güvenilir dostunuz ve en mütevazı vasiniz, Ead

Duryan

Mektubu Büyükelçi Uq-Ispad'a gönderdi. Onun nazik bir sorusu koğuş.

Posta Müdürü'nün ofisi kütüphanenin bitişiğindeydi. Ead orayı terk edilmiş buldu. Mektubu tasnif edilmek üzere bir kutuya yerleştirdi ve kuşla postalanması için yeterli miktarda para ekledi. Combe mektubun şüpheli kelimeler içermediğine karar verirse, bir kuş mektubu Zeedeur'a, diğeri de Brygstad'daki Mektup Ofisi'ne götürecekti. Daha sonra Güvercinlerin Yeri'ne gidecek ve son olarak da bir postacıyla çölü geçecekti.

Chassar kış ortasında çağrısını alacaktı. Başrahibe bu isteği duyduğunda pek memnun olmayacaktı ama tehlikeyi öğrendiğinde anlayışla karşılayacaktı.

Ead Kraliyet Kütüphanesi'nden çıktığında hava kararmıştı, tam da Sör Tharian Lintley içeri girerken.

"Hanımefendi Duryan." Başını eğdi. "İyi akşamlar. Sizi burada bulmayı umuyordum."

"Kaptan Lintley." Ead jeste karşılık verdi. "Nasılsınız?"

"Yeterince iyi," dedi ama kaşlarının arasında bir endişe çentiği vardı. "Rahatsız ettiğim için beni bağışla Ead, ama Lord Seyton Combe seni ona götürmemi istedi."

"Lord Seyton." Kalbi hızla çarpıyordu. "Majesteleri saat on birde kraliyet dairesine dönmemi istemişti."

"Majesteleri gece için çoktan emekliye ayrıldı. Doktor Bourn'un emirleri." Lintley ona alaycı bir bakış attı. "Ve ... şey, bunun bir rica olduğunu sanmıyorum."

Elbette. Gece Şahini ricada bulunmazdı.

"Pekâlâ," dedi Ead ve gülümsemeye zorladı. "Önden buyurun."

37

Batı

Baş Sekreter, Konsey Odası'nın altındaki katta düzenli bir çalışma odası tutuyordu. Bazıları buna "in" diyordu ama oda sıradanlığıyla neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu. Combe'un atalarının evi olan Strathurn Kalesi'ndeki i h t i ş a m d a n çok uzaktı.

Odaya giden koridor hizmetlilerle doluydu. Hepsi de Nezaket Şövalyesi'nin broşunu takıyordu ve üzerlerinde onun soyunun hizmetkârları olduklarını gösteren kanatlar vardı.

"Bayan Ead Duryan, Majesteleri." Lintley eğildi. "Yatak Odasının Leydisi."

Ead reverans yaptı.

"Teşekkür ederim, Sör Tharian." Combe bir masada yazı yazıyordu. "Hepsi bu kadar."

Lintley kapıyı arkasından kapattı. Combe başını kaldırıp Ead'e baktı ve gözlüklerini çıkardı.

Bir kütük ateşe düşene kadar sessizlik devam etti.

"Bayan Duryan," dedi Combe, "Kraliçe Sabran'ın artık Yatak Odası Leydisi olarak hizmetinize ihtiyaç duymadığını üzülerek bildirmek isterim. Lord Chamberlain sizi Üst Haneden resmen azletti ve ilgili ayrıcalıklarını iptal etti."

Kadının boynu diken diken oldu.

"Majesteleri," dedi, "Majestelerini gücendirdiğimin farkında değildim."

Combe gülümsemeye başladı. "Gelin bakalım, Bayan Duryan," dedi. "Seni görüyorum. Ne kadar zeki olduğunuzu ve benden ne kadar nefret ettiğinizi. Neden burada olduğunu biliyorsun." Kadın bir şey söylemeyince devam etti: "Bu öğleden sonra bir rapor aldım. Dün gece Büyük Yatak Odası'nda uygunsuz bir şekilde soyunmuşsunuz. Tıpkı Majesteleri gibi."

Bacaklarındaki his azalsa da Ead soğukkanlılığını korudu. "Bunu kim rapor etti?" diye sordu.

"Her odada gözlerim var. Kraliyet dairelerinde bile," dedi Combe. "Kendini Majesteleri'ne adanmış olan Beden Şövalyeleri'nden biri yine de bana rapor veriyor."

Ead gözlerini kapattı. Sabran'ın etkisiyle o kadar sarhoş olmuştu ki tedbiri elden bırakmıştı.

"Söyle bana Combe," dedi, "onun yatağında ne olduğunun senin için ne önemi olabilir ki?"

"Çünkü onun yatağı bu diyarın istikrarıdır. Ya da bu istikrarın bozulması. Onun yatağı, Bayan Duryan, Inys ile kaos arasında duran tek şey."

Ead ona dik dik baktı.

"Majesteleri yeniden evlenmeli. Inys'i kurtaracak varise gebe kalmaya çalıştığı izlenimini vermek için," diye devam etti Combe. "Bu ona tahtta daha uzun yıllar kalmasını sağlayabilir. Bu nedenle, nedimelerini sevgili yapmayı göze alamaz."

"Sanırım Lord Arteloth'u bu şekilde çağırdınız," dedi Ead. "Gecenin köründe, Sabran uyurken."

"Şahsen değil. Benim adıma hareket eden sadık bir maiyetim olduğu için şanslıyım. Yine de," diye ekledi Combe alaycı bir tavırla, "gece düzenlemelerimle ilgili haberler çoğaldı. Saraydaki ismimin farkındayım."

"Sana yakışıyor."

Şömine yanında titreyerek yüzünün diğer tarafını gölgede bıraktı.

"Baş sekreter olarak geçirdiğim yıllar boyunca sarayı birçok kişiden kurtardım. Selefim gitmesini istediklerine para öderdi ama ben o kadar savurgan değilim. Sürgünlerimi kullanmayı tercih ediyorum. Onlar benim istihbaratçılarımla olurlar ve eğer ihtiyacım olanı sağarlarsa onları evlerine davet edebilirim. Hepimizin yararına olacak koşullar altında." Combe kalın boğumlu parmaklarını sıktı. "Ve böylece ağıma bana fısıldıyor."

"Ağın daha önce de yalanlar fısıldadı. Sabran'ı bedenen tanıdım," dedi Ead, "ama Loth hiç tanımadı."

Konuşurken bile çıkış yolunu hesaplamaya başladı. Sabran'a ulaşmak zorundaydı.

"Lord Arteloth farklıydı," diye kabul etti Combe. "Erdemli bir adamdı. Majestelerine sadıktı. Yapmak zorunda olduğum şey ilk kez bana acı veriyordu."

"Merhametimi eksik buluyorsam beni bağışlayın."

"Oh, merhamet beklemiyorum, hanımefendi. Kraliyetin gizli hançeri olan bizler, yani işkence ustaları, fare avcıları, casuslar ve cellatlar -sık sık almayın."

"Ama yine de," dedi Ead, "sen Nezaket Şövalyesi'nin soyundan geliyorsun. Bu size garip geliyor."

"Kesinlikle değil. Nezaketin saraydaki yüzünü korumasını sağlayan şey benim gölgelerdeki işim." Combe birkaç dakika onu izledi. "Sana dansta söylediklerimde ciddiydim. İçimde bir dostun vardı. Başkalarının üzerine basmadan yükselişinize ve kendinize yakışır şekilde davranmanıza hayran kaldım.

. . ama aşılmaması gereken bir çizgiyi aştın. Onunla olmaz." Neredeyse üzgün görünüyordu. "Keşke aksi olsaydı."

"Beni onun yanından uzaklaştırırsan, bunu anlayacaktır. Ve senden kurtulmak için bir yol bulacaktır."

"Umarım yanılıyorsunuzdur, Bayan Duryan, onun iyiliği için. Korkarım ki artık bir varis umudu kalmadığı için hükümdarlığının ne kadar kırılğan hale geldiğini yanlış değerlendiriyorsunuz." Combe onun bakışlarını tuttu. "Bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Bir hükümdar olarak nitelikleri ve hanedanının mirası için ona sadığım ama bazı Dük arkadaşlarım Spiritual onun o tahtta oturmasına razı olmayacaktır. Bir Berethnet kraliçesi olarak başlıca görevinde başarısız olduğu için değil."

Ead yüz ifadesini dikkatle boş tuttu ama göğsünde bir gümbürtü koptu. "Kim?"

"Ah, ilk kimin harekete geçeceği konusunda şüphelerim var. Önümüzdeki günlerde onun kalkanı olmak istiyorum," dedi Combe. "Ne yazık ki sen planlarımın bir parçası değilsin. Onları tehdit ediyorsun."

Belki de çatışmalar başlamadan önce benim ölmemi bile beklemeyecekler.

"Falden," dedi Combe daha yüksek sesle, "içeri gelir misin?" Kapı açıldı ve hizmetkârlarından biri içeri girdi. "Hanımefendi Duryan'ı arabaya kadar geçirme nezaketini gösterirseniz sevinirim."

"Evet, Majesteleri."

Adam Ead'i omzundan tuttu. Onu kapıya doğru yönlendirirken Combe, "Bekleyin Efendi Falden. Fikrimi değiştirdim." Yüzü ifadesizdi. "Öldürün onu."

Ead kaskatı kesildi. Hizmetkâr hemen onu saçlarından yakaladı ve çekerek boğazını kılıcına doğru açtı.

Ellerinde ısı alevlendi. Onu tutan kolu büktü ve bir uzuvlar karmaşası içinde hizmetli yerde acı içinde ağılıyordu, omzu eklem yerinden çıkmıştı.

"İşte," dedi Combe yumuşak bir sesle.

Hizmetli kolunu tutarak nefes nefese kaldı. Ead onun ellerine baktı. Bir tehdide tepki olarak, en derin rezervi olan siden'ının sonuncusu da yüzeye çıkmaya zorlanmıştı.

"Leydi Truyde bir süre önce senin büyücülüğün hakkında söylentiler yaydı." Combe parmak uçlarındaki parıltıyı içine çekti. "Elbette onları görmezden geldim. Genç bir saray mensubunun kıskanç kininden başka bir şey değıldi. Sonra pusu sırasında kılıçlarla olan *ilginç* becerinizi duydum."

"Kendimi Kraliçe Sabran'ı korumak için eğittim," dedi Ead, dışarıdan sakın görünüyordu ama kanı çekilmıştı.

"Anlıyorum." Combe burnunun içinden iç çekti. "Sen gecenin bekçisisin."

Gerçek doğasını ortaya çıkarmıştı. Bundan geri dönüş olamazdı.

"Ben büyüye inanmam, Bayan Duryan. Belki de ellerinizdeki simyadır. İnandığım şey, iddia ettiğiniz gibi buraya asla Kraliçe Sabran'a hizmet etme arzusuyla gelmediğiniz. Büyük ihtimalle Büyükelçi uq-Ispad sizi buraya casus olarak yerleştirdi. Seni saraydan uzağı göndermem için daha da büyük bir neden."

Ead ona doğru bir adım attı. Gece Şahini kımıldamadı ya da ürkmedi.

"Merak ettim de," dedi Ead, sesi alçaktı, "acaba Kupa Taşıyıcısı sen misin? Lievelyn'le evlenmesi için onu korkutmak üzere o canileri sen ayarladıysan. Eğer bu yüzden benden kurtulmak istiyorsan. Onun koruyucusu. Ne de olsa bir bardak taşıyıcısı, tacın her an şarabı zehirleyebilecek güvenilir bir hizmetkârından başka nedir ki?"

Combe ağır bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bütün kötülüklerin suçunu benim üzerime yıkmak senin için ne kadar kolay olurdu," diye mırıldandı. "Kupa Taşıyıcısı çok yakında, Bayan Duryan. Bundan hiç şüphem yok. Ama ben sadece Gece Şahini'yim." Arkasına yaslandı. "Sarayın kapısında bir araba bekliyor."

"Peki beni nereye götüreceksin?"

"Gözümü senden ayırmayacağım bir yere. Parçaların nereye düştüğünü görene kadar," dedi. "Virtudom'daki en büyük sırrı biliyorsun. Dilinin tek bir hareketi Inys'i dize getirebilir."

"Yani beni hapsederek susturacaksın." Ead durakladı. "Yoksa benden daha kalıcı bir şekilde kurtulmak mı istiyorsun?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Beni yaraladın. Cinayet nazik bir davranış değildir."

Onu ne Sabran'ın ne de Tarikat'ın bulamayacağı bir yerde tutacaktı. O arabaya binemezdi, yoksa bir daha asla gün ışığını göremezdi.

Bu kez, birçok çift el onun üzerindeydi. Onu dışarı çıkarırlarken parmaklarındaki ışık azaldı.

Combe'un onu kilitlemesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ya da onu sırtından bıçaklayarak öldürmesine. Alabastrine Kulesi'nden çıktıklarında bir elini pelerinin altına soktu ve kollarının bağını çözdü. Hizmetliler onu sarayın kapılarına doğru yürüttüler.

Bir ok kadar hızlıydı, kollarını cüppesinden kurtardı. Hizmetkârlar onu yakalayamadan, en yakın duvardan atlayarak Özel Bahçe'ye girdi. Şaşkınlık çığlıkları yükseldi.

Kalbi kaburgalarını dövüyordu. Üstünde bir pencere açıktı. Kraliçe Kulesi düz duvarlıydı, tırmanmak imkânsızdı ama ağaç sarmaşıkları onun ağırlığını taşıyacak kadar kalındı. Ead ayağını düğümlü bir sarmaşığa taktı.

Yukarı çıkarken rüzgâr saçlarını gözlerine doğru savurdu. Ağaç sarmaşıkları karanlık bir şekilde gıcırdadı. Parmaklarının arasından ince bir sarmaşık koptu ve karnı sıkıştı ama yeni bir tutamak kaptı ve ilerlemeye devam etti. Sonunda açık pencereden kayarak sessizce yere indi.

İssız koridorlara. Merdivenlerden kraliyet dairelerine çıktı. Karanlık Huzur Odası'nın dışında siyah tabardlar giymiş bir sıra silahlı muhafız duruyordu. Her bir tabardın üzerinde Adalet Düşesi'nin ikiz kadehleri işlenmişti.

"Kraliçeyi görmek istiyorum," dedi Ead nefes nefese. "Derhal."

Bir kadın, "Majesteleri yatakta, Bayan Duryan ve gece nöbeti başladı," diye cevap verdi.

"Leydi Roslain, o zaman."

"Büyük Yatak Odası'nın kapıları kilitli," diye sert bir cevap geldi, "ve sabaha kadar da açılmayacak."

"Kraliçeyi görmeliyim," diye araya girdi Ead, sinirli bir şekilde. "Bu son derece önemli bir mesele."

Hizmetkârlar birbirlerine bakiştılar. Sonunda içlerinden biri, gözle görülür bir şekilde sinirlenerek bir mum aldı ve karanlığa doğru yürüdü.

Kalbi küt küt atan Ead nefesini topladı. Sabran'a ne söyleyeceğini pek bilmiyordu. Sadece Combe'un ne yaptığından onu haberdar etmesi gerektiğini söyleyecekti.

Gözleri kan çanağına dönmüş Roslain yatağının içinde belirdi. Örgüsünden saç telleri kaçmıştı.

"Ead," dedi, sesi sabırsızlıkla gerilmişti, "sorun nedir?"

"Sabran'ı görmem gerek."

Roslain dudaklarını büzerek onu kenara çekti.

"Majestelerinin ateşi var." Yüzü asıktı. "Doktor Bourn yatak istirahatının bunu çözeceğini söylüyor ama büyükannem iyileşene kadar ek koruma için hizmetkârlarını buraya yerleştirdi. Ben ona bakmak için kalacağım."

"Ona söylemelisin." Ead onun kolunu kavradı. "Roslain, Combe beni sürgüne gönderiyor. Yapman gereken-"

"Bayan Duryan!"

Roslain irkildi. Kanatlı kitabı taşıyan muhafızlar koridorun sonundaydı ve başlarında iki Beden Şövalyesi vardı.

"Yakalayın onu," diye bağırdı Sör Marke Birchen. "Ead Duryan, tutuklusun. Derhal durun!"

Ead en yakındaki kapıyı hızla açtı ve gecenin içine doğru koşmaya başladı.

"Ead," diye bağırdı Roslain arkasından, dehşete kapılmıştı. "Sör Marke, bunun anlamı nedir?"

Bir dizi balkon Ead'i başka bir açık kapıya götürdü. Koridorlarda körlemesine koştu, ta ki Tallys'in bir köşede çömelmiş, muhallebili tart yediği Özel Mutfak'ın kapısına çarpana kadar. Ead içeri daldığında nefesi kesildi.

"Bayan Duryan." Korkmuş görünüyordu. "Hanımefendi, ben sadece-" Ead bir parmağını dudaklarına götürdü. "Tallys," dedi, "bir çıkış yolu var mı?"

Scullion hemen başını salladı. Ead'in elinden tuttu ve onu bir örtünün arkasına gizlenmiş küçük bir kapıya götürdü.

"Bu taraftan. Hizmetkâr Merdiveni," diye fısıldadı. "Sonsuza dek mi gidiyorsun?" "Şimdilik," dedi Ead.

"Neden?"

"Sana söyleyemem çocuğum." Ead onun gözlerinin içine baktı. "Beni gördüğünü kimseye söyleme. Bir hanımefendi olarak şerefine üzerine yemin et, Tallys."

Tallys yutkundu. "Yemin ederim."

Dışarıda ayak sesleri. Ead kapıya doğru eğildi ve Tallys kapıyı arkasından sürgüledi.

Aceleyle merdivenden aşağı indi. Saraydan ayrılacaksa bir ata ve kılık değiştirmeye ihtiyacı olacaktı. Bunları ona verebilecek tek bir kişi kalmıştı.

Margret Beck odasında geceliğiyle oturuyordu. Ead içeri girdiğinde soluk soluğa başını kaldırdı.

"Bunun anlamı ne-" Ayağa kalktı. "Ead?"

Ead kapıyı arkasından kapattı. "Meg, hiç zamanım yok. Ben-"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz metalik bir kapı sesi duyuldu; bu ses bir eldivenin kılıfına geçirilmiş muştaların sesiydi.

"Leydi Margret." Kapı çalındı. "Leydi Margret, ben Beden Şövalyeleri'nden Dame Joan Dale." Bir kapı daha çalındı. "Leydim, acil bir iş için geldim. Kapıyı açın."

Margret, Ead'e yapılmamış yatağını işaret etti. Ead kendini yatağın altına itti ve örtünün arkasına düşmesine izin verdi. Margret'in kaldırım taşları üzerinde yürüdüğünü duydu.

"Bağışlayın beni, Dame Joan. Uyuyordum." Sesi yavaş ve boğuktu. "Bir sorun mu var?"

"Leydi Margret, Baş Sekreter Bayan Ead Duryan'ın tutuklanmasını emretti. Onu gördünüz mü?"

"Ead mi?" Margret sersemlemiş gibi yatağın üzerine oturdu. "Bu imkânsız. Hangi gerekçeyle?"

Kusursuz bir oyuncuydu. Sesi şaşkınlık ve inançsızlık arasında gidip geliyordu.

"Bu konuda sizinle daha fazla konuşma yetkim yok." Zırhlı ayaklar odayı geçti. "Eğer Bayan Duryan'ı görürseniz, hemen alarmı çalın."

"Elbette."

Beden Şövalyesi kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Margret sürgüyü kaydırды ve Ead'i yatağın altından çekip çıkarmadan önce perdeleri çekti.

"Ead," diye fısıldadı, "ne yaptın sen?" "Sabran'a çok yaklaştım. Tıpkı Loth gibi."

"Hayır." Margret ona baktı. "Bu sarayda çok *dikkatli* adım atardın, Ead-"

"Biliyorum. Beni affet." Mumları söndürdü ve perdelerin arasından bir göz attı. Muhafızlar ve silahlı askerler bahçenin her yerindeydi. "Meg, yardımına ihtiyacım var. Ersyr'e dönmeliyim, yoksa Combe beni öldürecek."

"Buna cesaret edemez."

"Saraydan canlı çıkmama izin veremez. Bilmeden-" Ead tekrar onunla yüzleşti. "Hakkımda benden şüphe etmene neden olacak şeyler duyacaksın ama kraliçeyi sevdiğimi bilmelisin. Ve onun büyük bir tehlike altında olduğuna eminim."

"Kupa Taşıyıcısı'ndan mı?"

"Ve kendi Ruhani Düklerinden. Sanırım ona karşı harekete geçmek istiyorlar," dedi Ead. "Combe'un da bu işte parmağı olduğuna eminim. Sabran'a göz kulak *olmalısın* Meg. Ona yakın dur."

Margret onun yüzünü inceledi. "Sen dönene kadar mı?"

Ead onun beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştı. Margret'e şimdi vereceği herhangi bir sözü tutamayabilirdi.

"Ben dönene kadar," dedi sonunda.

Bu Margret'i sinirlendirmiş gibiydi. Çenesini tutarak prese gitti ve yatağın üzerine yün bir pelerin, fırfırlı bir gömlek ve bir eteklik attı. "Bu kıyafetlerle fazla uzağa gidemezsin," dedi. "Aynı boyda olduğumuz için şanslıyız."

Ead, Margret Beck için Anne'ye teşekkür ederek soyundu ve yeni giysilerini giydi. Pelerin bağlandıktan ve kapüşon takıldıktan sonra Margret onu kapıya kadar götürdü.

"Alt katta Leydi Brilda Glade'in bir tablosu var. Arkasında nöbetçi kulübesine çıkan bir merdiven var. Oradan Özel Bahçe'nin etrafından dolaşarak ahırlara ulaşabilirsiniz. Valour'u al."

Bu at onun gururu ve neşesiydi. "Meg," dedi Ead onun ellerini tutarak, "bana yardım ettiğini bilecekler."

"Öyle olsun." Ead'e ipek bir kese uzattı. "Al bakalım. Zeedeur'a gitmene yetecek kadar."

"Bu iyiliğini unutmayacağım Margret."

Margret ona öyle sıkı sarıldı ki Ead nefes alamadı. "Bunun pek mümkün olmadığını biliyorum," dedi kalın bir sesle, "ama yolda Loth'la karşılaşırsan -"

"Biliyorum."

"Seni öz kardeşim gibi seviyorum, Ead Duryan. Tekrar buluşacağız." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Aziz seninle olsun."

"Aziz falan tanımıyorum," dedi Ead dürüstçe ve arkadaşının şaşkınlığını gördü, "ama senin hayır duanı alıyorum, Meg."

Odadan çıktı ve muhafızlardan kaçarak koridorlarda aceleyle ilerledi. Portreyi bulduğunda merdivenlerden indi ve sonunda bir pencere olan bir geçide çıktı. Pencereden hızla geçip gecenin içine daldı.

Kraliyet Mews'un içinde her yer karanlıktı. Yirminci yaş gününde babasının Margret'e hediye ettiği Valour, saraydaki tüm binicileri kıskandırıyordu. Ahır on sekiz el dolduruyordu. Ead eldivenli elini kan rengi ceketinin üzerine koydu.

Valour onu eyerlerken homurdandı. Söylentiler doğruysa, Sabran'ın atlarını bile geride bırakabilirdi.

Ead çizmesini üzenkiye geçirdi, ata bindi ve dizginleri çekti. Valour hemen ahırından çıktı ve açık kapılardan içeri daldı. Ead çılgılığı duymadan önce Ascalon Sarayı'nın kapılarına varmışlardı ve o zamana kadar onu yakalamak mümkün değildi. Arkasından oklar yağıyordu. Valour kişnedi ama ona Selinyi dilinde fısıldayarak devam etmesi için teşvik etti.

Okçular geri çekilirken, Ead sekiz yıl boyunca hapishanesi ve evi olan yere baktı. Loth ve Margret'le, arkadaş olmayı beklemediği iki insanla tanıştığı yere. Aldatan'ın tohumuna bakmak için büyüdüğü yer.

Muhafızlar peşinden geldi. Bir hayaletin peşindeydiler, çünkü Ead Duryan artık yoktu.

Altı gün altı gece boyunca karla karışık yağmurda at sürdü, sadece Valour'u dinlendirmek için durdu. Müjdecilerin önünde kalmalıydı. Eğer Combe'un istediği gibi olsaydı, onun kaçışını çoktan haber almış olurlardı.

Güney Geçidi'ni kullanmak yerine köy yollarından ve tarlalardan geçti. Dördüncü gün kar yeniden başladı. Yolculuğu onu, Lord ve Leydi Honeybrook'un Dulcet Sarayı'nda oturdukları Downs'un bereketli topraklarından geçirerek Crow Coppice kasabasına götürdü. Karanlıkta yola dönmeden önce Valour'u suladı ve şarap tulumunu doldurdu.

Sabran'dan başka her şeye odaklanmıştı ama en hızlı sürüş bile düşüncelerin avlanması için yer bırakıyordu. Şimdi hasta olduğu için daha da savunmasızdı.

daha önce olduğundan daha fazla.

Ead iğdiş edilmiş atı bir çiftlik arazisinden geçirirken kendi aptallığına lanet okudu. Inysh sarayı onun kalbini yumuşatmıştı.

Sabran'la nasıl olduğunu Başrahibe'ye anlatamazdı. Chassar bile anlamayabilirdi. Kendisi bile anlamakta zorlanıyordu. Tek bildiği Sabran'ı Ruhani Düklerin merhametine bırakamayacağıydı.

Yedinci günün şafağı söktüğünde, deniz ufku çürütüyordu. Eğitimsiz bir göz için uçurumlar basitçe düşüyor, kara sorunsuzca suya gömülüyordu. Bu manzaraya bakıp da aralarında bir şehir olduğunu hayal etmek mümkün değildi.

Bugün, duman varlığını ele veriyordu. Kalın, kara bir bulut gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Ead uzun bir süre izledi. Bu baca dumanından daha fazlasıydı. Kayalıkların kenarına kadar at sürdü ve aşağıdaki çatıları inceledi.

"Gel, Valour," diye mırıldandı ve attan indi. Onu ilk basamaklara kadar götürdü.

Perchling darmadağınktı. Parke taşları kanla kaplanmıştı. Kemik kömürü ve erimiş et, rüzgârda yağlanıyordu. Yaşayanlar sevdiklerinden geriye kalanlar için ağlıyor ya da şaşkınlık içinde duruyordu. Kimse Ead'e aldırış etmiyordu.

Esmer bir kadın bir fırının kalıntılarının önünde oturuyordu. "Sen oradaki," dedi Ead ona. "Ne oldu burada?"

Kadın titriyordu. "Gece geldiler. Yüksek Batılıların hizmetkârları," diye fısıldadı kadın. "Savaş makineleri onları uzaklaştırdı, ama bunu yapmadan önce değil..." Bir damla gözyaşı çenesine damladı. "Yıl bitmeden başka bir Çağların Kederi olacak."

Ead onun duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," dedi.

Valour'u merdivenlerden sahile indirdi. Mancınıklar ve diğer toprak kumların üzerinde enkaz halinde yatıyordu. Tüten cesetler oraya buraya saçılmıştı; askerler ve wyrmler, ölümden bile sonsuz bir savaşa tutuşmuşlardı. Cockatriceler ve basiliskler grotesk kıvrımlar içinde etrafa saçılmıştı, dilleri sallanıyor, gözleri martılar tarafından gaganıyordu. Ead iğdişin yanında yürüdü.

"Sus," dedi kısarak viyakladığında. "Sus, Valour. Ölüler yataklarını bu kumun üzerine yapmışlar."

Görünüşe bakılırsa, bu saldırıya katılan tüm Drakonik yaratıklar ya savaş makineleri ya da kılıç tarafından öldürülmüştü. Sabran bunu yakında öğrenecekti. Donanmasının Inys'in dört bir yanındaki limanlarda konuşlanmış olması onun için bir şanstı, yoksa tüm filo yanabilirdi.

Ead sahili geçti. Rüzgâr k a p ü ş o n u n d a n aşağı doğru esiyor, alındaki teri serinletiyordu. Perchling normalde gemilerle dolu olurdu ama her biri ateşe verilmişti. Sağlam olanların denize açılabilmeleri için elden geçirilmeleri gerekiyordu. Sadece bir sandal el değmemiş görünüyordu.

"Kayıp mı oldun?"

Ne olduğunu anlamadan bir bıçak eline geçti ve fırlatmaya hazırlanarak döndü. Bir kadın ellerini kaldırdı.

"Sakin ol." Geniş kenarlı bir şapka takıyordu.

"Sakin ol." "Kimsin sen, Yscal?"

"Estina Melaugo. *Rose Eternal*'dan." Kadın bir kaşını kaldırdı. "Bir gemiye binmek için biraz geç kaldınız."

"Anlıyorum. Sanırım tekne sizin." "Öyle."

"Beni götüreceksin mi?" Ead bıçağını kınına soktu. "Zeedeur'a gitmek istiyorum." Melaugo ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Sana nasıl hitap edebilirim?"

"Meg."

"Meg." Gülümsemesinden bunun bir takma ad olduğunu çok iyi bildiği anlaşıyordu. "Kirli pelerininin anladığım kadarıyla birkaç gündür çok sıkı at sürüyorsun. Görünüşüne bakılırsa pek uyumamışsın da."

"Gece Şahini kelleni isteseydi çok sıkı at sürerdin."

Melaugo sırtarak ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu gösterdi. "Gece Şahini'nin bir başka düşmanı. Bize ödeme yapmaya başlamalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah, hiçbir şey." Melaugo ufku işaret etti. "Gemi orada bir yerde. Genelde güvenli geçiş için para beklerdim ama belki de gökyüzünde bu kadar çok wyrm varken hepimiz birbirimize karşı daha nazik olmalıyız."

"Bir korsan için yumuşak sözler."

"Korsanlık benim için bir seçimden çok zorunluluktan Meg." Melaugo Valour'a baktı. "O atı alamazsın."

"At," dedi Ead, "ben nereye gidersem oraya gider."

"Beni seni geride bırakmaya zorlama Meg." Ead elini Valour'un üzerinde tutmaya devam edince Melaugo kollarını kavuşturdu ve iç çekti. "Gemiye getirmek zorunda kalacağız. Senin için olmasa bile kaptan bunun için tazminat isteyecektir."

Ead çantayı ona fırlattı. Inysh parası Güney'de işe yaramazdı. "Sadaka kabul etmiyorum korsan," dedi.

Mentendon'a varmak uzun sürmeyecekti. Ead ranzasına uzandı ve uyumaya çalıştı. Uyuduğunda, Sabran ve meçhul Kupa Taşıyıcısı ile ilgili huzursuz rüyalar görüyordu. Uyuyamadığında ise güverteye çıktı ve yelkenlerin üzerindeki kristal yıldızlara bakarak zihnini sakinleştirmelerine izin verdi.

Kaptan Gian Harlowe piposunu tüttürmek için kamarasından çıktı. Söylentilere göre bu adam Ana Kraliçe'yi seven adamdı. Koyu renk gözler, sert bir ağız, alnında ve yanaklarında lekeler. Sanki deniz rüzgârı tarafından oyulmuş gibi görünüyordu.

Bakışları gemide buluştu ve Harlowe başını salladı. Ead de ona karşılık verdi.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte gökyüzü bir kül tabakasına dönüşmüştü ve Zeedeur ufukta belirmişti. Burası Truyde'nin çocukluğunu geçirdiği, tehlikeli fikirlerini ilk kez tasarladığı yerdı. Aubrecht Lievelyn'in ölümü yıldızlara burada yazılmıştı.

Estina Melaugo pruvada Ead'e katıldı.

"Orada dikkatli ol," dedi. "Buradan Ersyr'e gitmek zorlu bir yolculuk ve o dağlarda wyrm'ler var."

"Hiçbir wyrm'den korkmuyorum." Ead başıyla onu onayladı. "Teşekkür ederim, Melaugo. Elveda." "Elveda, Meg." Melaugo şapkasının kenarını aşağı çekti ve uzakta. "İyi yolculuklar."

Deniz ve Hundert Nehri'nin çevrelediği Zeedeur Limanı bir ok başı şekline y d i . Kanallar, zarif evler ve karaağaçlarla kaplı kuzey mahallesine açılıyordu. Ead bu şehirden daha önce sadece bir kez, Chassar'la birlikte Inys'e doğru yelken açtıklarında geçmişti. Burada evler geleneksel Menteş tarzında, çan kuleli olarak inşa edilmişti. Liman Mabedi'nin çan kulesi şehrin kalbinden yukarı doğru uzanıyordu.

Bu, bir süre için göreceği son mabetti.

Valour'a bindi ve onu pazarların ve kitap satıcılarının yanından geçirerek, kendisini başkente götürecek tuzlu yola doğru mahmuzladı. Birkaç gün içinde Brygstad'da olacak, sonra da Ersyr'e doğru yola çıkacaktı; uzun zamandır kandırdığı saraydan çok uzaklara. Batı'dan.

Ve Sabran'dan.

III

Yaşamak İçin Bir Cadı

Ülkemizdeki defne ağaçlarının hepsi kurudu, Ve
göktaşları cennetin sabit yıldızlarını korkutuyor.

-William Shakespeare

Doğu

Her sabah gün ağarırken bir an gümbür gümbür çalardı. Bunu duyan Tüy Adası'nın bilginleri yataklarını katlar ve hamama giderlerdi. Yıkandıktan sonra birlikte yemek yerler ve sonra, yaşıllar uyanmadan önce, dua etmek ve düşünmek için bir saat geçirirlerdi. Bu saat onun günün en sevdiği zamanıydı.

Büyük Kwiriki'nin görüntüsünün önünde diz çöktü. Su, yeraltı mağarasının duvarlarından aşığı süzülüyor ve bir havuza damlıyordu. Karanlıktan sadece bir fener korunuyordu.

Büyük Yaşı'nın bu heykeli daha önce Seiiki'de dua ettiklerine benzemiyordu. Bu heykel onu yaşıamı boyunca aldığı bazı şekillerin parçalarıyla gösteriyordu: bir geyiğin boynuzları, bir kuşun pençeleri ve bir yılanın kuyruğu.

Tané'nin kayaya çarpan demir bir bacağın sesini duyması için biraz zaman geçmesi gerekti. Ayağa kalktığında mağaranın girişinde duran Bilge Yaşı Vara'yı gördü.

"Bilge Tané." Başıını eğdi. "Düşüncelerinizi rahatsız ettiğim için beni bağışılayın."

O da karşıılığında eğildi.

Yaşı Vara, Vane Hall sakinlerinin çoğu tarafından eksantrik bir tip olarak görülüyordu. Yıpranmış kahverengi teni ve gözlerinin etrafında karga ayak izleri olan zayıf bir adam, onun için her zaman bir gülümsemesi ve güzel bir sözü vardı. Onun şefi

Görevi depoyu korumak ve yönetmekti, ancak ihtiyaç duyulduğunda şifacı olarak da görev yapıyordu.

"Bu sabah depoda bana katılırsanız onur duyarım," dedi. "Senin işlerinle başka biri ilgilenecek. Ve lütfen," diye ekledi, "acele etme."

Tané tereddüt etti. "Depoya girmeye iznim yok." "Ama bugün girebilirsin."

Tané cevap veremedi adam gitmişti. Yavaşça tekrar diz çöktü.

Bu mağara kendini unutabildiği tek yerdi. Bir şelalenin arkasında, adanın bu tarafındaki Seiikinese bilginleri arasında paylaşılan bir bal peteği mağarasından **b i r i y d i .**

Tütsüyü yaydı ve heykelin önünde eğildi. Mücevher gözleri ona **p a r l ı y o r d u .**

Basamakların tepesinde gün ışığına çıktı. Gökyüzü ağartılmamış ipek sarısıydı. Basamak taşları üzerinde yalınayak ilerledi.

Tüy Adası, ıssız ve engebeli, her yerden uzakta uzanıyordu. Sarp uçurum yüzleri ve her zaman var olan bulut örtüsü, yaklaşmaya cesaret eden herhangi bir gemiye heybetli bir cephe sunuyordu. Taşlı sahilllerinde yılanlar tembellik ederdi. Doğu'nun dört bir yanından gelen insanlara ve Yaşlıların Yolu olarak adlandırılan adayı ikiye bölen vadinin dibinde dinlendiği söylenen büyük Kwiriki'nin kemiklerine ev sahipliği yapıyordu. Ayrıca, bir ejderha ölümünden uzun süre sonra bile su çekmeye devam ettiği için kemiklerinin adayı sisle kapladığı söylenirdi. Seiiki'nin bu kadar sisli olmasının nedeni buydu.

Seiiki.

Windward Hall kuzeydeki Quill Burnu'nda yer alırken, daha küçük olan ve Tané'nin yerleştirildiği Vane Hall, ormanla çevrili, çoktan ölmüş bir yanardağın üzerindeydi. Hemen arkasında bir zamanlar lavların aktığı buz mağaraları vardı. İnziva yerleri arasında gidip gelmek için vadinin karşısındaki çürük bir köprüden geçmek gerekiyordu.

Başka hiçbir yerleşim yeri yoktu. Bilginler denizin enginliğinde yapayalnızdı.

İnziva yeri bir bilgi bulmaca kutusuydu. Her yeni bilgelik parçası bir öncekinin anlaşılmasıyla kazanılırdı. İnzivaya çekilen Tané ilk olarak ateş ve su hakkında bilgi edinmişti. Kanatlı iblislerin elementi olan ateş, sürekli beslenmeyi gerektiriyordu. Savaşın, açgözlülüğün ve intikamın elementiydi; daima aç, asla tatmin olmazdı.

Suyun var olmak için kömüre ya da ıraya ihtiyaı yoktu. Kendini her yere göre ekillendirebilirdi. Eti ve toprağı besler ve karşılığında hiçbir şey istemezdi. Bu yüzden Doğı'nun ejderhaları, yağmurun, gölün ve denizin efendileri, ateş püskürtenlere karşı her zaman zafer kazanırlardı. Okyanus dünyayı yuttuğunda ve insanoğlu sulara gömüldüğünde, onlar yine de varlıklarını sürdürecektlerdi.

Bir balık şahini nehirden bir acı balık kaptı. Soğuk bir rüzgâr ağaçların arasından süzüldü. Sonbahar Ejderhası yakında uykusuna dönecek ve Kış Ejderhası on ikinci gölde uyanacaktı.

İnziva yerine geri dönen çatılı geçide adımını atan Tané, Ginura'dan ayrılmadan önce kısacık kestirdiğı saçlarının üzerine, köprücük kemiklerini sıyracak şekilde kumaş kapüşonunu sardı. Miduchi Tané'nin uzun saçları vardı. Dönüştüğü hayaletin ise yoktu.

Düşündükten sonra genellikle yerleri süpürür, ormandan meyve toplamaya yardım eder, mezarları yapraklardan temizler ya da tavukları beslerdi. Tüy Adası'nda hizmetkâr yoktu, bu yüzden alimler ufak tefek işleri paylaşır, genç ve güçlü vücutlu olanlar en çok işi yapardı. Yaşlı Vara'nın ondan en önemli belgelerin saklandığı depoya gelmesini istemesi garipti.

Tüy Adası'na vardığında odasına çekilmiş ve günlerce orada yatmıştı. Ne bir lokma yemiş ne de tek kelime konuşmuştu. Ginura'da silahlarını elinden almışlardı, bu yüzden kendini içinde parçalamıştı. Tek istediğı, nefesi kesilene kadar rüyasının yasını tutmaktı.

Onu yeniden hayata döndüren kişi Yaşlı Vara'ydı. Açlıktan zayıf düştüğünde, onu gün ışığına çıkmaya ikna etmişti. Ona daha önce hiç görmediğı çiçekleri göstermişti. Ertesi gün onun için bir yemek hazırlamıştı ve kadın yemeğı dokunmayarak onu hayal kırıklığına uğratmak istememişti.

Artık diğerk akademisyenler ona Vane Hall'un Hayaleti diyorlardı. O da diğerkleri gibi yemek yiyebiliyor, çalışabiliyor ve okuyabiliyordu ama bakışları her zaman Susa'nın hâlâ yaşadığı bir dünyadaydı.

Tané yürüme yolundan çıktı ve depoya doğru ilerledi. Buraya genellikle sadece yaşlıların girmesine izin verilirdi. Basamaklara yaklaştığında Tüy Adası gürledi. Yere düştü ve başını örttü. Toprak sarsıntısı inziva yerini sarsarken, ani bir acıyla dişlerinin arasından tısladı.

Böğründeki düğüm bıçak gibi açılmıştı. Soğuk bir acı; çıplak teninde buz ısırığı, iç organlarında donma yanığı. Acı dalgaları içinden geçerken gözyaşları gözlerine hücum etti.

Bilincini kaybetmiş olmalı. Nazik bir ses onu geri çağırdı. "Tané." Kağıt kurusu eller kollarını tuttu. "Bilgin Tané, konuşabiliyor musun?"

Evet, demeye çalıştı ama ağzından bir şey çıkmadı.

Toprak sarsıntısı durmuştu. Ama acı dinmemişti. Yaşlı Vara onu kemikli kollarının arasına aldı. Bir çocuk gibi kaldırılmak onu üzmüştü ama acı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Onu deponun arkasındaki avluya götürdü ve balık havuzunun yanındaki taş bir banka oturttu. Kenarında bir çaydanlık bekliyordu.

"Bugün seni kayalıklarda yürüyüşe çıkaracaktım," dedi, "ama şimdi dinlenmeye ihtiyacın olduğunu görüyorum. Başka bir zaman." İkisi için de çay doldurdu. "Ağrın var mı?"

Göğüs kafesi buzla dolmuş gibiydi. "Eski bir yaralanma. Önemli bir şey değil, Yaşlı Vara." Sesi boğuktu. "Bu yer sarsıntıları artık çok sık geliyor."

"Evet. Sanki dünya eski ejderhalar gibi şeklini değiştirmek istiyor."

Büyük Nayimathun'la yaptığı konuşmaları düşündü. Nefes alış verişini düzene sokmaya çalışırken, Yaşlı Vara yanına oturdu.

"Depremlerden korkarım," diye itiraf etti. "Seiiki'de yaşarken, yer sallandığında annemle Basai'deki küçük evimizde toplanırdık ve aklımızı dağıtmak için birbirimize hikâyeler anlatırdık."

Tané gülümsemeye çalıştı. "Annemin de aynı şeyi yapıp yapmadığını hatırlamıyorum." O konuşurken yer tekrar sarsıldı.

"Peki," dedi Yaşlı Vara, "belki onun yerine ben size bir tane anlatabilirim. Geleneklere uygun olarak."

"Elbette."

Ona dumanı tüten bir fincan uzattı. Tané sessizce kabul etti.

"Büyük Keder'den önceki zamanlarda, bir ateş püskürten On İki Göl İmparatorluğu'na uçtu ve çiçekler ve yumuşak yağmurlar getiren Bahar Ejderhası'nın boğazındaki inciye kopardı. Kanatlı iblisler açgözlülükle hazine biriktirmekten başka bir şeyden hoşlanmazlar ve hiçbir hazine bir ejderha incisinden daha değerli değildir. Ağır yaralı olmasına rağmen Bahar Ejderi, kendilerinin de zarar görebileceği korkusuyla kimsenin hırsızın peşine düşmesini yasakladı ama bir kız gitmeye karar verdi. On iki yaşındaydı, küçük ve hızlıydı ve ayakları üzerinde o kadar hafifti ki kardeşleri ona Küçük Gölge Kız diyorlardı.

"Bahar Ejderhası incisi için yas tutarken, ülkenin üzerine hiç de doğal olmayan bir kış çöktü. Soğuk tenini yakmasına ve ayakkabısı olmamasına rağmen

Küçük Gölge-Kız, ateş püskürtenin hazinesini gömdüğü dağa doğru yürüdü. Canavar avlanmak için uzaktayken mağarasına girdi ve Bahar Ejderhası'nın incisini geri aldı."

Taşınması ağır bir hazine olmalıydı. En küçük ejderha incisi bir insan kafatası büyüklüğündeydi.

"Ateş püskürten ejderha tam inciye eline aldığı sırada geri döndü. Öfkeyle, inine girmeye cüret eden hırsıza çenesini kapattı ve kızın kalçasından bir parça et kopardı. Kız nehre daldı ve akıntı onu mağaradan uzaklaştırdı. İnciyle birlikte kaçtı ama kendini sudan çıkardığında yarasına dikiş atacak kimseyi bulamadı, çünkü kan insanların kızıl hastalığına yakalandığından korkmasına neden oldu."

Tané buhar dallarının arasından Yaşlı Vara'yı izledi. "Ona ne oldu?"

"Bahar Ejderhası'nın ayaklarının dibinde öldü. Çiçekler yeniden açarken ve güneş karları eritirken Bahar Ejderi, Küçük Gölge Kız'ın yüzdüğü nehre onun adının verileceğini ilan etti, çünkü çocuk onu kalbi olan inciyle yeniden buluşturmuştu. Hayaletinin nehrin kıyısında dolaşarak yolcuları koruduğu söylenir."

Tané daha önce sıradan bir insandan böylesine cesur bir hikâye duymamıştı.

"Bu hikâyeyi üzücü bulanlar var. Diğerleri ise bunu güzel bir fedakârlık örneği olarak görüyor," dedi Yaşlı Vara.

Yerde bir şok daha yaşandı ve Tané'nin içinden bir ses cevap verdi. Acıyı yüzünden uzak tutmaya çalıştı ama Yaşlı Vara'nın gözleri çok keskindi.

"Tané," dedi, "bu eski yarayı görebilir miyim?"

Tané tuniğini yarayı görebileceği kadar kaldırdı. Gün ışığında normalden daha belirgin görünüyordu.

"Bakabilir miyim?" Yaşlı Vara sordu. Tané başını sallayınca tek parmağıyla yara izine dokundu ve kaşlarını çattı. "Altında bir şişlik var."

Bir çakıl taşı kadar sertti. "Öğretmenim bunun ben çocukken olduğunu söyledi," dedi Tané. "Öğrenme Evleri'ne gelmeden önce."

"O zaman bir şey yapılıp yapılamayacağını görmek için hiç doktora gitmedin mi?" Başını salladı ve yara izini kapattı.

"Bence senin tarafını açmalıyız Tané," dedi Yaşlı Vara kararlı bir şekilde. "Bize bakan Seiikinli doktoru çağırayım. Bu tür büyümelerin çoğu zararsızdır, ancak bazen vücudu içten içe yiyip bitirebilirler. Senin de Küçük Gölge Kız gibi gereksiz yere ölmeni istemeyiz çocuğum."

"Gereksiz yere ölmedi," dedi Tané, bakışları boştu. "Son nefesiyle bir ejderhanın neşesini geri getirdi ve bunu yaparken dünyayı da geri getirdi. Bir hayatla yapılacak daha onurlu bir şey var mı?"

Güney

Kırk kişilik bir kervan çölde ilerliyordu. Gün batımının soluk ışığında kumlar parılıyordu.

Bir deveye binmiş olan Eadaz uq-Nāra gökyüzünün kızışmasını izliyordu. Teni koyu bir *kahverengiye* dönüşmüştü ve omuzlarına kadar kesilmiş saçlarını beyaz bir örtü örtüyordu.

Güvercinlerin Yeri'nde katıldığı kervan şimdi Burlah'ın kuzeyinde, Rumelabar'a doğru uzanan çöldeydi. Burlah, Nuram kabilelerinin bölgesiydi. Kervan, erzaklarını paylaşan ve wyrm'lerin dağların ötesine geçtiği konusunda uyarıda bulunan bazı tüccarlarla çoktan yollarını kesiştirmişti, şüphesiz Doğu'da başka bir Yüce Batılı görüldüğüne dair söylentilerden cesaret almışlardı.

Ead, Rauca'ya giderken Gömülü Şehir'de durmuştu. Wyrmların doğum yeri olan Dehşet Dağı, hatırladığı kadar korkunçtu ve gökyüzüne kırık bir kılıç gibi uzanıyordu. Bir ya da iki kez, yıkık sütunlar arasında yürürken, zirvesinde uzaktan gelen kanat titreşimlerini görmüştü. Yaşam beşiklerine akın eden Wyvern'ler.

Dağın gölgesinde bir zamanların büyük şehri Gulthaga'nın kalıntıları vardı. Yüzeyde kalan çok az şey, altındaki yapıyı gizliyordu.

İçeride bir yerlerde, Jannart utt Zeedeur bilginin peşinde sonunu getirmişti.

Ead, dünyayı dengeleyen kuyruklu yıldız Uzun Saçlı Yıldız hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için onu takip etmeyi düşünmüştü. Taşlaşmış külün altına girmek için kullandığı yolu bulmak için harabeleri didik didik etmişti. Saatler süren aramadan sonra, ancak sürünerek girebileceği genişlikte bir tünel gördüğünde vazgeçmek üzereydi. Bir kaya düşmesiyle tıkanmıştı.

Keşfetmenin pek bir anlamı yoktu. Ne de olsa hiçbir Gulthaganlı tanımıyordu ama Truyde'nin kehaneti kulağına bir kurt gibi kaçmıştı.

Güney'e dönüşünün ona yeniden hayat vereceğini düşünmüştü. Gerçekten de, Huzursuz Rüya Çölü'ne attığı ilk adım yeniden doğuş gibi gelmişti. Valour'u Harmur Geçidi'nde güvende bıraktıktan sonra, kumların arasından Rauca'ya doğru tek başına yürüdü. Şehri yeniden görmek gücünü tazelemişti ama kısa süre sonra Burlah'tan esen rüzgârlar gücünü alıp götürmüştü.

Teni çölün dokunuşunu unutmuştu. Artık tozlu bir gezginden başka bir şey değildi ve hafızası bir serap gibiydi. Bazı günler neredeyse Batı kraliçesinin sarayında hiç ince ipekler ve mücevherler giymediğine inanıyordu. Hiçbir zaman Ead Duryan olmadığına.

Bir akrep devesinin yanından hızla geçti. Diğer yolcular vakit geçirmek için şarkı söylüyorlardı. Ead sessizce dinledi. Ersyri'de birinin şarkı söylediğini duymayalı bir ömür olmuştu.

*Bir selvi ağacına tünemiş bir ötücü kuş,
Ve yalnız, evlenmek için bir eş aradı. "Dans et, dans
et," diye şarkı söyledi, "bu gece kum tepelerinde. "Gel,
gel aşkım, ikimiz de uçalım."*

Rumelabar hâlâ çok uzaktaydı. Acı gecelerin güneş k a d a r hızlı öldürebildiği kış mevsiminde kervanın Burlah'ı fethetmesi haftalar alacaktı. Chassar'ın Inys'ten ayrıldığına dair bir haber alıp almadığını merak ediyordu ki bunun Ersyr için diplomatik sonuçları olabilirdi.

"Nuram kampına doğru yola çıkacağız," diye seslendi kervanbaşı. "Fırtına yaklaşıyor."

Mesaj aşağıya d o ğ r u iletildi. Ead hayal kırıklığı içinde dizginleri daha sıkı tuttu. Burlah'ta bir fırtına eserken kaybedecek zamanı yoktu.

"Eadaz."

Eyerinde döndü. Bir deve daha onunkiyle aynı hizaya gelmişti. Ragab, bir çuval postayla güneye giden kır saçlı bir postacıydı.

"Bir kum fırtınası," dedi, derin sesi bezgindi. "Sanırım bu yolculuk hiç bitmeyecek."

Ead, seyahatlerinden ilginç hikâyelerle dolu olan ve bu geçişi neredeyse yüz kez yaptığını iddia eden Ragab'la yolculuk etmekten keyif alıyordu. Köyüne bir basilisk tarafından yapılan ve ailesini öldüren, bir gözünü kör eden ve her yerini yaralayan bir saldırıdan sağ kurtulmuştu. Diğer gezginler ona acıyarak bakıyordu.

Ead'e de acıyarak bakıyorlardı. Kadın bedeninde gezgin bir ruh olduğunu, dünyalar arasında sıkışıp kaldığını fısıldadıklarını duymuştu. Sadece Ragab yaklaşmaya cesaret edebilmişti.

"Burlah'ın ne kadar sert olduğunu unutmuşum," dedi Ead. "Ne kadar ıssız."

"Daha önce geçtin mi?"

"İki kez."

"Bu geçişi benim kadar çok kez yaptığınızda, o ıssızlıktaki güzelliği göreceksiniz. Yine de Ersyr'deki tüm çöllerimiz arasında," dedi, "en sevdiğim çöl her zaman Huzursuz Rüya Çölü olacaktır. Çocukken en sevdiğim hikâye, adını nasıl aldığıydı."

"Bu çok hüznü bir hikâye."

"Bana göre çok güzel. Bir aşk hikâyesi."

Ead eyer şişesine uzandı. "Bunu duymayalı uzun zaman oldu." Tıpayı çıkardı. "Belki bana anlatabilirsin?"

"Nasıl istersen," dedi Ragab. "Daha gidecek yolumuz var."

Kendisi içmeden önce Ragab'ın matarasından bir yudum almasına izin verdi. Ragab boğazını temizledi.

"Bir zamanlar halkı tarafından çok sevilen bir kral varmış. Rauca'da mavi camdan bir sarayda hüküm sürermiş. Dünyadaki her şeyden çok sevdiği gelini Kelebek Kraliçe genç yaşta ölmüş ve onun için acıyla yas tutmuş. Memurları onun yerine hüküm sürerken, o kendi yarattığı bir hapis haneye düşmüş, hor gördüğü zenginlikle çevrenmişti. Hiçbir mücevher ya da para ona kaybettiği kadını satın alamazdı. Ve böylece Melankolik Kral olarak tanındı.

"Bir gece, bir yıldır ilk kez kızıl ayı seyretmek için yatağından kalktı. Penceresinden aşağı baktığında, gözlerine inanamadı. Kraliçesi sarayın bahçesinde, onunla evlendiği gün giydiği kıyafetleri giymiş, onu kumların üzerinde yanına çağırıyordu. Gözleri gülüyordu ve ilk tanıştıklarında ona verdiği gülü tutuyordu. Kendini bir rüyada sanan kral, saraydan çıkıp şehre ve çöle doğru yürüdü; aç ve susuzdu.

bir cübbe, ayakkabıları bile yoktu. Yürüdü ve yürüdü, uzaktaki gölgeyi takip etti. Soğuk tenini sararken, susuzluktan halsiz düşerken ve gulyabaniler ayak izlerini takip ederken bile kendi kendine, *ben sadece rüya görüyorum*, dedi. *Ben sadece rüya görüyorum*. Aşkın peşinden yürüdü, ona ulaşacağını ve onunla bir gece daha geçireceğini biliyordu - en azından rüyasında - yatağında yalnız uyanmadan önce sadece bir gece daha."

Ead hikâyenin bir sonraki bölümünü hatırladı. İçinden bir ürperti geçti.

"Elbette," dedi Ragab, "Melankolik Kral hiç de rüya görmüyordu, ama bir serabı takip ediyordu. Çöl ona bir oyun oynamıştı. Orada öldü ve kemikleri kumda kayboldu. Ve çölün bir adı vardı." Devesi homurdandığında onu okşadı. "Aşk ve korku ruhlarımıza garip şeyler yapar. Getirdikleri rüyalar, bizi tuzlu suda sıırsıklam bırakan ve ölecekmişiz gibi nefes nefese bırakan rüyalar - bunlara huzursuz rüyalar diyoruz. Ve sadece bir gülün kokusu onları önleyebilir."

Bir yastığın arkasına saklanmış başka bir gülü hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

Kervan kampa tam da kum fırtınası ufukta belirirken varmıştı. Yolcular aceleyle ortadaki çadıra alındılar; Ead, Ragab'la birlikte minderlerin üzerine oturdu ve misafirlerine düşkün olan Nuramlar peynir ve tuzlu ekmeklerini paylaştılar. Ayrıca Ead'in geri çevirdiği bir su borusu da uzattılar. Ancak Ragab bunu memnuniyetle kabul etti.

"Bu gece hiçbirimiz iyi uyuyamayacağız." Kokulu bir duman üfledi. "Fırtına dindiğinde, benim hesabıma göre üç gün içinde Gaudaya Vahası'na varmış oluruz. Sonra önümüzde uzun bir yol uzanıyor."

Ead gözlerini aya dikti.

"Bu fırtınalar ne kadar sürüyor?" diye sordu Ragab'a.

Ragab başını salladı. "Söylemesi zor. Dakikalar, bir saat ya da daha fazla sürebilir."

Nuramlı bir kadın her ikisi için de tatlı pembe bir çay doldururken Ead parmaklarıyla gözleme yuvarlağını ikiye böldü. Çöl bile ona karşı komplo kurmuştu. Kervandan ayrılıp Chassar'a varana kadar at sürmek için yanıp tutuşuyordu ama o Melankolik Kral değildi. Korku onun aklını başından almasına izin vermezdi. Burlah'ı tek başına geçebileceğini düşünecek kadar gururlu değildi.

Diğer yolcular Drayasta'lı Mavi Cam Hırsız'ının hikâyesini dinlerken, o kıyafetlerindeki kumları temizledi ve dişlerini temizlemek için yumuşak bir dal çiğnedi, sonra bir örtünün arkasında uyuyacak bir yer buldu.

Nuramlar genellikle yıldızların altında uyurlardı ama şimdi tepelerinde bir kum fırtınası kükreken kendilerini çadırlarına kapatmışlardı. Yavaş yavaş göçebeler ve misafirleri çekilmeye başladı ve kandiller söndürüldü.

Ead kendini dokuma bir battaniyeyle örttü. Karanlık onu sarmaladı ve kendini Sabran'a geri dönmüş olarak hayal etti, bedeni onun dokunuşunu hatırlayarak ağrıyordu. Sonra Anne merhamet etti ve rüyasız bir uykuya daldı.

Bir *gümbürtü* onu uyandırdı.

Gözleri şak diye açıldı. Çadır etrafında titriyordu, ama kargaşanın altında, dışarıda bir şeyin sesini duyabiliyordu. Kendinden emin bir şey. Çantasından bir hançer çıkardı ve çöl gecesine adım attı.

Kum kampı kasıp kavuruyordu. Ead *pargh*'ını ağzının üzerine tuttu. Silueti gördüğünde hançerini havaya kaldırdı, bir wyverling olduğundan emindi - ama sonra tüm ihtişamıyla Burlah'ın tozunun arasından adım attı.

Gülümsedi.

Parspa bilinen son *Hawiz*'di. Bronz uçlu kanatları dışında bembeyaz olan bu kuşlar wyvernler kadar büyüyebilirdi ve onlarla çiftleşerek cockatrice'i yaratmışlardı. Kuşlara düşkün olan Chassar, Parspa'yı henüz yumurtadayken bulmuş ve onu Manastır'a getirmişti. Artık sadece ona cevap veriyordu. Ead eşyalarını toplayıp kuşun üzerine tırmandı ve kısa süre sonra kampı geride bıraktılar.

Yükselen güneşten kaçıyorlardı. Ead, kumların arasından tuzlu sedir parmaklarını geçirdiğinde yaklaştıklarını anladı ve sonra bir anda Lasia Bölgesi'nin üzerindeydiler.

Doğduğu yer kızıl çöllerin ve engebeli tepelerin, gizli mağaraların ve gürleyen şelalelerin, Halassa Denizi'nden gelen dalgaların köpürttüğü altın kumsalların ülkesiydi. Çoğunlukla Ersyr gibi kurak bir ülkeydi ama Lasia'nın içinden uçsuz bucaksız nehirler akıyor ve yeşillikler onları yarıyordu. Altındaki ovalara bakarken, Ead sonunda vatan hasretinin azaldığını hissetti. Dünyanın ne kadarını görürse görsün, her zaman en güzel yerinin burası olduğuna inanacaktı.

Kısa süre sonra Parspa Yıkala harabelerinin üzerinde süzülüyordu. Ead ve Jondu çocukken pek çok kez oraya gitmiş, Anne'nin günlerinden kalma ıvır zıvırları aramaya heveslenmişlerdi.

Parspa Lasian Havzası'na doğru alçaldı. Minara Nehri'nin kana buladığı bu geniş ve kadim orman, Manastır'ın üzerini örtüyordu. Güneş doğduğunda

yükselmişti, Parspa ağaçların üzerindeydi, gölgesi sıkı sıkıya örülmüş gölgelik üzerinde süzülüyordu.

Kuş sonunda alçaldı ve ormandaki birkaç açıklıktan birine k o n d u . Ead onun sırtından kaydı.

"Teşekkür ederim dostum," dedi Selinyi dilinde. "Buradan itibaren yolu biliyorum." Parspa hiç ses çıkarmadan havalandı.

Ead kendini yapraklarından biri kadar küçük hissederek ağaçların arasında yürüdü. Strangler inciri gövdelerine tırmanıyordu. Zihni yolu u n u t m u ş olsa da yorgun ayakları yolu hatırlıyordu. Mağaranın ağzı yakınlarda bir yerdeydi, güçlü parmaklıklarla korunuyordu ve en sık yaprakların arasına gizlenmişti. Bu yol onu yerin derinliklerine, gizli salonların labirentine götürecekti.

Kanında bir fısıltı. Döndü. Bir kadın güneş ışığı havuzunda duruyordu, karnı çocukla doluydu.

"Nairuj," dedi Ead.

"Eadaz," diye cevap verdi kadın. "Evine hoş geldin."

Kemerli kafes pencerelerden ışık sızıyordu. Ead yatakta olduğunun farkına vardı, başı ipek minderlerle destekleniyordu. Yolda geçen onca günden sonra ayak tabanları yanıyordu.

Boğuk bir kükreme onu ayağa kaldırdı. Zorlukla nefes alarak el yordamıyla bir silah aradı. "Eadaz." Nasırlı eller onunkileri kavradı ve onu ürküttü.

"Eadaz, sakın ol."

Önündeki sakallı yüze baktı. Koyu renk gözlerin köşeleri yukarı kalkıktı, tıpkı kendisinininkiler gibi.

"Chassar," diye fısıldadı. "Chassar. Bu-?" "Evet."

Gülümsedi. "Evindesin, sevgilim."

Yüzünü onun göğsüne bastırdı. Cüppesi kirpiklerindeki ıslaklığı emdi.

"Uzun bir yoldan geldin." Eli kumla kabuk bağlamış saçlarında gezindi. "Ascalon'dan ayrılmadan önce yazmış olsaydın, Parspa'yı çok daha erken gönderebilirdim."

Ead onun kolunu kavradı. "Zamanım yoktu. Chassar," dedi, "sana söylemeliyim. Sabran tehlikede -Ruhani Dükler, sanırım onun tahtı için savaşmak istiyorlar-"

"Inys'te artık hiçbir şeyin önemi yok. Başrahibe yakında sizinle konuşacak."

Tekrar uyudu. Uyandığında gökyüzü sönmekte olan korların kırmızısına bürünmüştü. Lasia yılın büyük bir bölümünde sıcak kalmıştı ama akşamları bir serinlik çöküyordu.

Rüzgâr. Ayağa kalktı ve balkona doğru yürümeden önce brokarlı bir bornoza sarındı. Ve onu gördü.

Portakal ağacını.

Lasian Havzası'nın kalbinden yukarı doğru uzanıyordu, Inys'te hayal ettiğinden daha büyük ve daha güzeldi. Beyaz çiçekler dallarını ve çimenleri süslüyordu. Etrafında Kan Vadisi uzanıyordu, Anne'nin İsimsiz Olan'ı yok ettiği yer. Ead nefesini serbest bıraktı.

Artık evindeydi.

Yeraltı odaları bu vadide sona eriyordu. Sadece bu odalar -güneş odaları- ona bakma ayrıcalığına sahipti. Başrahibe bunlardan birinde dinlenmesine izin vererek onu onurlandırmıştı. Genellikle dua ve doğum için ayrılmışlardı.

Yukarıdan üç bin fitlik kesintisiz su gürledi. Duyduğu kükreme buydu. Siyâti uq-Nâra, Galian'ın korkaklığıyla alay etmek için şelaleye Galian'ın Feryadı adını vermişti. Çok aşağısında, Minara Nehri vadinin içinden geçerek ağacın köklerini besliyordu.

Bakışları ağacın labirent gibi dallarında gezindi. Meyveler orada burada, dalların üzerinde rutin bir şekilde yuvalanmıştı. Bu manzara ağzını kuruttu. İçinde zonklayan susuzluğu hiçbir su dindiremezdi.

Odasına dönerken durdu ve alnını kapının serin, gül renkli taşına dayadı.

Evine.

Alçak bir hırıltı ensesindeki tüyleri kaldırdı. Döndüğünde kapı aralığında yetişkin bir ichneumon gördü.

"Aralaq?"

"Eadaz." Sesi alçak ve taş gibiydi. "Seni son gördüğümde yavruydun."

Adamın büyüklüğüne inanamıyordu. Bir zamanlar kucağına sığacak kadar küçüktü. Şimdi ise iri yarı ve derin göğüslüydü, kendisinden bir baş daha uzun duruyordu. "Sen de öyleydin." Kadının yüzü bir gülümsemeyle yumuşadı. "Bütün gün beni mi koruyordun?"

"Üç gün."

Gülümsemesi soldu. "Üç," diye mırıldandı. "Düşündüğümde daha fazla yorulmuş olmalıyım."

"Portakal ağacı olmadan çok uzun süre yaşadın."

Aralaq onun yanına sokuldu ve elini burnuna götürdü. Ead dilini onun yüzünde gezdirirken kıkırdadı. Onu ciyaklayan bir tüy yumağı olarak hatırlıyordu,

Uzun kuyruğuna takılıp düşüyordu.

Rahibelerden biri onu Ersyr'de yetim bulmuş ve Jondu'yla birlikte bakımını üstlendikleri Manastır'a getirmişti. Onu süt ve yılan eti artıklarıyla beslemişlerdi.

"Yıkanmalısın." Aralaq parmaklarını yaladı. "Deve gibi kokuyorsun." Ead dudak büktü. "Teşekkür ederim. Senin de kendine has keskin bir kokun var, biliyorsun."

Başucundaki kandili aldı ve onu takip etti.

Adam onu tünellerden geçirdi ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Kız kardeşlerle ilgilenen Siyâti'nin oğulları olan iki Lasialı adamın yanından geçtiler. Ead geçerken ikisi de başlarını eğdi.

Hamama vardıklarında Aralaq onun kalçasını dürttü.

"Git. Bir hizmetçi seni sonra Başrahibe'ye götürecektir." Altın gözler ciddiyetle ona baktı. "Onun yanında dikkatli ol, Zâla'nın kızı."

Giderken kuyruğu peşinden sürüklendi. Kapıdan geçip mum ışığıyla aydınlatılmış içeriye adım atmadan önce onun gidişini izledi.

Güneşlenme odaları gibi bu hamam da Tarikat'ın açık tarafındaydı. Bir esinti, suyun yüzeyindeki buharı, denizdeki akıntı gibi döndürüyordu. Ead kandili yere bıraktı ve havuza inmeden önce bornozunu silkti. Her adımda su kum, kir ve teri alıp götürüyor, onu pırıl pırıl ve yepyeni bırakıyordu.

Cildini temizlemek için kül sabunu kullandı. Saçlarındaki kumları temizledikten sonra, sıcaklığın yolculuk yorgunu kemiklerini yatıştırmasına izin verdi.

Hafifçe yürüyün.

Ichneumon'lar dikkatsiz uyarılarda bulunmazdı. Başrahibe onun neden Inys'te kalmakta bu kadar ısrarcı olduğunu bilmek isteyecektir.

Her zaman benimle kalmalısın, Ead Duryan.

"Rahibe."

Başını çevirdi. Siyâti'nin Oğulları'ndan biri kapıda duruyordu.

"Başrahibe akşam yemeği için ona katılmanı istiyor," dedi. "Giysileriniz sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Odasında giyinmek için acele etmedi. Kendisi için bırakılan giysiler resmi değildi ama bir postulant olarak yeni rütbesine yakışıyordu. Inys'e gittiğinde bir inisiyeydi ama şimdi Tarikat için önemli bir görevi tamamlamıştı ve bu da onu bir Kızıl Hanımefendi olarak adlandırılmaya uygun hale getiriyordu. Bu onura layık olup olmadığına sadece Başrahibe karar verebilirdi.

Önce deniz i p e ğ i n d e n bir manto vardı, altın gibi parlıyordu ve göbeğine kadar örtüyordu. Ardından işlemeli beyaz bir etek geliyordu. Bir bileğini -kılıç elinin bileğini- cam bir bant çevreliyordu ve boynunda ahşap boncuk dizileri asılıydı. Saçlarını gevşek ve nemli bırakmıştı.

Bu yeni Başrahibe onu on yedi yaşından beri görmemişti. Sinirini yatıştırmak için biraz şarap doldururken, yemek bıçağının düz kısmındaki yansımasını gördü.

Dolgun dudaklar. Gözleri meşe balı gibiydi, kaşları alçak ve düzdü. Burnu köprüye doğru ince, uca doğru genişti. Bütün bunları tanıyordu. Ama şimdi ilk kez kadınlığın onu nasıl değiştirdiğini görüyordu. Elmacık kemiklerini ayartmış ve gençliğin yuvarlak hatlarını yok etmişti. Sadece Tarikat savaşçılarının anlayabileceği türden bir açıklıktan kaynaklanan bir zayıflık da vardı onda.

Büyürken olmayı arzuladığı kadınlara benziyordu. Sanki taştan yapılmıştı.

"Hazır mısın, kardeşim?"

Adam geri dönmüştü. Ead eteğini düzeltti.

"Evet," dedi. "Beni ona götür."

Cleolind Onjenyu Portakal Ağacı Tarikatı'nı kurduğunda, Güney'in prensesi olarak yaşadığı hayatı terk etmiş ve hizmetkârlarıyla birlikte Kan Vadisi'nde kaybolmuştu. Galian'a meydan okuyarak sığınaklarına bu ismi vermişlerdi. Galian'ın geldiği dönemde, Inysca Adaları'nın şövalyeleri yeminlerini manastır adı verilen binalarda ederlerdi. Galian ilk Güney manastırını Yikala'da kurmayı planlamıştı.

Cleolind, *"Farklı türde bir manastır kuracağım ve hiçbir korkak şövalye bahçesini kirletemeyecek,"* demişti.

Ana'nın kendisi ilk Başrahibe olmuştu. İkincisi Siyâti uq- Nâra'ydı ve Ead de dahil olmak üzere Tarikat'ın pek çok erkek ve kız kardeşi onun soyundan geldiğini iddia ediyordu. Her Başrahibenin ölümünden sonra, bir sonraki Başrahibe Kızıl Hanımlar tarafından seçilirdi.

Başrahibe, Chassar'la birlikte bir masada oturuyordu. Ead'i görünce ayağa kalktı ve ellerinden tuttu.

"Sevgili kızım." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Lasia'ya tekrar hoş geldin."

Ead bu jeste karşılık verdi. "Ana'nın ateşi sizi ayakta tutsun, Başrahibe."

"Ve seni."

Yaşlı kadın koltuğuna dönmeden önce ela gözleri onu inceledi ve değişiklikleri fark etti.

Eskiden *munguna* olan Mita Yedanya - varsayılan varis - şimdi beşinci on yılında olmalıydı. Geniş bir kılıç gibi yapıydı, omuzları geniş, vücudu uzundu. Ead gibi o da hem Lasian hem de Ersyri kökenliydi, teni denizin kumu gibiydi. Artık gümüşle işlenmiş siyah saçları tahta bir iğneyle delinmişti.

Sarsun tünediği yerden cıvıldayarak selam verdi. Çassar yoguş ve kızarmış kuzu karışımının ortasında ydı. Ona gülümsemek için durdu. Ead onun yanına oturdu ve Siyâti'nin Oğlu onun önüne bir kase yer fıstığı yahnisi koydu.

Yemek tabakları masanın etrafında dönüyordu. Beyaz peynir, ballı hurma, hurma ve kayısı, dövülmüş nohutla taçlandırılmış sıcak gözleme, soğan ve erik domatesiyle h a r m a n l a n m ı ş pilav, güneşte kurutulmuş balık, dumanı tüten istiridye, bölünmüş ve baharatlanmış kırmızı muz. Neredeyse on yıldır özlemini çektiği tatlar.

"Bir kız bizi terk etti ve bir kadın geri döndü," dedi Başrahibe, Siyâti'nin Oğlu Ead'e tabağına sığdırabildiği kadar yemek sunarken. "Sizi acele ettirmek istemem ama Inys'ten hangi şartlar altında ayrıldığınızı bilmeliyiz. Chassar bana sürgüne gönderildiğinizi söyledi."

"Tutuklanmaktan kaçmak için

kaçtım." "Ne oldu kızım?"

Ead bir sürahi hurma şarabı doldurdu ve kendine düşünmek için birkaç dakika verdi.

Truyde utt Zeedeur ve onun silahtarla olan ilişkisinden başladı. Onlara Triam Sulyard'dan ve onun Doğu'ya geçişinden bahsetti. Onlara Rumelabar Tableti'nden ve Tuyde'nin ondan çıkardığı teoriden bahsetti. Kozmik dengenin, ateşin ve yıldızların hikâyesi.

Chassar düşünceli bir ifadeyle, "Bunun bir önemi olabilir, Başrahibe," dedi. "Ağacın özgürce meyve verdiği bolluk zamanları vardır -şu anda öyle bir dönemdeyiz- ve daha az meyve verdiği dönemler. Böyle iki kıtlık dönemi oldu, bunlardan biri Çağların Kederi'nden hemen sonraydı. Bu kozmik denge teorisi bunu açıklamak için bir şeyler yapıyor."

Başrahibe bunu düşünüyor gibiydi ama düşüncelerini dile getirmedi.

"Devam et, Eadaz," dedi.

Ead devam etti. Onlara evliliğini, cinayeti, çocuğunu ve onu kaybetmesini anlattı. Ruhani Dükler ve Combe'un onların Sabran'a karşı niyetleri hakkında ima ettikleri hakkında.

Elbette bazı şeyleri atlamıştı.

"Artık hamile kalamıyor, meşruiyeti tehdit altında. Saraydaki en az bir kişi, bu Kupa Taşıyıcısı, onu öldürmeye ya da en azından korkutmaya çalışıyor," diye bitirdi Ead. "Daha fazla kız kardeş göndermeliyiz, yoksa Ruhani Düklerin tahta doğru ilerleyeceğine inanıyorum. Artık sırrını biliyorlar, onların merhametine kalmış durumda. Bunu ona şantaj yapmak için kullanabilirler. Ya da basitçe onu gasp edebilirler."

"İç savaş." Başrahibe dudaklarını büzdü. "Son Başrahibemize bunun er ya da geç olacağını söylemiştim ama o bunu duymak istemedi." Bir dilim karpuz kest i. "Artık Inysh'in işlerine karışmayacağız."

Ead yanlış duymuş olduğundan emindi.

"Başrahibe," dedi, "ne demek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum. Tarikat artık Inys'e müdahale etmeyecek."

Şaşkınlık içindeki Ead, Chassar'a baktı ama Chassar birden yemeğine dalmıştı.

"Başrahibe-" Sesini kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Bunu yapmaya niyetli olamazsınız."

Virtudom'u bu belirsiz kadere *terk etmek* mi?" Cevap yok.

"Sabran'ın bir kız çocuğu doğuramayacağı ortaya çıkarsa, sadece Inys'te iç savaş çıkmayacak, aynı zamanda Virtudom'da tehlikeli bir bölünme yaşanacak. Farklı hizipler Ruhani Düklerin farklı üyelerini destekleyecektir. Taşra Kontları bile taht için uğraşabilir. Kıyamet tellalları şehirlerde dolaşacak. Ve bu kaosun ortasında Fýredel iktidarı ele geçirecek."

Başrahibe parmaklarını bir tabak suya daldırarak karpuzun kanını temizledi.

"Eadaz," dedi, "Portakal Ağacı Tarikatı wyrm türüne karşı öncüdür. Bin yıldır da öyledir." Ead'in gözlerinin içine baktı. "Başarısız monarşileri ayakta tutmak için var *değildir*. Ya da yabancı savaşlara müdahale etmek için. Bizler politikacı, koruma ya da paralı asker değiliz. Bizler kutsal ateşin taşıyıcılarıyız."

Ead bekledi.

"Chassar'ın dediği gibi, Tarikat'ta kıtlık dönemlerine işaret eden kayıtlar var. Eğer bilginlerimiz doğru söylüyorlarsa, yakında bir tane daha olacak. O döneme kadar ve o dönem boyunca Drakon Ordusu ile savaş halinde olmamız muhtemel."

Belki de İsimless Olan'ın kendisiyle," diye devam etti Başrahibe. "Çağların Kederi'nden bu yana en acımasız savaşa hazır olmalıyız. Sonuç olarak, çabalarımızı Güney üzerinde yoğunlaştırmalı ve mümkün olan her yerde kaynakları korumalıyız. Fırtınayı atlatmalıyız."

"Elbette, ama-"

"Bu nedenle," diye kestirip attı Başrahibe, "düşmek üzere olan bir kraliçeyi kurtarmak için hiçbir kız kardeşimi Virtudom'daki bir iç savaşın pençesine göndermeyeceğim. Sapkınlık suçundan idam edilmeleri riskini de almayacağım. Yüce Batılıları avlayabilecekken olmaz. Ya da Güney mahkemelerindeki eski dostlarımızı desteklemek varken."

"Başrahibe," dedi Ead hayal kırıklığıyla, "Tarikatın amacı insanlığı korumaktır elbette."

"Bu dünyadaki Drakonik kötülüğü yenerek."

"Eğer bu kötülüğü yenmek istiyorsak, dünyada istikrar olmalı. Tarikat Wyrmlere karşı ilk kalkanımız ama tek başımıza kazanamayız," diye vurguladı Ead. "Virtudom'un büyük bir askeri ve deniz gücü var. Onu bir arada tutmanın ve kendini içeriden yok etmesini önlemenin tek yolu Sabran Berethnet'i hayatta tutmak ve büyü-"

"Yeter."

Ead başka bir şey söylemedi. Odada saatlerce sürecekmış gibi görünen bir durgunluk vardı.

"Sen güçlü bir iradeye sahipsin, Eadaz. Zāla'nın olduğu gibi," dedi Başrahibe daha yumuşak bir sesle. "Son Başrahibemizin seni Inys'e yerleştirme kararına saygı duydum. Anne'nin istediğinin bu olduğuna inanıyordu ama ben aksini düşünüyorum. Hazırlanma vakti geldi. Kendimize bakma ve savaşa hazırlanma zamanı." Başını iki yana salladı. "Seni bir sezon daha Ascalon'da iğrenç dualar ederken görmeyeceğim."

"O zaman hepsi bir hiç uğrunaydı. Yıllarca çarşaf değiştirmek," dedi Ead alaycı bir tavırla, "bir hiç uğruna."

Başrahibenin ona attığı bakış ruhunu dondurdu. Chassar boğazını temizledi.

"Biraz daha şarap, Başrahibe?"

Kadın karşılığında hafifçe başını salladı ve adam şarabı doldurdu.

"Bu boşuna değildi." Başrahibe kadehi neredeyse dolduğunda onu durdurdu. "Selefim Berethnet iddiasının doğru olabileceğine ve bu ihtimalin kraliçelerini korunmaya değer kıldığına inanıyordu ama öyle olsun ya da olmasın, bize Sabran'ın artık soyun sonuncusu olduğunu söylediniz."

İster şimdi ister yakın gelecekte olsun, kısırlığı ortaya çıktığında Virtudom düşecektir."

"Ve Tarikat bu düşüşü yumuşatmak için *hiçbir* girişimde bulunmayacak." Ead bunu hazmedemedi. "Yani dünyanın yarısı kaosa sürüklenirken öylece durup izlememize izin mi vereceksiniz?"

"Tarihin doğal akışını değiştirmek bize düşmez." Başrahibe kadehini kaldırdı. "Artık güneye bakmalıyız, Eadaz. Amacımıza."

Ead sandalyesinde kıpırdamadan oturdu.

Loth ve Margret'i düşündü. Tallys gibi masum çocukları. Kulesinde yalnız ve yaşlı Sabran'ı. Hepsi kaybolmuştu.

Son Başrahibe bu kayıtsızlığa tahammül edemezdi. Her zaman Ana'nın Tarikat'ın dünyanın her köşesindeki insanlığı korumasını ve desteklemesini amaçladığına inanmıştı.

"Fýredel artık uyandı," dedi Başrahibe, Ead çenesini kilitlerken. "Kardeşleri Valeysa ve Orsul da görüldü; ilki Doğu'da, ikincisi ise burada, Güney'de. Bize diğerleriyle işbirliği içinde olan yeni bir güç olduğunu varsaymamız gereken bu Beyaz Wyrn'den bahsettiniz. Drakon Ordusu'ndaki ateşi söndürmek için dördünü de göndermeliyiz."

Chassar başını salladı.

"Orsul Güney'in neresinde?" Ead taşkınlık yapmadan konuşabildiğinde sordu.

"En son Ungulus Kapısı yakınlarında görüldü."

Başrahibe ağzının kenarını ketenle sildi. Siyâti'nin Oğlu onun tabağını aldı.

"Eadaz," dedi, "Tarikat için önemli bir görevi tamamladın. Artık Kızıl Hanımefendinin pelerinini giyme vaktin geldi kızım. En iyi savaşçılarımızdan biri olacağından hiç şüphem yok."

Mita Yedanya açık sözlü bir kadındı, her konuda hızlıydı. Ead'e hayalini sanki tepsideki bir meyve parçasıymış gibi sundu. Inys'te geçirdiği yıllar onu sadece o pelerine yaklaştırmak içindi.

Yine de bunun zamanlaması maksatlıydı ve bu onun canını sıkıyordu. Başrahibe bunu onu uzlaştırmak için kullanıyordu. Sanki bir biblo ile dikkati dağıtılacak bir çocukmuş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi Ead. "Onur duydum."

Ead ve Chassar bir süre sessizce yemek yediler ve Ead bulanık şarabı yudumladı.

"Başrahibe," dedi sonunda, "Jondu'ya ne olduğunu sormalıyım. Lasia'ya hiç döndü mü?"

Başrahibe gözlerini kaçırdığında, ağzında sert bir çizgi vardı, Chassar başını salladı. "Hayır, sevgilim." Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Jondu şimdi Anne'yle birlikte."

Ead'ın içinde bir şey öldü. Jondu'nun Tarikat'a geri dönmenin yolunu bulacağından emindi, *emindi*. Emin ayaklı, vahşi, gözü pek Jondu. Akıl hocası, kız kardeşi, daimi dostu.

"Emin misin?" diye sordu sessizce.

"Evet."

Karnında keskin bir acı hissetti. Gözlerini kapadı, o acıyı bir mum olarak hayal etti ve söndürdü.

Daha sonra. Nefes alabileceği bir yer olduğunda kederin yanmasına izin verecekti. Chassar, "O boşuna ölmedi," diye devam etti. "O, bu acıyı dindirmek için

Düzenbaz Galian'ın kılıcı. Inys'te Ascalon'u bulamadı ama başka bir şey buldu."

Sarsun tüneğindeki bir pençeye vurdu. Bu haberle uyuşan Ead, yanındaki nesneye donuk donuk baktı.

Bir kutuya.

"Nasıl açacağımızı bilmiyoruz," diye itiraf etti Chassar, Ead ayağa kalkarken. "Sırrıyla aramızda bir bilmece var."

Ead yavaşça kutuya yaklaştı ve parmağını yüzeyindeki oyukların üzerinde gezdirdi. Eğitimsiz bir gözün sadece bir süs olarak göreceği şeyin Selinyi olduğunu biliyordu, Güney'in o eski dili, harfler okunmasını zorlaştıracak şekilde sarılmış ve iç içe geçmişti.

kilitsiz veya dikişsiz bir anahtar

çekişme zamanlarında denizi yükseltmek için

Tuz ve buhar bulutlarıyla kapandı,

altın bir bıçakla açıldı

"Tarıkattaki tüm bıçakları denediğinizi varsayıyorum," dedi Ead.

"Elbette."

"O zaman belki de Ascalon'a atıfta bulunuyor."

"Ascalon'un gümüş bir bıçağı olduğu söylenirdi." Chasser içini çekti.

"Siyâti'nin Oğulları bir cevap bulmak için arşivleri araştırıyorlar."

"Bulmaları için dua etmeliyiz," dedi Başrahibe. "Jondu bu kutuyu elimize vermek için ölmeyi göze aldıysa, onu açabileceğimizi de hissetmiş olmalı."

Kendini sonuna kadar adamış." Tekrar Ead'e baktı. "Şimdilik, Eadaz, gidip ağaçtan yemelisin. Sekiz yıldan sonra, ateşinin tükendiğini biliyorum." Durakladı. "Kız kardeşlerinden birinin seninle gelmesini ister misin?"

"Hayır," dedi Ead. "Yalnız gideceğim."

Akşam geceye döndü. Yıldızlar Kan Vadisi'nin üzerinde yanmaya başladığında, Ead inişe başladı.

Bin adım onu vadinin en dibine kadar götürdü. Çıplak ayakları otların ve balçığın içine battı. Geceyi solumak için bir an durakladı, sonra cübbesini yere bıraktı.

Beyaz çiçekler vadiyi kaplamıştı. Portakal ağacı belirdi, dalları açık eller gibi yayılmıştı. Ona doğru attığı her adım boğazını yakıyordu. Buraya, gücünün kaynağına dönmek için dünyanın yarısını aşmıştı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde gece onu kucaklıyor gibiydi. Parmakları toprağa battığında, rahatlamanın gözyaşları onu ele geçirdi ve her nefes bir bıçağın boğazından yukarı çekilmesi gibi geldi. Şimdiye kadar tanıdığı herkesi unutmuştu. Sadece ağaç vardı. Ateşi veren. Bu onun tek amacı, yaşama sebebiydi. Ve sekiz yıl sonra onu çağırıyor, kutsal alevi vaat ediyordu.

Yakınlarda bir yerde, Başrahibe ya da Kızıl Hanımefendilerden biri onu izliyor olmalıydı. Onun hâlâ bu rütbeye layık olduğunu görmeleri gerekiyordu. Kimin layık olduğuna sadece ağaç karar verebilirdi.

Ead avuçlarını yukarı kaldırdı ve bekledi, tıpkı ekinin yağmuru beklediği gibi.

Beni tekrar ateşinle doldur. Duayı kalbinde tuttu. Sana hizmet etmeme izin ver.

Gece çok durgunlaştı. Ve sonra -yavaşça, sanki suda batıyormuş gibi- yukarıdan altın bir meyve düştü.

Onu iki eliyle yakaladı. Soluk soluğa bir hıçkırıkla dişlerini etine geçirdi.

Ölmek ve hayata dönmek gibi bir his. Ağacın kanı dilinin üzerine yayılıyor, boğazındaki yangını yatıştırıyordu. Damarlar altına dönüşüyordu. Bir ateşi söndürdüğü kadar hızlı bir şekilde başka bir ateşi kıvılcımlandırdı, tüm varlığını yakan bir ateş. Ve sıcaklık onu bir kil gibi çatlatıp açtı ve bedeninin dünyaya haykırmasına neden oldu.

Etrafındaki tüm dünya ona cevap verdi.

40

Doğu

Sundance Denizi'nin üzerinde yağmur yağıyordu. Öğle vakti olmasına rağmen Kaplan Gözü Filosu fenerlerini yakmaya devam ediyordu.

Laya Yidagé *Pursuit*'in karşısına geçti. Niclays, sırlıklam pelerininin içinde titreyerek onu takip ederken, haftalardır her gün yaptığı gibi, gözlerini kirlenmiş gökyüzüne dikmekten kendini alamadı.

Harrower Valeysa uyanıktı. Onun gemilerin üzerinde, ö t ü ş ü ve cehennemi görüntüsü sonsuza dek zihnine kazınmıştı.

Onu tanımak için yeterince resim görmüştü. Yanık turuncu pulları ve altın dikenleriyle, Deşet Dağı'ndan yeni kusulmuş kadar parlak, canlı bir kordu.

Şimdi geri dönmüştü ve her an yeniden ortaya çıkıp *Pursuit*'i kül edebilirdi.

Bu, en azından, onları kızdırma talihsizliğine uğrarsa korsanların onun için icat edecekleri korkunç ölümden daha hızlı olabilirdi. Haftalardır hazine gemisindeydi ve şimdiye kadar ne dilinin kesilmesini ne de elinin koparılmasını başarabilmişti ama yine de bunun beklentisiyle yaşıyordu. Bakışları ufka doğru kaydı. Üç Seiikinese demir gemisi günlerdir onları takip ediyordu ama tıpkı Altın İmparatoriçe'nin tahmin ettiği gibi, çatışmaya girecek kadar yaklaşmamışlardı.

Şimdi *Pursuit* tekrar doğuya doğru ilerliyor, korsanların Lacustrine ejderhasını satacakları Kawontay'a doğru yol alıyordu. Niclays Keşke ona ne yapacaklarını bilseydi.

Yağmur gözlüklerini lekeledi. Onları boş yere ovuşturdu ve Laya'nın peşinden koştu.

Altın İmparatoriçe ikisini de sobanın soğuğu dengelediği kamarasına çağırmıştı. Masanın başında duruyordu, üzerinde yastıklı bir palto ve su samuru kürkünden bir şapka vardı.

"Sea-Moon," dedi, "otursana."

Niclays, Valeysa onu dehşete düşürdüğünden beri ağzını neredeyse hiç açmamıştı ama şimdi kendini, "Seiikince biliyor musunuz, saygıdeğer Kaptan?" diye gevelerken buldu.

"Elbette Seiikince konuşabiliyorum." Bakışları, Doğu'nun ayrıntılı bir haritasının çizildiği masadaydı. "Beni aptal mı sandınız?"

"Şey, ah, hayır. Ama tercümanınızın varlığı beni inandırdı."

"Bir tercümanım var, böylece rehinerim beni aptal sanacak. Yidagé kötü bir iş mi çıkardı?"

"Hayır, hayır," dedi Niclays hayretle. "Hayır, saygıdeğer Altın İmparatoriçe. O mükemmel bir iş çıkardı."

"Demek beni aptal sanıyorsun."

Söyleyecek söz bulamayınca sustu. Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Otur."

Adam oturdu. Altın İmparatoriçe ona bakarak kemerinden bir yemek bıçağı çıkardı ve ucunu, her biri siyaha boyanmış, bir santim uzunluğundaki tırnaklarının altında gezdirdi.

"Otuz yılımı açık denizlerde geçirdim," dedi. "Balıkçılardan genel valilere kadar pek çok insanla muhatap oldum. Kime işkence etmem, kimi öldürmem gerektiğini ve kimin sırlarını anlatacağını ya da zenginliklerini hiç kan dökmeden paylaşacağını öğrendim." Bıçağı elinde döndürdü. "Korsanlar tarafından rehin alınmadan önce Xothu'da bir genelevim vardı. İnsanlar hakkında, onların kendilerini tanıdıklarından daha çok şey bilirim. Kadınları tanırım. Erkekleri de tanırım, akıllarından siklerine kadar. Ve onları neredeyse görür görmez nasıl yargılayacağımı bilirim."

Niclays yutkundu.

"Eğer sikleri bu işin dışında tutabilirsek." Zoraki bir gülümseme takındı. "Ne kadar eski olursa olsun, benimkine hâlâ bağlıyım."

Altın İmparatoriçe bunun üzerine bir kahkaha attı.

"Çok komiksin, Deniz-Ay," dedi. "Siz Uçurum'un ötesinden gelen insanlar hep gülüyorsunuz. Saraylarınızda bu kadar çok soytarı olmasına şaşmamalı." Siyah gözleri ona dikilmişti. "Seni görüyorum. Ne istediğini biliyorum ve

senin sikiyle bir ilgisi yok. Ginura'dan aldığımız ejderha ile ilgili."

Niclays sayılır o en iyi içinkalır Sessiz at Bu Nokta. Bir Silahlı deli kadın hafife alınacak biri değildi.

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu. "Tükürük, belki, bir sevgiliyi parfümlemek için? Kanlı akıntıyı iyileştirmek için beyin mi?"

"Herhangi bir şey." Niclays boğazını temizledi. "Gördüğünüz gibi ben bir simyacıyım, saygıdeğer Altın İmparatoriçe."

"Bir simyacı."

Sesi sertti. Niclays büyük bir duyguyla, "Evet," dedi. "Bir yöntem ustası. Üniversitede bu sanat üzerine eğitim aldım."

"Ben sizin anatomi eğitimi aldığınız izlenimine kapılmıştım. Bu yüzden sana bir görev verdim. Bırak yaşayasın."

"Ah, *evet*," dedi aceleyle. "Ben bir anatomistim - mükemmel bir anatomist, sizi temin ederim, alanımda bir devim - ama aynı zamanda konuya olan tutkumdan dolayı simyanın peşinden gittim. Uzun yıllar boyunca sonsuz yaşamın sırrını aradım. Henüz bir iksir üretememiş olsam da, Doğu ejderhalarının bana yardımcı olabileceğine inanıyorum. Vücutları binlerce yılda yaşlanıyor ve eğer bunu yeniden yaratabilirimsem-"

Durdu ve onun kararını bekledi. Kadın bakışlarını ondan hiç ayırmamıştı.

"Demek," dedi, "beyninin omurgan kadar yumuşak olmadığına beni ikna etmek istiyorsun. Kuşkusuz kafatasınızın üst kısmını kesip kendim görmem daha kolay olurdu."

Niclays cevap vermeye cesaret edemedi.

"Sanırım bir pazarlık yapabiliriz, Deniz Ayı. Belki de sen nasıl iş yapılacağını bilen bir adamsın." Altın İmparatoriçe elini ceketinin içine soktu. "Bu eşyanın size bir arkadaşınız tarafından miras bırakıldığını söylemişsiniz. Bana ondan biraz daha bahset."

Tanıdık bir yazı parçasını çıkardı. Eldivenli elinde Jannart'ın son parçası vardı.

"Bunu sana kimin verdiğini bilmek istiyorum," dedi. Adam sustuğunda onu sobaya doğru tuttu. "Cevap ver bana."

"Hayatımın aşkı," dedi Niclays, kalbi çarparak. "Jannart, Zeedeur Dükü."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sadece bana miras bıraktığını."

"Neden?"

"Keşke bilseydim."

Altın İmparatoriçe gözlerini kısıtı.

Niclays kısık sesle, "Lütfen," dedi. "Ondan bana kalan tek şey bu yazı parçası. Geriye kalan tek şey."

Ağzının köşesi kalktı. Parçayı masanın üzerine koydu. Onu tutuşundaki nezaket Niclays'in onu asla ateşe vermeyeceğini anlamasını sağladı.

Aptal, diye düşündü. Asla zayıflığını gösterme.

"Bu yazı," dedi Altın İmparatoriçe, "uzun zaman öncesine ait bir Doğu metninin parçası. Sonsuz yaşamın kaynağından bahsediyor. Bir dut ağacı." Onu okşadı. "Uzun yıllardır bu kayıp parçayı arıyordum. Yol tarifi içermesini bekliyordum ama bu ağacın yerini göstermiyor. Tek yaptığı hikâyeyi tamamlamak."

"Bu sadece bir efsane değil mi, saygıdeğer Altın İmparatoriçe?"

"Bütün efsanelerin içinde gerçek vardır. Bunu bilmeliyim," dedi. "Bazıları bir kaplanın kalbini yediğini ve bunun beni delirttiğini söyler. Bazıları benim bir su hayaleti olduğumu söyler. Doğru olan, Doğu'nun sözde tanrılarını küçümsediğimdir. Etrafımdaki tüm söylentiler bundan kaynaklanıyor." Parmağını metnin üzerine vurdu. "Masalın iddia ettiği gibi dut ağacının dünyanın kalbinden büyüdüğünden şüpheliyim. Şüphe etmediğim şey ise sonsuz yaşamın sırrını sakladığı. Gördüğünüz gibi, bir ejderhaya zarar vermenize gerek kalmayacak."

Niclays bunu tam olarak kabullenememişti. Simyanın anahtarı Jannart'a miras kalmıştı.

Altın İmparatoriçe onu düşündü. Tahta kolunun uzunluğunda çentikler olduğunu ilk kez fark etti. Tahtın altından yaldızlı ahşap bir kutu çıkarmış olan Laya'ya işaret etti.

"İşte teklifim. Eğer bu bulmacayı çözebilir ve bize dut ağacına giden yolu bulabilirsen," dedi Altın İmparatoriçe, "ondan hayat iksirini içmene izin vereceğim. Ganimetimizi paylaşacaksın."

Laya kutuyu Niclays'e getirdi ve kapağını kaldırdı. İçinde, sulak bir yerde, ince bir kitap duruyordu. Ahşap kapağının üzerinde altın yapraklı bir dut ağacının kalıntıları parlıyordu. Niclays saygıyla kitabı aldı. Seiikinese tarzında ciltlenmişti, yapraklar açık bir sırtın içine dikilmişti. Her sayfası ipekten yapılmıştı. Onu her kim yaptıysa yüzyıllar boyunca dayanmasını istemişti ve öyle de oldu.

Bu, Jannart'ın görmeyi hayal ettiği kitaptı.

Altın İmparatoriçe, "Eski Seiikince'deki her kelimenin olası her anlamını okudum ama yine de bir hikâyeden başka bir şey bulamadım," dedi. "Belki bir Mentiş zihni bunu farklı bir şekilde görebilir. Ya da belki de hayatının aşkı sana henüz duymadığın bir mesaj göndermiştir. Üç gün içinde gün doğumuna kadar bana bir cevap getir, yoksa yeni cerrahımdan bıktığımı fark edebilirsin. Ve ben bir şeylerden bıktığımda, onlar bu dünya için uzun sürmezler."

Midesi bulanan Niclays başparmağını kitabın üzerinde gezdirdi. "Evet, saygıdeğer Altın İmparatoriçe," diye mırıldandı.

Laya onu götürdü.

Dışarıda hava gergin ve soğuktu. "Niclays ağır bir sesle, "Sanırım bu son buluşmalarımızdan biri olacak, Laya," dedi.

Kadın kaşlarını çatı. "Umudunu mu yitiriyorsun Niclays?"

"Bu gizemi *üç gün* içinde çözemeyeceğim, Laya. Üç yüz günüm olsa bile çözemem."

Laya onu omuzlarından tuttu ve kavrayışının gücü onu durdurdu. "Bu Jannart, senin sevdiğin adam," dedi gözlerinin içine bakarak. "Sence vazgeçmeni ya da devam etmeni ister miydi?"

"Devam etmek *istemiyorum!* Anlamıyor musun? Bu dünyada kimse anlamıyor mu, lanet olsun sana? Başka kimse perili değil mi?" Sesine bir öfke titremesi girdi. "Yaptığım her şey-olduğum her şey-olduğum her şey onun yüzünden. O benden önce biriydi. Ben onsuz bir hiçim. Yanımda o olmadan yaşamaktan yoruldum. Beni o kitap için terk etti ve bunun için ona kızgıyım. Ona her gün, her dakika kızyorum." Sesi çatallaştı. "Siz Lasyalılar ölümden sonraki hayata inanıyorsunuz, değil mi?"

Laya onu inceledi.

"Bazılarımız, evet. İlahiler Bahçesi," dedi. "Seni orada ya da Aziz'in Büyük Sofrası'nda bekliyor olabilir. Ya da belki de hiçbir yerde değildir. Ona her ne olduysa, *sen* hâlâ buradasın. Ve bir sebepten dolayı buradasın." Nasırlı avucunu onun yanağına dayadı. "Senin bir hayaletin var Niclays. Sen de bir hayalete dönüşme."

Biri onun yüzüne dokunmayalı ya da ona şefkatle bakmayalı kaç yıl olmuştu?

"İyi geceler," dedi. "Ve teşekkür ederim, Laya."

Onu terk etti.

Yerde yan yattı ve bir yumruğunu ağzına bastırdı. Mentendon'dan kaçmıştı. Batı'dan kaçmıştı. Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, hayaleti hâlâ onu takip ediyordu.

Artık çok geçti. Kederden delirmişti. Yıllardır deliydi. Jannart'ı aşk yuvaları olan Sun in Splendor'da ölü bulduğu gece aklını kaybetmişti.

Jannart'ın yolculuğundan dönmesi gerekeli bir hafta olmuştu ama kimse onu görmemişti. Onu sarayda bulamayan ve Aleidine'den Zeedeur'da olmadığına dair haber alan Niclays, olabileceği tek yere gitmişti.

Onu ilk etkileyen sirke kokusuydu. Veba maskesi takmış bir hekim odanın dışındaydı ve kapıya kırmızı kanatlar çiziyordu. Niclays onu iterek geçip odalarına girdiğinde Jannart, kırmızı ellerini göğsünde kavuşturmuş, uyuyormuş gibi yatıyordu.

Jannart herkese yalan söylemişti. Cevapları bulmayı umduğu kütüphane Wilgaström'da değil, Dehşet Dağı'nın patlamasıyla yerle bir olan Gulthaga'daydı. Şüphesiz harabelerin güvenli olacağını düşünmüştü ama bir risk olduğunu biliyor olmalıydı. Ailesini ve sevdiği adamı kandırdı. Hepsi tarihte tek bir delik açabilmek içindi.

Gulthaga'nın uzun süredir ölü olan salonlarında bir wyvern uyuyordu. Tek bir ısırık yetmişti.

Tedavisi yoktu. Jannart bunu biliyordu ve kanı yanmaya başlamadan ve ruhu kavrulmadan önce oradan ayrılmak istemişti. Bu yüzden kılık değiştirerek gölge pazarına gitmiş ve sonsuzluk tozu adında bir zehir temin etmişti. Sessiz bir ölüm sağlıyordu.

Niclays titredi. Şu anda sahneyi bir tablo kadar ayrıntılı bir şekilde görebiliyordu. Jannart yatakta, *onların* yatağında. Bir elinde Niclays'in ona ilk öpüşmelerinin ertesi sabahı verdiği madalyon, içindeki parçayla birlikte. Diğerinde ise boş bir şişe.

Niclays'i zapt etmek için doktor, hancı ve dört kişi daha gerekmişti. Kendi inkâr çılgınlıklarını hâlâ duyabiliyor, gözyaşlarının tadını alabiliyor, zehrin tatlılığını koklayabiliyordu.

Seni aptal, diye bağırmıştı. Seni lanet olası bencil aptal. Seni bekledim. Otuz yıl bekledim.

Aşıklar hiç Süt Gölü'ne ulaşabildiler mi, yoksa sadece hayalini mi kurdular?

Başını ellerinin arasında kavradı. Jannart'ın ölümüyle birlikte kendisinin bir yarısını kaybetmişti. Uğruna yaşamaya değer bir parçasını. Baş ağrıyarak, göğsü kabarak gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldığında Brygstad Sarayı'nın tepesindeki odayı hayal etti.

İçinde gizli bir mesaj var Clay.

Dilinde siyah şarap tadı vardı.

Sezgilerim bana bunun tarihin önemli bir parçası olduğunu söylüyor.

Ateşin sıcaklığını teninde hissetti. Takımyıldızlarında zengin bir şekilde boyanmış yıldızları, aşk yuvaları gökyüzüne açılmış gibi gerçek gördü.

Karakterlerle ilgili bir şey bana tuhaf geliyor. Bazıları daha büyük, bazıları daha küçük ve garip bir şekilde aralıklarla yerleştirilmişler.

Gözleri açıldı.

"Jan," diye nefes aldı. "Oh, Jan. Senin altın tilki hâlâ kurnazlığını koruyor."

41

Güney

Ead terden sırlıslam olmuş bir halde yuvasında yatıyordu. Kanı sıcak ve hızlı akıyordu.

Bu daha önce de olmuştu. Ateş. Sekiz yıl boyunca etrafını bir sis sarmış, duyularını köreltmmişti ve şimdi güneş onu yakıp yok etmişti. Rüzgârın her nefesi teninde geniş bir parmak darbesi gibiydi.

Şelalenin sesi kristal berraklığındaydı. Ormandaki bal kılavuzlarının, güneş kuşlarının ve mimik kuşlarının seslerini duyabiliyordu. İçneumonların, beyaz orkidelerin ve portakal ağacının parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Sabran'ı özlemişti. Teni bu kadar hassasken onu hatırlamak işkence gibiydi. Bir elini bacaklarının arasına kaydırıp ve vücudunda serin bir dokunuş, ipeksi dudaklar, şarabın tatlılığını hayal etti. Yatağa gömülmeden önce kalçaları bir kez ş a h a kalktı.

Sonra sessizce yattı, yanıyordu.

Şimdiye kadar şafak sökmek üzere olmalıydı. Sabran'ın Inys'te yalnız olduğu, kurtlar tarafından çembere alındığı bir gün daha. Margret onu güvende tutmak için ancak bu kadarını yapabilirdi. Kıvrak zekâlıydı ama savaşçı değildi.

Başrahibeyi Inysh tahtını savunmaya ikna etmenin bir yolu olmalıydı.

Hizmetçiler komodinin üzerine bir tabak meyve ve bir bıçak bırakmıştı. Bir süre için, üç yetişkin adama yetecek kadar yiyecek yakardı. Bir tane aldı Tabaktaki narı.

Çiçeği keserken, ateşi yüzünden beceriksizleşen eli kaydı. Bıçak diğer bileğini kesti ve yaradan kan fişkırdı. Bir damlacık dirseğine kadar sızdı.

Ead uzun süre ona baktı ve düşündü. Sonra bir bornoz giydi ve parmaklarını şıklatarak bir kandil yaktı.

Bir fikir şekillenmeye başlamıştı.

Bu gece koridorlar sessizdi. Yemek odasına doğru giderken kapılardan birinin yanında aniden durdu.

Jondu'yla birlikte gıcırdayan bir Aralaq taşıyarak bu geçitlerde koştuklarını hatırladı. Öz annesinin son nefesini verdiği yer olduğunu bildiği için bu koridordan nasıl da korkmuştu.

Mita Yedanya'dan önce *munguna* olan Zāla du Agriya uq-Nāra. Bu kapının ardında onun öldüğü oda vardı.

Tarikatta pek çok efsanevi rahibe vardı ama Zāla efsanevi olmayı alışkanlık haline getirmişti. On dokuz yaşında, hamileliğinin ikinci ayında, geleceğin Yscalin Kraliçesi, o zamanlar Ersyr prensesi olan genç Sahar Taumargam'ın çağrısına cevap vermişti. Bir Nuram kabilesi Küçük Dağlar'da yanlışlıkla bir çift wyvern uyandırmıştı. Zāla, göçebeleri rahatsız eden yaratıklardan iki değil, altı tane bulmuş ve her şeye rağmen onları tek başına öldürmüştü. Sonra tozunu almış ve gül şekeri özlemini gidermek için Zirin'deki pazara kadar at sürmüştü.

Ead yarım yıl sonra, çok erken doğmuştu. *Bir eliyle* kucaklayabileceği kadar *küçüktün*, demişti bir keresinde Chassar ona kıkırdayarak, *ama ağlamam dağları devirebilirdi, sevgilim*. Tarikat tek bir aile olduğu için kız kardeşlerin çocuklarıyla fazla içli dışlı olmamaları gerekirdi ama Zāla sık sık Ead'a ballı çörekler yedirir ve kimse bakmadığında ona sarılırdı.

Ead'ım, diye fısıldamış ve başının bebek kokusunu içine çekmişti. *Benim akşam yıldızım. Yarın güneş sönse, senin alevin dünyayı aydınlatır.*

Bu anı Ead'ın kucağa alınmak için can atmasına neden oldu. Zāla yatağında öldüğünde altı yaşındaydı.

Bir elini kapıya koydu ve yürümeye devam etti. *Alevin ağacı aydınlatmak için yükselsin.*

Yemek odası karanlık ve sessizdi. Sadece Sarsun oradaydı, başını göğsüne yaslamıştı. Kadın yere ayak bastığında Sarsun aniden uyandı.

"Şşş."

Sarsun tüylerini karıştırdı.

Ead kandili t neğinin yanına yerleştirdi. Sanki onun niyetini sezmiş gibi, bilmece kutusunu incelemek için zıpladı. Ead bıçağı eline aldı. Bıçağı derisine doğru kaldırdığında, Sarsun küçük bir yuh sesi çıkardı. Avucunu kanın bolca akacağı kadar derin bir şekilde kesti ve elini kutunun kapağına koydu.

Tuz ve buhar bulutları içinde kapandı; altın bir bıçakla açıldı.

"Siy ti uq-N ra bir keresinde büyücü kanının altın olduğunu söylemişti, görüyorsun," dedi Sarsun'a. "Altın bir bıçağa sahip olmak için onunla kan akıtmalıyım."

Onun yüzünü görene kadar bir kuşun şüpheci görünebileceğine asla inanmazdı.

"Biliyorum. *Aslında* altın değil."

Sarsun başını eğdi.

Kazınmış harfler sanki yakut kakılmış gibi yavaş yavaş doldu. Ead bekledi. Kan son kelimenin sonuna ulaştığında, bilmece kutusu ortadan ikiye ayrıldı. Ead irkilerek uzaklaştı ve kutu gece a an bir  i ek gibi açılırken Sarsun t neğine geri döndü.

  inde bir anahtar vardı.

Ead onu saten yatağından aldı.  şaret parmağıyla aynı uzunlukta ydı ve beş yapraklı bir  i ek şeklinde bir fiyonk vardı. Bir portakal  i eği. Tarikatın sembolü.

" nan sız yaratık," dedi Sarsun'a.

Sarsun onun kolunu gagaladı ve kapıya doğru uçtu, orada oturup ona baktı.

"Evet?"

Ona boncuk gözlü bir bakış attı, sonra kanatlandı.

Ead onu dar bir kapıya, dolambaçlı merdivenlerden aşağıya doğru gölgeledi. Bu yerle ilgili kaligin bir anısı vardı. Çok küçükken biri onu buraya getirmişti.

Merdivenlerin dibine ulaştığında kendini tonozlu, ışıksız bir odada buldu.

Anne onun önünde duruyordu.

Ead lambasını heykele doğru kaldırdı. Bu, Inysh efsanesindeki baygın genç kız değildi. Bu, Anne'nin hayattayken olduğu haliydi. Saçları kafatasına yakın kesilmiş, bir elinde baltası, diğerinde kılıcı vardı. Elbisesi savaş için dikilmişti, Inysh Hanedanı'nın savaşçılarının tercih ettiği tarzda dokunmuştu.

Onjenyu. Koruyucu, savaşçı ve doğuştan lider; işte Yemin Bekçisi Selinu'nun kızı, Lasia'nın gerçek Cleolind'i buydu. Ayaklarının arasında ateş tanrıçası Washtu'nun bir heykelciği vardı.

Cleolind hiçbir zaman Meryem Ana Mabedi'ne gömülmemişti. Kemikleri burada, kendi sevgili ülkesinde, heykelin altındaki taştan yapılmış bir tabutta uyuyordu. Çoğu heykelcik sırt üstü yatarı ama bu öyle değildi. Ead, Sarsun'a bakmadan önce kılıca dokunmak için uzandı.

"Eee?"

Sarsun başını eğdi. Ead lambayı indirdi ve bulması gereken şeyi aramaya başladı.

Tabut bir kürsü üzerinde yükseltilmişti. Bu kürsünün önünde, etrafında kare bir oluk bulunan bir anahtar deliği vardı. Ead, pençesine vuran Sarsun'a bir bakış atarak diz çöktü ve anahtarı yerine kaydardı.

Anahtar döndüğünde ter ensesini ıslattı. Derin bir nefes aldı ve anahtarı çekti.

Tabutun altından bir bölme çıktı. İçinde başka bir demir kutu vardı. Ead turuncu çiçekli tokayı çevirdi ve açtı.

Önünde bir mücevher duruyordu. Yüzeyi inci gibi beyazdı ya da bir damla camın içine hapsolmuş sis gibiydi.

Sarsun cıvıladı. Mücevherin yanında küçük parmağı büyüklüğünde bir parşömen vardı ama Ead onu zorlukla gördü. Mücevherin içinde dans eden ışığın büyüüne kapılarak onu parmaklarının arasında yakalamak için uzandı.

Mücevherin yüzeyine dokunur dokunmaz dudaklarından bir çığlık fırladı. Ead Anne'nin önünde yere yığılırken Sarsun da kendi çığlığını attı, parmakları mücevhere bir dilin buza yapışması gibi yapışmıştı. Duyduğu son şey kanatlarının sıyrılışıydı.

"Al, sevgilim."

Chassar, Ead'e bir fincan ceviz sütü uzattı. Aralaq yatağının karşısında, başı ön patilerinin üzerinde yatıyordu.

Mücevher masanın üzerinde duruyordu. Sarsun tarafından uyarılan Chassar, Aralaq'ı duyarsız bulup güneş odasına taşıdığından beri kimse ona dokunmamıştı. Parmakları onu ancak uyandığında bırakmıştı.

Şimdi elinde kutunun içindeki parşömenin çevirisi vardı. Mühür çoktan kırılmıştı. Garip bir parlaklığı olan kırılğan bir kâğıda yazılmıştı.

Bilginler, mesajın Selinyi dilinde tek tük sözcüklerin a r a s ı n a serpiştirilmiş Eski Seiikçe olduğunu düşünmüşlerdi.

Selam olsun saygıdeğer Siyāti, uzun süredir onurlu ve bilgili Cleolind'in sevgili kız kardeşi.

Saygıdeğer İmparatoriçe Mokwo'nun hükümdarlığının yirminci yılında, baharın üçüncü gününde, Cleolind'le birlikte İsimsiz Olan'ı iki kutsal mücevherle bağladık. Ateşli kalbi kılıçla delinmediği için onu yok edemedik. Bin yıl tutulacak ve bir güneş daha doğmayacak.

Sevgili dostumuzdan geriye kalanları ve o dönene kadar saklamanız için bu azalan mücevheri size üzüntüyle gönderiyorum. Diğerini Komoridu'da bulacaksın ve sana yol göstermesi için bir yıldız haritası ekliyorum.

Orada torunları var. Ona karşı hem kılıç hem de mücevher kullanmalılar. Mücevherler onlara dokunan büyücüye yapışacak ve sadece ölüm onu kullananı değiştirebilecek.

Yüzyıllar sonra çocuklarımızın bu yükü istekli yüreklerle üstlenmeleri için dua ediyorum. Öyleyim,

Neporo, Komoridu Kraliçesi

"Tüm bu yıllar boyunca uyarı Anne'nin yanındaydı. Gerçek ayaklarımızın altındaydı," dedi Başrahibe, sesi cılızlaşarak. "Geçmişte bir rahibe bunu gizlemek için neden bu kadar çaba sarf etti? Neden mezarın anahtarını sakladı ve o kadar yer varken Inys'e gömdü?"

"Belki de onu korumak için," dedi Chassar.

"Kalyba'dan." Sessizlik çınladı.

"O ismi ağzına alma," dedi Başrahibe çok yumuşak bir sesle. "Burada olmaz, Chassar."

Chassar pişmanlık içinde başını eğdi.

"Eminim," dedi, "bir kız kardeş bize daha fazlasını bırakırdı, ama bu arşivlerde olurdu. Selden önce."

Başrahibe kırmızı geceliğinin içinde bir ileri bir geri volta atıyordu. "Kutuda yıldız haritası yoktu." Bir eliyle altın kolyesini okşadı. "Yine de ... bu mesajdan çok şey öğrendik. Eğer Komoridu'nun Neporo'suna inanabilirsek, Anne İsimsiz Olan'ın kalbini delmeyi başaramamış. Kayıp yıllarında onu bir şekilde *bağlayacak* kadar zarar verdi ama bu onun yeniden dirilmesini engellemeye yetmedi."

Bin yıl tutulacak ve bir güneş daha doğmayacak. Onun yokluğunun Sabran'la hiçbir ilgisi yoktu.

"İsimsiz Olan geri dönecek," dedi Başrahibe, neredeyse kendi kendine, "ama bu nottan kesin bir gün belirleyebiliriz. Seiikili İmparatoriçe Mokwo'nun *yirminci* yılında baharın üçüncü gününden bin yıl sonra-

kapıya yöneldi. "Bilginlerimizi çağırmalıyım. Mokwo'nun ne zaman hüküm sürdüğünü öğrenmeliler. Ve bu mücevherler hakkında efsaneler duymuş olabilirler."

Ead zorlukla düşünebiliyordu. Sanki biri onu Kül Denizi'n d e n çekip çıkarmış gibi soğuktu.

Chassar bunu fark etti. "Eadaz, biraz daha uyu." Onun başının üstünü öptü. "Ve şimdilik mücevhere dokunma."

"Ben işgüzarın tekiyim," diye mırıldandı Ead, "aptal değil."

O gittikten sonra Ead, Aralaq'ın tüylü sıcaklığına kıvrıldı, düşünceleri bir karmaşaydı.

"Eadaz," dedi Aralaq.

"Evet?"

"Bir daha aptal kuşları karanlık yerlere kadar takip etme."

Jondu'yu karanlık bir odada hayal etti. Kızgın bir pençe etini tırmıklarken çığlıklarını duydu. Aralaq burnunu çekerek onu uyandırdı.

"Rüya görüyordun," diye gürlledi.

Gözyaşları yanaklarını ıslattı. Aralaq ona sokuldu, o da Aralaq'ın kürküne sarıldı.

Yscalin Kralı'nın sarayının derinliklerinde bir işkence odası olduğu söylenirdi. Jondu orada ölümle tanışacaktı. Bu sırada Ead, Inys'in ısıltılı sarayında, maaşını almış ve süslenmişti. Bu acıyı ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı.

Mücevherin parıltısı kesilmişti. Kendisi için bırakılan safir çayını yudumlarken gözlerini mücevherden ayırmadı.

Başrahibe hızla güneşlenme odasına geldi.

"Arşivlerde Komoridu'lu Neporo hakkında *hiçbir şey yok*," dedi tören yapmadan. "Ya da bu mücevher. Her ne ise, bizim tarzımızda bir büyü değil." Yatağın yanında durdu. "Bu bilinmeyen bir şey. Tehlikeli bir şey."

Ead bardağını yere bıraktı.

"Bunu duymak hoşunuza gitmeyecek, Başrahibe," dedi, "ama Kalyba bilirdi."

Bu isim Başrahibe'yi bir kez daha sertleştirdi. Çenesinin gerginliği hoşnutsuzluğunu ele veriyordu.

"Inysca Cadısı Ascalon'u dövdü. Güçle dolu bir nesne. Bu mücevher de onun yarattıklarından biri olabilir," dedi Ead. "Kalyba, Anne ilk nefesini vermeden çok önce bu dünyada yürüyordu."

"Yürüdü. Ve sonra Tarikat'ın koridorlarında yürüdü. Senin öz anneni öldürdü."

"Yine de bizim bilmediğimiz çok şey biliyor."

"Inys'te geçirdiğiniz on yıl duyularınızı mı köreltti?" dedi Başrahibe sertçe. "O cadiya güven olmaz."

"İsimsiz Olan geliyor olabilir. Tarikatın rahibeleri olarak amacımız dünyayı ondan korumak. Bunu yapmak için daha küçük düşmanlarla uğraşmamız gerekiyorsa, öyle olsun."

Başrahibe ona baktı.

"Sana söyledim Eadaz," dedi. "Şu anki amacımız Güney'i korumak. Dünyayı değil."

"Öyleyse bırak da Güney'e kalkan olayım."

Başrahibe burnundan soluyarak ellerini korkuluğun üzerine koydu.

"Kalyba'ya yaklaşmamız gerektiğini düşünmemin başka bir nedeni daha var," dedi Ead. "Sabran rüyasında sık sık Sonsuzluk Kulesi'ni görürdü. Ne olduğunu bilmiyordu elbette ama bana sabra çiçeklerinden bir geçit ve ötesinde korkunç bir yer gördüğünü söyledi. Bir Inysh kraliçesine neden musallat olduğunu bilmek isterdim."

Başrahibe uzun bir süre pencerenin önünde bir kule gibi kaskatı durdu.

"Kalyba'yı buraya davet etmenize gerek yok," dedi Ead. "Bırakın ona ben gideyim. Aralaq'ı ben götürebilirim."

Başrahibe dudaklarını büzdü.

"Git o zaman," dedi, "ama sana bir şey söyleyebileceğinden ya da söyleyeceğinden şüpheliyim. Sürgün onu küstürdü." Mücevheri almak için bir bez parçası kullandı. "Bunu burada saklayacağım."

Ead beklenmedik bir huzursuzluk hissetti.

"Onun gücüne ihtiyacım olabilir," dedi. "Kalyba benim asla olamayacağım kadar güçlü bir büyücü."

"Hayır. Bunun onun eline geçmesi riskini göze alamam." Başrahibe mücevheri yanındaki keseye yerleştirdi. "Silahların olacak. Kalyba güçlüdür - bunu kimse inkâr edemez - ama yıllardır ağaçtan yemedi. Üstesinden geleceğine inancım var, Eadaz uq-Nāra."

Doğu

Burnunun ucunda ter titriyordu. Niclays fırçasını ıslatıp başyapıtına mürekkep dökmek istemeyen elini fırçanın altına koyarken, Laya masaya bir fincan et suyu getirdi.

"Sözünü kesmek istemezdim İhtiyar Kızıl ama saatlerdir bir şey yemedin," dedi Laya. "Eğer burnunun üzerine düşersen, küçük çizelgen kaptan üzerine tüküremeden yok olur."

"Bu *küçük çizelge*, Laya, ölümsüzlüğün anahtarı."

"Bana delilik gibi geliyor."

"Tüm simyacıların kanında delilik vardır. İşte sevgili bayan, bu yüzden işlerimizi hallediyoruz."

Bir ömür gibi gelen bir süredir masanın üzerinde eğilmiş, *Komoridu Masalı*'ndaki irili ufaklı karakterleri dev bir ipek rulosuna kopyalıyor, orta büyüklükte olanları görmezden geliyordu. Sonuçsuz bir çaba olduğu kanıtlanırsa, büyük olasılıkla şafak sökmeden deniz dibinde olacaktı.

Brygstad Sarayı'ndaki yıldızlı mahzeni hatırladığı anda anlamıştı. Önce, Mentiş astronomlarının yaptığı gibi, garip boyutlardaki karakterleri bir daire şeklinde dizmeyi denemişti ama ortaya sadece saçmalık çıkmıştı. Sepuli denizcisi Padar, biraz ikna edildikten sonra, dikdörtgen şeklindeki kendi yıldız haritalarını teslim etmişti. Niclays, o noktadan sonra yıldız haritalarını tercüme etmeye devam etmişti.

Metnin her sayfasını ipek üzerine çizdiği bir bölmeye, kitapta göründükleri sıraya göre yerleştirdi.

Camlar irili ufaklı karakterlerle dolduğunda, bunların gökyüzünün bir kısmının haritasını oluşturacağından emindi. Karakterin büyüklüğünün, ilgili yıldızın parlaklığının bir ölçüsü olduğundan şüpheleniyordu, daha büyük olanlar daha parlaktı.

Aşağıda bir yerde, ejderha tekrar karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmaya ve gemiyi sallamaya başladı.

"Lanet olası yaratık." Niclays bir sonraki karakterin yerini işaretledi. "Sessiz olmayacak mı?"

"Tapınılmayı özlemiş olmalı."

Laya ipeği onun için gerdi. O çalışırken Niclays'in yüzünü inceledi.

"Niclays," diye mırıldandı, "Jannart nasıl öldü?"

Boğazı her zamanki ağrıyla doldu ama zihnini meşgul edecek bir şey olduğunda yutkunması daha kolaydı.

"Veba," dedi. "Çok üzüldüm."

"Benim kadar üzgün değilsin."

Jannart hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. Kimse ne kadar yakın olduklarını bilemezken nasıl konuşabilirdi ki? Şu anda bile içi titriyordu ama Laya Virtudom'daki hiçbir mahkemenin parçası değildi ve ona çoktan güvendiğini fark etti. Onun sırlarını saklayacaktı.

"Ondan hoşlanırdın. O da seni severdi." Sesi boğuk çıkmıştı. "Jannart dillere hayrandı. Özellikle de eski ve ölü olanlara. Bilgiye aşıktı."

Gülümsedi. "Sizens'ler de bilgiye biraz aşık değil misiniz Niclays?"

"Virtudom'daki kuzenlerimizin çok hoşuna gitmiyor. Evlat edindiğimiz dinin temellerini nasıl sorgulayabildiğimize hayret ediyorlar, üstelik bu dinin temelinde pek de istisnai olmayan tek bir kan bağı olmasına rağmen-"

O sırada kapı kırılarak açıldı ve içeri bir rüzgâr girdi. Altın İmparatoriçe, yüzü ve göğsünden kan damlayan Padar ve kendini Sundance Denizi'nin Prensesi ve *Beyaz Karga*'nın kaptanı olarak tanıtan Ghonra'nın gölgesinde içeri girerken sayfaları sıkıştırmak için acele ettiler. Laya, Niclays'e onun ender rastlanan güzelliğinin aynı derecede ender rastlanan bir kana susamışlıkla örtüştüğünü söylemişti. Alnındaki dövme henüz çözemedikleri bir bilmeceydi; sadece *aşk* yazıyordu.

Niclays o geçerken başını eğdi. Altın İmparatoriçe kendine bir kadeh şarap servis etti.

"Umarım neredeyse bitirmişsindir, Deniz Ayı."

"Evet, çok saygıdeğer Altın İmparatoriçe," dedi Niclays parlak bir sesle. "Yakında ağacın nerede olduğunu öğreneceğim."

Padar ve Ghonra nefesini ensesinde hissederken elinden geldiğince konsantre oldu. Son karakterleri de aktardıktan sonra mürekkebe hafifçe üfledi. Altın İmparatoriçe şarap kadehini masaya getirdi (Niclays dökmemesi için çok dua etti) ve onun eserini inceledi.

"Bu nedir?"

Onun önünde eğildi. "Saygıdeğer Altın İmparatoriçe," dedi, "*Komoridu Masalı*'ndaki bu karakterlerin yıldızları temsil ettiğine inanıyorum - en eski navigasyon araçlarımız. Eğer mevcut bir yıldız haritasıyla eşleştirilebilirlerse, sizi dut ağacına götüreceklerini düşünüyorum."

Başlığının n kısmının altından onu inceledi. Boncukları alnına gölge düşürüyordu.

"Yıdag," dedi Altın İmparatoriçe Laya'ya, "Yaşlı Seiikinese'yi tanıyor musun?"

"Biraz, saygıdeğer kaptan."

"Karakterleri okuyun."

"Kelime olarak okunmaları gerektiğini sanmıyorum," diye önerdi Niclays, "ama-"

"*Dşniyorsun, Deniz-Ay,*" dedi Altın İmparatoriçe. "Düşünenler beni sıkıyor. şimdi oku, Yıdag."

Niclays dilini tuttu. Laya parmağını her bir karakterin üzerinde gezdirdi.

"Niclays." Alnında bir çizgi belirdi. "Bence bunlar birer kelime olarak okunmalı. Burada bir mesaj var."

Sinirleri buharlaştı. "yle mi?" Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Peki, ne yazıyor?"

"*Serserilerin Yolu,*" diye yüksek sesle okudu Laya, "*gecenin dokuzuncu saatinde başlar. Yükselen mücevher-*" Gözlerini kıstı. "Evet, *yükselen mücevher Komoridu'nun toprağına ekilir. Saksaağanın gözünün altından güneye, Rüya Gören Yıldız'a git ve onun altına bak-*" Son bölmenin son karakterine ulaştığında bir nefes verdi. "Ah. Bunlar *dut ağacının* karakterleri."

"Yıldız haritaları," dedi Niclays nefesi kesilmiş bir halde. "Bu desenler gökyüzüyle eşleştirilebilir mi?"

Altın İmparatoriçe, kendi yıldız haritalarını yere seren Padar'a baktı. Onları bir süre inceledikten sonra, hâlâ ıslak olan fırçayı eline aldı ve ipek üzerindeki bazı karakterleri birleştirdi. Niclays ilk darbeye irkildi, sonra neyin oluştuğunu fark etti.

Takımyıldızlar.

Kalbi tahtaya vurulan bir balta gibi çarptı. Padar işini bitirdiğinde fırçayı yere bıraktı ve düşünmeye başladı.

"Anlıyor musun Padar?" diye sordu Altın İmparatoriçe.

"Anladım." Yavaşça başını salladı. "Evet. Her bölme yılın farklı bir zamanındaki gökyüzünü gösteriyor."

"Ve bu." Niclays son bölmeyi işaret etti. "Bu takımyıldızına ne diyorsunuz?"

Altın İmparatoriçe denizcisiyle bakıştı ve onun da ağzı seğirdi.

"Seiikinese," dedi , "ona Magpie deyin. karakterleri için dut ağacı onun gözünü oluşturur."

Saksağanın gözünün altından güneye, Rüya Gören Yıldız'a gidin ve dut ağacının altına bakın.

"Evet." Padar masanın etrafında dolandı. "Kitap bize sabit bir nokta verdi. Yıldızlar her gece hareket ettiğinden, rotamıza ancak yılın belirli bir zamanında, gecenin dokuzuncu saatinde doğrudan Saksağan'ın gözünün altında olduğumuzda başlamalıyız."

Niclays yerinde zor duruyordu. "Hangi zaman?"

"Kışın sonu. Ondan sonra Rüya Yıldızı ile Güney Yıldızı arasında yol almalıyız."

Beklentiyle gerilmiş bir sessizlik çöktü ve Altın İmparatoriçe gülümsedi. Niclays ya yorgunluktan ya da günlerce süren korkunun aniden boşalmasından dizlerinin titrediğini hissetti.

Jannart mezarından onlara yönlerini bulmaları için gereken yıldızı göstermişti. O olmasaydı, Altın İmparatoriçe oraya nasıl ulaşacağını asla bilemezdi.

Yine o şüphe titreşimi vardı. Belki de ona hiç göstermemeliydi. Birileri bu bilgiyi Doğu'dan saklamak için ellerinden geleni yapmış ve o da bunu haydutlarına teslim etmişti.

"Yidagé, bir mücevherden bahsetmiştin." Ghonra'nın gözlerinde bir parıltı vardı. "Yükselen bir mücevher."

Laya başını salladı. "Bir tohumun şiirsel bir tanımını sanırım. Bir ağaca dönüşen bir taş."

"Ya da hazine," dedi Padar. Ghonra ile aç bir bakış alışverişinde bulundu. "Gömülü hazine."

"Padar," dedi Altın İmparatoriçe, "mürettebata hayatlarının avına hazırlanmalarını söyle. Kawontay'a gidip erzak ikmali yapacağız, sonra da dut ağacına doğru yelken açacağız. Ghonra, *Kara Güvercin* ve *Beyaz Karga*'nın mürettebatına haber ver. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

İkisi hemen yola çıktı.

"Öyle mi-" Niclays boğazını temizledi. "Bu çözümden memnun musunuz, saygıdeğer kaptan?"

"Şimdilik," dedi Altın İmparatoriçe, "ama bu yolun sonunda hiçbir şey beklemiyorsa, bizi kimin kandırdığını bileceğim."

"Sizi kandırmak gibi bir niyetim yok."

"Umarım değildir."

Masanın altına uzandı ve ona sedir ağacına benzeyen bir parça uzattı. "Mürettebatımın hepsi silah taşır. Bu asa senin o l a c a k," dedi. "Onu iyi kullan."

Adam asayı ondan aldı. Hafifti ama kırıcı bir darbe indirebileceğini hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi ve eğildi. "Saygıdeğer kaptan."

"Sonsuz yaşam seni bekliyor," dedi kadın, "ama hâlâ ejderhayı görmek ve onun bir parçasına sahip olmak istiyorsan, şimdi gidebilirsin. Belki de *Komoridu Masalı*'ndaki mücevher ya da ada hakkında bize başka bir şey söyleyebilir," dedi. "Yidagé, al onu."

Kulübeden ayrıldılar. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Laya Niclays'i boynundan yakaladı ve kucakladı. Niclays'in burnu Laya'nın omzuna çarptı ve boncukları göğsüne battı ama Niclays birden en az onun kadar gülmeye başladı, hırıltılı bir ses çıkarana kadar güldü.

Gözyaşları yüzünden aşağı sızıyordu. Rahatlamamanın yanı sıra bir bulmacayı çözenin verdiği coşkuyla da sarhoş olmuştu. Orisima'da geçirdiği onca yıl boyunca iksirin anahtarını hiç bulamamıştı ve şimdi ona giden yolu ortaya çıkarmıştı. Jannart'ın başladığı işi bitirmişti.

Kalbi göğsünde kabarıyordu. Laya onun başını ellerinin arasına aldı ve moralini yükselten bir şekilde sırttı.

"Sen," dedi, "bir dahisin, Deniz-Ay. Zekice, sadece zekice!"

Korsanlar güvertenin her tarafındaydı. Padar onlara Lacustrine dilinde emirlerini kükrüyordu. Yıldızlar berrak gökyüzünde parlıyor, onları ufka doğru çağırıyordu.

Niclays dizlerinin bağı çözülmüş bir halde, "Dahi değilim," diye itiraf etti. "Sadece deli. Ve şanslı." Onun kolunu okşadı. "Teşekkür ederim, Laya. Yardımın ve inancın için. Belki de ikimiz de ölümsüzlük meyvesini yiyor olacağız."

Laya'nın gözlerinde ihtiyat belirdi.

"Belki de." Gülümsemesini toparlayarak bir elini onun omuzlarının arasına koydu ve korsanların karmaşasında ona rehberlik etti. "Gel bakalım. Ödülünü almanın vakti geldi."

Pursuit'in en derin yerinde, bir Lacustrine ejderhası burnundan kuyruğunun ucuna kadar zincirlenmişti. Niclays onu sahilde ilk gördüğünde muhteşem olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise neredeyse güçsüz görünüyordu.

Laya onunla birlikte gölgelerin arasında bekledi. "Geri dönmeliyim," dedi. "İyi olacak mısın?"

Yeni esasına yaslandı. "Elbette. Canavar bağlandı." Ağzı kurumuştı. "Sen git."

Ceketine uzanmadan önce ejderhaya son bir kez baktı. İçinden deri kılıflı bir bıçak çıkardı.

"Benim hediyem." Bıçağı ağzından tuttu. "Ne olur ne olmaz."

Niclays onu aldı. Mentendon'dayken bir kılıcı vardı ama silah kullandığı tek zaman, onu saniyeler içinde silahsız bırakan Edvart'la yaptığı eskrim dersleriydi. Ona teşekkür edemeden Laya merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı.

Ejderha uyuyor gibiydi. Karmakarışık yelesi boynuzlarının etrafından akıyordu. Yüzü wyrmlerin yılan gibi başlarından daha genişti ve süslü fırfırlarla daha gösteriliyordu.

Laya ona *Nayimathun* adını vermişti. Kökeni belli olmayan bir isim.

Niclays canavara doğru yürüdü, kafasından uzak durdu. Alt çenesi uykuda gevşemişti ve bir önkol uzunluğundaki dişleri görünüyordu.

Başındaki kubbe uykudaydı. Ejderhayı ilk gördüğü gece Panaya ona bundan bahsetmişti. Aydınlandığında, o kubbe göksel düzleme sesleniyor ve ejderhayı yıldızlara doğru kaldırıyordu. Wyrmlerin aksine, ejderhaların uçmak için kanatlara ihtiyacı yoktu.

Haftalarca bunu mantıklı göstermeye çalışmıştı. Aylarca. Belki de kubbe, havadaki parçacıklara ya da uzak dünyaların çekirdeklerine çekilen bir tür lodostu. Belki de ejderhaların içi boş kemikleri vardı ve bu sayede rüzgâra binebiliyorlardı. İçindeki simyacı teoriler üretiyordu. Yine de bir ejderhanın içini açıp onu bir anatomistin merceğinden görmedikçe, açıklanamaz olarak kalacağını içten içe biliyordu. Büyü, tüm niyet ve amaçlar için.

Canavarı incelerken bile gözü açıldı ve Niclays kendine rağmen geri çekildi. Bu yaratığın gözünde bir bilgi kozmosu vardı: buz, boşluk ve takımyıldız ve insana yakın hiçbir şey. Gözbebeği bir kalkan kadar büyüktü ve mavi bir parıltıyla çevrelenmişti.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Batı'dan bir adam ve Doğu'dan bir ejderha. Niclays dizlerinin üzerine çökme isteğiyle dolup taşı ama sadece bastonunu kavradı.

"Sen."

Ses soğuk ve rahatsız ediciydi. Bir yelkenin dalgalanışı gibi.

"Benim pulu ve kanımı takas eden sensin." Dişlerinin arkasında koyu mavi bir dil titriyordu. "Sen Roos'sun."

Seiikinese dilinde konuşuyordu. Her kelime gün doğumundaki bir gölge gibi uzayıp gidiyordu. "B e n i m ," diye onayladı Niclays. "Ve sen de büyük Nayimathun'sun. Ya da

Belki de," diye ekledi, "o kadar da büyük değil."

Nayimathun konuşurken onun ağzını izledi. Panaya ona ejderhaların karada, insanların su altında duydukları gibi duyduklarını söylemişti.

"Zincirleri takan kişi, onları kullanan bin kat daha büyüktür," dedi Nayimathun. "Zincirler korkaklıktır." Kavernöz gövdeyi bir gümbürtü doldurdu. "Tané nerede?"

"Seiiki'de sanırım. Kızı pek tanımıyorum."

"Onu tehdit edecek kadar tanıyorsun. Kendi çıkarların için onu manipüle etmeye çalışacak kadar."

"Burası acımasız bir dünya, canavar. Ben sadece pazarlık yaptım," dedi Niclays. "İşimi yapmak, ölümsüzlüğünün sırrını çözmek için s e n i n kanına ve pullarına ihtiyacım vardı. Devlerin hüküm sürdüğü bir dünyada insanların hayatta kalma şansı olsun istedim."

"Büyük Keder'de seni korumaya çalıştık." Göz bir anlığına kapandı ve çevrelerini kararttı. "Çoğunuz yok oldunuz. Ama biz denedik."

"Belki sizin türünüz Drakon Ordusu kadar vahşi değil," dedi Niclays, "ama yine de insanların suretinize tapınmasını ve size yalvarmasını sağlıyorsunuz."

ekinleri kabartan yağmur. Sanki insan da yeterince hayran olunacak bir mucize değilmiş gibi."

Ejderha burun deliklerinden bulutu üfledi.

Niclays o zaman karar verdi. Simya aletleri kaybolursa ve sonsuz yaşamın pınarına doğru yol alıyor olsa bile, uzun zamandır mahrum bırakıldığı şeyi alacaktı.

Asasını yere bıraktı ve Laya'nın ona verdiği bıçağı çıkardı. Sapı cilalıydı, bıçağının bir tarafı tırtıklıydı. Bakışlarını pulların zenginliği boyunca gezdirdi. Lekesiz bir pul parçası bulduğunda elini üzerine koydu.

Ejderha pürüzsüz ve bir balık kadar soğuktu. Niclays bıçağı kullanarak pulu kaldırdı ve altındaki gümüşü etin parlaklığını ortaya çıkardı.

"Sen sonsuza kadar yaşamak için yaratılmamışsın."

Niclays kafasına alaycı bir bakış fırlattı. "Bir simyacı olarak buna katılmıyorum," dedi. "Gördüğünüz gibi ben olasılıklara inanırım. Yaşam iksirini senin bedeninde bulamasam bile, Altın İmparatoriçe Komoridu adasına doğru yola çıktı. Orada dut ağacını ve altında yatan mücevheri bulacağız."

Gözleri iyice parladı.

"Mücevher." Ejderhadan bir çingirak sesi yükseldi. "Göksel mücevherlerden bahsediyorsun."

"Mücevherler," diye yineledi Niclays. "Evet. Yükselen mücevher." Sesini yumuşattı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Nayimathun sessiz kaldı. Niclays kılıcını yukarı doğru çekerek pulları ısırdı ve ejderha zincirlerinin içinde kıpırdandı.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi. "Sadece korsanların eline düşmemeleri gerektiğini söyleyeceğim, Mentendon'un oğlu."

Günlüğünde yazdığına göre, teyzem bu kitabı bir adamdan almış ve ona bu kitabı Doğu'dan çok uzaklara götürmesini ve bir daha asla geri getirmemesini söylemiş. Jannart'ın sözleri sürekli aklına geliyor, kafasının içinde bir şamar topu gibi dönüp duruyordu. Asla geri getirme.

"Peşini bırakmanı beklemiyorum. Bunun için artık çok geç," dedi ejderha, "ama mücevherin, onu dünyadan geriye kalanları yok etmek için kullanmak isteyenlerin eline geçmesine izin verme. İçindeki su durgunlaştı Roos, ama temizlenemeyecek kadar değil."

Niclays bıçağı tutmaya devam etti, titriyordu.

Durgun.

Ejderha doğru söylemişti. Etrafındaki her şey durmuştu. Sabran Berethnet onu Orisima'ya gönderdiğinde hayatı, suyun içindeki bir saat gibi durmuştu. O zamandan beri tek bir gizemi bile çözememişti. Sonsuz yaşamın gizemini değil. Jannart'ın neden öldüğünü de.

O bir simyacıydı, gizem çözücüydü. Ve tekrar durgunlaşmayacaktı.

"Bu kadar yeter," diye tısladı ve oydu.

Güney

Zırhçı Ead'e tek kemikten bir yay, demir bir kılıç, Selinyi dualarıyla kazınmış bir balta ve ince ahşap saplı bir hançer verdi. Çocukluğundaki zeytin pelerininin yerine, artık bir kadına dönüştüğünün işareti olarak bir rahibe adayının beyazını giyiyordu. Sarsun'la birlikte onu uğurlamaya gelmiş olan Chassar ellerini onun omuzlarına koydu.

"Zāla seni görse gurur duyardı," dedi. "Yakında kırmızı pelerin senin olacak."

"Eğer canlı dönersem."

"Döneceksin. Kalyba korkunç bir yaratık ama eskisi kadar güçlü değil. Yirmi yıldır portakal ağacından yemedi ve bu yüzden hiç siden kalmayacak."

"Başka büyüler de var."

"Onu fethetmen için sana güveniyorum, sevgilim. Ya da risk çok büyük olursa geri döneceğine." Yanındaki ichneumon'u okşadı. "Onu bana tek parça halinde geri getirdiğinden emin ol, Aralaq."

"Ben aptal bir kuş değilim," dedi Aralaq. "Ichneumonlar küçük kız kardeşlerini tehlikeye atmazlar."

Sarsun öfkeyle öttü.

Sürgün edildiğinde Kalyba ormanının Sonsuzluk Kulesi adını verdiği bir bölümüne kaçmıştı. Oraya gözleri kandıran bir büyü yaptığı söylenirdi. İllüzyonlarını nasıl yarattığını kimse bilmiyordu.

Ead, Aralaq'la birlikte Kan Vadisi'nden ormana doğru yola çıktığında gün batıyordu. İçnömonlar atlardan, hatta bir zamanlar Lasia'da yaşamış olan avcı leoparlardan bile daha hızlı koşabilirdi. Aralaq lianaların arasından geçerken, köklerin altından kayarken ve Minara'dan ayrılan birçok derenin üzerinden atlarken Ead başını eğik tuttu.

Şafaktan hemen önce yoruldu ve bir şelalenin arkasındaki bir mağarada kamp kurdular. Aralaq avlanmak için ortadan kaybolurken, Ead aşağıdaki havuzda kendini tazeledi. Mağaraya geri tırmanırken, Kalyba'nın Tarikat'ta olduğu zamanı hatırladı.

Ead Kalyba'yı dipsiz kara gözleri olan kızıl saçlı bir kadın olarak hatırlıyordu. Tarikata Ead iki yaşındayken gelmişti ve yüzyıllar süren varlığı boyunca daha önce birkaç kez ziyaret ettiğini iddia ediyordu, çünkü o da ölümsüz olduğunu iddia ediyordu. Siden ona portakal ağacı tarafından değil, bir zamanlar Nurtha'nın Inysh adasında bulunan bir alıç ağacı tarafından verilmişti.

Başrahibe onu karşılamıştı. Rahibeler hikâyesine inanıp inanmadıklarına bağlı olarak ondan Alıç Rahibe ya da Çıngırakdil diye söz etmişlerdi. Kalyba'nın tedirgin edici yetenekleri olduğu için çoğu mesafeli durmuştu. Ona hiçbir ağaç tarafından bahşedilmemiş hediyeler.

Bir keresinde Kalyba, güneşin altında oynarlarken Ead ve Jondu'ya rastlamış ve Ead'in ona tamamen güvenmesini sağlayacak şekilde onlara gülümsemişti. *Eğer herhangi bir şey olabilseydiniz, ne olmak isterdiniz*, diye sormuştu onlara *küçük kardeşler*.

Bir kuş, diye yanıtlamıştı Jondu, *böylece her yere gidebilirdim*.

Ben de, demişti Ead, *çünkü o her zaman Jondu'nun yaptığıı yapmıştı. Anne için Wyrmleri uçarken bile yere indirebilirdim*.

İzle, demişti Kalyba.

Hafıza burada bulanıklaşıyordu ama Ead, Kalyba'nın kendi parmaklarını tüylere dönüştürdüğünden emindi. Kesinlikle Ead ve Jondu'yu büyüleyen bir şey yapmıştı, Kalyba'nın hizmetkârların en kutsalı olması gerektiğine inanmalarına yetecek kadar.

Sürgün edilme nedeni hiçbir zaman netleşmemişti ama Zāla'yı uyurken zehirleyen o olduğu söyleniyordu. Belki de Zāla uyurken

Başrahibe, onun kana susamışlığıyla ünlü Inysh efsanesinin dehşeti olan Ormanın Hanımı olduğunu anlamıştı.

Ead kılıcını kurularken Aralaq şelalenin içinden geldi. Ona suratsız bir bakış attı.

"Bu yolculuğu yapmakla aptallık ediyorsun. Inysca'nın Cadısı seni öldürecek."

"Duyduğuma göre Kalyba avıyla oynamayı seviyormuş." Pelerininin üzerindeki bıçağı parlattı. "Ayrıca, cadı meraklı değilse hiçbir şey değildir. Ona neden geldiğimi bilmek isteyecektir."

"Sana yalanlar söyleyecektir."

"Ya da bilgisiyle övünecektir. Onda yeterince var." Uzun ve acı dolu bir iç çekişle yayına uzandı. "Sanırım kendime bir akşam yemeği avlamalıyım."

Aralaq şeleleden geri dönmeden önce homurdandı ve Ead gülümsedi. Ona bir şeyler getirecekti. İçnömonlar her ne kadar huysuz olsalar da sadık bir yapıya sahipti.

Çalılıklarda bulabildiği küçük çıraları topladı ve mağarada bir ateş yaktı. Aralaq ikinci kez döndüğünde, yere benekli bir balık attı.

"Bu sadece beni yavruyken beslediğin için," dedi ve karanlığın içinde kıvrıldı.

"Teşekkür ederim, Aralaq."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Ead balığı muz yaprağına sardı ve ateşin üzerine koydu. Balık pişerken, düşünceleri güney rüzgârıyla oraya taşınmış gibi Inys'e geri çekildi.

Sabran şimdi uyuyor olmalıydı, yanında Roslain ya da Katryen vardı. Belki de ateşi vardı. Ya da belki de iyileşmişti. Çoktan başka bir Yatak Odası Hanımı seçmiş ya da daha doğrusu seçtirmiş olabilirdi. Ruhani Dükler tahtın etrafında dolanmaya başladığına göre, bu kişi kesinlikle kendi ailelerinden bir başka kadın olacaktı.

Inys Kraliçesi'ne Ead hakkında ne söylemişlerdi? Şüphesiz onun bir büyücü ve hain olduğunu. Sabran'ın buna kalben inanıp inanmadığı ayrı bir konuydu. Bunu kabul etmek istemezdi ama Dükler onun sırrını bilirken, onu bir kelimeyle yok edebilecekken Ruhani Düklere nasıl meydan okuyabilirdi?

Sabran ona hâlâ güveniyor muydu? Bunu pek hak etmemişti. Bir yatağı paylaşmışlar, bedenlerini paylaşmışlardı ama Ead ona kim olduğu gerçeğini asla söylememişti.

Sabran onun gerçek adını bile bilmiyordu.

Aralaq yakında uyanacaktı. Onun yanına, Şelaleye yeterince yakın bir yere uzandı ve Őırılıntının tenini serinletmesi için biraz dinlenmeye çalıştı. Kalyba'yla yüzleşmek tüm zekâsını kullanmasını gerektirecekti. Aralaq kıpırdandığında silahlarını topladı ve kendini tekrar onun sırtına attı.

Öğlene kadar ormanda yol aldılar. Minara'n ı n gövdesine geldiklerinde Ead gözlerini güneşe karşı korudu. Hızla akan ve derin, acımasız bir nehirdi. Aralaq sığlıklarda kayaların arasına girdi ve başka çaresi kalmadığında, Ead kürküne tutunarak yüzdü.

Nehrin diğerk tarafına ulaştıklarında ılık yağmur yağmaya başladı ve buklelerini yüzüne ve boynuna yapıştırdı. Aralaq ormanın derinliklerine doğru ilerlerken o da biraz hurma yedi. Ancak güneş yeniden batmaya başladığında durdu.

"Bower yakın." Burnunu ekti. "Eğerk bir saat sonra dönmezsen, peşinden geleceğim."

"Pekâlâ."

Ead onun sırtından kaydı.

"Unutma Eadaz," dedi Aralaq, "bu yerde gördüğün her şey bir yanılsamadır."

"Biliyorum." Kolunu bir bileklikle sardı. "Yakında görüşürüz."

Aralaq hoşnutsuzluğnu homurdandı. Baltasını eline alan Ead sisin içine doğru adım attı. Dallardan bklmş, çiçeklerle bezenmiş bir kemer kapıyı oluşturuyordu.

Çiçekler fırtına bulutlarının rengindeydi.

Ormanda gölgeli bir ardak hayal ediyorum, güneş ışığı çimenlere vuruyor.

Giriş mor çiçeklerden oluşan bir geçit, sanırım sabra iekleri.

Ead elini kaldırdı ve yıllar sonra ilk kez büyülü ateşi ağırđı. Ateş parmaklarından dans ederek çiçekleri yaktı ve illüzyonun altındaki dikenleri ortaya çıkardı.

Ellerini kapattı. Büyü ateşinin mavi alevi yeterince uzun süre yanarsa bir büyüyü özzebilirdi ama kendini savunmak için yeterli gücü korumak istiyorsa bunu ölçülü kullanması gerekecekti. Aralaq'a son bir kez baktıktan sonra baltasıyla dikenlerin arasından geçti ve açıklığın ötesine sağ salım ıktı.

İlahiler Bahçesi'ndeeydi. İleriye doğru bir adım attığında, yeşilliklerden öyle yoğun ve iğrenç bir koku yayıldı ki neredeyse yuvarlayacaktı

dilinin üzerinde. Altın rengi ışık, ayak bileklerine kadar batabileceği kadar derin çimenleri benekledi.

Ağaçlar burada birbirine yakın duruyordu. Sesler onların ötesinde yankılanıyordu; aynı anda hem yakınlarda hem de uzaklarda, suyun şırıltısıyla dans ediyorlardı.

Orada mıydılar, yoksa bu da büyüünün bir parçası mıydı?

*"Min mayde of strore, I knut thu smal, as
lutil as mus in gul mede.
Thu in soyle, corn grewath tal. In thu
I hafde blowende sede."*

Kaynakla beslenen büyük bir havuz görüldü. Ead kendini oraya doğru yürürken buldu. Her adımda ağaçlardaki sesler yükseliyor ve başı yuvarlak bir rüzgâr gibi dönüyordu. Şarkı söyledikleri dil bilinmezliklerle doluydu ama bazı kelimelerin Inysh dilinin eski bir formu olduğu kesindi. Eskiden de eski. Haithwood kadar eski.

*"Soyle'de belga bearn wil nat
slepe'de strore boute mayde
ekiyorum. Min wer is ut in wuda
frore-
o huntath dama, nat benim için."*

Eli baltanın üzerinde kaygandı. Sesler uzun zaman önce ölmüş bir çağın şafağından kalma ritüellerden bahsediyordu. Ead üzerindeki dalların çaprazlamasına uzandığını düşünürken, kendini onların kana bulandığını ve seslerin onu bir tuzağa çektiğini hayal etmeye zorladı.

Yolun sonunda büyük bir kaya buluyorum ve benim olduğumu düşünmediğim bir elimle ona dokunmak için uzanıyorum. Ead döndü. İşte oradaydı, bir mağaranın ağzını koruyan, neredeyse kendisi kadar uzun bir taş levha. *Kaya ikiye ayrılıyor ve içeride-*

"Merhaba."

Ead yukarı baktı. Üstündeki dalda küçük bir çocuk oturuyordu.

"Merhaba," dedi yine Selinyi dilinde. Sesi yüksek ve tatlıydı. "Buraya benimle oynamaya mı geldin?"

"Buraya Ormanın Hanımı'nı görmeye geldim," dedi Ead. "Onu benim için getirir misin, çocuk?"

Çocuk müzikal bir kahkaha attı. Bir göz kırptı ve oradaydı. Sonra, hiçbir yerde değildi.

Bir şey Ead'in havuza doğru bakmasına neden oldu. Havuzun yüzeyinde herhangi bir dalgalanma olup olmadığını izlerken ensesinde terler birikti.

Su bir baş doğurduğunda nefesini içine çekti. Sulu gözlü ve çıplak bir kadın ortaya çıktı.

"Eadaz du Zāla uq-Nāra." Kalyba açıklığa adım attı. "Uzun zaman oldu."

Inysca'nın Cadısı. Ormanın Hanımı. Sesi havuzu kadar derin ve berraktı, tuhaf bir tonu vardı. Kuzey Inysh gibi ama tam olarak değil.

"Kalyba," dedi Ead.

"Seni son gördüğümde en fazla altı yaşındaydın. Şimdi bir kadın oldun," diye gözlemledi Kalyba. "Yıllar nasıl da geçiyor. Yıllar bedende iz bırakmadığında insan unutuyor."

Ead onun yüzünü şimdi çok iyi hatırlıyordu, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun üst dudağıyla. Teni bronzlaşmış, kol ve bacakları uzamıştı. Kumral saçları dalgalar halinde göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Ona bakan herkes beş yirmi yaşından bir gün bile geçmediğine yemin edebilirdi. Güzeldi ama Ead'in kendi yansımasında gördüğü aynı kofluk tarafından kırılmıştı.

"Son ziyaretçim kız kardeşlerinizden biriydi, işlemediğim bir suçun cezası olarak başımı Mita Yedanya'ya götürmeye gelmişti. Sanırım siz de aynısını yapmak için buradasınız," diye düşündü Kalyba. "Denememen konusunda seni uyarırdım ama Tarikat'ın rahibeleri uzak kaldığım yıllar içinde küstahlaştılar."

"Buraya seni incitmeye gelmedim."

"O zaman neden bana geliyorsun tatlı büyücü?"

"Öğrenmek için."

Kalyba hareketsiz ve ifadesiz kaldı. Karnından ve kalçalarından aşağı su damlıyordu.

"Inys'ten yeni döndüm," dedi Ead. "Son Başrahibe beni kraliçesine hizmet etmem için oraya gönderdi. Ascalon'dayken, Ormanın Hanımı'nın büyük gücünden bahsedildiğini duydum."

"Ormanın Hanımı." Kalyba gözlerini kapadı ve sanki bu ismin zengin bir kokusu varmış gibi nefesini içine çekti. "Beni bu isimle çağırımlarının üzerinden *çok* uzun zaman geçti."

"Şu anda bile Inys'te hem korkulan hem de saygı duyulan birisin."

"Şüphesiz. Çocukken bile haithwood'a nadiren gittiğim için garip," dedi cadı. "Köylüler benden korktukları için oraya adım atmazlardı, ama ben

Yıllarımın çoğunu doğduğum yerden uzakta geçirdim. Evimin alıç ağacı olduğunu anlamaları çok uzun sürdü."

"İnsanlar senin yüzünden alıç ağacından korkuyor. Oradan sadece bir yol geçer ve o yolda yürüyenler ceset mumlarından ve çılgınlardan bahsederler. Senin büyüünün kalıntıları olduğunu söylüyorlar."

Kalyba belli belirsiz gülümsedi.

"Mita Yedanya beni Lasia'ya geri çağırdı ama kılıcımı daha büyük bir büyücüye vermeyi tercih ederim." Ead ona doğru bir adım attı. "Kendimi öğrenciniz olarak sunmaya geldim leydim. Büyünün tüm gerçeğini öğrenmek için."

Sesi kendi kulaklarına bile hayret verici geliyordu. Neredeyse on yıl boyunca Inysh sarayını kandırabilirdi, bir cadıyı da kandırabilirdi.

"Gururum okşandı," dedi Kalyba, "ama eminim ki Başrahibeniz size gerçeği söyleyebilir."

"Mita Yedanya kendinden öncekiler gibi değil. İçine bakıyor," dedi Ead. "Ben bakmıyorum."

En azından bu kısmı doğruydı.

"Kendi burnunun ötesini gören bir kız kardeş. Gümüş bal kadar nadirdir diyebilirim," dedi Kalyba. "Memleketim Eadaz uq-Nāra'da hakkımda anlatılan hikâyeler seni korkutmuyor mu? Orada ben bir çocuk hırsız, bir cadı, bir katilim. Eski masalların canavarıyım."

"Asi çocukları korkutmak için masallar. Anlamadığım şeylerden korkmam."

"Peki sana çağlar boyunca sahip olduğum güce *layık* olduğunu düşündüren nedir?"

"Hanımefendi, değilim," dedi Ead, "ama sizin rehberliğinizle belki olabilirim. Eğer bilginizle beni onurlandırırırsanız."

Kalyba bir süre onu düşündü, tıpkı kuzuyu düşünen bir kurt gibi. "Söyle bana," dedi, "Sabran nasıl?"

Ead cadının bu ismi yakın bir arkadaşından bahseder gibi samimi bir şekilde söylemesi karşısında neredeyse ürperecekti.

"Inys Kraliçesi iyi durumda," diye cevap verdi. "Gerçeği istiyorsun ama kendi dudakların yalan söylüyor."

Ead onun bakışlarıyla karşılaştı. Kadının yüzü bir oymaydı, gravürleri tercüme edilemeyecek kadar eskiydi. "Inys Kraliçesi tehlikede," diye itiraf etti.

"Daha iyi." Kalyba başını eğdi. "Eğer teklifinizde samimiyseniz, silahlarınızı teslim etme nezaketini göstereceksiniz. Inysca'da yaşadığım zamanlarda

Misafirlerin bir salonun eşiğine silah getirmesi büyük bir hakaret olarak kabul edilir." Bakışları dikenli kemere kaydı. "Bırakın üstünden geçmeyi."

"Bağışlayın beni. Sizi aşışılacak gibi bir niyetim yok."

Kalyba yüzünde hiçbir ifade olmadan onu izledi. Kendi ölüm fermanını imzaladığını hissedenden Ead silahlarını çıkarıp çimlerin üzerine bıraktı.

"İşte. Şimdi bana güveniyorsun," dedi Kalyba neredeyse nazikçe, "karşılığında ben de sana zarar vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim leydim."

Bir süre birbirlerine bakarak durdular, aralarında açıklığın yarısı vardı.

Kalyba'nın ona bir şey söylemesi için hiçbir neden yoktu. Ead bunu biliyordu ve cadı da biliyordu.

"Gerçeğı arzuladığını söylüyorsun ama gerçek birçok ipliğı olan bir dokumadır," dedi Kalyba. "Benim bir büyücü olduğumu biliyorsun. Senin gibi bir yan büyücü -ya da yaşlı Başrahibe bana portakal ağacının meyvesini vermeyi reddetmeden önce öyleydim. Çünkü Mita Yedanya ona senin öz anneni zehirlediğini söylemişti." Gülümsedi. "Sanki zehirlemeye tenezzül edecekmişim gibi."

Yani sürgünden bizzat Mita sorumluydu. Son Başrahibe nazik bir kadındı ama *munğunası* da dahil olmak üzere etrafındakilerden kolayca etkileniyordu.

"Ben İlk Kan'ım. Alıçtan ilk ve son yiyen bendim ve bu bana sonsuz yaşam bahşetti. Ama elbette," dedi Kalyba, "siden'ımı merak ettiğın için gelmedin, çünkü siden sana tanıdık geliyor. *Diğér* gücümün kaynağını bilmek istiyorsun - hiçbir kız kardeşin anlamadığı gücümün. Rüya ve illüzyon gücü. Ascalon'un gücü, benim *hildistérro*n'um."

Savaş yıldızı. Kılıç için kullanılan şiirsel bir terim. Ead bunu daha önce dua kitaplarında görmüştü ama şimdi içinde bir tel koparmış ve b i r müzik notası gibi farkına varmıştı.

Ateş topraktan yükselir, ışık gökten iner.

Gökyüzünden gelen ışık.

*Hildistérro*n.

Ve *Ascalon*. Inysca Adalarının eski dilinden bir başka isim. Yıldız anlamına gelen *astra* ve güç anlamına gelen *lun* kelimelerinin bozulmuş hali. Bunu ona Loth söylemişti.

Güçlü yıldız.

"Inys'teyken ... Rumelabar Tableti'nin metnini hatırladım. Ateş ve yıldız ışığı arasındaki dengeden bahsediyordu." Ead konuşurken bile, zihni her an daha sağlam görünen bir açıklama üretti. "Siden ağaçları büyücülere ateş verir. Senin gücünün -*diğer* gücünün- gökyüzünden gelip gelmediğini merak ettim. Uzun Saçlı Yıldız'dan."

Kalyba şoka girecek bir yüze sahip değildi ama Ead bunu gördü. Bakışlarında bir titreşim.

"Güzel. Oh, *çok* iyi." Küçük bir kahkaha tufanı koptu. "Adının zaman içinde kaybolduğunu sanıyordum. Bir büyücü Uzun Saçlı Yıldız'ı nasıl duymuş olabilir?"

"Gulthaga'ya gittim."

Truyde utt Zeedeur bu sözleri söylemişti. Kız bir aptal gibi davranmıştı ama içgüdülerini doğru çıkmıştı.

"Gömülü Şehir'e gitmeyi göze almak akıllıca ve cesurca." Kalyba ona baktı. "Tarikatın kız kardeşliğinden mahrum kaldığım için Çardak'ımda bana eşlik edecek birilerinin olması hoş olurdu. Ve zaten gerçeğin çoğuna sahip olduğunuza göre ... Gerisini size anlatmakta bir sakınca görmüyorum."

"Bu bilgiye çok değer veririm."

"Hiç şüphesiz. Elbette," diye düşündü Kalyba, "gücümü anlamak için siden ve büyü'nün iki dalı hakkındaki tüm gerçekleri bilmen gerekir ve Mita bu tür şeyleri çok az anlıyor. Kızlarını karanlıkta, yıpranmış kitapların rahatlığı içinde tutuyor. Hepiniz cehalete batmışsınız. Benim bilgim -*gerçek* bilgi- değerli bir şeydir."

Bu, oyundaki bir sonraki hamleydi. "Paha biçilemez olduğu söylenebilir," diye kabul etti Ead.

"Bunun için bir bedel ödedim. Sen de öyle yapmalısın."

Sonunda Kalyba yaklaştı. Ead'in etrafında dolanırken saçlarından sular damlıyordu.

"Bir öpücük alacağım," diye fısıldadı kulağına. Ead olduğu yerde sabit kaldı. "Çok uzun yıllardır yalnızım. Senden bir öpücük, tatlı Eadaz, ve bilgim senin olsun."

Teninde metalik bir koku asılı kaldı. Ead ani bir an için kanında bir şeyin - yaşamsal bir şeyin- bu kokuya cevap verdiğini hissetti. "Hanımefendi," diye mırıldandı Ead, "söylediklerinizin doğru olduğunu nasıl bileceğim?"

"Aynı şeyi Mita Yedanya için de istiyor musun, yoksa ona koşulsuz güveniyor musun?" Cevap alamayan Kalyba, "Size güvenimi veriyorum," dedi.

doğru konuşacağım. Ben gençken, bir söz bir yemin demektir. O zamandan bu yana uzun yıllar geçti ama hala eski yöntemlere saygı duyuyorum."

Risk almaktan başka çare yoktu. Kendini toparlayan Ead ona doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"İşte," dedi Kalyba. Nefesi buz gibiydi. "Bedel ödendi."

Ead cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Aniden aklına gelen Sabran düşüncesini zorla bastırdı.

"Büyünün iki dalı vardır," diye başladı Kalyba. Güneş ışığı saçlarındaki altın telleri seçiyor ve her bir su damlasını belirginleştiriyordu. "Bildığınız gibi Tarikat'ın kız kardeşleri *siden-terrene* büyüsünün uygulayıcılarıdır. Bu büyü dünyanın özünden gelir ve ağaç aracılığıyla aktarılır. Meyvesinden yiyenler onun büyüsünü kullanabilir. Bir zamanlar en az üç siden ağacı vardı - portakal, alıç ve dut - ama şimdi, bildiğim kadarıyla, sadece bir tane kaldı.

"Ama siden, sevgili Eadaz, doğal bir zıttı vardır. Sidereal büyü ya da *sterren* -Yıldızların gücü. Bu tür bir büyü soğuk ve ele avuca sığmaz, zarif ve kaygandır. Kullananın illüzyonlar yaratmasına, suyu kontrol etmesine... hatta şeklini değiştirmesine bile izin verir. Ustalaşması çok daha zordur."

Ead'in artık meraklıymış gibi davranmasına gerek kalmamıştı.

"Uzun Saçlı Yıldız geçerken ardında gümüş bir sıvı bırakır. Ben buna *yıldız çürümesi* adını verdim," dedi Kalyba. "Yıldız çürüğünde *sterren* yaşar, tıpkı meyvede siden'i n yaşaması gibi."

"Nadir olmalı."

"Anlatılamayacak kadar nadir. Çağların Kederi'nin sonundan beri meteor yağmuru olmamıştı ve anla ki Eadaz, o yağmur Çağların Kederi'nin sonuydu. Wyrmlerin düştüğü zamana denk gelmesi tesadüf değildi. Doğulular kuyruklu yıldızın ejderha tanrıları Kwiriki tarafından gönderildiğine inanırlar." Kalyba gülümsedi. "Sağanak, siden'in daha güçlü olduğu bir çağı kapattı ve ondan yapılmış olan wyrmleri uykularına zorladı."

"Ve sonra *Sterren* daha güçlü oldu," dedi Ead.

"Bir süre için," diye onayladı Kalyba. "Büyünün iki dalı arasında bir denge vardır. Birbirlerini kontrol altında tutarlar. Biri güçlendiğinde, diğeri azalır. Bir Ateş Çağı'nı bir Yıldız Işığı Çağı takip edecek. Şu anda, siden çok daha güçlü ve *sterren* kendi gölgesinde. Ama bir meteor yağmuru geldiğinde ... o zaman *sterren* yeniden parlayacak."

Dünya simyacılarla Rumelabar Tableti'ne duydukları hayranlık yüzünden alay etmişti ama onlar yüzyıllardır gerçeğin etrafında dönüyorlardı.

Ve gerçek buydu. Ead bunu karnının derinliklerinde, kalbinin tellerinde hissetti. Buna sadece Kalyba inanmazdı ama onun açıklaması boncukları bir arada tutan ipliği oluşturdu. Uzun Saçlı Yıldız. Rumelabar Tableti. Çağların Kederi'nde Wyrmlerin dūřuřu. şimdi karşısında duran kadının tuhaf armağanları.

Hepsi birbirine baęlıydı. Hepsi tek bir gerçeęe dayanıyordu: alttan gelen ateř, ūstten gelen ıřık. Bu ikilik ūzerine inřa edilmiř bir evren.

"Rumelabar Tableti bu dengeden bahsediyor," dedi Ead, "ama aynı zamanda denge bozulduğunda ne olacağından da."

"*Birinin fazlası diğerini alevlendirir ve bu da evrenin yok oluşudur,*" diye okudu Kalyba. "Korkunç bir uyarı. şimdi, evrenin yok oluşu nedir ya da kimdir?"

Ead bařını salladı. Cevabı çok iyi biliyordu ama en iyisi aptalı oynamaktı. Bu cadının gardını dūřūrdū.

"Ah, Eadaz, çok iyi gidiyordun. Yine de," dedi Kalyba, "gençsin. Çok sert bir yargılayıcı olmamalıyım."

Arkasını dūndū. Hareket ederken eli saę yanına geldi. Dięer yerleri gibi pūrūzsūz ve lekesizdi ama yūrūyūřū acıyı ele veriyordu.

"Yaralandınız mı leydim?" Ead

sordu. Kalyba cevap vermedi.

"Uzun zaman ūnce, kozmik ikilik ... altūst oldu," dedi sadece. Ead o gūzlerde korkunç bir řey gūrdūęūnū dūřūndū. Bir nefret gūlgesi. "Sterren dūnyada çok gūlendi ve karřılıęında ayaklarımızın altındaki ateř bir ięrençlik yarattı. Siden'in *yanlıř yaratılıřı.*"

Evrenin yok oluşu. "İsimsiz

Olan," dedi Ead.

"Ve onun takipçileri. Onlar dengesizlięin çocukları. Kaosun." Kalyba kendini bir kayanın ūzerine oturttu. "Ardı ardına gelen Bařrahibeler aęaç ve wyrmler arasındaki baęlantıyı uzun zamandır gūrūyorlar ama bunu kendilerine ve kızlarına inkar ediyorlar. Būyūcūler bunun gibi Ateř aęları sırasında Drakonik alev bile yaratabilirler ... ama tabii ki sizin bunu kullanmanız yasak."

Tūm kız kardeřler wyrmateři yapma potansiyeline sahip olduklarını biliyorlardı ama bu ūęretilmemiřti.

"İllūzyonlarınız sterren'den geliyor," diye mırıldandı Ead, "bu yūzden siden onları yakıp yok ediyor."

"Siden ve sterren belirli durumlarda birbirlerini yok edebilirler," diye kabul etti Kalyba, "ama aynı zamanda birbirlerini *ekerler*. Her iki būyū biçimi de

en çok kendilerine, ama aynı zamanda karşıtlarına da çekilirler." Koyu renk gözleri ilgiyle parlıyordu. "Şimdi, benim bulmaca çözücüm. Portakal ağacı siden'in doğal kanalıysa, sterren'in doğal kanalları nelerdir?"

Ead bunun üzerine düşündü. "Belki de Doğu'nun ejderhalarıdır."

Onlar hakkında bildiği kadarıyla suda yaşayan yaratıklardı. Bu bir tahmindir ama Kalyba gülümsedi.

"Çok iyi. Sterren'den doğdular. Uzun Saçlı Yıldız geldiğinde rüya görebilir, şekillerini değiştirebilir ve illüzyonlar örebilirler."

Cadı sanki göstermek istercesine bir elini kendi bedeninde gezdirdi. Bir anda kahverengi samitten bir Inysh elbisesi ve karanfil ve incilerle süslenmiş bir kuşak giydi. Saçlarında mücevher zambaklar açmıştı. Çıplaklık bir yanılsama mıydı, yoksa bu muydu?

"Uzun zaman önce, topladığım yıldız çürüğünü yeniden şekillendirmek için ateşimi kullandım." Kalyba parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Şimdiye kadar yapılmış en olağanüstü silahı yaratmak için."

"Ascalon."

"Siden ile dövülmüş bir sterren kılıcı. Mükemmel bir birliktelik. Onu gördüğümde -bir kuyruklu yıldızın gözyaşlarından yaptığım kılıcı- sadece bir büyücü olmadığımı anladım." Ağzı irkildi. "Tarikat bana yeteneklerimden dolayı *cadı* diyor ama ben *büyücü* demeyi tercih ediyorum. Kulağa hoş geliyor."

Ead umduğundan fazlasını öğrenmişti ama mücevher hakkında soru sormaya gelmişti.

"Hanımefendi," dedi, "yetenekleriniz gerçekten de mucizevi. Sterren'den başka bir şey taklit ettiniz mi hiç?"

"Asla. Ascalon'un bu dünyadaki hiçbir şeye benzememesini istedim. Zamanının en büyük şövalyesi için bir hediye. Elbette," dedi Kalyba, "bu başka nesneler olmadığı anlamına gelmiyor ... ama onlar benim elimle dökülmedi. Ve eğer varsa bile çoktan kayboldular."

Ona mücevherden bahsetmek cazip geliyordu ama Kalyba'nın bundan habersiz kalması en iyisiydi, yoksa mücevheri kendisine mal etmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. "Kılıcı görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Bütün Inys ondan bahsediyor," dedi Ead. "Bana gösterir misiniz leydim?"

Kalyba alçak sesle kıkırdadı. "Eğer ona sahip olursam, gerçekten mutlu olurum. Ascalon'u yüzyıllarca aradım ama Galian onu iyi saklamış."

"Nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bırakmadı mı?"

"Sadece onu benden uzak tutmak için ölecek kişilerin ellerine bırakmak istediğini söyledi." Gülümsemesi soldu. "Inys Kraliçeleri de onu aradı,

Onlar için kutsal olduğu düşünölürse... ama bulamayacaklar. Ben bulamadıysam, kimse bulamaz."

Kalyba'nın Galian Berethnet için Ascalon'u taklit ettiği Manastır'da yaygın bir bilgiydi. Birçok rahibenin ona güvenmemesinin nedenlerinden biri de buydu. İkisi de aynı çağda doğmuş ve Goldenburch köyünde ya da civarında yaşamışlardı, ancak bu yetersiz gerçeklerin ötesinde, kimse ilişkilerinin doğasını anlamadı.

"Kraliçe Sabran bu Sonsuzluk Kulesi'nin hayalini kurmuştu," dedi Ead. "Ben onun nedimesiyken bana öyle söyledi. Rüyaları sadece siz dokuyabilirsiniz leydim. Bunları ona gönderen siz miydiniz?"

"Bu bilgi," dedi Kalyba, "daha yüksek bir bedel gerektirecek."

Bununla birlikte cadı kayadan aşağı kaydı. Bir kez daha çıplak, yan yattı ve altındaki kaya bir çiçek yatağına dönüştü. Kaymak ve bal kokuyorlardı.

"Bana gel." Bir elini yapraklarının üzerinde gezdirdi. "Gel, Çardak'ımda benimle yat, sana rüyalarımı anlatayım."

"Hanımefendi," dedi Ead, "sizi memnun etmekten ve sadakatimi kanıtlamaktan başka bir şey istemiyorum, ama kalbim başkasına ait."

"Rüya dokumanın sırrı kesinlikle bir gecenin bedeli olmalı. Bir sevgilinin yumuşak dokunuşunu hissetmeyeli yüzyıllar oldu." Kalyba bir parmağını karnında gezdirdi ve uyluklarının birleştiği yerde durdu. "Ama . . . Sadakate hayranım. Bu yüzden senden başka bir hediye kabul edeceğim. Yıldızlar ve onların armağanları hakkındaki bilgime karşılık."

"Ne olursa."

"Yirmi yıldır beni portakal ağacından uzak tutuyorlar. Bir büyücü bir kez ateşin tadına baktı mı, sonsuza dek onun için yanar. Açlık beni içten içe yiyor. Ateşimi geri almayı çok istiyorum." Kalyba onun bakışlarını tuttu. "Bana meyveyi getir ve varisim sen ol. Bana yemin et, Eadaz du Zāla uq-Nāra. Arzuladığım şeyi bana getireceğine yemin et."

"Hanımefendi," dedi Ead, "Anne'nin üzerine yemin ederim."

"Ve mücevherler hakkında hiçbir şey söylemedi," dedi Başrahibe. "Sadece onları kendisinin yapmadığını söyledi."

Ead güneş odasında durmuş, ona bakıyordu.

"Evet, Başrahibe," dedi. "Ascalon onun tek e s e r i . Peşlerine düşmesinden korktuğum için mücevherlerden bahsetmemenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Güzel."

Chassar'ın yüzü asıktı. Başrahibe ellerini korkuluğun üzerine koydu ve yüzüğü güneşte parladı.

"İki büyü teli. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım." Nefes aldı. "Bundan hoşlanmadım. Cadı doğası gereği yalancıdır. Ona Çıngırakdil demelerinin bir nedeni var."

"Gerçeği çarpıtabilir," dedi Chassar, "ama kana susamış ve soğuk olmasına rağmen bana hiç yalancı gibi gelmedi. Onun zamanında Inysca'da yemin bozmanın cezası çok acımasızdı."

"Zāla hakkında yalan söylediğini unutuyorsun, Chassar. Onu hiç zehirlemediğini iddia etti ama ancak bir yabancı kız kardeşini öldürebilirdi."

Chassar bakışlarını indirdi.

"Mücevherler sterren olmalı," dedi Ead. "Onları Kalyba yapmamış olsa bile. Eğer bizim türümüzden bir büyü değillerse, diğer türden olmalılar." Başrahibe yavaşça başını salladı. "Ona meyveyi getireceğime dair söz verdim. Getirmediyim zaman peşime düşecek mi?"

"Büyüsünü bir av için harcayacağından şüpheliyim. Her halükarda burada korunuyorsunuz." Başrahibe güneşin batışını izledi. "Kız kardeşlerine bu konuda hiçbir şey söyleme. Bir sonraki soruşturma hattımız bu ... Neporo."

"Bir Doğulu," dedi Ead sessizce. "Şüphesiz bu size Anne'nin Güney'in ötesindeki dünyayla ilgilendiğini gösteriyor."

"Bu konudan bıktım Eadaz."

Ead dilini ısırdı. Chassar ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Eğer Neporo doğru söylediye, düşmanımızı yenmek için hem Ascalon'a hem de mücevherlere ihtiyacımız olacak." Başrahibe şakağını ovuşturdu. "Beni yalnız bırak, Eadaz. Gidişatımızı düşünmeliyim."

Ead başını eğdi ve oradan ayrıldı.

Ead güneş odasında, Aralaq'ı yatağının ayak ucunda uyuklarken buldu, yolculuklarından yorgun düşmüştü. Yatağın üzerinde onun yanına oturdu ve ipek kulaklarını okşadı. Uykusunda seğiriyorlardı.

Zihni yıldızlar ve ateşle dolu bir potaydı. İsimsiz Olan geri dönecekti ve Tarikat onu yok etmek için gereken üç araçtan yalnızca birine sahipti. Geçen her saatle birlikte Virtudom'daki tehlike büyüyordu ve Sabran daha büyük bir risk altındaydı. Bu sırada Sigoso Vetalda Quarl Körfezi'nde istila filosunu inşa ediyordu. Bölünmüş bir Batı, Et Kralı için hazır olmayacaktı.

Ead Aralaq'a yaklaştı ve gözlerini kapattı. Bir şekilde ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Eadaz."

Yukarı baktı.

Kapı aralığında bir kadın duruyordu. Sık bukleler kahverengi yüzünü sarıyor ve alaca gözlerine dökölüyordu.

"Nairuj," dedi Ead ayağā kalkarak.

Çocukken birbirlerine rakip olmuşlardı. Nairuj her zaman Jondu ile Başrahibe'nin ilgisini çekmek için yarışrdı ve Ead, Jondu'yu ablası gibi sevdiği için bunu çok ciddiye alırdı. Ancak şimdi, Ead Nairuj'u ellerinden tuttu ve yanaklarından öptü.

"Seni görmek güzel," dedi Ead. "Pelerini onurlandırırıyorsun."

"Sen de Sabran'ı bu kadar uzun süre koruyarak hepimizi onurlandırdın. İtiraf etmeliyim ki genç ve aptalken seni o gülünç saraya gönderdiğimde gülmüşüm," dedi Nairuj alaycı bir gülümsemeyle, "ama şimdi anlıyorum ki hepimiz Anne için farklı şekillerde çalışıyoruz."

"Görüyorum ki biz konuşurken sen ona hizmet ediyorsun." Ead onun gülümsemesine karşılık verdi. "Zamanınız yaklaşmış olmalı."

"Her an olabilir." Nairuj bir elini karnının üzerine koydu. "Seni Kızıl Hanımefendiler'e kabul edilmen için hazırlamaya geldim."

Ead gülümsemesinin büyüdüğünü hissetti. "Bu gece mi?"

"Evet. Bu gece." Nairuj kıkırdadı. "Fýredel'i sürgün ettikten sonra, döndüğünde hemen yetiştirilmeyeceğini mi sanıyordun?"

Ead'e bir sandalye gösterdi. Bir çocuk içeri girdi ve geri çekilmeden önce bir tepsi koydu.

Ead ellerini kucağında birleştirdi. Kalbi bir kuş sürüsünün kanatlarına sahipti.

Bir gece için Kalyba'dan öğrendiklerini bir kenara bırakacaktı. Bu duvarların dışında olan her şeyi unutacaktı. Kim olduğunu anlayacak yaşı geldiğinden beri, kaderinde bir Kızıl Hanımefendi olmak olduğunu biliyordu.

Hayali buradaydı. Bunun tadını çıkarmak istiyordu.

"Senin için." Nairuj ona bir fincan uzattı. "Başrahibeden."

Ead yudumladı. "Anne." Dilinin üzerinde tatlı tatlılardan oluşan bir örgü belirdi. "Nedir bu?"

"Güneş şarabı. Kumenga'dan. Başrahibe bir miktar bulunduruyor," diye fısıldadı Nairuj. "Tulgus mutfakta bazen tadına bakmama izin veriyor. O izin verir

Seni benim gönderdiğimi söylersen sen de bir tane alırsın. Sadece Başrahibeye söyleme." "Asla."

Ead tekrar içti. Tadı enfesti. Nairuj tepsiden tahta bir tarak aldı.

"Eadaz," dedi, "sana başsağlığı dilemek istedim. Jondu için. Aramızda farklılıklar vardı ama ona çok saygı duyardım."

"Teşekkür ederim," dedi Ead usulca. Üzüntüsünü gidermek için başını salladı. "Gel o zaman, Nairuj. Bana son sekiz yılda olan her şeyi anlat."

"Nairuj tarağı avucuna vurarak, "Inysh sarayının tüm sırlarını bana vereceğine söz verersen veririm," dedi. Bir kâse yağa uzandı. "Orada hayatın kömürlerin üzerinde yürümek gibi olduğunu duydum. Saray mensupları kraliçeye yaklaşmak için birbirlerinin üzerine tırmanıyormuş. Dokuzuncu Sabran'ın sarayında Rumelabar'daki gök taşından daha fazla entrika dönüyormuş."

Ead pencereye doğru baktı. Yıldızlar ortaya çıkıyordu.

"Gerçekten," dedi, "hiçbir fikrin yok."

Nairuj Ead üzerinde çalışırken, ona Güney'deki wyrm'lerin sürekli uyanışından ve Kırmızı Kızların bu tehditle başa çıkmak için gün geçtikçe daha çok çalıştıklarından bahsetti. Tarikattan haberdar olan tek hükümdarlar olan Kral Jantar ve Yüksek Hükümdar Kagudo, şehirlerine ve saraylarına daha fazla rahibe gönderilmesini istemişti. Bu arada, Tarikat'ın ev işleriyle ilgilenen erkek üyeleri de yakında katil olarak eğitilmek zorunda kalabilirdi.

Karşılığında Ead ona Inys'in daha akıl almaz yönlerini anlattı. Saray mensupları, aşıklar ve şairler arasındaki küçük düşmanlıkları. Oliva Marchyn'in yanında nedimelik yaptığı zamanları. Ateş için tezek, baş ağrısı için sülük dağıtan şarlatanlar. Her sabah Sabran'a sunulan ve bir tanesini yediği on sekiz yemek.

"Ve Sabran. Söyledikleri kadar kaprisli mi?" diye sordu Nairuj. "Duyduğuma göre bir sabah bir geçit töreni kadar neşeli, bir ağıt kadar hüznü ve bir yaban kedisi kadar öfkeli olabiliyormuş."

Ead uzun süre cevap vermedi. "Bu doğru," dedi sonunda.

Yastığın arkasında bir gül. Elleri bakirelerin üzerinde. Avin peşinden koşarlarken attığı kahkaha.

"Sanırım böyle bir tahtta, böyle bir fiyata oturmak için doğmuş bir kadından biraz kapris beklenir." Nairuj karnını okşadı. "Bu, üzerine ulusların kaderi tünemiş olmadan da yeterince ağır."

Tören saati yaklaşıyordu. Ead, Nairuj ve diğer üç kız kardeşin elbiselerini giymesine yardım etmesine izin verdi. Saçları düzenlendikten sonra, portakal çiçeklerinden bir çemberle süslediler. Kollarına cam ve altından bilezikler taktılar. Sonunda Nairuj onu omuzlarından tuttu.

"Hazır mısın?"

Ead başını salladı. Hayatı boyunca hazır olmuştu.

"Seni kıskanıyorum," dedi Nairuj. "Başrahibenin sana vereceği görev kulağa-"

"Görev." Ead ona baktı. "Ne görevi?"

Nairuj elini çırpı. "Daha fazlasını söylememeliyim. Yakında öğreneceksin." Ead'i kolundan tuttu. "Gel."

Onu Anne'nin mezarına götürdüler. Mezar odası yüz yirmi mumla aydınlatılmıştı; bu sayı Cleolind kanın egemenliğine son vermeden önce İsimsiz Olan'a kurayla kurban edilen insanların sayıydı.

Başrahibe heykelin önünde bekliyordu. Başka bir yerde görevli olmayan tüm rahibeler Zāla'nın kızının Kızıl Hanımefendi olarak yerini almasını görmek için buradaydı.

Tarikatta törenler kısa ve özlü olurdu. Cleolind hizmetkârları için mahkemelerin şatafatını ve gösterişini istememişti. Önemli olan samimiyetti. Kız kardeşlerin birbirlerini desteklemek ve övmek için bir araya gelmesi. Odanın ana rahmine benzeyen karanlığında, Anne hepsine tepeden bakarken, Ead kendini ona hiç olmadığı kadar yakın hissetti.

Chassar Başrahibe'nin solunda duruyordu. Sanki onun öz babasıymış gibi gururlu görünüyordu.

Ead diz çöktü.

"Eadaz du Zāla uq-Nāra," dedi Başrahibe. Sesi yankılandı. "Anne'ye sadakatle ve sorgusuz sualsiz hizmet ettin. Seni kız kardeşimiz ve dostumuz olarak Kızıl Hanımefendiler arasına kabul ediyoruz."

"Ben Eadaz du Zāla uq-Nāra," dedi Ead. "Bir zamanlar çocukken yaptığım gibi, kendimi yeniden Anne'ye adıyorum."

"Kılıcını keskin, pelerinini kanla kırmızı tutsun," dedi kız kardeşler birlikte, "ve İsimsiz Olan senin ışığından korksun."

Doğum yapan annenin bir kız kardeşe pelerinini hediye etmesi gelenekseldi. Zāla'nın yokluğunda pelerini omuzlarına asan Chassar oldu. Boğazının çukuruna bir broşla tutturdu ve yanağını avuçladığında Ead onun gülümsemesine karşılık verdi.

Sağ elini uzattı. Başrahibe, üzerinde beş yapraklı güneş taşı çiçeği **b u l u n a n** gümüş yüzüğünü taktı. Hayatı boyunca takmayı hayal ettiği yüzüğü.

"Dünyaya açılman ve acımasız ateşe karşı durman dileğiyle," dedi Başrahibe. Şimdi ve her zaman."

Ead brokarı tenine yaklaştırdı. Kırmızının zenginliğini uydurmak imkânsızdı. Sadece Drakon kanı onu böyle lekeleyebilirdi.

Başrahibe iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı ve gülümsedi. Ead onları tutup ayağa kalktı ve alkışlar mezar odasında çınladı. Başrahibe onu kız kardeşlerine çevirip Kızıl Kız olarak takdim ederken, Ead Siyâti'nin Oğulları'na doğru baktı. Ve orada, onların arasında, yüzü tanıdık gelen bir adam duruyordu.

Ondan daha uzun boyluydu. Uzun, güçlü uzuvları vardı. Koyu siyah bir teni vardı. Başını kaldırdığında yüz hatları mum ışığında ortaya çıktı.

Bunu görüyor olamazdı. Kalyba hislerini köreltmmişti. O ölmüştü. Kaybolmuştu. Burada olamazdı.

Ama yine de buradaydı.

Loth.

44

Güney

Ead.

Kadın ona bir hayalete bakar gibi bakıyordu.

Aylardır bu koridorlarda yarı uykulu bir halde yürüyordu. Eskiden olduğu adamı unutturmak için yemeğine bir şeyler koyduklarından şüpheleniyordu. Onun yüzünün ayrıntılarını yanlış hatırlamaya başlamıştı -uzaklardan gelen arkadaşını.

Şimdi oradaydı, kırmızıya bürünmüştü, saçları çiçeklerle doluydu. Ve bütün, dolu ve yepyeni görünüyordu. Sanki çok uzun süre susuz kalmış ve şimdi çiçek açmış gibiydi.

Ead bakışlarını kaydırdı. Sanki onu hiç görmemiş gibiydi. Başrahibe -bu tarikatın başı- ona odadan çıkarken rehberlik etti. İhanet onu ilk gördüğünde canını yakmıştı ama gözlerinin parladığı ve dudaklarının ayrıldığı o andan itibaren, onun da kendisini gördüğüne en az kendisi kadar şaşırdığını anlamıştı.

Ne olursa olsun, o hâlâ Ead Duryan'dı, hâlâ onun arkadaşıydı.

Bir şekilde ona ulaşmalıydı.

Hatırlamak için çok geç olmadan önce.

Ead onu mum ışığında kitap okurken bulduğunda Chassar yataktaydı, gözlüğü burnunun ucundaydı. Ead bir fırtına gibi odasına girdiğinde başını kaldırdı.

"Lord Arteloth'un burada ne işi var?" Sesini alçak tutmak için hiç çaba sarf etmedi.

Adamın kocaman kaşları çatıldı. "Eadaz," dedi, "sakin ol."

Uyuklamakta olan Sarsun öfkeli bir gıklama çıkardı.

"Gece Şahini Loth'u Cárscaro'ya gönderdi," dedi Ead soğukkanlılıkla. "O neden burada?"

Chassar uzun bir iç geçirdi.

"Bilmece kutusunu bize getiren oydu. Ona Donmata Marosa tarafından verilmişti." Gözlüklerini çıkardı. "Ona beni bulmasını söylemiş. Jundu'yla tanıştıktan sonra."

"Donmata bir müttefik mi?"

"Görünüşe göre." Chassar geceliğini göğsünün üzerinden geçirdi ve kemerini düğümledi. "Lord Arteloth'un bu gece mezar odasında olmaması gerekiyordu."

"O zaman onu bilerek yolumdan uzak tuttu."

Bu aldatma herkesi incitebilirdi ama en çok onu incitmişti.

"Memnun olmayacağını biliyordum," diye mırıldandı Chassar. "Törenden sonra bunu sana kendim söylemek istedim. Biliyorsun ki yabancılar Tarikat'ı bulduklarında asla terk edemezler."

"Onun bir ailesi var. Biz öylece-"

"Yapabiliriz. Tarikat için." Chassar yavaşça yataktan kalktı. "Eğer gitmesine izin verirse, her şeyi Sabran'a anlatır."

"Bundan korkmana gerek yok. Gece Şahini Loth'un saraya dönmesine asla izin vermez," dedi Ead.

"Eadaz, beni dinle. Arteloth Beck Düzenbaz'ın bir takipçisi. Belki size karşı nazikti ama sizi asla *anlayamaz*. Şimdi bana Sabran Bereth'e bakmak için geldiğini söyleyeceksin-"

"Ya yaptıysam?"

Chassar onun yüzünü dikkatle inceledi. Ağzı sakalının derinliklerinde bir fes gibiydi.

"Inysh'in küfrünü duydun," dedi. "Ana'nın anısına ne yaptıklarını biliyorsun."

"Bana ona yakınlaşmamı söylemiştin. Bunu yapmamda şaşılacak bir şey var mı?" Ead karşılık verdi. "Beni neredeyse on yıl boyunca o mahkemede kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktınız. Ben bir

Yabancı. Din değiştirdim. Eğer tutunacak, bekleyişimi dayanılır kılacak insanlar bulamasaıydım-"

"Biliyorum. Ve bunun için ömrümün sonuna kadar üzüleceğim." şefkatli elini kızın omzuna koydu. "Yorgunsun. Ve kızgınsın. Sabah tekrar konuşabiliriz."

Kız karşılık vermek istedi ama bu Chassar'dı, Siyti'nin Oğulları'nın onu büyütmesine yardım etmiş, küçükken kahkahalarla güldürmüş, Zla öldüğünde ona göz kulak olmuştu.

"Nairuj bana Başrahibe'nin yakında bana başka bir görev vereceğini söyledi," dedi Ead. "Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Chassar bir parmağını gözlerinin arasına bastırıp ovuşturdu. Kadın ayakta dikilmiş bekliyordu.

"Lasia'dan ayrıldıktan neredeyse dokuz yıl sonra Sabran'ı Fýredel'den korudun. Aęala arandaki bu derin baę -zamanın ve mesafenin ötesine ulaşabilen bir baę- nadir bir şeydir. Çok nadir." Tekrar yatağa uzandı. "Bařrahibe bundan faydalanmak i s t i y o r . Seni Ungulus Kapısı'nın ötesindeki topraklara göndermek niyetinde."

Kalbi kt küt atmaya başladı. "Ne amaçla?"

"Bir kız kardeş bize Drayasta'dan söylentiler getirdi. Bir grup korsan Valeysa'nın ağların Kederi sırasında Eria'da bir yere bir yumurta bıraktığını iddia ediyor," dedi Chassar. "Başrahibe onu bulup yok etmenizi istiyor. Yumurtadan çıkmadan önce."

"Ungulus." Ead artık vücudunun büyük bir kısmını hissedemiyordu. "Yıllarca uzakta kalabilirim."

"Evet."

Ungulus Kapısı bilinen dünyanın sınırıydı. Onun ötesinde, güney kıtası keşfedilmemişti. Oraya gitmeye cesaret eden birkaç kaşif, Eria adı verilen sonu olmayan bir çöplükten söz etmişti; pırıl pırıl tuz düzlükleri, acımasız güneş ve bir damla bile su yoktu. Eğer içlerinden biri diğer tarafa geçmeyi başardıysa bile, hikyeyi anlatmak için asla geri dönmemişti.

"Drayasta'da dolaşan hikyeler her zaman olmuştur." Ead yavaşca balkona doğru yürüdü. "Tanrı aşkına, *daha fazla* sürgünü hak edecek ne yaptım ben?"

"Bu gerçekten acil bir görev," dedi Chassar, "ama seni sadece dayanıklılığın için değil, aynı zamanda bu görev dikkatini Güney'e döndüreceği için seçtiğini hissediyorum."

"Yani sadakatimin sorgulanacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Chassar, daha yumuşak bir sesle. "O sadece senin bu yolculuktan fayda göreceğine inanıyor. Bu sana amacını hatırlama ve kendini kirlerden arındırma şansı verecek."

Başrahibe onun Virtudom'dan mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyordu, böylece yakında orada patlak verecek kargaşayı göremeyecekti. Ead döndüğünde artık Güney'den başka bir yerin önemli olduğuna inanmayacağını umuyordu.

"Başka bir seçenek daha var."

Ead omzunun üzerinden baktı. "Bırak onu."

"Ona bir çocuk teklif edebilirsin." Chassar onun bakışlarını tuttu. "Tarikat için daha fazla savaşçıya ihtiyacımız var. Başrahibe senden doğacak her çocuğun senin ağaçla olan bağını miras alacağına inanıyor. Bunu yaparsan, doğum yaptıktan sonra onun yerine Nairuj'u güneye gönderebilir."

Neşesiz kahkahasını dizginlemek için harcadığı çaba yüzünden çenesi ağrıyordu. "Benim için," dedi, "bu bir seçenek değil."

Odadan dışarı çıktı. "Eadaz," diye seslendi Chassar arkasından, ama o arkasına bakmadı. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu görmeye."

"Hayır." Birkaç dakika içinde koridorun aşağısında, onun önündeydi. "Eadaz, bana bak. Karar verildi. Onunla savaşırsan, senden uzakta geçireceğin süreyi uzatır."

"Ben ne hata yaptığımı düşünmem için gönderilmem gereken bir çocuk değilim. Ben-"

"Neler oluyor?"

Ead döndü. Erik rengi ipekler içinde göz kamaştıran Başrahibe koridorun girişinde duruyordu.

"Başrahibe." Ead ona doğru gitti. "Beni Ungulus'un ötesine göndermemeniz için size yalvarıyorum."

"Bu zaten ayarlandı. Yüksek Batılıların bir yuvası olduğundan uzun zamandır şüpheleniyoruz," dedi Başrahibe. "Onu yok etmeye giden rahibe meyve olmadan hayatta kalabilmeli. Bunu benim için yapacağına güveniyorum kızım. Bir kez daha Anne'ye hizmet edeceğine."

"Anne'ye bu şekilde hizmet etmem gerekmiyor."

"Inys'e dönmene izin vermemden başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceksin. Kalbini buna vermişsin. Kim olduğunu hatırlamak için Ungulus Kapısı'ndan geçmelisin."

"Kim olduğumu gayet iyi biliyorum," diye tersledi Ead. "Bilmediğim şey, yokluğumda geçen yıllar içinde bu evimizin neden burnunun ötesini göremez hale geldiğidir."

Ardından gelen sessizlikten çok ileri gittiğini anladı.

Başrahibe uzun süre ona baktı, o kadar durgundu ki bronzdan dökülmüş olabiliyordu.

"Eğer bir daha görevinden kaçmak istersen," dedi sonunda, "pelerinini geri almaktan başka çarem kalmaz."

Ead konuşmadı. İçini bir soğukluk kapladı.

Başrahibe kendini güneş odasına kapattı. Chassar uzaklaşmadan önce Ead'e alaycı bir bakış attı ve onu ayakta durup titremeye bıraktı.

Bu kadar eski ve bu kadar gizli bir toplumun dikkatli bir şekilde ele alınması gerekiyordu. O, Eadaz du Zāla uq-Nāra, artık idare edilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Odasına dönüş yolculuğu bir leke gibiydi. Balkonuna çıktı ve Kan Vadisi'ni bir kez daha seyretti. Portakal ağacı her zamanki gibi güzeldi. Mükemmelliği içinde ruhu korkutuyordu.

Başrahibe Inys'in düşüşünü durduramayacaktı. İç savaş Virtudom'u içeriden parçaladığında, Et Kralı ve Drakonik Ordu için kolay bir av olacaktı. Ead bunu hazmedemiyordu.

Güneş şarabı hâlâ komodinin üzerindeydi. Öfkesinin titremesini yatıştırmaya çalışarak kalanı içti. Kadehi boşalttığında kendini ona bakarken buldu. Ellerinin arasında çevirirken hafızasında bir şey uyandı.

İkiz kadehler. Adalet Şövalyesi'nin asırlık sembolü. Ve onun soyunun.

Arma.

Adalet Şövalyesi'nin soyundan. Suçluluğun ve masumiyetin, desteğin ve muhalefetin, erdemin ve erdemsizliğin kadehlerini tartan kişi. Kraliyetin güvenilir bir hizmetkarı.

Kupa taşıyıcısı.

Igrain Crest, Aubrecht Lievelyn'i her zaman onaylamamıştı. Ead oradan kaçarken bile, görünüşte Sabran'ı korumak için Kraliçe Kulesi'nin kontrolünü ele geçirmiş olan.

Ead korkulukları kavradı. Loth, Cárscaro'dan bir uyarı göndermişti. *Kupa Taşıyıcısına dikkat edin.* Prens Wilstan'ın ortadan kayboluşunu araştırıyordu ve Vetalda'nın Kraliçe Rosarian'ın öldürülmesine karıştığından şüpheleniyordu.

Crest, Rosarian Berethnet'in zamanından önce ölmesini ve Inys'in başına genç bir kız bırakmasını mı ayarlamıştı?

Reşit olmadan önce bir koruyucuya ihtiyacı olan bir kraliçe. Crest'in şekillendirmek için adım attığı genç bir prenses.

Bunu düşünürken bile Ead içgüdüsünün doğru çıktığını biliyordu. Combe'a olan nefreti gözlerini öylesine kör etmişti ki, Inys'te olan her şeyden onu sorumlu tutmaya o kadar kararlıydı ki, gözlerinin önünde o l a n l a r ı kaçırmıştı.

Combe, *bütün kötülüklerin suçunu benim kapıma yıkmak senin için ne kadar kolay*, demişti.

Eğer Crest'se, Roslain de bu işin içinde olabilirdi. Belki de Sabran'a olan sadakati çocukla birlikte gitmişti. Tüm Crest ailesi onu gasp etmek için komplo kuruyor olabilir.

Kraliçe Kulesi de onların elindeydi.

Ead karanlıkta volta atıyordu. Lasian Havzası'nın ıslak sıcağına rağmen o kadar üşüyordu ki çenesi titriyordu.

Inys'e dönerse, Tarikat'ın nefretini kazanacaktı. Adı söylenmeyecek, hayatı kaybedilecekti.

Inys'e dönmezse, tüm Erdemlilik'i terk etmiş olacaktı. Bu Ead'e doğru bildiği her şeye ve Tarikat'ın temsil ettiği her şeye ihanet etmek gibi görünüyordu. O Anne'ye sadıktı, Mita Yedanya'ya değil.

Kalbindeki alevi takip etmek zorundaydı. Ağacın ona verdiği alevi.

Ne yapması gerektiğinin farkına varması ruhundan parçalar kopardı. Dudaklarında tuz tadı vardı. Gözyaşları çenesinden aşağı aktı ve iri damlalar halinde düştü.

Burası onun doğduğu yerd. Ait olduğu yerd. Hayatı boyunca istediği tek şey kırmızı bir pelerindi. Pelerini geride bırakmak zorunda k a l a c a k t ı .

Anne'nin işine devam edecekti. Inys'te, Jondu'nun başlattığı şeyi bitirebilirdi.

Ascalon. Kılıç olmadan İsimsiz Olan'ı yenme şansı yoktu. Kızıl Hanımlar onu aramıştı. Kalyba onu aramıştı. Ama boşuna.

Hiçbiri azalan mücevhere sahip değildi.

Her iki büyü biçimi de en çok kendilerine çekilir, ama aynı zamanda diğerine de.

Mücevher Sterren olmalıydı. Ascalon ona cevap verebilirdi ve o da sadece ona cevap verebilirdi.

Ead ağaca baktı, boğazı ağrıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve bunun doğru karar olması için dua etti.

Aralaq onu sabah, güneş inci mavisi gökyüzünü aydınlattığında orada buldu.

"Eadaz."

Başını çevirip ona baktı, çiğ ve uykusuzdu. Adamın dili yanağını okşadı. "Dostum," dedi, "yardımına ihtiyacım var." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yavruyken seni nasıl beslediğimi hatırlıyor musun? Seninle nasıl ilgilendiğimi?"

Kehribar rengi gözleri güneş ışığını yakalamış gibiydi. "Evet," dedi.

Elbette hatırlıyordu. Ichneumonlar kendilerini besleyen ilk eli unutmazlardı.

"Burada Siyāti'nin Oğulları arasında bir adam var. Adı Arteloth." "Evet. Onu buraya ben getirdim."

"Onu kurtarmakta haklıydın." Boğazındaki düğümleri yuttu. "Gün batımından sonra onu Tarikat'tan çıkarıp ormandaki mağaranın ağzına götürmeni istiyorum."

Adam onu inceledi. "Gidiyorsun."

"Gitmeliyim."

Kesik burun delikleri alevlendi. "Takip edecekler."

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var." Onun kulaklarını okşadı.

"Başrahibenin odamdaki beyaz mücevheri nerede sakladığını bulmalısın."

"Sen bir aptalsın." Burnuyla kızın alnını dürttü. "Ağaç olmadan kuruyacaksın. Bütün kız kardeşler öyle yapar."

"O zaman kuruyacağım. Hiçbir şey yapmamaktansa bunu yapmak daha iyidir."

Bir huff kaçtı ondan. "Mücevher Mita'nın üzerinde," diye gürledi. "Mücevher kokuyor. Deniz kokuyor."

Ead gözlerini kapadı.

"Bir yolunu bulacağım," dedi.

45

Doğu

Tüy Adası'nın sahilleri deniz suyuyla dolmuştu. Ada titreyerek okumayı imkânsız hale getirirken Tané, Yaşlı Vara ile saatler geçirmişti.

Yaşlı Vara elbette bunu başarmıştı. Dünyanın sonu gelebilirdi ve o okumaya devam etmenin bir yolunu bulurdu.

Suların ardından korkunç bir sessizlik çökmüştü. Ormandaki bütün kuşların sesi kesilmişti. İşte o zaman bilginler depremin yol açtığı hasarı incelemeye başladılar. Aralarındaki çoğu kişi zarar görmemişti ama iki adam kayalıklardan aşağıya savrulmuştu. Deniz onların cesetlerini geri getirmemişti ama bir gün sonra başka bir ceset kıyıya vurmuştu.

Bir ejderhanın cesedi.

Tané gün batımında Yaşlı Vara'yla birlikte cansız tanrıya bakmaya gitmişti. Adımlar demir bacağına zorluyordu ve sahile ulaşmaları uzun zaman almıştı ama gitmeye kararlıydı ve Tané onun yanından ayrılmamıştı.

Genç bir Seiikinese ejderhasının kumun üzerinde iki büküm olmuş, çenesi ölümle gevşemiş halde bulmuşlardı. Kuşlar çoktan pullarındaki parıltıyı gagalamış ve sis kemiklerine yapışmıştı. Tané bu manzara karşısında ürpermiş ve sonunda daha fazla dayanamayıp kederle arkasını dönmüştü.

Daha önce hiç bir ejderha leşi görmemişti. Gördüğü en korkunç şeydi bu. İlk başta küçük dişinin bir ejderha olduğunu düşünmüşlerdi.

Kawontay'da katledilmiş ve kalıntıları denize bırakılmıştı -Tané Nayimathun'u düşünmüş ve midesi bulanmıştı- ama ceset bütün pulları, dişleri ve pençeleriyle bir bütündü.

Tanrılar boğulamazdı. Onlar suyla bir bütündü. Sonunda yaşlılar bu ejderhanın haşlanmış olduğu sonucuna vardılar.

Denizin kendisi tarafından canlı canlı kaynatıldı.

Bundan daha doğal olmayan bir şey olamazdı. Hiçbir alamet bundan daha uğursuz olamazdı.

Tüm bilginler güçlerini birleştirmiş olsalar bile ejderhayı yerinden oynatamazlardı. Varlığının çözülmesi için bırakılacaktı. Sonunda geriye kalan tek şey yanardöner kemik olacaktı.

Tané, sessizce çalışan diğer üç bilginle birlikte yaprakları süpürürken cerrah geldi. Bazıları gözyaşlarıyla titriyordu. Ölü ejderha herkesi şok içinde bırakmıştı.

"Bilgin Tané," diye seslendi Yaşlı Vara.

Bir gölge gibi onun arkasından koridorlara doğru yürüdü.

"Cerrah sonunda geldi. Senin tarafını muayene edebileceğini düşündüm," dedi.

"Bilgili Doktor Moyaka, Seiikinese ve Mentish tıbbı uygulayıcısıdır."

Tané durdu.

Moyaka. Bu ismi biliyordu.

Yaşlı Vara kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bilgin Tané, sıkıntılı görünüyorsunuz."

"Bu doktoru görmek istemiyorum. Lütfen, Bilge Yaşlı Vara. Doktor Moyaka-" Kendini hasta hissetti. "Beni tehdit eden birini tanıyor. Ejderhamı tehdit eden birini."

Sahilde Roos'u tekrar görebiliyordu. Ona ejderhasını kesmesi ya da her şeyini kaybetmesi gerektiğini söylerken yüzündeki duygusuz gülümseme. Moyaka o canavarın evinde kalmasına izin vermişti.

"Seiiki'deki son günlerinin mutsuz geçtiğini biliyorum, Tané." Yaşlı Vara nazikçe konuştu. "Geçmiş geride bırakmanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Ama Tüy Adası'nda, *bırakmalısın.*"

Tané onun çizgili yüzüne baktı. "Ne biliyorsun?" diye fısıldadı. "Her şeyi."

"Başka kim biliyor?"

"Sadece ben ve onurlu Yüce Yaşlı."

Onun sözleri kendisini çırılçıplak soyulmuş gibi hissetmesine neden oldu. İçten içe, Ginura Valisi'nin Seiiki'den neden gönderildiğini kimseye söylemeyeceğini ummuştu.

"Doktor Moyaka'yı görmek istemediğinize eminseniz," dedi Yaşlı Vara, "bir kez daha söyleyin, sizi odanıza götüreyim."

Doktor Moyaka'yı görmek gibi bir arzusu yoktu ama bir çocuk gibi davranarak Yaşlı Vara'yı utandırmak da istemiyordu.

"Onu göreceğim," dedi.

"Onu," diye düzeltti Yaşlı Vara.

Su fiskiyesinin gürül gürül aktığı şifa odasında onları iri yarı bir Seiikinli kadın bekliyordu. Tané onu daha önce hiç görmemişti ama Ginura'da tanıştığı Doktor Moyaka'nın akrabası olduğu belliydi.

"İyi günler, saygıdeğer bilgin." Kadın eğilerek selam verdi. "Anladığım kadarıyla bir tarafınızdan yaralanmışsınız."

"Eski bir yara," diye açıkladı Yaşlı Vara, Tané sadece başıyla selam verdiğinde. "Çocukluğundan beri var olan bir şişlik."

"Anlıyorum." Bilgili Moyaka, bir battaniye ve bir baş desteği yerleştirilmiş olan minderleri okşadı. "Lütfen tuniğinizi açın saygıdeğer bilgin ve uzanın."

Tané söyleneni yaptı.

"Söylesene Purumé," dedi Yaşlı Vara doktora, "Kaplan Gözü Filosu'nun Seiiki'ye başka saldırıları oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla Ginura'ya geldikleri geceden beri olmadı," diye yanıtladı Moyaka ağır bir sesle. "Ama yakında geri dönecekler. Altın İmparatoriçe cesaretlendi."

Tané onun dokunuşundan çekinmemek için tüm iradesini kullandı. Yumru hâlâ yumuşaktı.

"Ah, işte burada." Moyaka yumrunun şeklini takip etti. "Kaç yıl oldu, saygıdeğer bilgin?"

"Yirmi," dedi Tané yumuşak bir sesle.

"Ve bu hayatınız boyunca sizde miydi?"

"Çocukluğumdan beri. Hocalarım bir keresinde kaburgamın kırıldığını söylemişti." "Hiç acıyor mu?"

"Bazen."

"Hm." Moyaka iki parmağının ucuyla yokladı. "Hissettiğime göre, büyük olasılıkla bir kemik çıkıntısı - endişelenecek bir şey yok - ama

küçük bir kesi yap. Sadece emin olmak için." Deri bir çanta açtı. "Ağrı için bir şeye ihtiyacın olacak mı?"

Eski Tané bunu reddederdi ama buraya geldiğinden beri tek istediği hiçbir şey hissetmemekti. Kendini unutmak.

Genç bilginlerden biri mağaralardan, soğuk tutması için yüne sarılmış buz getirdi. Moyaka ilacı hazırladı ve Tané bir pipo aracılığıyla içti. Duman boğazını acıtıyordu. Göğsüne ulaştığında, kanına karanlık, tatlı bir rahatlık üfledi ve vücudu yarı tüy yarı taş oldu, düşünceleri hafifledikçe battı.

Utancının ağırlığı buharlaştı. Haftalardır ilk kez rahat bir nefes aldı.

Moyaka buzu onun yanında tuttu. Tané artık orada pek bir şey hissetmediğinde, doktor bir alet seçti, kaynamış suyla yıkadı ve kenarını yumrunun altına kaydırıldı.

Uzaklardan gelen bir acı kaydedildi. Acının gölgesi. Tané avuçlarını yere bastırdı.

"İyi misin çocuğum?" Yaşlı Vara sordu.

Ondan üç tane vardı. Tané başını salladı ve dünya da onunla birlikte başını sallıyor gibiydi. Moyaka kesiği soyarak açtı.

"Bu-" Gözlerini kırıştırdı. "Tuhaf. Çok tuhaf."

Tané başını kaldırmaya çalıştı ama boynu bir ot parçası kadar zayıftı.

Yaşlı Vara bir elini onun omzuna koydu. "Nedir bu, Purumé?"

"Çıkarana kadar emin olamam," dedi şaşkınlıkla, "ama ... şey, neredeyse bir-"

Bulduğu şey dışarıdan gelen sarsıcı bir gürültüyle kesildi.

"Bir toprak sarsıntısı daha," dedi Yaşlı Vara. Sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Bu bir toprak sarsıntısı gibi hissettirmedir." Moyaka kaskatı kesildi. "Büyük

Kwiriki

kurtar bizi-"

Pencereden içeri bir parıltı girdi. Zemin titredi ve biri *ateş* diye bağırdı. Birkaç dakika sonra, aynı ses keskin bir şekilde kesilmeden önce tüyler ürpertici bir çığlık attı.

"Ateş püskürtenler." Yaşlı Vara çoktan ayağa kalkmıştı. "Tané, çabuk ol. Vadiye sığınmalıyız."

Ateş püskürtenler. Ama yüzyıllardır Doğu'da hiç ateş püskürten görülmemişti.

Tané'nin kolunu kemikli omuzlarına doladı ve onu hasırların üzerinden kaldırdı. Tané sallandı. Zihni darmadağınktı, ama yine de

hareket etti. Ayakkabısız ve uyuşmuş bir halde, Yaşlı Vara ve Doktor Moyaka ile birlikte koridorlardan geçerek yemek salonuna girdi ve avluya açılan kapıyı kaydırarak açtı. Diğer akademisyenler ormana doğru gidiyordu.

Etrafında yağmur ve ateş kokuları birbirine karışıyordu. Yaşlı Vara köprüyü işaret etti.

"Karşıya geçin. Diğer tarafta bir mağara var, içinde beni bekleyin ve birlikte aşağı inelim," dedi Yaşlı Vara. "Doktor Moyaka ve ben geride kimsenin kalmadığını görmeliyiz." Onu itti. "Git Tané. Acele et!"

Doktor Moyaka arkasından, "Ve yaranın üzerine baskı uygulamaya devam edin," diye seslendi. Her şey sanki suyun içindeymiş gibi hareket ediyordu.

Tané gevşek adımlarla koşmaya başladı, ama sanki yüzüyormuş gibi hissediyordu.

Köprü Vane Hall'un görüş alanındaydı. Tam köprüye yaklaşıyordu ki, üzerinde bir gölge kanatlandı. Sıcaklık sırtına vuruyordu. Daha hızlı gitmeye çalıştı ama yorgunluk onu yanılttı ve her adımda kesiğinden daha fazla kan sızdı. Acı, ilacın etrafına sardığı dolgu zırhı dövüyordu.

Köprü Kwiriki Şelalesi'nin yakınındaki vadiyi geçiyordu. Bir yaşlı, bir grup bilgini köprünün üzerinden geçirmeye başlamıştı bile. Tané bir elini böğrüne bastırarak onların peşinden tökezledi.

Köprünün altından Yaşlı'nın Yolu'na doğru ölümcül bir düşüş vardı. Ağaç tepeleri bir sis çanağından yükseliyordu.

Yukarıdan bir gölge daha düştü. Diğer bilginlere bir uyarıda bulunmak için bağırmaya çalıştı ama dili ağzında bir bez parçasına dönüşmüştü. Bir ateş topu köprünün çatısına çarptı. Saniyeler sonra, çivili bir kuyruk onu kıymıklardan oluşan bir patlamaya dönüştürdü. Tahta inledi ve ayaklarının altında yarıldı. Tané kendini koşarak durdurduğunda neredeyse düşüyordu. Gücsüz bir halde yapının titreyişini ve ortasında açılan deliği izledi. Üçüncü bir ateş püskürten, onu sabitleyen sütunlardan birini parçaladı. Yüzsüz silüetler kenardan kayarak aşağı düşerken cıglık attılar.

Alevler hem etleri hem de keresteleri parçaladı. Köprünün bir başka bölümü, çok uzun süre alev almış bir kütük gibi parçalandı. Rüzgâr kanatların ardından uğuladı.

Başka seçenek yoktu. Atlamak zorunda kalacaktı. Ateş püskürtenler ikinci bir saldırı için dönerken, Tané dumandan gözleri yanarak köprüye doğru koştu.

Boşluğa ulaşmadan dizleri büküldü. Düşüşünü engellemek için yuvarlandı ve derisi ıslak kâğıt gibi yırtıldı. Acı içinde hıçkırarak

ve yıllardır taşıdığı yumru, vücudundaki patlak dikişten kaydı. Ürpererek ona baktı.

Bir mücevher. Kanıyla kayganlaşmış ve bir kestaneden daha büyük değildi. Taşın içine hapsedilmiş bir yıldız.

Şaşkınlık geçirecek zaman yoktu. Daha fazla ateş püskürten akın ediyordu. Acıdan zayıf düşen Tané elini mücevherin etrafına kapattı. Köprüde debelenirken, her an daha da sersemlemişken, çatıdan bir şey düştü ve önüne indi.

Kendini bir kâbusla yüz yüze buldu.

Volkanik bir patlamanın kalıntısı gibi görünüyor ve kokuyordu. Göz olması gereken yerde yanan kömürler vardı. Pulları kor gibi siyahtı. Yağmurun derisini lekelediği yerde buhar tıslıyordu. Ağırlığının çoğunu iki kaslı bacağı çekiyordu ve kanatlarının eklemleri zalim kancalarla son buluyordu - ve o *kanatlar*. Bir yarasanın kanatları. Arkasında bir kertenkele kuyruğu çırpınıyordu. Başını eğmiş olsa bile, dişlerini açmış ve kana bulanmış bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu.

Tané onun bakışları altında titredi. Ne kılıcı ne de baltası vardı. Gözünü çıkaracak bir hançeri bile yoktu. Bir zamanlar dua etmiş olabilirdi ama hiçbir tanrı utanç içindeki bir atlıyı dinlemezdi.

Ateş püskürten bir meydan okuma çığlığı attı. Işık boğazını yaktı ve Tané ölmek üzere olduğunun farkına vardı. Yaşlı Vara onun tüten kalıntılarını bulacaktı ve bu her şeyin sonu olacaktı.

Ölümden korkmuyordu. Ejderkızılderililer her gün kendilerini ölümcül tehlikelere atarlardı ve Miduchi Klanı'na katıldığında karşılaşacağı riskleri çocukluğundan beri biliyordu. Bir saat önce bu sonu kabullenmiş bile olabilirdi. Utancın çürümesinden daha iyiydi.

Yine de içgüdüğü ona mücevheri tutmasını söylediğinde -elinde ne varsa sonuna kadar savaşmasını- itaat etti.

Mücevheri canavara doğru iterken mücevher avucunda bembeyaz bir soğuklukla yandı. İçinden kör edici bir ışık fışkırdı.

Elinde bir ay doğumu tutuyordu.

Ateş püskürten hayvan bir çığlıkla parıltıdan geri çekildi. Yüzünü korumak için kanadını havaya kaldırarak, alacakaranlığı selamlayan bir karga gibi tekrar tekrar tiz bir ses çıkardı.

Gökyüzü yankılanan cevaplarla canlandı.

Hâlâ mücevheri tutarak yaklaştı. Son bir nefret bakışıyla ateş püsküren bir kez daha kükredi ve saçlarını y ü z ü n d e n geriye savurdu,

ve kendini gökyüzüne doğru fırlattı. Denize doğru yön değiştirirken, akrabaları da peşinden savruldu ve gecenin içinde kayboldu.

Köprünün diğer tarafı vadinin içine çöktü ve bir kül bulutu fırlattı. Gözleri doldu. Acıdan güçsüz düşerek Vane Salonu'na doğru süründü. Tuniğinin bir yarısı kıpkırmızı olmuştu.

Mücevheri avlunun toprağına gömdü. Her ne ise, onu saklamak zorundaydı. Hayatı boyunca yaptığı gibi.

Şifa odasının çatısı çökmüştü. Islak hasırlarda Moyaka'nın çantasını aradı ve köşede ters dönmüş halde buldu. Dibe yakın bir yerde bir bağırsak ipi bobini ve bükülmüş bir iğne vardı.

Uyuşturucu piposu paramparça olmuştu. Elini yaradan kaldırdığında kan fişkırıyordu.

Beceriksiz parmaklarıyla iğneyi geçirdi. Kesiğı elinden geldiğince temizledi ama kir kenarlarına yapışmıştı. Yaraya dokunmak görüşünü kararttı. Baş dönüyor, ağzı kuruyordu, el yordamıyla tekrar tuhaflıklar kutusunu karıştırdı ve kehribar rengi bir şişe buldu.

En kötüsü henüz gelmemişti. Biraz daha uyanık kalması gerekiyordu. Nayimathun ve Susa onun yüzünden acı çekmişti. Şimdi sıra ondaydı.

İğne derisini deldi.

46

Güney

Mutfaklar şelalenin arkasında, güneş odalarının hemen altındaydı. Çocukken Ead, Jondu'yla birlikte gizlice içeri girip baş aşçı Tulgus'tan gül şekerleri aşırmayı çok severdi.

Bulaşikhane güneşten kavrulmuştu ve her zaman baharat kokardı. Hizmetçiler akşam yemeği için mücevherli pirinç, taze soğan ve limon turşusunda tavuk hazırlıyorlardı.

Loth'u Tulgus'la birlikte bir meyve tabağı hazırlarken buldu. Göz kapakları ağır görünüyordu.

Dreamroot. Ona unutturmaya çalışıyor olmalılar. "İyi günler kardeşim," dedi beyaz saçlı aşçı.

Ead, Loth'a bakmamaya çalışarak gülümsedi. "Beni hatırlıyor musun Tulgus?"

"Hatırlıyorum kardeşim." O da gülümsemesine karşılık verdi. "Kesinlikle hatırlıyorum, ne kadar

Çaldığın yemeğim."

Gözleri yer fıstığı yağının soluk sarısıydı. Belki de Nairuj'a gözlerini hediye eden oydu.

"O zamandan beri büyüdüm. Şimdi onu istiyorum." Ead sesini alçalttı ve daha yakına eğildi. "Nairuj, Başrahibe'nin güneş şarabından biraz tatmama izin verebileceğinizi söyledi."

"Hm." Tulgus ciğer lekeli ellerini bir beze sildi. "Küçük bir bardak. Siyâti Oğulları'ndan bir eve dönüş hediyesi diyelim. Ben onu

odanızda."

"Teşekkür
ederim."

Loth ona sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Ead onun bakışlarına karşılık vermemek için tüm gücünü kullandı.

Kapıya doğru geri yürürken, otların ve baharatların saklandığı çömlekleri gördü. Tulgus'un meşgul olduğunu gören Ead, ihtiyacı olan kavanozu buldu, içindeki tozdan cömertçe bir tutam aldı ve bir keseye attı.

Ayrılmadan önce bir tabaktan ballı bir börek kaptı. Bir tane daha tatması için uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

Günün geri kalanında, uzun bir yolculuğa çıkmak üzere olan her iyi Kızıl Hanımefendinin yapacağı gibi yaptı. Gümüş Kızların dikkatli gözleri altında okçuluk çalıştı. Oklarının her biri hedefini buldu. Ead oklarını çekerken sakın ve telaşsız görünmeye özen gösterirdi. Bir damla ter onu ele verebilirdi.

Güneşlenme odasına ulaştığında heybesinin ve silahlarının boş olduğunu gördü. Aralaq onları almış olmalıydı.

İçini soğuk bir his kapladı. Buraya
kadarmış. Geri dönüşü olmayan nokta.

Nefesini içine çekti ve omurgası demire dönüştü. Dünya yanarken Anne bunu seyretmezdi. İçindeki son şüphe korunu da yok eden Ead, geceliğini giydi ve yataktaki yerini alarak kitap okuyormuş gibi yaptı. Dışarıda gün ışığı çekiliyordu.

Loth ve Aralaq şimdiye kadar onu bekliyor olmalıydı. Hava tamamen karardığında ve kapısı çalındığında, "İçeri gel," diye seslendi.

Adamlardan biri elinde bir tabakla içeri girdi. Üzerinde iki fincan ve bir sürahi vardı.

"Tulgus güneş şarabını tatmak istediğini söyledi, kardeşim," dedi.

"Evet." Komodini işaret etti. "Buraya bırak. İstersen kapıları da aç."

Tepsiyi bıraktığında Ead yüz ifadesini bozmadı ve kitabının bir sayfasını daha karıştırdı. Adam ayaklarını sürüyerek balkon kapısına doğru ilerlerken, kolundaki rüya otu kesesini çıkarıp fincanlardan birine boşalttı. Adam geri döndüğünde, diğer fincan elindeydi ve kese hiçbir yerde görünmüyordu. Adam tepsiyi aldı ve gitti.

Rüzgâr güneş odasından içeri girdi ve kandili söndürdü. Ead seyahat kıyafetlerini ve Burlah'tan kalma kumlu botlarını giymişti. Başrahibe

şimdiye kadar ilaçlı şarabı içmiş olurdu.

Yanına almadığı tek bıçağı aldı ve kalçasına sapladı. Dışarıda kimsenin olmadığından emin olunca kapüşonunu gözlerinin üzerine çekti ve karanlıkla bütünleşti.

Başrahibe, Tarikat'ın en yüksek güneşlenme odasında, şelalenin tepesine yakın bir yerde, Kan Vadisi'nin üzerinde şafağın söküşünü görebileceğı bir yerde uyudu. Ead geçidin kemerli girişinde durdu. İki Kızıl Kız kapıyı koruyordu.

Bundan sonra yapacağı şey hassas bir şeydi. Tarikatta artık öğretilmeyen eski bir beceri. Jundu buna *mumlama* demişti. Canlı bir bedenin içinde hayal edilebilecek en küçük alevi yakmak, sadece nefes kaybına neden olacak kadar. Çevik bir dokunuş gerektiriyordu.

Parmaklarını hafifçe oynatarak kadınların her birine birer mum yaktı.

Bir kız kardeşin akrabasına sırt çevirmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. İkizler boğazlarındaki kuru sıcaklığı hissetmeye hazırlıksızdı. Duman ağızlarından ve burunlarından kıvrıldı ve zihinlerine doğru siyah dallar fırlatarak duyularını boğdu. Onlar batarken Ead sessiz adımlarla ilerledi ve kapıyı dinledi. Her şey sessizdi.

İçeride ay ışığı pencerelerden iğneler yapıyordu. Derin gölgelerin içinde durdu.

Başrahibe yataktaydı, etrafı tüllerle çevriliydi. Fincan komodinin üzerindeydi. Ead kalbi küt küt atarak yaklaştı ve içine baktı.

Boştu.

Bakışları Rahibe'ye doğru kaydı. Gözlerinin üstündeki bir t u t a m saçın ucunda ter titriyordu.

Mücevheri bulması birkaç dakika sürdü. Başrahibe onu yumuşak bir çamura bastırmış ve boynundaki bir ipe asmıştı.

"Beni aptal sanıyor olmalısın."

Bir ürperti, fırlatılmış bir mızrak gibi Ead'in karnına saplandı. Başrahibe sırt üstü döndü.

"Bir şekilde bu gece şarap içmemem gerektiğini hissettim. Anne'den gelen bir önsezi." Eli mücevherin etrafında kapandı. "Sanırım içindeki bu isyanın hepsi senin suçun değil. Inys'in seni zehirlemesi kaçınılmazdı."

Ead kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Oraya geri dönmek istiyorsunuz. Sahtekarı korumak için," dedi Başrahibe. "Öz annen senin içinde hareket ediyor. Zāla ayrıca tüm insanlığı korumak için sınırlı kaynaklarımızı genişletmemiz gerektiğine inanıyordu. Her zaman yaşlı Başrahibe'nin kulağına fısıldar, ona her saraydaki her hükümdarı korumamız gerektiğini söylerdi; hatta Doğu'da, denizin wyrm'lerine tapanları bile. Onları *tanrı* olarak gördükleri yerlerde bile. Tıpkı İsimsiz Olan'ın ona yapmamızı istediği gibi. Oh, evet . . . Zāla da onları korumamızı isterdi."

Ses tonunda Ead'e ters gelen bir şeyler vardı. İçindeki nefret.

"Anne Güney'i severdi. İsimsiz Olan'dan korumaya çalıştığı Güney," diye devam etti, "ve onun adına korumaya yemin ettiğim Güney. Zāla kollarımızı dünyaya açmamızı ve bunu yaparken de göbeğimizi kılıca maruz bırakmamızı isterdi."

Hepsi Mita Yedanya ona öz anneni zehirlediğimi söylediği için.

Kalyba alaycı bir gülümseme takınmıştı. *Sanki zehirlemeye tenezzül edecekmişim gibi.*

Mita cadıyı sürgüne göndermiş ve geri dönmesine asla izin vermemişti. Ne de olsa bir yabancı kolay bir günah keçisiydi.

"Zāla'yı öldüren cadı değildi." Ead bir elini bıçağının etrafına kapattı ve bu onu cesaretlendirdi. "O *sendin*."

İliklerine kadar soğumuştı. Başrahibe kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun, Eadaz?"

"Zāla'nın Güney'in ötesindeki dünyayı savunmaya çalışmasından nefret ediyordun. Onun etkisinden nefret ediyordun. Başrahibe seçildiğinde bunun daha da artacağını biliyordun." Tüyleri diken diken oldu. "Tarikatı kontrol etmek için ondan kurtulman gerekiyordu."

"Bunu Anne için yaptım."

İtirafı da en az geri kalanı kadar açıktı. "Katil," diye fısıldadı Ead. "Bir *kız kardeşi* öldürdün."

Ballı börekler. Sıcak kucaklaşmalar. Zāla'ya dair tüm belirsiz anıları geri geldi ve göz kapaklarına sıcaklık doldu.

"Kız kardeşlerimi *korumak* ve Güney'in her zaman ihtiyaç duyduğu korumaya sahip olmasını sağlamak için her şeyi yapmaya hazırdım." Başrahibe neredeyse bıkkınlık veren bir iç çekişle doğrulup oturdu. "Ona sessiz bir ölüm verdim. Ben daha ağzımı açmadan çoğu kişi Kalyba'yı mahkûm etmişti. Buraya gelmesi Ana'ya bir hakaretti; Hilekâr'ı onun için kılıç dövecek kadar çok seven o. O bizim düşmanımız."

Ead onu zar zor duyabiliyordu. Hayatında ilk kez Drakon ateşini kanında *hissetti*. Öfke karnında bir fırına dönüşmüştü ve kükremesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

"Mücevher. Onu bana ver, ben de huzur içinde gideyim." Sesi kendi kulaklarına bile uzak geliyordu. "Onu Ascalon'u bulmak için kullanabilirim. Jondu'nun başladığı işi bitirmeme ve Virtudom'un bütünlüğünü korumama izin ver, ben de senin suçun hakkında tek kelime etmeyeyim."

"Birisi mücevheri kullanacak," diye cevap verdi, "ama bu sen olmayacaksın."

Hareket bir engerek ısırtığı kadar hızlıydı, kaçınılamayacak kadar hızlı. Beyaz sıcaklık tenine yayıldı. Ead geriye savruldu, bir eli boğazının altındaydı, kan yoğun ve hızlı bir şekilde akıyordu.

Başrahibe peçenin kalıntılarını kesip attı. Elindeki bıçak kırmızıya boyanmıştı.

"Sadece ölüm kılıcı kullananı değiştirebilir." Ead parmaklarındaki kana baktı. "Hem anneyi hem de çocuğu öldürmek mi istiyorsun?"

Mita sakince, "Ana'dan gelen bir armağanı, onu böylesine isteyerek terk edecek birinin ellerinde görmeyeceğim," dedi. "İsimsiz Olan Güney halkını tehdit edene kadar mücevher onun kemiklerinin altında kalacak. Batılı bir taklitçiyi korumak için kullanılmayacak."

Bıçağı, yükselen bir müzik notası gibi akıcı bir hareketle kaldırdı.

"Hayır, Eadaz," dedi. "Bu işe yaramayacak."

Ead o kararlı gözlere baktı. Parmakları bıçağın sapının etrafında kıvrıldı.

"İkimiz de Ana'ya hizmet ediyoruz, Mita," dedi. "Bakalım hangimizi kayıracak."

Lasian Havzası'nda ay ışığı yere çok az ulaşıyordu, ağaçların gölgesi o kadar sıkı ki. Loth karanlıkta volta atıyor, ellerindeki teri gömleğine siliyor, ateşten titriyormuş gibi titriyordu.

İchneumon buraya gelmeden önce onu geçitlerden oluşan bir labirentten geçirmişti. Loth kurtarıldığını ancak ormanın ılık havasını soluduklarında anlamıştı. Ona verdikleri içkinin etkisi nihayet geçmeye başlamıştı.

Şimdi ichneumon yakındaki bir kayanın üzerine kıvrılmış, gözlerini mağaranın ağzına dikmişti. Loth dışarıdan getirdikleri eyeri bağlamıştı. Dokuma çantalar ve eyer mataraları ona bağlıydı.

"Nerede o?"

Görmezden gelindi. Loth bir eliyle üst dudağını sildi ve Cesaret Şövalyesi'ne bir dua mırıldandı.

Unutmamıştı. Onu dumanla uyutmaya çalışmışlardı ama Aziz her zaman orada, kalbindeydi. Tulgus onu savaştırmaması konusunda uyarmıştı, o da dua etmiş ve kurtuluşu beklemişti. Kurtuluş, bir zamanlar Ead Duryan olarak tanıdığı kadın şeklinde gelmişti.

Onları Inys'e geri götürecekti. Buna en az Yoldaşlık Şövalyesi'ne inandığı kadar inanıyordu.

İchneumon nihayet ayağa kalktığı anda hırladı. Ağacın kökleri arasında bir oyuk açmak için sıçradı ve bitkin görünen bir Ead ile geri döndü. Kolunu boynuna dolamıştı ve omzunda başka bir dokuma çanta taşıyordu. Loth ona doğru koştu.

"Ead."

Kan ve terden parlıyordu, saçları omuzlarının etrafında kalın bir şekilde kıvrılıyordu. "Loth," dedi, "artık gitmeliyiz."

"Onu bana doğru kaldır, Inys'in adamı."

Bu derin ses Loth'u ölesiye korkutmuştu. Sesin nereden geldiğini görünce ağzı açık kaldı.

"*Konuşabiliyorsun*," diye kekeledi.

"Evet," dedi ichneumon. Kurt bakışları tekrar Ead'e döndü. "Kanaman var."

"Duracak. Gitmeliyiz."

"Tarikatın rahibeleri çok geçmeden senin için gelecekler. Atlar yavaştır. Ve aptaldır. Bir ichneumon'a binmeden onu geçemezsin."

Yüzünü kürkünün içine bastırdı. "Yakalanırsak seni keserler. Burada kal, Aralaq. Lütfen."

"Hayır." Kulakları ırkıldı. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

İchneumon ön bacaklarını bükte. Ead başını kaldırıp Loth'a baktı. "Loth," diye mırıldandı, "bana hâlâ güveniyor musun?"

Loth yutkundu.

"Olduğun kadına güveniyor muyum bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama tanıdığım kadına güveniyorum."

"O zaman benimle gel," dedi, yanağını okşayarak, "bilincimi kaybedersem, Córugar'a doğru kuzeybatıya gitmeye devam et." Parmakları adamın yüzünde kan izleri bıraktı. "Ne yaparsan yap Loth, bunu almalarına izin verme. Beni geride bırakmak zorunda kalsan bile."

Elleri bir kordonun ucundaki bir şeyin etrafında kenetlenmişti. Kilin içine bastırılmış yuvarlak, beyaz bir değerli taş.

"Nedir bu?" diye mırıldandı.

Kadın başını salladı.

Gücünü toplayan Loth onu eyere çekti. Üzerine çıktı, bir kolunu ona doladı ve sırtını göğsüne yasladı, diğer eliyle de ichneumon'u kavradı.

"Bana tutun," dedi kulağına karşı. "Bizi Córvgar'a götüreceğim. Beni burada gördüğünüz gibi."

47

Güney

Aralaq ormanın içinde hızla koşuyordu. Loth onun hızını İğdeler'de bildiğini sanıyordu ama *ichneumon* kıvrımlı köklerin, derelerin üzerinden ve ağaçların arasından sıçrayıp suda parıldayan bir taş gibi kıvraklaşırken tutunmak için yapabileceği tek şey buydu.

Aralaq onları daha kuzeye, ormanın kalınlığından uzağa götürürken uyukladı. Rüyaları onu önce Kit'in hâlâ yatıyor olması gereken Yscalin'deki o lanetli tünele, sonra da daha uzağa, malikânedeki harita odasına götürdü; orada hocası ona Lasia Bölgesi'nin tarihini anlatıyordu ve Margret de onun yanında oturuyordu. Margret her zaman çalışkan bir öğrenci olmuş, Güney'deki kadim kökleri hakkında bilgi edinmeye hevesli olmuştu.

Kız kardeşini bir daha görme umudunu yitirmişti. Şimdi, belki de bir şansı vardı.

Güneşin doğuşu ve batışı. Pençelerin toprağa vuruşu. *Ichneumon* durduğunda, Loth sonunda uyandı.

Gözlerindeki kumu ovuşturdu. Tozlu bir toprak parçası boyunca uzanan bir göl, gökyüzünün altında bir safir çizgisi. Su olifantları sığ sularında yüzüyordu. Gölün ötesinde Nzene'yi koruyan büyük kayalık zirveler vardı, hepsi de pişmiş kilin kızıl kahverengisiydi. En büyüğü olan Dinduru Dağı'nın simetrisi neredeyse mükemmeldi.

Öğleye doğru dağın eteklerine varmışlardı. Aralaq en yakın zirveye doğru bir patikadan tırmandı. Kalçalarını titretecek kadar yükseldiklerinde Loth aşağı bakma riskini göze aldı.

Nzene önlerinde uzanıyordu. Lasian başkenti, yüksek kumtaşı duvarlarla çevrili, Tanrı Kılıçları'nın beşiğinde oturuyordu. Bilinen dünyadaki tüm dağlardan daha uzun ve daha dik olan dağlar, sokaklarını gölgeyle kesiyordu. Ötesinde, Ersyr'e giden bir ticaret yolu olduğuna şüphe olmayan muazzam bir yol uzanıyordu.

Hurma ve ardıç ağaçlarının sıralandığı sokaklar güneş ışığında parlıyordu. Loth, Yikala harabelerinden alınan kumtaşıyla inşa edilmiş ve bir geçitle Hayalperest Tapınağı'na bağlanan Nzene'nin Altın Kütüphanesi'ni gördü. Yüksek Hükümdar Kagudo ve ailesinin ikamet ettiği Büyük Onjenyu Sarayı bir burun üzerindeki evlerin üzerinde yükseliyordu. Lase Nehri kutsal meyve bahçesinin etrafında çatallanıyordu.

Aralaq bir kaya çıkıntısının altında, onları hava koşullarından koruyacak kadar derin bir sığınak kokusu aldı.

"Neden duruyoruz?" Loth yüzündeki teri sildi. "Ead bize Córvguar'a doğru yola devam etmemizi söyledi."

Aralaq, Loth'un attan inebilmesi için ön ayaklarını büktü. "Kesildiği bıçak buz sülüğünden gelen bir salgıyla kaplıydı. Kanın pıhtılaşmasını engelliyor," dedi. "Nzene'de bir tedavisi olacak."

Loth, Ead'i eyerden kaldırdı. "Ne kadar kalacaksın?"

İchneumon cevap vermedi. Gözden kaybolmadan önce Ead'i n alnını bir kez yaladı.

Ead gölgeler dünyasından çıktığında gün batımı olmuştu. Kafası üç kez karıştırılmış bir kazandı. Bir mağarada olduğunun belli belirsiz farkındaydı ama oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

Elleri irkilerek köprücük kemiklerine gitti. Aralarında azalan mücevheri hissederek tekrar nefes aldı.

Onu geri almak ona pahalıya mal olmuştu. Mita'dan mücevheri alırken bıçağın çeliğini ve üzerindeki pislüğün acısını hatırladı. Parmaklarından çıkan ateş yatağı tutuşturmuş, sonra da korkuluklardan yuvarlanıp açık gökyüzüne çıkmıştı.

Bir kedi gibi düşmüş ve mutfağın dışındaki bir çıkıntıya inmişti. Neyse ki burası boştu ve kaçış yolu açıktı. Yine de, gücü tükenmeden önce Aralaq ve Loth'a zar zor ulaşabilmişti.

Mita, Zāla'ya yaptıklarından dolayı acımasız bir ölümü hak ediyordu ama Ead bunu ona teslim etmeyecekti. Bir kız kardeşi öldürerek kendini küçük düşüremezdi.

Sıcak bir dil alnındaki bir kıvrımı yaladı. Kendini Aralaq'la neredeyse burun buruna buldu.

"Nerede?" dedi kısık sesle.

"Tanrıblades."

Hayır. Doğrulup oturdu ve karnının zonklamasıyla bir iniltiyi bastırdı. "Durdun." Sesi gerilmişti. "Sizi lanet olası aptallar. Kızıl Hanımlar-"

"Ya bunu yapacaktın ya da kan kaybından ölmene izin verecektim." Aralaq karnındaki lapayı buruşturdu. "Bize Başrahibe'nin bıçağını glean ile kapladığını söylememiştin."

"Hiçbir fikrim yoktu."

Bunu beklemesi gerekirdi. Başrahibe onun ölmesini istiyordu ama şüphe çekmeden bunu kendisi yapamazdı. En iyisi onu kan kaybıyla yavaşlatmak, sonra da Kızıl Kızlara yeni dönen kız kardeşlerinin bir hain olduğunu söylemek ve bunun için onu öldürmelerini emretmekti. Kendi elleri temiz olacaktı.

Ead lapayı kaldırdı. Yara acıyordu ama sabra çiçeği püresi içindeki zehri süzmüştü.

"Aralaq," dedi Inysh diline kayarak, "Kızıl Kızların ne kadar çabuk avlandığını biliyorsun." Loth'un da orada olması dilinin canlanmasını sağlamıştı. "Hiçbir şey için durmaman gerekiyordu."

"Yüce Hükümdar Kagudo ilaçtan bir miktar bulunduruyor. Ichneumonlar küçük kız kardeşlerin ölmesine izin vermez."

Ead kendini nefes almaya ve sakin olmaya zorladı. Kızıl Kızların henüz Tanrıbladeleri arıyor olması pek olası değildi.

"Bir an önce yola koyulmalıyız," dedi Aralaq, Loth'a bir bakış atarak. "Güvenli olup olmadığını kontrol edeceğim."

O gittikten sonra sessizlik esnedi.

"Kızgın mısın, Loth?" Ead sonunda sordu.

Gözlerini başkente dikti. Nzene'nin sokaklarında yakılan meşaleler, altlarındaki kor gibi parıldıyordu.

"Öyle olmalıyım," diye mırıldandı. "Çok fazla yalan söyledin. Adın hakkında. Inys'e geliş nedenin. Din değiştirmen."

"Dinlerimiz iç içe geçmiş durumda. İkimiz de İsimsiz Olan'a karşıyız."

"Aziz'e hiç inanmadın. Şey," diye düzeltti kendini, "inandın. Ama onun bir ülkeye kendi dinini kabul ettirmeye çalışan bir zalim ve korkak olduğunu düşünüyorsun."

"Ve canavarı öldürmeden önce Prens Cleolind'le evlenmeyi talep etti, evet."

"Kutsal alanda durup onu överken nasıl böyle bir şey *söyleyebiliyorsun* Ead?"

"Bunu hayatta kalmak için yaptım." Adam hâlâ ona bakmayı reddedince, "İtiraf ediyorum, ben sizin büyücü dediğiniz türden biriyim ama hiçbir büyü kötü değildir. Büyü, onu kullananın yaptığı şeydir."

Adam ona asık suratlı bir bakış atma riskini göze aldı. "Ne yapabiliyorsun?"

"Wyrmlerin ateşini uzaklaştırabilirim. Drakonik vebaya karşı bağışıklığım var. Koruma bariyerleri yaratabilirim. Yaralarım çabuk iyileşir. Gölgelelerin arasında hareket edebilirim. Hiçbir şövalyenin yapamadığı kadar metale ölüm şarkısı söyletebilirim."

"Kendi ateşini yaratabilir misin?"

"Evet." Avucunu açtı ve bir alev titreyerek canlandı. "Doğal ateş." Bir kez daha ve alev gümüş rengine büründü. "Magefire, büyülerini bozmak için." Bir kez daha ve alev kırmızıya dönüştü, Loth'u terletecek kadar sıcaktı. "Wyrmfire."

Loth kılıç işareti yaptı. Ead elini kapatarak sapkınlığı söndürdü.

"Loth," dedi, "şimdi arkadaş olup olamayacağımıza karar vermeliyiz. Bu dünyanın hayatta kalabilmesi için ikimizin de Sabran'la dost olması gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmediğin çok şey var." Gerçekten de yetersiz bir ifade. "Sabran, Mentendon'un Yüce Prensi Aubrecht Lievelyn'den bir çocuk sahibi oldu. O da öldürüldü. Sana her şeyi sonra anlatacağım," diye ekledi, adam bakakalınca. "Çok geçmeden Ascalon Sarayı'na bir Yüce Batılı geldi. Ona Beyaz Wyrmleri diyorlardı." Durakladı. "Sabran düşük yaptı."

"Aziz," dedi. "Sab-" Yüzü kederle gerilmişti. "Orada olamadığım için üzgünüm."

"Keşke olsaydın." Ead onun yüzüne baktı. "Başka çocuk olmayacak, Loth. Berethnet soyu sona erdi. Wyrmler yükseliyor, Yscalın neredeyse savaş ilan etti ve İsimsiz Olan yakında tekrar yükselecek. Bundan eminim."

Loth çok hasta görünmeye başlamıştı. "İsimsiz Olan."

"Evet. O gelecek," dedi Ead, "ama Sabran yüzünden değil. Onunla hiçbir ilgisi yok. Inys'te bir kraliçe de olsa, gökyüzünde bir güneş de olsa, o doğacak."

Alnında ter damlaları belirdi.

"Sanırım İsimsiz Olan'ı yenmenin bir yolunu biliyorum ama önce Virtudom'u güvence altına almalıyız. İç savaşa düşerse Drakonik Ordu ve Et Kralı kısa sürede işini bitirecektir." Ead lapayı karnına bastırdı. "Ruhani Dükler'in bazı üyeleri yıllardır güçlerini kötüye kullandılar. Artık bir varisi olmayacağını bildiklerine göre, Sabran'ı kontrol etmeye, hatta onu gasp etmeye çalışacaklarına inanıyorum."

"Aziz adına," diye mırıldandı Loth.

"Meg'i Kupa Taşıyıcısı hakkında uyarmıştın. Kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır. Sigoso'dan öğrendiğim tek şey o cümleydi."

"İlk başta Gece Şahini olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti Ead, "ama artık Igrain Crest olduğundan neredeyse eminim. İkiz kupalar onun rozeti."

"Leydi Igrain. Ama Sab onu seviyor," dedi Loth, gözle görülür bir şaşkınlıkla. "Ayrıca, Adalet Şövalyesi'ni hamisi olarak kabul eden herkes kadehleri takar - ve Kupa Taşıyıcısı Kraliçe Rosarian'ı öldürmek için Kral Sigoso ile komplo kurdu. Crest neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedi Ead açık yüreklilikle, "ama Sabran'a Askrdal Reisi'yle evlenmesini tavsiye etti. Sabran onun yerine Lievelyn'i seçti ve sonra Lievelyn öldürüldü. Canilere gelince..."

"Onları öldüren *siz miydiniz*?"

"Evet," dedi Ead, derin düşüncelere dalmış bir halde, "ama hiç öldürmek isteyip istemediklerini merak ettim. Belki de Crest her zaman onların yakalanmasını planlıyordu. Her istila Sabran'ı daha da dehşete düşürdü. Çocuk yatağının çağrısına direnmesinin cezası neredeyse sürekli ölüm korkusuydu."

"Peki ya Ana Kraliçe?"

"Kraliçe Rosarian'ın Prens Wilstan'la evliyken Gian Harlowe'u yatağına aldığı uzun zamandır sarayda konuşuluyor," dedi Ead. "Sadakatsizlik, Yoldaşlık Şövalyesi'nin öğretilerine aykırıdır. Belki de Crest kraliçelerinin itaatkâr olmasından hoşlanıyordur."

Bunun üzerine Loth çenesini sıktı.

"Yani Crest'e karşı tavır almamızı istiyorsun," dedi. "Sabran'ı korumak için."

"Evet. Ve sonra da çok daha eski bir düşmana karşı durmak için." Ead mağaranın ağzına doğru baktı. "Ascalon Inys'te yatıyor olabilir. Eğer onu bulabilirsek, İsimsiz Olan'ı zayıflatmak için kullanabiliriz."

Barınaklarının yukarısında bir yerden bir kuş seslendi. Loth ona bir eyer şişesi uzattı.

"Ead," dedi, "Altı Erdem'e inanmıyorsun." Onun gözlerinin içine baktı. "Neden Sabran için her şeyi riske atıyorsun?"

Kadın içti.

Bu soruyu kendisine uzun zaman önce sormuş olmalıydı. Duyguları ağaçtaki bir çiçek gibi açmıştı. Bir tomurcuk, yavaşça şekilleniyor ve bir anda ölümsüz bir çiçeğe dönüşüyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Fark ettim ki," dedi, "doğduğu günden beri ona kaşıkla bir hikâye verilmiş. Ona başka türlü olması gerektiği öğretilmemişti. Ve yine de, her şeye rağmen, onun bir parçasının kendi kendini yarattığını gördüm. İlk başta küçük gibi görünen bu parça, kendi gücünün ateşinde dövülmüş ve kafesine direnmışti. Ve bu parçanın çelikten yapıldığını anladım. Bu parça onun gerçekte olduğu kişiydi." Onun bakışlarını tuttu. "Gelecek günlerde Inys'in ihtiyacı olan kraliçe o olacak."

Loth onun yanına oturmak için hareket etti. Dirseğine dokunduğunda başını kaldırıp ona baktı.

"Birbirimizi yeniden bulduğumuza sevindim, Ead Duryan." Durakladı. "Eadaz uq-Nāra."

Ead başını onun omzuna yasladı. İç çekerek bir kolunu ona doladı.

O sırada Aralaq geri döndü ve ikisini de ürküttü. "Büyük kuş kanatlandı," dedi. "Kızıl Kızlar yaklaşıyor."

Loth hemen ayağa kalktı. Yayını ve sadağını eline alan Ead'in üzerine garip bir sakinlik çöktü.

"Aralaq, Yscalin'e giden kavurucu toprakları geçiyoruz. Córvguar'a varana kadar durmayacağız," dedi.

Loth atına bindi. Kadın pelerini ona uzattı ve Aralaq ata bindiğinde pelerini ikisine de sardı.

Aralaq kayarak ve patileyerek dağın eteklerine doğru ilerledi ve göle bakmak için gölgesinden dışarı süzüldü. Parspa tepelerinde sessizce dönüyordu.

Hava kaçışlarını örtecek kadar karanlıktı. Diğer Tanrıböceklerinin arkasına geçtiler. Saklanacak başka bir yer kalmadığında, Aralaq dağlardan fırladı ve koşmaya başladı.

Bir zamanlar Jotenya şehrinin bulunduğu Lasia'nın kavurucu toprakları ülkenin kuzeyi boyunca uzanıyordu. Çağların Kederi sırasında, toprak yangınla çıplak kalmıştı, ama yeni otlar onu geri kazanmış ve birbirinden uzakta duran kanat yapraklı ağaçlar küllerden yükselmişti.

Arazi değişmeye başladı. Aralaq pençeleri sarı otların üzerinde uçana kadar hızlandı. Ead onun kürküne yapıştı. Karnı hâlâ ağrıyordu ama hazır olmak için tetikte kalmalıydı. Diğer ichneumonlar şimdiye kadar kokularını almış olmalıydı.

Yıldızlar üzerlerinde dönüyor ve parılıyordu, kömür gibi bir gökyüzünde kor gibydiler.

Inys'te gece gökyüzünü kaplayanlardan farklıydı.

Topraktan daha fazla ağaç fışkırdı. Rüzgârın saldırısından gözleri kurumuştu. Arkasında Loth titriyordu. Ead pelerini daha sıkı sararak ellerini örttü ve onları Córvguar'dan taşıyacak gemiyi hayal etmeye başladı.

Bir ok Aralaq'ın yanından geçip onu ıskaladı. Ead neyle karşı karşıya olduklarını görmek için döndü.

Altı atlı vardı. Kızıl alevler, her biri bir ichneumon'a binmişti. Beyaz olan Nairuj'a aitti.

Aralaq hırladı ve kendini daha hızlı itti. İşte bu kadar. Ead gücünü toplayarak pelerinden kurtuldu, Loth'u omzundan kavradı ve arkasına geçerek sırtını ona dayadı.

En iyi şansı ichneumon'ları yaralamaktı. Aralaq kendi türünde bile hızlıydı ama beyazlar onu geçebilirdi. Okunu yerleştirirken, daha genç bir Nairuj'un bineğinin Lasian Havzası'nı ne kadar hızlı geçebildiğiyle övündüğünü hatırladı.

Önce kendini Aralaq'a alıştırmaya çalıştı. Onun ayak seslerinin ritmini anladığında yayı kaldırdı. Loth arkasına uzandı ve sanki düşmesinden korkuyormuş gibi kalçalarını kavradı.

Oku otların üzerinde düz ve doğru bir şekilde ilerledi. Son anda beyaz ichneumon üzerinden atladı. Aralaq vahşi bir tazı leşini temizlediğinde ikinci atışı da ters gitti.

Bundan kaçamazlardı. Durup savaşamazlardı da. İki büyücüyle başa çıkabilirdi, belki üç büyücüyle ama altı Kızıl Dişi'yle çıkamazdı, hele ki yaralı haliyle. Loth çok yavaş kalırdı ve diğer ichneumon'lar da Aralaq'ın işini bitirirdi. Yay kirişini üçüncü kez geri çekerken, Anne'ye bir dua gönderdi.

Ok bir ichneumon'un ön pençesini deldi. Yere yığıldı ve binicisini de beraberinde götürdü.

Beş tane kaldı. Tekrar ateş etmeye hazırlanıyordu ki bacağına bir ok saplandı. İçinden boğuk bir çığlık koptu.

"Ead!"

Her an başka bir ok Aralaq'ı topallayabilirdi. Ve bu hepsinin sonu olabilirdi.

Nairuj ichneumon'unu mahmuzluyordu. Artık Ead'in onun koyu sarı gözlerini ve ağzının sert çizgisini görebileceği kadar yakındı. O gözlerde nefret yoktu. Sadece saf, soğuk bir kararlılık vardı. Avına odaklanmış bir avcının bakışı. Yayını kaldırdı ve okunu Aralaq'a doğrulttu.

İşte o anda ateş kavruk toprakları yarıdı.

Işık patlaması Ead'i neredeyse kör ediyordu. En yakındaki ağaçlar alevler içinde kaldı. Loth sözsüz bir çığlık atarken, alevlerin kaynağını bulmak için başını kaldırdı. Gölgele üstlerinden fırlıyordu; kırbaç gibi kuyrukları olan kanatlı gölgele.

Wyverlingler. Küçük Dağlar'dan gelmiş olmaları, yüzyıllar süren uykunun ardından ete aç kalmışlardı. Ead birkaç dakika içinde en yakındakinin gözüne bir ok göndermişti. Ruhu ürperten bir çığlık atarak otların üzerine düştü ve etrafından ayrılan Kızıl Kızları ıskaladı.

Üçü wyverlinglere karşı toplanırken, Nairuj ve bir diğeri takibe devam etti. Bir iskelet yaratık alçalıp onlara doğru saldırdığında Aralaq tökezledi. Ead iki büküm oldu, bir ısırık korkusuyla kalbi boğazına düğümlendi. Bir ok böğrünü sıyrıp geçmişti.

"Başarabilirsin." Onunla Selinyi dilinde konuştu. "Aralaq, koşmaya devam et.

Devam et-"

Bir başka wyverling yukarıdan yuvarlandı ve önlerindeki yelpaze ağacına çarptı. Yaratık düşerken, kökleri protesto edencesine inliyordu, Aralaq yoldan sıyrılıp yanından geçti. Yaratık uzun bir ölüm takırtısı çıkarırken Ead yaratığın etinden gelen kükürt kokusunu aldı.

Atlılardan biri yaklaşıyordu. Ichneumon'u siyahtı, dişleri bıçak gibiydi.

Hepsi wyverling'i bir an için çok geç gördü. Yukarıdan ateş yağdı ve Kızıl Kız'ın pelerinini tutuşturarak onu tüketti. Onu boğmak için yere yuvarlandı. Ateş otları çalkaladı ve Aralaq'a doğru uzandı. Ead elini uzattı.

Koruması, bir kalkanın bir topuzu savuşturduğu gibi ısıyı savuşturdu. Alevler onu pençelerken Loth haykırdı. Wyverling bir çığlıkla yön değiştirdi ve ateşini yuttu. Kızıl Kızkardeşler kaos içindeydi, yaratıklar tarafından çembere alınmış, avlanmış ve hırpalanmışlardı. Ead döndü, Nairuj'u arıyordu.

Beyaz ichneumon yaralı halde yatıyordu. Bir wyvern Nairuj'a doğru yaklaşıyordu, çeneleri bineğinin kanıyla kızarmıştı. Ead tereddüt etmeden son okunu da yayının kırığine taktı.

Wyvern'i kalbinden vurdu.

Loth onu tekrar eyere çekti. Aralag onları ağaçların arasından karanlığa doğru sürüklemeyden önce Ead, Nairuj'un bir kolunu karnının üzerine koyarak arkalarından baktığını gördü.

Bir yanık kokusu. Loth pelerininini tekrar Ead'in etrafına sardı. Uzakta olsalar bile, İsimsiz Olan'ın gözleri gibi parlayan kavurucu topraklardaki ateş dillerini görebiliyordu. Başu öne doğru yuvarlandı ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

Loth'un adını söylemesiyle uyandı. Otlar, ateş ve ağaçlar gitmişti. Yerine mercan bezinden yapılmış evler vardı. Çatılarda kargalar. Ve durgunluk. Tam bir durgunluk.

Burası, yaşayan ruhlarından daha fazlasını gömmüş bir kasabaydı. Rengi solmuş yelkenleri ve uçan bir deniz kuşu şeklindeki başlığıyla bir gemi limanda bekliyordu; Batı'nın kıyısında sessiz bir liman. Şafak gökyüzünü narin bir pembe gölgeye boyamıştı ve siyah tuzlu sular önlerinde uzanıyordu.

Córvugar.

48

Doğu

Tüy Adası'ndaki ağaçların yanması nihayet durmuştu. Yağmur, hastalıklı sarı bir duman çıkaran dallarını söndürmek için iri damlalar halinde yağıyordu. Küçük Gölge Kız sürgün yerinden çıktı ve ellerini toprağa gömdü.

Kuyruklu yıldız Büyük Keder'i sona erdirdi, ama bu dünyaya daha önce de birçok kez gelmişti. Bir keresinde, birçok ay önce, arkasında her biri kendi gücüyle aşılanmış iki göksel mücevher bırakmıştı. Kendisinin katı parçaları.

Yanındaki mücevheri, bedeniyle koruduğu ve beslediği mücevheri havaya kaldırdı ve yağmur onu yıkayarak temizledi. Çamur ve su ayaklarına damladı.

Atalarımız onlarla dalgaları kontrol edebiliyordu. Onların varlığı gücümüzü daha uzun süre korumamızı sağladı.

Mücevher avuçlarının içinde parlıyordu. Uçurum kadar koyu bir maviydi, kalbi gibi.

Neredeyse bin yıldır kayıplar.

Kayıp değil. Saklı.

Tané mücevheri göğsüne bastırdı. Fırtınanın gözünde, geçmiş zamanlarda tanrıların huzurunda bozulmaz sözlerin mühürlendiği yerde, bir yemin etti.

Öleceği güne kadar sürse bile Nayimathun'u bulacak, onu esaretten kurtaracak ve bu mücevheri ona hediye edecekti. Bir ömür sürse bile, ejderhayı çalınan şeyle yeniden bir araya getirecekti.

IV

Kraliyet senin

Neden nefes almıyorsun?
Ayın ve yıldızların esansları,
Altından ruh metinlerin mi?

-Lu Qingzi

49

Batı

Loth *Doğruluk Kuşu*'nun güvertesinde duruyordu. Inys'in yaklaşmasını izlerken kalbi kurşun gibi atıyordu.

Melankoli. Onun alaca kıyısını gördüğünde aklına gelen ilk kelime buydu. Sanki güneşin dokunuşunu hiç görmemiş ya da neşeli bir şarkı duymamış gibi görünüyordu. Inys'in en batısındaki yerleşim yeri olan ve bir zamanlar Yscalin ile ticaretin kalbi olan Albatros Tüneği'ne doğru yol alıyorlardı. Sıkı at sürerlerse, mümkün olduğunca az dinlenirlerse ve hiçbir haydutla karşılaşmazlarsa, buradan Ascalon'a bir haftada varabilirlerdi.

Ead onun yanında nöbet tutuyordu. Şimdiden Lasia'da olduğundan biraz daha az canlı görünüyordu.

Doğruluk Kuşu Inys'e giderken Quarl Körfezi'nden geçmişti. Demirli gemiler onu koruyordu ama bir dürbün aracılığıyla Drakon Ordusu'nun yeni gelişen donanma kolunu görebiliyorlardı.

Kral Sigoso yakında istilaya hazır olacaktı. Ve Inys'in onu püskürtmek için hazır olması gerekecekti.

Ead bu manzara karşısında hiçbir şey söylememişti. Sadece elini demirlemiş beş gemiye doğru çevirdi ve hiçlikten doğan ateş direklerinden yukarı doğru kükredi. Yüzünde hiçbir ifade olmadan, gözlerinde titreyen turuncu ışıkla hepsini yiyip bitirmesini izlemişti.

Loth, sert bir rüzgârın onu pelerininin içine daha da sokmasıyla şimdiki zamana geri döndü.

"Inys." Nefesi beyaz ve yoğun bir şekilde buharlaşıyordu. "Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ead onun koluna bir el koydu. "Meg senden asla vazgeçmedi," dedi. "Sabran da öyle."

Bir süre sonra onun elini kendi eliyle kapattı.

Yolculuklarının başında aralarında bir duvar vardı. Loth onun yanında rahat değildi ve Ead onu kara kara düşünmeye terk etmişti. Yine de yavaş yavaş eski sıcaklıkları geri gelmişti. *Doğruluk Kuşu*'ndaki sefil kulübelerinde, son birkaç ayın hikâyelerini paylaşmışlardı.

Din hakkında daha fazla konuşmaktan kaçınmışlardı. Muhtemelen bu konuda asla anlaşılamayacaklardı. Ancak şimdilik, Virtudom'un hayatta kaldığını görmek için aynı arzuya sahiptiler.

Loth boştaki eliyle çenesini kaşıdı. Sakalından hoşlanmıyordu ama Ead Ascalon'a vardıklarında kılık değiştirmeleri gerektiğini söylemişti, zira ikisi de saraydan men edilmişti.

"Keşke o gemilerin her birini yakabilseydim." Ead kollarını kavuşturdu. "Siden'im konusunda temkinli olmalıyım. Ağacın tadına **b i r** daha bakmam yıllar sürebilir."

"Sen beş tane yaktın," dedi Loth. "Sigoso için beş tane daha az." "Şimdi benden o zaman olduğundan daha az korkuyor gibisin."

Parmağındaki çiçek yüzüğü parlıyordu. Tarikattaki diğer rahibelerin de yüzük taktığını görmüştü.

"Hepimizin içinde gölgeler vardır," dedi. "Seninkini kabul ediyorum." Elini yüzüğünün üzerine koydu. "Ve umarım sen de benimkini kabul edersin."

Yorgun bir gülümsemeyle parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. "Memnuniyetle."

Balık ve çürüyen yosun kokusu kısa sürede rüzgâra karıştı. *Doğruluk Kuşu* limana biraz zorlukla yanaştı ve yorgun yolcuları iskeleye indi. Loth, Ead'e yardım etmek için kolunu uzattı. Ok kalçasına saplanmış olmasına rağmen sadece birkaç gündür topallıyordu. Loth daha küçük acılar için ağlayan şövalyeler görmüştü.

Herkes ayrıldıktan sonra Aralaq gemiden ayrılacaktı. Doğru zaman geldiğinde Ead onu çağıracaktı.

İskeleden aşağı, evlere doğru yürüdüler. Loth kapılarında sallanan tatlı torbalarını görünce durdu. Ead de onlara bakıyordu.

"Sence bunların içinde ne vardır?" diye sordu.

"Kurutulmuş alıç çiçekleri ve meyveleri. Ascalon'un kuruluşundan çok öncesine ait bir gelenek. Evi kirletebilecek her türlü kötülüğü uzaklaştırmak için."

Loth dudaklarını ıslattı. "Onları hayatım boyunca hiç asılı görmedim."

İlerlerken Clag botlarına yapıştı. Çok geçmeden geçtikleri her evin önünde bir tatlı torbası vardı.

"Bunların çok eski yöntemler olduğunu söylemiştin," diye düşündü Ead. "Altı Erdem'den önce Inys'in dini neydi?"

"Resmi bir din yoktu ama kayıtların bize söylediği kadarıyla, halk alıç ağacını kutsal bir ağaç olarak görüyordu."

Ead düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Kuru taş bir duvarın üzerinden tırmanarak ana caddenin parke taşlarına çıktılar.

Yerleşim yerindeki tek ahırda iki hasta at vardı. Yan yana sürdüler. Yarı donmuş tarlaların ve ıslanmış koyun sürülerinin yanından geçerken yağmur sırtlarını dövüyordu. Hâlâ eşkıyaların nadiren görüldüğü Bataklıklar bölgesindeyken, gece boyunca at sürmeye devam etme kararı aldılar. Şafak söktüğünde Loth'un eyeri ağrıyordu ama uyanıktı.

Önünde, Ead atını dörtnala koşturuyordu. Vücudu sabırsızlıkla dolmuş gibiydi.

Loth onun haklı olup olmadığını merak etti. Igrain Crest tahtın arkasından Inysh sarayını manipüle ediyor muydu? Sabran'ı son sinirine kadar yontuyordu. Onu karanlıkta uyumaktan korkar hale getiriyordu. Her bir günahı için sevdiği birini alıyordu. Bu düşünce karnındaki ateşi körükledi. Sabran azınlıktayken her zaman önce Crest'e bakmış ve ona güvenmişti.

Ead'e yetişmek için atını mahmuzladı. Yangınla yerle bir olmuş bir köyün yanından geçtiler, bir mabet dumanlar çıkarıyordu. Zavallı aptallar evlerini sazdan çatılarla inşa etmişlerdi.

"Wyrmler," diye mırıldandı Loth.

Ead rüzgârdan yıpranmış saçlarını taradı. "Şüphesiz Yüce Batılılar hizmetkârlarına Sabran'a gözdağı vermelerini emrediyorlardır. Ciddi bir şekilde saldırmadan önce efendilerini bekliyor olmalılar. İsimsiz Kişi bu kez ordularını kendisi yönetecek."

Gün batımında Catkin Nehri'nin kıyısında küçük, rutubetli bir hana geldiler. Loth artık o kadar yorgundu ki eyerinin üzerinde zorlukla dik durabiliyordu. Atları ahıra bağladılar ve iliklerine kadar sıırılsıklam ve titreyerek salona girdiler.

Ead kukuletasını çıkarmadı ve hancıyı görmeye gitti. Loth salonda, çıtırdayan ateşin yanında kalmak istiyordu ama tanınmaları çok büyük bir riskti.

Ead bir mum ve bir anahtar temin ettiğinde, Loth onları aldı ve yukarı çıktı. Kendilerine tahsis edilen oda sıkışık ve cereyanlıydı ama *Doğruluk Kuşu*'ndaki bakımsız kulübeden daha iyiydi.

Ead akşam yemeğiyle birlikte içeri girdi. Kaşları çatılmıştı. "Ne oldu?" Loth sordu.

"Alt kattaki bazı konuşmaları dinledim. Sabran, Lievelyn'le birlikte halkın karşısına çıktığından beri görülmemiş," dedi. "Halkın bildiği kadarıyla hâlâ hamile ama Drakonik akınlarla birlikte haberlerin azlığı tebaasını tedirgin etmiş."

"Düşük yaptığında hamileliğinin sonlarına doğru olduğunu söylemişsiniz. Hâlâ hamile olsaydı, şimdiye kadar yatmak için odasına çekilmiş olurdu," diye belirtti Loth. "Yokluğu için mükemmel bir mazeret."

"Evet, hatta belki de bu işte parmağı vardı ama Dükler Ruhu'nun içindeki hainlerin onun hüküm sürmesine izin vermeye niyetli olduklarını sanmıyorum." Ead akşam yemeğini bıraktı ve pelerinini kuruması için bir sandalyenin üzerine astı. "Sabran bunu önceden görmüştü. O ölümcül bir tehlike içinde, Loth."

"O hâlâ Aziz'in yaşayan torunu. O yaşadığı sürece halk Ruhani Düklerden hiçbirinin arkasında toplanmayacaktır."

"Bence toplanırlar. Onun kendilerine bir varis veremeyeceğini bilirlerse, halk İsimsiz Olan'ın gelişinden Sabran'ın sorumlu olduğuna inanır." Ead masaya oturdu. "Karnındaki o yara izi ve temsil ettiği şey, pek çoğunun gözünde onun meşruiyetini ortadan kaldıracaktır."

"O *hâlâ* bir Berethnet."

"Ve soyunun sonuncusu."

Hancı onlara iki kase lapa ve bir parça bayat ekmek vermişti. Loth kendi payına düşeni zorla mideye indirdi ve onu birayla kovaladı.

"Ben yıkanmaya gidiyorum," dedi Ead.

O yokken Loth paletin üzerine uzandı ve yağmuru dinledi.

Igrain Crest düşüncelerinde bir keneydi. Çocukluğunda onu rahatlatıcı bir figür olarak görmüştü. Sert ama nazık, her şeyin iyi olacağına dair bir his yayar.

Yine de Sabran'ın azınlıkta kaldığı dört yıl boyunca ona yük olduğunu biliyordu. Ondan önce, daha genç bir prensesken, Crest ona ölçülü olma, mükemmellik ve göreve bağlılık ihtiyacını aşılamıştı. O yıllar boyunca Sabran'ın Roslain ve Loth dışında hiçbir çocukla konuşmasına izin verilmemişti ve Crest her zaman yanı başında onu izliyordu. Yine de

Prens Wilstan Diyarın Koruyucusu'ydu ve kızını büyütemeyecek kadar derin bir yas içindeydi. Crest bunun sorumluluğunu üstlenmişti.

Ve bir olay olmuştu. Ana Kraliçe ölmeden önce.

Dondurucu bir öğleden sonrayı hatırladı. On iki yaşındaki Sabran, Chesten Ormanı'nın kenarında, eldivenli elleriyle bir kartopunu katlıyordu, yanakları pembeydi. İkisi de canları acıyana kadar gülüyorlardı. Daha sonra, karla kaplı meşelerden birine tırmanmışlar ve Beden Şövalyeleri'nin şaşkın bakışları arasında düğümlü bir dalın üzerinde birbirlerine sokulmuşlardı.

Neredeyse o ağacın tepesine kadar tırmanmışlardı. O kadar yüksekteydiler ki Briar Evi'ni görebiliyorlardı. Pencerede Kraliçe Rosarian vardı, gözle görülür bir şekilde öfkeliydi ve yumruğunda bir mektup vardı.

Yanında da elleri arkasında Igrain Crest vardı. Rosarian hışımla oradan uzaklaşmıştı. Loth'un bunu bu kadar net hatırlamasının tek nedeni Sabran'ın bir an sonra ağaçtan düşmüş olmasıydı.

Ead'in dönmesi biraz zaman aldı, saçları nehirden ıslanmıştı. Botlarını çıkardı ve diğer paletlere yerleşti.

"Ead," dedi Loth, "Tarikattan ayrıldığına pişman mısın?" Bakışları tavandaydı.

"Ayrılmadım," dedi. "Yaptığım her şeyi Anne için yapıyorum. Onun adını yüceltmek için." Gözlerini kapattı. "Ama umuyorum ki - dua ediyorum - yolum bir gün tekrar güneğe doğru kıvrılacak."

Sesindeki acıdan nefret eden Loth ona doğru uzandı. Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde dikkatlice gezdirdi.

"Bugün batıya doğru kıvrıldığı için mutluyum," dedi. Kız onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Loth," dedi, "seni özledim."

Sabah güneş doğmadan tekrar yola koyuldular ve günlerce yollarına devam ettiler. Bir kar fırtınası çıkmış, atlarını yavaşlatmış ve bir gece haydutlar üzerlerine çullanıp tüm paralarını istemişti. Loth tek başına olsa çoktan yenilmişti ama Ead öyle bir mücadele verdi ki geri çekildiler.

Artık uyumak için zaman yoktu. Eşkıyalar gözden kaybolmadan önce Ead tekrar eyerinin üzerindeydi; Loth'un ona yetişmek için yapabileceği tek şey buydu. Crow Coppice'de kuzeydoğuya döndüler ve Güney Geçidi'ne doğru dörtnala ilerlediler; Ascalon'a doğru ilerleyen arabalara, yük atlarına ve at arabalarına katılırken başlarını eğdiler. Ve nihayet baykuş ışığında oraya vardılar.

Loth atını yavaşlattı. Ascalon'un kuleleri akşam gökyüzüne karşı simsiyahtı. Yağmurda bile bu şehir onun kalbinin işaretiydi.

Berethnet Mile'a doğru at sürdüler. Taze kar, üzerinde henüz çiğnenmemiş bir örtü oluşturunuyordu. Yolun sonunda, uzakta, Ascalon Sarayı'nın dövme demir kapıları görünüyordu. Loth karanlıkta bile Dearn Kulesi'ndeki hasarı görebiliyordu. Fýredel'in onun üzerinde olduğuna neredeyse inanmıyordu.

Limber Nehri'nin kokusunu alabiliyordu. Meryem Ana Tapınağı'nın çanları çalıyordu.

"Sarayın yanından geçmek istiyorum," dedi Ead. "Savunmanın artıp artmadığını görmek için." Loth başıyla onayladı.

Şehrin her koğuşu kendi kapısından başlıyordu. Saraya en yakın olan Queenside, en etkileyici, uzun ve yaldızlı, geçmiş kraliçelerin benzerleriyle oyulmuş olanıydı. Kapıya yaklaştıklarında, genellikle akşam karanlığında insanlar ayinlere akın ettiği için kalabalık olan cadde sessizdi.

Kapının altındaki kar koyu bir renge boyanmıştı. Loth başını kaldırıp baktığında yüzündeki his kayboldu. T e p e l e r i n d e , mızraklara geçirilmiş iki kesik baş duruyordu.

Biri tanınmaz haldeydi. Bir kafatasından biraz daha fazlasıydı. Diğer katranla kaplanmış ve kaynatılmıştı ama yüz hatları çürümeyle çökmüştü. Kulaklar ve burun çürümüştü. Solgun deride sinekler.

Saçları olmasa onu tanıyamayabilirdi. Uzun ve kırmızı, kan gibi akıyordu.

"Truyde," diye nefes aldı Ead.

Loth bakışlarını kafasından ayıramadı. Grotesk bir şekilde canlanmış, sallanan saçlardan.

Bir keresinde o, Sabran ve Roslain, Özel Oda'daki ateşin başında toplanmış ve Arbella Glenn'in onlara, Berethnet Hanesi'nin tek zorbası olan ve saray kapılarındaki tüm süsleri, kendisini hoşnut etmeyenlerin kafalarıyla süsleyen Beşinci Sabran'ı anlatmasını dinlemişlerdi. Hiçbir kraliçe bunu tekrar yaparak onun hayaletini diriltmeye cesaret edememişti.

"Çabuk ol." Ead atını döndürdü. "Beni takip edin."

İpek tüccarlarının ve kumaşçıların hüküm sürdüğü Southerly Wharf koğuşuna doğru at sürdüler. Çok geçmeden şehrin en iyi hanlarından biri olan Rose and Candle'a vardılar ve atlarını bir kâhyaya teslim ettiler. Loth öğürmek için durdu. Karnından kusmuk fışkırıyordu.

"Loth." Ead onu içeriye götürdü. "Acele et. Buradaki hancıyı tanıyorum. Güvende olacağız."

Loth artık güvende olmanın ne demek olduğunu hatırlamıyordu. Çürümenin pis kokusu boğazına kazınmıştı.

Bir görevli onları içeri götürdü ve bir kapıyı çaldı. Kapıyı kırmızı yüzlü, şalvarlı bir kadın açtı. Ead'i görünce kaşları havaya kalktı.

"Pekâlâ," dedi toparlanarak, "içeri gelmelisiniz."

Onları kendi odasına götürdü. Kapı kapanır kapanmaz Ead'i kucakladı.

"Sevgili kızım. Çok uzun zaman oldu," dedi, sesi kısılmıştı. "Ne işin v a r senin sokaklarda?"

"Başka seçeneğimiz yoktu." Ead geri çekildi. "Ortak dostumuz, ihtiyacım olursa bana sığınacak bir yer vereceğinizi söyledi."

"Sözüm hâlâ geçerli." Kadın başını Loth'a doğru eğdi. "Lord Arteloth. Gül ve Mum'a hoş geldiniz."

Loth ağzını sildi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz, iyi kalpli eşim."

"Bir odaya ihtiyacımız var," dedi Ead. "Yardım edebilir misin?"

"Edebilirim. Ama Ascalon'a daha yeni mi geldiniz?" Onlar başlarını sallayınca masadan bir rulo parşömen aldı. "Bakın."

Ead çözdü. Loth omzunun üzerinden okudu.

KRALİÇE SABRAN adına, Majesteleri ADALET DÜCHESİ, aranan, hanımefendi kılığına girmiş, düşük doğumlu bir Güneyli olan Ead Duryan'ın yakalanması için on sekiz bin kron ödül teklif ediyor

Büyücülük, sapkınlık ve Majestelerine ihanetten canlı. Kıvrık siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü. Gördüğünüz her şeyi derhal bir şehir muhafızına bildirin.

"Müjdeciler her gün adınızı ve eşkalinizi okuyor," dedi hancı. "Avluda karşılaştıklarına güveniyorum ama başka kimseyle konuşmamalısın. Ve mümkün olduğunca çabuk bu şehirden git." Kadın titredti. "Sarayda yolunda gitmeyen bir şeyler var. O çocuğun bir hain olduğunu söylediler ama Kraliçe Sabran'ın bu kadar genç birini idam edeceğini düşünemiyorum."

Ead ilanı geri uzattı. "İki kafa vardı," dedi. "Diğeri kimdi?"

"Bess Weald. Ona artık Kötü Bess diyorlar."

Bu isim Loth için hiçbir şey ifade etmiyordu ama Ead başını salladı. "Şehirden ayrılamayız," diye belirtti. "Çok önemli bir işimiz var."

Hancı derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi, "eğer kalma riskini göze almak istiyorsanız, elçiye yolunuzda size yardım edeceğime dair söz verdim." Bir mum aldı. "Gelin."

Onları bir merdivenden yukarı çıkardı. Salondan müzik ve kakhaha sesleri yankılanıyordu. Hancı kapılardan birini açtı ve Ead'e anahtarı uzattı.

"E yalarınızı yukarı getirteceğim."

"Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım, Ekselansları da unutmayacak," dedi Ead. "Kıyafetlere de ihtiya ımız olacak. Ve eğer yapabilirsiniz silahlara da."

"Elbette."

Loth, kapıyı s rg leyen Ead'e katılmadan önce hancıdan mumu aldı. Odada bir yatak, g r l g r l yanan bir ateş ve dopdolu, dumanı tüten bakır bir banyo vardı.

"Bess Weald, Lievelyn'i vuran tüccardı." Ead yutkundu. "Bu Crest."

"Leydi Truysde'u neden  ld rm   olabilir?"

"Onu susturmak için. Bess Weald'ın Kupa Ta ıyıcısı adında biri için çalıştığını sadece Truysde, Sabran ve ben biliyorduk. Ve Combe," diye ekledi bir süre sonra. "Crest onu koruyor. Saraydan ayrılmamış olsaydım benim de ba ım er ya da geç orada olacaktı." Odada volta atmaya ba ladı. "Crest, Sabran'ın haberi olmadan Truysde'yi idam etmiş olamaz. Ölüm fermanlarında kraliyet imzası olmalı."

"Hayır. Adalet Dükalığı'nı elinde tutan kişinin imzası da ölüm emrinde geçerlidir," dedi Loth, "ama sadece hükümdar kendi eliyle imzalayamayacak durumdaysa."

Bu ima ikisinin de üzerine   km  , ağır bir alamet gibi duruyordu.

"Saraya girmemiz gerekiyor. Bu gece," dedi Ead, sesindeki hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Biriyle konu mam gerekiyor. Başka bir koğu ta."

"Ead, hayır. Bütün  ehir onu arıyor-"

"Ke fedilmekten nasıl ka acağımı biliyorum." Ead kap  onunu tekrar yukarı kaldırdı. "Kapıyı arkamdan kilitler. Geri döndüğümde bir plan yaparız."  ıkarken duraklayıp onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim için korkma, dostum."

Ve gitti.

Loth soyundu ve bakır banyoya girdi. Tek d   nebildiği kapıya dikilmiş kellelerdi. Tanıyamadığı bir Inys'in vaadi. Kraliçesi olmayan bir Inys.

Uyuyabildiği kadar uykuyla sava tı ama günlerce soğukta at sürmek ona zarar vermişti. Yatağa yuvarlandığında rüyasında kesik kafalar değil, Donmata Marosa'yı gördü. Kadın çıplaktı, gözleri külle doluydu ve öpücüğü pelin otu tadındaydı. *Beni terk ettin*, diye nefes aldı. *Beni ölüme terk ettin. Tıpkı arkadaşını bıraktığın gibi.*

Sonunda kapı çalındığında sarsılarak uyandı.

"Loth."

El yordamıyla sürgüyü aradı. Ead dışarıdaydı. Onun odaya girmesine izin vermek için kenara çekildi.

"İçeri giriş yolumuzu buldum," dedi. "Su halkıyla birlikte gideceğiz."

Onlar her gün Limber Nehri'ni geçen mavna ve vapurlarda tayfalık yapıyor, insanları ve malları bir taraftan diğerine taşıyorlardı. "Sanırım aralarında başka arkadaşların da var."

"Bir tane," diye onayladı. "Yüksek Kış Bayramı için Özel Merdiven'e bir şarap sevkiyatı yapıyor. Su halkına katılabileceğimizi kabul etti. Bu bizi içeri sokacak."

"Peki ne zaman gireceğiz?"

"Sabran'ı bulmak istiyorum." Ead ona baktı. "Eğer burada kalmayı tercih edersen, içeri yalnız gireceğim."

"Hayır," dedi Loth. "Birlikte gideriz."

Tüccarlar gibi giyinmiş, pelerinlerinin altında çenelerine kadar silahlanmış olarak yola koyuldular. Kısa süre sonra Fiswich-by-Bridge'in koğuşuna girdiler ve Delphin Sokağı'ndaki vapur merdivenlerinden aşağı indiler. Merdivenler, su insanların Limber'de geçirdikleri uzun bir günün ardından içki içtikleri Gri Grimalkin adlı bir meyhanenin yanına sıkışmıştı.

Taverna Ascalon Sarayı'nın doğu duvarına bakıyordu. Loth, Ead'i takip etti. Binici çizmeleri nehir kıyısındaki kabukları ıtırdatıyordu.

Şehrin bu kısmına hiç adım atmamıştı. Fiswich-by-Bridge sahtekârlığıyla ün salmıştı.

Ead meyhanenin dışındaki adamlardan birine yaklaştı. "Dostum," dedi. "İyi tanıştık."

"Hanımefendi." Adam bir fare kadar kirliydi ama keskin gözlüdü. "Hâlâ bize katılmak istiyor musun?"

"Eğer bizi kabul ederseniz."

"Geleceğimi söyledim." Tavernaya bir göz attı. "Mavnanın yanında bekleyin. Diğerlerinden bazılarını fincanlarından çıkarmam gerek."

Yakınlarda, söz konusu mavna şarap filarıyla yükleniyordu. Loth nehrin kenarına doğru yürüdü ve Alabastrine Kulesi'nin pencerelerindeki mumların canlanmasını izledi. Kraliçe Kulesi'nin tepesini ancak görebiliyordu. Kraliyet daireleri karanlıkta kalmıştı.

"Söylesene," diye mırıldandı Ead, "Büyükelçi uq-Ispad arkadaşlarını bu kadar hoşnut etmek için ne yapıyor?"

"Hancıya emekli maaşı ödüyor. Bu adama gelince, Chassar onun kumar borçlarını kapattı," dedi. "Onlara Tarikat Dostları diyor."

Sucu arkadaşlarını meyhaneden çıkardı. Son şarap da mavnaya yüklendiğinde, Loth ve Ead bindiler ve kendilerine bir bankta yer buldular.

Ead düz bir şapka giydi ve her kıvrımını içine soktu. Her sucu bir kürek tuttu ve kürek çekti.

Limber geniş ve hızlı akıyordu. İskeleye ulaşmaları biraz zaman aldı.

Özel Merdiven, saray duvarındaki, kraliyet ailesinin ayrılması için gizli bir yol olarak tasarlanmış bir posternaya kadar uzanıyordu. Sabran keyif kayıgını hiç kullanmamıştı ama annesi her zaman nehirdeydi, insanlara el sallıyor, parmaklarını suda gezdiriyordu. Loth kendini Kraliçe Rosarian'ın Gian Harlowe'la kaçamak yapmak için merdiveni kullanıp kullanmadığını merak ederken buldu.

Artık bu söylentiye inanması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Bütün inançları zedelenmiş ve hırpalanmıştı. Belki de bu mahkeme hakkında düşündüğü hiçbir şey doğru değildi.

Ya da belki de bu bir inanç sınavıydı.

Su halkını merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler. Duvarın diğer tarafında, Loth yollarını kesen üç şövalye-ermanı ilk kez gördü. Ead, Loth'u soldaki bir oyuğa çekti ve kuyunun arkasına çömeldiler.

"Hepinize iyi akşamlar," dedi şövalye-errantlardan biri. "Şarabınız var mı?"

"Evet, beyler." Baş sucu şapkasını çıkardı. "Altmış fiçı."

"Onları Büyük Mutfak'a götürün. Ama önce arkadaşlarınızın bize yüzlerini göstermeleri gerekecek. Hepiniz kukuletalarınızı indirin ve keplerinizi çıkarın."

Su halkı söyleneni yaptı.

"Güzel. Yola koyulun," dedi şövalye-erdemli.

Fiçılar usulüne uygun olarak merdivenlerden yukarı taşındı. Ead sürünerek oyuğun ağzına doğru ilerledi ama geri çekildi.

Şövalyelerden biri merdivenlerden iniyordu. Meşalesini saklandıkları yere doğru tuttuğunda bir ses, "Bu da ne?" dedi. Alev yaklaştı. "Burada Yoldaşlık Şövalyesi'ne karşı mı geliyoruz?"

Sonra şövalye-erdemli Loth'u gördü, o da Ead'i ve miğferinin yarattığı gölgenin altında, Loth onun alarm vermek için ağzını sonuna kadar açtığını gördü.

İşte o anda bir bıçak boğazını kesti. Kan fışkırırken, Ead onu kuyuya fırlattı.

Üç kalp atışı ve dibe vurdu.

50

Batı

Sarayda kimseyi öldürmemeyi ummuştı. Eğer daha fazla zaman olsaydı, Ead adamı mumlayabilirdi.

Meşaleyi aldı ve kuyuya düşmesine izin verdi. Bıçağındaki kanı sildi.

"Meg'i bul ve onun odasına saklan," dedi sessizce. "Sarayda keşif yapmak istiyorum."

Loth ona sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Kadın onu merdivenlerden yukarı itti.

"Acele et. Cesedi bulduklarında her yeri arayacaklar." Gitti.

Ead uzaklaşmadan önce onu takip etti. Elma ağacının bulunduğu avluyu geçti ve sırtını Büyük Mutfak'ın kireç badanalı duvarına dayadı. Kraliyet Mabedi'ne giden geçide girmeden önce bir grup muhafızın geçip gitmesini bekledi.

Her ikisi de siyah cüppe giymiş ve partizanlarla silahlanmış iki şövalye daha kapının dışında duruyordu.

İkisini de mumladı. Anne isterse, olanları rapor edemeyecek kadar uyanmış olurlardı. İçeride bir sütunun arkasına saklandı ve karanlığa baktı. Her zaman olduğu gibi, birçok saray mensubu ayin için toplanmıştı. Sesler tonozlu tavanda çınılıyordu.

Sabran hiçbir yerde görünmüyordu. Margret de öyle.

Ead ibadet edenlerin nasıl oturduğuna dikkat etti. Genellikle dostluk ruhu içinde banklarda toplanırlardı. Ancak bu gece belirgin bir gruplaşma vardı. Hizmetkârlar tam teçhizatlıydı. Siyah ve gri, tabardlarına ikiz kadehler işlenmişti.

Margret ona, *bir zamanlar Combe'un hizmetkârlarını onun kıyafetleriyle kasıla kasıla dolaşırken görebilirdiniz, demişti, sanki ilk sadakatleri kraliçelerine değilmiş gibi.*

"Şimdi," dedi Baş Sanctarian, ilahi bittiğinde, "bu en kutsal zamanda inzivaya çekilerek dua etmeyi tercih eden Majesteleri için Cömertlik Şövalyesi'ne dua ediyoruz. Bir gün kraliçemiz olacak olan karnındaki prenses için dua ediyoruz. Ve her ikisine de büyük bir özenle bakan Adalet Düşesi Majestelerine şükranlarımızı sunuyoruz."

Ead mabedi girdiği gibi sessizce terk etti. Yeterince şey görmüştü.

Carnelian Evi, Özel Merdiven'den çok uzakta değildi. Loth, her ikisi de Adalet Düşesi'nin rozetini taşıyan bir çift hizmetliyi atlattı ve kilitli olmayan kapıdan içeri süzüldü.

Dolambaçlı bir merdiveni takip etti ve çoktan ölmüş kraliçelere hizmet etmiş Yatak Odası Hanımefendilerinin portreleriyle süslü, iyi bildiği bir koridora çıktı. Koridorun bir ucunda genç Leydi Arbella Glenn'in yeni bir resmi belirmişti.

Sağdaki kapıya ulaştığında dinledi. İçeride sessizlik vardı. Kolu çevirdi ve içeri adım attı.

Mumlar odayı aydınlatıyordu. Kız kardeşi bir kitabın üzerine eğilmişti. Kapının açılma sesiyle irkilerek ayağa kalktı.

"*Nezaketin* adı-" Komodinden bıçağını kaptı, gözleri irileşmişti. "Defol git, düzenbaz, yoksa kalbini söküp atarım. Seni kapıma gönderen nedir?"

"Kardeşlik görevi." Başlığını indirdi. "Ve bir an daha uzak durursam gazabından korkuyorum."

Bıçak elinden düştü ve gözleri doldu. Ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı.

"Loth." Vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. "Loth-"

Onu kucakladı, kendisi de gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Ancak şimdi ona sarıldığında evde olduğuna inanmaya cesaret edebiliyordu.

"Gerçekten kalbini söküp atabilirim, Arteloth Beck. Beni aylarca terk ettin, bir serseri gibi gizlice buraya geldin-" Margret ellerini onun yanaklarına koydu. Onunkiler gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Peki yüzündeki o şey ne?"

"Yokluğumun suçunun Gece Şahini'ne ait olduğu konusunda ısrar etmeliyim. Sakal için olmasa da." Onun alnından öptü. "Sana her şeyi sonra anlatacağım. Meg, Ead burada."

"Ead-" Gözlerinde sevinç parladı, sonra söndü. "Hayır. Bu ikiniz için de çok tehlikeli-"

"Sab nerede?"

"Kraliyet dairelerinde sanırım." Margret bir eliyle onun omzunu kavradı, diğer eliyle de gözlerini sildi. "Hamileliği yüzünden hapsedildiğini söylüyorlar. Sadece Roslain'in onunla ilgilenmesine izin veriliyor ve Crest'in hizmetkârları kapısını koruyor."

"Combe tüm bunların neresinde?"

"Gece Şahini birkaç gün önce kanatlandı. Stillwater ve Fynch de öyle. Bunun kendi iradeleriyle olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Peki ya diğer Ruhani Dükler?"

"Crest'e yardım ediyor gibi görünüyorlar." Pencereye baktı. "Yukarıda hiç ışık olmadığını gördün mü?"

Loth başını salladı, ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. "Sabran karanlıkta uyuyamaz."

"Evet." Margret perdeleri kapatmak için hareketlendi. "Çocuğunu o neşesiz odada doğurabileceği düşüncesi-"

"Meg."

Döndü.

"Prenses Glorian diye biri olmayacak," dedi Loth usulca. "Sab hamile değil. Ve tekrar hamile kalmayacak."

Margret kıpırdamadan duruyordu.

"Nasıl?" diye sordu sonunda.

"Karnı delindi. Beyaz Wyrn geldiğinde." Kız kardeşi el yordamıyla yerleşmeye çalıştı.

"Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı." Oturdu. "Crest tahta geçmek için Sabran'ın ölmesini beklemek istemiyor."

Nefesi titriyordu. Loth gelip yanına oturdu ve ona her şeyi anlaması için zaman tanıdı.

"İsimsiz Olan geri dönecek." Margret kendini toparladı. "Sanırım şu anda yapabileceğimiz tek şey buna hazırlanmak."

"Ve Inys bölünmüşse bunu yapamayız," dedi yeni bir ses.

Loth kılıcını çekmiş halde ayağa kalktı ve Ead'ın kapıda olduğunu gördü. Margret sözsüz bir rahatlama sesi çıkardı ve onun yanına gitti. Kız kardeşler gibi kucaklaştılar.

"Rüya görüyor olmalıyım," dedi Margret onun omzuna. "Geri döndün."

"Bana tekrar buluşacağımızı söylemiştin." Ead ona sıkıca sarıldı. "Seni yalancı durumuna düşürmek istemedim."

"Açıklaman gereken çok şey var. Ama bekleyebilir." Margret geri çekildi. "Ead, Sabran Kraliçe Kulesi'nde."

Ead kapıyı sürgüledi. "Bana her şeyi anlat."

Margret ona Loth'a söylediklerini aynen tekrarladı. Ead onu dinlerken heykel gibi duruyordu.

"Ona ulaşmalıyız," dedi sonunda.

"Üçümüz fazla uzağa gidemeyiz," diye mırıldandı

Loth. "Beden Şövalyeleri tüm bunların neresinde?"

Inys Kraliçeleri'nin sadık korumaları. Loth bunu sormayı aklına bile getirmemişti.

"Yüzbaşı Lintley'i bir haftadır görmedim," diye itiraf etti Margret. "Diğerlerinden bazıları Kraliçe Kulesi'nin dışında nöbet tutuyor."

"Majestelerini korumak onların görevi değil mi?" Ead sordu.

"Adalet Düşesi'nin ona zarar verdiğiinden şüphelenmeleri için bir neden yok. Sab'ın dinlendiğini düşünüyorlar."

"O halde onlara Sabran'ın iradesi dışında tutulduğunu bildirmeliyiz. Beden Şövalyeleri çok zorludur. Yarıları bile bizim tarafımızda olsa isyanı bastırabiliriz," dedi Ead. "Lintley'i bulmaya çalışmalıyız. Belki de onu nöbetçi kulübesine koymuşlardır."

"Sana gösterdiğim gizli yoldan gidebiliriz," dedi Margret. Ead kapıya doğru ilerledi. "Güzel."

"Bekle." Margret Loth'a elini uzattı. "Bana bir silah ver kardeşim, yoksa buzdan bir evdeki ateş kadar işe yaramam."

Baselard'ını şikayet etmeden teslim etti.

Margret bir mum aldı ve koridorda ilerlemeye başladı. Onları bir kadın portresinin önüne getirdi ve bir tarafını duvardan uzaklaştırdığında bir geçit ortaya çıktı. Ead geçide tırmandı ve Margret'e yardım etti. Loth portreyi arkalarından kapattı.

Bir cereyan mumu söndürdü ve onları karanlıkta bıraktı. Loth'un tek duyabildiği nefes alış verişleriydi. Sonra Ead parmaklarını şıklattı ve gümüş mavisi bir alev

bir ateşleyiciden çıkan kıvılcım gibi sıçradı. Ead onu avucunun içine alırken Loth kız kardeşiyle bakıştı.

"Her ateşten korkulmaz," dedi Ead.

Margret kendini çelikleştirmiş gibiydi. "Şafakta Crest'i korkutsan iyi edersin."

Bir çıkış yoluna ulaşana kadar bir dizi basamağı takip ettiler. Ead kapıyı bir aralık iterek açtı.

"Her yer temiz," diye mırıldandı. "Meg, hangi kapı?"

Margret hemen, "En yakını," dedi. Loth kaşlarını ona doğru kaldırdığında, Margret onun ayağına vurdu.

Ead ışısız koridora adım attı ve kapıyı denedi ama boşuna. "Yüzbaşı Lintley?" dedi yumuşak bir sesle. Cevap gelmeyince kapıyı çaldı. "Sör Tharian."

Bir duraksama, sonra: "Oraya kim gidiyor?"

"Tharian." Margret kapının önünde durdu. "Tharian, ben Meg."

"Meg-" Boğuk bir yemin. "Margret, gitmelisin. Crest beni içeri kilitledi."

Dilini şaklattı. "Bu seni dışarı çıkarmak için bir nedene benziyor, aptal, gitmek için değil."

Loth koridorun aşağısına baktı. Eğer biri nöbetçi kulübesinin kapısını açarsa, saklanacak hiçbir yeri olmayacaktı.

Ead kapının yanında diz çöktü. Parmaklarını büktüğünde, ateş bir ceset mumu gibi yanında asılı kaldı. Anahtar deliğini inceledi ve diğer eliyle buklelerinden bir toka çıkarıp kilide soktu. Klik sesi duyulduğunda Margret menteşelerin gıcırdamamasına dikkat ederek kapıyı yavaşça açtı.

Odasının içinde Sör Tharian Lintley bir gömlek ve pantolonla duruyordu. Odadaki tüm mumlar kütük gibi yanmıştı. Doğruca Margret'in yanına gitti ve bir eliyle yanağını kavradı.

"Margret, yapmamalısın-" Loth'u görünce a y a ğ a kalktı ve askerce eğildi. "Aziz. Lord Arteloth, döndüğünüzden haberim yoktu. Ve-" Duruşu değişti. "Bayan Duryan."

"Yüzbaşı Lintley." Ead hâlâ alevini tutuyordu. "Beni tutuklamaya çalışmanızı mı beklemeliyim?"

Lintley yutkundu.

"Ormanın Hanımı'nın ta kendisi olup olmadığınızı merak ettim," dedi. "Baş Sekreter'in hizmetkârları büyücülüğünüzle ilgili hikâyeler anlattı."

"Barış." Margret onun koluna dokundu. "Ben de henüz anlamış değilim ama Ead benim arkadaşım. Bize yardım etmek için hayatını tehlikeye atarak geri döndü. Ve Loth'u bana geri getirdi."

Lintley'i yumuşatmak için tek gereken onun bir bakışıydı.

"Combe o gece seni tutuklamamızı emretti," dedi Ead'e. "Crest'le işbirliği mi yapıyor?"

"Bunu bilmiyorum. Ahlaki değerleri kuşkulu elbette, ama gerçek düşman o olmayabilir." Ead kapıyı kapattı. "Majestelerinin iradesi dışında alıkonulduğundan şüpheleniyoruz. Ve ona ulaşmak için fazla zamanımız yok."

"Ben zaten denedim." Lintley sanki tüm umutlarını yitirmiş gibi bakıyordu. "Ve bunun için sürgün edileceğim."

"Ne oldu?"

"Söylentilere göre Kral Sigoso'yla işbirliği içindeymişsin ve ona geri dönmüşsün ama Lord Arteloth ortadan kaybolduktan hemen sonra, Majestelerini savunmasız bırakmak için kasıtlı bir girişim olduğunu sezdim."

"Devam et," dedi Ead.

"Majesteleri Beyaz Wyrn geldiğinden beri Kraliçe Kulesi'nden çıkmamıştı ve penceresinden hiç ışık gelmiyordu. Dame Joan Dale ve ben onun iyi olduğundan emin olmak için Büyük Yatak Odası'na girmek istedik. Crest itaatsizlik ettiğimiz için zırhlarımızı çıkarttırdı," dedi acı bir şekilde. "Şimdi buraya hapsedildim."

"Peki ya diğer Beden Şövalyeleri?" Margret sordu. "Üçü de protesto için burada."

"Uzun sürmeyecek," dedi Ead. "Bu gece harekete geçerse kaç hizmetkârla karşılaşırız?"

"Crest'in saraydaki otuz altı hizmetkârının yaklaşık yarısının silahlı olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca birkaç şövalyesi de var."

Beden Şövalyeleri Inys'in en iyi savaşçıları arasındaydı ve yeteneklerine göre seçilmişlerdi. Hizmetkârlardan oluşan bir güruhu bile yenebilirlerdi.

"Sence diğerleri hâlâ sadık mı?" Ead sordu. "Kesinlikle. İlk bağlılıkları her zaman Majestelerine olacaktır."

"Güzel," diye cevap verdi. "Onları topla ve Crest'in peşinden git. O yakalandığında, hizmetkârları silahlarını bırakacaklardır."

Odadan dışarı çıktılar. Ead diğer üç kapının kilitlerini kırdı ve Lintley planı askerlerine fısıldadı. Kısa süre sonra Dame Joan Dale, Dame Suzan Thatch ve Sör Marke Birchen'in yanında durdular.

"Cephaneliğin dışında fazla muhafız yok." Ead, Lintley'e kendi kılıçlarından birini uzattı. "Silahlarınızı alın ama zırh giymemenizi tavsiye ederim. Sizi yavaşlatacaktır. Ve gürültü yapar."

Lintley bıçağı aldı. "Ne yapacaksın?"

"Majestelerini bulacağım."

Lintley, "Etrafı Crest'in hizmetindeki hizmetkârlarla çevrili olacak," diye tekrarladı. "En son oraya gittiğimde Kraliçe Kulesi'nin neredeyse her katında konuşlanmışlardı."

"Onlarla başa çıkabilirim."

Lintley başını salladı. "Aklını mı kaçırdın, Ead, yoksa Cesaret Şövalyesi yeniden mi geldi, anlayamıyorum."

"Bırak seninle geleyim," dedi Loth ona. "Yardım edebilirim."

"Bir avuç hainin beni onun yanından uzak tutacağını sanıyorsan," diye cevap verdi hemen, "fena halde yanıyorsun." Sonra daha yumuşak bir sesle, "Bunu tek başıma yapabilirim."

Kadının sözlerindeki inanç onu gafil avlamıştı. Onun bir wyverlingi devirdiğini görmüştü. Birkaç hizmetkârla başa çıkabilirdi.

"O halde ben de sizinle geliyorum Sör Tharian," dedi.

Lintley başını salladı. "Sizinle birlikte savaşmak benim için onurdur Lord Arteloth."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Margret. "Eğer beni kabul edersen." "Geleceğim, Leydi Margret." Lintley gülümsedi. "Ben de seninle geleceğim."

Bakışları bir an için gereğinden uzun sürdü. Loth boğazını temizleyince Lintley gözlerini kaçırıldı.

"Ben hâlâ kapıya varmadan tutuklanacağınızı söylüyorum," dedi Beden Şövalyelerinden biri Ead'e karanlık bir sesle.

"Sanki bu kesinmiş gibi konuşuyorsun." Ead kollarını kavuşturarak ayağa kalktı. "Aranızda geri dönmek isteyen varsa, bunu şimdi söylesin. Korkaklığa tahammülümüz yok."

Margret kararlı bir ifadeyle, "Aziz ve Kutsal Maiyeti'yle aynı sayıdayız," dedi. "Eğer onların yedisi bir din kurmayı başardıysa, umarım bizim yedimiz de birkaç sütten çıkmış ak kaşıkı bozguna uğratabilir."

Ead daha önce de yaptığı gibi Kraliçe Kulesi'ne çıkan ağaç merdivenleri tırmandı. Özel Mutfak'a yaklaştığında duvarı itti ve pencere pervazına tutundu. Son tırmanışından dolayı zayıf düşmüş olan odun sarmaşıkları çizmesinin altından koptu ve çok aşağıdaki camekânın üzerine çöktü.

Kendini çekti ve çömeldi. Aşağıda bir yerde bir çan çalmaya başladı. Cesedi kuyuda bulmuş olmalıydılar.

Lintley için bu alarm iyi bir haberdi. O ve Beden Şövalyeleri bu dikkat dağınıklığından yararlanarak cephanelikten kılıçlarını alabileceklerdi. Ancak Ead için durum kötüydü. Bu kargaşa Kraliçe Kulesi'ndeki tüm hizmetkârları yataklarından kaldıracaktı.

Artık Sabran'la arasında sadece birkaç oda kalmıştı.

Kanlı Kraliyet Galerisi boştu. Berethnet Hanesi'nin kadınlarının portrelerinin önünden geçti. Merdivene yaklaşırken boyalı yeşil gözler onu takip ediyor gibiydi. Kraliçeler arasında farklılıklar vardı

-Saçlarında bir kıvrım, bir gamze, belirgin bir çene... Ama her biri diğerlerine o kadar benziyordu ki, hepsi kardeş olabilirdi.

Sesi titriyordu ve bir sonraki kadın sesini duyabiliyordu. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Yeşiller giymiş bir grup hizmetkâr merdivenden hışımla indiğinde, bir duvar halısına yaslanmış, gözden kaybolmuştu.

Çan onları kraliyet dairelerinden uzaklaştırmıştı. Bu onun Sabran'a ulaşma şansıydı.

Üst katta, Yatak Odası Leydisi olarak yaşadığı koridor vardı.

Ead çok aşağılardan gelen bir ses duyunca durdu.

"Kraliçe Kulesi'ne!" Bu Lintley'di. "Beden Şövalyeleri! Tüm kılıçlar kraliçeye!"

Görölmüşlerdi, hem de çok erken. Ead pencereye koştu ve aşağı baktı.

Jilet gibi duyularıyla çatışmanın her ince ayrıntısını görebiliyordu. Güneş Saati Bahçesi'nde, Crest muhafızları silahlı Beden Şövalyeleri'yle kılıçlarını kilitliyordu. Loth'u gördü, kılıcı elinde parlıyordu. Margret onunla sırt sırta duruyordu.

Alev serbest bırakılmasını istedi. Ead çocukluğundan beri ilk kez sabah güneşi kadar kırmızı bir avuç Drakonik ateş yarattı ve onu Güneş Saati Bahçesi'ne, hainlerin ortasına fırlattı. Panik hüküm sürüyordu. Hizmetkârlar çılgınca dönüp ateşin kaynağını aradılar, şüphesiz yukarıda bir wyrm olduğunu düşünüyorlardı. Anı yakalayan Loth dirseğiyle hasmına vurdu. Ead onun yüzünün sertleştiğini, boğazının büküldüğünü ve yumruğunun sıkıldığını gördü.

"Saray halkı," diye seslendi, "beni dinleyin!"

Kargaşa sarayı çoktan ayağa kaldırmıştı. Her binanın pencereleri açılıyordu.

"Ben Lord Arteloth Beck, kraliyete olan sadakatinden dolayı Inys'ten sürgün edildim." Loth Güneş Saati Bahçesi'nin ortasına doğru ilerlerken kılıç şakırtıları arasında böğürdü. "Igrain Crest kraliçemize karşı döndü. Hizmetkârlarının onun renklerini giymesine ve silah taşımaya izin veriyor. Hizmetkârlarının sarayda tazılar gibi dövüşmesine izin vererek Yoldaşlık Şövalyesi'nin yüzüne tükürüyor. Bunlar haince eylemler!"

Sesi yeniden doğmuş bir adam gibiydi.

"Sizleri kardeşlik ve inanç içinde Majesteleri için ayaklanmaya çağırıyorum," diye bağırdı. "Kraliçe Kulesi'ne ulaşmamıza ve onun güvenliğini sağlamamıza yardım edin!"

Pencerelerden öfke çığlıkları yükseldi. "Sen. Burada ne yapıyorsun?"

Ead döndü. On iki hizmetkâr daha ortaya çıkmıştı.

"Bu o," diye bağırdı içlerinden biri ve ona doğru koşular. "Ead Duryan, silahlarınızı teslim edin!"

Hepsini mumlayamazdı. Kan olması gerekiyordu.

İki kılıç çoktan ellerindeydi. Yüksekten sıçradı ve kedi gibi ortalarına indi, parmakları ve tendonları kesti, bağırsakları bir kesenin altın dökmesi gibi döktü. Ölüm bir çöl rüzgârı gibi onlara doğru geliyordu.

Bıçakları yemin ettiği pelerin kadar kırmızıydı. Ve ölümler ayaklarının dibinde yatarken başını kaldırıp demirin tadına baktı, elleri ıslaklık içinde eldivenliydi.

Leydi Igrain Crest koridorun sonunda duruyordu, yanında iki serseri şövalye vardı.

"Yeter, majesteleri." Ead kılıçlarını kınına soktu. "Yeter."

Crest katliamdan etkilenmemiş görünüyordu.

"Hanımefendi Duryan," dedi kaşlarını kaldırarak. "Kan, canım, asla ilerlemenin yolu değildir."

"Ead, "Elleri kana bulanmış biri için ne güzel sözler," diye karşılık verdi. Crest irkilmedi.

"Ne zamandır kendini kraliçelerin yargıcı olarak görüyorsun?" Ead ona doğru bir adım attı. "Ne zamandan beri erdemli olduğunı düşündüğün yoldan saptıkları için onları cezalandırıyorsun?"

"Saçmalıyorsunuz, Bayan Duryan."

"Cinayet atalarınızın öğretilerine aykırıdır. Yine de ... Berethnet'leri yargıladınız ve onları eksik buldunuz. Kraliçe Rosarian evlilik yatağı dışında bir sevgili edindi ve sizin gözünüzde lekelendi." Ead durakladı. "Rosarian senin yüzünden öldü."

Karanlığa fırlatılmış, içgüdünden başka bir şeyle hedeflenmemiş bir oktu. Yine de Crest gülümsedi.

Ve Ead biliyordu.

"Kraliçe Rosarian," dedi Adalet Düşesi, "Sigoso Vetalda tarafından görevden alındı."

"Sizin onayınızla. İçeriden yardımınızla. O günah keçisi ve silahtı ama azmettirici sizdiniz," dedi Ead. "Sanırım her şey yolunda gittiğinde gücünün farkına vardın. Kızını annesinden daha itaatkâr bir kraliçeye dönüştürmeyi umdun. Sabran'ı senin öğütlerine bağımlı hale getirmeye ve seni ikinci bir anne gibi sevmesini sağlamaya çalıştın." O küçük gülümsemeyi yansıttı. "Ama tabii ki Sabran kendi iradesini geliştirdi."

"Ben Adalet Şövalyesi Dame Lorain Crest'in varisiyim." Crest ölçülü bir tonda konuştu. "Hayatın büyük düellosunun adil bir şekilde yürütülmesini sağlayan, suçluluk ve masumiyet kupalarını tartan, değersizleri cezalandıran ve doğruların her zaman günahkârlara karşı zafer kazanmasını sağlayan kişi. Mirasını savunmak için yaşadığım Aziz'in en sevdiği kişiydi."

Gözleri şimdi hararetle yanıyordu.

"Sabran Berethnet," dedi usulca, "evi mahvetti. O kısır bir hayvan. Piç doğumlu. Galian Berethnet'in gerçek varisi değil. Aziz'i yüceltmek için tacı bir Crest giymeli."

Ead'in arkasından gelen bir ses, "Aziz, Inys tahtında hiçbir zorbaya tahammül edemez," dedi.

Sör Tharian Lintley, Beden Şövalyeleri'nden dokuzuyla birlikte Crest'in omzunda belirdi. Crest ve koruyucularının etrafını sardılar.

"Igrain Crest," dedi Lintley, "vatana ihanet şüphesiyle tutuklusunuz. Bizimle Dearn Kulesi'ne geleceksin."

"Crest, "Majestelerinin ya da benim emrim olmadan tutuklama yapamazsınız," dedi. Sanki hepsi onun altındaymış gibi dosdoğru önüne baktı. "Siz kim oluyorsunuz da kutsal kanın üzerine kılıçlarınızı çekiyorsunuz?"

Lintley bu soruya karşılık vermeye tenezzül etmedi. "Git," dedi Ead'e. "Majestelerinin yanına git."

Ead'in zorlanmasına gerek yoktu. Crest'e son bir kez baktı ve koridorun sonuna doğru ilerledi.

Crest arkasından, "Şimdi barışçıl bir geçiş yapabiliriz ya da gerçek ortaya çıktığında savaşabiliriz," diye seslendi. "Ve öyle olacak, Bayan Duryan. Sonunda doğrular daima zafer kazanacaktır."

Çenesini sıkan Ead adımlarını sıklaştırdı.

Gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başladı. Sayısız kez gittiği yolu takip ederken arkasından kan damlıyordu.

Varlık Odası'na doğru koştu. Her yer soğuk ve karanlıktı. Bir köşeyi döndü ve Büyük Yatak Odası'nın kapıları karşısındaydı. Inys Kraliçesi'ni bulmak için pek çok kez geçtiği kapılar.

Karanlıkta bir şey hareket etti. Ead kısa bir süre durdu. Alevi, kapıların yanında iki büküm olmuş figürün üzerine mide bulandırıcı bir ışık düşürdü. Kobalt camı gibi gözler ve siyah saçlardan bir perde.

Roslain.

"Geri çekil." Elinde bir bıçak parlıyordu. "Ona dokunursan boğazını keserim büyükanne, yemin ederim-"

"Benim, Roslain. Ead."

Yatak Odasının Baş Beyefendisi sonunda ışığın ötesini gördü.

"Ead." Bıçağı havada tuttu, zor nefes alıyordu. "Büyücülüğünüz hakkındaki söylentileri duymamıştım ama belki de *siz* Ormanın Hanımı'sınızdır."

"Ondan daha alçakgönüllü bir cadı, sizi temin ederim."

Ead Roslain'in yanına çömeldi ve sağ eline uzanarak onun irkilmesine neden oldu. Parmaklarından üçü grotesk bir açıyla bükülmüştü, aşk düğümü yüzüğünün üzerinde bir kemik parçası çıkıntı yapıyordu.

"Bunu büyükanne mi yaptı?" Ead ona sessizce sordu. "Yoksa onunla işbirliği mi yapıyorsun?"

Roslain acı bir kahkaha attı. "*Aziz*, Ead."

"Sen bir kraliçenin gölgesinde büyüdün. Belki de ona kızmaya başladın."

"Ben onun gölgesinde değilim. Ben onun gölgesiyim. Ve bu," dedi Roslain, "benim *ayrıcalığım* oldu."

Ead onu inceledi ama gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde hiç de aldatıcı bir ifade yoktu.

"Ona git, ama tetikte ol," diye fısıldadı Roslain. "Eğer büyükanne geri gelirse-"

"Büyükanne tutuklandı."

Bunun üzerine Roslain nefes nefese bir hıçkırık tutturdu. Ead onun omzunu sıktı. Sonra ayağa kalktı ve bir asır sonra ilk kez Büyük Yatak Odası'nın kapılarına baktı. Varlığının her bir siniri gerilmiş bir arp teliydi.

İçeride karanlık uğursuzca esniyordu. Alev, bir hayalet ışığı gibi süzülmeğe üzere elinden kurtuldu ve solgun titreşimiyle Ead yatağın ayak ucundaki bir figürü seçti.

"Sabran."

Figür kıpırdandı. "Bırak beni," diye homurdandı. "Namazdayım."

Ead çoktan Sabran'ın yanına varmış, başını kaldırmıştı. Titreyen uzuvlar ondan uzaklaştı.

"Sabran." Sesi titriyordu. "Sabran, bana bak."

Sabran bakışlarını kaldırdığında, Ead bir nefes çekti. Kendi saçlarının örtüsüne sarılmış, cılız ve halsiz Sabran Berethnet bir kraliçeden çok bir leşe benziyordu. Bir zamanlar berrak olan gözleri artık çok az şey görüyordu ve yıkanmamış günlerin kokusu geceliğine sinmişti.

"Ead." Parmakları yüzüne geldi. Ead buz gibi elini yanağına bastırdı. "Hayır. Sen başka bir rüyasın. Buraya bana eziyet etmek için geldin." Sabran arkasını döndü. "Beni rahat bırak."

Ead ona baktı. Sonra haftalardır ilk kez güldü, karnının derinliklerinden gelen bir kahkaha.

"Lanet olsun sana, inatçı aptal." Neredeyse kahkahasından boğulacaktı. "Sana geri dönmek için Güney'i ve Batı'yı geçtim Sabran Berethnet ve sen beni böyle mi ödüllendiriyorsun?"

Sabran ona bir süre daha baktı, yüzü aydınlandı ve aniden ağlamaya başladı. "Ead," dedi, sesi çatallaşıyordu ve Ead onu sımsıkı sarıp kollarıyla olabildiğince sıktı. Sabran ona karşı bir kedi yavrusu gibi kıvrıldı.

Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ead yataktaki örtüyü çekip aldı ve onu örtünün içine sardı. Açıklamalar daha sonra gelebilirdi. İntikam da öyle. Şimdilik tek istediği onun güvende ve sıcak olmasıydı.

"Truyde utt Zeedeur'u öldürdü." Sabran o kadar çok titriyordu ki güçlkle konuşabiliyordu. "Beden Şövalyelerimi hapsetti. Igrain. Denedim- Denedim-"

"Sus." Ead onun alnına bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım. Loth burada. Her şey yoluna girecek."

Doğu

Şafak sökmek üzereydi ve Vane Salonu'nun avlusunda Yaşlı Vara demir bacağını yağlıyordu. Tané ona yaklaştı. Soğuk parmak eklemlerini pembeleştirmişti.

"Günaydın, Yaşlı Vara." Elindeki tepsiyi yere koydu. "Orucunuzu bozmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Tané." Gülümsemesi yorgundu. "Ne kadar nazıksınız. Yaşlı kemiklerim sıcaklık için minnettar olacaktır."

Onun yanına oturdu. "Sık sık yağlanması gerekiyor mu?" diye sordu.

"Nemli koşullarda günde bir kez, yoksa paslanmaya başlar." Yaşlı Vara uzvu okşadı. "Bunu benim için yapan metal ustası öldüğüne göre, onu kaybetme riskini göze almamalıyım."

Tané onun yüz ifadesini okumaya alışmıştı. Saldırıdan bu yana korku Tüy Adası'nın salonlarında kalıcı bir yer edinmişti ama yüzüne kazınmış endişe hâlâ tazeydi.

"Bir terslik mi var?"

Yaşlı Vara ona baktı. "Bilgin Doktor Moyaka Seiiki'ye vardığında bana bir mektup yazdı," dedi. "Yüksek Deniz Muhafızları Kaplan Gözü Filosu'nun bir ejderhayı rehin tuttuğundan şüpheleniyor. Görünüşe göre onu canlı tutmak niyetindeler.

. istedikleri sulardan güvenli geçişi garanti etmek için. Tanrılarımızı koz olarak kullanmak için yeni ve uğursuz bir taktik."

Tané çayı kendi kendine doldurdu. Nefret boğazını kapadı.

"Altın İmparatoriçe'nin efsanevi dut ağacını aradığına dair bir söylenti var," diye devam etti Yaşlı Vara. "Kayıp Komoridu adasında."

"Ejderha hakkında başka bir şey biliyor musun?" Tané bastırdı. "Adını biliyor musun?"

"Tané, bunu sana söylemek beni üzüyor ama-" Yaşlı Vara iç çekti. "Bu büyük Nayimathun."

Tané yutkundu, boğazı ağrıyordu. "Hâlâ hayatta mı?"

"Eğer bu söylentiler doğruysa." Yaşlı Vara yavaşça çaydanlığın başına geçti. "Bildiğin gibi ejderhalar sudan uzak duramaz Tané. Yaşıyor olsa bile, büyük Nayimathun bu dünya için fazla uzun değil."

Tané ejderhasının yasını tutmuştu. Şimdi küçük de olsa yaşama ihtimali vardı. Bu haber her şeyi değiştirdi

"Yüksek Deniz Muhafızları'nın onu kurtarmanın bir yolunu bulabileceğini ummalıyız. Bulacaklarından oldukça eminim." Yaşlı Vara ona bir fincan uzattı. "Lütfen, konuyu değiştirmeme izin verin. Buraya bana bir şey sormaya mı geldin?"

Tané güçlkle Nayimathun'u zihninin gerisine itti ama dünyası dönüyordu.

"Merak ediyordum da," dedi kendi kendine, "depoya bakmak için sizden izin isteyebilir miyim? Göksel mücevherler hakkında bir şeyler okumak istiyorum."

Yaşlı Vara kaşlarını çattı. "Bu gerçekten de gizli bir bilgi. Bunu sadece yaşlıların bildiğini sanıyordum."

"Büyük Nayimathun bana söyledi."

"Ah." Düşündü. "Eğer arzu ederseniz, elbette. Göksel mücevherler hakkında - bazen *gelgit mücevherleri* ya da *dilek mücevherleri* olarak da adlandırılan- çok az kayıt var ama olanları da inceleyebilirsiniz." Kuzeyi işaret etti. "Uzun süredir onurlandırılan İmparatoriçe Mokwo dönemine ait belgelere ihtiyacınız olacak, bunlar Windward Hall'da saklanıyor. Size erişim izni için bir mektup göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Yaşlı Vara."

Tané yolculuk için sıkı giyinmişti. Üniformasının üzerine dolgulu bir palto, başını ve yüzünü saran bir şal ve kendisine verilen kürk astarlı botlar

kış için. Rüzgârgülü Salonu'nun Yüksek Bilge'sine hitaben yazılmış bir parşömenle birlikte, Yaşlı Vara ona bir çanta dolusu yiyecek de verdi.

Uzun bir yürüyüş olacaktı, özellikle de soğukta. Yaşlı'nın Yolu'na tırmanması, diğer taraftaki kayalara tırmanması ve Rüzgârgülü Salonu'nun sıcaklığına doğru yürümesi gerekecekti. Yola çıktığında kar tutamları düşmeye başlamıştı.

Bu taraftan aşağı inmenin tek yolu Kwiriki Şelalesi'nin yanındaki sarp kayalıkları kullanmaktı. Aşağı inerken kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki midesi bulanıyordu. Tam şu anda Nayimathun bir kasap gemisinin karnında yaşam savaşı veriyor olabilirdi.

Ve kesinlikle göksel bir mücevher -eğer Tané'nin içine bir kumaş deseni gibi dikilen şey *buysa*

Şüphesiz bu bir ejderhayı özgür bırakabilirdi.

Vadinin eteğine ulaştığında neredeyse öğlen olmuştu; burada dalgaların sürüklediği ağaçtan bir geçit Doğu'daki en kutsal yerin girişini işaretliyordu. Tané ellerini tuzlu suda yıkadı ve taş döşeli patıkaya adımını attı.

Yaşlılar Yolu'nda sis o kadar yoğundu ki gökyüzünü bile kapatıyordu. Tané grinin içinde yükselen sedir ağaçlarının tepelerini bile göremiyordu.

Tam olarak sessiz değildi. Birkaç dakikada bir yapraklar hışırdıyordu, sanki nefes alıp verirken tedirgin olmuş gibiydiler.

Fenerler ona, kalıntılarının Büyük Yaşlı'nın kilerle birlikte yatmasını isteyen bilginlerin, yaşlıların ve ejderhadan korkan Doğu'nun liderlerinin mezarlarının yanından geçerken rehberlik etti. Bazı taş bloklar o kadar **e s k i y d i** ki, üzerlerindeki yazılar aşınmış ve mezarda yatanlara isim verilmemişti.

Yaşlı Vara ona geçmişî düşünmemesini söylemişti. Ancak burada yürürken Susa'yı düşünmeden edemiyordu. İdam edilenlerin cesetleri çürümeye terk edilmiş, kemikleri atılmıştı.

Bir hendekte bir kafa, mantarları çıkarılmış bir beden. Karanlık, görüşünün kenarlarını lekeliyordu.

Mezarlığı geçmek ve sonundaki kayalıklara tırmanmak günün büyük bir kısmını **a l m ı ş t ı** . Adanın uzanmış kolu olan Quill Burnu'nu gördüğünde gökyüzü mor renge bürünmüştü ve tek ışık ufuktaki altın rengi bir çizgiydi.

Burna bakan Windward Hall'un ön avlusunda hurma erikleri minik güneşler gibi asılı duruyordu. Tané'yi eşikte, kemikçi olduğunu ilan eden, kafası tıraşlı Lacustrine bir adam karşıladı. Bu âlimler günlerinin çoğunu Yaşlıların Yolu'nda geçirirlerdi,

Sadıkların mezarlarıyla ilgileniyor ve büyük Kwiriki'nin kemiklerine övgüler düzüyor.

"Saygıdeğer bilgin." Eğildi ve Tané de öyle yaptı. "Windward Hall'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, bilge kemikçi."

Botlarını çıkardı ve yerleştirdi. Kemikkıran onu kömür sobasının soğuğu uzakta tuttuğu inziva yerinin loş iç mekânına götürdü.

"Şimdi," dedi, "sizin için ne yapabiliriz?"

"Bilge Yaşlı Vara'dan bir mesaj getirdim." Mesajı uzattı. "Deponuza girmeme izin vermenizi istiyor."

Genç adam kaşlarını kaldırarak onu aldı. "Bilge Yaşlı Vara'nın isteklerine saygı göstermeliyiz," dedi, "ama yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız. Depoyu şimdi mi ziyaret etmek istersiniz, yoksa sabaha kadar misafir odasında mı beklemek istersiniz?"

"Şimdi," dedi Tané. "Eğer beni götürmeye razı olursanız."

"Bildiğimiz kadarıyla Tüy Adası, Büyük Keder sırasında Doğu'da dokunulmadan kalan tek yerdi," dedi kemikçi ona yürürken. "Birçok kadim belge onları talihsizliklerden korumak için buraya gönderildi. Ne yazık ki, ateş püskürtenler uyanıp yerimizi keşfettiğinden beri, bu belgeler artık tehlikede."

"Saldırıda kaybolan oldu mu?"

"Bir avuç kadar," dedi. "Arşivlerimizi hükümdarlıklara göre düzenleriz. Kimi aradığınızı biliyor musunuz?"

"Uzun süredir onurlandırılan İmparatoriçe Mokwo."

"Ah, evet. Gizemli bir şahsiyet. Tüm Doğu'yu Gökkuşağı Tahtı'nın egemenliği altına almak istediği söylenirdi. Yüzü o kadar güzelmiş ki her kelebek kıskançlıktan ağlarmış." Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırdı. "Tarih gerçeği aydınlatmakta başarısız olduğunda, efsane kendi efsanesini yaratır."

Tané onu bir merdivenden aşağı, bir tünele kadar takip etti.

Tekerlek deposu inziva yerinin arkasındaki mağarada bir nöbetçi gibi duruyordu. Geçmiş Yüksek Bilginlerin heykelleri duvarlardaki oyukları dolduruyor ve tavandan sayısız mavi ışık gözyaşı damlası, örümcek ağı gibi sarkıyordu.

"Burada alev riskini göze alamayız," dedi kemikçi. "Neyse ki mağaranın kendi lambaları var."

Tané büyülenmişti. "Nedir onlar?"

"Moondrops. Işık sineğinin yumurtaları." Depoyu çevirdi. "Tüm belgelerimiz ejderha yelesi yağı ile işlenir ve buz mağaralarında kurumaya bırakılır. Bilgin Ishari, ateş püskürtenler geldiğinde depoya yeni eklediğimiz belgelerden bazılarına yağ sürüyordu."

"Bilgin Ishari," diye yineledi Tané. Midesi düğümlendi. "O ... inzivada mı?"

"Maalesef, b i l g e bilgin belgeleri kurtarmaya çalışırken saldırıda yaralandı. Acılarından öldü."

Ölümünden sadece kemikçilerin yapabileceği şekilde, kabullenme ve sükûnetle bahsetti. Tané pişmanlığın külünü yuttu. Ishari sadece on dokuz yıl yaşamıştı ve bu sürenin çoğu ona hiç şans verilmeyen bir hayata hazırlanmakla geçmişti.

Kemikkıran depoda bir kapı açtı. "Buradaki belgeler uzun süredir onurlandırılan İmparatoriçe Mokwo'nun saltanatına ait." Çok fazla belge yoktu. "Onlara mümkün olduğunca az dokunmanızı rica ediyorum. Ne zaman isterseniz içeri gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Selam verdi ve yanından ayrıldı. Sakin mavi ışığın içinde Tané parşömenleri gözden geçirdi. Ay damlalarının titreşimiyle ilk parşömeni çözdü ve Ishari'yi düşünmemeye çalışarak okumaya başladı.

Bin Çiçek Şehri'ndeki bir diplomattan gelen bir mektuptu bu. Tané Lacustrine dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ama bu eski bir din adamı yazısıydı. Çevirmek şakaklarını ağrıtıyordu.

Adını ilk kez duyduğumuz Komoridu'nun kendini kraliçe ilan eden Neporo'ya hitaben, bir elçilik heyeti gönderdiğiniz için teşekkür ederiz. Hürmetinizi memnuniyetle karşılıyor olsak da, Bitmeyen Deniz'de beklenmedik bir şekilde toprak talebinde bulunmanız, ejderha türüne övgüyle bağlı olduğumuz komşumuz Seiiki'ye biraz hakarete neden oldu. Üzülerek söylüyoruz ki sizi Kraliçe Naibi olarak tanırken, Noziken Hanedanı bu konuda sorun çıkarmaktadır. Biz sana Komoridu'nun Leydisi, Lacustrine'in Dostu unvanını veriyoruz. Halkınızı barış içinde yönetmenizi ve hem kendimize hem de Seiiki'ye sadık ve itaatkar olmaya çalışmanızı bekliyoruz.

Komoridu. Tané böyle bir yeri hiç duymamıştı. Neporo adında bir hükümdar da duymamıştı.

Başka bir parşömeni açtı. Bu mektup arkaik Seiikinese dilinde yazılmıştı, yazılar sıkışık ve karalıydı ama yine de anlayabiliyordu. Görünüşe göre

Uzun zamandır onurlandırılan Noziken Mokwo'nun kendisine hitaben.

Majesteleri, size bir kez daha sesleniyorum. Neporo arkadaşı için yas tutuyor, büyücü kadın denizin karşısında, öldü. Son mektubumda tarif ettiğim iki nesneyi -azalan mücevher ve yükselen mücevher- kullanarak Abyss'teki büyük kaosa neden olanlar bu ikisiydi. baharın üçüncü günü. Lasianlı büyücünün naaşı şimdi ülkesine geri gönderilecek ve Neporo, on iki tebaasının, büyücünün sık sık göğsüne taktığı beyaz mücevherle birlikte ona eşlik etmesini istedi. Yüce Kwiriki merhametinden dolayı bize bunu ayarladı. fırsatım olursa, emrettiğiniz gibi yapmaya çalışacağım.

Diğer belgelerin hepsi mahkeme kayıtlarıydı. Tané kaşlarının arasındaki çizgi bir bıçakla kazınmış hissine kapılana kadar onları inceledi.

Mağaranın ışıltısında neredeyse uyuyacaktı, her belgeyi tekrar gözden geçiriyor, gözden kaçırmış olabileceği bir şey arıyor, çevirilerini kontrol ediyordu. Gözleri ağırlaşmış bir halde, sonunda kendisi için bir yemek ve bir uyku bornozu bırakılmış **O l a n** misafir odasına doğru tökezledi. Uzun bir süre yatağın üzerinde uzanıp karanlığa baktı.

Sakladığı şeyi ortaya çıkarmanın zamanı gelmişti. İçinde yatan gücün kilidini açmak için.

*Abyss'teki büyük kaos. Ama
hangi kaos ve neden?*

52

Batı

"İçinizden biri konuşmazsa," dedi Inys Kraliçesi, "burada çok uzun süre kalacağız."

Loth, Ead ile göz göze geldi. Ead masanın diğer tarafında oturuyordu, üzerinde fildişi bir gömlek ve pantolon vardı, saçlarının yarısı yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Alabastrine Kulesi'nin tepesindeki Konsey Odası'ndaydılar. Pencerelerden tereyağlı ışık sızıyordu. Yıkanmak ve giyinmek için sadece biraz yardım alan kraliçe, herhangi bir savaşçı kadar cesur bir şekilde kendini toparlamıştı.

Sabran'ı kurtarmak gecenin ilk zaferiydi. Adalet Düşesi'nin vatana ihanetten tutuklandığı haberi, hizmetkârlarının çoğunun silahlarını bırakmasına neden olmuştu. Beden Şövalyeleri, saray muhafızlarının da yardımıyla, son hainlerin kökünü kazımak ve saraydan kaçmalarını engellemek için sabaha kadar çalışmışlardı.

Kısa bir süre sonra Nelda Stillwater, Lemand Fynch ve Gece Şahini, yanlarında birer yakın hizmetkârla saraya gelmişlerdi. Kraliçeyi Crest'ten kurtarmak için geldiklerini iddia etmişlerdi ama Sabran gerçeği ortaya çıkarana kadar hepsinin kilit altında tutulmasını emretmişti.

Ead olanları bir araya getirmişti. Inys'ten ayrılmaya zorlandığı gece Sabran'ın ateşi yükselmişti. Birkaç gün sonra iyileşir gibi olmuş ama sonra tekrar çökmüştü. Crest görünüşte onun bakımını üstlenmişti ama haftalarca Büyük Yatak Odası'nın kapıları ardında

kraliçesine Feragat Yemini adında bir belge imzalaması için baskı yapmıştı. Bu belgeye attığı imza, mürekkebin kurumasından itibaren zamanın sonuna kadar Inys tahtını Crest ailesine bırakacaktı. Crest onu reddettiği takdirde kısırlığının ortaya çıkmasıyla ya da ölümle tehdit etmişti.

Sabran meydan okumaya devam etmişti. Kendini besleyemeyecek kadar zayıfken bile. Crest onu karanlığa hapsedtiğinde bile.

"Görüyorum ki dillerinizi sökmek için kimseyi getirmeme gerek kalmayacak," dedi Sabran. "Görünüşe göre onları yutmuşsunuz."

Ead bir fincan biraya bakıyordu. Saatlerdir ilk kez Sabran'dan bir adımdan fazla uzaklaşmıştı.

"Nereden başlamalıyız?" dedi sakın bir sesle.

"Kim olduğunuzu itiraf ederek başlayabilirsiniz, Bayan Duryan. Bana senin bir cadı olduğunu söylediler," dedi Sabran. "Et Kralı'na biat etmek için sarayımı terk ettiğinizi söylediler."

"Ve sen de bu saçmalığa inandın."

"Neye inanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bana döndüğünde kana bulanmışsın ve arkanda bir attan daha yüksek bir ceset yığını bırakmışsın. Sen bekleyen bir leydi değilsin."

Ead tek parmağıyla şakağını ovuşturdu. Sonunda Sabran'ın yüzüne baktı.

"Benim adım," dedi, "Eadaz du Zāla uq-Nāra." Sesi kararlı olsa da gözleri içsel bir çatışmayı ele veriyordu. "Ve Chassar uq-Ispad tarafından size koruma olarak getirildim."

"Peki Ekselansları'nın beni korumak için Beden Şövalyelerimden daha uygun olduğunuza inanmasına sebep olan neydi?"

"Ben bir büyücüyüm. Siden adı verilen bir büyü dalının uygulayıcısıyım. Kaynağı, Cleolind Onjenyu İsimsiz Olan'ı yok ettiğinde onu koruyan Lasia'daki aynı portakal ağacıdır."

"Büyülü bir portakal ağacı." Sabran bir kahkaha attı. "Şimdi de bana armutların şarkı söyleyebildiğini söyleyeceksin."

"Inys Kraliçesi anlamadığı şeyle alay eder mi?"

Loth birinden diğerine baktı. Ead en son saraya geldiğinde Sabran'la nadiren konuşmuştu. Görünüşe bakılırsa şimdi hükümdarı fütursuzca kışkırtabiliyordu.

"Lord Arteloth," dedi Sabran, "belki de saraydan nasıl ayrıldığınız konusunda beni aydınlatabilirsiniz. Ve yolculuğunuz sırasında Bayan Duryan'la nasıl karşılaştınız. Görünüşe bakılırsa kafası çok karışık."

Ead fincanına homurdandı. Loth masanın öbür ucuna uzandı ve bir sürahidenden bira doldurdu.

"Lord Seyton Combe Kit'i ve beni Cárscaro'ya gönderdi. Evlilik beklentilerinize engel olduğuma inanıyordu," dedi. "Kurtuluş Sarayı'nda, bizim için bir görevi olan Donmata Marosa ile tanıştık. Ve korkarım oradan sonra işler daha da garipleşti."

Ona her şeyi anlattı. Et Kralı'nın annesini öldürmeyi planladığına dair itirafını. Gizemli Kupa Taşıyıcısı'nın da elleri kanlıydı. Ona Kit'in ölümünü ve çöle götürdüğü demir kutuyu, Manastır'daki hapsini ve *Doğruluk Kuşu*'yla Inys'e cesurca kaçışını anlattı.

Ead orada burada söze karıştı. Sabran'a sürgün edilmesini ve yıkık Gulthaga şehrine yaptığı ziyareti anlatarak hikâyeyi zenginleştirdi ve genişletti. Uzun Saçlı Yıldız ve Rumelabar Tableti hakkında. Portakal Ağacı Tarikatı'nın kuruluşu, inançları ve Inys'e gönderilme nedeni hakkında derinlemesine bilgi verdi. Sabran onu dinlerken bir kez bile kıpırdamadı.

Sadece bakışlarındaki titreşim, her bir ifşaat hakkındaki düşüncelerini ele veriyordu. "Eğer Birinci Sabran Cleolind'den doğmadıysa," dedi sonunda, "ve ben

Buna inandığımı söylemiyorum, Ead-o zaman annesi kimdi? Inys'in ilk Kraliçesi kimdi?"

"Bilmiyorum."

Sabran kaşlarını kaldırdı.

"Lasia'dayken Rumelabar Tableti hakkında daha çok şey öğrendim," diye devam etti Ead. "Gizemini anlamak için Inysca'nın Cadısı Kalyba'yı ziyaret ettim." Loth'a bir bakış attı. "O burada Ormanın Hanımı olarak bilinir. Galian Berethnet için Ascalon'u yarattı."

Ead gemide bundan bahsetmemişti. "Ormanın Hanımı gerçek mi?" Loth sordu.

"Gerçek."

Yutkundu.

"Ve onun Gerçek Kılıç'ı yaptığını iddia ediyorsun," dedi Sabran. "Haithwood'un dehşeti."

"Aynen öyle," dedi Ead, yılmadan. "Ascalon hem siden hem de sidereal büyü - sterren- ile dövüldü ki bu da Uzun Saçlı Yıldız'ın geride bıraktığı bir maddeden gelir. Rumelabar Tableti'nde anlatılan bu iki güç dalıydı. Biri güçlendiğinde, diğeri azalır."

Sabran, Varlık Odası'nda sık sık takındığı kayıtsızlık maskesini takıyordu.

"Özetlemek gerekirse," dedi gergin bir şekilde, "atamın -kutsal Aziz'in- bir ülkeye dinini kabul ettirmeye çalışan, bir cadı tarafından kendisine bahşedilen bir kılıcı kullanan ve İsimsiz Olan'ı asla yenemeyen, güce aç, şehvet düşkünü bir korkak olduğuna inanıyorsunuz."

"Ve ikincisi için Prenses Cleolind'den takdir çaldı, evet." "Benim böyle bir adamın tohumu olduğumu düşünüyorsun."

"Güzel güller çarpık tohumlardan yetişir."

"Benim için yaptığın şey sana benim huzurumda küfretme hakkını vermez."

"Demek yeni Erdemler Konseyinizin size sadece duymak istediklerinizi söylemesini istiyorsunuz." Ead kadehini kaldırdı. "Pekâlâ Majesteleri. Loth Dalkavukluk Dükü olabilir, ben de Hilekârlık Düşesi olacağım."

"Yeter," diye bağırды Sabran.

"Barış," diye araya girdi Loth. "Lütfen." İkisi de konuşmadı. "Kavga edemeyiz. Şimdi birlik olmalıyız. Çünkü-" Ağzı kurumuştı. "Olacaklardan dolayı."

"Peki ne olacak?"

Loth söylemeye çalıştı ama kelimeler ağzından kaçtı. Ead'e yenilmiş bir bakış attı.

"Sabran," dedi Ead sessizce, "İsimsiz Olan geri dönecek."

Sabran uzun bir süre kendi dünyasına çekilmiş gibiydi. Yavaşça ayağa kalktı, balkona doğru yürüdü ve güneşin aydınlatdığı balkonun üzerinde durdu.

"Bu doğru," dedi Ead sonunda. "Neporo adında bir kadından Manastır'a gelen bir mektup beni ikna etti. Cleolind İsimsiz Olan'ı bağlamak için onunla birlikte durmuş ama sadece bin yıllığına. Ve o bin yıl bitmeye çok yakın."

Sabran ellerini korkuluğun üzerine koydu. Bir esinti saçlarının birkaç telini yakaladı.

"Yani," dedi, "atalarımın dediği gibi. Berethnet Hanesi sona erdiğinde İsimsiz Olan geri dönecek."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi Ead. "Ya da atalarınla. Büyük olasılıkla Galian bu iddiayı yeni bulduğu gücünü pekiştirmek ve halkının gözünde kendini bir tanrı haline getirmek için ortaya attı. Kendi soyundan gelenleri yalanının çenesine yem etti."

Sabran hiçbir şey söylemedi.

Loth onu teselli etmek istedi ama hiçbir şey bu gibi haberleri yumuşatamazdı.

"İsimsiz Olan baharın üçüncü günü, Seiiki İmparatoriçesi Mokwo'nun hükümdarlığının yirminci yılında bağlandı," dedi Ead, "ama Mokwo'nun ne zaman hüküm sürdüğünü bilmiyorum. Tarihi bulmak için Yüce Prenses Ermuna'ya sormalısınız. Kendisi Doğu ile ilgili belgelerin saklandığı Ostendeur'un Başdüşesidir." Sabran sessizliğini sürdürünce Ead içini çekti. "Bunun senin için sapkınlık olduğunu biliyorum. Ama eğer Hanımefendi olarak bildiğin kadını seviyorsan, Cleolind Onjenyu'nun anısına biraz olsun saygın varsa, bunu yapacaksın."

Sabran çenesini kaldırdı. "Peki ya tarihi öğrenirsek? O zaman ne olacak?"

Ead yakasının altına uzandı ve Manastır'dan aldığı soluk mücevheri çıkardı.

"Bu azalan mücevher. Bir çiftten biri." Onu masanın üzerine koydu. "Sterren'den yapılmıştır. Kız kardeşi büyük ihtimalle Doğu'da. Mektupta ikisine de ihtiyacımız olduğu yazıyordu."

Sabran omzunun üzerinden ona baktı.

Güneş ışığı azalan mücevherin içinde parlıyordu. Ona yakın olmak Loth'a serin bir huzur hissi veriyordu - Ead'den her zaman hissettiğinin neredeyse tam tersi. O güneşin canlı aleviydi. Bu ise yıldız ışığıydı.

"Cleolind İsimsiz Olan'ı yaraladıktan sonra Doğu'ya gitmiş gibi görünüyor," dedi Ead. "Orada Komoridu'lu Neporo ile tanıştı ve birlikte İsimsiz Olan'ı Uçurum'a bağladılar." Mücevhere dokundu. "Bin yıl önce yapılan şeyi tekrarlamalıyız - ama bu sefer bitirmeliyiz. Ve bunu yapmak için Ascalon'a da ihtiyacımız var."

Sabran bakışlarını ufka çevirdi. "Her Berethnet kraliçesi Gerçek Kılıç'ı aradı ama boşuna."

"Hiçbirinde onu çağıracak bir mücevher yoktu." Ead onu tekrar boynuna astı. "Kalyba bana Galian'ın Ascalon'u, onu saklamak için ölecek kişilerin ellerine bırakmak istediğini söyledi. Sadık bir maiyeti olduğunu biliyoruz ama aklına gelen biri var mı?"

"Arondine'li Edrig," dedi Loth hemen. "Aziz, kendisi şövalye olmadan önce ona hizmet ederdi. Onu bir baba gibi görürdü."

"Nerede yaşıyordu?"

Loth gülümsedi. "Aslına bakarsanız," dedi, "Beck ailesinin kurucularından biridir."

Ead kaşlarını kaldırdı.

"Goldenbirsch," dedi. "Belki de araştırmama oradan başlamalıyım - eğer bana eşlik ederseniz, sen ve Meg ile birlikte. Zaten baban da onunla konuşmak istiyordu."

"Gerçekten Goldenbirsch'te olabileceğini mi düşünüyorsun?" "Başlamak için çok iyi bir yer."

Loth önceki geceyi düşündü. "Birimiz kalmalı," dedi. "Meg seninle gelebilir." Sonunda Sabran tekrar yüzünü onlara döndü.

"Bu efsane doğru olsun ya da olmasın," dedi, "sana güvenmekten başka çarem yok, Ead." Yüzü sertleşti. "Ortak düşmanımız yükselecek. Her iki dinimiz de bunu doğruluyor. Ben ona karşı durmamızı istiyorum. Glorian Shieldheart'ın yaptığı gibi Inys'i zafere götürmek istiyorum."

"Yapabileceğine inanıyorum," dedi Ead.

Sabran koltuğuna geri döndü. "Bu gece kuzeye giden gemi olmadığına göre," dedi, "Yüksek Kış Şöleni'ne katılmanı istiyorum. Sen de Loth."

Loth kaşlarını çatı. "Şölen hâlâ devam edecek mi?"

"Bence buna her zamankinden daha fazla ihtiyaç var. Düzenlemeler yerinde olmalı."

"İnsanlar senin hamile olmadığını görecektir." Loth tereddüt etti. "Onlara kısır olduğunu söyleyecek misin?"

Sabran bakışlarını karnına indirdi.

"Kısır." İnce bir gülümseme. "Sanırım bunun için farklı bir kelime bulmalıyız. Bu beni mahsulü alınmış bir tarla gibi gösteriyor. Verecek hiçbir şeyi kalmamış bir atık."

Haklıydı. Bir insanı tanımlamak için acımasız bir yoldu.

"Affet beni," diye mırıldandı.

Sabran başını salladı. "Saraya çocuğu kaybettiğimi söyleyeceğim, ama bildikleri kadarıyla bir başkasına gebe kalabilirim."

Bu, tebaasını üzecek ama onlara bir umut ışığı bırakacaktı.

"Ead," dedi Sabran, "seni Bachelor Şövalyeleri'nin bir üyesi yapmak istiyorum."

"Unvan istemiyorum."

"Kabul edeceksin, yoksa sarayda kalmak için çok büyük bir tehlike altında olacaksın. Crest herkese senin bir cadı olduğunu söyledi. Bu pozisyon senin sadık olduğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldıracak."

"Katılıyorum," dedi Loth.

Ead başını sallayarak onayladı. Bir süre durakladıktan sonra, "Öyleyse ben de öyleyim," dedi.

Üçünün arasında uzun bir sessizlik hüküm sürdü. Artık müttefiktiler ama o anda bir bardağın üzerinde oturuyor gibiydiler; din ve miras yüzünden kırılmış bir bardağın.

"Gidip Margret'e yolculuğumuzu anlatacağım," dedi Ead ve ayağa kalktı. "Oh, ve Sabran, artık saray modası giymeyeceğim. Seni bir kombinezonun içinde korumaya çalışmaktan bıktım usandım."

Kovulmayı beklemeden oradan ayrıldı. Sabran tuhaf bir ifadeyle arkasından baktı.

"İyi misin?" Loth ona sessizce şöyle dedi.

"Şimdi geri döndün."

İkisi de gülümsedi ve Sabran onun elini kendi eliyle kapattı. Her zamanki gibi soğuktu, tırnakları leylak rengindeydi. Çocukken onunla bu konuda dalga geçmişti. *Prences Snow*.

"Beni özgürleştirmek için yaptıklarınız için size henüz teşekkür etmedim," dedi. "Anladığım kadarıyla beni savunmak için sarayı ayağa kaldıran sizmişsiniz."

Adam onun elini sıktı. "Sen benim kraliçemsin. Ve benim dostumsun."

"Gittiğinizi duyduğumda çıldıracağımı sandım. . . Asla kendi isteğiyle gitmeyeceğini biliyordum ama elimde kanıt yoktu. Kendi sarayımda güçsüzdüm."

"Biliyorum."

Elini bir kez daha sıktı. "Şimdilik," dedi, "Adalet Dükaliği'nin görevlerini sana emanet ediyorum. Combe, Fynch ve Stillwater'ın gerçekten bana yardım etmek için dönüp dönmediklerine sen karar vereceksin."

"Bu ciddi bir yükümlülük. Kutsal kanı olan biri için gerekli," dedi Loth. "Taşra Kontlarından biri olsa daha iyi olurdu."

"Sadece sana güveniyorum." Sabran bir parşömen yaprağını masanın üzerine itti. "İşte Crest tarafından bana dayatılan Feragat Yemini. Benim imzamlı bu belge tahtı onun ailesine bırakacaktı."

Loth okudu. İkiz kadehlerden etkilenererek balmumu mührü içine çekerken boğazı kurudu.

"Ateş ve acı, başıma gelenlerin çoğunu anlayamayacak kadar zayıf düşürdü beni. Hayatta kalmaya odaklanmıştım," dedi Sabran. "Ancak bir keresinde Crest'in Roslain'le tartıştığını duydum; Feragat Yemini'nin onu bir gün kraliçe yapacağını ve ondan sonra da kızını kraliçe yapacağını söylüyordu."

ve direndiği için nankör olduğunu söyledi. Ve Ros- Ros tahtı benden almadan önce öleceğini söyledi."

Loth gülümsedi. Roslain'den daha azını beklemezdi.

"Siz gelmeden önceki gece," diye devam etti Sabran, "nefes alamadan uyandım. Crest yüzüme bir yastık kapatmıştı. Benden önceki annem gibi değersiz olduğumu fısıldayıp duruyordu. Hattın zehirlendiğini. Berethnet'lerin bile adaletin çağrısına cevap vermesi gerektiğini." Eli hayalet gibi ağzına gitti. "Ros onu benden uzaklaştıırken parmaklarını kırdı."

Bu kadar acı, hepsi bir hiç uğruna.

"Crest ölmeli," diye bitirdi Sabran. "Ona karşı harekete geçmedikleri için Eller ve Withy'yi zevkimi beklemek üzere kalelerine hapsedeceğim. Varisleri lehine dükalıklarını ellerinden alacağım." Yüzü kapandı. "Sana şunu söyleyeyim. Kutsal kan olsun ya da olmasın, Crest'in yaptığı şey yüzünden yandığını göreceğim."

Bir zamanlar Loth böylesine acımasız bir cezaya karşı çıkabilirdi ama Crest merhameti hak etmiyordu.

"Bir süre neredeyse tahtı bırakmam *gerektiğine* inandım. Crest krallık için en iyisini istiyordu." Sabran çenesini kaldırdı. "Ama Drakon tehdidi karşısında birlik olmalıyız. Tahtıma bağlı kalacağım ve neler olacağını göreceğiz."

Sesi her zamankinden daha kraliçe gibiydi.

"Loth," diye ekledi, daha sessiz bir şekilde, "Ead ile birlikte bu Portakal Ağacı Manastırı'ndaydın. Onun gerçek yüzünü gördün." Onun bakışlarını tuttu. "Ona hâlâ güveniyor musun?"

Loth ikisi için de biraz daha bira doldurdu.

"Tarikat bana dünyamızın temellerini sorgulattı," diye itiraf etti, "ama tüm bunlar boyunca Ead'e güvendim. Kendi hayatını büyük riske atarak benim hayatımı kurtardı." Ona bir fincan uzattı. "Seni hayatta tutmak istiyor, Sab. Bunu her şeyden çok istediğine inanıyorum."

Yüzünde bir şeyler değiştı.

"Ermuna'ya yazmalıyım. Odanız sizi bekliyor," dedi, "ama ziyafete geç kalmadığınızdan emin olun." Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde eski Sabran'ın parıltısını gördü. "Saraya tekrar hoş geldiniz Lord Arteloth."

Dearn Kulesi'nin en üst katında, Truysde utt Zeedeur'un son günlerini geçirdiği hücrede, Igrain Crest dua ediyordu. Sadece bir ok-

Yarık, hapishanesine ışık saçıyordu. Loth içeri girdiğinde, eğik başını kaldırmadı ya da ellerini çözmedi.

"Leydi Igrain," dedi Loth.

Kadın hareketsizdi.

"Eğer sizi memnun edecekse, size bazı sorular sormaya geldim."

"Yaptıklarımın hesabını sadece Halgalant'ta vereceğim," dedi Crest.

"Göksel sarayı göremeyeceksin," dedi Loth sessizce. "Öyleyse buradan başlayalım."

53

Batı

Yüksek Kış Bayramı, Ascalon Sarayı'nın Ziyafet Evi'n d e saat altıda başladı. Her zaman olduğu gibi bunu Huzur Odası'nda müzik ve dans takip edecekti.

Saat kulesinde çanlar çalarken Ead yansımasını inceledi. Elbisesi soluk mavi ipekten, inci taneleriyle bezenmiş, fırkası beyaz kesme dantelden yapılmıştı.

Bir gece daha bir saray mensubu gibi giyinecekti. Kız kardeşleri, Inys Kraliçesi'nden bir unvan kabul ettiğini öğrendiklerinde onun daha da hain olduğunu düşüneceklerdi. Ancak burada hayatta kalmak istiyorsa, başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Kapı çalındı ve Margret kendini içeri attı. Fildişi saten ve gümüş bir kuşak giymişti ve atkısı ay taşlarıyla süslenmişti.

"Sabran'dan yeni geldim," dedi. "Yatak Odası Leydisi yapılacağım." Mumu yere bıraktı. "Ziyafet Evi'ne yalnız gitmek istemeyeceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Her zamanki gibi." Ead onun bakışlarıyla camda buluştu. "Meg, Loth sana benim hakkımda ne anlattı?"

"Her şeyi." Margret onu omuzlarından kavradı. "Cesaret Şövalyesi'ni hamim olarak kabul ettiğimi biliyorsun. Bence cesaret açık fikirlilikte ve kendi başına düşünebilmekte yatar. Eğer sen bir cadıysan, belki de cadılar o kadar da kötü değildir." Yüzü ciddileşti. "Şimdi, bir soru. Size Eadaz dememi tercih eder misiniz?"

"Hayır ama sorduğun için teşekkür ederim." Ead duygulanmıştı. "Sana Meg dediğim gibi sen de bana Ead diyebilirsin."

"Pekâlâ." Margret onun kolunu bağıladı. "O zaman seni sarayla yeniden tanıştırmama izin ver, Ead."

Kar her çıkıntıya ve basamağa yoğun bir şekilde yerleşmişti. Sarayın dört bir yanından gelen saray mensupları, ziyafet salonunun pencerelerinden sızan ışığa doğru yönelmişlerdi. İçeri girdiklerinde kâhya, "Leydi Margret Beck ve Bayan Ead Duryan," diye seslendi.

Eski adı. Sahte adı.

Ziyafet Salonu neredeyse sessizliğe gömüldü. Yüzlerce göz cadıya bakmak için döndü. Margret onun kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Loth yüksek masada yalnızdı, tahtın solunda oturuyordu. Bir eliyle işaret etti.

Masa sıraları arasında yürüdüler. Margret tahtın diğer tarafındaki sandalyeye gittiğinde, Ead onun yanına oturdu. Daha önce hiç kraliçeye, Ruhani Düklere ve diğer iki onur konuğuna ayrılmış olan yüksek masada yemek **y e m e m i ş t i**. Eski günlerde bu onur konukları genellikle Loth ve Roslain olurdu.

Margret, "Bir mezar bahçesinde daha fazla neşe görmüştüm," diye mırıldandı. "Roslain'le konuştun mu, Loth?"

Loth parmak eklemlerini yanağına dayadı ve yüzünü onlara doğru çevirerek dudaklarını gizledi.

"Evet," dedi. "Kemikçi eline bakmaya geldikten sonra." Sesini alçak tuttu. "Görünüşe göre içgüdülerin doğruymuş, Ead. Crest kendini kraliçelerin yargıcı sanıyor."

Ead bundan hiç zevk almadı.

"Deliliğinin ne zaman başladığından emin değilim," diye devam etti Loth, "ama Kraliçe Rosarian hâlâ hayattayken, leydilerinden biri Crest'e onun Kaptan Gian Harlowe'u sevgili olarak aldığını bildirmiş. Crest, Rosarian'ı kraliçe olmaya uygun olmayan bir fahişe olarak gördü. Onu çeşitli şekillerde cezalandırdı. Sonra da onun ıslah edilemeyeceğine karar verdi."

Ead onun bunu yutmakta zorlandığını yüzünden anlayabiliyordu. Uzun süre boyunca sarayın hassas kurnazlığına inanmıştı. Şimdi ustaca yerleştirilmiş yapraklar uçup gitmiş, tuzağın parlayan çeneleri ortaya çıkmıştı.

"Kraliçe Rosarian'ı uyardı," diye devam etti Loth, kaşları çatılmış bir halde, "ama Harlowe ile olan ilişkisi devam etti. Hatta-" Kapılara doğru baktı. "Sab doğduktan sonra bile."

Margret kaşlarını kaldırdı. "Yani Sabran *onun* kızı olabilir mi?"

"Eğer Crest doğru söylüyorsa. Ve bence öyle. Konuşmaya başladığında, bana girişiminin her ayrıntısını anlatmak için neredeyse çaresiz görünüyordu."

Saklanması gereken bir sır daha. Mermer tahtta bir çatlak daha.

"Sab kendi çocuklarını doğuracak yaşa geldiğinde," dedi Loth, "Crest Kral Sigoso'dan yardım istedi. Rosarian'ın kendisini reddettiği için ondan nefret ettiğini biliyordu, bu yüzden birlikte onu öldürmek için komplo kurdular ve Crest suçun Yscalın'ın üzerine kalacağını umuyordu."

"Ve Crest hâlâ kendini dindar olarak mı görüyordu?" Margret homurdandı. "Bir Berethnet'i öldürdükten sonra mı?"

"Dindarlık güce aç insanları canavara dönüştürebilir," dedi Ead. "Eylemlerini haklı çıkarmak için her öğretiyi çarpıtabilirler."

Bunu daha önce de görmüştü. Mita, Zāla'yı idam ettiğinde Anne'ye hizmet ettiğine inanmıştı.

"Crest bekledi o zaman," dedi Loth. "Sabran'ın annesinden daha dindar olup olmayacağını görmek için bekledi. Sab çocuk yatağına yatmamakta direnince Crest isyanı sezdi. Onu korkutmak için insanlara Kraliçe Kulesi'ne bıçaklarla girmeleri için rüşvet verdi. Ead, tam da şüphelendiğin gibi oldu. Katillerin yakalanması gerekiyordu. Crest ailelerine tazminat ödeneceğine söz verdi."

"Ve Lievelyn'i öldürmek için Truyde'nin planına sızdı öyle mi?" Margret sordu ve Loth başını salladı. "Ama *neden*?"

"Lievelyn Seiiki ile ticaret yapıyordu. Bana verdiği sebep buydu. Ayrıca onu Inys'i tüketen biri olarak görüyordu ama aslında bence Sabran'ın arkadaş seçimini reddetmesine dayanamadı. Ondan başka birinden etkilenmeye başlamıştı."

Margret, "Sab, Lievelyn'e kulak veriyor gibi görünüyordu," diye kabul etti. "On dört yıl sonra ilk kez sarayının dışına çıktı çünkü bunu ondan o istedi."

"Aynen öyle. Çok fazla güce sahip sonradan görme bir günahkâr. Amacına hizmet ettikten ve Sabran hamile kaldıktan sonra ölmesi gerekiyordu." Loth başını salladı. "Doktor ona Sabran'ın bir daha gebe kalamayacağını söylediğinde, bu Crest'e ilk ve son kez, onun lekeli bir soydan geldiğini ve Berethnet Hanesi'nin artık Aziz'e hizmet etmeye uygun olmadığını kanıtladı. Sonunda tahtın Kutsal Retinue'nun tek layık torununa geçmesi gerektiğine karar verdi. Kendi varisine."

"Bu itiraf Crest'i mahkûm etmek için yeterli olmalı," dedi Ead.

Loth acımasızca memnun görünüyordu. "Öyle olduğuna inanıyorum."

O anda kâhya esasını döşeme tahtalarına vurdu. "Majesteleri, Kraliçe Sabran!"

Saray ayağa kalkarken sessizliğe gömüldü. Sabran, arkasında gümüş giysili Beden Şövalyeleri'yle birlikte mum ışığında belirlediğinde ortak bir nefes alış veriş oldu.

Ead onu hiç bu kadar görkemli bir şekilde yalnız görmemişti. Genellikle ziyafet salonuna hanımlarıyla ya da Seyton Combe veya başka önemli biriyle gelirdi.

Yüzüne hiç pudra sürmemişi. Taç giyme töreni yüzüğünden başka takısı yoktu. Elbisesi siyah kadifeydi, kolları ve ön kısmı matem grisiydi. Akli olan herkes için hamile olmadığı açıktı.

Salonda şaşkınlık mırıltıları çınladı. Hapsedildikten sonra ilk kez halkın karşısına çıkan bir kraliçenin kundaktaki kızını kucağına alması gelenekseldi.

Loth, Sabran'ın tahta geçmesine izin vermek için ayağa kalktı. Kendini tahtın içine bıraktı ve maiyeti tarafından izlendi.

"Bayan Lidden," dedi sesi stentorian bir şekilde, "bizim için şarkı söylemeyecek misiniz?"

Beden Şövalyeleri yüksek masanın arkasındaki yerlerini aldılar. Lintley elini kılıcından hiç çekmedi. Saray müzisyenleri çalmaya başladı ve Jillet Lidden şarkı söyledi.

Büyük Mutfak'tan getirilen gümüş yemek tabakları masaların üzerine serildi ve Inys'in kış mevsiminde sunabileceği her şey sergilendi. Kuğu turtası, çulluk ve kızarmış kaz, zengin karanfil soslu fırında geyik eti, badem kar taneleri ve gümüş yaprak serpilmiş morina balığı, beyaz lahana ve balla sırlanmış yaban havucu, tereyağı ve kırmızı şarap sirkesiyle ıslatılmış midye. Sohbet salona geri döndü ama kimse gözlerini kraliçeden ayıramıyor gibiydi.

Bir görevli kadehleri Hróth'tan gelen buzlu şarapla doldurdu. Ead birkaç midye ve bir parça kaz aldı. Yemeğini yerken Sabran'a yan gözle baktı.

Onun yüzündeki ifadeyi tanıdı. Güçlüymüş gibi görünen bir kırılmanlık. Sabran kadehini dudaklarına götürürken elindeki titremeyi sadece Ead fark etti.

Ana yemeği, diğer lezzetlerin yanı sıra çörekler, şekerli erikler, baharatlı armut ve kızılık turtası, kar kremasıyla doldurulmuş pasta boynuzları ve beyazlatılmış elmalı tartlar izledi. Sabran ayağa kalktığında ve kâhya onu anons ettiğinde yine ölüm sessizliği çöktü.

Sabran bir süre konuşmadı. Ellerini göbeğinde kavuşturmuş, dimdik duruyordu.

"İyi insanlar," dedi sonunda, "son günlerde sarayda huzursuzluk olduğunu biliyoruz ve yokluğumuz sizi rahatsız etmiş olmalı." Sesinin alçak perdesine rağmen bir şekilde kendini duyurmayı başarmıştı. "Bu saraydaki bazı kişiler son zamanlarda Virtudom halkını her zaman birleştiren dostluk ruhunu bozmak için komplo kurdular."

Yüzü kilitli bir kapı gibiydi. Mahkeme vahiy bekliyordu.

"Son hastalığımız sırasında, Aziz'in verdiği yetkiyi gasp etmeye çalışan kendi meclis üyelerimizden biri tarafından Kraliçe Kulesi'ne hapsedilmiş olmamız sizi çok şaşırtacak." Salonda mırıltılar yükseldi. "Bu meclis üyesi, tahtımızı çalma hırsının peşinden gitmek için yokluğumuzdan faydalandı. Kutsal kandan gelen biri."

Ead bu sözleri iliklerinde hissetti ve diğer herkesin de hissettiğini biliyordu. Bir dalga gibi vurdular. Dokunulmadık kimse bırakmadılar.

"Onun davranışları yüzünden size çok acı haberler vermek zorundayız." Sabran bir elini karnına koydu. "Çektiğimiz çile sırasında ... taşıdığımız sevgili kızımızı kaybettik."

Sessizlik devam etti. Ve
devam etti. Ve devam etti.

Sonra nedimelerden biri hıçkırıklara boğuldu ve bu bir gök gürültüsü gibiydi. Ziyafet Evi onun etrafında patladı.

Sabran hareketsiz ve ifadesiz kaldı. Salon, suçluların cezasını çekmesi için yapılan çağrılarla çınladı. Sabran elini kaldırına kadar kâhya اساسına vurarak düzen için boşuna bağırdı.

Bir anda kargaşa sona erdi.

"Bunlar belirsiz zamanlar," dedi Sabran, "ve kedere yol vermeyi göze alamayız. Diyarımızın üzerine bir gölge düştü. Daha fazla Drakonik yaratık uyanıyor ve kanatları bir korku rüzgârı getiriyor. Bu korkuyu hepimizin yüzünde görüyoruz. Kendi yüzlerimizde bile gördük."

Ead kalabalığı izledi. Sözler onlara ulaşıyordu. Onlara bir anlık kırılganlığını göstererek -zırhındaki ince bir çatlak- Sabran onların arasında o l d u ğ u n u gösterdi.

"Ama böyle zamanlarda bize rehberlik etmesi için Aziz'e her zamankinden daha fazla bakmalıyız," dedi Sabran. "Korkanlara kollarını açar. Bizi kendi kalkanıyla korur. Ve onun sevgisi, elimizdeki bir kılıç gibi, bizi güçlü kılar."

Erdemliliğin büyük Zincir Zırhı içinde birlikte durduğumuz sürece, yenilmemiz mümkün değil.

"Açgözlülüğün kıldıklarını sevgiyle yeniden birleştirmek istiyoruz. Bu Yüksek Kış Bayramı'nda, metreslerine hizmet etmek için acele eden, telaş ve korku içinde kraliçelerine hizmet etmeyi ihmal eden herkesi affediyoruz. Onlar idam edilmeyecek. Merhametin merhemini tadacaklar.

"Ama onları kullanan kadın affedilemez. Diğerlerini kendi iradesine boyun eğdiren, güce olan açlığı ve kendisine zaten verilmiş olan gücü ahlaksızca kötüye kullanmasıydı." Salonda baş sallayanlar oldu. "Kutsal kanına saygısızlık etti. Koruyucu erdemini küçümsedi, çünkü Igrain Crest ikiyüzlülüğünde ve kötülüğünde adalet tanımıyordu."

Bu isim masalar boyunca bir huzursuzluk dalgası gönderdi.

"Crest yaptıklarıyla sadece Adalet Şövalyesi'ni değil, kutsanmış Aziz'i ve onun soyundan gelenleri de utandırmıştır. Bu nedenle, onun vatana ihanetten suçlu bulunmasını bekliyoruz." Sabran kılıç işareti yaptı ve saray da ona eşlik etti. "Ruhani Düklerin tamamı şu anda sorgulanmaktadır. Geri kalanların masum olduklarının kanıtlanması en büyük dileğimiz, ancak kanıtlara boyun eğeceğiz."

Sözlerinin her biri, bir gölün üzerindeki bir taşın sıçraması gibiydi ve duygu dalgaları oluştuyordu. Inys Kraliçesi illüzyon yaratamazdı ama bu geceki sesi ve duruşu onu bir büyücüye dönüştürmüştü.

"Burada sevgiyle duruyoruz. Umutla. Ve meydan okuyarak. Bizi değerlerimizden döndürmeye çalışanlara meydan okuyarak. Drakonik nefrete meydan okuyarak. Korku rüzgârlarıyla yüzleşmek için ayağa kalkıyoruz ve Aziz tarafından onları düşmanlarımıza geri çevireceğiz." Kürsü boyunca yürüdü ve tüm gözler onu takip etti. "Kızımız Aziz'in kollarında olduğu için henüz bir varisimiz yok ama kraliçeniz hayatta. Ve Glorian Shieldheart'ın halkı için at sürdüğü gibi biz de sizin için her savaşa at süreceğiz. Ne olursa olsun."

Şimdi anlaşma gümbürtüleri vardı. *Sabran Kraliçe*'nin baş sallamaları ve haykırıışları. "Tüm dünyaya kanıtlayacağız ki," diye devam etti, "hiçbir wyrm Virtudom halkını korkutun!"

"Virtudom," diye yankılandı sesler. "Virtudom!"

Şimdi hepsi ayaktaydı. Gözleri hürmetin çılgınlığıyla parlıyordu. Bardaklar gergin yumruklarla havaya kaldırılmıştı.

Onları dehşetin derinliklerinden hayranlığın zirvesine çıkarmıştı. Sabran altın dilli biriydi.

"Şimdi, bu diyarın bin yıldır savunduğu aynı meydan okumayla," diye seslendi, "Yüksek Kış Bayramı'nı kutluyoruz ve bahara, değişim mevsimine hazırlanıyoruz. Tatlılık mevsimi. Cömertlik mevsimi. Ve onun verdiklerini biriktirmeyeceğiz, sırayla size vereceğiz." Kadehini masadan kaptı ve yukarı kaldırdı. "Virtudom'a!"

"VIRTUDOM," diye kükredi saray halkı. "VIRTUDOM! VIRTUDOM!"

Sesleri salonu bir şarkı gibi dolduruyor, kirişlerine kadar yükseliyordu.

Şenlikler gece geç saatlere kadar devam etti. Dışarıda balyozlar olmasına rağmen, saray mensupları Sabran'ın mermer tahtında oturduğu ve kavernöz ocakta alevlerin kükrediği Huzur Odası'nda olmaktan memnun görünüyorlardı. Ead, Margret'le birlikte bir köşede duruyordu.

Sıcak şarabını yudumlarırken gözüne kırmızı bir alev ilişti. Eli kuşağındaki bıçağa gitti.

"Ead." Margret onun dirseğine dokundu. "Ne oldu?"

Kızıl saçlar. Mentiş elçisinin kızıl saçları, bir pelerin değil; yine de Ead rahatlamadı. Kız kardeşleri zaman kolluyor olmalıydı, ama geleceklerdi.

"Yok bir şey. Bağışlayın beni," dedi Ead. "Ne diyordunuz?" "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Karışmak isteyeceğin bir şey değil Meg."

"Karışmıyordum. Belki de," diye itiraf etti Margret. "İnsan sarayda biraz işgüzar olmalı, yoksa konuşacak bir şey bulamaz."

Ead gülümsedi. "Yarın Goldenbirech'e yapacağımız yolculuk için hazır mısınız?"

"Evet. Gemimiz şafakta kalkıyor." Margret durakladı ve ekledi: "Ead, Valour'u eve getirebildiğini sanmıyorum."

Gözlerinde umut vardı. "Güvendiğim bir Ersyri ailesinin yanında, Harmur Geçidi'ndeki bir malikânede," dedi Ead. "Onu çöle götüremezdim. Onu geri alacaksın, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Margret'in yanında biri durdu ve omzuna dokundu. Katryen Withy, bulut ipeğinden bir elbise giymişti. Gümüş kakmalı inciler saç çelenginde yuvalanmıştı.

"Kate." Margret onu kucakladı. "Kate, nasılsın?"

"Daha da kötüydüm." Katryen, Ead'e dönmeden önce onu yanağından öptü. "Oh, Ead. Döndüğüne çok sevindim."

"Katryen." Ead ona şöyle bir baktı. Gözünün altında bir morluk soluyordu ve çenesi şişmişti. "Ne oldu sana böyle?"

"Sabran'a ulaşmaya çalıştım." Yara izine nazikçe dokundu. "Crest beni odama kilitledi. Direndiğimde muhafızları bunu yaptı."

Margret başını salladı. "Eğer o zorba tahta oturmuş olsaydı ..."

"Şükürler olsun ki oturmayacak."

Loth'la derin bir sohbete dalmış olan Sabran ayağa kalktı ve oda sessizleşti. Kraliçelerine en sadık olduklarını kanıtlayanları ödüllendirme vakti gelmişti.

Tören kısalığı nedeniyle daha az etkileyici değildi. İlk olarak Margret'e resmen Yatak Odası Leydisi unvanı verilirken, Beden Şövalyeleri de kraliyete olan sonsuz sadakatlerinden ötürü takdir edildiler. Onlara katılan diğerlerine topraklar ve mücevherler verildi ve sonra:

"Hanımefendi Ead Duryan."

Ead kalabalığın arasından çıktı. Fısıltılar ve bakışlar ayak izlerini takip ediyordu. "Altı Erdem'in lütfuyla," diye okudu kâhya, "Hanımefendi Ead Duryan

Majesteleri size Dame Eadaz uq-Nāra, Viscountess Nurtha adını veriyor. Erdemliler Konseyi'nin bir üyesi."

Huzur Odası mırıltılarla çınladı. *Vikontes*, Inys'te soylu ya da kutsal kandan gelmeyen bir kadını yüceltmek için kullanılan onursal bir unvandı. Bu unvan hiçbir zaman Inysh tebaasından olmayan birine verilmemişti.

Sabran tören kılıcını Loth'tan aldı. Kılıcın düz kısmı her iki omzuna değdiğinde Ead kıpırdamadan durdu. Bu ikinci unvan kız kardeşlerinin gözündeki ihanetini daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı ama Ascalon'u bulmasına yetecek kadar uzun süre onu koruyacaksa bu unvanı taşıyabilirdi.

"Ayağa kalk," dedi Sabran. "Leydim."

Ead ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Teşekkür ederim." Reveransı kısa sürdü. "Majesteleri."

Kâhyadan patent mektuplarını aldı. Margret'in yanına döndüğünde insanlar *leydim* diye fısıldadı.

O artık Bayan Duryan'dı.

Verilmesi gereken son bir onur vardı. En az Ead kadar halktan biri olan Sör Tharian Lintley de cesaretinden ötürü yeni bir unvan aldı. Vikont Morwe oldu.

"Şimdi, Lord Morwe," dedi Sabran kibirli bir ses tonuyla, Lintley ödülünü aldıktan sonra, "Taşra Kontu'nun kızıyla evlenmek için uygun rütbede olduğunuza inanıyoruz. Lütfen, aklınızda . . . aklınızda biri var mı?"

Bunu çok ihtiyaç duyulan bir kahkaha patlaması izledi.

Lintley yutkundu. Hayatının tüm dilekleri yerine getirilmiş bir adam gibi görünüyordu.

"Evet." Odanın diğerk ucuna baktı. "Evet, Majesteleri, istiyorum. Ama önce hanımefendiyle özel olarak konuşmayı tercih ederim. Kalbinden emin olmak için."

Dudaklarını büzerek onu izleyen Margret bir kaşını kaldırdı.

"Yeterince uzun konuştunuz Sr Tharian," diye seslendi. "şimdi harekete geçme zamanı."

Daha fazla kahkaha. Lintley de onun gibi kıkırdadı. Gözlerinde mum ışığı dans ediyordu. Odayı geçti ve onun uzattığı eli tuttu.

"Majesteleri," dedi Lintley, "bu kadını önümüzdeki günlerde yoldaşım olarak kabul etmek için sizden ve Yoldaşlık şövalyesi'nden izin istiyorum." Ona bakışları, yıllarca süren gecenin ardından doğank güneşi andırıyordu. "Böylece onu her zaman hak ettiğı gibi sevebilirim."

Margret tahta doğru baktı. Boğazı düğümlendi ama Sabran çoktan başını eğmişti.

"İznimizi aldınız," dedi. "Memnuniyetle veriyoruz."

Alkışlar Huzur Odası'nı doldurdu. Ead, Loth'un da herkes kadar sert bir şekilde alkışladığını görmekten memnun oldu.

"şimdi," dedi Sabran, "bir dansın uygun olduğank dşnyoruz." Eşine işaret etti. "Gelin, Merrow Kralı'nın Pavane'sini alın."

Bu kez alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu. Lintley, Margret'e bir şeyler mırıldandı, Margret de gülümseyerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. Danslar yerlerini alırken, Loth koltuğundan indi ve Ead'in önünde eğildi.

"Vikontes," dedi alaycı bir tavırla. "Benimle dans etme şerefine nail olur musunuz?"

"Edeceğim lordum." Ead bir elini onunkinin üzerine koydu ve onu odanın ortasına götürdü. "Maı beğendin mi?" diye sordu ona, Margret'e doğru baktığını görünce.

"ok iyi. Lintley iyi bir adam."

Merrow Kralı'nın Pavane'i ilk başta sakindi. Sakin bir günde okyanus gibi başlıyor, müzik yükseldikçe çalkantılı bir hal alıyordu. Karmaşık bir işti ama Ead ve Loth bu işte eskiydiler.

"Siz Goldenbirc'e varana kadar ailem haberi almış olacak," dedi Loth diğerk çiftlerle birlikte zıplarken. "Annem benim nişanlanmadığıma daha da çok kızacak."

"Bence hayatta olduğun için umursamayacak kadar rahatlamış olacak," dedi Ead. "Ayrıca, hiç evlenmemeyi tercih edebilirsin."

"Goldenbitch Kontu olarak benden bu beklenirdi. Ve ben her zaman bir arkadaşlığa hasret kalmışımıdır." Loth ona baktı. "Peki ya sen?"

"Ben." Ead sağa doğru süzüldü ve o da onu takip etti. "Hiç b i r arkadaş edinir miyim, demek istiyorsun?"

"Eve gidemezsin. Belki burada bir hayat kurabilirsin. Biriyle." Bakışları yumuşaktı. "Tabii çoktan kurmadıysan."

Göğsü sıkıştı.

Diğer çiftlerle birlikte bir girdap oluştururken dans onları bir anlığına ayırdı. Tekrar birbirlerine ulaştıklarında Loth, "Crest bana söyledi. Sanırım bunu Gece Şahini'nden duymuş."

Bunu yüksek sesle söylemek tehlikeli olabilirdi. Bunu biliyordu.

"Umarım seni yargılayacağımı düşündüğün için bunu benden saklamamışsındır," diye mırıldandı Loth. İkisi de olduğu yerde döndü. "Sen benim en sevgili arkadaşımsın. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Yoldaşlık Şövalyesi'ni utandırsa bile." Ead kaşlarını kaldırdı. "Biz evli değiliz."

"Buna daha önce inanırdım," diye itiraf etti. "Şimdi daha önemli şeyler olduğunu görüyorum."

Ead gülümsedi. "Gerçekten de değişmişsin." Pavane hızlanırken tekrar el ele tutuştular. "İkimiz için de endişelenerek sana yük olmak istemedim. Çok fazla önemsiyorsun."

"Benim tarzım bu," dedi, "ama arkadaşımın kalbini bana açamayacağını düşündüğünü bilmek daha büyük bir yük olurdu." Onun elini sıktı. "Ben senin için buradayım. Her zaman."

"Ben de senin için," dedi Ead. Bunun doğru olabileceğini umuyordu.

Pavane sona ererken, yaşadıkları onca şeyden sonra bir daha elma ağacının altında kaygısızca uzanıp şarap içip şafak sökene kadar konuşup konuşamayacaklarını merak etti. Loth ona doğru eğildi, gözlerini kırıştıran bir gülümseme vardı ve o da ona reveransla karşılık verdi. Sonra dönüp odasına gitmeye niyetlendi ama Sabran'ın onu beklediğini gördü.

Ead zemin temizlenirken onu izledi. Sarayın geri kalanı da öyle.

"Bir mum dansı alın," dedi Sabran.

Bu kez saray mensuplarından sevinç ıgıllıkları yükseldi. Kraliçe, Ead sarayda yaşadığı sürece bir kez bile halk içinde dans etmemişti. Loth ona uzun zaman önce, Sabran'ın annesinin öldüğü gün dans etmeyi bıraktığını söylemişti.

Birçok saray mensubu bu dansa asla şahit olmazdı ama Kraliçe Rosarian'ın dansa katıldığını görmüş olması gereken bazı yaşlı hizmetkârlar odadaki çubuklardan mumları sökmeye koyuldular. Kısa süre sonra diğer hizmetkârlar da aynı şeyi yaptı. Mumlardan biri Sabran'a, diğeri Ead'e verildi. Olaya dahil olacak kadar yakın olan Loth, Katryen'e elini uzattı.

Enstrümanlar acı bir melodi çaldı ve Jillet Lidden şarkı söylemeye başladı. Üç adam da onun sesine eşlik etti.

Ead, kendisine ayna tutan Sabran'a alçak sesle reverans yaptı. Bu küçük hareket bile mumunun titremesine neden oldu.

Daire çizme başladı. Mumları sağ ellerinde tutuyorlardı ve sol elleri de tam olarak birbirine değmeyecek şekilde sırt sırta duruyordu. Birbirlerinin etrafında altı tur döndüler, bakışları kilitlendi ve müzik tarafından sıranın karşı taraflarına çağrıldılar. Ead, Sabran'a dönmeden önce Katryen'in etrafında bir tur attı.

Partneri muhteşem bir dansçıydı. Her adımı kusursuz ama kadife gibi zarifti. Onca yıl boyunca sarayı için hiç dans etmemişti, kendini tek başına eğitmiş olmalıydı. Ead'in etrafında bir saatin ibresi gibi süzülüyor, kalp atışlarıyla yaklaşıyor, hiçbir adımı bir öncekinden daha hızlı olmuyordu. Ead başını çevirdiğinde alınları buluştu ve tekrar ayrılmadan önce omuzları birbirine değdi. Ead yolun bir yerinde nefesini kaybetti.

İnsanların içinde hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Onun kokusu, kısa süren sıcaklığı, kimsenin göremediği bir işkenceydi. Ead, Sabran'la yeniden bir araya gelmeden önce Loth'un etrafında daireler çizdi ve kanı müzik kadar gürültülüydü, hatta daha da gürültülüydü.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Akıldan çıkmayan seslerin rüyasında, flütün, arpın ve şawm'ın tınısında ve gölgenin yarı gizlediği Sabran'da kaybolmuştu.

Müziğin ne zaman bittiğini fark etmedi bile. Tek duyabildiği göğsündeki davul sesiydi. Salon alkışa boğulmadan önce mest edici bir sessizlik oldu. Sabran bir eliyle mumunu kavradı ve üfleyerek söndürdü.

"Geceyi burada geçireceğiz." Bir nedime onun mumunu aldı. "Geri kalanınıza kalmanızı ve şenliklerin tadını çıkarmanızı öneriyorum. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar Majesteleri," diye cevap verdi saray halkı, kraliçeleri uzaklaşırken eğilerek ve reverans yaparak. Özel Oda'nın kapısında Sabran omzunun üzerinden Ead'e baktı.

Bu bakış bir çağrıydı. Ead mumunu söndürdü ve bir hizmetkâra uzattı.

Korsesi daha sıkı hissediyordu. Karnında tatlı bir sızı filizlendi. Kalabalığın içinde bir süre daha kaldı, Loth ve Margret'in galliard dansını izledi,

Varlık Odası'ndan ayrılmadan önce. Beden Şövalyeleri onun için bir kenarda durdular.

Özel Oda karanlık ve soğuktu. Ead virginallerin müziğini hatırlayarak içinden geçti ve Büyük Yatak Odası'nın kapılarını açtı.

Sabran ateşin yanında bekliyordu. Artık üzerinde sert korsesi ve şalvarından başka bir şey yoktu.

"Hata yapma," dedi, "sana kızgıyım." Ead eşikte duruyordu.

"Bütün sırlarımı seninle paylaştım, Ead." Sesi güçlkle çıkıyordu. "Beni gecenin gördüğü gibi gördün. En gerçek halimle." Durakladı. "Fýredel'i uzaklaştıran sendin."

"Evet."

Sabran gözlerini kapattı.

"Hayatımdaki hiçbir şey gerçek değildi. Canımı *alma* girişimleri bile beni etkilemek ve manipüle etmek için tasarlanmış, sahnelenmiş şeylerdi. Ama sen, Ead, senin farklı olduğuna inanıyordum. Bana görüldüğün gibi olmadığını söylediğinde Combe'a yalancı demiştim. Şimdi aramızdaki her şeyin senin oyununun bir parçası olup olmadığını merak ediyorum. Senin *görevin*."

Ead doğru kelimeleri aradı.

"Cevap ver bana," dedi Sabran, sesi zorlanarak. "Ben senin kraliçenim."

"*Bir* kraliçe olabilirsin ama *benim kraliçem* değilsin. Ben senin tebaan değilim, Sabran." Ead içeri girdi ve kapıları kapattı. "İşte bu yüzden aramızda geçenlerin gerçek olduğundan emin olabilirsin."

Sabran gözlerini ateşe dikti.

"Sana kendimden gösterebildiğim kadarını gösterdim," dedi Ead ona. "Daha fazlası beni idam ettirirdi."

"Beni bir zorba olarak mı görüyorsun?"

"Bence sen kafası kayadan daha sert olan, kendini beğenmiş bir aptalsın. Ve seni dünyaya değişmem."

Sabran sonunda ona baktı.

"Söyle bana, Eadaz uq-Nāra," dedi yumuşak bir sesle, "seni hâlâ istediğim için daha büyük bir aptal mıyım?"

Ead aralarındaki boşluğu geçti. "Benden daha aptal değilsin," dedi, "seni benim sevdiğim gibi sevdiğin için."

Sabran'a uzandı, bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Sabran onun gözlerinin içine baktı.

Yüz yüze durdular, zar zor dokunuyorlardı. Sonunda Sabran Ead'in ellerini tuttu ve beline yerleştirdi. Ead onları önüne doğru kaydıldı ve korsesini çözmeye başladı.

Sabran onu izledi. Ead bunun başka bir mum dansı olmasını, yakınlıklarının uzun tırmanışının tadını çıkarmayı istiyordu ama ona çok ihtiyacı vardı. Parmakları bağcıkların altından dolandı ve onları birbiri ardına kancalardan geçirdi ve sonunda korse açılıp düştü, Sabran'ı vardiyasının içinde bıraktı. Ead ipeği omuzlarından kaydıldı ve onu kalçalarından tuttu.

Gölgelerin içinde çırılçıplak duruyordu. Ead onun uzuvlarını, saçlarını, gözlerini tilki ateşi gibi içti.

Aralarındaki boşluk kayboldu. şimdi bağcıkları çözen Sabran'dı. Ead gözlerini kapadı ve kendini soyulmaya bıraktı.

İlk gecenin yoldaşları gibi kucaklaştılar. Sabran boynuna, kulağının kabuğunun hemen arkasına bir öpücük kondurduğunda, Ead başını bir yana eğdi. Sabran ellerini onun sırtında gezdirdi.

Ead onu yatağa doğru indirdi. Aç dudaklar onunkilere değdi ve Sabran onun adını soludu. Sanki buraya son gelişlerinden bu yana yüzyıllar geçmiş gibiydi.

Kürklerin ve çarşıfların arasında iç içe geçtiler, nefessiz ve hiddetliydiler. Ead, geride bıraktığı kadının her ayrıntısını yeniden öğrenirken beklentiyle titredi. Elmacık kemikleri ve eğik burnu. Pürüzsüz alnı. Boğazındaki sütun ve dibindeki küçük kadeh. Sırtının aşağısında, parmak uçlarının izi gibi duran ikiz çukurlar. Sabran dudaklarının kilidini kendi dudaklarıyla açtı ve Ead sanki bu dünyadaki son eylemleriymiş gibi onu öptü. Sanki bu tek kucaklaşma İsimsiz Olan'ı uzak tutabilirmiş gibi.

Dilleri kalçalarıyla aynı pavane dans ediyordu. Ead başını eğdi ve dudaklarını ince kesilmiş köprücük kemiğine, göğüslerinin ucundaki gül goncalarına dokundurdu. Karnını öptü, morlukların sonunda kaybolduğu yeri. Gerçeğin tek izi göbeğinin altındaki bir dikişti.

Sabran onun yüzünü kucakladı. Ead ona musallat olan gözlere baktı ve hâlâ onu çağırıyordu. Parmakları bir uyluk boyunca uzanan yara izinin üzerinde gezindi, diğeriyle birleştiği yerdeki çiği buldu.

Sonra Sabran onu ters çevirdi, gülümsemesinde muziplik vardı. Saçları mum ışığını gölgeliyordu. Ead ellerini Sabran'ın beline doladı, parmaklarını sırtının alt kısmında kenetledi ve onu bacaklarının arasına sürükledi.

Arzu onun içinde yanan bir ateşi. Sabran bir elini onun kalçasının altından geçirdi ve her bir göğsüne hafif birer öpücük kondurdu.

Şüphesiz bu huzursuz bir rüyaydı. Eğer bu kadına sahip olabilecekse kendini çölün merhametine bırakabilirdi.

Sabran aşağıya doğru ilerledi. Ead gözlerini kapadı, nefesi göğsünde düğümlendi. Duyuları her bir parlak hissi kabul etmek için parçalandı. Ateşle ısınmış ten. Kremalı çay ve karanfil. Bir parmak göbeğine dokunduğunda, gerginleşti, titredi ve terden sırlandı. Kalçaları hoşnutlukla yükselirken, yumuşak dudaklar uyluğunun kıvrımlarını çizdi.

Her bir siniri, müzisyenin vuruşu için can atan bir bakirenin telleriydi. Duyuları giderek daha küçük merkezlere doğru geriliyor, Sabran Berethnet'in perdesine doğru geriliyor ve her dokunuş kemiklerini titretiyordu.

"Ben senin *kraliçen* değilim," diye fısıldadı Sabran teninin üzerinden, "ama ben seninim." Ead parmaklarını kızın koyu renk saçlarında gezdirdi. "Ve benim de cömert olabileceğimi göreceksin."

Sadece yorgunluklarını bastıramayacak kadar ağırlaştıklarında ve doyduklarında uyudular. Küçük saatlerde yağmurun pencereye vurmasıyla uyandılar ve vücutları köz ışığını yankılayarak birbirlerini tekrar aradılar.

Sonra, örtülerin altında birbirlerine sarılmış halde yattılar.

"Yatak odamın hanımı olarak kalmalısın," diye mırıldandı Sabran. "Bunun için. Bizim için."

Ead tavandaki süslü taş işçiliğine baktı.

"Leydi Nurtha rolünü oynayabilirim," dedi, "ama bu hep bir rol olarak kalacak."

"Biliyorum." Sabran karanlığa baktı. "Senin oynadığın bir role aşık oldum."

Ead kelimelerin kalbini bulmasına izin vermemeye çalıştı ama Sabran'ın her zaman kalbine ulaşan bir yolu vardı.

Chassar, Ead Duryan'ı şekillendirmiş ve onu öylesine tam anlamıyla canlandırmıştı ki herkes bu oyuna kanmıştı. İlk kez, Sabran'ın hissetmesi gereken ihanet ve kafa karışıklığının derinliğini anladı.

Sabran Ead'in elini tuttu ve parmağının alt tarafını yokladı. Güneş taşı yüzüğünü tutan parmağını.

"Bunu daha önce takmamıştın."

Ead neredeyse uykuya dalmak üzereydi. "Bu Tarikat'ın sembolü," dedi. "Bir avcının yüzüğü."

"Drakonik bir yaratığı öldürdün o zaman."

"Uzun zaman önce. Kız kardeşim Jondu ile birlikte. Tanrıblades'te uyanan bir wyvern'i öldürdük."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

Sabran bir süre yüzüğü inceledi.

"Galian ve Cleolind'le ilgili anlattığın hikâyeye uzun zamandır inanmıyorum. Hayatım boyunca ikisine de dua ettim," diye mırıldandı. "Eğer anlattıkların doğruysa, ikisini de hiç tanımadım demektir."

Ead bir elini onun sırtına doğru kaydırıldı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu. "Elimde hiçbir kanıt olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Sabran. Burunları birbirine değdi. "Bunu kabullenmem zaman alacak... ama Galian Berethnet'in sadece etten ibaret olduğu fikrine zihnimi kapatmayacağım."

Nefes alış veriş i yumuşadı. Ead bir an için onun tekrar uykuya daldığını düşündü. Sonra Sabran, "Fýredel'in arzuladığı savaştan korkuyorum," dedi. Parmaklarını birbirine doladı. "Ve İsimsiz Olan'ın gölgesinden."

Ead tek eliyle onun saçlarını okşadı.

"Yakında halkıma hitap edeceğim. Drakonik Ordu'ya karşı duracağımı ve bu tehdidi sonsuza dek sona erdirmek için bir planım olduğunu bilmeliler. Eğer Gerçek Kılıcı bulabilirsen, onlara göstereceğim. Morallerini düzeltmek için." Sabran başını kaldırdı. "Senin hırsın İsimsiz Olan'ı yenmek. Eğer başarırısan, o zaman ne yapacaksın?"

Ead göz kapaklarının düşmesine izin verdi. Kendisine sormamak için elinden geleni yaptığı bir soruydu bu.

"Tarikat İsimsiz Olan'ı uzak tutmak için kuruldu," dedi. "Eğer onu bağlarsam Sanırım her şeyi yapabilirim."

Aralarında garip bir sessizlik oluştu. Sabran yer değiştirip diğer tarafına dönene kadar sessizlik içinde yattılar.

"Sabran." Ead mesafesini korudu. "Ne oldu?"

"Çok sıcakladım."

Sesi zırlıydı. Omzunun arkasıyla yüzleşen Ead uyumak için elinden geleni yaptı. Gerçeği sormaya hakkı yoktu.

Uyandığında henüz şafak sökmemişti. Sabran yanında uyuyordu, o kadar hareketsizdi ki ölmüş olabilirdi.

Onu rahatsız etmemeye özen gösteren Ead ayağa kalktı. Başının üstünü öperken Sabran kıpırdandı. Ona gideceğini haber vermeliydi, ama uyurken bile

yorgun görünüyordu. En azından şimdi güvendedi ve çevresinde onu seven insanlar vardı.

Ead Büyük Yatak Odası'ndan ayrılıp kendi odasına döndü ve orada yıkanıp giyindi. Margret binici kıyafeti ve devekuşu tüyüyle süslü şapkasıyla çoktan ahıra girmiş, uykulu gözlerle bakan bir doru atı eyerliyordu. Margret gülümseyince Ead onu kucakladı.

"Senin adına çok mutluyum, Meg Beck." Onun yanağından öptü. "Yakında Vikontes Morwe o l a c a k s ı n ."

"Keşke bana layık görülmesi için Vikont Morwe olmasına gerek olmasaydı ama işler böyle." Margret geri çekildi ve onun ellerini kavradı. "Ead, benim bağışım olur musun?"

"Bu benim için bir onurdur. Ve şimdi ailene iyi haberi verebilirsin."

Margret iç çekti. Babası bazen çocuklarını tanımıyordu. "Evet. Annem çok sevinecek." Krem rengi ceketinin önünü düzeltti. "Sence iyi görünüyorum muyum?"

"Bence Leydi Margret Beck'e benziyorsun. Modanın bir örneği."

Margret nefesini dışarı verdi. "Güzel. Bu şapka ile köyün delisi gibi görüneceğimi düşünmüştüm."

Atlarını uyanan sokaklara sürdüler ve Berethnet Hanedanı'nın tüm kraliçelerinin suretlerinin oyulduğu Dua Köprüsü'nden Limber'i geçtiler. İyi bir zamanlama yaparlarsa, saat onda Inys'in kuzey ilçelerine hizmet veren Summerport'ta olabilirlerdi.

"Dün gece Sab ile yaptığın dans dillere destan oldu." Margret ona baktı. "Dedikodulara göre ikiniz sevgiliymişsiniz."

"Bu doğru olsaydı ne derdin?"

"Sen ve o istediğinizi yapabilirsiniz derdim."

Margret'e güvenebilirdi. Anne, Sabran'a olan hisleri hakkında konuşabileceği birinin olmasının iyi olacağını biliyordu ama yine de bir şey onu bunu gizli tutmaya, saatlerini çalmaya itiyordu.

"Dedikodular sarayda yeni bir şey değil," dedi sadece. "Gel, bana düğün için planlarını anlat. Bence sarı sana çok yakışır. Ne dersin?"

Ascalon Sarayı'nın arazisi sabah sisiyle kaplanmıştı. Gece boyunca yağan ve donan yağmur, yolları buzlu cama çevirmiş ve

Her pencere pervazını buz sarkıtlarıyla süslüyordu.

Loth, Sabran'la sık sık oturup saatlerce konuştukları Mermer Galeri'nin kalıntılarının önünde durdu. Taşın balmumu gibi yere dökülüşünde unutulmaz bir güzellik vardı.

Hiçbir doğal ateş onu eritemezdi. Sadece Dehşet Dağı tarafından yukarı çekilmiş bir şey.

"Burası kızımı kaybettiğim yer."

Omzunun üzerinden baktı. Sabran yakındaydı, yüzü kürk şapkasının altında soğuktan yanmıştı. Bedenin Şövalyeleri uzakta bekliyordu, hepsi de kışın gümüş kaplama zırhlarını giymişti.

"Ona Glorian adını verdim. Soyumun en büyük ismi. Üç taşıyıcısının her biri büyük kraliçelerdi." Bakışları geçmişteydi. "Sık sık onun nasıl biri olacağını merak ediyorum. Adı bir yük mü olurdu, yoksa diğerlerinden daha da mı ünlü olurdu?"

"Bence o da annesi kadar korkusuz ve erdemli olurdu." Sabran yorgun bir gülümsemeyle yetindi.

"Aubrecht'i severdin." Onun yanına geldi. "Nazik ve onurlu biriydi. Tıpkı senin gibi."

"Onunla hiç tanışmadığım için üzgünüm," dedi Loth.

Güneşin doğuşunu izlediler. Arazide bir yerlerde bir tarlakuşu cıvıdamaya başladı.

"Bu sabah Lord Kitston için dua ettim." Sabran başını onun omzuna yasladı ve Loth onu kendine çekti. "Ead, Halgalant'ın ölümünden sonra bizi beklediğine inanmıyor. Belki de haklıdır ama ben hâlâ bu hayatın ötesinde bir hayat olduğuna inanıyorum ve her zaman da inanacağım. Ve onun da bunu bulduğuna inanıyorum."

"Ben de buna güvenmeliyim." Loth tüneli düşündü. O yalnız mezarı. "Teşekkür ederim, Sab. Gerçekten."

"Onun ölümünün seni hâlâ incittiğini biliyorum, haklısın," dedi Sabran, "ama bunun kararlarını gölgelemesine izin vermemelisin."

"Bunu biliyorum." Bir nefes aldı. "Combe'u ziyaret etmeliyim."

"Pekâlâ. Ben Özel Kütüphane'de, ihmal edilmiş devlet meseleleriyle ilgileniyor olacağım."

"Önünüzde canlandırıcı bir gün var o zaman."

"Kesinlikle." Sabran bir başka yorgun gülümsemeyle Kraliçe Kulesi'ne döndü. "Size de iyi günler Lord Arteloth."

"İyi günler, Majesteleri."

Her şeye rağmen, saraya geri dönmek güzel bir şeydi.

Dearn Kulesi'nde Lord Seyton Combe bir battaniyeye sarınmış, kan çanağına dönmüş gözlerle dua kitabı okuyordu. Titriyordu ve buna şaşmamak gerekirdi.

Gardiyan Loth'u içeri aldığında Gece Şahini, "Lord Arteloth," dedi. "Sizi tekrar sarayda görmek ne güzel."

"Keşke ben de size karşı aynı sıcaklığı hissedebilseydim, Majesteleri."

"Oh, sıcaklık beklemiyorum lordum. Sizi göndermek için iyi sebeplerim vardı ama hoşunuza gitmeyecektir."

Yüzünü duygusallıktan uzak tutan Loth yerine oturdu.

"Şu an için Kraliçe Sabran tahtını gasp etme girişiminin soruşturulmasını bana emanet etti," dedi. "Crest hakkında bildiğiniz her şeyi duymak isterim."

Combe arkasına yaslandı. Loth bu gözleri her zaman sinir bozucu bulmuştu.

"Kraliçe Sabran hasta yatağına kapatıldığında," diye başladı Combe, "ilk başta bakımında bir sorun olduğundan şüphelenmek için hiçbir nedenim yoktu. Düşük yaptığını gizlemek için Kraliçe Kulesi'nde kalmayı kabul etmişti ve Leydi Roslain de hastalığı süresince onunla kalmaya istekliydi. Sonra, Bayan Duryan başkentten ayrıldıktan kısa bir süre sonra-"

"Kaçtı," diye düzeltti Loth. "Hayatından endişe ediyordu. Kraliçenin dostlarını sürgün etmek sizin bir alışkanlığınız, Majesteleri."

"Onu korumayı alışkanlık haline getirdim

lordum." "Başarısız oldunuz."

Bunun üzerine Combe uzun bir iç çekti.

"Evet." Gözlerinin altındaki gölgeleri ovuşturdu. "Evet lordum, yaptım."

Loth kızgınlığına rağmen bir sempati titreşimi hissetti.

"Devam edin," dedi.

Combe'un devam etmesi biraz zaman aldı. "Doktor Bourn bana geldi," diye anlattı. "Kraliçe Kulesi'nden çıkarılması emredilmişti. Majestelerine bakılmasından ziyade, onun *korunduğundan* korktuğunu itiraf etti. Sadece Leydi Igrain ve Leydi Roslain ona eşlik ediyordu.

"Igrain konusunda uzun zamandır huzursuzdum. Onun oldukça acımasız dindarlığından hoşlanmıyordum." Combe şakağında yavaş daireler çizdi. "Casuslarımdan birinden öğrendiklerimi ona anlatmıştım. Leydi Nurtha'nın, artık bilinen adıyla, kraliçeyle cinsel ilişkiye girdiğini. Gözlerinde bir şeyler değişti. Kraliçe Rosarian'ı ve onun evlilikteki davranışlarını ima eden bir yorum yaptı."

Cárscao'da kıskanç bir öfkeyle kesilmiş portresini hatırladı.

Combe, "Parçaları birleştirmeye başladım ve ortaya çıkan tablodan hoşlanmadım," dedi. "Igrain'in kendi koruyucu erdemıyla güç sarhoşu olduğunu hissettim. Ve kraliçesinin yerine başka birini geçirmeyi planlıyordu."

"Roslain."

Combe başını salladı. "Crest ailesinin gelecekteki reisi. Kraliyet dairesine girmeye çalıştığımda, kraliçenin ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hasta olduğunu söyleyen hizmetliler tarafından engellendim. Hiç itiraz etmeden oradan ayrıldım ama o gece Igrain'in sekreterini yakaladım.

"Düşes zeki bir kadın. Kendi ofisinde hiçbir şey tutmaması gerektiğini biliyordu ama sekreteri baskı altında kalarak mali durumuyla ilgili belgeleri teslim etti." Acımasız bir gülümseme. "Askrdal Dükaliği'ndan yinelenen maaşlar buldum. Ana Kraliçe'nin ölümünden sonra Cárscao'dan yapılan yüklü bir ödeme. Rüşvet için güzel kumaşlar ve mücevherler. Önemli miktarda kron onun kasasından Tam Atkin adında bir tüccarın kasasına aktarılmıştı. Lievelyn'i vuran Bess Weald'ın üvey kardeşi olduğunu öğrendim."

"On yıldan uzun süredir devam eden bir komplo," dedi Loth, "ve sen bunların hiçbirini görmedin." Ağzının kenarı irkildi. "Bir şahinin keskin gözleri vardır. Belki de onun yerine sana Gece Köstebeği demeliler. Karanlıkta körü körüne burnunu sokuyorsun."

Combe esprili bir şekilde kıkırdadı ama bu bir öksürüğe dönüştü.

"Bunu hak etmeliydim," diye homurdandı. "Gördüğünüz gibi Lord Arteloth, gözlerim her yerde olsa da onları kutsal kandan olanlara kapattım. Diğer Ruhani Düklerin sadakatini *varsaydım*. Bu yüzden de izlemedim."

Her zamankinden daha fazla titriyordu.

"Igrain'e karşı elimde kanıt vardı," diye devam etti Combe, "ama dikkatli davranmak zorundaydım. Anladığınız gibi Kraliçe Kulesi'ni işgal etmişti ve ona karşı aceleci bir hareket Majestelerini tehlikeye atabilirdi. Leydi Nelda ve Lord Lemand ile görüşüm ve en iyi seçeneğin malikanelerimize gidip maiyetlerimizle birlikte geri dönmek ve gasp kıvılcımını söndürmek olduğuna karar verdik. Şanslıyız ki lordum, siz önce geldiniz, yoksa **ç o k** daha fazla kan dökülebilirdi."

Loth bunları düşünürken bir duraksama oldu. Adamdan her ne kadar hoşlanmasa da, söyledikleri doğruluk payı taşıyordu.

Loth bunu sindirirken Combe, "Igrain'in tıpkı Leydi Nurtha'yı sürgün ettiğim gibi güç peşinde koştuğunu anlıyorum, bu yüzden onun suçlarına ortak olmuş gibi görünebilirim," dedi, "ama Aziz'i şahit tutuyorum ki dürüst bir adama yakışmayacak hiçbir şey yapmadım. Inys Kraliçesi'nin yanındaki yerime yakışmayacak hiçbir şey de yapmadım." Bakışları sabit kaldı. "O son Berethnet olabilir ama o bir Berethnet. Ve ben onun uzun bir süre daha hüküm sürmesini istiyorum."

Loth kendisini neredeyse kesin bir ölüme sürgün eden adamı düşündü. Gözlerinde samimiyetten bahseden bir şeyler vardı ama Loth artık sürgüne gönderilen o güven dolu çocuk değildi. Çok fazla şey görmüştü.

"Crest'e karşı konuşacak mısın?" dedi sonunda, "ve fiziksel kanıtlarını teslim edecek misin?"

"Vereceğim."

"Peki Honeybrook Kontu ve Kontesi'ne bir miktar para gönderecek misin?" Loth sordu. "Tek varisleri Kitston Glade'in kaybı için. Sevgili oğulları." Boğazı düğümlendi. "Ve gelmiş geçmiş en iyi dostları."

"Edeceğim. Elbette." Combe başını eğdi. "Adalet Şövalyesi elinize rehberlik etsin lordum. Onun soyundan daha nazik olmanız için dua ediyorum."

Doğu

Sundance Denizi o kadar berraktı ki gün batımı onu saf yakuta çeviriyordu. Niclays Roos *Pursuit*'in pruvasında durmuş dalgaların yuvarlanıp kabarmasını izliyordu.

Hareket halinde olmak güzeldi. *Pursuit* haftalarca, deniz yasağına meydan okuyan tüccarların ve korsanların gelişen bir gölge pazar kurduğu harabe şehir Kawontay'a yanaşmıştı. Mürettebat gemiye dönüş yolculuğu için yeterli erzak ve tatlı su ile bir şehri dümdüz etmeye yetecek kadar barut ve diğer mühimmatı yüklemişti.

Sonunda Nayimathun'u satmamışlardı. Altın İmparatoriçe onu Yüksek Deniz Muhafızları'na karşı bir koz olarak tutmaya karar vermişti.

Niclays elini bir şişe kanın ve yaratıktan oyduğu pulun saklı olduğu tuniğine götürdü. Her gece incelemek için pulu çıkarırdı ama parmakları yüzeyinde gezinirken hatırlayabildiği tek şey, zırhını etinden ayırırken ejderhanın ona nasıl baktığı olmuştu.

Bir hışırtı bakışlarını yukarı çekti. *Pursuit*, Sundance Denizi'nden geçişine yardımcı olması için satın alınmış bir veba gemisinin kıpkırmızı yelkenlerini açıyordu. Yine de Doğu'daki en tanınmış gemi olarak kaldı ve çok geçmeden Seiiki'nin intikamcı gözlerini üzerine çekti. Yüksek Deniz Muhafızları ve ejder korucuları onları karşılamaya geldiğinde, Altın İmparatoriçe bir kürekçi göndermişti

bir uyarıda bulundu. Gemisinin bir santimine bile zarar gelirse ya da onları takip ederken yakalarsa, büyük Nayimathun'un karnını bir balık gibi deşecekti. Ejderhanın hâlâ elinde olduğunun kanıtı olarak dişlerinden birini göndermişti.

Bütün ejderhalar ve gemiler geri çekilmişti. Başka türlü yapmaları pek mümkün değildi. Yine de uzaktan takip ediyor olmaları muhtemeldi.

"İşte buradasın."

Niclays döndü. Laya Yidagé gelip onun yanında durdu.

"Dalgın görünüyorsun," dedi.

"Simyacılardan dalgın görünmesi gerekir, sevgili hanımefendi."

En azından hareket ediyorlardı. Altından geçtikleri her yıldızla birlikte sona biraz daha yaklaşıyorlardı.

"Ejderhayı ziyaret ettim." Laya şalını daha da yaklaştırdı. "Sanırım ölüyor."

"Beslenmedi mi?"

"Pulları kuruyor. Mürettebat üzerine kovalarla deniz suyu döküyor ama suya daldırılması gerekiyor."

Rüzgâr gemiyi yalayıp geçti. Niclays rüzgârın şiddetini fark etmedi bile. Pelerini o kadar ağırdı ki, postunun içinde bir ayı kadar rahattı. Altın İmparatoriçe ona bu giysileri, On İki Göl İmparatorluğu'nda saray simyacılardan verilen bir unvan olan Reçete Ustası adını verdikten sonra hediye etmişti.

"Niclays," dedi Laya nefesinin altından, "bence seninle bir plan yapmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü eğer bu yolun sonunda dut ağacı yoksa, Altın İmparatoriçe kelleni alır."

Niclays yutkundu. "Peki ya varsa?"

"O zaman belki de ölmezsin. Ama artık bu filodan bıktım. Yaşlı bir tuz gibi yaşadım ama ölmeye hiç niyetim yok." Ona baktı. "Eve gitmek istiyorum. Sen istiyor musun?"

Bu sözcük Niclays'i duraksattı.

Ev uzun zamandır hiçbir yerde değildi. Rozentun'dan sonra onun adı Roos'tu.

-Vatten Sound'a bakan, kimsenin onu hatırlamayacağı sakın bir kasaba. Annesinden başka kimse kalmamıştı ve annesi de onu hor görüyordu.

Truyde'ın yaşasa da ölse de umurunda olacağını düşündü. Onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Hâlâ Doğu'yla bir ittifak için ajitasyon mu yapıyordu, yoksa sessizce sevgilisinin yasını mı tutuyordu?

Uzun zamandır evi, kraliyetin gözüne girdiği, aşık olduğu Mentiş sarayıydı ama Edvart ölmüş, hanesi dağılmış, anısı heykeller ve portrelerle sınırlı kalmıştı. Niclays'in artık orada yeri yoktu. Inys'te geçirdiği zaman ise felaketten başka bir şey değildi.

Sonunda, evi her zaman Jannart olmuştu.

"Jan bunun için öldü." Dudaklarını ıslattı. "Ağaç için. Sırrını öğrenmeden buradan gidemem."

"Sen Tariflerin Efendisi'sin. Şüphesiz hayat ağacını incelemeniz için size zaman verilecektir," diye mırıldandı Laya. "Eğer iksiri bulursak, Altın İmparatoriçe'nin bizi kuzeye, Bin Çiçek Şehri'ne götüreceğinden şüpheleniyorum. Deniz yasağının sona ermesi karşılığında iksiri Lakseng Hanesi'ne satmaya çalışacaktır. Şehre kaçabilir ve oradan Kawontay'a yürüyerek gidebiliriz. Yanına iksirden birkaç örnek alabilirsin."

"Yürüyerek." Niclays sessiz bir kahkaha attı. "O yolculuktan sağ çıkmamız pek olası değilse, oradan sonra ne yaparız?"

"Kawontay'da Carmentum Denizi'nde faaliyet gösteren Ersyri kaçakçıları var. Bizi Uçurum'dan geçirmeleri için onları ikna edebiliriz. Ailem onlara ödeme yapar."

Onun geçiş ücretini ödeyecek kimse yoktu.

Laya onun yüzünü görünce, "Senin geçişini de öderler," dedi. "Bundan emin olacağım."

"Çok nazıksınız." Tereddüt etti. "Yolun sonunda dut ağacı yoksa ne yapacağız?"

Laya ona bir bakış attı.

"Eğer hiçbir şey bulamazlarsa," dedi sessizce, "o zaman denize açıl Niclays. Onun öfkesinden daha nazık olacaktır."

Niclays yutkundu.

"Evet," diye kabul etti. "Sanırım öyle olur."

"Bir şeyler bulacağız," dedi Niclays, daha yumuşak bir sesle. "Jannart efsaneye inanırdı. Seni izlediğine inanıyorum, Niclays. Ve seni eve götüreceğine inanıyorum."

Eve.

İksiri istediği herhangi bir hükümdara verebilirdi ve onlar da onu Sabran'dan koruyabilirdi. Brygstad gitmeyi en çok istediği yerd. Eski Mahalle'de bir çatı katı kiralayabilir ve simya öğretmek geçimini sağlayabilirdi.

acemiler. Kütüphanelerinde ve üniversite salonlarındaki derslerde biraz zevk bulabilirdi. Orası olmazsa, Hróth.

Ve Truyde'yi bulacaktı. Onun büyükbabası olacak ve Jannart'ı gururlandıracaktı.

Pursuit daha derin sulara daldığında Niclays Laya'nın yanında kaldı ve yıldızların ortaya çıkışını izlediler. Onları ne bekliyor olursa olsun, kesin olan bir şey vardı. Kendisi ya da hayaleti toprağa verilecekti.

55

Batı

Inys'in doğu kıyılarına hizmet veren bir yolcu gemisi olan *Ascalon'un çiçeği*, öğlen saatlerinde kadim ticaret şehri Caliburn-on-Sea'ye yanaştı. Ead ve Margret donmuş Lissom Nehri'ni takip ederek Leas boyunca yol almaya başladılar. Kuzeyde gece boyunca kar yağmış ve tarlaların üzerine bıçakla düzeltilmiş kaymak gibi serpilmişti. Atlarına bindiklerinde avam şapkalarını çıkararak Margret'i selamladılar, Margret de onlara gülümseyerek el salladı. Yaşça büyük olsaydı, iyi bir Goldenbitch Kontesi olurdu.

ocuk.

Nehirden uzaklaşıp diz boyu karın içinden geçtiler. Toprağın i ř l e n e m e y e c e k kadar soğuk olduğu kış mevsiminde tarlalarda işçi yoktu ama Ead yine de kapüşonunu çıkarmadı.

Beck ailesi Serinhall adında büyük bir harikulade evde oturuyordu. Burası Galian Berethnet'in doğduğu Goldenbitch'ten yaklaşık bir mil uzaktaydı. Köyün kendisi harabe halindeydi ama Virtudom'da bir hac yeri olarak kalmaya devam ediyordu. Leas'ı Gller'den ayıran haithwood'un gölgesinde yer alıyordu.

Margret, yüzlerini rüzgârın yaktığı saatlerce at sürdükten sonra bir tepenin zirvesinde atını yavaşlattı. Ead park alanının beyaz uzantısına baktı. Serinhall önlerinde yükseliyordu, kasvetli ve görkemli, büyük cumbalı pencereleri ve yüksek kubbeli atılarıyla övünüyordu.

"İşte geldik," diye duyurdu Margret. "Doğruca Goldenbitch'e mi gitmek istiyorsun?"

"Henüz değil," dedi Ead. "Eğer Galian Ascalon'u bu eyalette sakladıysa, sanırım bekçilerine söyledirdi. Bu onun en değerli varlığıydı. Berethnet Hanedanı'nın sembolü."

"Ve sizce ailem bunu yüzyıllar boyunca kraliçelerinden sakladı mı?"

"Muhtemelen."

Margret kaşlarını çatarak, "Aziz bir kez Serinhall'a geldi, Prenses Sabran'ın doğduğu yıl. Eğer kılıcı bıraktığına dair bir kanıt olsaydı, babam bunu bilirdi. Bu mülk hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi hayatının işi haline getirdi."

Lord Clarent Beck bir süredir rahatsızdı. Bir zamanlar dinç bir biniciyken atından düşmüş ve kafasına aldığı yara onu Inysh'lerin *zihin sisi* dediği bir hastalığa *sürüklemişti*.

"Gel o zaman. Kaybedecek vaktimiz yok," dedi Margret. Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Yarışmak ister misiniz, Leydi Nurtha?"

Ead cevap olarak dizginleri şaklattı. Küheylanı dörtnala tepeden aşağı inip parkın karşısına geçerek bir kızıl geyik sürüsünü dağıtırken, Margret arkasından açıkça nezaketsiz bir şeyler bağırdı. Rüzgâr kapüşonunu uçururken Ead güldü.

Margret'ten önce kapıya varmıştı. Beck ailesinin rozetini taşıyan hizmetkârlar karı kürüyordu.

"Leydi Margret!" Sivri sakallı, kamış gibi bir adam ona doğru eğildi. "Evinize hoş geldiniz leydim."

"Size de iyi günler, Efendi Brooke." Margret atından indi. "Bu Eadaz uq-Nāra, Vikontes Nurtha. Bizi Kontes'e götürür müsünüz?"

"Elbette, elbette." Ead'i gören adam tekrar eğildi. "Leydi Nurtha. Serinhall'a hoş geldiniz."

Ead başını sallamak için kendini zorladı ama bu unvan ona asla kolay kolay oturmayacaktı.

Atının dizginlerini başka bir hizmetkâra teslim etti. Margret onunla birlikte evin açık kapılarına doğru yürüdü.

Giriş holünde duvar boyunda bir portre vardı. Birkaç yüzyıl önce Inys'te moda olan dar pantolon ve hortum giyen, kara derili ve ciddi gözlü bir adam.

"Lord Rothurt Beck," dedi Margret onlar geçerken. "Inys'in trajedilerinden birinde yer alan bir figür. Üçüncü Carnelian, Lord Rothurt'a aşık oldu ama o çoktan evlenmişti. Ve bu da" -Margret başka bir portreyi işaret etti- "bu

Margret Ironside, adaşım. Gorse Hill İsyanı sırasında kuvvetlerimize liderlik etti."

Ead kaşlarını kaldırdı. "Lord Morwe gerçekten de asil bir soyla evleniyor."

"Evet. Yazık adama," dedi Margret bıkkınlıkla. "Annem bunu unutmasına asla izin vermeyecek."

Brooke Usta onları ahşap panelli koridorlar ve büyük meşe kapılardan oluşan gerçek bir labirentin içinden geçirdi. Tüm bu alan iki kişi ve hizmetkârları içindi.

Onlar içeri girdiğinde Leydi Annes Beck büyük odada kitap okuyordu. Zaten uzun boylu bir kadındı, boyuna birkaç santim daha ekleyen bir atkı takmıştı. Kahverengi teni çizgisizdi ama saçlarının sarmalları arasında gri iplikçikler dalgalanıyordu.

"Ne oldu, Efendi Brooke?" Başını kaldırdı ve gözlüklerini çıkardı. "Aziz! Margret!"

Margret reverans yaptı. "Henüz bir aziz değilim anne, ama bana zaman ver." "Ah, çocuğum."

Leydi Annes kollarını açarak kızının yanına koştu. Çocuklarının aksine, güneyle aksanı vardı. Margret'i kucaklayarak, "Lord Morwe ile nişanlandığını daha bu sabah duydum," dedi. "İznimizi almadan kabul ettiğin için seni sarsmam gerekirdi ama Kraliçe Sabran kendi iznini verdiği göre-" Gülümsedi. "Oh, sende nadir bulunan bir ihtişam buldu, sevgilim."

"Teşekkür ederim, anne-"

"Elbiseniz için en iyi sateni sipariş ettim bile. Güzel ve zengin bir mavi sana çok yakışacak. Greensward'daki favori tüccarım kumaşı Kantmarkt'tan getiriyor. Elbette beyaz inciler ve safirlerle süslü bir atkı takacaksın ve benim yaptığım gibi Caliburn-on-Sea Tapınağı'nda evlenmelisin. Daha güzel bir yer yok."

"Anne, görünüşe göre düğünümü çok iyi kontrol altına almışsın." Margret onu yanağından öptü. "Anne, Bayan Duryan'ı hatırlarsın. O artık Dame Eadaz uq-Nāra, Viscountess Nurtha. Ve benim en sevgili dostum. Ead, sana annemi takdim edeyim, Goldenbircb Kontesi."

Ead reverans yaptı. Kontes çocuklarını görmeye geldiğinde Leydi Annes'le sarayda bir ya da iki kez karşılaşmıştı ama ikisinin de üzerinde bir etki bırakacak kadar uzun süre görüşmemişlerdi.

"Bayan Eadaz," dedi Leydi Annes biraz sert bir sesle. "Dört gün önce müjdeciler sapkınlık suçundan arandığınızı söylediler."

"O müjdecilerin parasını hainler ödedi leydim," dedi Ead. "Majesteleri onların sözlerine itibar etmiyor."

"Hm." Leydi Annes ona baktı. "Clarent her zaman senin oğlumla evleneceğini düşünürdü, biliyorsun. Umarım aranızda uygunsuz bir davranış olmamıştır, belki de artık müstakbel Goldenbirech Kontu için uygun bir eşsinizdir." Ead cevap vermeyi düşünmeden kontes ellerini çırpı. "Brooke! Akşam yemeğini hazırla."

"Peki leydim," diye uzaktan cevap geldi.

"Anne," diye itiraz etti Margret, "akşam yemeğine kalamayız. Seninle konuşmamız gerek-"

"Saçmalama Margret. Lord Morwe'a bir varis vermek istiyorsan biraz takviyeye ihtiyacın olacak."

Margret utancından ölecekmiş gibi bakıyordu. Leydi Annes telaşla uzaklaştı.

Büyük odada yalnız kaldılar. Ead geyik parkına bakan cumbalı pencereye doğru yürüdü.

"Burası güzel bir ev," dedi.

"Evet. Çok özlüyorum." Margret parmaklarını bakirelerin üzerinde gezdirdi. "Annem için üzülüyorum. Çok açık sözlü ama iyi niyetli."

"Anneler çoğunlukla öyledir."

"Evet." Margret gülümsedi. "Gel. Üstümüzü değiştirmeliyiz."

Ead'i daha fazla koridordan geçirdi ve bir kat merdiven çıkarak doğu kanadındaki bir misafir odasına götürdü. Ead binicilik kıyafetlerini çıkardı. Leğende yüzünü yıkarken pencereden bir şey gözüne çarptı. Pencereye ulaştığında orada hiçbir şey yoktu.

Ürkekleşmeye başlamıştı. Kız kardeşleri er ya da geç onu susturmak ya da Lasia'ya dönmeye zorlamak için geleceklerdi.

Kendini silkeleyerek bıçaklarının ulaşabileceği bir yerde olup olmadığını kontrol etti ve akşam yemeği için hazırlandı. Margret onu dışarıda karşıladı ve Leydi Annes'in çoktan oturmuş olduğu salona geçtiler. Hizmetkârları, zengin bir av eti yahnisi ve kalın kabuklu ekmek getirmeden önce fincanlarını bu eyalete özgü perry ile doldurdular.

"Şimdi ikiniz de bana sarayın nasıl olduğunu anlatın," dedi Leydi Annes. "Kraliçe Sabran'ın çocuğunu kaybettiğini duyduğumda çok üzüldüm."

Eli kendi göbeğine doğru kaydı. Ead, Margret'i doğurmadan önce bir kız çocuğu düşürdüğünü biliyordu.

"Majesteleri artık iyi anne," dedi Margret. "Şimdi onu gasp etmek isteyenler gözaltına alındı."

"Onu gasp etmek," diye tekrarladı kontes. "Kimdi o?" "Crest."

Leydi Annes bakakaldı. "Igrain." Elindeki yemek bıçağını yavaşça yere bıraktı. "Azizim, buna inanamıyorum."

"Anne," dedi Margret nazikçe, "Kraliçe Rosarian'ın ölümünün arkasında da o vardı. Sigoso Vetalda ile komplo kurdu."

Bunun üzerine Leydi Annes derin bir nefes aldı. Yüzünden bir dizi duygu geçti.

"Sigoso'nun ona karşı kin besleyeceğini biliyordum. Peşini bırakmıyordu." Sesi acıyla karıştı. "Rosarian ve Igrain'in söylenmemesi gereken nedenlerden dolayı iyi geçinemediklerini de biliyordum. Ama Igrain'in kraliçesini *öldürtmesi*, hem de böyle bir şekilde-

Ead, eski bir yatak odası hanımı olan Annes Beck'in Rosarian ile Harlowe arasındaki ilişkiden haberdar olup olmadığını merak etti. Belki de prensesin bir piç olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim anne." Margret onun elini tuttu. "Crest bir daha asla kimseyi incitmeyecek."

Leydi Annes başını sallamayı başardı. "En azından artık kapıyı kapatabiliriz." Gözlerini sildi. "Tek üzüntüm Arbella'nın bunu duyacak kadar yaşamamış olması. Hep kendini suçladı."

Kısa bir süre sessizlik içinde yemek yediler. "Lord Goldenbirech nasıl leydim?" diye sordu Ead.

"Korkarım Clarent da aynı durumda. Bazen şimdiki zamanda, bazen geçmişte, bazen de hiçbir yerde değil."

"Hâlâ beni soruyor mu anne?" dedi Margret.

"Evet. Her gün," dedi Lady Annes, sesi yorgun geliyordu. "Yukarı çıkıp onu görürsün, değil mi?"

Margret masanın karşısındaki Ead'e baktı.

"Evet anne," dedi. "Elbette gideceğim."

Leydi Annes bir ev sahibi olarak kendisiyle gurur duyardı. Bu, Ead ve Margret'in iki saat kadar sonra kendilerini hâlâ yemek masasında buldukları anlamına geliyordu.

Şömine, giysilerini kurutuyordu. Mutfaklardan kemik ısıtıcı yiyecekler akmaya devam etti. Konuşmalar yaklaşan düğüne döndü,

Leydi Annes kısa süre sonra kızına düğün gecesi hakkında öğütler vermeye başladı ("Hayal kırıklığına uğramayı *beklemelisin*, sevgilim, çünkü eylem genellikle vaatlerin çok gerisinde kalır"). Margret bu süre boyunca, Ead'ın onu sarayda pek çok kez gördüğünde takındığı acı dolu gülümsemeyi takındı.

"Anne," dedi Margret, nihayet söz alabildiğinde, "Ead'e aile efsanesini anlatıyordum. Aziz'in Serinhall'u ziyaret ettiğini."

Leydi Annes ağzındaki lokmayı yuttu. "Tarihçisiniz, değil mi Eadaz Hanım?"

"İlgi alanım var leydim."

"Şey," dedi kontes, "kayıtlara göre, Serinhall, Kraliçe Cleolind'in doğum sırasında ölmesinden kısa bir süre sonra Aziz'i üç gün boyunca ağırlamış. Ailemiz Kral Galian'ın uzun süredir dostu ve müttefikiydi. Bazıları bir süre sadece onlara güvendiğini, hatta Kutsal Maiyeti'nden bile üstün tuttuğunu söyler."

Lorlu tart, pişmiş elma ve tatlı süt sorunsuz bir şekilde servis edilirken, Ead Margret ile bakıştı.

Yemek nihayet bittiğinde, Leydi Annes onları huzurundan serbest bıraktı. Margret, elinde bir mumla Ead'i merdivenlerden yukarı çıkardı.

"Azizim," dedi. "Üzgünüm, Ead. Her şeyi planlayabilmek için yıllardır içimizden birinin evlenmesini bekliyordu ve Loth bu konuda onu hayal kırıklığına uğrattı."

"Önemli değil. Seni çok önemsiyor."

Kuzey kanadının özenle oyulmuş kapılarına vardıklarında Margret durdu. "Ya-" Orta parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Ya babam beni hatırlamazsa?"

Ead bir elini onun sırtına koydu. "Seni sordu."

Bunun üzerine Margret derin bir nefes aldı. Ead'e mumu uzattı ve kapıları açtı.

Dışarıdaki oda boğucuydu. Lord Clarent Beck kanatlı koltuğunda uyukluyordu, omuzlarında bir örtü vardı. Sadece saçlarının beyazlığı ve bir iki çizgisi onu Loth'tan ayırıyordu, oğluna o kadar benziyordu. Ead onu son gördüğünden beri bacakları solmuştu.

"Kim o?" Adam kıpırdandı. "Annes mi?"

Margret yanına gitti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Baba," dedi. "Baba, ben Margret."

Gözlerini araladı.

"Meg." Adamın eli kızın koluna geldi. "Margret. Bu gerçekten sen misin?"

"Evet." Kalın bir kahkaha attı. "Evet baba, buradayım. Seni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için özür dilerim." Onun elini öptü. "Beni affet."

Tek parmağıyla çenesini kaldırdı.

"Margret," dedi, "sen benim çocuğumsun. Hayatının ilk gününde tüm günahlarını affettim."

Margret kollarını ona doladı ve yüzünü boynunun kıvrımına bastırdı. Lord Clarent sakın bir elle Margret'in saçlarını okşadı, yüzündeki ifade son derece huzur vericiydi. Ead öz babasının kim olduğunu hiç bilmiyordu ama birden keşke bilseydim diye düşündü.

Margret geri çekilerek, "Baba," dedi, "Ead'i hatırlıyor musun?"

Koyu renk, ağırlaşmış gözler Ead'i içine çekti. Tıpkı hatırladığı kadar kibardılar.

"Ead," dedi biraz kısık sesle. "Benim kelimem. Ead Duryan." Elini uzattı ve Ead onun mühür yüzüğünü öptü. "Seni görmek ne güzel, çocuğum. Oğlumla evlendin mi?"

Loth'un sürgüne gönderildiğini bilip bilmediğini merak etti. "Hayır lordum," dedi nazikçe. "Loth ve ben birbirimizi o şekilde sevmiyoruz."

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Lord Clarent kıkırdadı. "Onun evlendiğini görmeyi umuyordum ama korkarım asla göremeyeceğim."

Bunun üzerine alnı kırıştı ve yüzü gevşedi. Margret onu çerçeveleyerek dikkatini ona sabitledi.

"Baba," dedi, "annem beni aradığını söyledi."

Lord Clarent gözlerini kırıştırdı. "Seni çağırmak-" Yavaşça başını salladı. "Evet. Sana söylemem gereken önemli bir şey var Margret."

"Şu anda buradayım."

"O zaman sırrı almalısın. Loth öldü," dedi titreyerek, "yani artık varis sensin. Sadece Goldenburch'un varisi bilebilir." Alnındaki kırışıklıklar derinleşti. "Loth öldü."

Loth'un geri döndüğünü sürekli unutuyor olmalıydı. Margret ona bakmadan önce Ead'e baktı, başparmakları elmacık kemiklerinde geziniyordu.

Loth'un öldüğüne inanması için ona ihtiyaçları vardı. Kılıcın nerede saklı olduğunu öğrenmelerinin tek yolu buydu.

"Öldüğü sanılıyor baba," dedi Margret sessizce. "Ben varisiyim."

Yüzü ellerinin arasında buruştu. Ead, Margret'e böylesine acı verici bir yalan söylemenin onu ne kadar incittiğini biliyordu ama Loth'u Ascalon'dan çağırmak belki de sahip olamayacakları günler alacaktı.

"Eğer Loth öldüyse, o zaman onu sen almalısın Margret," dedi Clarent, gözleri ıslak. "*Hildistéreron*."

Bu sözcük Ead'ın karnına saplandı. "*Hildistéreron*," diye mırıldandı Margret. "Ascalon."

"Goldenbirc Kontu olduğumda, hanımefendi büyükannen bana söyledi." Clarent onun elini tutmaya devam etti. "Bu benim ve senin çocuklarına aktarılmalı. Olur da geri dönerse diye."

"O," diye araya girdi Ead. "Lord Clarent, kim?" "O. Ormanın Hanımı."

Kalyba.

Ascalon'u yüzyıllarca aradım ama Galian onu iyi saklamıştı.

Clarent şimdi tedirgin görünüyordu. İkisine de korkuyla baktı.

"Sizi tanımıyorum," diye fısıldadı. "Siz kimsiniz?"

"Baba," dedi Margret hemen, "ben Margret." Şaşkınlık gözlerine yansıdığına sesi titredi: "Baba, sana yalvarıyorum, benimle kal. Eğer bana şimdi söylemezsen, zihnindeki sisin içinde kaybolup gidecek." Onun ellerini sıktı. "Lütfen. Bana Ascalon'un nerede saklandığını söyle."

Sanki hafızasının vücut bulmuş haliymiş gibi ona sarıldı. Margret, adam ona doğru eğildiğinde ve çatlak dudakları kulağına değdiğinde hareketsiz kaldı. Ead, onlar hareket ederken kalbinin çarpışını izledi.

O anda kapı açıldı ve Leydi Annes odaya girdi. "Uyku suyunun zamanı geldi Clarent," dedi. "Margret, dinlenmeli Şimdi."

Clarent başını ellerinin arasına aldı. "Oğlum." Omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. "Oğlum öldü."

Leydi Annes bir adım öne çıktı, kaşları çatılmıştı. "Hayır, Clarent, bu iyi bir haber. Loth geri döndü-"

"Oğlum öldü."

Hıçkırıklar onu sarsıyordu. Margret elini ağzına bastırdı, gözleri dolmuştu. Ead onu dirseğinden tutup dışarı çıkardı ve Leydi Annes'i arkadaşıyla ilgilenmesi için bıraktı.

Margret kalın bir sesle, "Ona söylemek için ne büyük bir şey," dedi. "Yapmak zorundaydın."

Margret başını salladı. Gözlerindeki ıslaklığı silerek Ead'i doğruca kendi yatak odasına çekti ve orada bir tüy kalem ve parşömen bulup mesajı karaladı.

"Babamın ne dediğini unutmadan önce," diye mırıldandı.

*Beni şarkılardan tanıyorsun. Benim gerçeğim
söylenmez. Yıldız ışığının göremediği yerde
yatıyorum.
Ateşte dövüldüm ve kuyruklu yıldızdan
sıkıldım. Yaprakların üstünde ve ağaçların
altındayım,
Tapanlarım kürklü, sunuları gübreli. Ateşi
söndür, taşı kır ve beni özgür bırak.*

"Başka bir sefil *bilmece*." Belki de son birkaç haftanın gerginliğiymiş ama Ead hayal kırıklığından öylesine bitkin hissediyordu ki bu düşünce akıl sağlığının sınırlarını zorluyordu. "Anne bu eskilere ve bilmecelerine *lanet olsun*. Hiç vaktimiz yok-"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum." Margret çoktan parşömeni korsajına yerleştirmeye başlamıştı. "Ve Ascalon'un nerede olduğunu biliyorum. Beni takip edin."

Margret kâhyaya akşam gezintisine çıkacaklarını ve Leydi Annes'in onları beklememesi gerektiğini söyledi. Ayrıca her birinden birer kürek istedi. Kâhya bunları, ahırdaki en hızlı iki atı ve birer eyer fenerini getirdi.

Ağır pelerinlerini giyerek Serinhall'dan dörtlüye uzaklaştılar. Margret'in Ead'e söylediği tek şey Goldenbireh'e gittikleriydi. Oraya varmak için eski ceset yolundan gitmek gerekiyordu. Yol karla kaplıydı ama Margret yolu biliyordu.

Krallar zamanında cesetler Goldenbireh'ten ve bu yol üzerindeki diğer köylerden, gömülmek üzere artık yıkılmış olan Arondine şehrine götürülürdü. Bahar aylarında hacılar mum ışığında, yalınayak ve şarkı söyleyerek burada yürürlerdi. Yolun sonunda, bir zamanlar Berethnet Ocağı'nın bulunduğu yere adaklarını bırakırlardı.

Eğri büğrü meşelerin altından, otlaklardan geçerek Inys'in şafağından kalma bir çemberin yanından geçtiler.

"Margret," diye seslendi Ead, "bu bilmece ne anlama geliyor?" Margret atını yavaşlatarak dörtlüye koşturdu.

"Babam kelimeleri fısıldar fısıldamaz aklıma geldi. Sadece altı yaşındaydım ama hatırlıyorum."

Ead başını karlı bir dalın altına eğdi. "Lütfen beni aydınlatın." "Loth ve ben ayrı büyüdük, bildiğiniz gibi o sarayda annemle yaşıyordu. Küçük yaştan beri burada babamla yaşıyordum ama Loth eve gelirdi.

İlkbaharda hac için. Geri dönmek zorunda kaldığında bundan nefret ederdim. Bir yıl, beni terk ettiği için ona o kadar kızmıştım ki bir daha onunla konuşmamaya yemin etmiştim. Beni yatıştırmak için, kaldığı son günün tamamını birlikte geçireceğimize söz verdi ve ben de ona istediğim *her şeyi* yapacağımıza dair söz verdirdim. Sonra," dedi, "Haithwood'a bir ziyarette bulunacağımızı ilan ettim."

"Kuzeyin bir çocuğu için gerçekten cesurca."

Margret homurdandı. "Daha çok aptalca. Yine de Loth yemin etmişti ve on iki yaşında bile yeminini bozmayacak kadar cesurdu. Şafakta yataklarımızdan kalktık ve Goldenbireh'e giden bu yolu takip ettik. Sonra, hayatımızda ilk kez, Ormanın Hanımı'nın evi olan Haithwood'a ulaşana kadar yürümeye devam ettik.

"Ağaçların en ucunda durduk. Küçük bir kız için yüzüstü devler gibiydiler ama ben her şeyi heyecan verici buluyordum. Loth'un elinden tuttum ve haithwood'un gölgesinde titreyerek durduk, acaba cadı bizi çalmaya, derimizi yüzmeye ve içine adım attığımız anda kemiklerimizi çiğnemeye gelir mi diye merak ediyorduk. Sonunda sabrım tükendi ve Loth'u oldukça sert bir şekilde ittim."

Ead gülümsemesini bastırdı.

"Öyle bir çılgılık attı ki," diye hatırlıyor Margret. "Yine de, kanlı bir sona sürüklenmeyi başaramayınca, ikimiz de tavus kuşu kadar cesur olduk ve çok geçmeden çilek toplayıp oyalanmaya başladık. Sonunda, alacakaranlık çöktüğünde eve gitmeye karar verdik. İşte o zaman Loth küçük bir kovuk gördü. Bunun bir coney deliğinden başka bir şey olmadığını söyledi. Ben bunun bir wyrm deliği olması gerektiğini ve içinde saklanan wyverling her neyse onu öldürebileceğimi düşündüm.

"Loth buna içten bir kahkaha attı ve beni sürünerek içeri soktu. Çok küçüktü," dedi Margret. "Ellerimle kazmak zorunda kaldım. Kafa üstü, bir mumla sürünerek içine girdim... ve ilk başta sadece topraktı. Ama arkamı dönmeye çalışırken ayağım kaydı ve yuvarlandım ve kendimi ayakta durabilecek kadar büyük bir tünelde buldum.

"Her nasılsa mumum yanmaya devam etmişti, bu yüzden biraz daha ilerlemeye cesaret ettim. Tünelin coniler tarafından yapılmadığı açıktı. Ne kadar ilerlediğimi hatırlamıyorum. Sadece dehşetim her geçen an artıyordu. Sonunda, altıma kaçıracağımı düşündüğümde, geri koşup dışarı çıktım ve Loth'a orada hiçbir şey olmadığını söyledim." Kar kirpiklerine takıldı. "Ormanın Leydisi'nin evine rastladığımı ve eğer bunu kimseye söylersem gelip beni geri çalacağını düşündüm. Yıllarca o tünelle ilgili kâbuslar gördüm. Kanımın çekildiği ya da diri diri gömüldüğüm kâbuslar."

Margret'in korkmuş görüldüğü nadirdi. Şimdi bile, on sekiz yıl sonra, bu ona dokunuyordu.

"Sanırım sonunda unuttum," dedi, "ama babam benimle konuştuğunda hatırladım. *Ben yaprakların üstünde ve ağaçların altındayım, bana tapanlar kürklü, sundukları ise gübre.*"

"Coniler," diye mırıldandı Ead. "Kalyba bana haithwood'a nadiren gittiğini söylemişti ama Galian gitmiş olabilir. Ya da belki de ona tünelden bahseden senin atalarındı."

Margret başını salladı, çenesi gergindi. Yollarına devam ettiler.

Goldenbitch harabeleri görüldüğünde karanlık çökmüştü.

Erdemliliğin beşiği olan bu kutsal yerde sessizlik mutlaktı. Kar kül gibi savruluyordu. Atları yüzyıllardır el değmemiş harabelerin yanından geçerken, Ead neredeyse dünyanın sona erdiğine ve Margret'le birlikte yaşayan son insanlar olduklarına inanacaktı. Zamanda geri gitmişlerdi, Inys'in Inysca Adaları olarak bilindiği bir çağa.

Margret atını durdurdu ve attan indi.

"Burası Galian Berethnet'in doğduğu yer." Karın bir kısmını temizlemek için eğildi. "Genç bir terzinin bir oğul doğurduğu ve alınının alıç külüyle işaretlendiği yer."

Eldivenli elleri, toprağın derinliklerine yerleştirilmiş mermer bir levhayı ortaya çıkardı.

BURADA BEREETHNET OCAĞI DURUYORDU

INYS KRALI GALIAN' IN DOĞUM YERİ TÖM

ERDEMLERİN AZIZI

Ead, "Galian'ın dünyevi bir kalıntısı olmadığını duymuştum," diye hatırladı. "Bu alışılmadık bir şey mi?"

"Evet," diye itiraf etti Margret. "Hem de çok. Inyscan'lar bir kralın kalıntılarını korumuş olmalı. Ancak-"

"Tabii?"

"Hizmetkârlarının gizlemek istediği bir şekilde ölmediyse." Margret eyerine geri tırmandı. "Aziz'in nasıl öldüğünü kimse bilmiyor. Kitaplar sadece onun göklerde Kraliçe Cleolind'e katıldığını ve burada Ascalon'u inşa ettiği gibi orada da Halgalant'ı inşa ettiğini söylüyor."

Atlarını mahmuzlamadan önce levhanın üzerinde kılıç işareti yaptı.

Haithwood kuzeyde kendi kendine korkuyordu. Görüş alanına girdiğinde Ead bunun nedenini anladı. İsimsiz Olan Inyscan'lara ateşin ışığından korkmayı öğretmeden önce, bu orman onlara karanlıktan korkmayı öğretmişti. Ağaçlarının büyük kısmı, siyah bir perde duvarı oluşturacak kadar birbirine yaklaşmış, kadim dev ağaçlarıydı. Ona bakmak boğucuydu.

Oraya doğru tırıs la at sürdüler ve atlarını bağladılar. "Coney deliğini bulabilir misin?" Ead sesini alçak tuttu. Yalnız olduklarını biliyordu ama bu yer onu tedirgin ediyordu.

"Sanırım öyle." Margret feneri ve aletleri eyerinden indirdi. "Sadece bana yakın dur."

Ötedeki orman tüm ışığı tüketmişti. Ead eyer fenerlerinden birini aldı, sonra parmaklarını kenetledi ve birlikte fundalıklara doğru ilk adımlarını attılar.

Binici çizmelerinin altında kar çığırđıyordu. Gölge lik sık tı - dev ağaçları iğnelerden oluş an kürklerini as la dökmezdi - ama kar yağışı derin bir örtü bırakacak kadar yoğun du.

Yürürlerken Ead kendini derin bir ıssızlık duygusuyla dolmuş buldu. Soğuk ve her şeyi tüketen karanlık yüzünden olabilirdi ama Serinhall'daki şömine şimdi Burlah kadar uzak görünüyordu. Çenesini pelerininin kürk yakasına gömdü. Margret sanki dinliyormuş gibi arada bir sustu. Bir dal kırıldığında Ead bile gerildi. Gömleğinin altındaki mücevher gittikçe soğuyordu.

"Eskiden burada kurtlar vardı," dedi Margret, "ama soyları tükenene kadar avlandılar."

Ead, Margret'i meşgul etmek için, "Buraya neden haithwood deniyor?" diye sordu.

"Bizce *haith*, Inyscanların eski yöntemler için kullandıkları bir sözcüktü. Doğaya tapınma. Özellikle de alıçlara."

Bir asır boyunca hiç konuşmadan karda yürüdüler. Loth ve Margret cesur çocuklardı.

"İşte burası." Margret, budaklı bir meşenin dibindeki kar yığının a yaklaştı. "Bana yardım et, Ead."

Ead elinde küreklerden biriyle yanına çömeldi ve kazmaya başladılar. Bir an için Margret'in yanlış hatırladığı anlaşıldı ama aniden kürekleri karı yarararak bir oyuğa girdi.

Ead kenarlarındaki karı yerinden oynattı. Cozey deliği artık bir çocuk için bile çok küçüktü. Küreklerle ve elleriyle karı kazdılar.

onları kabul edecek kadar büyüktü. Margret endişeyle açıklığa bakıyordu. "Ben önden gideyim," diye teklif etti Ead. Delikteki gevşek toprağı tekmeledi ve feneri girişte bırakarak içeri kayd.

İçerisi, bırakın bir kadını, iyi beslenmiş bir coney için bile yeterince geniş değildi. Ead magefire'ını yaktı ve kendini karnının üzerinde ileri itti. Tıpkı Margret'in söz verdiği gibi, tünel karanlık bir kuyuya düşene kadar süründü. Geri dönemeyen Ead'in kuyuya balıklama atlamaktan başka çaresi yoktu.

Düşüş kısa ve yaralayıcıydı. Doğrulurken, büyü ateşi alevlendi ve kumtaşı duvarları ve içinde durulabilecek kadar yüksek, kemerli bir tavanı olan bir tünel ortaya çıktı.

Margret de ona katıldı. Bir elinde fenerini, diğerinde küçük bir bıçak tutuyordu.

Tünelin duvarlarına oyuklar açılmıştı ama geriye sadece mum kütükleri kalmıştı. Bu gizli oyukta bir serinlik vardı ama yüzeydeki buza yakın bir şey değildi. Margret hâlâ pelerininin içinde titriyordu.

Çok geçmeden alçak tavanlı bir odaya ulaştılar; burada iki demir fıçı, kara taştan kesilmiş başka bir levhayı çevreliyordu. Margret birini koklamak için eğildi.

"Her biri yağ. Bu kadar büyük bir fıçı bir mevsim boyunca yanar," dedi. "Birileri burayla ilgileniyormuş."

"Babanın ne zaman öldüğünü hatırlat bana," dedi Ead. "Üç yıl önce."

"Ondan önce hiç haithwood'a gider miydi?"

"Evet, sık sık. Haithwood bizim bölgemizde olduğu için, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bazen hizmetçileriyle birlikte ormanda yürürdü. Bazen tek başına bile giderdi. Bunun onu yaşayan en cesur adam yaptığını düşünürdüm."

Ead, büyü ateşinin ışığında levhanın üzerindeki yazıyı okudu.

BEN ATEŞİN VE YILDIZIN İŞİĞİYİM İÇTİĞİM

ŞEY BOĞACAK

"Meg," dedi, "Loth sana benim sihrimi açıkladı, değil mi?"

"Eğer doğru anladıysam, seninki bir ateş büyü," dedi Margret, "ve bir şekilde yıldız ışığı büyüsünü kendine çekiyor ama yıldız ışığı büyüsünün kendini çektiği kadar değil. Doğru mu anladım?"

"Aynen öyle. Galian kılıcın Sterren'e çekileceğini ve Kalyba'da ondan bir miktar olduğunu biliyor olmalıydı. Onun bu çağrışı duymasını istemedi.

Ascalon'u kim gömdüyse etrafını ateşle çevirmiş. Sanırım ilk birkaç yüzyıl boyunca, Leas'ın Bekçisi her kimse, girişi açık tutmak ve mangalları yakmakla görevlendirilmiş."

"Sence bunu babam mı yapıyordu?" Margret yavaşça başını salladı. "Ama öldüğünde-"

"-sır neredeyse kayboluyordu."

İkisi de levhaya baktı. Elleriyle kaldıramayacakları kadar ağırdı.

"Serinhall'a dönüp bir büyük çekiç getireceğim," dedi Margret.

"Bekle."

Ead boynundaki azalan mücevheri çıkardı. Elinde kırağı kadar s o ğ u k t u .

"Ascalon'u hissediyor," dedi, "ama çekimi onu taştan çıkarmaya yetmiyor." Düşündü. "Ascalon yıldız ışığındandır ama ateşle şekillendirilmiştir. İkisinin birleşimi."

Magefire'ını kaldırdı.

"Ve kendine en çok benzeyene tepki verir," dedi Margret, anlamaya çalışarak.

Alev dili mücevheri yaladı. Ead içgüdüsünün yanlış yerde olduğundan korktu, ta ki içinde bir ışık parlayana kadar - beyaz ışık, ayın su üzerindeki öpücüğü. Koparılmış bir tel gibi şarkı söylüyordu.

Taş levha gök gürültüsüne benzer bir sesle ortadan ikiye çatladı. Kara taş parçalara ayrılırken Ead kendini geriye attı ve yüzünü siper etti. Mücevher elinden uçtu ve kırık levha odanın her tarafına bir ışık çizgisi kustu. Bir şey kulaklarını çınlatacak kadar gürültülü bir şekilde duvara çarptı ve buharlar çıkarak mücevherin yanında durdu. İkisi de gümüş beyazı parlıyordu.

Işık söndüğünde Margret dizlerinin üzerine çöktü.

Önlerinde muhteşem bir kılıç duruyordu. Her santimi -kabzası, çapraz siperi, bıçağı- ayna parlaklığında, temiz, parlak bir gümüştü.

Ateşte dövdüm ve kuyruklu yıldızdan çıkarıldım.

Ascalon. Dünyevi bir metalden yapılmadım. Kalyba tarafından yaratıldı, Cleolind Onjenyu tarafından kullanıldı, İsimsiz Olan'ın kanı döküldü. Çift ağızlı uzun bir kılıç. Kabzasından ucuna kadar Loth'un boyu kadardı.

"Ascalon," dedi Margret kısık sesle, gözleri hürmetle parlıyordu. "Gerçek Kılıç."

Ead bir elini kabzanın etrafına kapattı. Kılıcın içinde güç titreşiyordu. Dokunduğunda titredi, gümüş onun altın kanına çekildi. Ayağa kalktığı anda

Onunla birlikte kaldırdı, şaşkınlıktan nutku tutulmuştu. Hava kadar hafifti, dokunulduğunda soğuktu. Uzun Saçlı Yıldız'dan bir parça.

Anne, beni buna layık kıl. Dudaklarını soğuk bıçağa bastırdı. Başladığın her şeyi bitireceğim.

Külâh deliğinden dışarı tırmandılar ve fundalıkta adımlarını geri çektiler. Artık gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Kınsız Ascalon onların ışığını içiyor gibiydi. Odadayken neredeyse çelik gibi görünüyordu ama şimdi göksel kökenleri konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Gece boyunca hiçbir gemi ayrılmadı. Serinhall'da dinlenmeleri ve şafakta Caliburn-on-Sea'ye gitmeleri gerekecekti. Başka bir yolculuk düşüncesi Ead'e ağırlık veriyordu. Elinde kılıç olsa bile, haithwood sarmaşıklarını kalbinin etrafına sarıyor ve sıcaklığını sıkıyordu.

"Selam, oraya kim gidiyor?"

Ead başını kaldırdı. Margret onun yanında durmuştu ve fenerini tutuyordu.

"Ben Leydi Margret Beck, Goldenbirsch Kontu ve Kontesi'nin kızıyım ve buralar Beck toprakları. Haithwood'da hiçbir kötülüğe göz yummayacağım." Margret'in sesi kararlıydı ama Ead onun sesindeki korkuyu duyacak kadar iyi tanıyordu. "Ortaya çık ve kendini göster."

Ead şimdi onu gördü. Ağaçların arasında bir figür duruyordu, yüz hatları fundalığın boğucu karanlığı tarafından gizlenmişti. Bir davul sesi sonra, sanki hiç orada olmamış gibi gölgenin içinde eriyip gitmişti.

"Bunu gördün mü?"

"Gördüm," dedi Ead.

Bir rüzgâr fısıltısı ağaçları tedirgin etti.

Atlarına döndüler, artık hızlı hareket ediyorlardı. Ead, Ascalon'u eyere bağladı.

Kurt ayı Goldenbirsch'ün üzerinde yükseliyordu. Ceset yoluna geri dönerlerken ışığı karın üzerinde parıltıyordu. Yolu işaretleyen tabut taşlarından birini henüz geçmişlerdi ki Ead, Margret'ten gelen keskin bir çığlık duydu. Dizginleri çekerek atını geri döndürdü.

"Meg!"

Nefesi boğazında düğümlendi. Diğer at hiçbir yerde görünmüyordu.

Ve Margret, boğazında bir bıçakla, Inysca Cadısı'nın kollarında duruyordu.

Bu tür bir büyü soğuk ve ele avuca sığmaz, zarif ve kaygandır. Kullananın illüzyonlar yaratmasına, suyu kontrol etmesine... hatta şeklini değiştirmesine... izin verir.

"Kalyba," dedi Ead.

Cadı yalınayaktı. Belinde toplanan, kar kadar beyaz, şeffaf bir elbise giymişti.

"Merhaba, Eadaz."

Baş bir yay kirişi gibi gergindi. "Beni Lasia'dan beri mi takip ediyorsun?"

"Takip ettim. Tarikattan kaçışını izledim ve Inysh lorduyla birlikte Córvguar'dan gemiyle ayrıldığını gördüm," dedi Kalyba ifadesiz bir sesle. "O zaman Kulübeme dönmek gibi bir planın olmadığını anlamıştım. Yemininize sadık kalmak gibi planınız yok."

Margret onun ellerinde titredi.

"Korkuyor musun tatlım?" Kalyba ona sordu. "Sütannen sana Ormanın Hanımı'yla ilgili hikâyeler anlattı mı?" Bıçağı Margret'in boğazının somunu boyunca kaydırıp ve Margret ürperdi. "Görünüşe göre kılıcımı benden gizleyen *senin* ailenmiş."

"Bırak onu," dedi Ead. Atı toynaklarını yere vurdu. "Onun bana karşı olan kinle bir ilgisi yok."

"Benim şikayetim." Acı soğuğa rağmen cadının tüyleri diken diken olmamıştı. "Arzuladığım şeyi bana getireceğine dair bana yemin etmiştin. Geçmiş çağlarda bu adada, böyle bir yemini bozduğun için canını alırlardı. Arzuladığım *başka* bir şeye sahip olman ne büyük şans."

Ascalon yeniden parlıyordu. Gömleğinin ve pelerininin altında saklı duran mücevher de öyle.

"Başından beri buradaydı. Haithwood'da." Kalyba Ascalon'u izledi. "Kılıcım, toprağa ve karanlığa gömüldü. Çağırdığımı duyamayacağım kadar derine gömülmemiş olsaydı bile, bir yılan gibi karnımın üzerinde sürünerek ona ulaşmam gerekirdi. Galian ölürken bile benimle alay ediyor."

Margret gözlerini kapadı. Dudakları sessiz bir dua gibi kıpırdadı.

"Sanırım bunu Nurtha'ya gitmeden hemen önce yaptı. Sonuna kadar." Kalyba bakışlarını kaldırdı. "Onu şimdi bana ver Eadaz ve yeminin yerine gelsin. Bana arzuladığım şeyi vermiş olacaksın."

"Kalyba," dedi Ead, "sana ettiğim yemini bozduğumu biliyorum. Bunun bedelini ödeyeceğim. Ama Ascalon'a ihtiyacım var. Onu Cleolind'in yapamadığı gibi İsimsiz Olan'ı öldürmek için kullanacağım. Bu onun içindeki ateşi söndürecek."

"Evet, söndürecek," dedi Kalyba, "ama onu sen kullanmayacaksın Eadaz."

Cadı Margret'i karın içine fırlattı. Margret bir anda kendi kollarını tırmalamaya başladı ve göğsüne su kaçmış gibi kustu.

"Ead-" diye soluk soluğa bağırdı. "Ead, dikenler-"

"Ona ne yapıyorsun?" Ead bir anda atından inmişti. "Onu rahat bırak."

"Sadece bir yanılsama," dedi Kalyba, Margret'in etrafında volta atarak. "Yine de, sanırım ölümlüler büyülerimin pençesinde acı çekmeye meyilliler. Bazen korkudan kalpleri pes ediyor." Bir elini uzattı. "Bu kılıcı bana vermek için son şansın Eadaz. Bozduğun yeminin bedelini Leydi Margret Beck'in ödemesine izin verme."

Ead direnmeye devam etti. Kılıcı vermeyecekti. Margret'in bu uğurda ölmesine izin vermeye de hiç niyeti yoktu.

Portakal ağacı meyvesini ona boşuna hediye etmemişti.

Avuçlarını dışa doğru çevirdi. Ellerinden çıkan büyülü ateş hem Margret'i hem de cadıyı yakarak illüzyonu yok etti.

Kalyba içini burkan bir çığlık attı ve vücudu buruştu. Kafa derisindeki her bir kumral saç teli pişti. Uzunlarındaki et eridi ve tekrar soğuyarak soluk çizgiler haline geldi. Siyah saçları beline kadar dalgalanarak aktı.

Dehşete düşen Ead ellerini kapatmaya zorladı. Alevler azaldığında Margret dört ayak üzerindeydi, bir eli boğazındaydı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Ve Sabran Berethnet onun yanında duruyordu.

Ead önce avuçlarına, sonra da Sabran olan Kalyba'ya baktı.

Margret kendini itti. "*Sabran?*" diye öksürdü.

Kalyba gözlerini açtı. Söğüt gibi yeşil.

"Nasıl?" Ead soluk soluğa kaldı. "Onun yüzüne nasıl sahip oldun?" Bıçaklarından birini çekti. "Cevap ver bana, cadı."

Bakışlarını ayıramıyordu. Kalyba burnunun eğimine ve dudaklarının kıvrımına kadar Sabran'a *benziyordu*. Kalçasında ya da karnında yara izi yoktu ve Sabran'ın sağ tarafında, kolunun altında bir iz yoktu ama aksi takdirde ikiz olabilirlerdi.

"Onların yüzleri taşlarıdır. Ve benimki de gerçek." Bu dudaklardan çıkan ses cadıya aitti. "Kulübemdeki o gün öğrenmek istediğini söylemiştin Eadaz. Erdemliliğin en büyük sırrı karşında duruyor."

"Sen," diye fısıldadı Ead.

Inys'in ilk Kraliçesi kimdi?

"Bu bir büyü değil." Kalbi çarpan Ead kılıcı kaldırdı. "Bu senin gerçek formun."

Margret ayağa fırladı ve Ead'in arkasında durmak için acele etti, kuşak bıçağı tekrar dışarı çıktı.

"İstedğin gerçek. Gerçeği aldın," dedi Kalyba, bıçaklarını görmezden gelerek. "Evet, Eadaz. Bu benim gerçek formum. İlk şeklim. Sterren'de ustalaşmadan önce giydiğim şekil." Ellerini göbeğinde kavuşturdu ve mümkünse Sabran'a daha da çok benzemesini sağladı. "Bunu açığa vurmaya hiç niyetim yoktu. Ancak madem gördünüz. Size hikâyemi anlatacağım."

Ead bakışlarını Kalyba'nın üzerinde sabit tuttu, bıçağı boğazına doğru yaklaştırdı. Kalyba sırtını döndü, böylece yüzü aya dönüktü.

"Galian benim çocuğumdu."

Ead'in duymayı beklediği şey bu değildi.

"Benim rahmimden doğan bir çocuk değil. Onu Goldenbirsch'ten henüz bir yavruyken çaldım. O zamanlar, masumların kanının daha derin bir büyüün kilidini açmama yardımcı olabileceğini düşünmüştüm, ama peygamber çiçeği gibi gözleriyle çok sevimli bir bebektir. İtiraf etmeliyim ki duygularıma yenik düştüm ve onu Nurtha'da, alıç ağacının kovuğunda kendi çocuğum gibi büyüttüm."

Margret o kadar yakın duruyordu ki, Ead onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Beş yaşına ve yirmi yaşına geldiğinde, Arondine'li Edrig'in hizmetinde bir şövalye olmak için yanımdan ayrıldı. Dokuz yıl sonra, İsimsiz Olan Dehşet Dağı'ndan çıktı.

"Galian'ı uzun yıllardır görmemiştim. Ama **v e b a y ı** ve İsimsiz Olan'ın Lasia'da dehşet saçtığını duyunca, yardımım için yalvararak beni tekrar aradı. Onun hayali, Inys'in savaşı krallarını ve prenslerini tek bir taç altında birleştirmek ve ülkeyi Şövalyeliğin Altı Erdemi'ne göre yönetmektir. Bunu yapmak için büyük bir eylemle onların saygısını kazanması gerekiyordu. İsimsiz Olan'ı öldürmek istiyordu ve bunu yapmak için benim büyüme ihtiyacı vardı. Bir aptal gibi ona verdim, çünkü o zamana kadar onu bir anne gibi sevmiyordum. Onu bir yoldaş gibi seviyordum. Karşılığında, sadece benim olacağına yemin etti.

"Aştan kör olmuş bir halde ona Ascalon'u, yıldız ışığında ve ateşte dövdüğüm kılıcı verdim. Lasia'ya, Yikala şehrine gitti." Bir of çekti. "Fark etmediğim şey Galian'ın başka ne istediğiydi. Inyscan hükümdarlarını birleştirmek ve iddiasını güçlendirmek için kraliyet kanından bir kraliçe istiyordu ve Cleolind Onjenyu'yu gördüğünde onu istedi. Sadece bekâr ve güzel değildi, aynı zamanda damarlarında Güney'in eski kanı akıyordu.

"Sonrasında neler olduğunu az çok biliyorsun. Cleolind şövalyemi küçümsedi ve yaralandığında onun kılıcını aldı. İsimsiz Olan'ı yaraladı ve hizmetçileriyle birlikte Lasian Havzası'nda kayboldu, orada kendini sonsuza dek portakal ağacıyla evliliğe bağladı.

"Galian'ın beni bulmasını bekliyordum ama hem sözünü hem de kalbimi kırdı. Aşk hastalığına yakalandım ve öfkelen dim." Arkasını döndü. "Galian eve dönüş yolculuğuna şansız ve gelinsiz başladı. Ben de onu takip ettim."

"Reddedilmeye içerleyecek bir tipe benzemiyorsun," dedi Ead.

"Kalp acımasız bir şeydir. Benimkini sıkı sıkı tutuyordu." Cadı etraflarında volta atıyordu. "Galian başarısızlığının altında ezilmiş, nefret ve öfke içinde kaybolmuştu. O zamanlar şeklimi nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. İyi bildiğim şey rüyalar ve hilelerdi." Gözleri kapandı. "Ağaçların arasından çıkıp atının önüne geldim. Gözleri kamaştı. Gülümsedi... ve bana Cleolind dedi."

Ead bakışlarını ondan ayıramadı. "Nasıl?"

"Sana Starcraft'ın gizemlerini anlatamam, Eadaz. Tek bilmen gereken, Sterren'in bana onun zihninde bir yer verdiği di. Bir büyü sayesinde onu, kendisini reddeden prensesin ben olduğuma inandırdım. Yarı rüyadaydı, hafızası bulanıktı, Cleolind'in neye benzediğini, onu sürgün ettiğini ya da benim var olduğumu hatırlayamıyordu. Arzusu onu uysal yapmıştı. Bir kraliçeye ihtiyacı vardı ve ben oradaydım. Cleolind'i gördüğü gün ona duyduğu şehvet gibi bana da şehvet duymasını sağladım." Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Beni Inysca Adalarına geri götürdü. Orada beni kraliçesi yaptı ve ben de onu yatağıma aldım."

"O senin oğlun gibiydi," dedi Ead. Karnına bir tiksinti yayıldı. "Onu sen büyüttün."

"Aşk karmaşık bir şeydir, Eadaz."

Margret bir elini ağzına bastırdı.

"Çok geçmeden hamile kaldım," diye fısıldadı Kalyba. Ellerini karnına götürdü. "Kızımı doğurmak gücümün büyük bir kısmını aldı. Çok fazla kan kaybettim. Sonunda doğum sıtmasıyla kıvranırken, ölmek üzereyken Galian'ı daha fazla tutamadım. Sonunda gözleri açık bir şekilde beni zindana attı." Sesi karardı. "Kılıç ondaydı. Ben güçsüzdüm. Bir arkadaşım kaçmama yardım etti ... ama Sabran'ımı bırakmak zorunda kaldım. Benim küçük prensesimi."

İlk Sabran, Inys'in ilk kraliçesi.

Gerçeğin tüm dağınık parçaları bir araya geliyor ve Tarikat'ın asla anlayamadığı şeyi açıklıyordu.

Aldatan'ın kendisi de aldatılmıştı.

"Galian benim resmedilmiş ya da oyulmuş tüm suretlerimi parçaladı ve zamanın geri kalanında başka suretlerin yapılmasını yasakladı. Sonra onu yetiştirdiğim Nurtha'ya gitti ve kendini benim alıc ağacıma astı.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa." Bunun üzerine cadı kendi kollarını kavradı. "Utancının kendisiyle birlikte mezara gitmesini sağladı."

Ead sustu, midesi bulandı.

"Onun yerine bir kraliçeler evinin yükselişini izledim. İsimleri tüm dünyada bilinen büyük kraliçeler. Hepsinde benden çok şey vardı ama ondan hiçbir şey yoktu. Her birinin bir kızı vardı, hep yeşil gözlü. Sanırım Sterren'in beklenmedik bir sonucu."

Neredeyse inanılmayacak kadar tuhaf bir hikâyeydi. Yine de Magefire o yüzü yakıp yok etmemişti.

Magefire asla yalan söylemezdi.

"Sabran'ın neden benim Kulemi hayal ettiğini merak ediyor musun?" Kalyba Ead'e sordu. "Benim dudaklarımdan çıkan gerçeğe inanmayacaksan, onunkine inan. İlk Kanım onun içinde yaşıyor."

"Ona eziyet ettin," dedi Ead, sesi boğuklaşarak. "Eğer tüm bunlar doğruysa - eğer tüm Berethnet kraliçeleri senin soyundan geliyorsa- neden ona kanlı rüyalar gördürdün?"

"Atasını doğururken nasıl acı çektiğimi bilsin diye ona çocuk yatağı rüyaları verdim. Ve ona İsimsiz Olan'ın ve benim rüyalarımı verdim ki kaderini bilsin."

"Peki onun kaderi ne?"

"Onun için yarattığım kader."

Cadı yüzünü onlara döndü ve yüzü parçalandı. Derisi pullara ayrıldı ve gözleri yılan gibi oldu. Yeşil, beyazlara karıştı ve yandı. Dişlerinin arasından çatallı bir dil fırladı.

Bulmacanın son parçası da yerine oturduğunda, dünyanın temelleri Ead'in altında titriyor gibiydi. Tekrar saraydaydı, Sabran'ı kucaklıyordu, elleri kan içindeydi.

"Beyaz Wyrn," diye fısıldadı. "O gece. O sendin. *Sen* altıncı Yüce Batılısın."

Kalyba bir kez daha gerçek, Sabran şeklindeki formuna döndü, dudaklarında b e l l i belirsiz bir gülümseme vardı.

"Neden?" Ead şaşkınlıkla sordu. "Berethnet Hanesi'ni kurmuşken neden onu yok edesin ki? Bütün bunlar senin için bir oyun muydu - Galian'dan ayrıntılı bir intikam mı?"

"Berethnet Evi'ni yok etmedim," dedi Kalyba. "Hayır. O gece -Sabran'ı ve doğmamış çocuğunu öldürdüğüm gece- onu kurtardım. Soyu sona erdirerek, Fýredel'in güvenini kazandım ve o da beni

İsimsiz Olan." Artık içinde ne eğlence ne de neşe vardı. "O yükselecek, Eadaz. Kimse onu durduramaz. Ascalon'u kalbine saplasan bile, Uzun Saçlı Yıldız geri dönse bile, o her zaman yeniden yükselecek. Evrendeki dengesizlik -onu yaratan dengesizlik- her zaman var olacaktır. Asla düzeltilemez."

Ead kılıcını daha sıkı kavradı. Mücevher kalbine karşı buz gibi soğuktu.

"İsimsiz Olan gelecek günlerde onun Et Kraliçesi olmama izin verecek," dedi Kalyba. "Ona Sabran'ı hediye edeceğim ve Inys tahtında onun yerini alacağım. Galian'ın benden aldığı tahtta. Aradaki farkı kimse bilmeyecek. İnsanlara benim Sabran *olduğumu* ve İsimsiz Olan'ın merhametiyle tacımı korumama izin verdiğini söyleyeceğim."

"Hayır," dedi Ead sessizce.

Kalyba bir kez daha elini uzattı. Margret kendi elini hâlâ eyere bağlı olan Ascalon'un üzerine koydu.

"Kılıcı bana ver," dedi Kalyba, "böylece yeminini yerine getirmiş olacaksın." Bakışları Margret'e kaydı. "Ya da belki onu geri *verirsin* çocuğum, ailenin onu saklayarak bana yaptığı yanlış telafi etmek için."

Margret, çocukluk korkusu olan Ormanın Hanımı'yla yüzleşti ve elini Ascalon'un üzerinde tuttu.

"Atalarım bunu senden saklayacak kadar cesurdular," dedi, "ve bunu ne olursa olsun sana vereceğim."

Ead, Kalyba ile bakışlarını kilitledi. Düzenbaz Galian'ı kandıran kadın. Beyaz Wym. Sabran'ın atası. Eğer kılıcı alırsa, zafer diye bir şey olmayacaktı.

"Pekâlâ," dedi Kalyba. "Bunu zor yoldan yapmamız gerekiyorsa, öyle olsun." Gözlerinin önünde değişmeye başladı.

Uzuvları gerildi ve kendi üzerine eğildi. Omurgası silah sesi gibi çatlaklarla uzadı ve derisi yeni kemiklerin arasında gergin bir şekilde kaymaya başladı. Birkaç dakika içinde, bir ev kadar büyüktü ve Beyaz Wym önlerinde, yüksek ve korkunç bir şekilde duruyordu. Ead, jilet gibi dişleri atın etrafına kenetlenip Ascalon'un ışığını boğmadan hemen önce Margret'i yakaladı.

Kösele kanatlar yere çarptı ve beraberinde sıcak bir rüzgâr getirdi. Kalyba kendini gecenin içine fırlatırken at kanı karın üzerine sıçradı.

Kanat sesleri uzaklarda kaybolurken, Ead dizlerinin üzerine çöktü, omuzları sarsılıyordu. Margret kanlar içinde onun yanında diz çöktü.

"Dikenler vardı," dedi titreyerek. "Boğazımda. Ağzımda."

"Gerçek bir şey değildi." Ead ona doğru eğildi. "Kılıcı kaybettik. "Kılıcı kaybettik.

kılıç, Meg."

Elleri yandı ama onları kapalı tuttu. Gelecek olan dövüş için tüm yanlarına ihtiyacı olacaktı.

"Bu doğru olamaz." Margret yutkundu. "Aziz hakkında söylediği her şey. Taktığı yüz bir aldatmacaydı."

"Onu magefire ile açığa çıkardım," diye mırıldandı Ead. "Magefire vahiydir. Sadece gerçeği söyler."

Ağaçların arasında bir yerde bir baykuş tüyler ürpertici bir çığlık attı. Margret bakışlarındaki dehşetle irkildiğinde, Ead onun eline uzandı ve sıktı.

"Gerçek Kılıç olmadan İsimsiz Olan'ı öldüremeyiz. Ve ikinci mücevheri bulamazsak, onu bağlayamayız," dedi. "Ama onu uzaklara sürmek için yeterli bir ordu toplayabiliriz."

"Nasıl?" Margret'in sesi çaresizdi. "Şimdi bize kim yardım edebilir?"

Ead, Margret'i de yanına alarak ayağa kalktı ve ayın altında, kırmızı lekeli karın içinde durdular.

"Sabran'la konuşmalıyım," dedi. "Yeni bir kapı açmanın zamanı geldi."

56

Batı

Loth sabahını Erdemler Konseyi'ne mektup yazarak, onlara yaklaşan tehdidi anlatarak ve onları Ascalon'a çağırarak geçirmişti. Yorucu bir süreçti ama Seyton Combe serbest bırakıldığından ve Igrain Crest'e karşı dava açma işini üstlendiğinden beri yükün bir kısmı omuzlarından kalkmıştı.

Sabran öğleden sonra ona katıldı. Bir kaya güvercini ön koluna tünemiş, ötüyordu. Alaca tüylerinden Mentendon'dan geldiği anlaşıyordu.

"Yüce Prenses Ermuna'dan bir cevap aldım. Leydi Truyde'un hukuksuz infazı için adalet talep ediyor." Mektubu masanın üzerine koydu. "Ayrıca Doktor Niclays Roos'un korsanlar tarafından kaçırıldığını söylüyor ve affını bu kadar uzun süre sakladığım için beni suçluyor."

Loth mektubu açtı. Lievelyn Hanedanı'nın kuğusuyla mühürlenmişti.

"Truyde için önerebileceğim tek adalet Igrain Crest'in kellesidir." Sabran balkona açılan kapıların kilidini açtı. "Roos'a gelince... Uzun zaman önce vazgeçmeliydim."

"Roos bir dolandırıcıydı," dedi Loth. "Cezayı hak ediyordu." "O kadar da değil."

Onu caydırmak için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını hissetti. Kendi adına, Loth simyacidan hiç hoşlanmamıştı.

"Neyse ki," dedi Sabran, "Ermuna, isteğimin aciliyetini göz önünde bulundurarak, Ostendeur Kütüphanesi'nin

İmparatoriçe Mokwo'nun hükümdarlığı. Kayıtları bulması için
h i z m e t k â r l a r ı n d a n birini gönderdi ve kayıtları aldığı anda hızla başka
bir kuş gönderecek."

"Güzel."

Sabran kolunu kaldırdı. Kaya güvercini onun üzerinden atladı ve kanat çırparak
uzaklaştı. "Sab."

Sabran ona baktı.

"Crest bana bir şey söyledi," dedi Loth. "Annenin ölümünü neden ayarladığı
hakkında."

"Söyle."

Loth onun bilgisiz bir an geçirmesine izin verdi. Crest'in sorgulama boyunca
nasıl görüldüğünü düşünmemeye çalıştı. Küçümseyen bakışları, yüzüzce
pişmanlık duymayışı.

"Bana Ana Kraliçe'nin bir korsanla zina yaptığını söyledi. Kaptan Gian
Harlowe." Tereddüt etti. "Bu ilişki sana hamile kalmadan bir yıl önce başlamış."

Sabran balkona açılan kapıları kapattı ve masanın başındaki koltuğa oturdu.

"Yani," dedi, "ben bir piç olabilirim."

"Crest öyle düşünüyordu. Bu yüzden senin yetiştirilmende bu kadar büyük bir
rol oynadı. Seni daha erdemli bir kraliçeye dönüştürmek istedi."

"Daha *itaatkâr* bir kraliçe. Bir manken," dedi Sabran sertçe, "manipüle
edilmek için."

"Prens Wilstan senin baban olabilir." Loth bir elini onunkinin üzerine koydu.
"Harlowe'la olan ilişki hiç yaşanmamış bile olabilir. Crest'in akli dengesinin
yerinde olmadığı açık."

Sabran başını salladı. "Bir parçam her zaman biliyordu. Annem ve babam
toplum içinde sevgi doluydular ama özel hayatlarında soğuktular." Onun elini
sıktı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim, Loth."

"Evet."

Sessizce kuğu tüyü kalemine uzandı. Loth boynundaki sertliği yoğurdu ve
işine devam etti.

Onunla yalnız kalmak huzur vericiydi. Kendini çocukluk arkadaşına bakarken
buldu ve merak etti.

Sabran Lievelyn'e aşık olmuş ve onun ölümünden sonra teselli için Ead'e mi
dönmüştü? Yoksa Lievelyn'le olan evliliği bir çıkar ilişkisi miydi ve kalbinin
kökeni Ead mıydı? Belki de gerçek ikisinin arasında bir yerdeydi.

"Aklımda Roslain'i yeni Adalet Düşesi yapmak var," dedi Sabran. Kendisi veliaht olacak."

"Bu akıllıca mı?" Sabran sadece yazmaya devam edince Loth, "Roslain'in uzun yıllardır arkadaşım. Size olan bağlılığını biliyorum ama bu olaydaki rolünün masum olduğundan emin olabilir miyiz?"

"Combe, Roslain'in sadece benim hayatımı kurtarmak için hareket ettiğine olabildiğince ikna olmuş durumda. Kırık parmakları sadakatinin kanıtı." Tüy kalemini tekrar hokkaya batırdı. "Büyükannesi kellesini kaybedecek. Ead geçmişte merhamet için öğüt vermiş olabilir ama bunun fazlası insanı aptal yapar."

Odanın dışından ayak sesleri yaklaştı. Sabran partizanların çarpışmasını duyunca gerildi.

"Oraya kim gidiyor?" diye seslendi.

"Leydi Şansölye, Majesteleri," diye cevap geldi. Kadın biraz rahatladı. "Onu içeri gönderin."

Leydi Nelda Stillwater, makamının yakut zincirini takmış bir halde Konsey Odası'na girdi.

"Majesteleri," dedi Sabran.

"Majesteleri. Lord Arteloth." Cesaret Düşesi reverans yaptı. "Dearn Kulesi'nden az önce serbest bırakıldım. Bir düşes arkadaşımın size karşı ayaklanmasına duyduğum öfkeyi anlatmak için bizzat gelmek istedim." Yüzü gergindi. "Size her zaman sadık kaldım."

Sabran zarif bir şekilde başını salladı. "Sana teşekkür ederim Nelda ve serbest bırakılmana çok sevindim."

"Oğlum ve torunum adına Leydi Roslain için de merhamet dilemeliyim. Benim yanımda size karşı tek kelime ihanet etmedi ve size zarar vermek istediğini hiç sanmıyorum."

"Leydi Roslain'in adil bir şekilde yargılanacağından emin olabilirsiniz."

Loth başıyla onayladı. Henüz beş yaşında olan küçük Elain annesi için endişeleniyor olmalıydı.

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Stillwater. "Kararınıza güveniyorum. Lord Seyton ayrıca Leydi Margret ve Dame Eadaz'ın öğle vakti Summerport'a vardıklarını size söylememi istedi."

"Saraya ulaşır ulaşmaz Konsey Odası'na gelmeleri için haber yollayın."

Stillwater tekrar reverans yaptı ve kapıdan geri döndü.

Loth, "Görünüşe göre Lord Seyton çalışkan casus şefiniz olarak görevine çoktan dönmüş," dedi.

"Gerçekten de öyle." Sabran tüy kalemını tekrar eline aldı. "Bu komplodan haberi olmadığına emin misiniz?"

"*Kesin* tehlikeli bir kelime," dedi Loth, "ama yaptığı her şeyi taç için ve onu giyen kraliçe için yaptığından olabildiğince eminim. Garip bir şekilde ona güveniyorum."

"Seni o göndermiş olsa bile. O olmasaydı Lord Kitston hâlâ hayatta olacak olsa bile." Sabran onun bakışlarını yakaladı. "Hâlâ onun unvanlarını elinden alabilirim, Loth. Sadece söylemen yeter."

"Cesaret Şövalyesi merhamet ve bağışlamayı öğretir," dedi Loth sessizce. "Dikkate almayı seçiyorum."

Sabran küçük bir baş hareketiyle mektubuna, Loth da kendi mektubuna döndü.

Öğleden sonra geç saatlerde kulenin çok aşağısından gelen bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Balkona çıktı ve korkuluğun üzerinden eğildi. Avluda, buradan emmets kadar küçük olan en az elli kişi Güneş Saati Bahçesi'nin de toplanmıştı ve daha fazlası da onlara katılmak için akın ediyordu.

"Sanırım Ead geri döndü." Sırttı. "Bir hediye ile."

"Hediye mi?"

Konsej Odası'ndan çıkarken yolu yarılamıştı bile. Sabran birkaç dakika içinde Beden Şövalyeleri tarafından kovalanarak onun yanına gelmişti. "Loth," dedi yarı gülerek, "ne hediyesi?"

"Göreceksin."

Dışarıda güneş parlak ve ısısızdı ve Margret ile Ead bir kargaşanın ortasındaydı. Meraklı izleyicilerin arasında ağırbaşlı bir bitkinlikle duran Aralaq'ın etrafını sarmışlardı. Sabran görüldüğünde Ead reverans yaptı ve saray da onu izledi.

"Majesteleri."

Sabran kaşlarını kaldırdı. "Leydi Nurtha." Ead gülümseyerek doğruldu.

"Madam," dedi, "bu asil yarattığı Goldenbitch'te, Berethnet Ocağı'nın bulunduğu yerde bulduk." Elini ichneumon'un üzerine koydu. "Bu Aralaq, Kraliçe Cleolind'i Inys'e getiren ichneumon'un soyundan geliyor. Majestelerine bağlılığını sunmaya geldi."

Aralaq kocaman, siyah çerçeveli gözleriyle kraliçeyi değerlendirdi. Sabran önündeki mucizeye baktı.

"Buraya hoş geldiniz, Aralaq." Başını öne eğdi. "Sizden önce atalarınızın olduğu gibi."

Aralaq da kraliçeyi selamladı, burnu neredeyse çimenlere değecekti. Loth yüzlerin nasıl değiştiğini izledi. Saray halkı için bu, Sabran'ın ilahi olduğunun bir başka kanıtıydı.

"Seni kendi yavrumu korur gibi koruyacağım, Inys'li Sabran," diye gürledi Aralaq, "çünkü sen Kral Galian'ın kanındansın, İsimsiz Olan'ın belasısın. Sana sadakat yemini ediyorum."

Aralaq onun burnunu avucuna dayadığında, saray mensupları kraliçelerine ve bu efsanevi yaratığa saygıyla baktılar. Sabran onun kulaklarının arasını okşadı ve küçüklüğünden beri nadiren yaptığı gibi gülümsedi.

"Usta Wood," dedi ve söz konusu sivilceli yaver eğilerek, "Aralaq'a Virtudom'daki kardeşimiz gibi davranılmasını sağla."

"Emredersiniz Majesteleri," dedi Wood. Boğazındaki düğüm çözüldü. "Sör Aralaq'ın ne yediğini sorabilir miyim?"

"Wyrm," dedi Aralaq.

Sabran güldü. "Burada wyrm sıkıntısı çekiyoruz ama bol miktarda yılanımız var. Aşçıya danışın, Wood Usta."

Aralaq pırzolarını yaladı. Wood'un midesi bulanmış görünüyordu. Sabran Alabastrine Kulesi'nin gölgesine doğru yürüdü. Ead, onu burnuyla dürtmüş olan ichneumon'la konuştu, sonra da onu takip etti.

Loth kız kardeşini kucakladı. "Anne babamız nasıldı?" diye sordu.

Margret iç çekti. "Babam soluyor. Annem Lord Morwe ile evleneceğim için çok mutlu. Mümkün olan en kısa zamanda onlara gitmelisin."

"Ascalon'u buldun mu?"

"Evet," dedi ama hiç sevinmeden. "Loth, çocukken düştüğüm o hödük çukurunu hatırlıyor musun?"

Geçmişi düşündü. "Çocukken oynadığımız o aptalca oyun değil. Haithwood'da," dedi. "Ne olmuş ona?"

Kadın onu kolundan tuttu. "Gel kardeşim. Ead'in sana mutsuz hikâyeyi anlatmasına izin vereceğim."

Hep birlikte Konsey Odası'na döndüklerinde ve kapılar arkalarından kapandığında, Sabran Ead'e döndü. Margret tüylü şapkasını çıkardı ve masaya oturdu.

"Beklenmedik bir hediye getirmişsin." Sabran ellerini sandalyesinin arkasına koydu. "Gerçek Kılıç da sizde mi?"

"Onu bulduk," dedi Ead. "Görünüşe göre Beck ailesi onu yüzyıllar boyunca gizlice korumuş, bilgi mirasçısından mirasçıya geçmiş."

"Bu çok saçma," dedi Loth. "Babam bunu kraliçelerinden asla saklamazdı."

"En çok ihtiyaç duydukları zaman için onu koruyordu, Loth. Sen mirası devralmadan önce sana bundan bahsedecekti."

Loth şaşkına dönmüştü. Pelerinini çıkaran Ead oturdu.

"Ascalon'u haithwood'daki bir coney deliğinde bulduk," dedi. "Kalyba ortaya çıktı. Beni Lasia'dan beri takip ediyordu."

"Ormanın Hanımı," dedi Sabran. "Evet. Kılıcı bizden aldı."

Sabran çenesini sıktı. Loth kız kardeşini ve Ead'i izledi. Yüz ifadelerinde bir tuhafılık vardı.

İçlerinde bir şeyleri saklıyorlardı.

"Sanırım bir şekil değiştiricinin peşinden paralı askerler göndermek boşuna bir egzersiz olur." Sabran sandalyeye çöktü. "Eğer Ascalon'u kaybettiyseniz ve ikinci mücevheri bulacağımızın garantisi yoksa, o zaman kendimizi savunmaya hazırlanmalıyız. İsimsiz Olan yükseldiği anda ikinci bir Çağların Kederi başlayacak. Kutsal silahlanma çağrısını yapacağım, böylece Kral Raunus ve Yüce Prenses Ermuna savaşımaya hazır olacaklar."

Sesi eşitti ama gözleri periliydi. Hazırlanmak için, ilk Çağların Kederi başladığında on altı yaşında olan ve ateşler içinde yatan Glorian Shieldheart'tan daha fazla zamanı vardı ama bu sadece haftalar sürebilirdi. Ya da günler.

Ya da saatler.

"Hazır olmak için Virtudom'dan daha fazlasına ihtiyacın olacak, Sabran," dedi Ead. "Lasia'ya ihtiyacın olacak. Ersyr'e ihtiyacın olacak. Bu dünyada kılıç kaldıracak herkese ihtiyacın olacak."

"Diğer hükümdarlar Virtudom ile muamele etmeyecektir."

"O zaman onlara duyduğunuz sevgi ve saygının bir jestini yapmalısınız," dedi Ead, "diğer tüm dinlerin sapkınlık olduğuna dair uzun süredir devam eden ilanı geri çekerek. Farklı değerlere sahip olanların topraklarınızda barış içinde yaşamasına izin vermek için yasaları değiştirin."

"Bu bin yıllık bir gelenek," dedi Sabran sert bir ifadeyle. "Aziz'in kendisi diğer tüm inançların yanlış olduğunu yazmıştır."

"Bir şeyin her zaman yapılmış olması onun yapılması *gerektiği* anlamına gelmez.

yapılması gerekiyor."

"Katılıyorum." Loth daha ne olduğunu anlamadan konuşmuştu. Üç kadın ona baktı, Margret kaşlarını kaldırmıştı. "Sanırım yardımı olur," diye kabul etti, inancı protesto edercesine inlese bile. "*Maceram* sırasında öğrendim ki

Kafir olmanın ne demek olduğunu. Sanki varlığım saldırı altındaymış gibi hissediyordum. Eğer Inys bu kelimeyi kullanmayı bırakan ilk kişi olabilirse, bence bu dünyaya çok iyi bir hizmette bulunmuş olur."

Bir süre sonra Sabran başını salladı.

"Bunu Erdemliler Konseyi'ne sunacağım," dedi, "ama Güneyli yöneticiler bize katılsa bile, bunun bize pek bir faydası olacağını sanmıyorum. Yscalin dünyanın en büyük daimi ordusuna sahip ve bu ordu bize karşı kullanılacaktır. İnsanlık şu anda ateşe karşı koyacak güce sahip değil."

"O zaman insanlığın yardıma ihtiyacı olacak," dedi Ead. Loth kendini kaybetmiş bir halde başını salladı.

"Söylesene," diye devam etti Ead, açıklama yapmadan, "Yüce Prenses Ermuna'dan haber aldın mı?"

"Evet," dedi Sabran. "Birazdan benim için bir randevu ayarlayacak."

"Güzel. İsimsiz Olan o gün Uçurum'dan yükselecek ve kılıçla mücevherleri birleştiremesek bile, uykusundan hâlâ güçsüzken onu uzaklaştırmak için orada olmalıyız."

Loth kaşlarını çattı. "Nereye? Ve nasıl?"

"Halassa Denizi'nin ötesine ya da Ungulus Kapısı'nın ötesine. Eğer kötülüğün var olması gerekiyorsa, bu bizim bağrımızda olmasın." Sabran'ın gözlerinin içine baktı. "Bu iki planı da tek başımıza gerçekleştiremeyiz."

Sabran arkasına yaslandı.

"Doğu'yu çağırmanızı kastediyorsun," diye tahmin yürüttü. "Tıpkı Leydi Truyde'nin istediği gibi."

Yüzyıllardır süren yabancılaşılmaya bir son. Sadece Ead bunu bir Berethnet'e teklif etmeye cesaret edebilirdi.

"Planını ilk öğrendiğimde Leydi Truyde'un pervasız ve tehlikeli olduğunu düşünmüştüm," dedi Ead, sesi pişmanlık doluydu. "Şimdi görüyorum ki onun cesareti bizimkinden daha yüksekmiş. Doğulu ejderhalar sterren'den yapılmıştır ve İsimsiz Olan'ı yok edemeseler de, güçleri -ne kadar güçlü ya da zayıf olursa olsun- onu geri püskürtmemize yardımcı olacaktır. Drakonik güçleri bölmek için hükümdar dostlarınızdan bir şaşırtmaca yaratmalarını da isteyebilirsiniz."

"Pekâlâ yardımcı olabilirler," diye araya girdi Loth, "ama Doğulular bizimle asla pazarlık yapmazlar."

"Seiiki Mentendon ile ticaret yapıyor. Ve eğer onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaparsan Doğulular Inys'e yardım edebilir."

"Söyle bana, Ead." Sabran kayıtsız görünüyordu. "Doğu'nun kâfirlerine ne teklif etmeliyim?"

"Virtudom ile tarihteki ilk ittifakı." Konsey

Odası bir mahzen gibi sessizliğe gömüldü.

"Hayır," dedi Loth kararlılıkla. "Bu kadarı çok fazla. Kimse buna izin vermeyecek. Ne Erdemliler Konseyi, ne halk, ne de ben."

"Az önce hepimizin birbirimizi sapkın olarak görmeyi bırakmamızı savundun." Margret kollarını kavuşturdu. "Son birkaç dakika içinde ben fark etmeden kafanı mı vurdun kardeşim?"

"Uçurum'un *bu* tarafındaki insanları kastetmiştim. Doğulular wyrmlere saygı gösterir.

Bu aynı şey değil Meg."

"Doğulu ejderhalar bizim düşmanımız değil, Loth. Eskiden öyle olduklarına inanırdım," dedi Ead, "ama dünyamızın üzerine kurulu olduğu ikiliği anlamamışım. Doğaları gereği Fýredel gibi şeytani şeylere zıtlar."

Loth homurdandı. "Bir simyacı gibi konuşmaya başladın. Hiç Doğulu bir Wyrmlerle karşılaştın mı?"

"Hayır." Bir kaşını kaldırdı. "Sen tanıştın mı?"

"Doğu'yu kendilerine tapmaya zorladıklarını bilmek için onlarla tanışmama gerek yok. Sapkınlığın sunağında diz çökmeyeceğim."

"Tapınmaya zorlamıyor olabilirler," diye düşündü Margret. "Belki de Doğulularla karşılıklı bir saygıyı paylaşıyorlardır."

"Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu Margret?" Loth dehşete düşmüştü.

"Onlar *Wyrmler*." "Doğu da İsimsiz Olan'dan korkuyor," dedi Ead. "Dinlerimizin her biri

onun düşman olduğunu kabul eder."

Margret, "Ve düşmanın düşmanı potansiyel bir dosttur," diye onayladı.

Loth dilini ısırdı. İnancının temelleri bir kez daha sarsılırsa, yerle bir olabilirlerdi.

"Ne istediğini bilmiyorsun, Ead." Sabran konuştuğunda sesi kaldıramayacağı kadar ağır geliyordu. "Sapkınlıkları yüzünden Doğu'yla aramıza mesafe koyduk, evet ama anladığım kadarıyla vebadan korktukları için kapıyı ilk Doğulular kapattı. Karşılığında çok cömert bir teklif yapmadan onları bize katılmaya ikna edemeyeceğim."

"İsimsiz Kişi'nin sürgüne gönderilmesi hepimize fayda sağlayacak," dedi Ead.

"Doğu Çağların Kederinden kaçamadı ve bundan da kaçamayacak."

Sabran, "Ama biz başımızı taşın altına koyarken, halkı hazırlanmak için kendilerine zaman kazanabilir," dedi.

Dışarıda bir kuş kondu. Loth elinde bir mektupla bir kaya güvercini görmeyi umarak balkona baktı. Bir karga ona baktı.

"Sana Virtudom ülkelerinin bile kendi kıyıları saldırı altında olsa Inys'in yardımına koşmayacağını söylemiştim," dedi Sabran, kuşu fark edemeyecek kadar Ead ile ilgilenerek. "Şaşırmış görünüyordun."

"Şaşırmıştım."

"Şaşırmamalıydın. Büyükannem bir keresinde, köye bir kurt geldiğinde bir çobanın önce kendi sürüsüne baktığını söylemişti. Kurt dişlerini diğer koyunlara geçirir ve çoban onun bir gün kendi sürüsüne de geleceğini bilir, ama onu uzak tutabileceği umuduna sarılır. Ta ki kurt kapısına dayanana kadar."

Loth bunun Kraliçe Jillian'ın söyleyeceği bir şeye benzediğini düşündü. Dünyanın geri kalanıyla daha sıkı ittifaklar kurulmasını savunmasıyla ünlüydü.

"İşte," diye bitirdi Sabran, "insanoğlu Çağların Kederi'nden beri böyle var oldu."

Ead, "Doğulu hükümdarlar aralarında zerre kadar akıl varsa, işbirliğinin gerekliliğini göreceklerdir," diye devam etti. "Kraliçe Jillian inanmasa bile ben çobanlara güveniyorum."

Sabran bakışlarını masanın üzerinde duran kendi sağ eline çevirdi. Bir zamanlar aşk düğümü yüzüğünü tutan eline.

"Ead, seninle yalnız konuşmak istiyorum." Ayağa kalktı. "Loth, Meg, lütfen çağrının Erdemliler Konseyi'ne bir an önce ulaşmasını sağlayın. Geleceği tartışmak için hepsine burada ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Margret.

Sabran, Ead ile birlikte Konsey Odası'ndan çıktı. Kapılar kapandığında Margret, Loth'a müzik derslerinden tanıdığı bir ifadeyle baktı. Loth ne zaman yanlış notaya bassa Margret ona bunu yapardı.

"Umarım bu plana karşı çıkmaya niyetli değilsindir."

"Ead bunu ima edecek kadar delirmiş," diye mırıldandı Loth. "Doğu'yla ittifak talihsizliğe çare olur."

Karga tekrar havalandı.

"Bilmiyorum." Margret bir tüy kalem ve mürekkebe uzandı. "Belki de ejderhaları Wyrmlere hiç benzemiyordur. Bugünlerde bildiğim her şeyi sorgulamak zorunda hissediyorum kendimi."

"Sorgulamamız gerekiyor Meg. İnanç, Aziz'e duyulan bir güven eylemidir."

"Peki sen kendininkini hiç sorgulamıyor musun?"

"Elbette sorguluyorum." Bir eliyle alnını ovuşturdu. "Ve her gün bunun için lanetleneceğimden korkuyorum. Halgalant'ta yerim olmayacak."

"Loth, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun ama kafandaki mantık bir yüksüğe sığabilir."

Loth dudaklarını büzdü. "Ve sen, sanırım, dünyadan haberdarsın." "Ben dünya bilgisi olarak doğdum."

Bir rulo parşömeni kendisine doğru çekti. Loth, "Goldenbirsch'te başka ne oldu?" diye sordu.

Gülümsemesi solan Margret, "Sana yarın anlatacağım. Ve bunu duymadan önce uzun bir uyku çekmeni tavsiye ederim, Loth, çünkü inancın bir kez daha sınanacak." Mektup yığınının başıyla işaret etti. "Bu konuda elini çabuk tut kardeşim. Bunları Posta Müdürü'ne götürmeliyim."

Kendisine söyleneni yaptı. Bazen Aziz'in neden Margret'i büyük çocuk yapmadığını merak ediyordu.

Ascalon'un üzerine gece çökmüştü. Beden Şövalyeleri'nin yarısı Ead ve Sabran'ı Özel Bahçe'ye kadar takip etti ama kraliçe onlara kapının dışında beklemelerini emretti.

Karla kaplı karanlıkta onları sadece yıldızlar görebiliyordu. Ead yazın ortasında Sabran'la birlikte bu patikalarda yürüdüklerini hatırlıyordu. Onunla ilk kez yalnız yürümüştü.

Sabran, Kalyba'nın soyundan geliyordu. Kalyba, Berethnet Hanesi'nin kurucusu.

Caliburn-on-Sea'den dönerken aklından çıkmamıştı. Aralaq'ı bulmak için at sürerlerken de peşini bırakmamıştı. Tarikatı yüzyıllardır bölen sır.

Galian Berethnet bir büyü'nün etkisiyle sarhoş olmuş, anne olarak gördüğü bir kadınla yatmış ve onu hamile bırakmıştı. Dinini, utancının etrafına bir duvar gibi örmüştü. Ve mirasını kurtarmak için yalanı kutsallaştırmaktan başka çare görmemişti.

Sabran'dan açık bir alevin sıcaklığı gibi gerginlik akıyordu. Donmuş su akıntılarının olduğu çeşmeye vardıklarında yüz yüze geldiler.

"Yeni bir ittifakın nelere yol açabileceğinin farkındasın." Ead onun sözünü bitirmesini bekledi.

"Doğu'nun zaten silahları ve parası olacak. Bunlara yenilerini ekleyebilirim," dedi Sabran, "ama sana söylediklerimi unutma. İttifaklar her zaman evlilik yoluyla kurulmuştur."

"Geçmişte ittifaklar evlilik olmadan da yapılmış olmalı."

"Bu ittifak farklı. Yüzyıllardır birbirine uzak o l a n iki bölgeyi birleştirmek zorunda. İki bedeni öferseniz, iki krallığı örmüş olursunuz. Biz asiller bu yüzden evleniriz; aşk için değil, evlerimizi inşa etmek için. Dünya böyle bir yer."

"Bu şekilde olması gerekmiyor. Dene Sabran," diye ısrar etti Ead. "İşlerin gidişatını değiştir."

"Sanki hiçbir şey daha kolay değilmiş gibi konuşuyorsun." Sabran başını salladı. "Sanki gelenek ve göreneklerin dünya üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi. Dünyayı şekillendiren şey onlardır."

"O kadar kolay. Bir yıl önce, kâfir olduğunu düşündüğün birini sevebileceğine inanmazdın." Ead gözlerini kaçırmadı. "Öyle değil mi?"

Sabran aralarına beyaz bir sis üfledi. "Evet," dedi kadın. "Öyle."

Kar taneleri kirpiklerini dondurdu ve saçlarına takıldı. Pelerini olmadan dışarı fırlamıştı ve şimdi sıcaktan korunmak için kendi kollarını tutuyordu.

"Deneyeceğim," diye bitirdi sözlerini. "Bunu sadece askeri bir ittifak olarak sunacağım. Her zaman arzu ettiğim gibi, bir eşim olmadan hüküm sürmeye kararlıyım. Artık evlenmek ve çocuk sahibi olmak benim görevim değil. Ama burada olduğu gibi Doğu'da da adet böyleyse-"

"Bu gelenek olmayabilir." Ead durakladı. "Ama eğer öyleyse ... belki de bekâr kalma kararınızı yeniden gözden geçirmelisiniz."

Sabran onun yüzünü inceledi. Boğazı ağrısa da Ead bakışlarını ondan ayırmadı.

"Neden böyle konuşuyorsun?" Sabran sessizce konuştu. "Zaten evlenmeyi hiç istemediğimi biliyorsun, bir daha da evlenmeye niyetim yok. Bu bir yana, benim istediğim sensin. Başka kimseyi değil."

"Ama hüküm sürdüğün sürece benimle birlikte görünemezsin. Ben bir kafirim ve-"

"Dur." Bunun üzerine Sabran ona sarıldı. "Kes şunu."

Ead onu kendine çekti, nefesini içine çekti. Mermer bir koltuğun üzerine çöktüler. "Yedinci Sabran, benim adaşım, Leydi'sine aşık oldu.

Yatak odası," diye mırıldandı Sabran. "Kızı lehine tahttan feragat ettikten sonra, hayatlarının geri kalanında birlikte yaşadılar. Eğer İsimsiz Olan'ı yenersek, görevim tamamlanmış olacak."

"Benimki de öyle." Ead pelerini ikisinin de etrafına sardı. "Belki o zaman seni kaçırabilirim."

"Nereye?"

Ead onun şakağını öptü. "Bir yere."

Yine aptalca bir rüyaydı ama bir anlığına da olsa bu rüyanın içinde yaşamasına izin verdi. Sabran'ın yanında olduğu bir hayat.

"Sen ve Meg benden bir şey sakladınız," dedi Sabran. "Goldenbirsch'te ne oldu?"

Ead'in cevap verebilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Bir keresinde bana Cleolind değilse bile ilk Inys Kraliçesi'nin kim olduğunu bilip bilmediğimi sormuştun."

Sabran başını kaldırıp ona baktı.

"Annem her zaman kötü haberleri kışın, her şey zaten karanlıkken almanın en iyisi olduğunu söylerdi. Böylece insan bahara kadar iyileşebilir," dedi Ead kelimeleri ararken. "Ve ben bu baharda en güçlü halimde olmalıyım."

Bu gözlerle - cadının gözleriyle - karşılaşan Ead, ifşayı daha fazla saklayamayacağını biliyordu. Yalanlarla geçen sekiz yılın ardından Sabran'a bu gerçeği borçluydu.

Yıldızların altında, o verdi.

57

Batı

Ascalon Sarayı'nın alt katlarından birinde, kutsal kana sahip bir katil idam edilmeyi bekliyordu. Loth'un onu tanıdığı onca yıl boyunca kana susadığını hiç göstermemiş olan Sabran, Crest'in çizilip dörde bölünmesini istediğine karar vermişti ama diğer Ruhani Dükler, halkının böyle hassas bir zamanda bunu huzursuz edici bulacağını söylemişti. En iyisi bunu sessiz ve çabuk yapmaktı.

Bir gece boyunca arazide tek başına volta attıktan sonra Sabran yumuşamıştı. Kupa Taşıyıcısı engelle yüzleşecekti ve bu yüzleşmeyi özel olarak, sadece bir avuç tanıkla yapacaktı.

Crest, ölümünü izlemeye gelenlere bakarken hiç pişmanlık göstermedi. Roslain odanın bir kenarında duruyordu, saçlarının üzerinde bir matem takkesi vardı. Loth onun büyükannesi için değil, ailelerinin adını lekeleyen ihanet için yas tuttuğunu biliyordu.

Lord Calidor Stillwater onun belinde rahatlatıcı bir el tutuyordu. Crest ailesinin atalarının oturduğu Cordain Kalesi'nden, kederli anında yoldaşının yanında olmak için gelmişti.

Loth, Margret ile kol kola girmiş, onlara yakın duruyordu. Sabran yakınlarındaydı ve annesinin ona on ikinci yaş gününde hediye ettiği kolyeyi takıyordu. Soyluların idamlara katılması âdet değildi ama Sabran aksini yapmanın alçaklık olduğunu düşünmüştü.

Alçak bir iskele kurulmuş ve koyu renk bir kumaşla örtülmüştü. Saat onu vurduğunda Crest yüzünü ışığa doğru kaldırdı.

"Merhamet istemiyorum ve özür dilemiyorum," dedi. "Aubrecht Lievelyn bir günahkâr ve bir sülüktü. Rosarian Berethnet bir fahişeydi ve Sabran Berethnet asla kendi kızını doğuramayacak bir piç." Sabran ile bakışlarını kilitledi. "Onun aksine ben görevimde başarısız olmadım. Adil bir cezaya hizmet ettim. Kendi isteğimle Halgalant'a, Aziz'in beni karşılayacağı yere gidiyorum."

Sabran bu sataşmaya karşılık vermedi ama yüzü tamamen soğuktu.

Roslain'in kuzenlerinden biri, o da matem şapkası giymişti, Crest'i pelerinin ve mühür yüzüğünden kurtardı ve gözlerini bağladı. Cellat, bir eli baltanın sapında olduğu halde bekliyordu.

Igrain Crest bloğun önünde diz çöktü, sırtüstü yattı ve alnına kılıç işareti yaptı.

"Aziz'in adına," dedi, "ölüyorum."

Bu sözlerle birlikte boynunu çukurun içine indirdi. Loth bir kez daha Kraliçe Rosarian'ı ve onun ölümünün onun yarısı kadar bile merhametli olmadığını düşündü.

Cellat baltayı salladı. Balta düştüğünde, Kupa Taşıyıcısı'nın kafası da düştü.

Kimse ses çıkarmadı. Bir hizmetkâr kafayı saçlarından tutarak kaldırdı ve odadakilerin görmesi için havaya kaldırdı. Adalet Şövalyesi'nin kutsal kanı bloktan aşağı damladı ve bir hizmetkâr onu bir kadehte topladı. Ceset kefenlenip darağacından indirilirken, Crest'in kuzeni arkadaşından uzaklaşan Roslain'e doğru yürüdü.

Mühür yüzüğü normalde sağ ele takılırdı, ama kemikçi onu atellemiştir. Roslain onun yerine sol elini uzattı ve kuzeni yüzüğü taktı.

"İşte Majesteleri, Leydi Roslain Crest, Adalet Düşesi," dedi kâhya. "Şimdi ve her zaman davranışlarında doğru olsun."

Igrain Crest ölmüştü. Kupa Taşıyıcısı'nın gölgesi bir daha asla Inys Krallığı'nı karartmayacaktı.

Sabran, Özel Oda'daki en sevdiği sandalyesinde oturuyordu. Şöminenin üzerinde bir fener saati tik tak ediyordu.

Ead ona Kalyba'dan bahsettiğinden beri neredeyse tek kelime etmemiştir. Hikâye bittiğinde içeri girmek istemiş ve gecenin geri kalanını yatağının perdelerinin arkasında kapalı bir şekilde geçirmişlerdi. Ead onu sessizlik içinde tutarken, o da gözlerini perdeden yukarıya dikmişti.

Şimdi kendi ellerine odaklanmış gibiydi. Ead onun parmak eklemlerini itmesini, başparmaklarını parmaklarının üzerinde yuvarlamasını ve taç giyme yüzüğündeki cilalı yakutu ovmasını izledi.

"Sabran," dedi Ead, "sende onun gücünden hiçbir şey yok."

Sabran çenesini sıktı.

"Eğer onun kanına sahipsem, o zaman azalan mücevheri kullanabilirim," dedi. "İçimde ondan bir şeyler yaşıyor."

"Yıldız çürümesi ya da portakal ağacından bir meyve olmadan, büyüünün iki dalından hiçbirini kullanamazsın. Sen bir büyücü değilsin," dedi Ead, "ve bir wyrm'e dönüşmek üzere de değilsin."

Sabran tırnaklarıyla derisini yoklamaya devam etti. Ead elini örtmek için uzandı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Muhtemelen bir piç olduğumu. Bir yalancının ve Ormanın Hanımı'nın - çocuğumu benden alan aynı kadının- soyundan geldiğimi ve böyle bir temel üzerine iyi bir ev inşa edilemeyeceğini." Saçları aralarında bir perde gibiydi. "Olduğum her şeyin bir yalan olduğunu."

"Berethnet Evi pek çok iyi şey yaptı. Kökeninin bununla hiçbir ilgisi yok." Ead onun elini tutmaya devam etti. "Piçliğinize gelince, bu babanızın hayatta olduğu anlamına geliyor. Bu iyi bir şey değil mi?"

"Gian Harlowe'u tanımıyorum. Babam, her ne olursa olsun, Lord Wilstan Fynch'ti," dedi Sabran sessizce, "ve o öldü. Tıpkı annem, Aubrecht ve diğerleri gibi."

Kederli kafa onu mengenesine almıştı. Ead eline biraz sıcaklık vermeye çalıştı ama nafile.

"O dikenî bana neden batırdığını hâlâ anlamış değilim." Sabran diğer eliyle karnını okşadı. "Eğer doğru söylüyorsa, o zaman kızını, Birinci Sabran'ı seviyordu. Ben onun kanındayım." Dikenin kendisi kaybolmuştu. Onu alan hekime göre geriye kalan tek şey bir tutam saçtı.

"Kalyba artık insanlığından ayrılmış durumda. Sen onun kanındansın ama bu yakınlık seni sevmesi için yeterince güçlü değil. Tek istediği senin tahtın," dedi Ead. "Onu asla anlayamayabiliriz. Önemli olan İsimsiz Olan'la işbirliği içinde olması ve bu da onu bizim düşmanımız yapıyor."

Kapı çalındı. Gümüş kaplama zırhıyla bir Beden Şövalyesi içeri girdi.

"Majesteleri," dedi eğilerek, "Brygstad'dan az önce bir kuş geldi. Ekselansları, Lievelyn Hanedanı'nın Yüce Prensesi Ermuna'dan acil bir mesaj."

Mektubu ona uzattı ve gitti. Sabran mührü kırdı ve okurken yüzünü pencereye döndü.

"Ne diyor?" Ead sordu.

Sabran burnundan bir nefes çekti.

"Tarih-" Mektup yere düştü. "Tarih *bu* baharın ... üçüncü günü."

Ve böylece kum saati döndü. Ead bu bilginin onu dehşete düşürmesini bekliyordu ama bir parçası zaten biliyordu.

Bin yıl neredeyse tamamlanmıştı.

"Neporo ve Cleolind İsimsiz Olan'ı Ascalon'un Kuruluşundan altı yıl sonra bağlamış olmalılar." Sabran ellerini şöminenin üzerine koydu. "Fazla vaktimiz yok."

"Uçurum'u geçecek kadar uzun," dedi Ead. "Sabran, ittifak yapmak için elçilerini aceleyle Doğu'ya göndermelisin ve ben de onlarla gitmeliyim. Diğer mücevheri bulmak için. En azından o zaman onu tekrar bağlayabiliriz."

"Abyss'in üzerinde körü körüne koşamazsın," dedi Sabran, gerilerek. "Önce Doğulu hükümdarlara yazmalıyım. Seiikinese ve Lacustrine, kıyılarına ayak basan her yabancıyı idam edecektir. Özel bir elçilik göndermek için onlardan izin almalıyım."

"Bunun için zaman yok. Bir elçiliğin oraya ulaşması haftalar sürer." Ead kapıya doğru ilerledi. "Hızlı bir gemiyle önden gideceğim ve-"

"Kendi hayatını hiç mi umursamıyorsun?" Sabran öfkeyle konuştu. Ead durdu. "Ascalon'dan ayrıldığında *haftalarca* senin öldüğüne inandım. Şimdi de korumasız, zırhsız bir şekilde denizi geçip ölümle ya da hapsedilmekle yüz yüze kalabileceğin bir yere gitmek istiyorsun."

"Bunu zaten yaptım Sabran. Inys'e geldiğim gün." Ead ona yorgun bir gülümseme verdi. "Bir kez hayatta kaldıysam, yine kalabilirim."

Sabran gözlerini kapatmış, elleri şöminenin üzerinde kenetlenmiş bir halde duruyordu.

"Gitmen gerektiğini biliyorum," dedi. "Senden kalmanı istemek rüzgârı kafeslemeye çalışmak gibi bir şey olur ama lütfen Ead, bekle. Elçiliği ayarlamama izin ver, böylece sayıca güçlü olursun. Yalnız gitme."

Ead kapının kolunu sıkıca kavradı.

Sabran haklıydı. Birkaç gün beklemek Doğu'da kaybedilmiş bir zaman olacaktı ama aynı zamanda başını da kurtarabilirdi.

Arkasını döndü ve "Ben kalacağım," dedi.

Bunun üzerine Sabran gözleri dolu dolu odayı geçti ve ona sarıldı. Ead onun şakağına bir öpücük kondurdu ve ona sıkıca sarıldı.

Sabran'a acımasız bir el uzatılmıştı. Yatak odasının hanımı o uyurken ölmüştü, yoldaşı kollarında, annesi gözlerinin önünde. Kızı hiç nefes almamıştı. Babası - eğer gerçekten babasıysa

-Yscalin'de, ulaşamayacağı bir yerde ölmüştü. Kayıplar hayatı boyunca peşini bırakmamıştı. Bu kadar sıkı tutunmasına şaşmamalı.

"Birlikte yürüdüğümüz ilk günü hatırlıyorsun. Bana aşk kuşundan ve uzun süre ayrı kalmış olsalar bile eşinin şarkısını nasıl bildiğinden bahsetmiştin," diye fısıldadı Ead ona. "Kalbim senin şarkını biliyor, tıpkı senin benimkini bildiğin gibi. Ve ben her zaman sana geri döneceğim."

"Seni bu konuda tutacağım, Eadaz uq-Nāra."

Ead onun ağırlığını, kokusunu, sesinin hassas tınısını ezberlemeye çalıştı. Onu hafızasına kilitlemek için. "Aralaq seni korumak için kalacak. Onu bu yüzden buraya getirdim," dedi. "Huysuz bir yaratıktır ama sadıktır ve bir wyvern'i yeterince iyi parçalayabilir."

"Ona iyi bakacağım." Sabran geri çekildi. "Elçilik konusunu görüşmek üzere Ruhani Dükler'in geri kalanıyla bir an önce buluşmalıyım. Erdemliler Konseyi'nin geri kalanı geldiğinde, onlara bu Doğu Önerisi'ni onlara sunacağım. Onlara azalan mücevheri gösterir ve tarihin önemini açıklarsam, benim lehime oy kullanacaklarından eminim."

"Sonuna kadar savaşıacaklar," dedi Ead, "ama sen altın dilli birisin." Sabran kararlılıkla başını salladı. Ead onu şehrine bakarken bıraktı.

Merdivenlerden indi ve on iki küçük balkonun kış çiçekleri saçtığı Kraliyet Solaryumu'nun altındaki açık galeriye girdi. Kendi odasının kapısına doğru ilerlerken, arkasında yumuşak bir ayak sesi duydu.

Sessizce döndü. Kızıl bir genç kız güneş ışığının altında duruyordu. Dudaklarında tahtadan yontulmuş bir üfleme borusu vardı.

Ead nefes alamadan ok gömleğini delip geçmişti.

Ölüm ısırığından yayıldı.

Zemin kemik kırıcı bir güçle dizlerine çarptı. Titreyen elini karnına götürdü ve içindeki ince oku hissetti. Katili onu yakaladı ve indirdi.

"Affet beni, Eadaz."

"Nairuj," diye öksürdü Ead.

Bu günün geleceğini biliyordu. Tarikatın bir rahibesi onun korumalarından kaçabilirdi.

Erimiş cam damarlarında dolaşmaya başlamıştı. Kasları dartin etrafında kasıldı ve zehri reddetti. "Çocuk senden oldu," diyebildi.

Koyu sarı gözler ona baktı. "Bir kız," dedi Nairuj bir tereddütten sonra. "Bunu ben istemedim kardeşim ama Başrahibe susturulmanı emrediyor." Ead, Nairuj'un yüzüğü parmağından çıkardığını hissetti, onun rüyası olan yüzüğü. "Mücevher nerede, beyaz mücevher?"

Ead cevap veremedi. Hissettiği şey çoktan içinden süzölmeye başlamıştı. Kaburgalarının yok olduğu gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. Nairuj mücevheri bulmak için boğazını yoklarken, Ead karnındaki oku kavradı ve çıkardı.

Çok üşümüştü. İçindeki tüm ateş sönüyor, ardında küller bırakıyordu.

"İsimsiz-" Nefes almak bile ıstırap vericiydi. "Bahar. Baharın üçüncü günü."

"Nedir bu?"

Sabran. Korku sesini zorluyordu.

Nairuj bir ok gibi hareket etti. Ead, bir zamanlar kız kardeşi olan Nairuj'un ağzındaki ipek bandı çekip en yakın korkuluğun üzerinden atlamasını yaşlı gözlerle izledi.

Ayak sesleri koridorda takırdadı. "Ead-" Sabran soluk soluğa o n u kollarının arasına aldı. "Ead!" Yüz hatları birbirine karışmıştı. "Bana bak. Bana bak, Ead, lütfen. Sana ne yaptığını söyle. Hangi zehir-"

Ead konuşmaya çalıştı. Adını bir kez daha söylemek için. Sözünü tutmadığı için üzgün olduğunu söylemek için.

Her zaman sana geri döneceğim.

Karanlık bir koza gibi etrafını sardı. Portakal ağacını düşündü. *Seni değil. Ead. Lütfen.* Ses azalıyordu. *Lütfen beni burada yalnız bırakma.* Mum dansından dudaklarının ilk dokunuşuna kadar aralarındaki ilişkinin nasıl olduğunu düşündü.

Sonra hiç düşünmedi.

Güneş Ascalon'un üzerinde batıyordu. Loth pencereden, Erdemliler Konseyi'nin Doğu Önerisi'ni tartıştığı, mum ışığıyla aydınlanmış Alabastrine Kulesi'ne baktı.

Ead yatağında uzanıyordu. Dudakları saçları kadar siyahtı, korsesi karnındaki bir iğne deliğini ortaya çıkaracak şekilde çözülmüştü.

Sabran onun yanından ayrılmamıştı. Sanki gözlerini kaçırırsa hayata olan kırılğan bağını koparacakmış gibi Ead'e bakıyordu. Dışarıda, Aralaq Özel Bahçe'de sinsice dolaşıyordu. Kraliyet Doktoru'nun Ead'i muayene etmesine yetecek kadar uzun bir süre ayrılmaya ikna etmek için epeyce dil dökmek gerekmişti ve o zaman bile adam Ead'e dokunmaya çalıştığında çenesini kırmıştı.

Doktor Bourn hasta yatağının etrafında bir saatin ibresi gibi hareket ediyordu. Kalp atışlarını ölçtü, kaşlarını yokladı ve yarayı inceledi. Sonunda gözlüklerini çıkardığında Sabran başını kaldırdı.

"Nurtha Hanım zehirlenmiş," dedi, "ama ne tarafından, bilemiyorum. Belirtiler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Zalim kız kardeş," dedi Loth. "Adı bu."

Ölüme neden olması gerekiyordu. Ead bir kez daha kaderine meydan okumuştı.

Kraliyet Hekimi buna kaşlarını çatı. "Böyle bir zehri hiç duymadım lordum. Onu nasıl temizleyeceğimi bilmiyorum." Tekrar Ead'e baktı. "Majesteleri, bana öyle geliyor ki Leydi Nurtha derin bir uykuya dalmış. Belki de bu uykudan uyandırılabilir. Belki de uyandırılmaz. Tek yapabileceğimiz onu olabildiğince uzun süre hayatta tutmaya çalışmak. Ve onun için dua etmek."

"Onu uyandıracaksın," diye fısıldadı Sabran. "Bir yolunu bulacaksın. Eğer ölürse
-"

Sesi kesildi ve başını ellerinin arasına aldı. Kraliyet Doktoru eğildi.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi. "Onun için elimizden geleni yapacağız."

Odadan geri çekildi. Kapı kapandığında Sabran titremeye başladı.

"Beşikteyken lanetlenmişim. Ormanın Hanımı başıma bir büyü koydu." Gözlerini Ead'den hiç ayırmadı. "Sadece tacım kaybolmakla kalmadı, sevdiklerim de kışın açan güller gibi döküldü. Her zaman gözlerimin önünde."

Yatağın diğer tarafında nöbet tutan Margret şimdi onun yanına oturdu.

"Böyle şeyler düşünme. Lanetli değilsin Sab," dedi nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Ead ölmedi ve onun yasını tutmayacağız. Onun için ve inandığı her şey için savaşacağız." Ead'e baktı. "Ama sana şunu söyleyeyim, o uyanana kadar Tharian'la evlenmeyeceğim. Eğer bu aptallığın onu beni vermekten kurtaracağını sanıyorsa, fena halde yanılıyor."

Loth, Margret'in bıraktığı yere oturdu. Sıkıca kavuşturduğu ellerini dudaklarına götürdü.

Lasia'da kan kaybederken bile Ead hiç bu kadar savunmasız görünmemişti. Tüm yaşam ve sıcaklık ondan kaçmıştı.

"Doğu'ya gideceğim." Sesi boğuk çıkmıştı. "Erdemliler Konseyi ne karar verirse versin, senin temsilcin olarak Uçurum'un ötesine gitmeliyim Sabran. Bir ittifaka aracılık etmek için. Diğer mücevheri aramak için."

Sabran çok uzun bir süre sessiz kaldı. Dışarıda, Aralaq ürpertici bir uluma çıkardı.

"Önce Durmayan İmparator Dranghien Lakseng'e gitmeni istiyorum," dedi Sabran. "O bekâr ve dolayısıyla ona sunacak daha çok şeyimiz var. Eğer bize katılmaya ikna olursa, Seiiki Savaş Lordu'nu da ikna edebilir."

Loth yüreği burkularak onu izledi.

"Sizinle birlikte iki yüz kişilik bir maiyet göndereceğim. Eğer Ebedi İmparator'a ulaşmak istiyorsan, Inys Krallığı'nı n kudretini göstermelisin." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Baharın üçüncü günü ejderhalarıyla birlikte bizimle Uçurum'da buluşmasını teklif edeceksin. Geri dönmek ya da Inys'te şartları tartışmak için zamanınız olmayacak. Arzu ettiğimiz sonuca ulaşmak için bu ittifakı bizim çıkarlarımızı gözeterek kuracağına inanıyorum."

"Yapacağım, yemin ederim."

Loth'a öyle geliyordu ki bu oda şimdiden bir mahzen gibiydi. Bu düşünceden sıyrılarak Ead'in yanına gitti ve bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Bunun bir veda olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti.

Sabran vakarla sandalyesinden kalktı.

"Bana döneceğine söz vermiştin," dedi Ead'a. "Kraliçeler verilen sözleri unutmaz, Eadaz uq-Nāra."

Duruşu sertti. Loth onu kolundan tutup şefkatle odadan çıkardı ve Margret'i nöbetine bıraktı.

Kraliçesinin yanında yürüdü. Koridorun sonuna vardıklarında, Sabran sonunda boyun eğdi. Kadın yere çöküp ruhu sökülmüş gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken Loth onu kollarıyla sardı.

V

Here Be Dragons

Kimin sözünü dinledi de bu tehlikeli
yolculuğa, bu azgın denizlere cesaret
etti?

-Anonim, *The Man'yōshū*'dan

58

Batı

Elegant günlerdir yelken açıyordu ama sanki yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Loth tam olarak ne kadar zaman geçtiğinin sayısını unutmuştu. Tek bildiği bu gemiden inmek ve karaya çıkmak istediğiydi.

Sabran sözde Doğu Önerisi için büyük bir ruhla tartışmıştı. Bu süre zarfında Erdemliler Konseyi hiç uyumamıştı. Başlıca endişeleri, Inysh halkının bildikleri her şeye aykırı olan kafirler ve wyrmelerle bir ittifaka nasıl tepki vereceğiydi.

Bunun dini açıdan nasıl haklı gösterilebileceğine dair saatler süren tartışmalardan, Kutsallar Koleji'yle yapılan birkaç istişareden ve lehte ve aleyhte yapılan şiddetli tartışmalardan sonra Sabran oylamayı kendi lehine çevirmişti. Elçilik bir gün içinde yola çıkmıştı.

Çaresiz de olsa plan şekillenmeye başlamıştı. Abyss'te zafer kazanma şanslarını artırmak için Drakon Ordusu'nu bölmeleri gerekecekti. Sabran kutsal silahlanma çağrısında bulunmuş ve hem Virtudom'un hem de Güney'in hükümdarlarına mektup yazarak baharın ikinci günü Cárscaro'nun kuşatılması ve geri alınması için Inys'e yardım etmelerini istemişti. Tek Drakon kalesine yapılacak bir saldırı, Fýredel ve adamlarını burayı savunmak için Yscalin'de kalmaya mecbur bırakabilirdi.

Bu tehlikeli olurdu. Pek çoğu ölebilirdi. *Hepsinin* ölmesi mümkündü ama başka seçenek yoktu. Ya İsimsiz Olan'ı ayağa kalktığı anda vuracaklar ya da onun dünyayı yok etmesini bekleyeceklerdi. Loth elinde bir kılıçla ölmeyi çok daha çabuk tercih ederdi.

Annesi onun tekrar gittiğini görünce çok üzölmüştü ama en azından bu sefer veda edebilmişti. Annesi ve Margret onu Perchling'e uğurlamıştı, tıpkı Sabran'ın ona Durmayan İmparator'a göstermesi için taç giyme yüzüğünü verdiği gibi. Yüzük boynundaki bir zincirde asılıydı.

Onun kararlılığı görölmeye değerdı. Bu ittifaktan korktuğu açıktı ama Sabran tebaası için her şeyi yapardı. Ve bunun Ead'ı onurlandırmanın bir yolu olduğunu hissetti.

Ead. Her uyandığında, onun orada, kendisiyle birlikte yolda olduğunu düşünüyordu. Kapı çalındı. Loth gözlerini açtı.

"Evet?"

Kamarot kız içeri girdi ve eğildi.

"Lord Arteloth," dedi, "diğer geminin görüş alanındaız. Ayrılmaya hazır mısınız?"

"Bonehouse Çukuru'na vardık mı?" "Evet lordum."

Botlarına uzandı. Bir sonraki gemi onu On İki Göl İmparatorluğu'n a götürecekti.

"Elbette," dedi. "Bir dakika. Güvertede size katılacağım."

Kadın tekrar eğildi ve geri çekildi. Loth pelerinine ve çantasına uzandı.

Korumaları kulübesinin dışında bekliyordu. Sabran'ın ona ödünç verdiği Beden Şövalyeleri tam zırhları yerine, Inys'in kraliyet armasıyla süslü pelerinlerinin altına sadece posta giymişlerdi. Loth güverteye çıkarken onu gölgelediler.

Gökyüzü yıldızlarla tuzlanmıştı. Loth, *Elegant*'ın pruvasına doğru ilerlerken suya çok fazla bakmamaya çalıştı; kaptan burada kaslı kollarını kavuşturmuş duruyordu.

Abyss diğer denizlerde olmayan pek çok şeye ev sahipliği yapıyordu. Dışleri iğne gibi olan sirenlerden, mum gibi parlayan balıklardan, bir gemiyi bütün olarak yutabilecek balyalardan bahsedildiğini duymuştu. Loth uzakta, ışıklarıyla göz kırpan bir savaş gemisinin iri cüssesini seçebiliyordu. Sancağını ve flamasını görebilecek kadar yaklaştıklarında kaşlarını kaldırdı.

"*Ebedi Gül*."

"Aynen öyle," dedi kaptan. Kırmızı tenli ve uzun boylu bir Inysh kadınıydı. "Kaptan Harlowe Doğu sularını iyi bilir. Sizi buradan hemen görecektir."

"Harlowe," dedi Beden Şövalyelerinden biri. "O bir korsan değil mi?"

"Korsan."

Şövalye homurdandı.

Elegant, Rose Eternal'ın yanına yanaştı. Hiçbir gemi Abyss'e demir atamazdı, bu yüzden mürettebat gemileri birbirine bağlamaya başladı. Sonsuz karanlığın içinde sürüklendiler.

"Bu Arteloth Beck değilse ne olayım." Estina Melaugo ellerini yana açtı ve ona sırtıttı. "Sizi tekrar göreceğimizi düşünmemiştim lordum."

"Size de iyi akşamlar, Bayan Melaugo," diye seslendi Loth, tanıdığı bir yüzü gördüğüne sevinerek. "Keşke daha misafirperver bir yerde buluşsaydık."

Melaugo dilini şaklattı. "Adam Yscalin'e giriyor ama Abyss'ten korkuyor. Gözlerini kurula ve o asil kışını buraya getir, lordling." Bir ip merdiveni indirdi ve şapkasının kenarını eğdi. "Teşekkür ederim Kaptan Lanthorn. Harlowe selamlarını yolladı."

"Sen de benimkileri gönder," dedi *Elegant*'ın kaptanı, "ve sana orada iyi şanslar, Estina. Kendine dikkat et."

"Her zaman dikkat ederim."

Maiyeti toplanırken, Loth merdiveni tırmandı. Kaptan Lanthorn'un mavi sulara yelken açmasını kıskanıyordu. En tepede Melaugo ona yardım etti ve sırtını sıvazladı.

"Hepimiz senin öldüğüne bahse girmiştik," dedi ona. "Halgaland'ta Cárscaro'dan nasıl kaçtın?"

"Donmata Marosa," diye yanıtladı Loth. "Onsuz buradan ayrılamazdım." Onu düşündükçe boğazı ağrıyordu. O, Halgalant'ın Et Kraliçesi olabilirdi. Yscalin, gözleri kül dolu.

"Marosa." Melaugo kara bir kaşını kaldırdı. "Bunu söylemeni beklemiyordum. Bu hikâyeyi dinlemem gerek ama Kaptan Harlowe önce seni görmek istiyor." Şövalyeler kendilerini ve ağır zırhlarını küpeştenin üzerine çekerken o da korsanlara ıslık çaldı. "Lord Arteloth'un adamlarını şu merdivenden çıkarıp kamaralarına yerleştirin. Canlanın, hemen!"

Mürettebat sorgusuz sualsiz itaat etti. Hatta bazıları Inysh elçiliğinin üyelerinin *Rose Eternal*'a tırmanmasına yardım ederken başlarını Loth'a doğru eğdi.

Melaugo onu güverteden geçirdi. Gian Harlowe kamarasının mum ışığıyla aydınlatılmış iç kısmında, levazım subayı Gautfred Plume ve gümüş saçlı, kül rengi bir kadınla birlikte bir harita üzerinde çalışıyordu.

"Ah. Lord Arteloth." Ses tonu son karşılaşmalarında olduğundan biraz daha sıcaktı. "Tekrar hoş geldiniz. Oturun." Bir sandalyeyi işaret etti. "Bu benim yeni haritacım, Eldingli Hafrid."

Kuzeyli selamlamak için bir elini onun göğsüne koydu. "Size neşe ve sağlık, Lord Arteloth."

Loth oturdu. "Size de hanımefendi."

Harlowe başını kaldırıp baktı. Altın bağcıklı bir cüppe giymişti. "Söyleyin bana," dedi, "Uçurum'u nasıl buldunuz lordum?" "Benim hoşuma gitmiyor."

"Sana korkak derdim ama bu sular en sert denizcileri bile tedirgin eder. -ve her halükarda, sonunuza doğru bu kadar cesurca yürürken kimse size korkak diyemez." Yüz ifadesi titredi. "Cárscao'dan nasıl kaçtığını sormayacağım. Bir adam hayatta kalmak için ne yaparsa yapsın, bu onun meselesidir. Arkadaşına ne olduğunu da sormayacağım."

Loth hiçbir şey söylemedi ama midesi bulandı. Harlowe onu haritaya y a k l a ş t ı r d ı .

"Sana nereye gittiğimizi göstereyim diye düşündüm, böylece geçiş hakkında seni sıkıştırırlarsa halkına anlatabilirsin."

Harlowe, dünyanın bilinen üç kıtasını ve onları çevreleyen ada takımyıldızlarını gösteren haritanın üzerine eğildi. Kalın parmaklı bir parmağını sağ tarafa vurdu.

"Bin Çiçek Şehri'ne doğru gidiyoruz. Oraya ulaşmak için Abyss'in güney sularından geçeceğiz, böylece batı rüzgarlarını yakalayabiliriz, bu da yolculuğumuzu bir iki hafta kısaltacak. Üç ya da dört hafta içinde Sundance Denizi'nde oluruz." Çenesini ovuşturdu. "Yolculuk oradan sonra daha da zorlaşacak. *Rose*'u düşman gemisi olarak gören Seiikinese donanmasından ve Valeysa liderliğindeki Doğu'da görülen wyrm'lerden kaçınmamız gerekecek."

Loth, kardeşlerinden biriyle karşılaşmak istemediğini bilecek kadar Fýredel'i görmüştü.

"On İki Göl İmparatorluğu'nun güneybatı kıyısındaki kapalı bir limanı hedefliyoruz." Harlowe yeri gösterdi. "Bir zamanlar orada Lakseng Hanesi'nin deniz yasağından önce ticaret yaptığı birkaç fabrika vardı. Tabii bu Çağların Kederi'nden önceydi. O limana varmak İmparator'a güçlü bir mesaj gönderecektir."

"Kapalı bir kapıyı yeniden açmak istediğimizi," diye bitirdi Loth. "Durmayan İmparator hakkında ne biliyorsun?"

"Neredeyse hiçbir şey. Lakseng duvarlarla çevrili bir sarayda yaşıyor, yaz gelişmeleri için dışarı çıkıyor ve izinsiz girenlere karşı Seiiki'nin tuz lordlarından biraz daha yumuşak davranıyor."

"Neden?"

"Çünkü Seiiki bir ada ülkesi. Drakonik veba dişlerini geçirdiğinde, orman yangını gibi yayıldı. Neredeyse nüfuslarını yok ediyordu. Lacustrine'in ondan kaçmak için daha fazla alanı vardı." Harlowe Loth' a gözlerini kırpmadan baktı.

"Siz sadece Durmayan İmparator'un Kraliçe Sabran'ın eline uygun olduğundan emin olun lordum. Onu iyi sevecek bir prensi hak ediyor."

Konuşurken yanağında bir kas belirdi. Başını tekrar haritaya eğdi, çenesini sıkı ve haritacısını çağırdı.

"Kraliçe Sabran için elimden gelen her şeyi yapacağım Kaptan Harlowe," dedi Loth sessizce. "Şerefim üzerine."

Harlowe homurdandı.

"Sizin için hazır bir kamara var. Eğer gemiye bir şey çarparsa, altına k a ç ı r m a m a y a çalış. Bir balina olacaktır." Başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi Estina. Adama biraz içki getir."

Melaugo onu güverteden geçirirken, Loth geri çekilen *Elegant*'a son bir kez baktı. *Rose Eternal*'ın şu anda Abyss'in ortasında tek başına olduğu gerçeği üzerinde durmamaya çalıştı.

Kamarası bir öncekinden daha güzeldi. Loth mürettebat arasında asil kanına duyulan yeni bir saygıdan değil, Yscalın'e girdiği ve hikâyesini anlatacak kadar yaşadığı için yükseltildiğinden şüpheleniyordu.

Ve anlattı da. Pencere kenarındaki koltuğa oturup onu dinleyen Melaugo'yla hikâyesini paylaştı. Ona Donmata Marosa'nın hapsedilmesini ve Yscalın'in Et Kralı hakkındaki gerçeği anlattı ve Kit'in sonunun geldiği tüneli tarif etti. Ead'e olan sadakatinden dolayı Portakal Ağacı Manastırı ile ilgili kısımları anlatmadı. Onun yerine İğler'i geçtiğini ve Mentendon üzerinden Inys'e geri kaçtığını söyledi. Sözlerini bitirdiğinde Melaugo başını salladı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Lord Kitston'ın iyi bir kalbi vardı." Kalçasındaki şişeden içti. "Ve şimdi Doğu'ya gidiyorsun. Cesaretini kanıtladığını sanıyorum ama orada çok zorlanacaksın."

"Yaptıklarım için," dedi Loth, "zorluğu hak ediyorum." Dudaklarını ıslattı. "Kit'in ölmesi benim suçum."

"Bunu yapma şimdi. Seninle gitmek için bir seçim yaptı. Yscalın'de ya da gemimizde kalabilirdi ya da evinde kalabilirdi." Kadın

şişeyi ona uzattı. Kabul etmeden önce tereddüt etti. "Doğuluları, bizim onlardan istediğimiz kadar onların da Batı'dan yardıma ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun ama onlar yüzyıllardır kendi başlarına hayatta kalmayı başardılar ve dünyanın bizim tarafımızdaki herhangi bir prens için bir hediye olan Kraliçe Sabran'la bir ittifak, Durmayan İmparator'u cezbetmeyebilir. O bizim için kraliyet ailesinden, ama onun için bir kâfir. Onun dini ejderhalara duyulan nefret üzerine kurulu, onunki ise onlara duyulan hayranlık üzerine kurulu."

"Ateşli ırklar değil." Loth şişeyi kokladı. "Doğulular *onlara* tapmıyor."

"Hayır, İsimsiz Olan'dan ve onun gibilerden bizim gibi korkuyorlar," diye kabul etti Melaugo, "ama Kraliçe Sabran bunu yapmak istiyorsa yine de bazı ilkelerini feda etmek zorunda kalabilir."

Loth içti ve yanan sıvıyı hemen burnundan dışarı attı. Melaugo güldü.

"Tekrar dene," dedi. "İkinci seferde daha kolay iner."

Tekrar denedi. Hâlâ yanaklarındaki astarı sıyrıyor gibiydi ama karnına kadar ısıtıyordu.

"Sende kalsın. Uçurum'da ihtiyacın olacak." Ayağa kalktı. "Görev çağırıyor ama Lacustrine denizcilerimizden birine sana geleneklerini ve en azından dillerinden birkaç kelime öğretip öğretemeyeceklerini soracağım. Sizi İmparatorluk Majestelerine tam bir aptal olarak sunmayalım."

Rose Eternal'ın üzerine çöken yoğun sis onları gündüz bile karanlıkta tutuyordu. Fenerler dalgaların üzerinde hayalet gibi ışık saçıyordu. Loth soğuktan korunmak için kamarasına kapanmış, Thim adındaki Lacustrine topçusu da ona On İki Göl İmparatorluğu'nu öğretmekle görevlendirilmişti.

Thim on sekiz yaşındaydı ve sonsuz bir sabır rezervine sahip görünüyordu. Loth'a, her biri Büyük Göllerden birini barındıran on iki bölgeye ayrılmış olan ülkesi hakkında bilgi verdi. Burası, kıtanın geri kalanına giden yolu kapatan ve aralarında en büyüğü acımasız Brhazat olan Düşmüş Gecenin Efendileri dağlarında son bulan geniş bir alandı. Thim Loth'a, aralarında Sepul'un son Kraliçesi'nin de bulunduğu pek çok Doğulunun Yenik Gece Lordları'nı geçerek Büyük Keder'den kaçmaya çalıştığını ama hiçbirinin geri dönemediğini söyledi. Uzun süre donmuş cesetler hâlâ karların üzerinde yatıyordu.

On İki Gölün Durmak Bilmeyen İmparatoru Lakseng Hanedanı'nın şu anki lideriydi ve büyükannesi Yüce Kraliçe tarafından yetiştirilmişti.

İmparatoriçe Dowager. Thim, Loth'a nasıl selam vereceğini, ona nasıl hitap edeceğini ve onun huzurunda nasıl davranacağını anlattı.

Dranghien Lakseng'in tam olarak bir tanrı olmasa da halkının gözünde ona yakın olduğunu öğrendi. Hanesi, göksel düzlemde düştükten sonra bir ejderha bulan ilk insanın soyundan geldiğini iddia ediyordu. Avam arasında hanedanın bazı yöneticilerinin insan kılığına girmiş ejderhalar olduğuna dair söylentiler vardı ("Lakseng Hanedanı bunu ne doğruluyor ne de yalanlıyor"). Kesin olan şeydu ki, ne zaman bir Lacustrine hükümdarı ölüme yaklaşırsa, İmparatorluk Ejderhası onun meşru varisleri arasından bir halef seçerdi.

Sarayda bir İmparatorluk Ejderhası olması Loth'un sinirini bozmuştu. Wyrmler tarafından yönetilmek ne kadar tuhaftı.

"Bu kelime yasak," dedi Thim bu kelimeyi bir kez kullandığında ciddiyetle. "Biz ejderhalarımızı gerçek adlarıyla çağırırız, Batı'dan gelen kanatlı canavarları ise *ateş püskürtenler* olarak."

Loth not aldı. Hayatı şimdi öğreneceklerine bağlı olabilirdi.

Thim başka bir yerde meşgulken, Loth Beden Şövalyeleri'yle ve bazen de özgür olduğu nadir saatlerde Melaugo'yla kâğıt oynayarak vakit geçiriyordu. Her seferinde onları yeniyordu. Gece çöktüğünde uyumaya çalıştı ama bir keresinde tek başına güverteye çıktı ve unutulmaz bir şarkıyla rıhtımından çağrıldı.

Fenerler sönmüştü ama yıldızlar neredeyse görülebilecek kadar parlaktı. Harlowe pruvada piposunu tüttürüyordu, Loth da ona katıldı.

"İyi akşamlar, Kaptan-"

"Sus." Harlowe bir heykel gibiydi. "Dinle."

Şarkı siyah dalgaların üzerinde sürükleniyordu. Loth'un içine bir ürperti yayıldı. "Nedir bu?"

"Syrens."

"Bizi ölüme çekmeyecekler mi?"

"Sadece hikâyelerde." Ağzından dumanlar tütüyordu. "Denizi izle. Denizi çağırıyorlar."

İlk başta Loth'un gördüğü tek şey boşluktu. Sonra suyun içinde bir ışık çiçeği açarak yüzeyi aydınlattı. Birden balıkları görebildi, her biri gökkuşağı ışıltısıyla dolu on binlercesini.

Hróth'un gökyüzü ışıklarıyla ilgili hikâyeler duymuştu. Onları suyun altında görebileceği hiç aklına gelmemişti.

"Görüyorsunuz Lordum," diye mırıldandı Harlowe. Gözlerindeki ılık tıylendi.
"Güzelliğı her yerde bulabilirsiniz."

59

Doğu

Sonsuz Gül, altındaki dalgalar kabardıkça inledi. Fırtına, onlar Sundance Denizi'nin sularına girdikten bir hafta sonra patlak vermiş ve o zamandan beri dinmemişti.

Su, geminin gövdesine dişleri titreten bir güçle çarpıyordu. Rüzgâr uğulduyor ve gök gürlüyor, fırtınayla savaşılan mürettebatın körüklerini boğuyordu. Loth kamarasında, gözleri kapalı bir şekilde, kasmalarını bastırmaya çalışarak Aziz'e dua ediyordu. Bir sonraki dalga geldiğinde, üzerindeki fener püskürdü ve söndü.

Buna daha fazla dayanamadı. Eğer bu gece ölecekse, bu burada olmayacaktı. Pelerinini bağladı, parmakları tokanın üzerinde kaydı ve kapıya doğru ilerledi.

Korumalarından biri arkasından, "Lordum, kaptan kamaralarımızda kalmamızı söyledi," diye seslendi.

"Cesaret Şövalyesi bize ölümün gözlerinin içine bakmamızı söylüyor," diye cevap verdi. "İtaat etmeye niyetliyim."

Hissettiğinden daha cesur görünüyordu.

Güverteye çıktığında fırtınanın kokusunu alabiliyordu. Rüzgâr gözlerinin içine giriyordu. Direklerden birine doğru hamle yapıp onu kucakladığında botları tahtaların üzerinde kaydı, zaten iliklerine kadar ıslanmıştı. Tepesinde çakan şimşek onu kör etti.

"Kamarana geri dön lord," diye bağırdı Melaugo. Gözlerinden siyah boya akıyordu. "Burada ölmek mi istiyorsun?"

Harlowe çenesi gergin bir şekilde güvertede duruyordu. Plume dümendeydi. *Rose* dağ gibi bir dalgaya çarptığında denizciler haykırdı. Süpürgecilerden biri çılgılığı gök gürültüsü arasında kaybolurken, bir diğeri tutunduğu yerden kayarak güverteden aşağı yuvarlandı. Yelkenler dalgalanıp takırdayarak Ascalon'un görüntüsünü bozdu.

Loth yanağını direğe bastırdı. Abyss'i geçerken bu geminin sağlam olduğunu hissetmişti; şimdi ise boşluğunu hissediyordu. Vebadan kurtulmuş, bir horozun gözünde ölümü görmüştü ama görünüşe göre Doğu'nun sularında yok olacaktı.

Dalgalar *Rose Eternal*'ı her yönden hırpaladı ve mürettebatını ıslatarak geri çekildi. Güverteye su doldu. Yağmur sırtlarına vuruyordu. Plume dümeni sertçe iskeleye doğru çevirdi ama sanki *Rose* kendi hayatını yaşıyordu.

Direk parçalanmaya başlamıştı. Rüzgâr onu çok sert çekiyordu. Loth güverteye doğru kaçtı. Harlowe geminin kontrolünü kaybediyor olsa bile, Loth onun yanında kendini başka bir yerde olduğundan daha güvende hissediyordu. Bu adam bir tayfunda bir korsan lorduyla savaşmış, dünyanın bilinen tüm denizlerine göğüs germişti. O koşarken Melaugo duyamadığı bir kelime haykırdı.

Serseri dalga gemiye çarptı ve ayaklarını altından aldı. Ağzı ve burun delikleri su doldu. Dirseklerine kadar suyun içindeydi. Plume dümeni ona karşı zorladı ama birden *Rose* neredeyse yan yattı ve en yüksek direği denizi sıyırdı. Güverteden dalgalara doğru kayarken, Loth tutunacak bir yer aradı ve parmak uçlarıyla halatlara tutunmuş **O l a n** marangozun kaslı kolunu buldu.

Gül kendini düzeltti. Marangoz Loth'u serbest bıraktı ve onu su öksürmeye bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi Loth boğuk bir sesle. Marangoz nefes nefese ona el salladı. "Kara göründü," diye uzaktan bir bağırış geldi. "Kara!"

Harlowe başını kaldırdı. Şimşek tekrar çakarken Loth gözlerindeki deniz ve yağmuru kırıştırdı. Sulu bir lekenin içinden, kaptanın gece gözlüğünü açıp gözlerini kıstığını gördü.

"Hafrid," diye bağırdı, "burada ne var?"

Haritacı yüzünü yağmurdan korudu. "Bu kadar güneyde hiçbir şey olmamalı."

"Ama yine de." Harlowe gece camını kapattı. "Usta Plume, bizi o adaya g ö t ü r ."

"Eğer orada yaşayanlar varsa, hepimizi kılıçtan geçirirler," diye bağırdı Plume.

"O zaman *Gül* yaşayacak ve biz burada öleceğimizden daha hızlı öleceğiz."

Harlowe levazım subayına bağırdı. Gözleri şimşek gibi parlıyordu. "Estina, mürettebatı topla!"

Gemici boynundaki pirinç zincirden bir boru çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. Tiz bir ses rüzgâra karıştı. Melaugo korsanlara emirler yağdırırken Loth küpeşteye tutunmuş, kirpiklerinde su boncukları oluşmuştu. Düdüğün melodisiyle dans ettiler, gemi altlarında çalkalanırken halatlara tırmandılar ve halatlara asıldılar. Loth'un gözünde tam bir kaostu bu; ama çok geçmeden ada göründü ve her an biraz daha yaklaşıyordu. Çok yaklaşmıştı. Daha fazla düdük sesi duyuldu ve rotalar yukarı çekildi.

Rose Eternal yavaşlamadı.

Harlowe gözlerini kısıtı. Gemisi her zamankinden daha hızlı bir şekilde adaya doğru yol almaya devam ediyordu.

"Bu doğal bir şey değil. Gelgit bizi içine çekecek kadar güçlü olmamalı." Yüzü gerildi. "Karaya oturacak."

Loth alnındaki yağmuru silerken, adanın aşağısından bir parıltı geldi. Güneşi yakalayan bir ayna kadar parlaktı.

"Bu da ne böyle?" Ay ışığı tekrar belirirken Plume gözlerini kısıtı. "Görüyor musunuz, Kaptan?"

"Evet."

"Biri bize işaret veriyor olmalı." Melaugo damlayan bir ipe tutunmuştu. "Kaptan?"

Harlowe ellerini korkuluklara dayamış, bakışlarını adaya dikmişti. Şimşekler adanın tepelerini boyuyordu.

"Kaptan," diye bağırdı öncü, "işarete göre on yedi kulaç. Etrafımız resiflerle çevrili."

Melaugo yan tarafa gidip baktı. "Görüyorum. Damsel kurtar bizi, her yerdeler." Şapkasının kenarına tutundu. "Kaptan, sanki yolunu biliyor gibi. Her şeyi kıl payı kaçırıyor."

Harlowe yüz ifadesi sabit bir şekilde adadan ayrıldı. Loth onun yüzünde herhangi bir umut belirtisi aradı.

"Son emri iptal et," diye emretti Harlowe. "Tüm demirleri bırakın ve tüm yelkenleri indirin."

"Şimdi duramayız," diye bağırdı Plume ona.

"Deneyebiliriz. Eğer *Rose* karaya oturursa, işi biter. Ve buna izin veremem."

"Bundan kaçınabiliriz. Fırtınayı göze al-"

Harlowe, "Bu resifte bir şekilde geri dönebilsek bile, işimiz bittiğinde daha güneşe savrulacak ve karaya oturacağız," diye havladı. "Bu şekilde ölmek ister misiniz, Usta Plume?"

Melaugo, emri mürettebata iletmeden önce Plume'la sinirli bir bakış alışverişinde bulundu. Halatlar çekildi, yelkenler toplandı. Denizciler yukarıdaki serenlere tutunmuş, botlarını ayaklarına geçirmiş ve çıplak elleriyle brandaya asılmışlardı. İçlerinden birinin eli kırıldı ve güverteye çarptı. Kemikler paramparça oldu. Kan deniz suyuna karıştı. Etrafındaki kaosu yalanlayan bir sakinlikle Harlowe aşağı indi ve dümeni levazım subayından aldı.

Loth tutundu. Tadabildiği tek şey tuzdu. Tek hissedebildiği gözlerindeki yanmaydı. *Rose'un* ilk çapası deniz dibine takıldığında, yalpalama organlarını yerinden oynatmış gibiydi.

Mürettebat ikinci çapayı bıraktı, sonra üçüncüyü. Yine de yavaşlamadılar. Kılavuz kaptan kulaçları saydı. Üç çapa gemiyi boş yere çekerken Loth kendini destekledi.

Gök gürledi. Şimşekler çaktı. Son çapa dalgaların altına daldı ama kum artık çok yakındı, kaçınılamayacak kadar yakındı. Harlowe dümeni tutmaya devam etti, parmak eklemleri gergindi.

Ya resif ya da kumsal. Ve Loth onun gözlerindeki ifadeden Harlowe'*un* *Rose'u* resifin dişlerine doğru sürerek onu yok etme riskini almayacağını biliyordu.

Melaugo düdüğünü öttürdü. Mürettebat işini gücünü bıraktı ve yapabildiklerine sarıldı.

Savaş gemisi altlarında titriyordu. Loth dişlerini sıktı, gövdenin parçalandığını hissetmeyi bekliyordu. Sarsıntı sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca devam etti ve sonra birdenbire *Rose* neredeyse heykel gibi hareketsiz kaldı. Duyabildiği tek şey güverteye vuran yağmurun şıptırtısıydı.

Kılavuz kaptan nefes nefese, "Altı kulaç," dedi.

Mürettebattan coşkulu bir tezahürat yükseldi. Loth dizleri titreyerek ayağa kalktı ve Melaugo'ya katıldı. Etraflarındaki dalgaların hâlâ gemiyi yüzdürdüğünü görünce başını ellerinin arasına aldı ve sanki hiç durmayacakmış gibi güldü. Melaugo sırtıttı ve kollarını kavuşturdu.

"İşte buradasın lordling. İlk fırtınanı atlattın."

"Ama nasıl durdu?" Loth denizin gövdeye vuruşunu izledi. "O kadar hızlı gidiyorduk ki ..."

"Umurumda bile değil. Buna bir mucize diyelim - isterseniz Aziz'inizden."

Yalnızca Harlowe sevinmekten hoşlanmıyor gibiydi. Çenesinde bir titremeyle adaya baktı.

"Kaptan." Melaugo fark etmişti. "Ne oldu?"

Bakışları adada kaldı. "Uzun yıllardır denizciyim," dedi. "Hiçbir geminin *Rose'un* yaptığı gibi hareket ettiğini hissetmemiştim. Sanki bir tanrı onu fırtınadan çekip çıkarmış gibi."

Melaugo ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Sırılsıklam şapkasını saçlarına geçirdi.

"Bize kuru barut bul ve birkaç gözcü topla," dedi Harlowe. "Efendi Lark'ın cesedini temizler temizlemez tatlı suya ve yiyeceğe ihtiyacımız var. Kıyıya küçük bir ekip çıkaracağım. Inysh maiyetindekiler de dâhil olmak üzere diğer herkes kalıp geminin onarılmasına yardım etmeli."

"Ben de sizinle gelmek isterim. İzin verirsiniz," diye araya girdi Loth. "Bağışlayın beni Kaptan Harlowe ama o deneyimden sonra denizdeki ayaklarımı kaybettim. Karada kendimi daha faydalı hissederdim."

"Anlıyorum." Harlowe onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Nasıl avlanılacağını biliyor musunuz Lord Arteloth?"

"Gerçekten de öyle. Inys'te sık sık avlanırdım."

"Sarayda sanırım. Ve bunun bir yayla olduğunu hayal ediyorum." "Evet."

"Korkarım burada yayımız yok," dedi Harlowe, "ama sana tabanca kullanmayı öğreteceğiz." Yanından geçerken Loth'un omzuna vurdu. "Seni bir korsan yapacağım."

Rose Eternal demirli ve tüm yelkenleri açılmış halde bırakılmıştı ama rüzgâr onu hâlâ tehlikeli bir şekilde sallıyordu. Loth, ikisi de tabanca taşımayı reddeden Beden Şövalyeleri'nden ikisiyle birlikte bir sandala tırmandı. Bir savaşta ihtiyaçları olan tek şey kılıçlarıydı.

Loth kendi tabancasını sert bir elle tutuyordu. Melaugo ona tabancayı nasıl dolduracağını ve ateşleyeceğini göstermişti.

Yağmur teknelerin etrafındaki denizi çalkalıyordu. Doğal bir kemerin altından, dik eteklere doğru eğimli bir sahile doğru kürek çektiler. Kumsala yaklaştıkça

Harlowe gece gözlüğünü kaldırdı.

"İnsanlar," diye mırıldandı. "Sahilde."

Topçulardan biriyle başka bir dilde konuştu. Kadın gece camını ondan aldı ve içinden baktı.

Harlowe, "Burası Tüy Adası olabilir, kutsal bir yer, Doğu'daki en değerli belgelere ev sahipliği yapıyor," diye tercüme etti. "Oraya sadece bilginler ayak basabilir ve onlar da iyi silahlanmış olmayacaklardır."

"Hâlâ Doğu yasalarına bağlılar." Melaugo tabancasının horozunu kaldırdı. "Biz onlar için korsan değiliz, Harlowe. Bizler vebalı korsanlarız. Bu sulardaki diğer herkes gibi."

"Deniz yasağına uymayabilirler." Harlowe gemicisine baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı Estina?"

Topçu silahını indirmesi için ona işaret etti. Melaugo dudaklarını büzdü ama itaat etti.

Kıyıda üç kişi onları bekliyordu. Koyu kırmızı cüppeler giymiş iki adam ve bir kadın, temkinli ifadelerle onları izliyordu.

Arkalarında, Loth'un ilk başta bir gemi enkazı olduğunu düşündüğü bir şey yatıyordu.

Sonra bunun devasa bir canavarın iskeleti olduğunu gördü.

Kumsalın uzunluğuna yakındı. Burada ölen her neyse, bir balinadan daha büyüktü. Şimdi temizlenmişti, kemikler ay ışığının altında parlıyordu.

Loth sandaldan indi ve gözlerindeki suyu silkeleyerek diğer denizcilerin sandalı kuma çekmesine yardım etti. Harlowe yabancılara yaklaştı ve selam verdi. Onlar da jestle karşılık verdi. Keşif ekibine dönmeden önce onlarla bir süre konuştu.

"Tüy Adası'nın bilginleri bize fırtına devam ettiği sürece barınak önerdiler ve su toplamamıza izin verdiler. Evlerinde sadece kırkımız için yer var ama mürettebatın geri kalanının boş depolarında uyumasına izin verecekler," diye bağırdı Harlowe rüzgâra karşı. "Tüm bunlar adaya hiçbir silah getirmememiz ve sakinlerinden h i ç b i r i n e dokunmamamız şartıyla. Veba taşıyabileceğimizden korkuyorlar."

"Silahlar konusunda biraz geç kaldık," dedi Melaugo.

"Bu hiç hoşuma gitmedi Harlowe," diye seslendi Beden Şövalyelerinden biri. "Ben *Gül*'de kalalım derim."

"Ben de aksini söylüyorum." "Neden?"

Harlowe o soğuk gözlerini hafif bir küçümsemeyle ona çevirdi. Etrafında fırtına kasıp kavururken, kaotik bir deniz tanrısına benziyordu.

"Kawontay'da erzaklarımızı yenilemeye niyetliydim," dedi, "ama şimdi fırtına bizi rotamızdan saptırdı, oraya ulaşmadan yiyeceğimiz bitecek. Suyun çoğu kirlenmiş durumda." Kılıflarından iki av bıçağı çıkardı. "Mürettebat o denizde uyuyamaz ve onların cesaretlerine ihtiyacım var. Elbette nöbette iskelet bir mürettebat kalacak ve eğer *Rose*'da kalmak isteyen olursa, onları durdurmayacağım. Bakalım kendi sidiklerini içmeye değmeyeceğine karar vermeleri ne kadar zaman alacak."

Harlowe tekrar yabancılara yaklaştı ve bıçaklarla tabancasını ayaklarının dibindeki kumların üzerine koydu. Melaugo dilini şaklattı ve ardından giysilerindeki bir dizi bıçağı boşalttı. Beden Şövalyeleri geniş kılıçlarını bir ebeveynin yeni doğmuş bir bebeği yere bırakması gibi yere bıraktı. Loth kılıçlarını ve tabancasını bıraktı. Bilginler onları sessizce izledi. Hepsi silahsızlandığında, adamlardan biri uzaklaştı ve keşif ekibi de onu takip etti.

Tüy Adası tepelerinde belirdi. Şimşek, nefes kesici yükseklikteki yemyeşil, kaba yontulmuş uçurumları ortaya çıkarıyordu. Bilgin onları sahilden, başka bir kemerin altından, uçurumun yüzüne yontulmuş bir merdivenin olduğu yere götürdü. Loth merdivenin görüş alanından çıktığını görmek için boynunu bükte.

Uzun bir süre o merdivenin üzerinde kaldılar. Rüzgâr yanlarında kükrüyordu. Yağmur botlarını ıslatıyor, her adımı tehlikeli hale getiriyordu. Zirveye ulaştıklarında Loth'un dizleri bükülmeye hazırды.

Bilge onları çimenlerin üzerinden ve damlayan ağaçların altından fenerlerle kaplı bir patikaya götürdü. Onları bir platform üzerinde yerden yükseltilmiş, beyaz duvarları ve kiremit çatısı olan, ahşap sütunlarla desteklenen bir ev bekliyordu. Loth'un daha önce gördüğü hiçbir konuta benzemiyordu. Bilgin kapıları açtı ve içeri girmeden önce ayakkabılarını çıkardı. Yeni gelenler de aynısını yaptı. Loth, Harlowe'u takip ederek binanın serin iç kısmına girdi.

Duvarlar süssüzdü. Halı yerine mis gibi kokan hasırlar vardı. Çökük bir ocağın etrafı kare minderlerle çevriliydi. Bilgin tekrar Harlowe'la konuştu.

"Burada kalacağız. Depolar yakınlarda." Harlowe odaya göz gezdirdi. "Fırtına diner dinmez, bilginleri bize biraz darı satmaları için ikna etmeye çalışacağım. Bizi Kawontay'a götürmeye yetecek kadar."

"Karşılığında onlara hiçbir şey veremeyiz," diye belirtti Loth. "Darıya kendileri için ihtiyaçları olabilir."

"Böyle düşünürseniz asla bir denizci olamazsınız lordum."

"Denizci olmak istemiyorum."

"Tabii ki istemezsin."

Karanlık en derin noktasındaydı. Tané şifa odasının açık pencerelerinden Inysh gemisini izliyordu.

"Birkaç gün içinde gitmiş olacaklar," diye mırıldanıyordu Yaşlı Vara diğer yaşlılara. "Bu fırtına yakında sona erecek."

"Vara, ambarlarımızı boşaltacaklar," dedi onurlu Yüce Yaşlı, kısık ve öfkeli bir ses tonuyla. "Sayıları yüzlerle ifade ediliyor. Bir süreliğine adanın meyveleriyle hayatta kalabiliriz ama pirinç ve darıları da alırlarsa-"

"Onlar korsan," diye araya girdi bir başka yaşlı. "Kaplan Gözü Filosu'ndan olmayabilirler ama bu sularda sadece korsanlar var. Elbette yiyeceğimizi alacaklar, gerekirse zorla."

"Bunlar korsan değil," diye yatıştırdı Yaşlı Vara. "Kaptanları Inys Kraliçesi Sabran'dan geldiklerini söylüyor. On İki Göl İmparatorluğu'na doğru yola çıkmışlar. Bence barışın selameti için onlara yollarında yardım etmek en iyisi olacaktır."

Aynı yaşlı tısladı: "Görevlilerimizin hayatını riske atarak mı?" "Ya kızıl hastalığı taşıyorlarsa?"

Tané bu tartışmayı pek dinlemiyordu. Bakışları fırtınanın savurduğu denizdeydi.

Mavi mücevher hapisanesinde sessizdi. Onu kuşağındaki su geçirmez lake kutuda, her zaman ulaşabileceği bir yerde tutuyordu.

"Sen tam bir aptalsın," diye bağırdı Yüce İhtiyar, onun dikkatini tekrar odaya çekerek. "Onlara barınak sağlamayı reddetmeliydin. Burası kutsal topraklar."

"Onlara biraz merhamet göstermeliyiz, Elder-"

"Kızıl hastalık Doğu kıyılarına geldiğinde hayatlarını, ailelerini kaybeden insanlara *merhamet* vaaz etmeyi deneyin." Yaşlı adam burnunu çekti. "Başın üstüne."

Odadan çıktı ve geçerken Tané'ye kısa bir selam verdi. Diğer yaşlılar da onu takip etti. Yaşlı Vara burun kemiğini sıktı.

"Bu adada hiç silahımız var mı?" Tané ona sordu.

"Yemek salonunda zeminin altında bir avuç var, ada istilacılar tarafından tehdit edilirse kullanmak için. Bu durumda yaşlılar arşivlerin güvenliğini sağlarken, genç bilginler de savaşır."

"Onları yakınımızda tutmalıyız. Bilginlerin çoğu kılıç konusunda eğitilmiş," dedi Tané. "Eğer bu korsanlar bizi soymaya çalışırsa, hazır olmalıyız."

"Öğrenciler arasında paniğe yol açmak gibi bir niyetim yok çocuğum. Yabancılar uçurum kenarındaki köyde kalacaklar. Burada onlar için çok yüksekteyiz." Ona bir gülümseme sundu. "Bugün bana çok yardımcı oldun ama gece ilerledi. Dinlenmeyi hak ettin."

"Yorgun değilim."

"Yüzün bana aksini söylüyor."

Alnında soğuk terler olduğu ve gözlerinin etrafında gölgeler dolaştığı doğrudur. Eğildi ve şifa odasını terk etti.

Evin koridorları boştu. Bilginlerin çoğu korsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve dünyayı umursamadan uyuyorlardı. Tané bir elini çantasına yakın bir yerde tutuyordu.

Hazinesinin nasıl çalıştığını anlaması uzun sürmemişti. Her gün, düşünmeden önce ve akşam yemeğinden sonra, yağmur sularının kraterde biriktiği uyuyan volkanın tepesine tırmanmış ve kendini mücevherin titreşimlerine ayarlamıştı. Derinlere gömülü bir içgüdü'nün ona bu titreşimleri nasıl dışarıya doğru yönlendireceğini gösterdiğini fark etti - sanki bunu uzun zaman önce yapmış ve bedeni hatırlıyormuş gibi.

İlk başta mücevheri dalgalar oluşturmak için kullanmıştı. Sonra, yağlı kâğıttan bir kelebeği katlamış ve kendisinden uzaklaşmasını sağlamıştı. Sonra, karanlığın örtüsü altında, gizlice sahile inmeye başlamıştı.

Dalgaları cezbetmesi günler sürmüştü. Gelgitler kendi yollarını belirlemişti.

Tané bir keresinde Hisan Burnu'nda bir kadını kaftan işlerken izlemişti. İğne bir içeri bir dışarı dalıyor, ipliği arkasına çekiyor, renkler ipek üzerinde çiçek açıyordu. Tané bu anıdan esinlenerek mücevherdeki gücü bir iğne, suyu iplik ve kendisini de denizin dikişçisi olarak hayal etmişti. Dalgalar *yavaşça* ona doğru eğilmiş ve bacaklarının etrafını sarmıştı.

Sonunda bir gece, mücevher avuçlarında şimşek gibi parlarken, kum kalmayınca kadar denizi kumsala çekmişti. Çekilip gitmeden önce bilginleri şaşkına çevirmişti.

Bu çaba onu neredeyse duyarsız bırakmıştı. Ama artık kendisinin ve mücevherin neler yapabileceğini biliyordu.

Fırtınaya yakalanmış Batı gemisini gördüğünde doğruca kayalıklara koşmuştu. Büyük Kwiriki ona bir fırsat göndermişti ve sonunda bunu değerlendirmeye hazırды.

Deniz bu kez ona istekle cevap vermişti. Gemi zorlansa da, onu mercan kayalıklarının yanından geçirmeyi başarmıştı. Şimdi sığıklarda neredeyse korumasızdı.

Kaçma vakti gelmişti. Bu yerde çok uzun süre heba olmuştu. Ve nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Dut ağacının adasına, Altın İmparatoriçe'nin gemisinin karnında Nayimathun'la birlikte gittiği yere.

Tané tatlı su kabını kuşağına astı ve boş yemek salonuna doğru ilerledi. Silahlar, tıpkı Yaşlı Vara'nın söylediği gibi bir döşeme tahtasının altına saklanmıştı. Fırlatma bıçaklarını kuşağına soktu, ardından bir Seiikinese kılıcı ve bir hançer aldı.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm." Tané sakinleşti.

"Gitmeye çalışacağımı biliyordum. Sana Kaplan Gözü Filosu'ndan bahsettiğimde bunu gözlerinde gördüm." Yaşlı Vara sesini alçak tuttu. "O gemiye tek başına hükmedemezsin Tané. Yüzlerce kişilik bir mürettebata ihtiyacın var."

"Ya da bu."

Çantasına uzandı ve artık donuklaşmış olan mücevheri ona gösterdi. Yaşlı Vara ona baktı.

"Neporo'nun yükselen mücevheri." Bakışları saygılıydı. "Bunca yıldır hiç düşünmemiştim-"

Sözünü bitiremedi. "Böğrüme dikilmişti," dedi Tané sessizce. "Hayatım boyunca içimde taşıdım."

"Büyük Kwiriki'nin ışığıyla. Yüzyıllar boyunca Tüy Adası, yükselen mücevherin dinlenme yeri olan Komoridu'ya giden yıldız haritasını korudu," diye mırıldandı. "Görünüşe göre hiç orada olmamış."

"Adanın nerede olduğunu biliyor musun, Yaşlı Vara?" Tané ayağa kalktı. "Altın İmparatoriçe'yi bulana kadar denizleri araştırmak niyetindeydim ama nereye gittiğini bilirim daha çok şansım olur."

"Tané," dedi Yaşlı Vara, "oraya gitmemelisin. Kaplan Gözü Filosu'yla karşılaşmış olsan bile, büyük Nayimathun'un hâlâ hayatta olduğundan emin olamazsın. Ve eğer yaşıyorsa, onu geri almak için korsan ordusunun gücüne karşı koyamazsınız. Bu girişimde ölürsün."

"Denemeliyim." Tané hafifçe gülümsedi. "Küçük Gölge Kız gibi. O hikâyeden cesaret aldım, Yaşlı Vara."

Onun içindeki mücadeleyi görebiliyordu.

"Anlıyorum," dedi sonunda. "Miduchi Tané ejderhası alındığında öldü. O zamandan beri sen onun hayaleti oldun. İntikamcı bir hayalet; huzursuz, ilerleyemeyen."

Gözleri kızarmıştı.

"Daha genç ya da daha cesur bir adam olsaydım, seninle bile gelebilirdim. Her şeyi göze alırdım," dedi, "ejderham için."

Tané ona bakakaldı.

"Sen bir biniciydin," dedi.

"Adımı biliyor olmalıydım. Yıllar önce bana Driftwood Prensi derlerdi."

Gelmiş geçmiş en büyük ejderha korucularından biriydi. Seiikinli bir saray mensubu ile uzak diyarlardan bir korsanın çocuğu olarak dünyaya gelmiş, Güney Evi'nin kapısına bırakılmış ve sonunda Yüksek Deniz Muhafızları'nın rütbelerine kadar yükselmişti. Bir gece savaşta eyerinden düşerek bacağını kırmış ve Kaplan Gözü Filosu onu rehin almıştı.

O gece bacağından bir ganimet yapmışlardı. Efsaneye göre onu kan balığı için denize atmışlar ama dost bir geminin onu bulduğu şafak vaktine kadar hayatta kalmış.

"Artık biliyorsun," dedi Yaşlı Vara. "Bazı biniciler bu tür yaralanmalardan sonra devam eder, ama bunun anısı beni yaraladı. Ne zaman bir gemi görsem, kemiklerimin kırılma sesini hatırlıyorum." Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Bazen ejderham hâlâ bu tarafa geliyor. Beni görmek için."

Tané hiç bilmediği bir hayranlık dalgası hissetti.

"Burası huzurluydu," dedi, "ama benim kanım denizdir ve durgun olamaz."

"Hayır. Burası asla senin yıldızlarında olmadı." Gülümsemesi soldu. "Ama belki de Komoridu öyledir."

Çantasından bir kâğıt parçası, bir hokka ve bir fırça çıkardı.

"Eğer büyük Kwiriki bize iyi davranırsa, Altın İmparatoriçe asla Komoridu'ya ulaşamayacak," dedi. "Ama eğer onu bir araya getirdiyse ... neredeyse oraya varmış olabilir." Talimatları yazdı. "Doğuya, Saksagan takımyıldızına doğru yelken açmalısın. Gecenin dokuzuncu saatinde, geminizin doğrudan onun gözünü temsil eden yıldızın altında olduğundan emin olun ve güneydoğuya dönün. Güney Yıldızı ile Rüya Yıldızı arasındaki orta noktaya doğru yelken açın."

Tané mücevheri bir kenara koydu. "Ne kadar süre için?"

"Çizelgede yazmıyor ama o yönde Komoridu'yu bulacaksın. Gökyüzünde nereye sürüklenirlerse sürüklenirler o iki yıldızı takip et. Mücevherle, *Takip*'i yakalayabilirsin."

"Mücevherin bende kalmasına izin vereceksin."

"O sana verildi." Ona talimatları uzattı. "Büyük Nayimathun'u bulduktan sonra nereye gideceksin Tané?"

Henüz o kadar ilerisini düşünmemişti. Eğer ejderhası yaşıyorsa, onu korsanların elinden kurtaracak ve On İki Göl İmparatorluğu'na götürecekti. Eğer değilse, intikamının alındığından emin olacaktı.

Ondan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği huzur içinde olabileceğiydi.

Yaşlı Vara yüz ifadesinden ona cevap veremeyeceğini anlamış gibiydi. "Seni hayır dualarımla göndereceğim Tané, eğer bana bir söz verersen," diye mırıldandı. "Bir gün kendini affedeceksin. Hayatının baharındasın çocuğum ve bu dünya hakkında öğreneceğin çok şey var. Kendini yaşama ayrıcalığından mahrum etme."

Çenesi titredi.

"Teşekkür ederim. Her şey için." Eğilerek selam verdi. "Driftwood Prensi'nin öğrencisi olmaktan onur duyuyorum."

O da selamına karşılık verdi. "Ben de senin öğretmenin olmaktan onur duyuyorum, Tané." Bununla birlikte onu kapıya doğru yönlendirdi. "Şimdi git. Biri seni yakalamadan önce."

Gök gürültüsü artık daha uzakta olsa da fırtına adanın etrafında hâlâ şiddetle esiyordu. Tané ip köprülerden geçip gizli basamaklara doğru ilerlerken yağmur onu sırlıslam etti.

Köy sessizdi. Devrilmiş bir ağacın arkasına çömeldi ve herhangi bir hareket olup olmadığını izledi. Eski evlerden birinde titretek bir ışık vardı. Dışarıda bir rüzgâr çanı çalıyordu.

İki gözcü vardı. Onu göremeyecek kadar mırıldanmakla ve sigara içmekle meşguldüler. Binaların yanından kayarak geçti ve onu sahile götürecek olan taş kesimli merdivene doğru koşmaya başladı.

Basamaklar botlarının altında uçuyordu. Dibe ulaştığında yüzünü denize döndü.

Kürek tekneleri kumların üzerine çekilmişti. Gemide daha fazla gözcü olacaktı ama onlarla savaşılabildi. Kan dökmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Onurunu, adını ve ejderhasını çoktan kaybetmişti. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Tané döndü ve sürgün yeri olan Tüy Adası'na bir kez daha baktı. Kazandığı ve kaybettiği bir yuva daha. Rüzgârda savrulan bir tohum gibi köksüz kalmaya mahkûm olmalıydı.

Koştı ve dalgaların altına daldı. Fırtına denizi çalkalıyordu ama o fırtınanın gazabından nasıl kurtulacağını biliyordu.

Kalbi ölümden diriliyordu. Sürgünde hayatta kalmak için o kadar kalın bir zırh giymişti ki neredeyse nasıl hissedeceğini unutmuştu. Şimdi tuzlu suyun ılık kucaklayışının, ağzında bıraktığı tınının, elini ya da ayağını yanlış atarsa sürüklenip gidebileceği hissini tadını çıkarıyordu.

Nefes almak için ayağa kalktığı anda gemiyi düşündü. Yelkenler toplanmıştı. Kıç tarafında, üzerinde bir kılıç ve taç bulunan beyaz bir bayrak dalgalanıyordu. Bu, Batı'nın en zengin ulusu olan Inys'in sancağıydı. Büyük bir nefes daha aldı ve tekrar dalgaların altında kaldı.

Gövde dokunulacak kadar yakındı. Bir kabarmanın onu kaldırmasını bekledi ve yanından aşağı inen bir halatı yakaladı.

Gemileri tanıyordu. Mürettebatı mücevher olunca, bu tahta canavarı evcilleştirebilirdi.

Sahilde kimse yoktu. Yaşlı Vara onu yaşlılara ele vermemişti. Sabah olduğunda, dönüştüğü hayaletten eser kalmayacaktı.

Loth'u uyanık tutan rüzgâr çanlarıydı. Bütün gece hiç susmamışlardı. Üstelik üşümüş ve tuzla kaplanmıştı, etrafı yıkanmamış korsanların kokusu ve horultularıyla çevriliydi. Harlowe hepsine tatlı su aramadan önce biraz uyumalarını söylemişti.

Kaptanın kendisi de ocağın başında nöbet tutuyordu. Loth alevlerin yüzünde dans edişini izledi. Alevler ön kolunun etrafını saran beyaz dövmeyi ortaya çıkarıyor ve üzerinde çalıştığı madalyonun üzerinde parlıyordu.

Loth doğrulup gömleğini çekti. Harlowe ona baktı ama giderken hiçbir şey söylemedi.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Nöbetçi Melaugo ona bir aşağı bir yukarı baktı.

"Gece yarısı gezintisi mi?"

"Korkarım uyku benden kaçıyor." Loth gömleğinin düğmelerini ilikledi.

"Uzun sürmez." "Gölgelerine söyledin mi?"

"Söylemedim. Onları dinlenmeye bırakırsan minnettar olurum."

"O kadar postanın içinde çok yorulmuş olmalılar. Paslanmadıklarına şaşırdım. Melaugo, "Bu bilginlerin sizi oyalayacaklarını sanmıyorum," dedi, "ama gözlerinizi dört açın. Ve bunu al." Ona düdüğünü fırlattı. "Bize karşı gerçek hislerini bilmiyoruz."

Loth başını salladı. Ağrıyan ayaklarını botlarına geri soktu.

Ağaçların gölgesi altında, hâlâ titreyen birkaç feneri takip ederek yürüdü ve tekrar sahile inen merdivene çıktı. Adımları hiç bu kadar ağır olmamıştı. Sonunda dibe ulaştığında doğal bir sığınak buldu ve pelerininini hatırlamış olmayı dileyerek kendini kuma bıraktı.

Fırtınalar devam ederse, bu Aziz'in terk ettiği adada haftalarca mahsur kalabilirlerdi ve zaman tükeniyordu. Sabran'ı şimdi yüzüstü bırakamazdı. Başarısızlığının kesin sonucu olan Inys'in düşüşünü hayal ederken şimşekler karanlığı bir kez daha parçaladı.

İşte o zaman kadını gördü.

Kadın sahili yarılarmıştı. Aydınlandığı anda koyu ipekten bir tunik ve yanında kavisli bir kılıç gördü. Yumuşak bir dalışla denize daldı.

Loth irkilerek doğruldu. Ondan bir iz bulmak için dalgaları izledi ama başka şimşek çakmadı.

Bilginlerden birinin gecenin karanlığında yüzerek *Ebedi Gül'e* gitmesinin iki nedeni olabileceğini düşündü. Biri, belki de bir veba salgınını önlemek için yabancıları katletmekti. Diğeri ise gemiyi çalmaktı. Aklı ona Harlowe'u çağırmasını söyledi ama bu rüzgârda kimse düdüğü duymazdı.

Bu kadın her ne yapmayı planlıyorsa, onu durdurmak zorundaydı.

Ayakları kuma sürtündü. Suyu doğru yalpaladı. Dalgalar bu kadar sertken suya dalmak aptallıktı ama başka yolu yoktu.

Kemerin altından yüzdü. Çocukken Margret'le birlikte bazen Elsand Gölü'nde kürek çekmişlerdi ama asilzadelerin yüzmeye pek ihtiyacı yoktu. Başka bir gece olsa, bunu denemeyecek kadar korkabilirdi.

Bir dalga başının üzerinden geçerek onu yüzeyin derinliklerine itti. Sertçe tekmeledi ve sıçrayarak yüzeyi kırdı.

Rose Eternal'ın güvertesinden bağırışlar yükseldi. Bir düdük sesi duyuldu. Elleri önce halatı, sonra da merdiven görevi gören tahta çıtaları buldu.

Thim direğın yanında buruşmuştu. Kırmızı ipekli kadın güvertedeıydi. Kılıcı marangozunkiyle çarpışıyordu. Siyah saçları yüzünün etrafında savruluyordu.

Loth bocaladı, boş elleri havayı kavramaya çalışıyordu. Üç savuşturma ve bir kesik darbesiyle marangoz tökezledi, tuniğı kana bulandı. Kadın onu küpeştenin üzerinden düzgünce tekmeledi. Başka bir adam kendini kadının sırtına fırlattı ama kadın adamın elinden kurtulup onu omzunun üzerinden fırlattı. Bir dakika sonra adam marangozu denize kadar takip etmişti.

"Dur," diye bağırdı Loth.

Kadının bakışları ona kaydı. Göz açıp kapayıncaıya kadar korkuluklardan atlamış ve çömelerek yere inmişti.

Loth döndü ve koşmaya başladı. Yeterince iyi kılıç kullanabiliyordu ama bu kadın ürkek bir bilgin değildi. Her kimse, fırtına gibi dövüşüyordu. Şimşek kadar hızlı, su kadar kıvraktı.

Botları güverteıye döıverken, Loth yetim bir kılıcı kaptı. Arkasında, kadın bir bıçağı kınından çıkardı. Pruvaya ulaştığında, Loth dişlerini sıkarak ve elleri yağmur suıuyla kayganlaşarak küpeşteıye tırmandı. Kadın ona ulaşmadan atlayacaktı.

Kafatasının tabanına bir şey çarptı. Güverteye yığıldı, bir tahıl çuvalı kadar ağırdı.

Eller onu tuttu ve sırt üstü çevirdi. Kadın bıçağını boğazına dayadı. Kadın bunu yaparken, adam kadının diğer elinde ne olduğunu gördü.

Ead'in elindekiıyle aynı şeıle sahipti ve aynı doğal olmayan şekilde parlıyordu. Denizin üzerindeki ay ışığı gibi.

"Diğer mücevher," diye fısıldadı ve tek parmağıyla ona dokundu. "Ona nasıl sahip olabilirsın?"

Gözleri kısıldı. Önce mücevhere, sonra ona baktı. Sonra başını kaldırıp sahildeki bağrışma seslerine doğru baktı ve yüz hatlarının üzerine bir kararlılık maskesi düştü.

Loth'un hatırladığı son şey buydu. Yüzü ve belli belirsiz yara izi, tıpkı bir balık oltası gibi şekillenmişti.

60

Doğu

Bitmeyen Deniz'de, çoğu geminin yelken açmaya cesaret edemeyeceği kadar doğuda ve gecenin dokuzuncu saatinde *Pursuit*, Seiikinese'nin Magpie adını verdiği yıldız topluluğunun altında yüzüyordu.

Navigatörleri Padar sözüne sadık kalmıştı. Ona göre gök cisimleri gökyüzündeki oyun tahtasının parçaları gibiydi. Nasıl ve nerede hareket ederlerse etsinler, onları okumanın bir yolunu biliyordu. Girdaba rağmen, bu yıldızın bu saatte nerede olacağını ve oraya nasıl gideceğini çok iyi biliyordu. Yanındaki güvertede Niclays Roos bekliyordu.

Jan, neredeyse geldim, diye düşündü.

Laya Yidagé kollarını kavuşturmuş, onun yanında duruyordu. Kapüşonunun gölgesi altında çenesi sertleşmişti.

Güney Yıldızı parıldıyordu. Mürettebatı tarafından izlenen Altın İmparatoriçe dümeni çevirdi ve yelkenler rüzgârla buluştuğunda *Pursuit* dönmeye başladı.

"İleri," diye seslendi ve korsanları da bu çılgılığa eşlik etti. Niclays onların sevincinin kendi yüreğinde büyüdüğünü hissetti.

Gerçekten de haritaların bittiği yere doğru. Dut ağacına ve anlatılmamış mucizelere.

61

Doğu

Uyandığında soğuk acımasızdı ve gökyüzü alacakaranlığın hastalıklı mor rengine bürünmüş, her şeyi gölgeye boğmuştu. Loth'un bağlı olduğunu fark etmesi bir anını aldı.

Sprey yüzünü ıslatmıştı. Başı korkunç bir şekilde çarpıyordu ve duyuları çamur gibiydi.

Yorgunluktan gözlerini kırptırdı. Fenerlerin loş ışığında, *Rose Eternal*'ın dümenindeki bir figürü seçebildi.

"Kaptan Harlowe?"

Cevap gelmedi. Görüşü keskinleştiginde, onun Tüy Adası'ndan gelen kadın olduğunu gördü.

Olamaz.

Rotadan çıkmak için zamanları yoktu. Bağlarına karşı mücadele etti ama etrafında bir devi asmaya yetecek kadar ip vardı. Yanında Thim de direğe bağlanmıştı. Loth omzuyla onu dürttü.

"Thim," diye fısıldadı.

Topçu cevap vermedi. Şakağında bir çürük oluşuyordu.

Loth başını çevirdi ve onları esir alan kişiyi içine çekti. Yirmi yaşlarında, belki biraz daha genç, zayıf yapılıydı. Kısa siyah saçları bronzlaşmış ve rüzgârda yanmış yüzünü çevreliyordu.

"Kimsin sen?" Loth ona seslendi. Boğazı susuzluktan kavruluyordu. "Neden bu gemiyi aldın?"

Kadın onu görmezden geldi.

"Umarım bir *korsanlık* suçu işlediğinizin farkındasınızdır, hanımefendi," diye ısırdı Loth. "Derhal geri dönün, yoksa bunu Inys Kraliçesi Sabran'a savaş ilanı olarak kabul ederim."

Hiçbir şey.

Bu sessiz serseri her kimse, diğer mücevher ondaydı. Kader onu onun yoluna çıkarmıştı.

Kalçasındaki kuşaktan çiçeklerle boyanmış bir el çantası sarkıyordu. Onu orada saklıyor olmalıydı.

Loth bir süre uyukladı. Susuzluk ve yorgunluk onu çekiştiriyordu ve başının bir tarafı ağrıyordu. Gecenin bir vakti gözlerini kırıştırarak uyandı ve dudaklarının ucunda bir su kabağı buldu. Sorgulamadan içti.

Thim de artık uyanıktı. Kadın içmesine izin verdi ve onunla yabancı bir dilde konuştu.

"Thim," diye mırıldandı Loth, "onu anlıyor musun?"

Diğer adamın gözleri kamaşmıştı. "Evet lordum. O bir Seiikinese," dedi yavaşça. "Mücevheri nereden bildiğinizi soruyor."

Onların önünde çömelmiş, yüzlerini izliyordu. Yanında getirdiği fenerin ışığında, Loth onun yanağındaki yara izini seçebiliyordu. "Ona ikizinin nerede olduğunu bildiğimi söyle," dedi. Thim tercüme ederken kadının gözlerinin içine baktı ve o da cevap verdi.

"Eğer bu doğruysa," dedi Thim, "ona ne renk olduğunu söyleyebileceğini söylüyor."

"Beyaz."

Thim kelimeleri ona iletğinde, Loth'a doğru eğildi ve boğazını tuttu.

"Nerede?" diye sordu.

Bu yüzden biraz Inysh konuştu. Sesi de dökme demir ifadesi kadar soğuktu.

"Inys," dedi.

Ağzı k ı s ı l m ı ş t ı . Nadiren gülümsüyormuş gibi görünen ince kesilmiş bir ağız.

"Mücevheri bana vermelisin," diye yalvardı Loth ona. "Onu ikiziyle yeniden birleştirmek için Kraliçe Sabran'a götürmeliyim. Birlikte, ikizini

İsimsiz Olan'ı yok edin. Yakında, birkaç hafta içinde tekrar yükselecek. Uçurum'dan gelecek."

Thim kaşlarını çatarak sözlerini Seiikinese dilindeki kadına aktardı. Kadın ayağa kalkıp onları terk etmeden önce yüzü sertleşti.

"Bekle," diye seslendi Loth arkasından, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Aziz aşkına, ne dediğimi duymadın mı?"

"Onu kışkırtmamalıyız Lord Arteloth," diye uyardı Thim. "Mürettebatın geri kalanı Tüy Adası'nda haftalarca, hatta aylarca gemisiz kalabilir. Şu anda Kraliçe Sabran'ın teklifini Majestelerine iletebilecek tek kişi biziz."

Haklıydı. Planları bu korsanın insafına kalmıştı. Loth bağlarının içine gömüldü.

Thim başını geriye eğdi ve gözlerini kısıtı. Loth'un onun yıldızları okuduğunu anlaması bir an aldı.

"İmkânsız," diye mırıldandı Thim. "Bu kadar kısa sürede bu kadar doğuya gitmiş olamayız."

Loth kadını izledi. Bir eli dümenin üzerindeydi. Diğeri şimdi koyu renkli bir taşı tutuyordu. İlk kez, gemiye çarpan suyun kesintisiz uğultusunun farkına vardı.

Kadın mücevheri *Rose*'u ileri götürmek için kullanıyordu.

"Lordum," dedi Thim nefesinin altında, "sanırım nereye gittiğimizi biliyorum."

"Söyle bana."

"Kaplan Gözü Filosu'nun lideri Altın İmparatoriçe'nin yaşam iksirinin peşinde doğuya yelken açtığına dair denizde bir söylenti duyduk. Kasap gemisi *Pursuit*, kısa bir süre önce Kawontay'dan ayrıldı. Bitmeyen Deniz'e doğru yol alıyorlardı."

"Kaplan Gözü Filosu nedir?"

"Var olan en büyük korsan filosu. Fırsat bulduklarında ejderhaları çalar ve katlederler." Thim kadına baktı. "Eğer Altın İmparatoriçe'nin peşindeyse -ki başka türlü neden bu kadar doğuda olacağımızı düşünemiyorum- o zaman ikimiz de ölü adamlarız."

Loth ona baktı. "Çok iyi bir savaşçıya benziyor."

"Tek bir savaşçı yüzlerce korsanı alt edemez ve *Rose*'un bile *Pursuit*'e karşı şansı yok. O denizin üzerinde bir kaledir." Thim yutkundu. "Gemiye geri almamız mümkün olabilir."

"Nasıl?"

"Gemiye terk ettiğinde, lordum. Bir savaş gemisinin geniş bir mürettebata ihtiyacı vardır, ama .

.. Sanırım denemekten başka seçeneğimiz yok."

Bir süre sessizliğe gömüldüler. Loth'un duyabildiği tek şey dalgaların çarpıştıydı.

"Beklemekten başka yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığına göre, belki bir oyun oynayabiliriz." Topçuya yorgun bir gülümseme sundu. "Bilmecelerde iyi misin, Thim?"

Yıldızlar bir dizi mum gibi yanıyordu. Tané Inysh gemisini yönlendirirken bakışlarını onlardan ayırmıyor, batı rüzgârının yanı sıra mücevheri de kullanarak gemiyi mahmuzluyordu.

Inysh lordu ve Lacustrine topçusu sonunda uyumuştı. İlk çeyrek saattir en kolay bilmeceleri çözmek için çabalıyor, Tané'nin sinirden dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

*Sabahları kapanırım, geceleri açarım, Ve
açık olduğumda, gözünüzü memnun ederim.*

*Ay kadar solgunum ve sadece o kadar yaşarım -
Çünkü güneş doğduğunda, işte, ben yokum.*

En azından şimdi ne kadar zekice olduğu hakkında saçmalamayı bırakmıştı ve o da düşünebiliyordu. Eğer zamanlamayı doğru yaparsa, bu gece Saksagan'ın gözleri üzerinde olacaktı.

Mücevheri kullanmak üzerinde ince bir soğuk ter tabakası bırakmıştı. Yavaş ve derin nefes aldı. Gücünü uzun süre tüketmese de, mücevherin içindeki bir şeyi çektiğini hissetti. Kendisi ip, mücevher de yaydı ve sadece birlikte okyanusa şarkı söyletebilirlerdi.

"Loth."

Tané irkilerek güverteden karşıya baktı. Inysh adamı bir kez daha uyanmıştı.

"Loth," diye tekrarlardı ve kendi göğsüne vurdu.

Tané tekrar yıldızlara baktı.

Güney Evi'nde, bilinen dünyadaki her dilden biraz öğrenmişti. Inysh dilini yeterince iyi biliyordu ama yabancıların aksini düşünmesini, özgürce konuşabileceklerine dair yanlış bir inanca kapılmalarını tercih ediyordu.

"Adınızı sorabilir miyim?" dedi Inysh adamı.

Yüce Kwiriki, yıka bu aptalı. Yine de, azalan mücevheri biliyordu
-Bu onu hayatta tutmak için yeterli bir nedendi.

"Tané," dedi sonunda.

"Tané."

Nazıkçe söyledi. Kadın ona baktı.

En fazla otuz yaşında olmasına ve şu anda yüzünden gülümseme hiç eksik olmamış gibi görünmesine rağmen, dolgun dudaklarının etrafında gülme çizgileri oluşmaya başlamıştı bile. Teni, iri ve sıcaklık dolu gözleriyle aynı koyu kahverengiydi. Burnu geniş, çenesi güçlü ve tıraşsızdı ve siyah saçları küçük, sıkı bukleler halinde kabarmıştı.

Onun nazik biri olduğunu hissetti.

Hemen bu düşünceden sıyrıldı. Adam tanrılarının yüzüne tüküren bir ülkeden geliyordu.

"Eğer beni serbest bırakırsan," dedi Loth, "belki sana yardım edebilirim. Bir ya da iki gün içinde durman gerekecek. Uyumak için."

"Uyumadan ne kadar dayanabileceğimi yanlış değerlendiriyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Inysh dilini konuşuyorsun."

"Yeter."

Batılı tekrar konuşacakmış gibi baktı ama s o n r a vazgeçer gibi oldu. Topçuya yaslandı ve gözlerini kapattı.

Er ya da geç onu sorgulamak zorunda kalacaktı. Eğer diğer mücevherin nerede olduğunu biliyorsa, o zaman ejderha türüne geri verilmeliydi ama önce Nayimathun'a ulaşması gerekiyordu.

Loth nihayet uyuyakaldığında Tané yıldızlara baktı ve çarkı çevirdi. Mücevher elinde buz gibiydi. Böyle devam ederse yakında Komoridu'da olacaktı.

Su kabağından biraz içti ve gözlerindeki kuruluğu kırptırdı. Tek yapması gereken uyanık kalmaktı.

Bitmeyen Deniz, güneş battığında neredeyse menekşeye dönen enfes bir safir mavisiydi. Gökyüzünde hiç kuş yoktu ve göz alabildiğine bir boşluk vardı.

Niclays'i endişelendiren de işte bu boşluktu. Efsanevi Komoridu adası henüz kendini göstermemişti.

Gül şarabı şişesinden bir yudum aldı. Korsanlar bu gece cömert davranmışlardı. Liderleri onlara, zenginlikleri buldukları takdirde

bunu Tariflerin Efendisi'ne borçlu olacaklardı.

Ve eğer bir şey bulamazlarsa, hepsi suçlunun kim olduğunu bilecekti.

Ölüm onun üzerinde hiçbir zaman bu kadar güçlü olmamıştı. Onu, bir gün tekrar kapısını çalacak eski bir dost gibi düşünürdü.

Yıllarca keşif ruhuyla ölümsüzlük iksirini yapmaya çalışmıştı. Onu içmeyi hiç düşünmemişti. Ne de olsa ölüm ya kederin acısını sona erdirecek ya da onu Jannart'la, doğru olduğu kanıtlanan öbür dünyada yeniden bir araya getirecekti. Her gün, her adım, saatin her tik takı onu bu altın olasılığa daha da yaklaşıtıyordu. Yarım bir ruha sahip olmaktan bıkmıştı.

Yine de şimdi ölüm yaklaşıyordu, ondan korkuyordu. Şarabı yudumlarken elleri titriyordu. Bir an için aklını başına toplamak için içkiyi bırakması gerektiği aklına geldi ama ayıkken bile bir korsanla asla savaşılamazdı. En iyisi uyuşmuştu.

Gemi suyu yarmaya devam ediyordu. Gecenin karanlığı tepesindeydi. Çok geçmeden şarabı bitti. Şişeyi denize bıraktı ve sallanarak uzaklaşmasını izledi.

"Niclays."

Laya şalına sarınmış bir halde merdivenleri hızla çıkıyordu. Onu kolundan tuttu.

"İleride bir şey görmüşler," dedi, gözleri korku ya da heyecanla parlıyordu.

"Gözcüler."

"Ne tür bir şey?" "Kara."

Niclays şaşkınlık içinde bakakaldı. Nefes nefese onu geminin pruvasına, Altın İmparatoriçe'nin Padar'la birlikte durduğu yere kadar takip etti.

"Şanslısın, Roos," dedi eski kadın.

Gece gözlüğünü ona uzattı. Niclays gözlerini kısarak baktı.

Bir ada. Kuşkusuz. Küçük bir ada, neredeyse kesinlikle ıssız, ama yine de bir ada. Gece camını geri uzatırken nefes verdi.

"Bunu gördüğüme sevindim, saygıdeğer Altın İmparatoriçe," dedi içtenlikle.

Adaya bir avcı gözüyle baktı. Subaylarından birine döndüğünde Niclays tahta kolundaki çentiklere baktı.

"*Kara Güvercin*'e adanın etrafını sarması için işaret veriyor," diye mırıldandı Laya. "Yüksek Deniz Muhafızları hâlâ peşimizde olabilir. Ya da söylentiler arayışımızla ilgili başka bir korsan gemisine ulaşmış olabilir."

"Eminim hiçbir korsan kaptanı **b ö y l e** bir gemiyle yüzleşecek kadar aptal değildir."

"Dünya aptallarla dolu, Niclays. Ve hiçbir zaman sonsuz yaşamın kokusunu aldıkları zamankinden daha aptal olmazlar."

Sabran bunu
doğrulayabilirdi. Jannart da
öyle.

Niclays parmaklarını geminin küpeştesine vurdu. Ada yaklaştıkça ağzı kül gibi kurumaya başladı.

"Gel, Roos," dedi Altın İmparatoriçe. Sesi kadife yumuşaklığındaydı. "İlk ganimeti paylaşmalısın. Ne de olsa bizi buraya sen getirdin."

Karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Demir atıklarında, Altın İmparatoriçe korsanlarına seslendi. Onlara bu adanın, dertlerine deva olacak bir ödül e ev sahipliği yaptığını söyledi. İksir onları çok güçlü yapacaktı. Denizin efendisi olacaklardı. Halkı kükredi ve Niclays korkudan kırılğan hale gelene kadar ayaklarını yere vurdu. Şimdi zafer kazanmış olabilirlerdi, ama bir başarısızlık kokusu, bunca yolu boşuna geldiklerine dair bir fısıltı, sevinçlerini öldürücü bir öfkeye dönüştürecekti.

Keşif ekibi için bir tekne hazırlandı. Laya ve Niclays, aralarında adaya herkesten önce ayak basacak olan Altın İmparatoriçe ve varisi Ghonra'nın da bulunduğu yirmi kişilik mürettebata katıldı. Gerçi Niclays iksiri buldukları takdirde bir varise asla ihtiyaç duymayacağını düşünüyordu.

Sandal *Pursuit*'in gölgesinden süzülerek çıktı. Niclays çok geçmeden adanın görebildiklerinin sadece zirvesi olduğunu fark etti. Geri kalan kısmın büyük bölümü deniz tarafından ele geçirilmişti.

Daha fazla ilerleyemeyeceklerini anlayınca, aralarından iki kişiyi teknede bırakıp yolun geri kalanını yüzerek gittiler. Niclays karaya ayak bastı ve gömleğindeki suyu sıktı.

Burası onun mezarı olabilirdi. Orisima'nın toprağına gömülmeyi hayal etmişti. Bunun yerine, kemikleri uzak bir denizin enginliğindeki gizli bir adada yatacaktı.

Sarhoşluk onu yavaşlatmıştı. Ghonra omzunun üzerinden bakıp kaşlarını ona doğru kaldırdığında derin bir nefes aldı ve kaygan kayalardan oluşan bir tümseği tırmanarak onun peşinden gitti.

Adımları onları bir ormanın karanlığına götürdü. Medeniyete dair tek ipucu, bir dereyi geçmek için kullandıkları taş köprüydü. Bir ev seçti

kayaya oyulmuş basamaklar. Basamağa ilk çıkan Altın İmparatoriçe oldu.

Saatlerce merdivenleri tırmandılar. Sonsuz akça ağaç ve köknar ağaçları arasında kıvrılıyordu.

Burada hiç ev yoktu. Dut ağacının koruyucuları da yoktu. Sadece doğa, yüzyıllar boyunca kendi akışına bırakılmıştı. Yaban arıları vızıldıyor, kuşlar cıvıldıyordu. Bir geyik, yollarının üzerinden geçip karanlıkta geri döndü ve korsanların yarısını ürkütüp kılıçlarını çekmelerine neden oldu.

Niclays nefes nefese kaldı. Ter gömleğini ıslatmıştı. Alnından aşağıya doğru süzülen damlalar yüzünden alnını boş yere sildi. Kendini böyle zorlamayalı uzun zaman olmuştu.

"Niclays," dedi Laya nefesinin altından. "İyi misin?"

"Ölüyorum," diye homurdandı. "Hanımefendinin lütfuyla, zirveye ulaşmadan öleceğim."

Durduklarını ancak Ghonra'nın üzerine doğru yürüdüğünde fark etti, Ghonra da onu karnına indirdiği sivri bir dirsekle geriye savurdu. Bacakları titreyen Niclays başını kaldırıp bir ağaca baktı. Şimdiye kadar gördüğü tüm ağaçlardan daha büyük, budaklı ve eski bir dut ağacı.

Kesilmişti.

Niclays devrilmiş deve baktı. Hissettikleri bacaklarını kanattı. Dudakları titremeye başladı ve gözleri ısındı.

O buradaydı. Serserilerin Yolu'nun sonundaydı. Jannart'ın görmek istediği şey buydu, uğruna öldüğü sır. Niclays rüyasının gerçekleştiği yerde duruyordu.

İnançsız rüyasının.

Dut ağacı ne çiçek ne de meyve veriyordu. Kütlesiyle neredeyse grotesk görünüyordu, doğal oranlarının ötesinde gerilmişti, askıya alınmış bir beden gibiydi. Gövdesi bir balya gibi kalındı. Ölüm halindeyken dalları yıldızlara uzanıyordu, sanki gümüş ellerini uzatıp tekrar ayağa kalkmasına yardım edeceklermiş gibi.

Altın İmparatoriçe ölü dalların arasında yavaşça yürüdü. Laya Niclays'i kolundan tuttu. Onun titrediğini hissetti ve kendini elini onun elinin üzerine bastırırken buldu.

"Yidagé, Roos," diye seslendi Altın İmparatoriçe, "buraya gelin." Laya gözlerini kapattı.

"Her şey y o l u n d a ." Niclays sesini alçak tuttu. "Sana zarar vermeyecek, Laya.

Onun için çok yararlısın."

"Size zarar vermesini izlemek istemiyorum."

"Savaşma kapasiteme olan inancınızın bu kadar az olması beni derinden yaraladı, Bayan Yidagé." Zayıf bir gülümsemeyle bastonunu kaldırdı. "Bununla hepsini alt edebilirim, sence de öyle değil mi?"

Kadın bir kahkaha attı.

"Burada kazınmış kelimeler var," dedi Altın İmparatoriçe Laya'ya, yaklaştıklarında. "Onları tercüme et."

Yüzü hiçbir şey söylemiyordu. Laya Niclays'i bıraktı ve bir dalın üzerinden atlayıp gövdenin yanına çömeldi. Korsanlardan biri ona bir meşale uzattı ve o da dikkatlice ağaca doğru tuttu. Alevler, oyulmuş kelimelerden **O L U Ş A N** bir şelaleye ışık tutuyordu.

"Bağışlayın beni, çok saygıdeğer Altın İmparatoriçe, ama bunu tercüme edemem. Bazı kısımları tanıdık geliyor ama çoğu değil," dedi Laya. "Korkarım bu benim bilgi alanımın ötesinde."

"Belki ben yapabilirim."

Niclays omzunun üzerinden baktı. Altın İmparatoriçe'nin yanından hiç ayrılmayan Seiikinli bilgin, sanki eski bir dostun dünyevi kalıntılarıymış gibi solmuş elini sandığın üzerine koydu.

"Meşale, lütfen," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Batı gemisini ele verecek ay ışığı yoktu. Tané, geminin avlusunun tepesinden korsanların karaya çıkışını izledi.

Rose Eternal korsanların göremeyeceği bir yere demirlemişti. Doğru zamanda gemiyi güneydoğuya döndürdükten sonra, gece dürbünü bir adayı gösterene kadar yelken açmışlardı.

Yaşlı Vara yükselen mücevherin buradan geldiğine inanıyordu. Belki de mücevherin neden onun yanında olduğunun sırrı buradaydı ya da belki de değildi. Önemli olan Nayimathun'du.

Rüzgâr saç tellerini yüzüne doğru savurdu. Bu gemileri, Kaplan Gözü Filosu'ndaki en kötü şöhretli gemileri tanımayı öğrendiği Güney Evi'ndeki günlerinden tanıyordu. Her ikisi de kırmızı hastalık yelkenleri taşıyordu. *Pursuit*'in yarısı uzunluğundaki *Black Dove*, top ağızları açık bir şekilde adanın etrafında dönüyordu.

Tané güverteye indi. Kendisine yardım edebilmeleri için iki tutsağını serbest bırakmıştı.

"Sen," dedi Tané Thim'e. "Ben yokken gemiyi koru." Thim onu izledi. "Nereye gidiyorsun?"

"*Pursuit*'e."

"Seni parçalara ayıracaklar."

"Hayatta kalmama yardım et, ben de senin On İki Göl İmparatorluğu'na tek parça halinde ulaşmanı sağlayayım. Bana ihanet edersen seni burada ölüme terk ederim," dedi Tané. "Seçim senin."

"Sen de *kimsin*?" Thim kaşlarını çatarak sordu. "Herhangi bir askerden daha iyi dövüşüyorsun. Mürettebatın hiçbirinin sana karşı şansı yoktu. Neden Miduchi'nin değil de bilginlerin saflarına katıldın?"

Tané ona gece camını uzattı.

"Seni görürlerse," dedi sadece, "uyarı olarak toplardan birini ateşle."

Ama Thim farkına varmıştı. Onun gözlerinde yükselen saygıyı izledi. "Sen Miduchi'*ydi*." Thim onun yüzünü inceledi. "Neden sürgün edildin?"

"Kim olduğum ve kim olduğum seni ilgilendirmez." Loth'a başıyla işaret etti. "Sen. Benimle gel."

"Denize mi?" Loth ona baktı. "Donarız." "Hareket etmeye devam edersek donmayız."

"O gemide ne yapmak istiyorsun?" "Bir mahkûmu serbest bırakmak."

Tané soğuktan titreyerek geminin kenarından aşağı inmeden önce kendini destekledi. Sonra bıraktı.

Vücudu karanlığa gömüldü. Soğuk nefesini kesti, dudaklarından baloncuklar patladı.

Beklediğinden daha kötüydü. Seiiki'de mevsim ne olursa olsun her gün yüzmüştü ama Sundance Denizi hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Yüzeye çıktığında nefesi beyaz puflar halinde geliyordu. Arkasında, Loth sözsüz rahatsızlık sesleri çıkarıyordu. Çıtaların dibindeydi.

"Sadece atla," diye zorladı Tané. "Daha çabuk bitecek."

Loth gözlerini sıkıca kapattı ve yüzü, kendini bırakmadan önce ölüme teslim etmiş bir adamın hoşgörüsüne büründü. Bir anda battı ve yüzeye çıktı, soluk soluğaydı.

"*Saint*-" Dişleri takırdıyordu. "Hava çok soğuk." "O zaman acele etmen gerekecek," dedi Tané ve yüzmeye başladı.

Pursuit'in fenerleri sönmüştü. Gemi o kadar yüksekti ki Tané gözcülerden pek korkmuyordu. Karanlık suda asla iki baş göremezlerdi. Ne de olsa bu dokuz direkli hazine kalyonları dünyadaki diğer tüm gemilerden daha büyüktü. Bir ejderhayı taşıyabilecek kadar büyüktüler.

Hareket etmek zordu. Soğuk eklemlerini sertleştirmişti. Tané nefesini içine çekti ve tekrar dalgaların altına indi. *Pursuit*'in yanına geldiğinde, Loth hemen arkasındaydı ve kontrolsüzce titriyordu. Silah kapaklarından sürünerek içeri girmeyi planlamıştı ama kapalıydılar ve bariz bir tutunma yeri yoktu.

Çapa. Su ile güverte arasındaki tek bağlantı buydu. Kıç tarafına ulaşana kadar gövdenin yanında yüzdü.

Kendini denizden çıkarıp tırmanırken tuzlu su terle karıştı. Loth'un arkasında debelendiğini duyabiliyordu. Her santimlik ilerleme zor kazanılmış gibiydi. Her uzvu gücünü hatırlamak için savaşıyordu.

Zirveye yakın bir yerde tutuşunu kaybetti.

Bırakın çığlık atmayı, nefes bile alamayacak kadar hızlı olmuştu. Bir an yükseliyor, sonra düşüyordu; sonra sıcak ve sert bir şeye çarptı. Aşağı baktığında Loth'u altında gördü. Ayağı onun omzunun üzerine düşmüştü.

İkisini de yukarıda tutmak için zorlandığı belliydi ama gülümsedi. Tané gözlerini kaçırdı ve tırmanmaya devam etti.

Geminin kıç tarafındaki büyük İmparatorluk Ejderhası'nın tahrif edilmiş oymasına ulaştığında kolları titriyordu. Etrafindan tırmandı, kendini kenara çekti ve hafif adımlarla güverteye indi. Altın İmparatoriçe adada olabiliirdi ama arkasında muhafızlar bırakmış olmalıydı.

Tané alçakta durarak tüneliindeki buz gibi suyu sıktı. Loth onun yanında çömeldi. Gemide kalan yüzlerce korsanın siluetlerini seçebiliyordu.

Pursuit denizin üzerinde kanunsuz bir şehirdi. Tüm korsan gemileri gibi o da dünyanın pek çok yerinden gelen kötü niyetli kişileri bünyesine katıyordu. Bu karanlıkta, kimse onları durdurmazsa, aralarına karışabilirlerdi. Üç basamaklı merdiven onları geminin en alt güvertesine çıkaracaktı.

Doğruldu ve saklandıkları yerden dışarı çıktı. Loth başını eğerek onu takip etti.

Korsanlar etraflarını sarmıştı. Tané hiçbirinin yüzünü göremiyordu. Konuşmalarından parçalar duyuyordu.

"-Eğer bize ihanet ettiyse yaşlı adamı öldürün."

"O aptal değil. Bunun ne amacı olabilir ki?"

"O bir Mentiş. Seiikinese onu Orisima'da bir bülbül gibi kapalı tutardı," dedi bir kadın. "Belki de ölümü tercih ederdi

hapis cezası. Hepimiz gibi." Roos.

Bahsettikleri başka bir Ment olamazdı.

Parmak uçları ısındı. Ellerini onun boğazına dolamak için can atıyordu.

Tüy Adası'na gönderilmiş olması Roos'un suçu değildi. Bunun tek suçlusu kendisiydi. Yine de ona şantaj yapmıştı. Ondan Nayimathun'a zarar vermesini istemeye cüret etmişti. Şimdi de ejderhaları kaçırıp katleden korsanlara yardım ediyordu. Tüm bunlar için ölümü hak ediyordu.

İçindeki arzuyu bastırmaya çalıştı. Burada dikkatini dağıtacak hiçbir şey olamazdı.

Onları gövdeye götürecek olan merdivene doğru kaydılar. En altta bir fener titriyordu. Alevi, her ikisi de tabanca ve kılıçlarla donanmış iki yaralı korsanı ortaya çıkardı. Tané onlara doğru yürüdü.

"Oraya kim gidiyor?" diye sordu içlerinden biri kabaca.

Tek bir bağırış yukarıdan bir korsan kalabalığını çekebilirdi. Onları öldürmek zorunda kalacaktı, hem de sessizce.

Su gibi.

Bıçağı gölgelerin arasından kayarak doğruca atan bir kalbe saplandı. Diğer muhafız tepki veremedi, onun boğazını kesmişti. Adamın gözlerindeki ifade Tané'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Şok. Ölümlülüğünün farkına varması. Varlığının boynundaki ıslaklığa indirgenmesi. Dudaklarından sözsüz bir ses fokurdadı ve ayaklarının dibine yığıldı.

Demirin tadı ağızını doldurdu. Fener ışığında simsiyah olan kanın zonklaya zonklaya adamın içinden çıkışını izledi.

"Tané," dedi Loth.

Teni elindeki kılıç kadar soğuktu.

"Tané." Sesi boğuktu. "Lütfen. Acele etmeliyiz."

Önünde iki ceset yatıyordu. Midesi bulandı ve karanlık b i r sinek bulutu gibi üzerine çöktü.

Öldürmüştü. Susa'yı öldürdüğü gibi değil. Bu kez kendi elleriyle canını almıştı.

Başı dönerek başını kaldırdı. Loth cesetlerin üzerinde asılı duran feneri çıkardı ve ona uzattı. Elleri titreyerek feneri aldı ve geminin iç kısımlarına doğru yürüdü.

Zamanı geldiğinde yüce Kwiriki'den af dileyebilirdi. Şimdilik Nayimathun'u bulmalıydı.

İlk başta görebildiği tek şey erzaktı. Su fiçileri. Pirinç ve darı çuvalları. Yağma ile dolu olması gereken sandıklar. Bir tane yakaladığında

yeşilin bir anlık görüntüsü, bir nefes verdi.

Nayimathun.

Hâlâ nefes alıyordu. Zincirler onu tutuyordu ve pulların etinden koptuğu yerde bir yara iltihaplanmıştı ama nefes alıyordu.

Loth göğsüne bir işaret çizdi. Sanki kendi sonunu görmüş gibi bakıyordu. Tané bir zamanlar akrabası olan tanrının önünde dizlerinin üzerine çöktü, kılıcını ve fenerini bırakarak.

"Nayimathun."

Cevap yok. Tané boğazındaki düğümleri yutmaya çalıştı. Zincirlerin verdiği zararı gördükçe gözleri doldu.

Bir damla gözyaşı çenesine aktı. Nefretle kaynadı. Ruhu olan hiç kimse bir canlıya bunu yapamazdı. Birazcık utancı olan hiç kimse bir tanrıya bu şekilde davranamazdı. Ejderhalar, dünyalarını paylaşan ölümlüleri korumak için çok şey feda etmişlerdi. Ölümlüler ise karşılığında sadece kötülük ve açgözlülük vermişlerdi.

Nayimathun nefes almaya devam etti. Tané bir elini, pulları mürekkep balığı kemiği kadar kuru olan burnunda gezdirdi. Onu bu kadar uzun süre sudan uzak tutmaları tarif edilemeyecek kadar zalimceydi.

"Yüce Nayimathun." Fısıldadı. "Lütfen. Benim. Tané. Seni eve götürmeme izin ver."

Bir gözü açıldı. İçindeki mavi, çoktan ölmüş bir yıldızın son parıltısı gibi sönüktü.

"Tané."

Bu sesi bir daha duyacağına asla gerçekten inanmamıştı.

"Evet." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Evet, yüce Nayimathun. Ben buradayım."

"Geldin," dedi Nayimathun. Nefes alıp verirken zorlanıyordu. "Gelmemeliydin."

"Daha erken gelmeliydim." Tané başını öne eğdi. "Affet beni. Seni almalarına izin verdiğim için."

"Biri önce seni aldı," diye hırladı ejderha. Alt çenesinden bir diş eksikti. "Yaralanmışsın."

"Bu benim kanım değil." Tané kararsız elleriyle kalçasındaki çantayı açtı ve mücevheri çıkardı. "Bahsettiğin mücevherlerden birini buldum, Nayimathun. Böğrümeye dikilmişti." Ejderhanın görebilmesi için mücevheri uzattı. "Bu Batılı, onun ikizinin kimde olduğunu bildiğini iddia ediyor."

Nayimathun uzun bir süre mücevhere, sonra da tir tir titreyen Loth'a baktı.

"Bunu güvenli bir yerdeyken konuşabiliriz," dedi, "ama bu mücevherleri bularak bize İsimsiz Olan'la savaşmak için bir yol verdin. Bunun için Tané, nefes alan her ejderha sana borçludur." Pullarında belli belirsiz bir ışık dalgalandı. "Hâlâ gövdeyi kırabilecek kadar güçlüyüm ama özgür olmalıyım. Zincirlerimin anahtarına ihtiyacın olacak."

"Kimde olduğunu söyle bana."

Ejderha gözlerini tekrar kapattı.

"Altın İmparatoriçe," dedi.

Doğu

Bilgin alev alev yanan meşalelerle çevriliydi. Niclays'e sanki saatlerdir dut ağacının etrafında dönüyor, ateş ışığında kitap okuyormuş gibi geldi. Bu süre zarfında korsanlar arasında neredeyse tek bir kelime bile geçmemişti.

Bilgin nihayet doğrulurken, herkesin kafası yukarı kalktı. Altın İmparatoriçe yakınlarda oturmuş, bir eliyle kılıcını keskinleştirirken diğer eliyle de tahta kolunu yerinde tutuyordu. Bileme taşının bıçağı her törpüleyişi Niclays'in tüylerini diken diken ediyordu.

"Bitirdim," dedi bilgin.

"Güzel." Altın İmparatoriçe başını kaldırmaya tenezzül etmedi. "Bize ne öğrendiğini anlat."

Niclays çok zor nefes almamaya çalışarak pelerininin içine uzanıp mendilini aldı ve alnını sildi.

"Bu eski bir Seiiki yazısıyla yazılmış," dedi bilgin. "Neporo adında bir kadının hikâyesini anlatıyor. Bin yıldan fazla bir süre önce bu adada yaşamış. Komoridu."

"Hepimiz bunu duymak için sabırsızlanıyoruz," dedi Altın İmparatoriçe.

Bilge dut ağacına baktı. Yüz ifadesindeki bir şey hâlâ Niclays'in hoşuna gitmiyordu.

"Neporo, Ampiki balıkçı köyünde yaşıyordu. İnci dalgıcı olarak kıt kanaat geçiniyordu ama onun ve anne babasının çalışmasına rağmen ailesi

Yaşayacak o kadar az şeyleri vardı ki, bazı günler orman zemininden yaprak ve toprak yemekten başka çareleri yoktu."

Niclays bu yüzden Jannart'ın takıntısını hiç anlamamıştı. Tarih sefil bir şeydi.

"Küçük kız kardeşi öldüğünde, Neporo bu acıya son vermeye karar verdi. Diğer inci dalgıçlarının gitmeye cesaret edemediği Bitmeyen Deniz'de nadir bulunan altın inciler için dalacaktı. Oradaki su çok soğuk ve çok sertti ama Neporo'nun başka çaresi yoktu. Küçük teknesiyle Ampiki'den açık denize doğru kürek çekti. Dalışa geçtiği sırada büyük bir tayfun teknesini uçurdu ve onu affetmeyen dalgaların arasında mahsur bıraktı.

"Bir şekilde başını suyun üstünde tuttu. Yıldızları nasıl okuyacağını bilmediğinden, sadece gökyüzündeki en parlak yıldızlara doğru yüzebiliyordu. Sonunda bir adaya düşmüş. Burayı insan yaşamından yoksun buldu; ama bir açıklıkta, muhteşem yükseklikte bir dut ağacı gördü. Açlıktan zayıf düşmüş, meyvesini yemiş." Tek parmağıyla bazı kelimelerin üzerini çizdi. "Neporo *bin çiçekli şarapla sarhoş* oldu. Eski zamanlarda bu, yaşam iksiri için kullanılan şiirsel bir tanımlamaydı."

Altın İmparatoriçe kılıcını bilemeye devam etti.

"Neporo sonunda adadan kaçtı ve evine döndü. On yıl boyunca sıradan bir hayat sürmeye çalıştı; iyi kalpli bir ressamla evlendi ve ondan bir çocuğu oldu. Ama arkadaşları ve komşuları onun yaşlanmadığını, zayıflamadığını ya da hastalanmadığını fark ettiler. Bazıları ona tanrıça diyordu. Diğerleri ondan korkuyordu. Sonunda Seiiki'den ayrıldı ve kimsenin ona iğrenç gözüyle bakamayacağı Komoridu'ya döndü. Ölümsüzlüğün yükü o kadar büyüktü ki kendi canına kıymayı düşündü ama oğlu için yaşamayı seçti."

"Ağaç ona ölümsüzlüğü bahsetmişti," dedi Altın İmparatoriçe, kılıcını bilemeye devam ederek, "yine de kendi canını alabileceğine inanıyordu."

"Ağaç ona sadece yaşlılığa karşı koruma sağlamıştı. Hâlâ başka yollarla yaralanabilir ya da öldürülebilirdi." Bilgin ağaca baktı. "Yıllar boyunca birçok kişi Neporo'yu adasına kadar takip etti. Kara güvercinler ve beyaz kargalar ona uçtu, çünkü o dışlanmışların annesiydi."

Laya Niclays'i daha sıkı kavradı, Niclays de Laya'yı daha sıkı kavradı.

"Gitmeliyiz," diye Niclays'in kulağına doğru nefes aldı. "Niclays, ağaç öldü. İksir falan yok."

Niclays yutkundu. Altın İmparatoriçe dalmış görünüyordu; fark edilmeden uzaklaşabilirdi.

Yine de kendini olduğu yere çakılmış, Neporo'nun hikâyesini dinlemekten kendini alamaz halde buldu.

"Bekle," dedi ağzının kenarından.

"Dehşet Dağı'nın patladığı sıralarda," diye devam etti bilgin, "Neporo bir ejderhadan iki hediye aldı. Bunlara göksel mücevherler deniyordu ve ejderha Neporo'ya bunlarla Dağın Canavarı'nı bin yıl boyunca hapsedebileceğini söyledi."

"Bana şunun cevabını ver," diye araya girdi Padar. "Ejderha neden bir insandan yardım isteme ihtiyacı duydu?"

"Ağaç söylemiyor," diye sakın bir cevap geldi. "Neporo ayakta durmaya istekli olsa da, mücevherlerden yalnızca birini kontrol edebiliyordu. İkincisini kullanacak başka birine ihtiyacı vardı. İşte o zaman bir mucize gerçekleşti. Komoridu kıyılarına Güney'den bir prenses geldi. Adı Cleolind'di."

Niclays, Laya ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Dua kitapları bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

"Cleolind aynı zamanda sonsuz yaşama da sahipti. İsimsiz Olan'ı daha önce yenmişti ama yaralarının yakında iyileşeceğine inanıyordu. Onu sonsuza dek yok etmeye kararlı olduğundan, kendisine yardım edebilecek başkalarını aramaya koyulmuştu. Neporo onun son umuduydu." Bilge dudaklarını ıslatmak için durakladı. "Cleolind, Lasia Prensesi, azalan mücevheri aldı. Komoridu Kraliçesi Neporo da onun ikizini aldı. Birlikte İsimsiz Olan'ı Uçurum'a mühürlediler; onu bin yıl boyunca bağladılar ama bir güneş daha doğmadı."

Niclays kendini çenesini kapatamaz halde buldu.

Çünkü eğer bu hikâye doğruysa, Berethnet Hanesi'nin kuruluş efsanesi de saçmalıktan ibaretti. İsimsiz Olan'ı zincire vuran bir dizi kız değil, iki mücevherdi.

Sabran *çok* üzülecekti.

"Cleolind İsimsiz Olan'la ilk karşılaşmasında zayıf düşmüştü. Onunla ikinci kez yüzleşmek onu mahvetti. Neporo cesedi azalan mücevherle birlikte Güney'e geri götürdü."

"Ve diğer mücevher, yükselen mücevher." Altın İmparatoriçe yumuşak bir sesle konuştu. "Ona ne oldu?"

Bilge kemikli elini tekrar ağacın üzerine koydu.

"Hikâyenin bir bölümü kayboldu," dedi. Niclays kabuğun acımasızca kesildiğini gördü. "Neyse ki sonunu okuyabiliyoruz."

"Ve?"

"Görünüşe göre birileri mücevheri kendileri için istemiş. Neporo'nun soyundan gelen biri onu güvende tutmak için yükselen mücevheri kendi tarafına dikti, böylece ondan asla alınamayacaktı. Komoridu'dan ayrıldı ve Ampiki'de, Neporo'nun bir zamanlar yaşadığı aynı çukur evde mütevazı bir hayata başladı. Öldüğünde, mücevher onun bedeninden alındı ve kızının bedenine yerleştirildi. Ve böyle devam etti." Duraklama. "Mücevher Neporo'nun soyundan gelen birinde yaşıyor."

Altın İmparatoriçe kılıcından başını kaldırdı. Niclays kendi kalp atışlarını dinledi.

"Bu ağaç öldü," dedi, "ve mücevher de gitti. Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Ölmemiş olsaydı bile, burada ağacın sadece meyvesinden yiyen ilk kişiye ölümsüzlük bahsettiği yazıyor. Ondan sonra sonsuz yaşam armağanını esirgedi," diye mırıldandı bilgin. "Üzgünüm, saygıdeğer kişi. Yüzyıllar boyunca çok geç kaldık. Bu adada hayaletlerden başka bir şey yok."

Niclays kendini çok hasta hissetmeye başladı. Altın İmparatoriçe ayağa kalkıp bakışlarını onun yüzüne diktiğinde bu his daha da yoğunlaştı.

"Saygıdeğer kaptan," dedi titreyerek, "sizi doğru yere getirdim. Değil mi?"

Elinde gevşekçe tuttuğu kılıcıyla ona doğru yürüdü. Adam bastonunu parmak eklemleri beyazlayana kadar kavradı.

"Ödülünüz kaybolmuş olmayabilir. Jannart'ın Mentendon'da başka kitapları vardı," diye yalvardı ama sesi çatlıyordu. "Aziz aşkına, o lanet haritayı sana en başta veren ben değildim."

"Gerçekten de öyle," dedi Altın İmparatoriçe, "ama beni buraya, bu beyhude arayışa getiren sendin."

"Hayır, bekle. Sana ejderhanın pulundan bir iksir yapabilirim, *eminim*.
bunun. Sana yardım
edeyim-" Gelmeye
devam etti.

İşte o zaman Laya Niclays'i kolundan yakaladı. Onu ağaçların arasına doğru çekerken bastonu yere düştü.

Ani hareketi korsanları şaşırtmıştı. Merdivenleri görmezden gelerek Niclays'i de peşinden sürükleyerek çalılıklara daldı. Arkalarında, keşif ekibi öfkelerini haykırıyordu. Avdan önceki boru kadar korkunçtu.

"Laya," diye haykırdı Niclays, "bu çok kahramanca ama dizlerim kana susamış bir korsan sürüsünden asla kaçamaz."

"Dizlerin idare edecek, Yaşlı Kızıl, yoksa dizlerin olmayacak," diye karşılık verdi Laya. Sesinde keskin bir panik havası vardı ama kahkahalar da eksik değildi.

orada da. "Onları tekneye kadar yeneceğiz." "Muhafız bırakmışlar!"

Daha alçak bir kaya parçasına inerken, Laya bir eliyle kemerindeki hançeri kavradı. "Ne?" dedi diğer elini ona doğru uzatarak. "Korsan gemilerinde geçirdiğim onca zamanın bana dövüşmek hakkında hiçbir şey öğretmediğini mi sanıyorsun?"

Niclays dizlerini sarsan bir güçle yere çarptı. Laya onu bir ağaca doğru çekti.

Ağacın kovuğunda hareketsiz yatıyorlardı. Dizleri çıgılık atıyor ve ayak bileği zonkluyordu. Üç korsan yanlarından koşarak geçti. Onlar yeşilliklerin arasında kaybolur kaybolmaz Laya tekrar ayağa kalktı ve Niclays'in kalkmasına yardım etti.

"Benimle kal, Yaşlı Kızıl." Elini sıkıca tutmaya devam etti. "H a y d i . Eve gidiyoruz."

Eve.

Çamurun gevşek olduğu yerlerde sürünerek ve yapabildiklerinde koşarak ilerlediler. Niclays daha ne olduğunu anlamadan kumsal görünmüştü. Ve orada sadece iki muhafızın bulunduğu bir sandal vardı.

B a ş a r a c a k l a r d ı . On İki Göl İmparatorluğu'na ulaşana kadar kuzeye doğru kürek çekecekler ve oradan da Doğu'dan sonsuza dek ayrılacaklardı.

Laya onun elini bıraktı, hançerini çekti ve pelerini arkasında dalgalanarak kumların üzerinde koşmaya başladı. Çok hızlıydı. İlk muhafıza saldıramadan, eller Niclays'in üzerine düştü. Korsanlar onlara yetişmişti. "Laya," diye bağırdı ama artık çok geçti. Onu ele geçirmişlerdi. Ghonra kolunu bükerken Niclays haykırdı.

Padar Niclays'i dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Padar, Ghonra," diye yalvardı Laya, "bunu yapmayın. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Lütfen, merhamet edin-"

"Bizi bundan daha iyi tanıyorsun." Ghonra bıçağı onun elinden çekip aldı ve boğazına dayadı. "Bu bıçağı sana bir iyilik olsun diye verdim Yıdagé. Bir daha yalvarırsan dilini alır."

Laya ağzını kapattı. Niclays umutsuzca ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek, başka tarafa bakmak, hiçbir şey söylememek istiyordu. Onu da öldürmemeleri için her şeyi yapabilirdi.

Mesanesi iflas etmek üzereydi. Vücudundaki her kası sıkarak, zihnini bedeninden ayırmaya çalıştı. Kendinden uzaklaşmaya, hafızasına doğru süzölmeye.

Altın İmparatoriçe kısa süren kovalamacaya aldırmadan önüne çömeldiğinde titredi. Ve kendini onun kolundaki bir çentik olarak hayal etti.

Ve fark etti.

Güneşi yüzünde hissetmek istiyordu. Kitap okumak ve Brygstad'ın Arnavut kaldırımli sokaklarında yürümek istiyordu. Müzik dinlemek, müzeleri, sanat galerilerini ve tiyatroları ziyaret etmek, insan yaratımının güzelliğine hayret etmek istiyordu. Güney'e ve Kuzey'e seyahat etmek ve sundukları her şeyi içmek istiyordu. Yeniden gülmek istiyordu.

Yaşamak istiyordu.

"Mürettebatımı iki deniz aşarak getirdim," dedi Altın İmparatoriçe ona, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle, "bir hikâyeden başka bir şey için değil. Bu hayal kırıklığı için suçlayacak birine ihtiyaçları olacak ve sizi temin ederim ki, Tariflerin Efendisi, bu ben olmayacağım. Yıdagé'nin sizin a d ı n ı z a suçu üstlenmesini istemiyorsanız, bu kişi siz olmalısınız." Bıçağıyla onun çenesinin altına dokundu. "Seni öldürmeyebilirler. Ama sanırım bu merhamet için yalvaracaksın."

Yüzü bulanıklaştı. Çok yakında Ghonra, Laya'yı boğazından yakalamış, hayatını bağışlamaya hazırlanıyordu.

"Bunu onun suçu haline getirmenin bir yolunu bulabilirim." Altın İmparatoriçe, yıllardır onunla birlikte yelken açan tercümanına pişmanlık duymadan baktı. "Ne de olsa yalanların hiçbir maliyeti yok."

Niclays bir keresinde, kendisini aynı akıbetten kurtarmak için genç bir müzisyene işkence edilmesine izin vermişti. Kendinden başkasına nasıl hizmet edeceğini unutmış bir adamın davranışydı bu. Eğer biraz olsun gururla ölecekse, Laya'nın onun için zaten çektiğinden daha fazla acı çekmesine izin vermeyecekti.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi sessizce.

Laya başını iki yana salladı. Yüzü kederli bir ifadeye bürünmüştü.

"Onu *Pursuit*'e geri götürün ve mürettebata ne bulduğumuzu söyleyin." Altın İmparatoriçe ayağa kalktı. "Bakalım ne yapacaklar-"

Durdu. Niclays yukarı baktı.

Altın İmparatoriçe kılıcını düşürmüştü. Boğazında kavisli bir kılıç vardı ve Tané Miduchi arkasında duruyordu.

Niclays kimi gördüğüne inanamıyordu. Şantaj yapmaya çalıştığı kadına bakakaldı.

"Sen," diye kekeledi.

Nerede olursa olsun, son birkaç ay ona iyi davranmamıştı. Daha zayıftı, gözlerine gölge düşmüştü. Elllerinde taze kan vardı. "Anahtarı bana ver," dedi Lacustrine dilinde, sesi derin ve nefret doluydu. "Zincirlerin anahtarını."

Korsanların hiçbirisi kımıldamadı. Kaptanları da aynı şekilde hareketsizdi, kaşları kalkıktı.

"Şimdi," dedi ejderha sürücüsü, "yoksa lideriniz ölür." Eli sabitti. "Anahtar."

"Biri anahtarı ona versin," dedi Altın İmparatoriçe, bu kesintiden neredeyse sinirlenmiş gibi bir sesle. "Canavarını istiyorsa, bırak alsın."

Ghonra bir adım öne çıktı. Evlat edinen annesi burada ölürse, bir sonraki Altın İmparatoriçe o o l a c a k t ı ama Niclays ondan bir evlat sadakati hissetmişti. Yakasının altından uzandı ve bronz bir anahtar çıkardı.

"Hayır," dedi ejderha binicisi. "Anahtar demirden yapılmış." Bıçak kan çizdi. "Beni bir kez daha aptal yerine koyarsan, o ölür."

Ghonra sırtıttı. Başka bir anahtar çıkardı ve fırlattı.

"Senin için, ejderha aşığı," diye mırıldandı. "Gemiye dönerken iyi şanslar."

"Zarar görmeden gitmeme izin verersen bunu kullanmak zorunda kalmayabilirim."

Ejderha binicisi Altın İmparatoriçe'yi kenara fırlattı ve boştaki elini havaya kaldırdı. İçinde ceviz büyüklüğünde, smalt kadar mavi bir mücevher vardı.

Kesinlikle hayır.

Niclays gülmeye başladı. Tırmanan, akli başında olmayan bir kahkaha.

"Yükselen mücevher," diye nefes aldı bilgin, bakarak. "Sen. *Sen* Neporo'nun soyundan geliyorsun."

Ejderha binicisi sessizce baktı.

Tané Miduchi. Komoridu Kraliçesi'nin varisi. Boş bir kayanın ve ölü bir ağacın varisi. Yüz ifadesinden hiçbir şey bilmediği anlaşıyordu. Biniciler genellikle yoksun evlerden alınır. Ona gerçeği söyleyemeden ailesinden ayrılmış olmalıydı.

Niclays aniden ona, "Arkadaşımı da yanında götür," dedi, gözlerinde hâlâ kahkahanın sıcak yaşları vardı. Dudakları dua eder gibi hareket eden Laya'ya başıyla işaret etti. "Size yalvarıyorum Leydi Tané. O tüm bu olanlarda masum."

"Senin için," dedi ejderha binicisi, son derece küçümseyerek, "*hiçbir şey* yapmıyorum." "Peki ya ben?" diye sordu Altın İmparatoriçe. "Beni istemiyor musun

Öldün mü, binici?"

Genç kadın çenesini sıktı. Parmakları kılıcının kabzasını sıktı.

"Gel. Ben yaşlı ve yavaşım, çocuğum. Ejderhaların katledilmesine burada ve şimdi bir son verebilirsin." Altın İmparatoriçe kendi kılıcının yassısını avucuna vurdu. "Boğazımı kes. Onurunu geri kazan."

Ejderha binicisi soğuk bir gülümsemeyle yumruğunu yükselen mücevherin etrafına kapattı. "Bu gece seni öldürmeyeceğim, kasap," dedi, "ama az önce gördüğün şey sen bir hayaletsin. Hiç beklemediğin bir anda, sana musallat olmak için geri döneceğim. Seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağım. Ve sana söz veriyorum, eğer tekrar karşılaşsak, denizi kırmızıya boyayacağım."

Kılıcını kınına soktu ve karanlığa doğru yürüdü. Tek kaçış şansı da onunla birlikte yürüyordu.

O sırada korsanlardan biri peşinden tabancasını ateşledi.

Tané Miduchi durdu. Niclays onun yumruğunun mücevherin etrafında sıkıldığını gördü ve en ufak bir titreme hissetti.

Islak bir kükreme gökyüzünü doldurdu. Laya çığlık attı. Niclays'in başını kaldırıp sahili çalkalayan su duvarına bakacak zamanı ancak olmuştu ki, su duvarı hepsini buz gibi bir karanlığa sürükledi.

Niclays tepetaklak oldu. Tuzlu suyu doğrudan göğsüne çekerken burun delikleri yandı. Dehşetten gözü dönmüş bir halde, ağzından köpükler saçarak selle boğuşmaya başladı. Tek görebildiği elleriydi. Yüzeye çıktığında gözlükleri kaybolmuştu. Anlayabildiği kadarıyla korsanlar çok uzaklara savrulmuştu, onları buraya getiren tekne boştu ve Tané Miduchi ortadan kaybolmuştu.

"Bulun onu," diye kükredi Altın İmparatoriçe. Niclays öksürerek su çıkardı. "Gemiye geri dönün. Bana o mücevheri getirin!"

Deniz sanki bir tanrının midesine çekilmiş gibi hızla geri çekildi. Niclays kendini kumların üzerinde dört ayak üzerinde buldu, saçları gözlerine damlıyordu.

Önünde bir kılıç duruyordu. Eli kılıcın etrafına dolandı. Eğer Laya'yı bulabilirse, hâlâ bir şansları vardı. Savaşarak tekneye ulaşabilir ve buradan gidebilirlerdi.

...

Onun adını söylediğinde, bir gölgenin farkına vardı. Kılıcını kaldırdı ama Altın İmparatoriçe onu elinden aldı.

Bir çelik parıltısı ve bir diğeri. Kumun üzerinde kan.

Ağzından köpüklü bir gargara çıktı. Yere yığıldı, bir eli boğazına kilitlendi. Diğer eli gitmişti. Kaosun içinde bir yerlerde, Laya onun adını haykırıyordu.

"Mürettebatımın eti olmalı." Altın İmparatoriçe onun elini sanki ölü bir balıkmiş gibi kaldırdı. Onu görünce öğürdü. Hâlâ hayat doluydu. Yıllar geçtikçe ciğerleri benek benek olmuştu. "Bu merhameti düşünün. Geri kalanını alırdım

ama kargom tehlikede ve seni taşımak bizi yavaşlatır. Anlıyorsun, Roos. İşi iyi biliyorsun."

Kolunun çığlık atan ağzından karanlık fışkırıyordu. Acı daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Kaynayan yağ. Kütüğün içinde bir güneş. Bu elinde bir daha asla tüy kalem tutamayacaktı. Can damarı boğazından fışkırırken bile tek düşünebildiği buydu. Sonra Laya onun yanındaydı, yaraya bastırıyordu.

"Dayan," dedi sesi çatlayarak. "Dayan, Niclays." Onu kendine yaklaştırdı. "Ben buradayım. Seninle kalacağım. Mentendon'da uyuyacaksın, burada değil. Şimdi değil. Söz veriyorum."

Bir çınlama sözlerini bastırdı. Dünyası kararmadan hemen önce gökyüzüne doğru baktı ve sonunda ölümün şeklini gördü.

Anlaşıldığı kadarıyla ölümün kanatları vardı.

Pursuit o kadar büyük bir gemiydi ki dalgalar onu neredeyse hiç rahatsız etmiyordu. İnsan neredeyse suyun üzerinde olmadığını hayal edebilirdi. Loth geminin gövdesinde oturmuş, güvertedeki kargaşayı dinliyor, bir suçlu yuvasının derinliklerinde olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Baseldar'ını bırakmaya cesaret edemedi ama her ihtimale karşı feneri söndürmüştü. Buraya henüz kimsenin gelmemiş olması bir mucizeydi. Tané gideli sanki sonsuzluk kadar uzun bir süre olmuştu.

Wyrms -hayır, *ejderha*- korkutucu mavi gözleriyle onu *izliyordu*. Loth sertçe yere baktı.

Bu yaratığın Batı'nın Drakonik canavarları gibi görünmediği ya da hareket etmediği doğrudu, yine de aynı büyüklükteydi. Boynuzları bir High Western'inkinden farklı değildi ama benzerlikler burada sona eriyordu. Boynundan aşağı nehir otu gibi bir yele akıyordu. Yüzü geniş, gözleri kova gibi yuvarlak ve pulları Loth'a bir kertenkeleden çok bir balığı hatırlatıyordu. Yine de ona güvenmeye ya da onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Beyaz ve jilet gibi keskin dişlerine bir kez baktığında, onun da en az Fýredel kadar kendisini parçalara ayırmaya muktedir olduğunu anladı.

Ayak sesleri. Bir sandığın arkasına geçti ve bazelardını kavradı.

Alnı nemliydi. Daha önce hiç öldürmemişti. Cockatrice'i bile. Bunca delilikten sonra bir şekilde bu lekeden kurtulmuştu ama hayatta kalmak için bunu yapacaktı. Ülkesini kurtarmak için.

Tané görüldüğünde nefes alış verişini zorlaşmıştı, ayak sesleri sarhoşça geliyordu ve sırsıklam olmuştu. Tek kelime etmeden bir anahtar aldı.

kuşağından çıkardı ve asma kilitlerden ilkinı çözdü. Loth zincirleri kaldırmısına yardım etti.

Ejderha kendini salladı ve alçak bir hırıltı çıkardı. Tané geri çekildi ve Loth'a da aynısını yapmasını işaret etti; ejderha başını kaldırıp tam ve heybetli boyuna uzanırken. Loth bunu yapmaktan çok mutluydu. Canavar ilk kez kızgın görünüyordu. Burun delikleri alevlendi. Gözleri alev alev yanıyordu. Ayak parmaklarını oynattı, dengesini buldu ve büyük bir salınımla kuyruğunu geminin bordasına çarptı.

Pursuit titredi. Altındaki zemin sarsılırken Loth neredeyse ayağını kaybediyordu.

Yukarıdan bağırışlar geliyordu. Ejderha nefes nefese kalmıştı. Eğer geçemeyecek kadar zayıfsa, hepsi burada ölecekti.

Tané ona seslendi. Her ne dediyse, işe yaradı. Ejderha kendini dengeledi. Dişlerini göstererek kuyruğunu tekrar savurdu. Tahta parçalandı. Tekrar. Bir sandık yerde kaymış. Tekrar. Korsanların bağırışları, merdivenlerdeki ayak sesleri artık daha yakındı. Ejderha bir hırıltıyla gövdesini gövdeye çarptı, başıyla güçlü bir darbe indirdi ve bu kez su kükreyerek içeri girdi. Tané ejderhaya doğru koştu ve sırtına tırmandı.

Ölümcul günah ya da kesin ölüm. Cesaret Şövalyesi'nin tercih edeceği seçenek ölümdü ama Cesaret Şövalyesi'nin On İki Göl İmparatorluğu'na ulaşmaya Loth kadar ihtiyacı olmamıştı. Halgalant'a dair tüm umutlarını bir kenara bırakan Loth, katil wyrm-sevgilisinin peşinden sürüklendi. Çaresizce hayvana tırmanmaya çalıştı ama pulları yağ gibi kaygandı.

Tané bir elini uzattı. Adam tuzun tadını alarak onu kavradı ve kadın onu yukarı çekti. Tutunacak bir şey ararken, yükselen korkuyu bastırmak için mücadele etti. Bir wyrm'in üzerindeydi.

"Thim," diye bağırdı. "Thim ne olacak?"

Ejderha hapishanesinden pençeleriyle çıkarken sözleri kayboldu. Loth panik içinde, başını eğmiş olan Tané'ye tutundu ve etraflarını saran ıslak yeleyi kavradı. Ejderha son bir hamleyle *Pursuit*'te açılan delikten içeri doğru kıvrıldı. Denize daldıklarında Loth çığlık attı.

Kulaklarında bir kükreme. Dudaklarında tuz. Dondurucu bir hava tokadı. *Pursuit*'in güvertesinden tabancalar ateşleniyordu, top ağızları açılıyordu ve Loth hâlâ ejderhanın üzerindeydi. Dalgaların arasında kayarak ilerliyor, her atıştan kaçıyordu. Tané, elleri hâlâ ejderhanın yelesine sarılı halde çaresizce bir şeyler haykırdı.

Rüzgâra kapılmış bir tüy gibi yükseldi. Denizi geride bırakırken pullarından su akıyordu. Oturduğu yerde kalma çabasıyla uylukları ağrıyan Loth, kollarını Tané'nin etrafında sıktı ve korsanların zerreye dönüşmesini izledi.

"Aziz merhametlidir." Sesi çatallaştı. "Kutsal Hanımefendi, zavallı hizmetkârını koru."

Bir ışık parlaması batıya bakmasını sağladı. Şimdi *Kara Güvercin*'in yelkenleri yanıyordu ve aniden Wyrn'ler akın etmeye başlamıştı. Drakon Ordusu. Loth karanlığı aradı, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Her zaman bir efendi vardı.

Yüce Batı varlığını bir ateş püskürterek duyurdu. *Kara Güvercin*'in üzerinde kanatlandı ve kuyruğuyla direklerinden birini parçaladı.

Valeysa. Umutsuzluk Alevi. Harlowe onun yakınlarda olduğunu söylemişti. Kömür gibi sıcak pulları, şimdi filoyu kasıp kavuran ateşi içiyor gibiydi. Takipçileri listedeki *Pursuit*'in üzerine üşüşürken, Loth'u iliklerine kadar sarsan bir kükreme çıkardı.

Tané ejderhasını ileriye doğru itti. *Ebedi Gül* görüş alanındaydı. Eğer şimdi inerlerse, Valeysa onları kesinlikle işaretleyecekti. Eğer kaçarlarsa, Thim tek başına kalacaktı. Binekleri zarif bir dalışa geçerken Loth midesinin yerinden çıkacağını düşündü.

Thim karga yuvasındaydı. Kurtarmanın geldiğini görünce daha da yükseğe, ana direğin tepesine tırmandı ve orada tehlikeli bir şekilde çömeldi. Ejderha geçerken onu kuyruğuyla yakaladı. *Ejderha* onu *Sonsuz Gül*'den çekerken, bacakları dönerek bağırdı.

Ejderha tekrar yükselmeye başlamıştı, bir bulut tepesine doğru. Havada sanki yüzüyormuş gibi hareket ediyordu. Thim, pullarını tutamak olarak kullanarak vücuduna doğru acı içinde süründü. Yeterince yaklaştığında, Loth uzandı ve boynuna tırmanmasına yardım etti.

Bir çığlık kollarındaki tüm tüyleri diken diken etti. Bir wyvern alev püskürterek peşlerinden uçuyordu.

Ejderha bu tehditten bir sineğin rahatsız olacağı kadar rahatsız olmuş görünüyordu. Bir sonraki alev püskürmesi o kadar yaklaştı ki Loth kükürt kokusu aldı. Thim tabancasını kaldırdı ve yaratığa ateş etti. Çığlık attı ama gelmeye devam etti. Loth gözlerini sıkıca kapattı. Ya düşüp ölecekti ya da bir kaz gibi pişecekti.

Her ikisi de gerçekleşmeden önce, nereden geldiği belli olmayan güçlü bir rüzgâr neredeyse hepsini yerinden oynatacaktı. Uluması kulakları sağır ediyordu. Tek gözünü açabildiğinde, Loth ejderhanın rüzgârı soluduğunu fark etti.

Drakonik şeyler ateş püskürttü. Gözleri masmavi parlıyordu. Burun deliklerinden bulut tütüyordu. Pullarında boncuk boncuk su toplandı ve yağmur gibi dağıldı.

Wyrn öfkeyle çılgılık attı. Derisi buğulandı ve çenesi açıldı, ama alevi söndü, boğazına geri döndü ve sonunda rüzgâr kanatlarını katlayıp onu denize doğru yuvarlanmaya gönderdi.

Yağmur Loth'un yüzünü dövdü. Su tükürdü. Ejderha bulutlara girerken şimşekler çaktı, muzafferdi, yükselirken kendini sisle kapladı.

İşte o zaman Tané bir tarafa doğru devrildi. Düşerken, merhametli bir içgüdü Loth'un elini uzatmasına neden oldu. Parmakları Tané'nin tuniğinin arkasını yakaladı, hem de bir kalp atışı kadar erken. Ejderha hırladı. Zorlukla nefes alan Loth Tané'yi kendine doğru çekti ve Thim ikisinin de etrafına bir kol doladı.

Tané cansızdı, başı sallanıyordu. Loth kılıfın hâlâ kuşağında olup olmadığını kontrol etti. Eğer şimdi çözülürse, mücevher sonsuza dek denizde kaybolacaktı.

"Umarım ejderhalarla nasıl konuşulacağını biliyorsundur," diye seslendi Thim'e. "Ona nereye gideceğini söyleyebilir misin?"

Cevap gelmedi. Loth omzunun üzerinden baktığında Thim'in şaşkınlıkla gökyüzüne baktığını gördü.

"Bir tanrının üzerine oturmuşum," dedi ay çarpmış bir halde. "Ben buna layık değilim."

En azından biri bu kâbusu bir lütuf olarak görüyordu. Loth kendini topladı ve ejderhaya seslendi.

"İyi karşılaşmalar, Doğu'nun büyük ejderhası," diye bağırmayı denedi rüzgârın üzerinde. "Beni anlayabilir misin bilmiyorum ama On İki Göl'ün Durmak Bilmeyen İmparatoru'yla konuşmalıyım. Bu son derece önemli. Bizi onun sarayına götürebilir misiniz?"

Vücudundan bir gümbürtü geçti.

"Tané'ye tutun," dedi Inysh dilinde, "ve evet, Batı'nın oğlu, seni Bin Çiçek Şehri'ne götüreceğim."

63

Doğu

Tané uyandığında kendini bir pencereye bakarken buldu. Ötesindeki gökyüzü kemik külü kadar solgundu.

Gölgelikli bir yatakta yatıyordu. Biri ona temiz ipek giysiler giydirmişti ama teni tuzdan pütür pütür olmuştu. Yanında duran bir köz çanağı tavana kıpkırmızı bir parıltı saçıyordu.

Hatırladığında eli irkilerek yanına gitti.

Kuşağı gitmişti. Dehşete kapılarak yorganları karıştırdı, neredeyse kendini bakır bir yatak ısıtıcısında haşlayacaktı ki yatağın yanındaki sehpanın üzerinde çantasını buldu.

Yükselen mücevher içinde parlıyordu. Tané yastıklara gömüldü ve çantayı göğsüne bastırdı.

Uzun bir süre yatakta kaldı, uykuya dalmıştı. Sonunda odaya bir kadın girdi. Mavi ve beyaz kat kat giyinmişti ve eteğinin ucu yere değiyordu.

"Asil binici." Ellerini kavuşturarak Tané'ye reverans yaptı. "Bu mütevazı kişi sizi uyanık bulduğu için rahatladı."

Oda dalgalandı. "Burası neresi?"

"Burası Bin Çiçek Şehri ve şu anda, zarif yıldızların altında hüküm süren On İki Gölün Durmak Bilmeyen İmparatoru Majestelerinin evindesiniz. Sizi misafir etmekten mutluluk duyan,"

kadın gülümseyerek cevap verdi. "Size yiyecek bir şeyler getireceğim. Uzun bir yolculuk yaptınız."

"Bekleyin. Lütfen," dedi Tané, doğrulup oturarak. "Nayimathun nerede?"

"Derin Karlar'ın parlayan Nayimathun'u dinleniyor. Arkadaşlarına gelince, onlar da sarayda misafir."

"Deniz yasağını ihlal ettiği için Batılı'yı cezalandırmamalısın. İhtiyacım olan bilgiye sahip."

"Arkadaşlarınızdan hiçbiri zarar görmedi," dedi kadın. "Burada güvendesiniz." Odadan geri çekildi.

Tané süslü tavana, gece ağacından mobilyalara baktı. Sanki yeniden bir biniciymiş gibiydi.

Bin Çiçek Şehri. On İki Göl İmparatorluğu'nun kadim başkenti. Sarayı sadece onurlu Durmayan İmparator'a ve onurlu Büyük İmparatoriçe Dowager'a değil, İmparatorluk Ejderhası'nın kendisine de ev sahipliği yapıyordu. Seiiki ejderhaları rehberlik için en büyüklerine bakarlardı ama Lacustrine kuzenleri tek bir hükümdara hesap verirdi.

Kalçası zonkluyordu. Çarşafı geriye itti ve sargılı olduğunu gördü.

Dut kırmızısı cübbeler giymiş Seiikinli adamı hatırladı. Kaderinden kaçan bir başka bilgin. Ona uzun zamandır onurlandırılan Neporo'nun soyundan geldiğini söylemişti.

İmkânsızdı elbette. Neporo bir kraliçeydi. Onun soyundan gelenlerin Seiiki'nin en ücra köşelerinde geçimlerini sağlamak için bir balıkçı köyüne düşmüş olmaları pek mümkün değildi.

Hizmetçi geri döndü ve bir tepsi koydu. Kırmızı çay, yulaf lapası, haşlanmış yumurta ve kış kavunu.

"Sizin için bir banyo hazırlatacağım." "Teşekkür ederim," dedi Tané.

Beklerken bir yandan da yemekle uğraştı. Durmak bilmeyen İmparator onun ne olduğunu öğrendiğinde onu uzun süre misafir etmeyecekti. Bir kaçak. Bir katil.

"Günaydın."

Thim kapı aralığındaydı, temiz traşlı ve Lacustrine kıyafetleri giymişti. Kendini yatağının yanındaki sandalyeye bıraktı.

"Hizmetçi uyandığınızı söyledi," dedi Seiikinese dilinde.

Ses tonu soğuktu. Gemide birlikte çalışmış olsalar bile, yine de onu mürettebatından çalmıştı.

"Gördüğünüz gibi," dedi Tané.

"Sana teşekkür etmek istedim," diye ekledi başını eğerek, "hayatımı kurtardığın için."

"Seni kurtaran yüce Nayimathun'du." Tané çay fincanını yere bıraktı. "Batılı nerede, saygıdeğer Thim?"

"Lord Arteloth Alacakaranlık Bahçeleri'nde. Sizinle konuşmak istiyor."

"Giyindiğim zaman geleceğim." "Neden Uçurum'un ötesinden gelen insanlarla yelken açtın?" demeden önce durakladı.

Thim kaşlarını çatı.

Tané ona, "Onlar sadece ateş püskürtenlerden değil, ejderhalarımızdan da nefret etmek üzere yetiştirildiler," diye hatırlattı. "Bunu bile bile neden onlarla yelken açasın ki?"

"Belki de kendine farklı bir soru sormalısın, onurlu Miduchi," dedi. "Hepimiz aynı olsaydık dünya daha iyi bir yer olur muydu?"

Kapı arkasından kapandı. Tané o n u n sözleri üzerine düşündü ve verecek bir cevabı olmadığını fark etti.

Hizmetçi kısa süre sonra onu banyoya götürmek için geri döndü. Onun yardımıyla Tané yatağından kalktı ve topallayarak yan odaya geçti.

"Dolapta giysiler var," dedi hizmetçi. "Giyinmek için yardıma ihtiyacınız var mı, soylu binici?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Pekâlâ. Saray alanını keşfetmekte özgürsünüz, ancak iç avluya girmemelisiniz. Majesteleri yarın Düşen Yıldız Salonu'nda bulunmanızı arzu ediyor."

Bu sözlerle Tané tekrar yalnız kaldı. Banyo odasının gölgesinde durdu ve kuş seslerini dinledi.

Banyo sıcak suyla dolup taşıyordu. Tané bornozunu omuzlarından kaydırıp ve kalçasını açtı. Boynunu büktüğünde, birinin kurşun sıyrığı'nı kapattığı dikişleri görebiliyordu. Ateşi çıkmadığı için şanslıydı.

Kendini banyoya bıraktığında kollarına kuş derisi bulaşmıştı. Saçlarındaki tuzu temizledikten sonra iliklerine kadar yorgun bir halde suya uzandı.

Bir hanımefendi olarak hitap edilmeyi ya da kendisine güzel odalar verilmesini hak etmiyordu.

Bu huzur uzun sürmeyecekti.

Temizlendikten sonra Tané giyindi. Bir fanila ve siyah ipek bir tunik, ardından pantolon, çoraplar ve rahat kumaş çizmeler. Kolsuz mavi bir ceket, süslenmiş

Sırada kürklü bir elbise ve son olarak da yeni bir kuşak vardı.

Nayimathun'la karşılaşacağını düşündüğünde kalbi duracak gibi oldu. Ejderhası ellerindeki kanı görmüştü.

Birisi kapının yanına bir koltuk değneği bırakmıştı. Tané onu aldı ve yatak odasından çıkıp kafesli pencereler ve zengin panelli duvarlardan oluşan bir geçide adım attı. Boyalı takımyıldızlar tavandan ona doğru parlıyordu. Zemin koyu renkli taşla döşenmişti ve alttan ısıtılıyordu.

Dışarıda, bir ejderha sürüsünü barındırabilecek kadar büyük bir avlu gördü. Fener ışığı kül rengi bir sisin içinden yanıyordu. Her katmanı mavinin daha koyu bir tonuna sahip, katmanlı mermerden bir teras üzerinde yükselen büyük salonu görebiliyordu.

"Asker," dedi Tané bir muhafıza, "bu mütevazı kişi Alacakaranlık Bahçeleri'ni nasıl bulacağını sorabilir mi?"

"Hanımefendi," dedi muhafız, "Alacakaranlık Bahçeleri şu tarafta." Uzaktaki bir geçidi işaret etti.

Avludan geçmek onun için sonsuza kadar sürdü. Düşen Yıldız Salonu tepesinde beliriyordu. Yarın onun içinde olacak, Lakseng Hanesi'nin başının önünde duracaktı.

Daha fazla muhafız onu arazide yönlendirdi. Sonunda doğru kapıya ulaştı. Avludaki karlar kürekle temizlenmişti ama burada hiç dokunulmamıştı.

Alacakaranlık Bahçeleri Hisan Burnu'nda bir efsaneydi. Alacakaranlıkta, ı ışık sinekleriyle canlandıkları söylenirdi. Gece açan çiçekler yolları tatlandırırdı. Aynalar ay ışığını yönlendirmek için orada burada dururdu ve göletler yıldızları daha iyi yansıtmak için durgun ve berraktı.

Gündüz bile bu inziva yeri bir tablo gibiydi. Yavaşça yürüdü, geçmiş Lacustrine hükümdarlarının ve onların eşlerinin heykelleri tarafından izlendi, bazılarına genç ejderhalar eşlik ediyordu. Her bir eşin elinde krem-sarı-pembe güllerden oluşan bir saksı vardı. Tané'ye Seiiki'yi hatırlatan, kış için beyaza bürünmüş mevsim ağaçları da vardı. Evini.

Bir derenin üzerindeki köprüden geçti. Sis-in içinden çam ağaçlarını ve bir dağın omzunu görebiliyordu. Bu ağaçların arasında yeterince uzun süre yürümek onu Uzun Günler Gölü'ne götürecekti.

Nayimathun köprü'nün diğer tarafındaki karın içinde kıvrılmıştı, kuyruğunun ucu bir lotus havuzunun içinde dönüyordu. Loth ve Thim yakındaki bir çardakta derin bir sohbete dalmışlardı. Tané kendini toparladı. Kendine geldiğinde

Nayimathun burun deliklerinden bulutu üfledi. Tané değneği bıraktı ve eğildi.

"Yüce Nayimathun."

Alçak bir hırıltı. Tané gözlerini kapattı.

"Kalk Tané," dedi ejderha. "Sana söylemişim. Benimle bir arkadaşınla konuşur gibi konuşmalısın."

"Hayır, yüce Nayimathun. Sana dost olmadım," dedi Tané başını kaldırdı ama boğazında bir taş vardı. "Ginura'nın şerefli Valisi beni Seiiki'den sürgün etmekte haklıydı. O gece benim yüzümden sahildeydin. Tüm bunlar, diğerlerinden birini değil de beni akraban olarak seçtiğın için oldu." Sesi titriyordu. "Benimle nazikçe konuşmamalısın. Öldürdüm, yalan söyledim ve kendime hizmet ettim. Cezamdan kaçtım. İçimdeki su hiçbir zaman saf olmadı."

Ejderha başını eğdi. Tané ona dönük durmaya çalıştı ama bir utanç duygusu bakışlarını düşürmesine neden oldu.

"Bir ejderhayla akraba olmak için," dedi Nayimathun, "sadece sudan bir ruha sahip olmamalısın. Denizin kanına sahip olmalısın ve deniz her zaman saf değildir. Tek bir şey değildir. İçinde karanlık, tehlike ve zalimlik vardır. Öfkesiyle büyük şehirleri yerle bir edebilir. Derinlikleri bilinemez; güneşin dokunuşunu görmezler. Miduchi olmak saf olmak değildir, Tané. Yaşayan deniz olmaktır. Bu yüzden seni seçtim. Sende bir ejderhanın kalbi var."

Bir ejderhanın kalbi. Bundan daha büyük bir onur olamazdı. Tané konuşmak, bunu inkâr etmek istedi ama Nayimathun onu sanki bir yavruymuş gibi kucağına aldığında dayanamadı. Kollarını arkadaşına sarıp titrerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, Nayimathun."

Memnun bir gümbürtü ona cevap verdi. "Şimdi suçluluk duygunu bırak, binici. Tuzunu harcama."

Uzun bir süre bu şekilde kaldılar. Tané yanağını Nayimathun'a bastırırken ürperdi. Susa öldüğünden beri omuzlarında isimsiz bir ağırlık taşıyordu ama artık taşıyamayacağı kadar ağır değildi. Ağlamadan nefes alabildiğinde elini Nayimathun'un yaralandığı yere götürdü. Eti şimdi metal bir ölçek kaplıyordu ve üzerine şifa dilekleri kazınmıştı.

"Bunu kim yaptı?"

"Artık bir önemi yok. Gemide olanlar geçmişte kaldı." Nayimathun burnuyla ona vurdu. "İsimsiz Olan yükselecek. Her

Doğu'daki ejderha bunu hissedebilir."

Tané gözyaşlarını kuruladı ve çantaya uzandı. "Bu sana ait."

Avucunun içinde yükselen mücevheri uzattı. Nayimathun onu narin bir şekilde kokladı.

"Böğrüne dikildiğini söylüyorsun."

"Evet," dedi Tané. "Orada hep bir şişlik vardı." Boğazı tekrar daraldı. "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya da onu neden yan tarafıma koyduklarını bilmiyorum ama adadayken *Pursuit*'in mürettebatından biri mücevheri görmüş. Neporo'nun soyundan geldiğimi söyledi. Neporo'nun soyundan geldiğimi söyledi."

Nayimathun daha fazla bulut üfledi. "Neporo," diye yineledi. "Evet... onun adı buydu. Bu mücevheri ilk kez o kullanmıştı."

"Ama Nayimathun, ben bir kraliçe soyundan gelemem," dedi Tané. "Ailem çok fakirdi."

"Onun mücevheri sende, Tané. Bunun tek açıklaması bu olabilir," dedi Nayimathun. "Büyük İmparatoriçe Dowager ılımlı bir hükümdardı ama torunu genç ve atılgan. Senden alınmaması için mücevherin gerçek doğasını aramızda tutmamız en iyisi olacaktır." Bakışları Loth'a kaydı. "Bu nerede olduğunu biliyor ama benden korkuyor. Belki de başka bir insana güvenecektir."

Tané onun görüş alanını takip etti. İkisinin de kendisini izlediğini görünce Loth Thim'le konuşmayı kesti.

"Yarın onun çağrısını desteklemelisin. Durmayan İmparator ile Inys Kraliçesi Sabran arasında bir ittifak önermek istiyor," dedi Nayimathun.

"Onurlu Ebedi İmparator bunu asla kabul etmeyecektir." Tané şaşkına dönmüştü. "Bunu ona teklif etmek bile delilik olur."

"Baştan çıkarılabilir. Şimdi İsimsiz Olan geliyor, birlikte durmamız büyük önem taşıyor."

"Geliyor o zaman?"

"Bunu hissettik. Bizim gücümüzün azaldığını ve onun gücünün arttığını. Ateşi her zamankinden daha sıcak yanıyor." Nayimathun onu dürttü. "Şimdi git. Elçisine azalan mücevheri sor. Ona sahip olmalıyız."

Tané yükselen mücevheri bir kenara koydu. Loth ikiz hakkında ne biliyor olursa olsun, onu ejderhalara ya da ona savaşmadan vermeyi kabul etmesi pek olası değildi.

Köprüden yürüyerek geçti ve köşkteki iki adama katıldı.

"Bana azalan mücevherin nerede olduğunu söyle," dedi Batılı'ya. "Ejderha türüne geri verilmeli."

Loth gözlerini kırptırdıktan sonra yüzünü düzeltti. "Bu söz konusu bile olamaz," dedi. "Inys'teki sevgili dostum mücevherin sahibidir."

"Hangi arkadaş bu?"

"Onun adı Eadaz uq-Nāra. Leydi Nurtha. O bir büyücü."

Tané bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. "Sanırım *büyücü* demek istiyor," dedi Thim Seiikince Tané'ye.

"Mücevher bu Leydi Nurtha'ya ait değil," dedi Tané sinirlenerek. "O ejderha türüne ait."

"Onlar kendi sahiplerini seçerler. Ve sadece ölüm Ead ile azalan mücevher arasındaki bağı koparabilir."

"Buraya gelebilir mi?" "Ağır hasta."

"İyileşecek mi?"

Gözlerinde bir şey titreşti. Kollarını korkuluklara dayadı ve gözlerini çam ağaçlarına dikti.

"Onu iyileştirmenin bir yolu olabilir," diye mırıldandı. "Güneyde wyrm avcıları tarafından korunan bir portakal ağacı var. Meyvesi zehrin etkilerini yok edebilir."

"Wyrms avcıları." Tané bu açıklamadan hiç hoşlanmamıştı. "Peki bu Eadaz uq-Nāra da bir wyrm avcısı mı?"

"Evet."

Tané gerildi. "Farkındayım," dedi, "Uçurum'un ötesinde ejderhalarımızı kötü olarak gördüğünüzü biliyorum. Onları İsimsiz Olan kadar acımasız ve korkutucu buluyorsunuz."

"Yanlış anlaşılmalarda olduğu doğru ama Ead'in sizin Doğu ejderhalarınızdan birine asla zarar vermediğinden eminim." Dönüp ona baktı. "Yardıma ihtiyacım var Leydi Tané. Görevimi yerine getirmek için."

"Neymiş o görev?"

"Birkaç hafta önce Ead, bir zamanlar mücevherinizi kullanan Neporo adlı Doğulu bir kadından gelen bir mektup buldu."

Yine Neporo. Adı dünyanın her yerindeydi ve Tané'nin peşini meçhul bir hayalet gibi bırakmıyordu.

"Bu ismi biliyor musun?" Loth onu inceleyerek sordu.

"Evet. Mektupta ne yazıyordu?"

"İsimsiz Olan'ın iki mücevherle birlikte Uçurum'a bağlandıktan bin yıl sonra geri döneceğini. Seiki İmparatoriçesi Mokwo'nun hükümdarlığının yirminci yılında, baharın üçüncü gününde bağlanmıştı."

Tané hesapladı. "Bu bahar." Thim onun yanında nefesinin altından küfretti.

"Kraliçe Sabran ayağa kalktığında onunla buluşmamızı istiyor. Onu yok edemeyiz.

Ascalon kılıcı olmadan olmaz ama mücevherlerle onu yeniden bağlayabiliriz." Loth durakladı. "Fazla zamanımız yok. İddia ettiğim şeyle ilgili çok az kanıtım olduğunu ve bana inanmayabileceğinizi biliyorum. Ama bana güvenecek misiniz?"

Bakışları açık ve samimiydi.

Sonunda karar vermek kolay oldu. Mücevherleri yeniden bir araya getirmekten başka çaresi yoktu.

"Büyük Nayimathun mücevherlerden kimseye bahsetmememiz gerektiğini söylüyor, çünkü başkalarının onları almak isteyebileceğinden korkuyor," dedi. "Yarın Majesteleriyle buluştuğumuzda, kraliçenizin teklifini ona sunacaksınız. Eğer ittifakı kabul ederse . . . Kraliçenize kararını bildirmek için Nayimathun'la birlikte Inys'e uçup uçamayacağımı soracağım. Oraya giderken güneye gideceğiz. Şifalı meyveyi bulacağım ve onu Eadaz uq-Nāra'ya götüreceğiz."

Loth o zaman gülümsedi ve nefesi beyaz bir tüy halinde çıktı. "Teşekkür ederim, Tané."

"Bunu Majestelerinden saklamak hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Thim. "O İmparatorluk Ejderhası'nın seçilmiş temsilcisi. Yüce Nayimathun ona güvenmiyor mu?"

"Tanrıları sorgulamak bize düşmez."

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü ama başını salladı.

Tané, Loth'a, "Şerefli Ebedi İmparator Lord Arteloth Beck'e ikna edici bir açıklama yaptığınızdan emin olun," dedi. "Gerisini bana bırak."

İlk ışık sarayın üzerine yağ gibi yayıldı. Loth yansımasını düşündü. Pantolon ve cüppe yerine şimdi Lacustrine sarayı tarzında mavi bir tunik ve düz çizmeler giyiyordu. Bir doktor tarafından muayene edilmiş ve vebaya dair hiçbir bulguya rastlanmamıştı.

Tané'nin önerdiği plan işe yarayabilirdi. Eğer onun da Ead gibi büyücü kanı varsa, o zaman bir portakal bulabilirdi. Bu düşünce onu önümüzdeki toplantı için cesaretlendirdi.

Ejderha Nayimathun, büyüklüğü dışında Fýredel'e hiç benzemiyordu. Dağ gibi dişleri ve havai fişek gibi gözleriyle korkunç görünse de, neredeyse nazik görünüyordu. Tané'yi kuyruğuyla bir anne gibi kucaklamıştı. Thim'i kurtarmıştı.

Bu yaratığın bir insana karşı merhamet duyabildiğini görmek Loth'un dininden bir kez daha şüphe etmesine neden oldu. Bu yıl ya Aziz'in bir sınavıydı ya da dinden dönmenin eşiğindeydi. Çok geçmeden bir hizmetçi onu, Durmayan İmparator'un beklenmedik ziyaretçilerini kabul edeceği Düşen Yıldız Salonu'na götürmek için geldi. Diğerleri çoktan dışarıdaydı. Thim neredeyse Loth'la aynı şekilde giyinmişti, Tané'ye ise Loth'a statü göstergesi olarak çarpan kürk astarlı bir palto daha verilmişti.

Ejderha kuşlarına çok büyük saygı duyuluyor olmalıydı.

"Unutma," dedi ona, "mücevher hakkında hiçbir şey söyleme."

Yanındaki çantaya dokundu. Loth salona baktı ve derin bir nefes aldı.

Silahlı muhafızlar onları ejderha heykelleriyle çevrili, çivili mavi kapılardan geçirdi. Daha fazla muhafız, onları salonun ortasına götürecek olan cilalanmış koyu renkli ahşap yolun her iki yanında duruyordu. Loth gece yarısı taşından sütunlara baktı.

Yukarıda kafesli bir tavan yükseliyordu, paneller bir ejderha oymasının etrafına dizilmişti. Her panel ayın bir evresini gösteriyordu. Fenerler alt alta asılmıştı, bu yüzden sürekli kayan yıldızlar gibi görünüyorlardı.

On İki Göl'ün Durmak Bilmeyen İmparatoru Dranghien Lakseng, kalıplanmış gümüşe benzeyen yükseltilmiş bir tahtta oturuyordu. Etkileyici bir görüntüsü vardı. Siyah saçları, başının tepesinde bir düğümle bağlanmış, inciler ve gümüş yapraklı çiçeklerle süslenmişti. Oniks parçaları gibi gözler. Kalın kaşlar. Dudakları da elmacık kemikleri gibi keskin kesilmiş, kemerli bir gülümsemeye sahipti. Cübbesi siyahtı, her tarafı yıldızlarla işlenmişti, bu yüzden sanki geceyi giymiş gibi görünüyordu. Otuz yaşından fazla değildi.

Tané ve Thim diz çöktüler. Loth da aynısını yaptı. "Kalkın," dedi berrak, pürüzsüz bir ses.

Ayağa kalktılar.

"Önce hanginize hitap edeceğimi bilemiyorum," dedi Ebedi İmparator, birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra. "Seiiki'den bir kadın, Batı'dan bir adam ve kendi tebaamdan biri. Büyüleyici bir kombinasyon. Lord Arteloth, bana başka bir dil bilmediğiniz söylendiğine göre, sanırım Inysh ile yetinmek zorundayız. Neyse ki, çocukken dünyanın dört bir yanından birer dil öğrenmek için kendime meydan okudum."

Loth boğazını temizledi.

"Majesteleri," dedi. "Inysh dilini çok iyi konuşuyorsunuz."

"Gerçekten de pohpohlanmaya gerek yok. Büyük Sekreterliğimden bunu fazlasıyla alıyorum." Durmak bilmeyen İmparator onlara kibirli bir gülümseme verdi. "Yüzyıllardır On İki Göl İmparatorluğu'na ayak basan ilk Inysh erkeğisiniz. Yetkililerim bana Inys Kraliçesi Sabran'dan bir mesaj getirdiğinizi söylediler ama ejderha sırtında gelmişsiniz ve resmi elçilerin genelde olduğundan daha dağınık görünüyorsunuz."

"Ah, evet. Özür dilerim-"

Thim, "Tahtınızın altında duran bu kişi konuşabilir mi Majesteleri?" diye söze girdi. Durmak bilmeyen İmparator başını eğdi. "Ben Kraliçe Sabran'ın emrinde çalışan bir korsanım."

"Inysh kraliçesinin emrinde çalışan bir Lacustrine denizcisi. Bugün gerçekten de sürprizlerle dolu bir gün."

Thim yutkundu.

"Kaptanım ve mürettebat arkadaşlarımdan hâlâ mahsur kaldığı Tüy Adası'nda bir fırtına yüzünden karaya oturduk," diye devam etti. "Gemimiz, *Pursuit*'i doğuya doğru kovalayan Seiiki'nin asil binicisi tarafından ele geçirildi. Yüce ejderha Nayimathun'u serbest bıraktık ve o da bizi size getirdi."

"Ah," diye mırıldandı Ebedi İmparator. "Söyleyin bana Leydi Tané, Altın İmparatoriçe denen kişiyi buldunuz mu?"

"Evet Majesteleri," dedi Tané, "ama onu canlı bıraktım. Amacım saygıdeğer dostum, Derin Karlar'ın parlayan Nayimathun'unu kurtarmaktı."

"Majesteleri." Thim tekrar dizlerinin üzerine çöktü. "Bu mütevazı kişi sizden Kaptan Harlowe'a yardım etmesi ve savaş gemisi *Rose*'u geri alması için Lacustrine donanmasını göndermenizi rica ediyor-"

"Mürettebatınız hakkında daha sonra konuşacağız," dedi Durmayan İmparator bir elini sallayarak. Başparmağını geniş bir halka çevreliyordu. "Şimdilik Kraliçe Sabran'dan gelen mesajı dinleyeceğim."

Derisi diken diken olan Loth burnundan derin bir nefes çekti. Bundan sonra ne olacağını kelimeleri belirleyecekti.

"Majesteleri," diye başladı, "İsimsiz Olan, ortak düşmanımız, yakında geri dönecek."

Cevap gelmedi.

"Kraliçe Sabran'ın elinde bunun kanıtı var. Komoridu'lu Neporo'dan bir mektup. Göksel mücevherlerle bağlıydı ve sanırım bu mücevherler

Doğu'nun ejderhaları. Bağlama, yapıldıktan bin yıl sonra, gelecek baharın üçüncü gününde sona erecek."

"Komoridu'lu Neporo bir efsane figürüdür," dedi Durmayan İmparator.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır." Loth başını eğdi. "Gerçek bu, Majesteleri." "Bu mektup sizde mi?"

"Hayır."

"Öyleyse var olduğuna dair sözünüze güvenmek zorundayım." Ağzının köşesi mizahsız bir şekilde seğirdi. "Pekâlâ. İsimsiz Olan geliyorsa, benden ne istiyorsun?"

"Kraliçe Sabran yükseldiği gün Uçurum'da canavarla yüzleşmemizi istiyor," dedi Loth, sözlerini aceleye getirmemeye çalışarak. "Eğer bunu yapacaksak, yardıma ve yüzyıllardır süregelen korku ve kuşkuyu bir kenara bırakmaya ihtiyacımız olacak. Eğer Majesteleri onun adına On İki Göl İmparatorluğu'nun ejderhalarına aracılık etmeyi kabul ederse, Kraliçe Sabran Virtudom ile Doğu arasında resmi bir ittifak teklif ediyor. Dünya için en iyi olanı düşünmeniz için size yalvarıyor, çünkü İsimsiz Olan hepimizi yok etmeye çalışıyor."

Durmayan İmparator çok uzun bir süre sessiz kaldı. Loth ifadesini net tutmaya çalıştı ama yakasının altında ter vardı.

"Bu ... beklediğim şey değil," dedi sonunda Durmayan İmparator. Bakışları deliciydi. "Kraliçe Sabran'ın bir planı var mı?"

"Majesteleri iki cepheden saldırmayı önerdi. Birincisi," dedi Loth, "Batı, Kuzey ve Güney'in hükümdarları Drakon kalesi Cárscaro'yu geri almak için ordularını birleştirecek."

Loth bunları söylerken bile Donmata Marosa'nın yüzü hafızasında belirdi.

Şehre saldırılırsa hayatta kalabilecek miydi?

"Bu, canavarın sağ kanadı Fýredel'in dikkatini çekecektir," diye devam etti. "Drakon Ordusu'nun en azından bir kısmını şehri savunmak için göndereceğini ve İsimsiz Olan'ı daha savunmasız bırakacağını umuyoruz."

"Sanırım canavarın kendisini geri püskürtmek için de bir planı var." "Evet."

"Kraliçe Sabran gerçekten de hırslı," dedi Durmayan İmparator, tek kaşı kalkarak, "ama tanrıların emeği karşılığında ülkeme ne teklif ediyor?"

Bakışları karşılaştığında Loth birden Rauca'daki cam üfleyicisini hatırladı. Pazarlık yapmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Şimdi de bir şey için takas yapmak zorunda kalacaktı.

dünyanın kaderini belirleyecekti.

"İlk olarak, tarih yazma şansı," diye başladı. "Bu hareketinizle Uçurum'a köprü kuran imparator olacaksınız. Yeniden özgürce ticaret yapabileceğimiz bir dünya hayal edin; paylaştığımız bilgiden faydalanabileceğimiz bir dünya-"

"-benim ejderhalarım," diye araya girdi Durmayan İmparator. "Ve sanırım Seiiki'deki silah arkadaşlarımla da. Resmettiğiniz dünya çok güzel ama kızıl hastalık kıyılarımız için hâlâ eskisi kadar büyük bir tehdit."

"Eğer ortak düşmanımızı yener ve Drakonik desteği ortadan kaldırırsak, kızıl hastalık da ortadan kalkacaktır."

"Sadece umut edebiliriz. Başka ne olabilir?"

Loth, Erdemliler Konseyi'nin yapmasına izin verdiği teklifleri sundu. Virtudom ve Doğu arasında yeni bir ticaret ortaklığı. Inysh'in Lacustrine'i çatışma ya da felaket durumunda, ittifak devam ettiği sürece hem mali hem de askeri olarak destekleyeceğine dair garanti. Doğu ejderhaları için mücevher ve altından oluşan bir haraç.

"Tüm bunlar kulağa çok makul geliyor," dedi Durmayan İmparator, "ama evlilikten bahsetmediğinizi fark ettim, Lord Arteloth. Majesteleri evlenme teklif ediyor mu?"

Loth dudaklarını ıslattı.

"Kraliçem bu tarihi ittifakı evlilik yoluyla güçlendirmekten onur duyacaktır," diye söze başladı gülümseyerek. Margret bile onun gülümsemesinin her kalbi yumuşatabileceğini kabul etmişti. "Ancak kendisi son zamanlarda dul kaldı. Bunun sadece askeri bir ittifak olmasını tercih ederdi. Elbette," diye ekledi, "Lacustrine geleneklerinin evlilik olmadan bunu yasaklamasını anlayışla karşılar."

"Majesteleri için üzülüyorum ve kederinde güç bulması için dua ediyorum." Sonsuz İmparator durakladı. "Evlilik ve ardından gelecek varis *olmadan* bu farklılıkların üstesinden gelebileceğimizi düşünmesi takdire şayan. Gerçekten de tüm bunlar modernliğe doğru atılmış bir adım."

Parmaklarını tekrar tahtının kollarına vurarak Loth'u hafif bir ilgiyle inceledi.

"Diplomat olmadığınızı söyleyebilirim Lord Arteloth, ama beni pohpohlama çabalarınız beceriksizce olsa da iyi huylu. Ve bunlar umutsuz zamanlar," diye sözlerini tamamladı Durmak Bilmeyen İmparator. "Modern bir ittifak adına ... Evliliği anlaşmanın bir ön koşulu haline getirmeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Loth ağzından kaçırıldı. "Majesteleri," diye ekledi, yüzü ateş içindeydi.

"Bu kadar çabuk anlaşmam sizi şaşırttı."

"Daha fazla zorluk bekliyordum," diye itiraf etti Loth.

"İleriyi gören bir hükümdar olduğumu hayal etmeyi seviyorum. Ve şu anda evlenecek durumda değilim." Yüzü bir an için gerildi. "Açıklığa kavuşturmalıyım ki Lord Arteloth, ben sadece İsimsiz Olan'a karşı durmayı kabul ediyorum. Ticaret gibi diğer meselelerin çözülmesi çok daha fazla zaman alacaktır. Kızıl hastalığın devam eden tehdidi göz önüne alındığında."

"Evet, Majesteleri."

"Elbette, denizde bir savaşa *şahsen* onay vermem, sizin için değerli olsa da, bunun devam edeceğinin garantisi değildir. Önce Büyük Sekreterliğime danışmalıyım, çünkü halkım bir imparatoriçe ile ittifak yapılmasını bekleyecek ve sanırım daha eski kafalı olanları bunu savunacaktır. Her iki durumda da, akıllıca bir çerçeveye oturtulmalı."

Loth endişelenemeyecek kadar rahatlamıştı. "Elbette."

"Yol göstericim olan İmparatorluk Ejderhası'na da danışmalıyım. Bu ülkenin ejderhaları onun tebaasıdır, benim değil ve ancak bu ittifakı beğenirse ikna olacaktır."

"Anlıyorum." Loth alçak sesle eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Doğruldu ve boğazını temizledi. "Hepimiz için büyük bir risk var, biliyorum. Ama hangi hükümdar bundan kaçınarak tarih yazdı?"

Bunun üzerine, Ebedi İmparator kendine bir gülümseme hayaleti bıraktı. "Bir anlaşmaya varana kadar Lord Arteloth, burada onur konuğum," dedi. "Bakanlarım daha fazla tartışmayı gerektiren herhangi bir endişeyi dile getirmezlerse, şafak sökmeden cevabınızı almış olacaksınız."

"Teşekkür ederim." Loth tereddüt etti. "Majesteleri, Leydi Tané bu haberi Kraliçe Sabran'a götürmek için ejderha sırtında gidebilir mi?"

Tané ona baktı. "Leydi Tané benim tebaam değil, Lord Arteloth," dedi Ebedi İmparator. "Bu konuyu onunla kendiniz görüşmeniz gerekecek. Ama önce," dedi, "Leydi Tané'nin kahvaltıda bana katılmasını isterim."

Ayağa kalktığında muhafızlar irkilerek dikkat kesildiler. Tané ile başka bir dilde konuştu ve başını sallayarak onunla birlikte gitti.

Loth, Thim'le birlikte Alacakaranlık Bahçeleri'ne doğru yürüdü. Thim gölün üzerinde bir taş kaydırıldı.

"Bakanların ne dediği önemli değil." Loth

kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Majestelerinin, parlayan İmparatorluk Ejderhası dışında kulak verdiği tek öğüt, büyükannesi Büyük İmparatoriçe'ninkidir.

Dowager." Thim dalgaların yayılışını izledi. "Ona herkesten çok saygı duyuyor. O taht odasında aramızda geçen her kelimeyi zaten biliyor olacak."

Loth omzunun üzerinden baktı.

"Eğer ona ittifaka karşı tavsiyede bulunursa-"

"Tam tersine," dedi Thim, "bence bunu teşvik edecek. Böylece hükümdarlık unvanına layık bir şekilde yaşayabilir. Sonuçta bir ölümlü, unutulmaz ve tarihi eylemler dışında nasıl *sürekli* olabilir?"

"O halde umut olabilir." Loth bir nefes verdi. "Beni mazur görmelisin, Thim. Eğer bu işe yarayacaksa, ben de üzerime düşeni yapmalı ve bunun için dua etmeliyim."

Tané çocukken kendisi için pek çok olası gelecek hayal etmişti. Rüyalarında, ejderhasının sırtında ateş püskürten iblisleri yere sermişti. Seiiki'deki en büyük binici olmuştu, Prenses Dumai'den bile daha büyüktü ve çocuklar bir gün onun gibi olmak için dua ederlerdi. Resmi büyük evlerin duvarlarına çizilmiş ve adı tarihe kazınmıştı.

Tüm bu zaman boyunca, bir gün Bin Çiçek Şehri'nde On İki Göl'ün Durmak Bilmeyen İmparatoru ile birlikte yürüyeceğini hiç hayal etmemişti.

Durmak Bilmeyen İmparator kürkle kaplı bir pelerin giyiyordu. Kardan temizlenmiş patikaları takip ederlerken, korumaları onları gölgeledi. Bir göletin yanındaki çardaklardan birine vardıklarında, Durmayan İmparator sandalyelerden birini işaret etti.

"Lütfen," dedi. Tané oturdu, o da oturdu. "Orucumu açarken bana katılabileceğinizi düşünmüştüm."

"Bu mütevazı kişi onur duyuyor, Majesteleri." "Bunun ne tür bir kuş olduğunu biliyor musun?"

Tané onun işaret ettiği yöne baktı. Yakınlarda bir kuğu yuvasıyla ilgileniyordu.

"Evet, tabii ki," dedi. "Bir kuğu."

"Ah, herhangi bir kuğu değil. Lacustrine'de bunlara *sessiz* kuğular denir. İsimsiz Olan'ın seslerini boğazlarından yaktığı ve ancak o şeytanın sonunu sonsuza dek getirecek bir hükümdar doğduğunda yeniden ötmeye başlayacakları söylenir. Benim bu dünyaya geldiğim gece, yüzyıllardır ilk kez şarkı söylediklerini söylüyorlar." Gülümsedi. "Ve insanlar neden bizim

Egemenler kendimiz hakkında çok büyük bir kanaat oluşturuyor. Yaptıklarımızın kuşların bile umurunda olduğunu dűřünmemizi sağlamaya çalışıyorlar."

Tané karřılıėında biraz gűlűmsedi.

"Hikāyeni ilgi çekici buluyorum. Anladıėım kadarıyla bir zamanlar gelecek vaat eden bir deniz muhafızıymıřsınız ama Ginura'daki bir yanlıř anlařılma Tűy Adası'na sűrűlmenize neden olmuř."

"Evet Majesteleri," dedi Tané.

"Hikāyelere karşı büyük bir sevgim var. Beni kırmayıp başınıza gelen her şeyi anlatır mısınız?"

Avuç ileri terliyordu.

"Bařıma çok řey geldi," dedi sonunda. "Majestelerinin sabahı biraz uzun sűrebilir."

"Ah, meclis űyelerimin Lord Arteloth'un teklifi űzerine ellerini ovuřturmalarını izlemekten bařka yapacak bir řeyim yok."

Hizmetçiler gelip onlara çay doldurdu ve yemek tabakları sundu: kırmızı daė balına batırılmış hurmalar, gűneř armutları, erik yapraklı elmalar, buharda pişmiş fındıklar, siyah pirinç yığınları. Her tabak yıldıızlarla işlenmiş bir kare ipekle kaplıydı. Geçmiřinden asla bahsetmemeye yemin etmişti ama adamın rahat gűlűmsemesi onu rahatlattı. Yemek yerken ona inzivayı nasıl bozduğunu ve Sulyard'ın gelişine nasıl tanık olduğunu, Susa'nın bunu gizlemek için yaptığı pervasızca girişimin bedelini nasıl ödediğini ve o zamandan beri olan her řeyi anlattı.

Yan tarafına dikilen műcevher dıřında her řeyi.

"Demek ejderhanı kurtarmak için sűrgűnűne meydan okudun, hem de çok az bařarı umuduyla," diye mırıldandı Durmayan İmparator. "Bunun için seni takdir ediyorum. G rűnűře göre kayıp adayı da bulmuřsun." Aėzını kuruladı. "Söylesene, Komoridu'da bir dut aėacına rastladın mı?"

Tané başını kaldırdı ve onun parlak bakışlarına karşılık verdi.

" lű bir aėaç vardı," dedi. " lű ve bűkűlműř, űzeri yazılarla kaplıydı. Okuyacak vaktim olmadı."

"Neporo'nun ruhunun o aėaçta olduėunu söylerler. Meyvesinden yiyen herkes onun  lűmsűzlűėűnű emer."

"Ağaç meyve vermedi, Majesteleri."

Yűzűnden isimsiz bir duygunun titreřimi geçti.

" nemli değil," dedi ve daha fazla çay için fincanını uzattı. Bir hizmetçi yeniden doldurdu. "Artık geçmişinizi biliyorum, geleceğinizi de merak ediyorum. Bundan sonra ne yapmayı p l a n l ı y o r s u n ?"

Tané parmaklarını kuşağında birbirine kenetledi.

"İlk olarak," dedi, "İsimsiz Olan'ın yok edilmesinde rol oynamak istiyorum. Ondan sonra Seiiki'ye dönmek istiyorum." Tereddüt etti. "İmparatorluk Majesteleri bunu yapmama yardım edebilirse, minnettar olurum."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adıma tüm onurlu Savaş Lordu'na yazarak. Ona parlayan İmparatorluk Ejderhası'nın bir tebaası olan Nayimathun'u geri aldığımı söylerseniz, davamı dinleyebilir ve geri dönmeme izin verebilir."

Sonsuz İmparator çayını yudumladı.

"Kendi hayatını riske atarak Kaplan Gözü Filosu'ndan bir ejderhayı geri aldığın doğru. Kolay bir başarı değil," diye kabul etti. "Cesaretinizi ödüllendirmek için istediğinizi yapacağım ama bir cevap almadan Seiiki'ye dönmenize izin veremeyeceğimi bilin. Bir kaçağın oraya izinsiz dönmesine izin vermek benim için büyük bir ihmalkârlık olur."

"Anlıyorum."

"Pekâlâ."

Ayağa kalktı ve korkuluklara doğru yürüdü. Tané de ona katıldı.

"Görünüşe göre Lord Arteloth, teklifini kabul edersem Inys'e haber götürmeni istiyor," dedi Ebedi İmparator. "Elçim olmak için bu kadar hevesli misin?"

"Bu işleri hızlandıracaktır Majesteleri. Bu vesileyle bir Seiiki vatandaşının elçiniz olmasına izin verirseniz."

Mücevher yanında ağırlaşmıştı. Eğer reddederse, Güney'e gitmek için dolambaçlı yoldan gidemeyecekti.

"Bu alışılmadık bir şey olur. Sen benim tebaam değilsin ve utanç içindesin," diye düşündü Durmak Bilmeyen İmparator, "ama görünen o ki kaderimizde bir değişiklik olacak. Ayrıca, zaman zaman geleneklere karşı gelmeyi severim. Hiçbir hükümdar güvenli bir eli oynayarak ilerleme kaydetmemiştir. Bu da memurlarımı tetikte tutuyor." Güneş ışığı saçlarının karanlığında parıldıyordu. "Asla gerçekten yönetmemizi beklemiyorlar, biliyorsun. Eğer yaparsak, bize deli derler.

"Bizi ipek gibi yumuşak yetiştiriyorlar, bizi taşıyan gemiyi asla sallamayalım diye ölçsüz lüks ve zenginlikle dikkatimizi dağıtıyorlar. Gücümüzden o kadar sıkılmamızı bekliyorlar ki bizim yerimize hükmetmelerine izin verelim. Her tahtın ardında, sadece tahtta oturanı kukla haline getirmeye çalışan maskeli bir hizmetkâr vardır. Bunu bana saygıdeğer büyükannem öğretti."

Tané ne söyleyeceğinden emin olmadan bekledi.

Durmayan İmparator ellerini arkasında kavuşturdu. Büyük bir nefes omuzlarının yükselmesine neden oldu.

"Zor görevleri sonuna kadar götürme yeteneğini kanıtladın ve kaybedecek zamanımız yok," dedi. "Eğer Lord Arteloth'un istediği gibi benim Batı'daki elçim olmaya istekliysen, bunu reddetmek için bir neden göremiyorum. Çünkü bu yıl geleneklerin bozulduğu bir yıl."

"Benim için onurdur, Majesteleri."

"Bunu duyduğuma memnun oldum." Ona şöyle bir baktı. "Yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız. Lütfen odanıza dönün ve dinlenin. Sabran'a götürmek için bir karara vardığımda haberiniz olacak."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Onu kahvaltısıyla baş başa bıraktı ve koridorlardan oluşan örümcek ağına geri döndü. Beklemekten başka yapacak pek bir şeyi olmadığı için yatağına uzandı.

Kapının çalınması onu uyandırdığında gecenin derinliği idi. Kapıyı açtı ve Loth ile Thim'i içeri buyur etti.

"Evet?"

Thim Seiikinese dilinde, "Çok saygıdeğer Durmayan İmparator kararını verdi," dedi. "Teklifi kabul ediyor."

Tané kapıyı kapattı.

"Güzel," dedi. Loth bir sandalyeye çöktü. "Neden bu kadar dehşete düşmüş görünüyor?"

"Çünkü ondan sarayda kalması istendi. Benden de kalmam istendi, donanmayı *Sonsuz Gül*'ü bıraktığımız yere yönlendirmeye yardım etmem için."

Tané'nin içinden küçük bir ürperti geçti. Hayatında ilk kez Doğu'dan ayrılıyordu. Bu düşünce bir zamanlar onu korkuturdu ama en azından yalnız olmayacaktı. Yanında Nayimathun varken her şeyi yapabiliirdi.

"Tané," dedi Loth, "Inys'e gitmeden önce güneye gidecek misin?"

Leydi Nurtha'yı zehirden kurtarması gerekiyordu. Her iki mücevher de İsimsiz Olan'a karşı kullanılmalıydı.

"Gideceğim," dedi. "Bana ejderha avcılarının evini nerede bulacağımı söyle." Elinden geldiğince ona anlattı.

"Dikkatli olmalısın," dedi Loth. "Oradaki kadınlar ejderhanı görürlerse muhtemelen onu katledeceklerdir."

"Ona dokunmayacaklar," dedi Tané.

"Ead bana şimdiki Başrahibelerine güvenilmeyeceğini söyledi. Eğer seni yakalarlarsa, *sadece* Chassar uq-Ispad ile konuşmalısın. O Ead ile ilgileniyor. Onu iyileştirmek istediğini anlarsa sana yardım edeceğinden eminim." Loth boynundan bir zincir çıkardı. "Al bunu."

Tané teklif edilen nesneyi aldı. Gümüş bir yüzük. Üzerinde elmaslarla çevrili kırmızı bir mücevher vardı.

"Bu Kraliçe Sabran'a ait. Eğer bunu ona verirsen, benden geldiğini anlayacaktır." Loth mühürlü bir mektup uzattı. "Bunu da ona vermenizi rica ediyorum. Böylece iyi olduğumu bilecek."

Tané başını salladı, yüzüğü çantasına yerleştirdi ve mektubu yanına sığacak kadar küçülttü.

"Saygıdeğer Baş Sekreter, Kraliçe Sabran'a İmparatorluk Majesteleri'nden gelen mektubu vermek üzere sabah sizinle buluşacak. Bu şehirden karanlıkta ayrılacaksınız," dedi Thim. "Eğer bunu başarabilerseniz, Leydi Tané, hepimiz size borçlu olacağız."

Tané pencereden dışarı baktı. Başka bir yolculuk.

"Bunun yapıldığını görecekim, saygıdeğer Thim," dedi. "Bundan emin olabilirsiniz."

Doğu

Sabahleyin, onurlu Baş Büyük Sekreter, Inys'e götüreceği mektubu Tané'ye verdi. Denizin ötesine elçilik gönderilmeyecek, şatafat ya da tören olmayacaktı. Haberleri bir ejderha ve bir kadın taşıyacaktı.

Silahları kendisine iade edildi. Ayrıca bir Seiikinese tabancası ve daha ince bir kılıcın yanı sıra bir çift Lacustrine bıçaklı tekerlek aldı.

Onun iki hafta ejderha sırtında ona yetecek kadar yiyeceği vardı.

Nayimathun balık ve kuş avlardı.

Bin Çiçek Şehri'nin üzerine karanlık çöktüğünde, Tané avluda Nayimathun'la karşılaştı. Nayimathun'un sırtına siyah deriden, kenarları ahşap ve altın cilayla süslenmiş bir eyer bağlanmıştı, ancak *eyer* bunun için fazla mütevazı bir kelimeydi; daha çok, binicinin uzun bir uçuş sırasında uyumasını sağlayan açık bir tahtirevan gibiydi. Görevleri o kadar gizliydi ki, hiçbir Lacustrine saray mensubu ya da yetkilisi onların ayrılışına şahit olmamıştı. Sadece Thim ve Loth'a izin verilmişti.

"İyi akşamlar Tané," dedi Nayimathun.

"Nayimathun." Tané onun boynunu okşadı. "Bu yolculuk için yeterince güçlü hissettiğinden emin misin?"

"Eminim. Ayrıca," dedi ejderha ve burnuyla Tané'yi dürterek, "bensiz başını belaya sokmak gibi bir alışkanlığın var gibi görünüyor."

Bir gülümseme dudaklarını ısıttı. Gülümsemek iyi hissettiriyordu.

Thim olduğu yerde kaldı ama Loth ona yaklaştı. Tané eyerden sarkan keseleri bağlamakla meşguldü.

"Tané," dedi, "lütfeñ Kraliçe Sabran'a güvende ve iyi olduğumu söyle." Durakladı. "Ve eđer Ead'i uyandırırıñ . . onu özlediğimi ve yakında onu görećeđimi söyle."

Tané ona döndü. Yüzünde gerginlik vardı. O da tıpkı k e n d i s i gibi korkmuş görünmemeye çalışıyordu.

"Ona söyleyeceğim," dedi. "Belki döndüğümde onu da yanımda getirebilirim."

"Ead'in barış için bile olsa bir ejderhaya binmeye razı olacağından şüpheliyim," dedi Loth gülerek, "ama bu yıl pek çok kez şaşırdım." Gülümsemesi yorgun ama gerçektir. "Hoşça kalın ve iyi şanslar. Ve"- duraksadı-"sana da hoşça kal, Nayimathun."

"Elveda, Inys'in adamı," dedi Nayimathun.

Alacakaranlığın son ışıkları da şehirden çekildi. Tané eyere tırmandı ve pelerininin vücudunu tamamen sardığından emin oldu. Nayimathun havalandı. Tané, Bin Çiçek şehri'nin, saray uyuyan beyaz labirente bir titreşim haline gelene kadar uzaklaşmasını izledi. Yeni ayın karanlığında gizlenerek başka bir başkenti geride bıraktılar.

İnci gibi göllerin ve beyazlara bürünmüş çam ağaçlarının üzerinden uçarak Shim Nehri'ni takip ettiler. Soğuk Tané'yi uyanık tutuyor ama gözlerini sulandırıyor.

Nayimathun gündüzleri bulutların üzerinde kalıyor, geceleri ise yerleşim alanlarından uzak duruyordu. Bazen uzakta bir duman sütunu görüyorlar ve ateş püskürtenlerin o yerleşim yerine saldırdığını anlıyorlardı. Ne kadar batıya giderlerse bu karanlık sütunlardan o kadar çok görüyorlardı.

İkinci gün, Nayimathun'un dinlenmek için küçük bir adaya indiği Uykusuz Deniz'e ulaştılar. Uçurum'un üzerinden uçtuklarında incek hiçbir yer olmayacaktı, Kuzey'e sapmadıkları sürece. Ejderhalar uyumadan uzun süre dayanabilirdi ama Tané yolculuğun Nayimathun için zor gećeđini biliyordu. Korsanlar tarafından yetersiz beslenmişti.

Bir gelgit mağarasında uyudular. Nayimathun uyandığında, Tané su kabaklarını bir dereden aldığı suyla doldururken o da kendini sığ sulara bıraktı.

"Eğer acıkırıñ bana söyle. Sana yiyecek bir şeyler vereceğim," dedi Nayimathun'a. "Ve eğer Uçurum'da yüzmen gerekirse, korkmamalıñ.

Ben. Giysilerim güneşte kuruyacak."

Nayimathun tembelce yuvarlandı. Birden kuyruğunu savurarak su püskürttü ve Tané iliklerine kadar sıırsıklam oldu.

Sonsuzluktan sonra ilk kez güldü. Karnı ağrıyana kadar güldü. Tané mücevheri kullanarak suyu ona geri fırlatırken Nayimathun şakacı bir şekilde tersledi ve güneş spreyde gökkuşağı oluşturdu.

En son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu. Susa'yla birlikte olmalıydı.

Gün batımında tekrar uçuyorlardı. Tané eyere tutundu ve temiz rüzgârı içine çekti. Önlerinde uzanan onca şeye rağmen, kendini hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti.

Abyss'in karası bir leke gibi Sundance Denizi'ne yayıldı. Nayimathun yeşil suları geride bırakır bırakmaz Tané bir ürperti hissetti. Şimdi altlarında karanlık bir tonoz uzanıyordu; Komoridu'lu Neporo'nun bir zamanlar İsimsiz Olan'ı hapsettiği tonoz.

Günler geçti. Nayimathun yolculuğun çoğunu bulutların üzerinde geçirdi. Tané zencefil kökü çiğniyor ve uyanık kalmaya çalışıyordu. Dağ hastalığı binicilerde yaygındı.

Kalbi ağır bir şekilde çarpıyordu. Bazen Nayimathun yüzmek için aşağı iniyor, Tané de suda rahatlayıp uzuvlarını esnetiyordu ama ancak eyere geri döndüğünde rahatlıyordu. Bu okyanus onu hoş karşılamamıştı.

"Inys hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ejderha.

"Kraliçe Sabran, uzun zaman önce İsimsiz Olan'ı yenen savaşçı Berethnet'in soyundan geliyor," dedi Tané. "Her kraliçenin bir kızı vardır ve her kız annesiyle aynı görünür. Ascalon şehrinde yaşarlar." Islak bir saç telini geriye itti. "Ayrıca Doğu insanların kâfir olduğuna inanıyorlar ve bizim yaşam tarzımızı onlarınkinin tam tersi, onların erdemine karşı bir günah olarak görüyorlar."

"Evet," dedi Nayimathun, "ama bizden yardım istiyorsa, Kraliçe Sabran ateşle su arasındaki farkı öğrenmiş olmalı. Onu yargılarken merhametli olmayı unutma, Tané. O genç bir kadın ve halkının refahından sorumlu."

Abyss'in üzerindeki geceler Tané'nin daha önce hiç hissetmediği kadar soğuktu. Sert bir rüzgâr dudaklarını çatlatıyor ve yanaklarını kırbaçlıyordu. Bir gece, bulutların nefesini kesmesiyle uyandı ve denize baktı ve orada suya yansıyan yıldızlar olduğunu gördü.

Bir sonraki uyandığında güneş tepedeydi ve altın rengi bir pus ufukta bir şerit oluşturunuyordu.

"Burası neresi?"

Sesi sertti. Bir su kabağına uzandı ve dilini ıslatacak kadar su içti.

"Ersyr. Altın Ülke," dedi Nayimathun. "Tané, çöle girmeden önce yüzmeliyim."

Tané eyerin boynuzunu kavradı. Nayimathun aşağı inerken başı hafifledi.

Deniz yüzünü yakıyordu. Burası ılıktı ve cam gibi berraktı. Mercan tepelerinin arasına serpiştirilmiş molozları ve deniz parçalarını gördü. Deniz dibinden ona metal parlıyordu.

Yüzeye çıktıklarında Nayimathun, "Bunların hepsi bu denize adını veren Carmentum Cumhuriyeti'nden," dedi. Pulları güneşin altında mücevher gibi parlıyordu. "O ülkenin büyük bir kısmı ateş soluyan Fýredel tarafından yok edildi. Halkı, hazinelerinin çoğunu onun ateşinden korumak için denize attı. Korsanlar onlar için dalar ve onları satar."

Kıyıya yaklaşıp kadar yüzdü, sonra tekrar gökyüzüne çıktı. Önlerinde uçsuz bucaksız ve çorak bir çöl uzanıyor, sıcakta dalgalanıyordu. Tané ona bakarken bile susadığını hissetti.

Saklanacak bir bulut yoktu. Gezinen gözlerden kaçınmak için her zamankinden daha yüksekte durmaları gerekecekti.

"Bu çöle Burlah deniyor," dedi Nayimathun. "Lasia'ya ulaşmak için onu uçarak geçmeliyiz."

"Nayimathun, sen bu iklim için yaratılmamışsın. Güneş pullarını kurutacak."

"Başka seçeneğimiz yok. Eğer Leydi Nurtha'yı uyandıramazsak, azalan mücevheri kullanabilecek başka birini asla bulamayabiliriz."

Pullarındaki nem neredeyse görüldüğü kadar çabuk kuruyordu. Ejderhalar bir süreliğine kendi sularını yapabilirlerdi ama sonunda bu güneş Nayimathun'u ezip geçecekti. Önümüzdeki birkaç gün boyunca hiç olmadığı kadar zayıf düşecekti.

Uçtular. Ve uçtular. Tané pelerinini çıkardı ve çok ısınmasını önlemek için metal pulu örtmek için kullandı.

Gün sonsuza kadar devam etti. Baş ağrıyordu. Güneş yüzünü yakıyor ve saçlarının ayrıldığı yerdeki deriyi kavuruyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

ondan. Gün batımına doğru o kadar çok titriyordu ki, teni sıcak olmasına rağmen pelerinine tekrar uzanmak zorunda kaldı.

Nayimathun, "Tané, sende güneş depremi var," dedi. "Gündüzleri pelerinini çıkarmamalısın."

Tané alnını kuruladı. "Bu şekilde devam edemeyiz. Lasia'ya varmadan ikimiz de ölmüş olacağız."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Nayimathun tekrar. Sonra, "Minara Nehri o topraklardan geçiyor. Orada dinlenebiliriz."

Tané cevap vermek istedi. Cevap veremeden, tekrar derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün pelerini vücuduna ve başına sardı. Terden sıırsıklam olmuştu ama güneşi teninden uzak tutuyordu. Pelerini sadece Nayimathun'la ilgilenmek ve metal pulu suyla soğutup cızırdatıp püskürmesini sağlamak için çıkardı.

Çöl bitmiyordu. Su kabakları kemik gibi kurudu. Eyerin beşiğine gömüldü ve düşüncelerinden sıyrıldı.

Gözlerini tekrar açtığında düşüyordu.

Dallar pelerinine ve saçlarına çarpıyordu. Su onu yakalamadan önce çılgık atacak zamanı yoktu.

Panik kol ve bacaklarında zonkluyordu. Kördü, tekmeledi. Başı su yüzeyine çıktı. Gecenin karanlığında, suyun üzerinde, neredeyse ulaşamayacağı kadar yüksekte duran devrilmiş bir ağacı seçebiliyordu. Akıntı onu ona doğru sürüklerken, dallarından birini yakaladı. Nehir bacaklarını yırtıyordu. Kendini ağaca doğru çekti ve titreyerek ağacın üzerine eğildi.

Uzun bir süre, hareket edemeyecek kadar yaralanmış ve sarsılmış bir halde orada kaldı. Ilık yağmur kafa derisine vuruyordu. Sonunda kendine geldiğinde, ağırlığını ellerine verdi ve dizleriyle ağacı sıkıştırdı. Ağaç, üzerinde santim santim ilerledikçe sallanıyordu.

Sakin kalmak için mücadele ederken Tego Dağı'nı hatırladı. Dondurucu rüzgâra, diz boyu kara ve uzuvlarındaki acıya nasıl dayandığını. Çıplak elleriyle sarp bir kayaya nasıl tırmandığını, zayıf havayı nasıl soluduğunu, ölümden nasıl kıl payı kurtulduğunu. Nasıl da geri dönmesine izin vermemişti. Ne de olsa ejderha kızakları yükseklerde çevik parmaklı ve güçlü kalabilmeliydi. Düşmekten korkmamalıydılar.

Dünyanın zirvesinde durmuştu. Uçurum'da bir ejderhaya binmişti.

Bunu da yapabiliirdi.

Korkusunu yenerek daha hızlı ilerledi. Ağacın ucuna ulaştığında botları çamura battı.

"Nayimathun," diye bağırdı.

Sadece suyun kükremesi cevap verdi.

Mücevherin bulunduğu çanta hâlâ kuşağındaydı. Bir nehrin kıyısındaydı, nehrin beyaz akıntılara dönüştüğü yere yakındı. Eğer zamanında şokla uyanmasaydı, ölene kadar yıkanabiliirdi. Sırtını bir ağaca dayadı ve yere doğru kaydı.

Eyerden düşmüştü. Ya Nayimathun onu arıyordu ya da o da düşmüştü. Eğer durum buysa, çok uzakta olamazdı.

Burası Minara Nehri olmalıydı, bu da Lasian Havzası'na ulaştıkları anlamına geliyordu. Hafızasında çocukken gördüğü haritaları aradı. Ülkenin batısının ormanlarla kaplı olduğunu hatırladı. Loth ona Tarikat'ı orada bulacağını söylemişti.

Tané yutkundu ve gözlerindeki suyu kırıştırdı. Eğer hayatta kalmak istiyorsa, zihnini açık tutması gerekiyordu. Tabancası ıslandığı için işe yaramıyordu, yayı ve kılıcı eyere takılmıştı ama hâlâ bir bıçağı ve bıçaklı tekerlekleri vardı.

Eşyalarından birkaçı da onunla birlikte düşmüştü. Tané sürünerek en yakın çantaya gitti ve ağrıyan parmaklarıyla çantayı açtı. Pusulayı elinde hissettiğinde rahat bir nefes aldı.

Taşıyabildiği kadarını topladı. Pelerininin bir şeridini, bir dalı ve biraz özsuu kullanarak bir meşale yaptı ve iki taşın kıvılcımıyla tutuşturdu. Birkaç hayvanın dikkatini çekebilirdi ama bir yılanı basmak ya da karanlıkta bir avcuyu görememektense keşfedilme riskini göze almak daha iyiydi.

Ağaçlar komplocu gibi yaklaşıyordu. Onlara bakmak bile cesaretini kırıyordu.

Sende bir ejderha kalbi var.

Minara'nın gürültüsünden uzaklaşarak ormanın içine doğru ilerledi. Botları balçığa battı. Erik yağmurundan sonra Seiiki'nin koktuğu gibi kokuyordu. Zengin ve topraksı. Rahatlatıcı.

Vücudu yarı çekilmiş bir bıçak gibiydi. Tanıdık kokuya rağmen, ilk adımlar şimdiye kadar attığı en zor adımlardı. Bir turna gibi hafif adımlarla yürüyordu. Altında bir dal kırıldığında, birçok renkten kuş havalandı.

ağaçlar. Çok geçmeden, gölgelikteki hasarı buldu. Yakınlarda büyük bir şey düşmüştü. Birkaç adım daha atınca elindeki fener gümüş rengi bir kan havuzunu ortaya çıkardı.

Ejderha kanı.

Orman ilerlemesini engellemeye kararlı görünüyordu. Gizli kökler ayak bileklerine dolanıyordu. Bir keresinde altındaki bir dal parçalandı ve kendini beline kadar bataklığın içinde buldu. Meşaleyi ancak tutabildi ve kendini kurtarması çok uzun sürdü.

Kan izlerini takip ederek topallayarak ilerlerken elleri titriyordu. Akan kan miktarına bakılırsa Nayimathun yaralanmıştı ama onu öldürecek kadar kötü değildi. Kanı hâlâ yırtıcı hayvanları cezbedebilirdi. Bu düşünce Tané'nin koşmaya başlamasına neden oldu. Doğu'da kaplanlar bazen ejderhalara saldıracak kadar cesur olabiliyordu ama Nayimathun'un kokusu bu ormandaki hayvanlara yabancı gelebilirdi. Bunun onları uzak tutmaya yetmesi için dua etti.

Sesler duyduğunda meşaleyi söndürdü. Tanıdık olmayan bir dil. Lasian dili değil. Bıçağını dişlerinin arasına aldı ve yakındaki bir ağaca tırmandı.

Nayimathun bir açıklıkta yatıyordu. Tacına, yani uçmasını sağlayan parçasına bir ok saplanmıştı. Etrafında, hepsi de kırmızı pelerinler giymiş altı kişi toplanmıştı.

Tané gerildi. Yabancılardan biri yayını tutuyor, parmaklarını yayın üzerinde gezdiriyordu. Bunlar Kızıl Hanımlar, yani Priory'nin savaşçıları olmalıydı ve artık bir ejderha binicisinin yakınlarda olduğunu biliyorlardı.

Her an içlerinden biri kılıcını Nayimathun'a saplayabilirdi. Bu durumda onlarla baş edemezdi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Kızıl Kızların ikisi hariç hepsi ağaçların arasında kayboldu. Artık birer avcıydılar ve Tané de onların avıydı. Büyücülükleri onu dezavantajlı duruma düşürebilirdi ama bu bile onları tamamen güçlü kılmıyordu.

Sessizce ağaçtan aşağı indi. Artık en iyi silahı sürpriz unsuruydu. Nayimathun'u güvenli bir yere götürecek, sonra da Kızıl Kızlardan birini Tarikat'a kadar takip edecekti.

Nayimathun tek gözünü açtı ve Tané onu gördüğünü anladı. Ejderha kuyruğunu savurmadan önce onun yaklaşmasını bekledi. Kızıl Kızların dikkatinin dağıldığı o değerli anlarda Tané bir gölge gibi onlara doğru ilerledi. Bir başlığın altındaki koyu renk gözleri gördü -kendi gözleri kadar koyu renk gözleri- ve garip bir an için güneşin yüzüne vurduğunu hissetti.

Yaklaşır yaklaşmaz bu his kayboldu. Gücünün her damlasıyla saldırdı. Tekerleğinin ilk darbesi derisini sıyırdı ama bir bıçak ikinci darbeyi savuşturmak için havaya kalktı ve kolunu omzuna doğru savurdu. Çarpışmanın şiddeti dişlerinin arasında çınladı. Avcılar etrafını sararken, pelerinleri etraflarında dönerken, her iki elinde birer çarkla onları savuşturdu. Oltadan kaçan iki balık kadar hızlıydılar ama kanatlı tekerleklerle hiç karşılaşmadıkları açıktı. Tané kendini mücadeleye verdi.

Kısa süren sükûnet kısa sürede ondan uzaklaştı. Onların kılıçlarından sıyrılırken, daha önce hiç ölümüne bir dövüşe girmediğini fark etti. Batılı korsanlar kolay, acımasız ama disiplinsizdi. Çocukken diğer çıraklarla kavga etmiş, büyüdüğünde onlarla birlikte eğitim görmüştü ama savaş hakkındaki bilgisi çok az pratik ve teoriden ibaretti. Bu büyücüler hayatları boyunca bir savaşa kilitlenmişlerdi ve bir danstaki partnerler gibi hareket ediyorlardı. Okul odasında dövülmüş, yalnız ve yaralı bir savaşçı onlarla boy ölçüşemezdi. Onlarla asla açık alanda yüzleşmemeliydi.

Susuzluk ve yorgunluk onu yavaşlattı. Her adımda kılıçları tenine daha da yaklaşırken, tekerlekleri onlarınkinin yakınında bile değildi.

Adımları sarhoşlaştı. Kolları ağrıyordu. Bir bıçak önce omzunu, sonra da çenesini keserken tısladı. Koleksiyonu için iki yara izi daha. Bir sonraki darbe belini ateşe verdi. Kan, tuniğinin içine işledi. Kızıl Hanımefendiler birlikte saldırdığında, savuşturmak için tekerlekleri ancak zamanında kaldırabildi.

Bu dövüşü kaybedecekti.

Bir çalım onu hazırlıksız yakaladı. Metal kalçasını ısırdı. Bir dizi kırıldı ve tekerlekleri düşürdü.

İşte o zaman Nayimathun kafasını kaldırdı. Bir kükremeyle büyücülerden birini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve onu açıklığa fırlattı.

Diğer kadın o kadar hızlı döndü ki Tané neredeyse ıskalıyordu. Avuç içleri alev doluydu.

Nayimathun ışıktan ürktü. Kadın ona doğru yürürken, geri çekildi ve kırıldı. Tané doğru nişan aldı ve bıçağını kırmızı brokarın içinden, iki kaburga kemiğinin arasına sapladı. Kadın yere düştüğünde Tané onun etrafından dolaştı ve ejderhasının yanına gitti.

Bir zamanlar Nayimathun'un onu öldürürken görmüş olması onu utandırabilirdi. Bu kurallara aykırıydı ama hayatı tehlikedeydi. İkisinin de hayatı. Şimdi o Nayimathun için öldürmüştü ve Nayimathun da onun için öldürmüştü. Yaşadıkları onca şeyden sonra hiç pişmanlık duymuyordu.

"Tané." Nayimathun başını eğdi. "Ok."

Ona bakmak bile Tané'nin midesini bulandırıyor. Elinden geldiğince nazik bir şekilde uzandı ve oku etinden ayırdı. Kollarını titretecek kadar güç harcadı.

Nayimathun serbest kaldığında ürperdi. Burnundan aşağı kan damladı. Tané bir elini çenesine koydu.

"Uçabiliyor musun?"

"Bu iyileşene kadar olmaz," diye nefes nefese kaldı Nayimathun. "Onlar Tarikat'tandı.

Diğerlerini takip et. Meyveyi bul."

"Hayır," dedi Tané hemen, göğsü sıkışarak. "Hayır. Seni bir daha terk etmeyeceğim."

"Dediğimi yap." Ejderha dişlerini gösterdi. Dişlerinin uçları kanla kaplıydı. "Tekrar uçağım ama henüz Inys'e ulaşamayacağım. Başka bir yol bul. Bu Leydi Nurtha'yı kurtarın. Mesajı Kraliçe Sabran'a iletin."

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım?"

"Nehri denize kadar takip edip iyileşeceğim. Tekrar uçabildiğimde, seni bulacağım."

Kavuşmalarının üzerinden günler geçmişti ve şimdi tekrar ayrılmak zorundaydılar. "Sensiz Inys'e nasıl ulaşacağım?" Tané kalın bir sesle.

"Bir yol açacaksın," dedi Nayimathun, daha yumuşak bir sesle. "Su her zaman yapar." Tané'yi yumuşak bir şekilde dürttü. "Yakında birbirimizi tekrar göreceğiz."

Tané titredi. Cesaret edebildiği kadar ejderhasına sarıldı, yüzü onun pullarına gömüldü.

"Git, Nayimathun. Şimdi git," diye fısıldadı ve ağaçlara doğru ilerledi.

Diğer Kızıl Kız kuzeye gitmişti. Tané onların ayak izlerini takip ederken alçakta kaldı. Meşale yakacak vakti yoktu ama gözleri artık karanlığa alışmıştı.

İzini kaybettiğinde bile kadınların nereye gittiğini biliyordu. Bir hissi takip ediyordu. Sanki avları arkalarında bir sıcaklık bırakmıştı, kanını kaynatan bir sıcaklık.

İzler başka bir açıklıkta son buluyordu. Nemli tarafını tutarak nefes almak için durakladı.

Burada hiçbir şey yoktu. Sadece ağaçlar, sayısız ağaç.

Göz kapakları ağırlaştı. Ayaklarının üzerinde sallandı. Şimdi önünde beyazlar içinde bir kadın duruyordu ve güneş parmaklarının arasından parlıyordu.

Bu, ormana dair hatırladığı son şeydi.

Güney

Yükselen mücevheri almışlardı. Uyandığında bildiği ilk şey buydu: mücevherin yokluğunun verdiği boşluk hissi. Somon rengi taştan bir odada yatıyordu ve elleri arkadan bağlıydı.

Başı tıraşlı ve sıcak kahverengi tenli bir kadın kapıda duruyordu. "Kimsin sen?"

Kadın Ersyri dilinde konuşuyordu. Tané bu dili biraz biliyordu ama bir şey söylemedi. Kadın onu izledi. "Kraliçe'ye ait bir yüzük taşıyordun. Inys'li Sabran," dedi. "Seni buraya onun gönderip göndermediğini bilmek istiyorum." Tané gözlerini kaçırınca dudakları gerildi. "Ayrıca mavi bir mücevher taşıyordun. Onu nereden buldunuz?"

Sorgulamaya nasıl dayanacağını biliyordu. Korsanlar düşmanlarının sırlarını ortaya dökmek için onlara her türlü şeyi yaparlardı. En kötüsüne hazırlanmak için, tüm çıraklar isimlerini açıklamadan bir askerden dayak yiyebileceklerini kanıtlamak zorundaydı.

Tane'nin ağzından tek bir ses çıkmamıştı.

Cevap gelmeyince kadın ses tonunu değiştirdi. "Sen ve deniz canavarın kız kardeşlerimizden birini yaraladınız ve diğerini öldürdünüz," dedi. "Eğer işlediğin suç için bir gerekçe gösteremezsen, seni idam etmekten başka çaremiz kalmayacak. Kanımızı dökmemiş olsaydın bile, bir wyrm ile arkadaşlık etmenin cezası ölümdür."

Gerçeği açıklayamazdı. Kutsal ağaçlarından bir ejderha sürücüsüne asla meyve vermezlerdi.

"En azından bana kim olduğunu söyle," dedi kadın daha yumuşak bir sesle. "Kendini kurtar, çocuk."

"Chassar uq-Ispad ile konuşacağım," dedi Tané. "Başka kimseyle değil." Kadın kaşlarını çatarak oradan ayrıldı.

Tané kafasını toparlamaya çalıştı. Işığa bakılırsa gün batımına çok kalmamıştı. Uyanık kalmak için mücadele etti ama bedeni ondan esirgeğiği dinlenmeyi kovalarken kendini sürüklenirken buldu.

Nayimathun kaçacaktı. Nehir boyunca herhangi bir insanın koşabileceğinden daha hızlı yüzebilirdi.

Hapishanesine giren bir adam onu uykusundan uyandırdı. Ortasındaki kıpkırmızı kuşağın içine bir bıçak sıkıştırılmıştı. Gümüş işlemelerle süslenmiş mor brokar bir cübbe, iri göğsünün üzerinden geçiyordu.

"Ben Chassar uq-Ispad'ım," dedi. Sesi derin ve nazikti. "Bana Ersyri konuştuğunuz söylendi."

Tané onun önünde oturuşunu izledi.

"Buraya portakal ağacından bir meyve almaya geldim," dedi, "Eadaz uq-Nāra'ya götürmek için."

"Eadaz." Adamın gözlerinde önce şaşkınlık, sonra da acı belirdi. "Çocuk, Eadaz hakkında ne duydun ya da onun adını nereden biliyorsun bilmiyorum ama bu meyve ölüyü geri getiremez."

"O ölü değil. Zehirlenmiş ama yaşıyor. Meyveyle onu kurtarabilirim."

Sanki kadın ona vurmuş gibi donakaldı.

"Sana benden kim bahsetti?" diye sordu kısık sesle. "Tarikat hakkında mı?" "Lord Arteloth Beck."

Bunun üzerine Chassar uq-Ispad çok yorgun görünüyordu.

"Anlıyorum." Şakağına vurdu. "Sanırım mavi mücevheri de Eadaz'a götürmek istiyordun. Mücevher şimdi Başrahibe'nin elinde ve seni idam etmek niyetinde."

"Neden?"

"Çünkü bir kız kardeşi öldürdün. Ve buraya bir deniz yılanının sırtında geldiğin için. Ve son olarak," dedi Chassar, "çünkü seni öldürmek onun yükselen mücevheri kontrol etmesini sağlayacak."

"Kaçmama yardım edebilirsin."

"Eadaz azalan mücevheri Başrahibe Mita Yedanya'dan almayı başardı. İkizinin alınmasına izin vermeyecektir," dedi Chassar ağır bir sesle. "Ben olsam

önce onun canını almak zorundayım. Ve bunu yapamam." Tané o sessizce otururken bekledi.

"Bir şeyler düşüneceğinize inanıyorum Büyükelçi uq-Ispad," dedi, "yoksa Eadaz ölecek." Adam ona baktı. "Bırak gideyim, o ölmeyebilir. Seçim size ait."

Chassar uq-Ispad geri dönmedi. Başrahibeye sadakati seçmiş olmalıydı.

Her şey kaybolmuştu.

Alacakaranlıkta iki kadın geldi. Pelerinleri soluk brokar rengindeydi. Tané, karo döşeli zeminlerde, hiç güneş ışığı görmemiş olması gereken koridorlarda onu yönlendirmelerine izin verdi. Her köşe ve oyukta, elinde bir küre tutan dökme bronz kadın figürleri vardı.

Tané savaşması gerektiğini biliyordu ama birden kendini bir otu bile eğemeyecek kadar güçsüz hissetti. Onu tutsak edenler bir kemerden geçerek ince bir kaya çıkıntısına kadar eşlik ettiler. Bir şelale sağında bir perde oluşturuyordu. Şelalenin gürültüsü o kadar fazlaydı ki artık kendi ayak seslerini bile seçemiyordu.

En azından sonunda suyun sesini duyacaktı. Şelalenin gürültüsü ona Seiiki'yi hatırlattı.

"Kız kardeşler."

Tané başını kaldırdı. Chassar uq-Ispad onlara doğru yürüyordu.

"Başrahibe bunu tekrar sorgulamamı istedi," diye seslendi Ersyri dilinde. "Uzun sürmeyecek."

İki kadın Tané'nin gitmesine izin vermeden önce bakiştılar. Chassar onlar gözden kaybolana kadar bekledi, sonra Tané'yi kolundan tutup çıkıntı boyunca geri götürdü.

"Fazla vaktimiz yok," dedi kulağına karşı. "Yapman gerekeni yap, sonra git ve arkana bakma. Burada seni bekleyen tek şey bir kement."

"Bana yardım ettiğini bilmeyecekler mi?"

"Bunun seni ilgilendirmesine gerek yok." Chassar ona kayaya oyulmuş bir merdiven gösterdi. "Bu seni vadiye götürecek. Meyveye layık olup olmadığına sadece ağaç karar verebilir." Elini cüppesinin içine soktu ve cila kutusunu çıkardı. "Bu senin. Taç giyme yüzüğü ve mektup hâlâ içinde." Sonra da uzun bir ipek kumaş çıkardı. "Meyveyi bununla taşı."

Onun yardımıyla Tané ipeği vücuduna doladı. "Inys'e nasıl gideceğim?" diye sordu ona. "Ejderham gitti."

"Minara Nehri'ni çatallanana kadar takip et ve sağı dön. Bu yol seni kuzeye götürecektir. Yardım göndereceğim ama durmamalısın. Kız kardeşler senin gittiğini anladıkları an ava çıkacaklardır." Onun omzunu sıktı. "Onları geciktirmek için elimden geleni yapacağım."

"Yükselen mücevher olmadan buradan ayrılamam," diye ısırdı. "Sadece bana cevap verir."

Chassar suratsız görünüyordu.

"Eğer mücevheri ondan alabilirsem, peşinden birini gönderirim," dedi, "ama gitmelisin."

Kız ona teşekkür edemeden adam gitmişti.

Merdivende tutunacak bir yer yoktu. Sol tarafındaki taşta tutunarak basamakları izledi, ayaklarını yerleştirmeye dikkat etti. Sonra merdiven uçuşunun kenarından dolandı ve onu gördü.

Loth bir portakal ağacından söz ettiğinde, onu Seiiki'de yetişen, küçük ve mütevazı ağaçlardan biri olarak hayal etmişti. Bu ağaç bir sedir kadar uzundu ve kokusu ağzını sulandırıyor. Komoridu'daki dut ağacının yaşayan bir kardeşi.

Beyaz çiçekler dallarını süslüyordu. Yaprakları cilalı yeşildi. Boğumlu kökleri gövdesinin etrafına yayılmış, vadinin tabanında ipek üzerindeki desenler gibi kıvrılıyordu. Minara etraflarında ve altlarında akıyordu.

Hayret edecek zaman yoktu. Bir gölge kanatlanarak geçti, o kadar yakındı ki saçlarını karıştırdı. Tané sırtını kayanın yüzüne yaslamış, bir avcının gözündeki av gibi hareketsiz gökyüzünü izliyordu.

Uzun bir süre sessizlik oldu. Sonra, gecenin içinden bir ateş fırtınası çıktı.

Aklından önce vücudu tepki verdi. Kendini yoldan dışarı attı, ama merdiven dar ve tehlikeliydi ve aniden kontrolden çıkmış bir şekilde yuvarlanıyordu ve basamaklar sırtında bir çekiç gibiydi. Panikten yarı kör bir halde, vücudu dik bir düşüşe doğru yuvarlanırken düşüşünü engelleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

En sonunda bir elini uzattı ve merdiveni yakaladı. Orada asılı kaldı, nefesi kesilmişti.

Kendini tekrar Tego Dağı'nda hayal etti. Sinirlerini yatıştırarak ne olduğunu görmek için döndü.

Ateş püskürtenler. Her yerdeydiler. Nereden geldiklerini sorgulamak için duraklamayan Tané aşağı bakmaya cesaret etti. Vadi tabanına düşündüğünden daha yakındı ve zaman tükeniyordu. Merdiveni bıraktı,

Sırt üstü kayadan aşağı süzüldü ve dizlerini sarsan bir güçle çimlere çarptı.

Kökler. Kökler onu koruyacak kadar kalın ve yoğundu. Köklerin arasına daldığında, bir ateş püskürten çılgılık attı ve nehre düştü, Tané'y e o kadar yakındı ki çarpmanın etkisiyle oluşan su sıçramasını hissetti. Soluk bir tüyle süslenmiş bir ok boğazına saplanmıştı.

Vadide bir kaos yaşanıyordu. Etrafındaki ağaçlar çoktan yanmaya başlamıştı. Tané karnı üzerinde sürünüyor, tepesinde sıcak bir rüzgâr estiğinde geriliyordu. Köklerde bir açıklık bulduğunda tekrar otların üzerine tırmandı ve sendeleyerek ağacın dibine ulaştı.

Bir şekilde ne yapacağını biliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını yukarı doğru çevirdi.

Küller saçlarına kar gibi düştü. Yukarıdan hafif bir *şangırtı* gelip de yuvarlak ve altın rengi bir küre yukarıdan düşene kadar başarısız olduğunu düşündü. Ellerini ıskaladı ve dev köklerin arasına yuvarlandı. Nefesinin altında küfrederek onu kovaladı.

Meyve Minara'nın akan sularına doğru yuvarlandı. Tané kendini ileri attı ve bir eliyle onu durdurdu.

Bir titreşim gözüne çarptı. Köklerin arasına bir kuşun konduğunu gördü ve büyülenmiş bir halde izlerken kuş çıplak bir kadına dönüştü.

Tüyler uzuvlara kadar uzanıyordu. Gagası bir çift kırmızı dudağa dönüştü. Bakır saçlar ince sırtına dökülüyordu.

Bir şekil değiştiren. Seiiki'deki herkes ejderhaların bir zamanlar şekil değiştirebildiğini biliyordu ama bunun kanıtını kendi gözleriyle görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Vadinin öbür ucundan başka bir kadın yaklaşıyordu. Koyu renk bir saç örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu. Altın bir kolye ve uzun kollu, diğer kadınlarinkinden daha koyu ve daha zengin işlemeli kırmızı bir cübbe giymişti. Bir ateş püskürten ona doğru daldığında, alevini bir sinekmiş gibi kenara süpürdü. Boynunda bir zincirin üzerinde yükselen bir mücevher vardı.

"Kalyba," dedi.

"Mita," diye cevapladı kızıl saçlı.

Bir süre birbirlerinin etrafında dönerek kelimeleri gevelediler. Tané konuştuklarını anlayabilseydi bile, içeriğinin pek bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey hangisinin zafer kazanacağıydı.

Başrahibe diğer kadına doğru ilerledi. Yüzü nefretle gerilmişti. Kılıcını savururken güneş parılıyordu. Kalyba geri döndü.

bir şahine dönüştü ve başının üzerinde süzüldü. Bir kalp atışı sonra tekrar insan şekline büründü. Gülüşü Tané'nin içini ürpertti. Başrahibe hüsrana dolu bir haykırıyla bir avuç dolusu kırmızı ateş fırlattı.

Savaşları onları köklere daha da yaklaştırdı. Tané gölgelerin içine çekildi.

Kadınlar ateş ve rüzgârla savaştı. Sonsuzluk boyunca savaştılar. Ve ikisi de diğerini alt edemeyecekmiş gibi görüldüğünde, Kalyba sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu. Başrahibe artık o kadar yakındaydı ki Tané onun nefes alışını duyabiliyordu.

İşte o zaman cadı derin otların arasından sessizce yükseldi. Görülemeyecek kadar küçük bir şeyin şeklini almış olmalıydı; belki de bir böceğin. Başrahibe bir an için çok geç döndü.

Bir ayağın deniz kabuğunu çıtırdatması gibi bir sesle dizlerinin üzerine çöktü. Kalyba bir çocuğu teselli eder gibi elini başının üzerine koydu. Mita Yedanya çimlerin üzerine yığıldı.

Kalyba düşmanının kalbini havaya kaldırdı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Konuştuğunda, Tané'nin daha önce hiç duymadığı bir dilde konuşuyordu. Sesi vadide çınladı.

Tané elini ağzından çekti. Ceset dokunabileceği kadar yakındı. Son bir risk daha alırsa bu çılgınlığı geride bırakabilirdi. Karnının üzerine geri döndü ve ölü Başrahibe'ye doğru süründü.

Açıklığın bir yerinden bir ok ısıklık çalarak Kalyba'yı ıskaladı. Tané irkilerek geri çekildi. Cesede uzanırken yanaklarından terler süzüldü ama parmakları çok beceriksizdi. Nefes almaya cesaret edemeyerek cesedin üzerine eğildi, kalbin olduğu yerde bir krater vardı. Zinciri çekip kendi başının üzerinden geçirirken ve mücevheri tuniğinin altına sokarken parmakları titriyordu.

Kalyba arkasına baktığında hem o hem de Tané donakaldı. Gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı.

"Neporo."

Tané onun yüz ifadesinin titremesini izledi. Kalyba gülmeye başladı.

"Neporo," diye haykırdı. "Merak ettim - tüm bu yüzyıllar boyunca, senin hayatta olup olmadığını çok merak ettim, kardeşim. Cevabımı burada bulmam ne kadar da tuhaf." Ağzında güzel ve korkunç bir gülümseme belirdi. "İşime bak. Bütün bu yıkım *senin* yüzünden. Şimdi de ellerin ve dizlerin üzerinde gelip portakal ağacından merhamet dileniyorsun."

Tané geri çekildi, botları çamurda kayıyordu. Hayatı boyunca savaşmaktan hiç korkmamıştı ama bu kadın, bu *yaratık*, kınından çıkmış bir kılıç gibi kanında bir şeylerin çınlamasına neden oldu.

"Çok geç kaldın. İsimsiz Olan yükselecek ve hiçbir yıldız yağmuru onu zayıflatamayacak. Seni hoş karşılayacaktır, Neporo." Kalyba ona doğru yürüdü, avucundaki kalpten kan damlıyordu. "Komoridu'nun Et Kraliçesi."

"Ben Neporo değilim," Tané sesini karanlık bir oyukta buldu. "Benim adım Tané."

Kalyba durdu.

Yanıliyordu. Kehribara sarılmış, yanlıs zamanda korunmuş bir hamamböceği gibiydi.

Yine de Tané karşı konulmaz bir şekilde ona çekildiğini hissetti. Bedeni geri tepse bile kanı bu kadını çağırıyordu.

"Bir çocuğu olduğunu neredeyse unuttuyordum," dedi Kalyba. "Nasıl olur da onun soyundan gelenler benim haberim olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmakla kalmaz, aynı zamanda benimle aynı gün burada olursunuz?" Kaderin bu küçük cilvesi onu eğlendiriyor gibiydi. "Şunu bil, dut ağacının kanı. Bunun sorumlusu senin ataların. Sen kötü bir tohumdan doğdun."

Nehrin akıntısı artık daha yakındı. Kalyba onun köklerin derinliklerine inişini izledi.

"Ona çok benziyorsun." Cadı sesini yumuşattı. "Onun bir hayaleti."

O sırada açıklıktan bir ok süzüldü ve Kalyba'nın omzunun arkasına isabet ederek öfkeyle dönmesine neden oldu. Mağaralardan altın gözlü bir kadın çıkmıştı, ikinci okunu çoktan yerleştirmişti. Doğruca Tané'ye baktı ve bakışları bir emir gibiydi.

Kaç!

Tané bocaladı. Onuru ona ayakta durmasını ve savaşmasını söylüyordu ama içgüdüleri onu daha da zorluyordu. Artık önemli olan tek şey Inys'e ulaşması ve Kalyba'nın orada taşıdıklarından habersiz kalmasıydı.

Kendini nehre attı ve nehir onu tekrar kollarına aldı.

Uzun bir süre boyunca tek bildiği başını suyun üstünde tutmak için verdiği mücadeleydi. Nehir onu vadiden taşıırken, bir kolunu meyvenin üzerinden geçirdi ve diğerini yüzmek için kullandı. Duman onu çatala kadar takip etti.

O kadar yara bere içinde, yorgun ve ayakları yara bere içindeydi ki, sadece uzanıp titreyebiliyordu.

Alacakaranlık alacakaranlığa, alacakaranlık da aysız geceye dönüştü. Tané ayağa kalktı, bacakları titriyordu ve yürüdü.

İçgüdüğü ona mücevheri kutusundan çıkarmasını söyledi ve mücevher yolunu aydınlattı. Gölgeğin dalları arasında doğru yıldızı buldu ve parıltısını takip etti. Bir keresinde, ağaçların arasından onu izleyen bir hayvanın gözlerini gördü ama hayvan mesafesini korudu. Her şey öyle yaptı.

Bir noktada botları sert topraktan bir patika buldu ve ağaçlar seyrelmeye başlayana kadar yürüdü. Ormanın dışına, gökyüzünün altına çıktığında, sonunda düştü.

Kendi saçları onun yastığıydı. Boğazının sıkılmış yumruğundan nefes aldı ve sevdiği her şey için ağaçların tatlı büyüdüğü Seiiki'deki evinde olmayı diledi.

Dünyayı sarsan bir *gümbürtü* gözlerini açmasına neden oldu. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve Tané b a ş ı n ı kaldırdığında bir kuşun üzerine doğru geldiğini gördü. Ay ışığı kadar beyaz, kanatları bronzdu.

Ascalon Sarayı gün doğumunun ilk ışıklarıyla parlıyordu. Bir nehrin kıvrımında yüksek kulelerden oluşan bir halka. Tané, yataklarından kalkmış şehir sakinlerinin yanından topallayarak oraya doğru ilerledi.

Büyük beyaz kuş kıyı savunmasında bir boşluk bulmuş ve onu Ascalon'un kuzeyindeki bir ormana g ö t ü r m ü ş t ü . Oradan, ufukta bir şehir doğana kadar iyi yürünmüş bir yolu takip etti.

Sarayın kapıları çiçeklerle süslenmişti. Yaklaştığında, gümüş plaka giymiş bir muhafız kalabalığı yolunu kesti.

"Durun." Mızraklar göğsünü işaret etti. "Daha ileri gitmeyin, hanımefendi. İşinizi burada belirtin."

Yüzünü görebilmeleri için başını kaldırdı. Muhafızlar ona bakarken mızraklar daha da irkildi.

"Aziz adına," diye mırıldandı içlerinden biri. "Bir Doğulu."

"Kimsin sen?" diye sordu bir diğeri.

Tané kelimeler bulmaya çalıştı ama ağzı kurumuştı ve bacakları titriyordu.

İkinci adam kaşlarını çatarak kılıcını gevşetti. "Getir onu Mentendon'un Mukim Büyükelçisi," dedi yanındaki kadına.

Kadın giderken zırhı takırdadı. Diğerleri mızraklarını yabancıya doğrultmuşlardı.

Bir süre sonra başka bir kadın kapılara yaklaştı. Örgülü saçları koyu kırmızıydı ve göğüslerini ve belini düzleştiren, etekleri kalçalarından dışarı taşan siyah bir giysi giymişti. Dantel, kahverengi tenini boğazına kadar kaplıyordu.

"Kimsin sen, saygıdeğer yabancı?" dedi mükemmel bir Seiikçe'yle. "Ascalon'a neden geldin?"

Tané adını söylemedi. Bunun yerine yakut yüzüğü ışığa doğru tuttu. "Beni Leydi Nurtha'ya götür," dedi.

VI

Uçurumun Anahtarları

Çünkü bir yerden düşen, akıntıyla birlikte
başka bir yere götürülür:
Çünkü kaybedilen hiçbir şey yoktur ki, aranırsa bulunabilsin.

-Edmund Spenser

66

Batı

Dünyası yıldızsız bir geceye dönüşmüştü. Uykuydu ama uyku değildi; tek bir ruhun yerleştiği sınırsız bir karanlık. Bin yıldır burada zincirliydi, ama şimdi, sonunda, kıpırdandı.

Altın bir güneş içinde hayat buldu. Ateş teninden sıyrılırken, zalim kız kardeşinin ısırtığını hatırladı. Etrafındaki yüzlerin ana hatlarını görebiliyordu ama yüz hatları belirsizdi.

"Ead."

Kendini mermerden yontulmuş gibi hissediyordu. Uzuvarı, bir heykelciğin mezara sonsuza dek bağlanması gibi yatağa yapışmıştı. Görüşündeki karanlık noktalarda birileri onun ruhu için dua ediyordu.

Ead, bize geri dön.

Bu sesi, ağacın kokusunu tanıyordu ama dudakları taş kesilmişti ve ayrılmıyordu.

Ead.

Yeni bir sıcaklık kemiklerinin derinliklerinde ateşlendi, onları hapseden sınırları yakıp yok etti. Onu çevreleyen kaliks çatladı ve sonunda sıcaklık boğazını açtı.

"Meg," diye fısıldadı, "sanırım ikinci kez beni emzirirken buluyorum seni."

Boğuk bir kahkaha. "O zaman seni emzirmem için bana sebep vermeyi bırakmalısın, aptal kaz." Margret onu kollarının arasına aldı. "Oh, Ead, bundan korkuyordum

sefil meyve işe yaramayabilir-" Hizmetçilerine döndü. "Hemen Majestelerine Leydi Nurtha'nın uyandığını haber verin. Doktor Bourn'a da."

"Majesteleri konseyde, Leydi Margret."

"Sizi temin ederim ki, bu ondan saklanırsa Majesteleri hepinizi hadım ettirir. Şimdi gidin."

Berbat meyve. Ead, Margret'in ne dediğini anladı ve omzunun üzerinden baktı. Komodinin üzerinde, içinden bir ısırık alınmış bir portakal duruyordu. Sarhoş bir tatlılık duyularını çalkaladı.

"Meg." Boğazı çok kurumuştı. "Meg, Manastır'a benim yüzümden gitmediğini söyle bana."

"Ejderha avcılarıyla dolu bir evde savaşıyor yolumu bulabileceğimi düşünecek kadar aptal değilim." Margret onun başının tepesini öptü. "Aziz'e inanmıyor olabilirsin ama daha yüce bir güç seninle ilgileniyor olmalı, Eadaz uq-Nāra."

"Gerçekten de öyle. Leydi Margret Beck'in yüce gücü." Ead onun elini kavradı. "Meyveyi kim getirdi?"

"Bu," dedi Margret, "harikulade bir hikâye. Ve sen biraz caudle içer içmez sana anlatacağım."

"O iğrenç şeyin iyileştirmede olduğunu düşündüğün bir şey var mı?" "Nezle. Onun dışında, hayır."

Caudle'ı yatağına getiren Tallys'di. Ead'i görünce gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, Bayan Duryan," diye hıçkırdı. "Öleceğinizi s a n d ı m leydim."

"Henüz değil, Tallys, aksi yöndeki çabalara rağmen." Ead gülümsedi. "Seni tekrar görmek ne kadar güzel."

Tallys geri çekilmeden önce birkaç kez reverans yaptı. Margret kapıyı arkasından kapattı.

"Şimdi," dedi Ead Margret'e, "içkimi yudumluyorum. Bana her şeyi anlat."

"Üç yudum daha, lütfen."

Ead yüzünü buruşturdu ve itaat etti. Zorla içirdiğinde, Margret sözünü yerine getirdi.

Ona Loth'un Doğu'daki Inysh elçisi olmak için nasıl gönüllü olduğunu ve Durmayan İmparator'a teklifte bulunmak için Uçurum'u nasıl geçtiğini anlattı. Haftalar nasıl geçmişti. Wyvernlerin ekinleri nasıl yaktığını. Seiikinli bir kızın elleri kanlı bir şekilde saraya nasıl geldiğini,

Altın bir meyve ve Loth'un en son sahip olduğu Inysh taç giyme yüzüğünü taşıyordu.

"Ve taşıdığı tek şey bu değildi." Margret kapıya baktı. "Ead, diğ r mücevher de onda. Yükselen mücevher."

Ead neredeyse fincanı düşürüyordu.

"Bu olamaz," dedi kısık sesle. "O Doğu'da." "Artık değil."

"Bir bakayım." Kolları titreyerek doğrulmaya çalıştı. "Mücevheri görmeme izin ver."

"Bu kadar yeter." Margret onu tekrar yastıklara bastırdı. "Haftalardır bal damlalarından başka bir şey imedin."

"Bana *tam olarak* nasıl bulduğunu söyle."

"Keşke bilseydim. Meyveyi bana uzatır uzatmaz yorgunluktan yere yığıldı."

"Onun burada olduğunu kim biliyor?"

"Ben, Doktor Bourn ve birkaç Beden şövalyesi. Tharian, Ascalon Sarayı'nda bir Doğulu görürlerse zavallı çocuğu kazığa oturtacaklarından korkuyordu."

"Tedbirini anlıyorum," dedi Ead, "ama Meg, onunla konuşmalayım."

"Bunu yaparken yüzüstü düşmeyeceğinden emin olduktan sonra kiminle istersen konuşabilirsin."

Ead dudaklarını büzdü ve içti.

"Sevgili Meg," dedi daha sakın bir sesle ve onun eline dokundu, "düğününü kaçırdım mı?"

"Elbette kaırmadın. Senin için geciktirdim." Margret fincanı geri aldı. "Bu kadar yorucu olacağını hiç düşünmemiştim. Annem artık beyaz giymemi istiyor. Dünyada kim düğün günü *beyaz* giyer ki?"

Ead tam beyazın ona çok yakışacağını söyleyecekti ki kapı açıldı ve Sabran kıpkırmızı bir ipek giymiş, göğsü kabarmış bir halde yatak odasındaydı.

Margret ayağa kalktı.

"Doktor Bourn'un da mesajımı aldığından emin olacağım," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Kapıyı usulca arkasından kapattı.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Ead elini uzattı ve Sabran yatağa gelip ona sarıldı, sanki fersahlarca koşmuş gibi nefes alıyordu. Ead ona sıkıca sarıldı.

"Lanet olsun sana, Eadaz uq-Nāra."

Ead yarı iç çekip yarı gülerек bir nefes verdi. "Şimdi birbirimizi kaç kez lanetledik?"

"Yeterince değil."

Sabran, tedirgin görünen Tharian Lintley onu Konsey Odası'na geri götürmeye gelene kadar yanında kaldı. Ruhani Dükler Loth'tan gelen mektubu inceliyorlardı ve onun varlığı gerekliydi.

Öğle vakti Margret, Aralaq'ı yatak odasına aldı. Ead'in yüzünü çiğ çiğ yaladı, ona asla zehirli oklara doğru yürümemesi gerektiğini söyledi ("Evet, Aralaq, bunu daha önce hiç düşünmediğime şaşıyorum") ve günün geri kalanını bir kürk örtü gibi Ead'in üzerine örtünerek geçirdi.

Sabran ayağa kalkmadan önce Kraliyet Doktoru'nun onu muayene etmesi için ısrar etmişti ama gün batımına doğru Ead uzuvlarını esnetmek için can atıyordu. Doktor Bourn nihayet geldiğinde, akıllıca bir kararla onun ayakta durabilecek kadar iyi olduğuna karar verdi. Uykuya dalmış olan Aralaq'ın altından bacaklarını çekti ve kulaklarının arasına bir öpücük bıraktı. Adamın burnu seğirdi.

Yarın yabancıyı ziyaret edecekti. Bu gece Sabran içindi.

Kraliçe Kulesi'nin en yüksek odasını devasa bir hamam kaplıyordu. Su bir kaynaktan çekiliyor ve kraliçenin bütün yıl boyunca sıcak banyo yapabilmesi için Özel Mutfak'ta sobayla ısıtılıyordu.

Yavaş yanan bir mum tek ışıktı. Odanın geri kalanı buhar ve gölgeden ibaretti. Ead büyük pencerelerden Ascalon'un üzerindeki parıldayan yıldızları görebiliyordu.

Sabran bir kombinezon giymiş, saçları incilerle süslenmiş halde banyonun kenarında oturuyordu. Ead bornozunu çıkardı ve buharı tüten suya girdi. Bir kavanoz kremayı avuçlarının arasında köpürtüp saçlarına yedirirken suyun sıcaklığının tadını çıkardı.

Başını suyun altına daldırdı ve tatlı köpükleri yıkadı. Omuzlarına kadar suya battıktan sonra Sabran'ın yanına süzüldü ve başını onun kucağına koydu. Serin parmaklar buklelerini çözdü. Sıcaklık kol ve bacaklarını gevşetti, kendini yeniden canlı hissetmesini sağladı.

"Bu sefer beni temelli terk ettin diye korkmuştum," dedi Sabran ona. Duvarlar onun sesini yansıtıyordu.

"Bana verilen zehir, ağacın çürüdüğü zamanki meyvesinden geliyor. Öldürmek içindir," dedi Ead. "Nairuj bana bilerek seyreltilmiş bir ölçü vermiş olmalı. Beni bağışladı."

"Sadece bu da değil, diğer mücevher de bize geldi. Sanki gelgit tarafından getirilmiş gibi." Sabran parmaklarını suyun içinde gezdirdi. "Sen bile bunu ilahi bir müdahale olarak görüyor olmalısın."

"Belki de. Seiikinli misafirimizle sabah konuşacağım." Ead geriye doğru sürüklendi ve saçlarının su yüzeyinde dağılmasına izin verdi. "Loth iyi mi?"

"Görünüşe göre öyle. Yine maceralar yaşadı, bu sefer korsanlarla ilgili," dedi Sabran kuru bir sesle, "ama evet. Durmayan İmparator ondan Bin Çiçek Şehri'nde kalmasını istedi. Sağlığının yerinde olduğunu söylüyor."

Sabran söz verdiği parayı ödeyene kadar Loth'un orada tutulacağına şüphe yoktu. Yeterince yaygın bir düzenleme. Üstesinden gelebilirdi; çok daha dolambaçlı mahkemelerde bulunmuştu.

"Yani insanlığın son direnişi dünyanın iki yakası arasında gerçekleşecek," diye mırıldandı Sabran. "Uçurum'da uzun süre dayanamayacağız. Ahşap gemilerle değil. Lord Amiral bana gemilerimizi alevlerden korumanın yolları olduğunu ve yangınları söndürmek için bolca suyumuz olacağını garanti ediyor ama bu yöntemlerin dakikalardan fazla dayanacağını sanmıyorum." Sabran onun bakışlarına karşılık verdi. "Sence cadı gelecek mi?"

Bu neredeyse kesindi.

"Bahse girerim ki Gerçek Kılıç'la hayatına son vermeye çalışacak. Galian'ın saygı duyduğu kılıç onun soyunu sona erdirmek için kullanılacak. *Onların* soyunu," dedi Ead. "Bunun şiirselliğinden zevk alacaktır."

"Ne kadar sevgi dolu bir atam var," dedi Sabran sakince.

"O halde sana söylediklerimi kabul ediyorsun." Ead onun yüzünü inceledi. "İçinde büyücü kanı olduğunu."

"Pek çok şeyi kabul ettim."

Ead onun gözlerinde bunun gerçek olduğunu gördü. Gözlerinde yeni ve soğuk bir kararlılık vardı.

Acı gerçeklerle dolu bir yıl olmuştu. İnançlarını korumak için ördükleri duvarlar ayaklarının dibinde yıkılmış ve Sabran inancının da onlarla birlikte çürümeye başladığını görmüştü.

"Hayatımı kanımda bir canavarı zincire vuracak güç olduğuna inanarak geçirdim. Şimdi aksini bilerek yüzleşmek zorundayım." Sabran gözlerini kapattı. "O günün getireceklerinden korkuyorum. Yazın ilk ışıklarını göremeyeceğiz diye korkuyorum."

Ead ona doğru yürüdü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Korkacak bir şey yok," dedi, hissettiğinden daha inançlı bir sesle. "İsimsiz Olan daha önce yenildi. Yine yenilebilir."

Sabran başını salladı. "Öyle olması için dua ediyorum."

İç etekliği suyu emdi. Sabran gülümseyerek onu banyodan çıkarırken Ead her uzvunun kemiksizleştiğini hissetti.

Karanlıkta dudakları birbirine değdi. Ead, Sabran'ı kendine çekti ve Sabran onun tenindeki damlacıkları öptü. İki kez ayrılmışlardı ve Ead, her zaman bildiği gibi, çok geçmeden savaşla ya da kaderle yeniden ayrılacaklarını biliyordu.

Ellerini kombinezonun sateninin altından geçirdi. Avuçları yanan bir etle karşılaşınca geri çekildi.

"Sabran," dedi, "yanıyorsun."

Banyodaki sıcaktan olduğunu düşünmüştü ama Sabran bir çıra parçasına dönüşmüştü.

"Bir şey yok, Ead, gerçekten." Sabran başparmağını yanağında gezdirdi. "Doktor Bourn iltihabın zaman zaman alevleneceğini söylüyor."

"O zaman dinlenmen gerek."

"Böyle bir zamanda yatağıma zor giderim."

"İster yatağına, ister mezarına gidebilirsin. Seçim senin."

Sabran yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. "Pekâlâ. Ama bakıcılık yapmayacaksın." Ead'in kalkıp kurulanmasını izledi. "Yarın Doğulu ile konuşmalısın. Her şey barış içinde bir arada yaşayabilmemize bağlı."

Ead geceliğini üzerine çekti.

"Hiçbir söz vermiyorum," dedi.

Güney Evi'nde geçirdiği yıllar boyunca Tané'ye Inys Krallığı hakkında sadece gerekli olduğu düşünülen gerçekler öğretilmişti. Monarşilerini ve Altı Erdem dinlerini öğrenmişti. Başkentlerinin adının Ascalon olduğunu ve dünyanın en büyük ve en iyi silahlanmış donanmasına sahip olduklarını biliyordu. Artık rutubet ve soğuk içinde yaşadıklarını, yatak odalarında putlar bulundurduklarını ve hastalarına dişlerini sızlatan topak topak bir yulaf ezmesi içirmeye zorladıklarını da biliyordu.

Neyse ki bu sabah kimse onu ikna etmeye çalışmamıştı. Bir hizmetçi ona bir sürahi bira, kalın kesilmiş tatlı ekmek dilimleri ve

kahverengi et. Hepsi midesinde pıhtılaşmıştı. Birayı daha önce sadece bir kez, Susa onun için Orisima'dan bir fincan çaldığında denemiş ve iğrenç bulmuştu.

Güney Evi'nde minimal mobilyalar ve az sayıda sanat eseri vardı. Bu sadelik her zaman hoşuna gitmişti; ona düşünecek alan bırakıyordu. Şatolar elbette daha süslüydü ama Inysh *eşyalarla* eğleniyor gibiydi. *Süslemeden*. Perdeler bile gösterişliydi. Bir de yatak vardı ki örtülerle öylesine doluydu ki onu yutacak gibiydi.

Yine de sıcak olmak güzeldi. O kadar uzun bir yolculuktan sonra, bir gün boyunca yapabildiği tek şey uyumak olmuştu.

Mentendon'un Mukim Elçisi güneş yükseldiğinde geri döndü. "Leydi Nurtha burada, saygıdeğer Tané," dedi Seiikinese dilinde. "Ben onu içeri

alır
mısın?"
Sonunda

"Evet." Tané yemeği bir kenara bıraktı. "Onu göreceğim."

Yalnız kaldığında Tané ellerini yorganın üzerinde kavuşturdu. Midesinde yılanbalıkları dolaşıyordu. Leydi Nurtha'yı ayakta karşılamak istemişti ama Inysh onu aptal gibi gösteren dantel süslemeli bir giysi giydirmişti. Saygınlığını korumak daha iyiydi.

Çok geçmeden kapıda bir kadın belirdi. Binici çizimleri hiç ses çıkarmıyordu.

Tané avcıyı inceledi. Teni pürüzsüz ve altın sarısıydı; odun talaşı gibi kıvrılan saçları omuzlarında gür ve koyu renk duruyordu.

Çenesinin ve alnının çizgilerinde **o n u** kurtaran Chassar'dan bir şeyler vardı ve Tané akraba olup olmadıklarını merak etti.

"Yerleşik Büyükelçi bana Inysh dilini konuştuğunuzu söyledi." Güneyli bir tonu vardı. "Seiiki'de öğretildiğini bilmiyordum."

"Herkes değil," dedi Tané. "Sadece Yüksek Deniz Muhafızları için eğitim görenlere."

"Anlıyorum." Avcı kollarını kavuşturdu. "Ben Eadaz uq-Nāra. Bana Ead diyebilirsin."

"Tané."

"Senin soyadın yok." "Bir zamanlar Miduchi'ydi."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hayatımı kurtarmak için Manastır'a tehlikeli bir yolculuk yaptığınızı duydum. Bunun için size teşekkür ederim." Ead pencere kenarındaki koltuğa gitti. "Sanırım Lord Arteloth size ne olduğumu söylemiştir."

"Bir wyrm-katili."

"Evet. Ve sen de bir wyrm-sevgilisisin."

"Burada olsaydı ejderhamı öldürürdün."

"Birkaç hafta önce haklı olabilirdin. Kız kardeşlerim bir keresinde Lasia üzerinde uçmayı akıl eden Doğulu bir wyrm'i katletmişlerdi." Ead görünürde bir pişmanlık duymadan konuştu ve Tané bir nefret dalgasıyla boğuştu. "Eğer bana izin verirsen, bu yolculuğa nasıl başladığını duymak isterim Tané."

Avcı medeni davranacaksa, Tané de öyle davranacaktı. Ead'e yükselen mücevhere nasıl sahip olduğunu, korsanlarla olan çatışmasını ve Tarikat'a yaptığı kısa ve şiddetli yolculuğu anlattı.

İşte bu noktada Ead ileri geri adım atmaya başladı. Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi.

"Yani Başrahibe öldü ve Inysca Cadısı portakal ağacını ele geçirdi," dedi. "Umalım da onu sadece kendine saklasın ve İsimsiz Olan'a hediye etmesin."

Tané ona bir dakika izin verdi. "Inysca'nın Cadısı kim?" diye sordu sonunda sessizce.

Ead gözlerini kapattı.

"Bu uzun bir hikâye," dedi, "ama eğer istersen sana anlatırım. Geçen yıl başıma gelen her şeyi sana anlatacağım. Bu yolculuktan sonra gerçeği hak ediyorsun."

Yağmur camdan aşağı çiselerken, o anlattı. Tané sözünü kesmeden dinledi.

Ead'in ona Portakal Ağacı Manastırı'nın tarihini ve Neporo'dan bulduğu mektubu anlatmasını dinledi. Inysca Cadısı ve Berethnet Evi hakkında. Büyünün iki kolu, kuyruklu yıldız ve Ascalon kılıcı ve mücevherlerin tüm bunlara nasıl uyduğu hakkında. Ead konuşurken bir hizmetkâr onlara sıcak şarap getirdi ama Ead konuşmasını bitirdiğinde iki kadeh de soğumuş, el değmemişti.

"Buna inanmakta güçlük çekmenizi anlıyorum," dedi Ead. "Kulağa oldukça saçma geliyor."

"Hayır." Tane saatler sonra ilk defa nefesini bıraktı. "Evet, öyle. Ama ben sana inanıyorum."

Titrediğini fark etti. Ead parmaklarını şıklattı ve ocakta bir ateş y a n d ı .

"Neporo'nun bir dut ağacı vardı," dedi Tané, büyü'nün bu kanıtına bakarken bile. "Ben onun soyundan geliyor olabilirim. Yükselen mücevhere bu şekilde sahip oldum."

Ead bir süre için bunu sindirmiş gibiydi. "Bu dut ağacı canlı mı?"

"Hayır."

Ead gözle görülür bir şekilde çenesini sıktı.

"Cleolind ve Neporo," dedi. "Biri Güney'in büyücüsü. Biri Doğu'dan. Görünüşe göre tarih tekerrür edecek."

"O halde ben de senin gibiyim." Tané alevlerin bir ızgaranın arkasında dans edişini izledi. "Kalyba'nın da bir ağacı vardı ve Kraliçe Sabran onun soyundan geliyor. Bu ikimizi de büyücü yapar mı?"

"Büyücüler," diye düzeltti Ead, sesi dalgın çıksa da. "Büyücü kanına sahip olmak sizi büyücü yapmaz. Kendine büyücü diyebilmen için o meyveden yemen gerekir. Ama ağacın size meyve vermesinin nedeni de bu zaten." Kendini pencere kenarındaki koltuğa bıraktı. "Kız kardeşlerimin senin wyrm'ini toprakladığını söylemiştin. Inys'e nasıl ulaştığını sormak hiç aklıma gelmedi."

"Büyük bir kuş."

Ead'in bakışları ona kaydı.

"Parspa," dedi. "Onu Chassar göndermiş olmalı."

"Evet."

"Sana güvenmesine şaşırdım. Tarikat wyrm-severleri pek hoş karşılamaz."

"Doğu ejderhaları hakkında bir şey bilseydiniz onları küçümsemezsiniz. Onlar ateş püskürtenlere hiç benzemezler." Tané ona d i k d i k baktı. "Ben İsimsiz Olan'ı küçümsüyorum. Hizmetkârları Büyük Keder'de tanrılarımızı yere serdi ve ben de bunun cezası olarak onu yere sermek istiyorum. Her hal ü k a r d a , " dedi, "bana güvenmekten başka seçeneğin yok."

"Seni öldürebilirim. Mücevheri al."

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bunu yapacaktı. Kalçasındaki kılıfta bir bıçak vardı.

"Ve iki mücevheri de kendin mi kullanacaksın?" Tané yılmadan söyledi. "Nasıl yapılacağını bildiğini varsayıyorum." Yastıkların altından çantasını çıkardı ve yükselen mücevheri avucunun içine aldı. "Benimkini rüzgârsız bir denizde bir gemiye yol göstermek için kullandım. Dalgaları kumun üzerine çekmek için kullandım. Bu yüzden seni tükettiğini biliyorum - ilk başta yavaşça, böylece dayanabilirsin, çürük bir dişin ağrısı gibi. Sonra kanını soğutur, uzuvlarını ağırlaştırır ve yıllarca sadece uyumak istersin." Elini uzattı. "Bu yük paylaşılmalı."

Ead yavaşça aldı. Diğer eliyle boynundaki zinciri gevşetti.

Azalan mücevher. Küçük bir ay, yuvarlak ve sütlü. İçinde bir yıldızın sabit ışıltısı vardı, ikizinin her zaman parıldadığı yerde sakindi. Ead her avucunda bir mücevher tutuyordu.

"Abyss'in anahtarları." Tané

bir ürperti hissetti.

Onları birleştirmiş olmaları imkânsız görünüyordu.

"İsimsiz Olan'ı yenmek için bir plan var. Sanırım Loth sana söylemiştir." Ead mavi mücevheri geri verdi. "Sen ve ben bu anahtarları kullanarak onu sonsuza dek derinlere bağlayacağız."

Tıpkı Neporo'nun bin yıl önce yanında bir büyücü arkadaşıyla yaptığı gibi.

"Seni uyarmalıyım," dedi Ead, "İsimsiz Olan'ı öldüremeyiz.

Ascalon olmadan. Mücevherleri kullanmadan önce biri bunu onun kalbine sokmalı. Ateşini söndürmek için. Umudum Inysca Cadısı'nın onu bize getirmesi ve bizim de ondan alabilmemiz. Aksi takdirde, Doğulu wyr- ejderhalarınızın . . . mücevherleri kılıç olmadan kullanabilmemiz için onu yeterince zayıflatabilir. Belki o zaman onu bin yıl daha bağlayabiliriz. Bu seçenekten hoşlanmıyorum çünkü başka bir neslin bu görevi üstlenmesi gerekecek."

"Katılıyorum," dedi Tané. "Bu iş burada bitmeli."

"Güzel. Mücevherlerle birlikte çalışacağız."

Ead yanındaki keseye uzandı ve Tané'nin Inys'e getirdiği altın meyveyi
ç ı k a r d ı .

"Bundan bir ısırık al," dedi. "Siden bu savaşta sana yardım edebilir. Özellikle de Kalyba gelirse." Tané onun lokmayı komodinin üzerine koymasını izledi. "Çabuk yap. Bugün çürüyecek."

Bir süre sonra Tané başını salladı.

"İsimsiz Olan'ı bağlamak ikimizin de sonu olabilir," dedi Ead daha yumuşak bir sesle. "Bu riski almaya hazır mısın?"

"Daha iyi bir dünyanın hizmetinde ölmek en büyük onur olacaktır."

Ead ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Birbirimizi anladığımıza inanıyorum. En azından bu konuda."

Tané şaşkınlıkla kendini gülümserken buldu.

"Kendini daha güçlü hissettiğinde gel ve beni bul," dedi Ead. "Chesten Ormanı'nda bir göl var. Mücevherleri kullanmayı öğrenebiliriz. Ve birbirimizi öldürmeden ne kadar dayanabileceğimizi görürüz."

Bununla birlikte, o da gitti. Tané, hâlâ parıldayan yükselen mücevheri kutusuna geri koydu.

Altın meyve parlıyordu. Etinin tadına bakmadan önce uzun bir süre avuçlarının içinde tuttu. Tatlılık dişlerinin altında patladı ve dilinin üzerinde yıkandı. Yuttuğunda sıcaktı.

Meyve yere düştü ve alevler içinde kaldı.

Büyük Yatak Odası'nda Inys Kraliçesi yanıyordu. Doktor Bourn bütün gün onu izlemişti ama şimdi Ead, sözüne karşı gelerek onun yanına gitti.

Sabran ateşinin mensesinde uyuyordu. Ead yatağın üzerine oturdu ve bir bezi suyla ıslattı.

Başrahibe ölmüştü ve manastır cadının eline geçmişti. Kan Vadisi'nin bir büyücü tarafından oraya getirilen wyrm'lerle dolu olduğu düşüncesi Ead'e pelin otu kadar acı geliyordu.

En azından Kalyba portakal ağacına zarar vermeyecekti. Arzuladığı siden için tek kaynağı oydu.

Ead, Sabran'ın sıcak alnını serinletti. Mita Yedanya için yas tutamıyordu ama aynı yıllar içinde ikinci aile reislerini kaybeden kız kardeşleri için tutuyordu. Başrahibe öldüğüne göre ya başka bir yere kaçıp yeni bir lider seçeceklerdi - muhtemelen Nairuj- ya da Kalyba'ya boyun eğip ağaca yakın kalacaklardı. Neyi seçerlerse seçsinler, Ead Chassar'ın güvende olması için dua etti.

Sabran alacakaranlıkta hareketsiz kalmıştı. Sessizlik bozulduğunda Ead mumların fitillerini düzeltiyordu.

"Doğulu ne dedi?"

Ead omzunun üzerinden baktı. Sabran onu izliyordu.

Ead, kapının dışındaki kimsenin kulak misafiri olmaması için sessizce Tané ile buluşmasını anlattı. Bitirdiğinde, Sabran cam gibi gözlerle gölgeliğe baktı.

"Yarından sonraki gün halkıma hitap edeceğim," dedi. "Onlara ittifakı anlatmak için."

"İyi değilsin. Bir ya da iki gün erteleyebilirsiniz."

"Bir kraliçe önemsiz bir ateş yüzünden planlarından vazgeçmez." Ead onu mantosuyla örttüğünde iç çekti. "Sana bakıcılık yapmamamı söylemiştim."

"Ben de sana senin tebaan olmadığımı söylemiştim." Sabran yastığına doğru mırıldandı.

Sabran tekrar uykuya daldığında, Ead azalan mücevheri çıkardı. *Diğer* büyüü hissetmiş ve doğası onunkinin tam tersi olmasına rağmen ona tutunmuştu.

Kapının çalınmasıyla mücevheri bir kenara bıraktı. Kapıyı açtı ve Margret'i eşikte buldu.

"Ead." Gergin görünüyordu. "Güney'in hükümdarları Summerport'a yeni geldiler. Sence ne istiyorlardır?"

67

Batı

Nemli teni kendisinininkine değdi ve bir el saçlarını okşadı. Acı, keskin ve intikamcı bir şekilde uykusunu bölmeden önce bildiği ilk şeyler bunlardı.

Hava ağzını yaktı, kükürt kokuyordu. Dudaklarından bir inilti kaçtı.

"Jan."

"Şşşt, Niclays."

Bu sesi tanıyordu. "Laya," demeye çalıştı ama ağzından sadece bir inilti çıktı.

"Oh, Niclays, tanrılara şükürler olsun." Adamın alnına bir bez bastırdı.

inledi. "Sessiz olmalısın."

Komoridu'da yaşananlar bir anda aklına geldi. Kadının sessiz olması için yalvarmasına aldırmadan el yordamıyla boğazını yokladı. İkinci bir ağzın olduğu yerde parlak, yumuşak bir deri hissediyordu; koter izi. Kolunu kaldırdı ve şimdi siyah dikişlerle örülmüş, kabarık bir kütükle son bulduğunu gördü. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

O bir anatomistti. Şu anda bile bu yaranın onu neredeyse kesinlikle öldüreceğini biliyordu.

"Şşş." Laya onun saçlarını okşadı. Onun da yanakları nemliydi. "Çok üzgünüm, Niclays."

Mide bulandırıcı bir zonklama kolunu doldurdu. Kadının uzattığı deri parçasını aldı ve çığlık atmamak için tüm gücüyle ısırdı.

Gergin bir gıcırtı dikkatini çekti. Yavaşça, sallanmanın acıdan değil, Laya'yla birlikte demir bir kafeste asılı kalmalarından kaynaklandığını fark etti.

Daha önce korkuya kapıldıysa bile şimdi aklını kaçıırıyordu. İlk düşüncesi Altın İmparatoriçe'nin o n l a r ı kıyıya çıkarıp açlıktan ölmeye terk ettiği oldu; sonra bayılmadan önce duyduğu son şeyi hatırladı. Drakon kanatlarının davul sesi.

"Nerede?" diye z o r l a d ı . Kusmuk, sözlerini takip etmekle tehdit ediyordu.

"Laya.

Nerede?"

Laya yutkundu, boğazının hareketini görebileceği kadar sert bir şekilde. "Dreadmount." Onu kendine yakın tuttu. "Kayadaki kırmızı damarlar. Başka hiçbir dağda yok."

İsimsiz Olan'ın doğduğu yer. Niclays korkudan altına kaçırması gerektiğini biliyordu ama tek düşünebildiği Brygstad'a ne kadar yakın olduğuydu.

Soluk soluğa kalmıştı. Parmaklıklar sıkışarak geçilebilecek kadar genişti ama düşmek ikisini de öldürebilirdi. Güneşsiz mağarada, pul yığınlarını seçebiliyordu.

Kırmızı pullar.

Yaşayan bir canavara ait değildi. Bu mağaranın duvarında boyanmamış bir anı vardı. Lasian savaş başlığı giymiş bir kadın, İsimsiz Olan'la karşı karşıya, göğsünü delen bir kılıçla gösteriliyordu.

Kılıç kesinlikle Ascalon'a aitti. Kılıcı kullanan da Lasia Bölgesi Prensesi Cleolind Onjenyu'ydu.

Bir sürü yalan.

Kırmızı pullar. Kırmızı kanatlar. Canavarın büyüklüğü duvarın büyük kısmını kaplıyordu. Deliye dönen Niclays, Laya alnını silerken onun pullarını saymaya başladı. Onu çektiği acıdan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Uykuya dalmadan önce onları iki kez saymıştı ve rüyasında kılıçları, kanı ve kızıl saçlı bir cesedi görmüştü. Laya ona karşı sertleştiğinde gözlerini açtı.

Kafesin içinde beyazlar giymiş bir kadın belirmişti. İşte o zaman sayıkladığını anladı.

"Sabran," diye soluk soluğa kaldı.

Ateşli bir rüya. Sabran Berethnet karşısında duruyordu, balmumu tenine karşı simsiyah saçları vardı. Sanki ayağını buza sokmuş g i b i onu her zaman ürperten o sözde güzellik.

Yüzü yaklaştı. O gözler, yeşim taşının kremi yeşiliydi.

"Merhaba Niclays," dedi. "Benim adım Kalyba."

Bir vıraklama bile çıkaramadı. Vücudu kıpırtısız ve soğuk bir şeydi.

"Sanırım kafan karışmış olmalı." Dudakları elma gibi kızarmıştı. "Seni buraya kadar getirdiğim için üzgünüm ama ölmene çok az kalmıştı. Yaşam kaybını tatsız buluyorum." Buz gibi bir elini adamın başına koydu. "Açıklamama izin verin. Komoridu'da hikâyesini okuduğunuz Neporo gibi ben de İlk Kan'danım. Inys'in kraliçesi yokken alıç ağacından yedim."

Niclays iniltiden daha fazlasını söyleyebilseydi bile, bu varlığın huzurunda ne söyleyeceğini bilemezdi. Laya ona daha sıkı sarıldı, titriyordu.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorsun. Seni korkuttuğunu tahmin ediyorum ama burası güvenli bir yer. Gördüğün gibi burayı hazırlıyordum. Bahar için." Kalyba bir tutam saç gözlerinden geriye doğru savurdu. "Cleolind onu yaraladıktan sonra İsimsiz Olan buraya geldi. Lasia'daki o günün nasıl olduğunu göstermesi için hikâyeyi resmedecek bir ressam bulmamı istedi. Böylece her zaman hatırlayabilecekti."

Niclays onun deli olduğunu düşünebilirdi, eğer kendisi de deli hissetmeseydi. Bütün bunlar bir kâbus olmalıydı.

"Ölümsüzlük benim yeteneğim," diye fısıldadı Kalyba. "Neporo'nun aksine, ben onu paylaşmayı öğrendim. Ölüleri bile hayata döndürmeyi."

Jannart.

Nefesi yüksek kışın soğuguydu. Niclays ona baktı, gözleri büyülenmişti.

"Senin bir simyacı olduğunu biliyorum. İzin ver seninle yeteneğimi paylaşayım. Sana çağın dikişlerini nasıl çözeceğini göstereyim. Sana kemiklerinin küllerinden nasıl b i r adam yaratacağını öğretebilirim."

Yüzü değişmeye başladı. Gözlerindeki yeşil griye dönüştü ve saçları kan gibi kıızıla döndü.

"Tek istediğim," dedi Jannart, "karşılığında küçük bir iyilik."

Berethnet Hanesi on yıllardır ilk kez Güney'in yöneticilerini kabul ediyordu. Ead, Sabran'ın sağında onları izliyordu.

Görkemli olarak anılan Jantar Taumargam, lakabının ima ettiği kadar büyük bir varlıktı. Fiziksel anlamda heybetli değildi; ince kemikli, tüy gibi ince, ilk bakışta neredeyse narindi ama gözleri zindandı. Sizi bir kez bakışlarına aldı mı, bırakana kadar onun olurdunuz.

Git. Altın bir kemerle kapatılmış, yüksek yakalı, brokarlı safir bir cübbe giymişti. Kraliçesi Saiyma çoktan Brygstad'a doğru yola çıkmıştı.

Yanında Lasia'nın Yüce Hükümdarı vardı.

Kagudo Onjenyu beş yirmi yaşındayken bilinen dünyanın en genç hükümdarıydı ama duruşu onu hafife alanların ağır bir bedel ödeyeceğini açıkça gösteriyordu. Teni koyu kahverengiydi. Sığır kabukları boynunu ve bileklerini çevreliyordu ve parmaklarının her biri altınla parlıyordu. Kumenga tarzında örülmüş deniz ipeğinden bir şal omuzlarını örtüyordu. Tarikatın dört rahibesi doğduğu günden beri onu korumakla görevlendirilmişti.

Kagudo'nun savunmaya pek de ihtiyacı yoktu. Söylentilere göre Cleolind kadar büyük bir savaşçıydı.

"Bildiğiniz gibi Mentiş kara ordusu küçük," diyordu Sabran. "Hróth'un kurt kaptanları çok yardımcı olacak, tıpkı bu savaşta benim tarafımdaki donanmaları gibi, ama daha fazla askere ihtiyaç var." Nefes almak için durakladı. Combe ona endişeli bir bakış attı. "İkinizin de emrinde Sigoso'nun ordularına zarar verebilecek kadar güçlü askerler ve silahlar var."

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Güneyli yöneticileri selamlamak için ayağa kalkmakta ısrar etmişti ama Ead cildinin hâlâ yanmakta olduğunu biliyordu.

Tané kendi ateşiyle yatağa bağlıydı. Meyveden yemişti. Sabran Doğulu'nun da gelmesini istemişti ama uyuması en iyisiydi. Önündeki görev için gücüne ihtiyacı olacaktı.

Jantar, "Ersyr çatışmadan yana değildir," dedi. "Dawnsinger savaşa karşı konuştu. Ama ülkemde yayılan söylentiler doğruysa, silahlanmaktan başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor."

Güney hükümdarları gecenin karanlığında gelmişti. Daha sonra Baş Prenses Ermuna ile görüşmek üzere Brygstad'da Saiyma'ya katılacaklardı. Stratejiyi mektupla tartışmak çok büyük bir riskti.

Hükümdarların hiçbiri taçlarını takmamıştı. Bu masada birbirlerine eşitlermiş gibi bakıyorlardı.

"Cárscaro hiç alınmadı," diye yorum yaptı Kagudo. Sesinde herkesin biraz daha dik oturmasını sağlayan bir zenginlik vardı. "Vetalda'nın burayı dağlara inşa etmesinin iyi bir sebebi vardı. Volkanik düzlük boyunca yaklaşmak delilik olur."

"Katılıyorum." Jantar haritayı incelemek için öne doğru eğildi. "Spindle'lar wyrm'lerle dolu." Parmağıyla haritaya dokundu. "Yscalin'in biri hariç her tarafta doğal savunması var. O da Lasia ile olan sınırı."

Kagudo yüz ifadesini değiştirmeden haritaya baktı.

"Lord Arteloth Beck yazın Kurtuluş Sarayı'ndaydı," dedi Sabran. "Cárcaro halkının İsimsiz Olan'ın gönüllü hizmetkârları olmadığını öğrendi. Eğer Kral Sigoso'yu ortadan kaldırabilirsek, Cárcaro belki de kansız bir şekilde içeriden düşecektir." Harita üzerinde şehri işaret etti. "Sarayın altından geçen bir kuşatma geçidi var. Görünüşe göre Donmata Marosa bir müttefik ve içeriden yardım edebilir. Eğer küçük bir grup asker savaşarak geçide ulaşabilir ve ana saldırı başlamadan önce saraya girebilirse Sigoso'ya bir son verebilirsiniz."

Kagudo, "Bu Cárcaro'yu savunan wyrmeleri öldürmez," dedi.

Bir hizmetkâr hepsine biraz daha şarap doldurmaya geldi. Ead reddetti. Kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı.

"Bilmelisin ki Sabran," diye devam etti Kagudo, "Lasia için çok önemli olmasaydı bu kuşatmaya mührümü basmazdım. Açıkçası, siz İsimsiz Olan'la yüzleşirken bizim askerlerimizi büyük bir oyalamaca için feda etmemiz gerektiği fikri tartışmaya açık. Yavru kedilerle bizim, kediyle de senin savaşacağına karar verdin, gerçi o da en az senin kadar hızlı bir şekilde benim peşime düşecektir."

"Oyalama benim önerimdi Majesteleri," dedi Ead.

İşte bu noktada Lasia'nın Yüce Hükümdarı ilk kez ona baktı. Ead ensesinde bir karıncalanma hissetti.

"Leydi Nurtha," dedi Kagudo.

"Cárcaro'ya saldırmayı öneren Kraliçe Sabran'dı, ama ben ona Uçurum'da İsimsiz Olan'la buluşmasını önerdim."

"Anlıyorum."

"Elbette," dedi Ead, "İsimsiz Kişi'nin herkesten önce topraklarını tehdit ettiği Onjenyu Hanedanı'nın kanından ve varisisin. Eğer onun halkına yaptığı zulmün intikamını almak istiyorsan, generallerinden birini Cárcaro kuşatmasını yönetmesi için bırak. Denizde bize katılın."

"Kılıcın için minnettar olurum Kagudo," dedi Sabran. "Eğer benim savaş cephemi seçersen."

"Kesinlikle." Kagudo şarabını yudumladı. "Bir kâfirin arkadaşlığından çok hoşlanacağınızı tahmin ediyorum."

"Size artık kâfir demiyoruz. Mektubumda söz verdiğim gibi, o günler sona erdi."

"Görüyorum ki Berethnet Hanedanı'nın nezaket konusunda kendi öğretilerini takip etmesi sadece bin yıl ve bu büyüklükte bir kriz sürmüştü."

Sabran onun düşünmesine izin verecek bilgeliğe sahipti. Kagudo bir süre Ead'e baktı.

"Hayır," dedi sonunda. "Bırak Raunus seninle gelsin. O bir denizci ve halkım eski bir kinden daha önceliklidir. Hükümdarlarını evlerine en yakın savaş alanında görmek isteyeceklerdir. Her halükarda, Cárscaro uzun zamandır bölgemizi tehdit ediyor."

Bundan sonra tüm konuşmalar strateji üzerineydi. Ead dinlemeye çalıştı ama akli başka yerdeydi. Konsey Odası onu sıkıştırıyor gibiydi ve sonunda, "Majesteleri izin verirse," dedi.

Hepsi konuşmayı kesti.

Jantar kısa bir gülümsemeyle, "Elbette, Leydi Nurtha," dedi.

Sabran onun gidişini izledi. Kagudo da öyle.

Dışarıda gece bastırmak üzereydi. Ead anahtarını kullanarak Özel Bahçe'ye girdi ve taş bankın üzerine oturup kenarını kavradı.

Orada oturup düşüncelere daldığı saatler olmuş olmalıydı. İlk kez sorumluluğunun ağırlığını sırtında bir kaya gibi hissediyordu.

Artık her şey Tané'yle birlikte mücevherleri kullanma becerisine bağlıydı. Binlerce hayat ve insanlığın hayatta kalması bu şarta bağlıydı. Başka bir plan yoktu. Sadece bir efsanenin iki parçasının Dağ Canavarı'nı bağlayabileceği umudu vardı. Hayatta kaldığı her an, askerlerin Cárscaro eteklerinde öldüğü başka bir an olacaktı. Her an bir gemi daha yanacaktı.

"Leydi Nurtha."

Ead yukarı baktı. Gökyüzü ilk ışıklarını saçıyordu ve Kagudo Onjenyu karşısında duruyordu.

"Majesteleri," dedi ve ayağa kalktı.

"Lütfen," dedi Kagudo. Artık kürk astarlı bir pelerin giyiyordu ve bir omzunun üzerinden bir broşla tutturulmuştu. "Tarikatın kız kardeşlerinin Ana'dan başka hükümdar tanımadıklarını biliyorum."

Ead yine de ona hürmet gösterdi. Tarikatın Başrahibesinden başka bir hükümdara hesap vermediği doğrudu ama Kagudo, Ana'nın hanedanı olan Onjenyu'nun kanından geliyordu.

Kagudo ona belirgin bir ilgiyle baktı. Yüce Hükümdar insanın kalbini bir anlığına durduracak kadar güzeldi. Gözleri uzun ve dardı, köşeleri yukarı doğru çıkıktı, geniş elmacık kemiklerinin üzerinde derinlere yerleşmişti.

Şimdi ayaktaydı, Ead eteğinin zengin turuncu ağaç kabuğu kumaşını görebiliyordu. Bir kraliyet savaşçısının başlığı saçlarının üzerine yerleştirilmişti.

"Derin düşüncelere dalmış gibisin," dedi kadın.

"Düşünmem gereken çok şey var Majesteleri."

"Hepimizin olduğu gibi." Kagudo tekrar Alabastrine Kulesi'ne baktı. "Savaş konseyimiz şimdilik sona erdi. Belki benimle yürümek istersiniz. Hava almaya ihtiyacım var."

"Onur duyarım."

Özel Bahçe'nin içinden geçen çakıllı patıkaya girdiler. Kollarının üst kısmında altın halkalar bulunan ve ölümcül görünümlü mızraklar taşıyan Kagudo'nun muhafızları kısa bir yol arkalarında yürüyordu.

"Kim olduğunu biliyorum, Eadaz uq-Nāra." Kagudo Selinyi dilinde konuştu. "Chassar uq-Ispad bana yıllar önce görevi Inys Kraliçesi'ni korumak olan genç kadından bahsetmişti."

Ead onun hissettiğinden daha az şaşırılmış göründüğünü umuyordu.

"Başrahibenin öldüğünü artık bildiğinizi sanıyorum. Manastıra gelince, görünüşe göre bir cadı tarafından işgal edilmiş."

"Bunun doğru olmaması için dua ettim," dedi Ead.

"Dualarımız her zaman meyve vermez," dedi Kagudo. "Senin halkın ve benim halkım uzun zamandır bir anlayışa sahip. Lasia'lı Cleolind benim evimdendi. Atalarım gibi ben de onun hizmetkârlarıyla olan ilişkimizi onurlandırdım."

"Desteyiniz başarımızda çok etkili oldu."

Kagudo durdu ve yüzünü ona döndü. "Açık konuşacağım," dedi. "Benimle yürümeni istedim çünkü kendimi sana tanıtmak istedim. Sizinle şahsen tanışmak için. Ne de olsa yakında Kırmızı Kızların yeni bir Baş Rahibe seçme zamanı gelecek."

Karnına bir ağırlık çöktü. "Bu konuda hiçbir söz hakkım olmayacak. Tarikat beni bir hain olarak görüyor."

"Öyle olabilir ama en eski düşmanıyla yüzleşmek üzere olman da mümkün. Ve eğer İsimsiz Olan'ı öldürebilirsen ... suçların kesinlikle affedilecektir." Keşke bu doğru olsaydı. "Mita Yedanya, selefinin aksine içe baktı. Şimdi, biraz içe dönüklük makul, hatta gerekli ama Inysh sarayında bu konuma yükselmen bir şey ifade ediyorsa, Eadaz, sen de dışa bakıyorsun. Bir hükümdar her ikisini de nasıl yapacağını bilmelidir."

Ead bu sözlerin içinde kök salmasına izin verdi. Hiçbir zaman bir şeye dönüşmeyebilirlerdi ama tohum orada yatıyordu.

"Başrahibe olmayı hiç hayal etmedin mi?" Kagudo sordu. "Ne de olsa Siyāti uq-Nāra'nın soyundan geliyorsun. Cleolind'in onun yerine geçmeye layık gördüğü kadınsın."

Elbette bunun hayalini kurmuştu. Tarikattaki her kız bir K ı z ı l Damsel olmak isterdi ve her Kızıl Damsel bir gün Anne'nin temsilcisi olacağını umardı.

"Dışarıya bakmanın bana iyi geldiğini sanmıyorum," dedi Ead sessizce. "Sürgün edildim, cadı olarak adlandırıldım. Kendi kız kardeşlerimden biri beni göndermek için gönderildi. Kraliçe Sabran'ı korumak için sekiz yılımı verdim, onun Ana'nın kanı olabileceğine inanıyordum ama asla öyle olmadığını öğrendim." Kagudo bunun üzerine ince bir şekilde gülümsedi. "Buna hiç inanmadın mı?"

"Bir an bile inanmadım. İkimiz de biliyoruz ki halkı için ölmeye hazır olan Cleolind Onjenyu onları asla Galian Berethnet için terk etmezdi. Kanıtınız olmasa bile siz de bunu biliyordunuz... ama gerçeğin her zaman su yüzüne çıkma gibi bir huyu vardır."

Yüce Hükümdar yüzünü kaldırdı. Ay gökyüzünden kayboluyordu. "Sabran bana söz verdi, savaşlarımızdan sonra dünyayı bin yıl önce İsimsiz Olan'ı gerçekten kimin yok ettiğini biliyor. Anne'yi yeniden ön plana çıkaracak."

Gerçek, Virtudom'u temellerine kadar sarsacaktı. Kıtalar arasında bir çan gibi çalacaktı.

"Sen de en az benim kadar şaşırmış görünüyorsun," dedi Kagudo, pek de gülümsemeden. "Yüzyıllar süren yalanlar bir günde geri alınamaz elbette. Geçmişin çocukları kılıcı Galian Berethnet'in kullandığına ve Cleolind Onjenyu'nun onun taparcasına sevdiği gelininden başka bir şey olmadığına inanarak öldüler. Bu asla geri alınamaz ya da onarılamaz ... ama yarının çocukları gerçeği bilecek."

Ead bunun Sabran'a ne kadar acı vereceğini biliyordu. Sonunda, Genç K ı z olarak tanıdığı kadınla bağlarını alenen koparacaktı. Gerçeğini hiç bilmediği kadınla.

Ama bunu yapacaktı. Çünkü yapılacak doğru şey, tek şey buydu.

"Tarikata güveniyorum. Her zaman olduğu gibi," dedi Kagudo ve elini onun omzuna koydu. "Tanrılar seninle yürüyor, Eadaz uq-Nāra. Tekrar karşılaşmayı çok isterim."

"Ben de öyle umuyorum."

Ead Onjenyu'nun kanının önünde eğildi. Kagudo bu jeste karşılık verdiğinde şaşırdı.

Özel Bahçe'nin kapısında ayrıldılar. Şafak ufku ağartırken Ead sırtını duvarlara dayadı. Kafası yeni ve belirsiz olasılıklarla dolu bir topaç gibiydi.

Başrahibe. Eğer İsimsiz Olan'ı yenebilirse, Yüce Hükümdar onun bu mevkide hak iddia etmesini destekleyecekti. Bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Geçmişte çok az Başrahibe Onjenyu'nun desteğiyle onurlandırılmıştı.

Bir ses ona seslendiğinde irkilerek şimdiki z a m a n a döndü. Margret eteklerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşuyordu.

"Ead," dedi onu elinden tutarak, "Kral Jantar mektubumu aldı. Valour'u getirmiş."

Ead yüzünde bir gülümseme belirdi. "Buna sevindim." Margret kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?" "Gayet iyiyim."

İkisi de Sabran'ın konuşmasını dinlemek için saray mensuplarının akın ettiği saray kapılarına doğru döndüler. Margret kollarını birleştirdi.

"Bugünün asla gelmeyeceğinden emindim," dedi sarayın geri kalanını yavaşça takip ederlerken. "Bir Berethnet kraliçesinin Drakon Ordusu'yla bir kez daha savaş halinde olduğumuzu açıklamak zorunda kalacağı gün."

Sarayın kapıları henüz açılmamıştı. Şehir muhafızları kapıların ardında, saray erkânı ise arkasında toplanmıştı. Lordlar ve köylüler parmaklıkların arasından birbirlerine bakıyorlardı.

"Evliliğimi sormuştunuz. Sen uyanır uyanmaz Tharian'la evlenmeyi planlıyordum," dedi Margret, "ama şimdi Loth olmadan bunu yapmam zor."

"Ne zaman o zaman?" "Savaştan sonra."

"O kadar uzun süre bekleyebilir misin?"

Margret ona dirsek attı. "Yoldaşlık Şövalyesi o kadar beklememi *emrediyor*."

Dışarıdaki kalabalık giderek büyüyor ve kraliçelerini çağırıyordu. Saatin ibreleri altıya doğru ilerlerken, Tané yanlarına geldi. Birisi saçlarındaki düğümleri taramış, ona bir gömlek ve pantolon giydirmişti.

Ead başıyla ona karşılık verdi. Doğulu'nun içindeki siden'ı şimdi hissedebiliyordu, sıcak bir kömür kadar parlaktı.

Kulede çanlar çalıyordu. Kraliyet tantanası başladığında, kalabalık sonunda sessizliğe büründü. Çok geçmeden toynak sesleri sessizliği bozdu. Sabran beyaz bir atın üzerinde, tam kuşanmış olarak ilerliyordu.

Kış mevsiminin gümüş kaplama zırhını giymişti. Pelerini kıpkırmızı kadifedendi, tören kılıcı yanında görülebilecek şekilde düzenlenmişti ve dudakları yeni bir gül gibi kırmızıydı. Saçları Üçüncü Glorian'ın tercih ettiği koçboynuzu tarzında örülmüştü. Ruhani Dükler, her biri kendi aile sancağını taşıyarak onun arkasından geliyordu. Tané donuk bir ifadeyle onların geçişini izledi.

Savaş atı kapıların dışında durdu. Sabran atın dizginlerini kav r a r k e n Aralaq arkadan yaklaştı ve onun yanında savunma pozisyonu aldı. Boğazından alçak sesle hırladı. Inys Kraliçesi başını dik tutarak şehrinin şaşkın bakışlarıyla yüzleşti.

"Benim sevgili Virtudom halkım," dedi ve sesi onun gücüydü, "Drakon Ordusu geri döndü."

68

Doğu

Bir Doğu filosunun Abyss'i geçmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti. Zıpkınlar, döner toplar ve kuşatma yaylarıyla tepeden tırnağa silahlanmış kırk gemi, büyük demir levhalarla kaplıydı. Yelkenleri bile Seiikinese porsuklarının safrasından yapılan ve kumaşın yanmasını zorlaştıran yanardöner bir balmumuyla kaplıydı. Devasa *Dans Eden İnci* en öndeydi, Seiiki Savaş Lordu'nu taşıyan *Defiance* da onun yanındaydı.

Ve her tarafta ejderhalar yüzüyordu.

Loth, *Dans Eden İnci*'nin kamaralarından onlardan birini izledi. Arada bir başı su yüzeyine çıkıyor, böylece onu eyer üzerinde süren binicisi nefes alabiliyordu. Kadın yüz zırhı ve boynunu korumak için lamelli bir miğfer giymişti. Bir gemide sıcak ve kuru kalabilirdi ama o bunun yerine wyrm'iyle birlikte o kara suda kalmayı tercih etti.

Eğer dünyanın iki tarafı uzlaşabilirse, bu durum yakında tüm denizlerde yaygın bir manzara haline gelebilirdi.

Durmak Bilmeyen İmparator bir kadeh Lacustrine gül şarabını yudumluyordu. Loth'un bir gün önce ona öğrettiği Knaves and Damsels oyununa dalmışlardı.

"Bana kraliçenden bahset."

Loth elindeki kâğıtlardan başını kaldırdı. "Majesteleri?"

"Neden sorduğumu merak ediyorsun." Sonsuz İmparator gülümsedi. "Uçurum'un ötesindeki hükümdarlar hakkında çok az şey biliyorum lordum. Eğer Kraliçe Sabran ülkem için bir müttefik olacaksa, onun hakkında meşhur isminden daha fazla şey bilmek bana yakışır. Aynı fikirde değil misiniz?"

"Evet, Majesteleri." Loth boğazını temizledi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Siz onun arkadaşısınız."

Loth bir süre düşündü. Altı yaşından beri hayatında olan Sabran'ın portresini nasıl çizeceğini. Tek dertlerinin bir güne kaç macera sığdırabilecekleri olduğu zamanlardan beri.

"Kraliçe Sabran kendisine sadık olanlara sadıktır. İyi kalplidir," dedi sonunda, "ama kendini korumak için bunu iyi gizler. Dokunulmamış görünmek için. Halkı kraliçelerinden bunu bekler."

"İnsanların tüm hükümdarlardan bunu beklediğini göreceksiniz." Bu doğru olmalı.

"Bazen büyük bir melankoliye kapılır," **d i y e** devam etti Loth, "ve günlerce yatağına kapanır. Onlara gölge saatleri diyor. Annesi Kraliçe Rosarian, o on dört yaşındayken öldürüldü. Sabran da oradaydı. O zamandan beri hiç gerçekten mutlu olamadı."

"Peki ya babası?"

"Bir zamanlar Temperance Dükü olan Wilstan Fynch de öldü."

Sonsuz İmparator iç çekti. "Korkarım yetimliğimizi paylaşıyoruz. Ailem ben sekiz yaşındayken çiçek hastalığına yakalandı ama büyükannem onlar hastayken beni kuzeydeki av köşkümüze götürdü. Veda edemediğim için çok içerlemiştim. Şimdi bunun bir merhamet olduğunu görüyorum." İçti. "Majesteleri taç giydiğinde kaç yaşındaydı?"

"On dört."

Taç giyme töreni karanlık ve karlı bir sabahta Meryem Ana Mabedi'nde gerçekleşmişti. Taç giyme törenine bir mavnayla gitmesiyle ünlü annesinin aksine Sabran, prenseslerinin genç bir kraliçe olduğunu görmek için Inys'in dört bir yanından gelen iki yüz bin müstakbel tebaasının tezahüratları arasında arabasıyla sokaklardan geçmişti.

"Sanırım bir naip vardı," dedi Durmayan İmparator.

"Babası Lord Koruyucuydu ve Adalet Düşesi Leydi Igrain Crest tarafından destekleniyordu. Daha sonra Crest'in Kraliçe Rosarian'ın ölümünde parmağı olduğunu keşfettik. Ve ... diğer zulümlerde."

Durmayan İmparator kaşlarını kaldırdı. "Bir başka ortak noktamız daha var. Ben tahta çıktıktan sonra neredeyse dokuz yıl süren bir naiplik dönemi oldu. Ve bu naiplerden biri sarayda kalamayacak kadar güce aç hale geldi." Fincanını yere bıraktı. "Başka ne var?"

"Avlanmayı ve müzik çalmayı seviyor. Çocukken dans etmeyi çok severdi. Her sabah altı galliard dans ederdi." O günleri düşündükçe göğsü sıkışıyordu. "Annesi öldükten sonra uzun yıllar dans etmeyi bıraktı."

Sonsuz İmparator onun yüzüne baktı. Masanın üzerindeki bronz fenerin ışığında gözleri sonsuz görünüyordu.

"Şimdi söyle bana," dedi, "bir sevgilisi var mı?"

"Majesteleri," diye başladı Loth, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Barış. Korkarım b u kadar kolay okunan bir yüzle iyi bir hükümdar olamazsınız." Durmak bilmeyen İmparator başını salladı. "Merak ettim. Elini esirgediğinde. Onu suçlayamam." Tekrar içti. "Belki de Majesteleri gelenekleri değiştirmeye çalışmak konusunda benden daha cesurdur."

Loth onun içkiyi biraz daha doldurmasını izledi.

"Gördüğünüz gibi, bir zamanlar ben de aşık olmuştum. Onunla sarayda tanıştığımda yirmi yaşındaydım. Size onun güzelliğini anlatabilirim Lord Arteloth, ama tarihteki en büyük yazarın bile bunun hakkını verebileceğinden şüpheliyim ve ne yazık ki ben hiçbir zaman çok yetenekli bir yazar olmadım. Ama size onunla saatlerce konuşabileceğimi söyleyebilirim; başka hiç kimseyle konuşamadığım gibi."

"Adı neydi?"

Sonsuz İmparator bir an için gözlerini kapattı. Loth onun boğazının çizgilerinin d e ğ i ş t i ğ i n i gördü.

"Ona sadece ... Deniz Bakiresi diyelim."

Loth onun devam etmesini bekledi.

"Elbette başkaları da konuşuyordu. Büyük Sekreterlik çok geçmeden ilişkimizi öğrendi. Onun düşük rütbesi ve benim henüz uygun bir kadınla evlenmemiş olmamdan dolayı memnun olmadılar ama ben gücümü biliyordum. Onlara istediğimi yapacağımı söyledim." Burnundan keskin bir nefes verdi. "Ne küstahlık. Büyük bir gücüm vardı ama bunu yol gösterici yıldızım olan İmparatorluk Ejderhası'na borçluydum. Ona yalvardım ama acımı görmesine rağmen eşleşmeyi onaylamadı. Sevgilimin içinde kimsenin kontrol edemeyeceği bir gölge olduğunu söyledi. Bu gücün onu serbest bırakacağını söyledi. İkimizin de iyiliği için, gitmesine izin vermeliydim."

"İlk başta direndim. İnkâr içinde yaşadım ve ilişkiyi durdurmadım. İstediginde onu kutsal göllerde yüzmeye götürmekten ya da saraylarımda hediyelere boğmaktan vazgeçmedim. Ama topraklarımın istikrarı insan ve ejderha ittifakına dayanıyordu. Bir kuyruklu yıldızı durduramayacağım gibi bunu da bozamazdım ... ve sevdiğim kadınla evlenirsem, Büyük Sekreterlik'in onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabileceğinden korkuyordum. Ona bir tutsak gibi davranmadıkça, etrafını korumalarla çevirmedikçe, boyun eğmek zorunda kalacaktım."

Loth, Erdemliler Konseyi'nin Ead'i nasıl sürgüne gönderdiğini düşündü. Hepsi de aşk suçu yüzünden.

"Ona beni terk etmesini söyledim. Reddetti. Sonunda onu hiç istemediğimi, asla benim imparatoriçem olamayacağını söyledim. Bu sefer onda acı gördüm. Ve öfke. Bana meydan okuyarak kendi imparatorluğunu kuracağını ve bir gün benim ona yaptığım gibi kılıcını kalbime saplayacağını söyledi." Çenesi büküldü. "Onu bir daha hiç görmedim."

Şimdi Loth kendine bir içki doldurmuştu.

Hayatı boyunca bir eş bulmayı amaçlamıştı. Şimdi hiç aşık olmadığı için şanslı olup olmadığını merak ediyordu.

Durmak Bilmeyen İmparator yatağına uzandı, başını bir koluna yasladı ve gözleri dolu dolu tavana baktı.

"On İki Göl İmparatorluğu'nda mor tüylü bir kuş yaşar." Sesine içki karışmıştı. "Eğer onu uçarken görseydiniz, kanatları olan bir mücevher olduğunu düşünürdünüz. Birçok kişi onu avladı ... ama onu ele geçirirseniz elleriniz yanar. O tüyler, ne kadar değerli olsalar da, zehirlidirler." Gözleri kapandı. "Şövalyelerinize şükredin Lord Arteloth, tahtta oturmak için doğmadınız."

69

Batı

Çok uzaklarda, Abyss'in ötesinde, Seiiki kıyıları onu çağırıyordu. Günlerce erik yağmurunu, siyah kumunu, güneşin ısıttığı denizin tenine kondurduğu öpücüğü hayal etmişti. Batan tütsünün kokusunu ve dağları taçlandıran sisi özlemişti. Kışın derinliklerinde sedir ormanlarında yürümeyi özledi. Tüm bunlardan daha çok tanrılarını özliyordu.

Baharın ikinci günüydü ve Nayimathun gelmemişti. Tané tekrar uçmasının zaman alacağını biliyordu ama eğer denize ulaşmış olsaydı, bu yaranın kapanmasına yardımcı olurdu. Geriye oraya hiç ulaşamamış olma ihtimali kalıyordu. Büyücüler onu avlamış ve katletmişlerdi.

Artık suçluluk duygunu bırak, binici.

İtaat etmek istedi ama aklı bunu yapmadı. Tekrar kanayana kadar eski yaralarını deşti.

Bir kapı sesi volta atmasını böldü. Ead'i dışarıda buldu, saçları yağmur damlalarıyla parlıyordu.

Kulübede, Tané donyağı mumundan geriye kalanları yaktı. "Nasıl hissediyorsun?" Ead kapıyı arkasından kapatarak sordu.

"Daha güçlüyüm."

"Güzel. Siden yatışmış." Ead onun bakışlarıyla buluştu. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim."

"Öyle görünmüyorsun."

Tané ranzasında oturuyordu. Başka türlü davranmak istiyordu ama Ead'in yanında aklından geçenleri söyleyebileceğini hissediyordu.

"Ya başarısız olursak?" diye sordu. "Ya mücevherleri Cleolind ve Neporo'nun yaptığı gibi kullanamazsak?"

"Neporo'nun kanına ve haftalarca süren pratiğe sahipsin." Gülümsemesi kısa sürdü. "Ne olursa olsun, bence Ascalon bizim olacak, Tané. Onu sonsuza dek yenebileceğimizi düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü Sterren Sterren'i çağırır. Mücevherleri kullandığımızda Kalyba'ya seslenecekler. Sanırım ikimiz onları kullanmaya başladığımızdan beri onu çağırıyorlar." Yüzü sertleşmişti. "O gelecek."

"Umarım haklısındır." Tané kendi saçının bir tutamıyla oynadı. "Onu nasıl yeneceğiz?"

"O çok güçlü. İdeal olan, ikimizin de onunla teke tek dövüşmekten kaçınması. Ama iş o noktaya gelirse, benim bir teorim var," dedi Ead. "Kalyba şekil değiştirme yeteneğini yıldız çürümesinden alıyor ve bunun depoları az olmalı. Kendine ait olmayan bir şekle bürünmek onu tüketiyor ve ne kadar çok şekil *değiştirirse*, sanırım o kadar kötü tükeniyor. Onu birçok kez şekil değiştirmeye zorlamak onu zayıflatabilir. Onu tek bir şekle hapsedin."

"Bundan emin değilsiniz."

"Hayır," diye itiraf etti Ead, "ama elimdeki tek şey bu." "Ne kadar rahatlatıcı."

Ead bir kez daha gülümseyerek yatağın ucundaki sandığın üzerine oturdu.

"Birimiz Ascalon'u kullanmalı. Onu İsimsiz Olan'ın içine sürmeli," dedi. "Yıllarca yükselen mücevherin içindeki sterrenlere maruz kaldın. Kılıç senin ellerinde daha istekli olabilir."

Tané'nin bunu anlaması bir an sürdü. Ead, elde etmek için savaştığı bir eseri, dininin temel taşlarından birini bir ejderha sürücüsüne teklif ediyordu. Hâlâ düşman olarak görmesi gereken birine.

"Onu önce Prenses Cleolind kullandı," dedi Tané bir tereddütten sonra. "Şimdi onun hizmetkârlarından biri kullanmalı."

"Bu konuda tartışamayız. Yarın ölmeli, yoksa hepimizi yok edecek."

Tané ellerine baktı. En yakın arkadaşının kanıyla lekelenmişti. Ascalon'a yakışmıyordu.

"Eğer bir fırsat varsa," dedi, "bunu değerlendireceğim."

"Pekâlâ." Ead biraz gülümsedi. "İyi geceler binici."

"İyi geceler, avcı."

Kapı buz gibi bir rüzgârla kapandı.

Dışarıda, Abyss'in üzerinde yıldızlar parlıyordu. Düşmüş ve doğmamış ejderhaların gözleri. Tané şimdi onlardan bir lütuf daha istedi. *Yapmam gerekeni yapmamaya izin ver*, diye dua etti, *sonra başka bir şey istememe izin verme*.

Uzlaşma devasa bir savaş gemisiydi. Doğu'da kaybolan *Rose Eternal* dışında, Inysh donanmasındaki en büyük ve en iyi silahlara sahip gemiydi.

Kraliyet kamaralarında Ead bir yığın kürk örtünün altında yatıyordu. Sabran onun yanında uyukluyordu. Günlerdir ilk kez bu kadar huzurlu görünüyordu.

Ead yatağın içine gömüldü. Zalim kız kardeşi içinde bir yerlerde bir iz bırakmıştı ve bu onu iliklerine kadar ürpertiordu.

Yarın gece diğer gemileri görecekerdi. Loth'u tekrar görme düşüncesi, kız kardeşini düşündüğünde göğsünde hissettiği sızıyı durdurmaya yetmiyordu. Margret şimdiye kadar Nzene'ye varmış olmalıydı.

Ascalon'dan ayrılmadan önce, Güneyli yöneticiler Sabran'dan Spindles'a iyileştirme becerileri olan gönüllü Inysh göndermesini istemişti. Yatak odasının hanımı olmasına rağmen Margret bu çağrıya cevap vermek için Sabran'dan izin istemişti. Ona *sadece gemide ayak bağı olacağımı* söylemişti. *Kılıç kullanamam ama bıraktığı yarayı onarabilirim*.

Ead, Sabran'ın bu isteği reddetmesini beklemişti ama sonunda Margret'i sıkıca tutmuş ve ona güvende olmasını ve geri dönmesini emretmişti. Protokolü bir kez daha çiğneyerek Sör Tharian Lintley'e nişanlısına eşlik etmesini ve Inysh askerlerine liderlik etmesini emretti. Beden Şövalyeleri Kaptanı bile kraliçesini İsimsiz Olan'dan koruyamamıştı. Lintley onu isteyerek terk etmemişti ama bir emri de reddedemezdi.

Sabran kıpırdandı. Ead omzuna bir öpücük kondururken omzunun üzerinden baktı.

"Bir keresinde beni uzaklara götüreceğini söylemiştin," dedi Sabran usulca. "Bir yere."

Ead elmacık kemiğinin yüksek eğimini izledi. Sabran yüzünü ona döndü.

"Götürmeni istiyorum," diye devam etti. "Bir gün."

Sabran bir bacağını onunkinin üzerine kaydırdı. Ead onu içeri çekti, böylece sıcaklıklarını paylaştılar. "Görevlerimizin biteceğini söylemiştik," diye mırıldandı Ead, "ama ikimiz de biliyorduk ki havai bir umuttu." Onun bakışlarını aradı. "Sen çok sevilen bir kraliçesin Sabran.

Inys'in ihtiyacı olan bir kraliçesin. İsimsiz Olan düşse de düşmese de yarın tahtından vazgeçemezsin. Ve ben de Tarikat'tan vazgeçemem."

"Biliyorum." Sabran daha da yaklaştı. "İkimiz de karda fısıldarken bile biliyordum. İkimiz de görevlerimize bağlıyız."

"Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi Ead. "Bir şekilde."

"Bu gece geleceği düşünmeyelim," dedi Sabran usulca. "Henüz şafak sökmedi." Ead'in yüzünü hafif bir gülümsemeyle okşadı. "Havai umutlar için hâlâ vaktimiz var."

Ead kaşlarını birbirine dokundurdu. "Şimdi güzel sözler söyleyen sensin."

Bu bir dikkat dağıtmaydı ama Ead bunu memnuniyetle karşıladı. Mum sönmeye yüz tuttuğunda parmaklarını bedenlerinin arasına soktu ve Sabran onu sırayla terk edilmişlik ve şefkatle öptü.

Yakında İsimsiz Olan'la yüzleşeceklerdi. Ead, Sabran kollarındayken ve bedeni arzuyla alev alev yanarken, birleşmelerinin hafif baş döndürücü rahatlığı içinde bunu unutmasına izin verdi. Sırtındaki kavis onları birbirlerine daha da yaklaştırdı. O ulaşılması zor *yere* daha da yaklaştırdı. Karanlıkta öngöremediği tenine yapılan nazik dokunuşlarla ürperdi ve Sabran'ın da ona karşılık vermesiyle içinden geçen ürpertinin tadını çıkardı.

Sonra ikisi de iç içe, hareketsiz yattılar.

"Bir mum daha yakabilirsin," dedi Ead ona. "Işık beni uyanık tutmuyor."

"İhtiyacım yok." Sabran bir elini Ead'in ensesine kaydırdı. "Seninle değil."

Ead başını Sabran'ın çenesinin altına soktu ve onun kalp atışlarını dinledi. Bu sesin hiç kesilmemesi için dua etti.

Aynı pozisyonda, kamaranın kapısının çalınmasıyla uyandığında hava hâlâ zifiri karanlıktı.

"Majesteleri."

Sabran yatağına uzandı. Kapıda, Beden Şövalyelerinden biriyle alçak sesle görüştü.

Döndüğünde Ead'e, "Mürettebat sudan birini kurtarmış," dedi.

"Bir insan nasıl olur da Abyss'in bu kadar içine yüzebilir?"

"Bir sandalın içindeydi." Yeni bir mum yaktı. "Benimle gelir misin?"

Ead başıyla onayladı ve giyinmek için ayağa kalktı.

Altı Beden Şövalyesi onları *Uzlaşma*'dan geçirerek kaptanın kamarasına götürdü. Şu anda kamarada tek bir adam oturuyordu.

Birisi etrafına bir örtü sarmıştı. Solgun ve rutubetliydi, üzerinde yolculukta kirlenmiş Lacustrine bir tunik, başında tuzlu suyla keçeleşmiş gri saçları vardı. Sol kolunun dirsekten aşağısı yoktu. Kokuya bakılırsa bu kayıp yakın zamanda gerçekleşmişti.

Kan çanağına dönmüş gözlerle yukarı baktı. Ead onu hemen tanıdı ama ilk konuşan Sabran oldu.

"Doktor Roos," dedi ve sesi buz gibiydi.

Dokuzuncu Sabran. Berethnet Hanesi'nin otuz altıncı kraliçesi. Onu uzaktan küçümsemenin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ve şimdi buradaydı.

Yanında, buraya öldürmek için gönderildiği kişi vardı.

Saraydaki günleri boyunca Ead Duryan olarak biliniyordu. Üst Hanedan'da nispeten önemsiz bir pozisyona sahip bir Ersyri. Belli ki artık o kadar da önemsiz değildi. Karanlık ve delici gözlerini ve gururlu duruşunu hatırlıyordu.

"Doktor Roos," dedi Sabran.

Bir fareye hitap ediyor olabilirdi.

"*Majesteleri*," dedi Niclays, kendi sesinden küçümseme damlıyordu. Başını eğerek selam verdi. "Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk."

Inys Kraliçesi masanın diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

"Eminim Bayan Ead Duryan'ı hatırlıyorsunuzdur," dedi. "Kendisi artık Dame Eadaz uq-Nāra, Vikontes Nurtha olarak biliniyor."

"Leydi Nurtha," dedi Niclays başını eğerek. Bu genç odacının böylesine yüksek unvanlar elde etmek için ne yaptığını hayal bile edemiyordu.

Kadın kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyordu. "Doktor Roos."

Yüzü ona karşı olan duygularını ele vermiyordu ama Sabran'ın yanında neredeyse koruyucu bir tavır takınmasından, duygularının pek de sıcak olmadığından şüphelenmişti.

Niclays onun bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştı. Niyetini yeterince iyi gizleyebiliyordu ama kızın gözlerindeki bir şey onun i ç i n i görebildiklerini düşündürüyordu.

Bıçak avucunda soğuktu. Kalyba, Ead Duryan'ın sıradan bir kadından çok daha hızlı olduğu konusunda onu uyarmıştı ama onun da bu konuda hiçbir fikri olamazdı.

Ona zarar verebilecek bir şey taşıyordu. Sert ve hızlı vurmalı. Ve yanlış elle.

Sabran ellerini masanın üzerine koydu, parmak uçları birbirine değiyordu. "Abyss'in bu kadar içine nasıl geldin?"

Şimdi de yalan.

"Bana dayattığınız sürgünden kaçmaya çalışıyordum, madam," dedi.

"Uçurum'u bir sandalla geçebileceğinize inanıyordunuz." "Çaresizlik her erkeği çılgınlığa sürükler."

"Ya da bir kadını. Belki de bu, yıllar önce neden seninle çalıştığımı açıklıyor."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Majesteleri," dedi, "beni etkilediniz. Bir kalbin bu kadar kin taşıyabileceğini düşünmemiştim."

"Benim hafızam uzundur," dedi Sabran.

Nefretten hasta olmuştu. Orisima'da geçirdiği yedi yıllık hapis hayatı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu utandırdığı için Mentendon'a dönmesine hâlâ izin vermiyordu. Çünkü bir kraliçeye kendini küçük hissettirmişti. Bunu o acımasız gözlerde gördü.

Kalyba onları ağlatabilirdi. Cadı, Ead Duryan'ın ölümünün Sabran Berethnet'i kıracağına ve kırıldıktan sonra Kalyba'nın onu İsimsiz Olan'a vereceğine söz vermişti. Ona baktıkça Niclays bunu istiyordu. Onun acı çektiğini görmek istiyordu. Üzülmesini. Tek yapması gereken onun nedimesini öldürmek ve taşıdığı beyaz mücevheri almaktı.

Muhafızlar onu öldürürse Kalyba onu diriltecekti. Mentendon'a sadece zenginlikle değil, Jannart'la da dönmesine izin verilecekti. Jannart'ı ona geri verecekti.

Eğer dediğini yapmazsa, Laya ölecekti.

Niclays, "Bir şeyi bilmeni istiyorum Sabran Berethnet," diye fısıldadı. Kolundaki acı gözlerini yaşartıyordu. "Senden nefret ediyorum. Gözlerindeki her kirpikten, ellerindeki her parmaktan ve ağzındaki her diştten tiksiniyorum. Senden iliklerine kadar nefret ediyorum."

Sabran onun bakışlarını irkilmeden karşıladı.

"Sana duyduğum düşmanlığın derinliğini kavrayamazsın. Her gün doğumunda adını lanetledim. Bir gün yaşam iksirini yaratıp sonra da onu senden esirgeyebileceğim düşüncesi her hareketimi yönlendirdi. Tek yapmak istediğim senin hırsını engellemekti."

"Majesteleriyle bu şekilde konuşamazsın," diye araya girdi parlak şövalyelerinden biri.

"Majesteleriyle nasıl istersem öyle konuşurum. Eğer durmamı istiyorsa, metal giysili mankeninin bunu onun yerine yapmasına izin vermektense, kendisi durdursun," dedi Niclays sertçe.

Sabran hâlâ hiçbir şey söylemedi. Söz konusu şövalye susmadan önce ona baktı, ağzı sıkı bir şekilde.

"O adada geçirdiğim yıllar." Niclays dişlerini sıkarak konuştu. "Hisar Burnu'na yapışmış bir kara parçasında, izlenen ve güvenilmeyen yıllar. Yıllarca aynı birkaç sokakta ev özlemiyle yürüdüm. Tüm bunlar sana hiç verilmemiş bir hediye vaat ettiğim ve sen, Inys Kraliçesi, bunu yutacak kadar saf olduğun için oldu. Evet, azabı hak ettim. Evet, ben bir pisliktim ve bir iki yıl uzak kalmak bana iyi gelebilirdi. Ama *yedi* ... Aziz adına, madam, yanarak ölmek buna kıyasla bir merhamet olurdu."

Eli bıçağın etrafında o kadar sert kenetlendi ki tırnakları avucunu ısırdı. "Paramı çalmanı affedebilirim. Yalanlarını affedebilirdim," diye fısıldadı Sabran, "ama sen beni avladın, Roos. Gençtim ve korkuyordum ve en derin korkumu sana açtım. Bu korku benim gizlediğim bir şeydi.

Yatak odasındaki hanımlarımdan bile." "Bu da yedi yıl sürgün cezası demek."

"Bu bir şeyi garanti ediyor. Yalanlarınız için en ufak bir telafi bile yapmaya razı olduğunuzda belki özür dilerim."

Niclays, "Aubrecht Lievelyn eve dönmeme izin vermeyi reddettikten sonra," diye tükürdü, "sana *yalvararak* yazdım. Senin kutsal amcığını o kadar arzuluyordu ki, onu her şeyden çok önemsiyordu."

Sabran ayağa kalktı, yüzü kansızdı ve odadaki her partizan göğsüne doğru çekildi.

"Bir daha Aubrecht Lievelyn hakkında konuşmayacaksın," dedi ölümcül bir yumuşaklıkla, "yoksa seni bu gemiden parça parça attırırım."

Çok ileri gitmişti. Beden Şövalyeleri içeride siperlik takmıyordu; yüzlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu, kaba bir hakareten çok daha derinlere inen bir tiksinti.

Niclays, "O öldü," sonucunu çıkardı. "Öyle değil mi?" Sessizlik bunu doğruladı.

"Mektup falan almadım." Sabran sesini alçak tuttu. "Neden içeriğini bana şimdi açıklamıyorsun?"

Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ah, Sabran. Yedi yıl seni değiştirmemiş. Sana gerçekten neden burada olduğumu söyleyeyim mi?"

Bıçak elinin sıcaklığında buz gibiydi. Sabran'ın arkasında, Ead Duryan'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Tek bir hamleyle bıçağı onun boğazına saplayabilirdi. Sabran'ın çığlığını duyabiliyordu. Yüzündeki maskenin açılmasını izledi.

Tam o sırada kapı açıldı ve Tané Miduchi'den başkası kabine girmedi.

Çenesi düştü. Vücudun şövalyeleri partizanlarını hemen onun önünde aprazladılar, ama o onları itti, boğazını peneleyip açmaya hazır görünüyordu.

"Bu adama güvenemezsin," diye bağırdı Sabran'a. "O bir şantajcı, bir *canavar*."

"Ah, Leydi Tané," dedi Niclays kuru bir sesle. "Yine karşılaştık. Kaderlerimizin ipleri birbirine karışmış gibi görünüyor."

Doğrusu onu gördüğüne çok şaşırmıştı. Onun boğulduğunu ya da Altın İmparatoriçe'nin peşine düştüğünü sanmıştı. Inys Kraliçesi'yle ne yapıyordu, onu açıyordu.

"Komoridu'da yaşamana izin verdim," diye tısladı ona, "ama artık değil. Her zaman geri geliyorsun. Bir ot gibi." Beden şövalyeleri'ne karşı mücadele etti. "Seni kendi kılıcım ile deşeceğim, seni ruhsuz-"

"Bekle." Ead onun omzunu kavradı. "Doktor Roos, bize *gerçekte* neden burada olduğunuzu söyleyeceğinizi söylemiştiniz. Bunu şimdi **y a p m a n ı z ı** tavsiye ederim, yıkım izleriniz sizi yakalamadan önce."

Miduchi ona bakarak, "Kendi çıkarı için bize kötölük yapmak üzere burada," dedi. "O her zaman öyledir."

"O zaman bırak itiraf etsin."

Miduchi onun elini silkti ama muhafızları itmeyi bıraktı. Dar omuzları çökmüştü.

Niclays koltuğuna geri gömüldü. Kolu ateşle doluydu. Başı zonkluyordu.

"Miduchi haklı," dedi ağır nefesler arasında. "Buraya bir büyücü ya da şekil değiştiren tarafından gönderildim. Kalyba."

Ead sertçe dönüp onunla yüzleşti. "Ne?"

"Böyle şeylerin var olduğunu bilseydim lanet ederdim ama sanırım bu gidişle şaşırmayı bırakmalıyım." Kütüğüne bir acı saplandı. "Sana bunu söyleyerek bir arkadaşımı ölüme mahkûm ediyorum." enesi titredi. "Ama . . . Sanırım o arkadaşım bunu yapmamı isterdi."

Metal parçasını çıkardı ve masanın üzerine koydu. Beden Şövalyelerinden biri ona doğru hamle yaptı ama Ead tek eliyle onu uzaklaştırdı.

"Bunu bana Kalyba verdi. Beni teknele bırakan oydu. Size yaklaşmak için gemiye ulaşmam gerektiğini söyledi, Leydi Nurtha," dedi Niclays. "Bunu kalbinize saplamak için."

"Bir sterren kılıcı," dedi Ead, ona bakarak. "Ascalon gibi. İsimsiz Olan'a karşı kullanmak için yeterince büyük değil ama derimi yeterince iyi delebilirdi." Bakışları yukarı kaydı. "Benden eskisinden daha fazla korktuğunu varsayabilirim sadece. Belki de mücevherlerin çağrısını duymuştur."

"Mücevherler." Niclays kaşlarını kaldırdı. "İkisi de sende mi?"

Ead başını sallayarak Sabran'ın yanına oturdu.

"Inysca'nın Cadısı ikna edicidir," dedi ona. "Arzuladığın tüm zenginliği sana vaat etmiş olmalı. Neden itiraf ettin?"

"Bana zenginlikten çok daha büyük bir şey teklif etti Leydi Nurtha. Bana kalan azıcık serveti de uğruna seve seve feda edebileceğim bir şey," dedi Niclays acı bir gülümsemeyle. "Bana tek aşkımın yüzünü gösterdi. Ve onu bana geri vereceğine söz verdi."

"Ama yine de onun isteklerini yerine getirmiyorsun."

"Bir zamanlar," dedi, "yapardım. Eğer onun yüzünü takmasaydı -eğer sadece onu tekrar göreceğime söz verseydi- onun küçük homunculusu olabilirdim. Ama onu görünce ... İğrendim. Çünkü Jannart-" İsim boğazında düğümlendi. "Jannart öldü. Ölüm şeklini kendisi seçti ve Kalyba onu bu şekilde dirilterek anısına saygısızlık etti."

Ead onu izledi.

"Ben bir simyacıyım. Hayatım boyunca simyanın nihai amacının kusurluluğun saflığa görkemli bir şekilde dönüştürülmesi olduğuna inandım. Kurşun altına, hastalık sağlığa, çürüme sonsuz yaşama. Ama şimdi anlıyorum. Görüyorum. Bunlar yanlış hedeflermiş."

Profesörü her zamanki gibi haklıydı. Sık sık gerçek simyanın tamamlanmak değil, çalışmak olduğunu söylerdi. Niclays bunun, hiç ilerleme kaydedemeyenleri rahatlatma yöntemi olduğunu düşünmüştü.

"Kulağa aptalca geliyor, biliyorum," diye devam etti. "Deli bir adamın saçmalıkları gibi."

ama Jannart'ın her zaman bildiği ve benim göremediğim şey buydu. Onun için Doğu'daki dut ağacının peşinde koşmak en büyük eseri idi. Son parça ondaydı ama gerisi onda değildi."

"Jannart utt Zeedeur," dedi Ead yumuşak bir sesle.

Yanan gözlerle ona baktı. "Jannart benim gece yarısı güneşimdi," diye homurdandı. "Takip ettiğim ışık. Kederim beni Inys'e sürükledi ve o adım beni Doğu'ya götürdü. Orada, beni ona yaklaştıracığı umuduyla onun eserini bitirmeye çalıştım. Tüm bunları yaparak, farkında olmadan, simyanın, işimin ilk aşamasını tamamladım. Ruhumun çürümesi. Onun ölümüyle benim işim başladı. İçimdeki gölgelerle yüzleştim."

Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Ead ona tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Acıma gibi bir şey ama tam değil. Niclays alnındaki yanmayı fark etmemeye çalışarak devam etti. Hem bedeni hem de zihni yanıyordu.

"Gördüğünüz gibi," dedi, "iş kendimde yatıyor. Gölgeye düştüm ve şimdi yükselmeliyim, böylece daha iyi bir adam olabilirim."

"Bu uzun zaman alır," dedi ejderha sürücüsü.

Niclays, yarası kadar heyecandan da ateşlenmiş bir halde, "Öyle olacak," diye onayladı, "ama *mesele* de bu zaten. Anlamıyor musun?"

"Çıldırılmış olduğunu görüyorum."

"Hayır, hayır. Dönüşümün bir sonraki aşamasına yaklaşıyorum. Beyaz güneş. Kirlerden arınma, zihnin aydınlanması! Her aptal hiçbir şeyin Jannart'ı geri getiremeyeceğini söyleyebilir," diye devam etti Niclays, "bu yüzden Kalyba'ya *direneceğim*. O benim geçmişteki kirliliklerimi temsil ediyor, ilerlememi geri almak ve beni eski içgüdülerime döndürmek için gelen kişi. Beyaz güneşi kazanmak için sana tüm karanlığı yok etmenin anahtarını vereceğim."

"Hangisi?" dedi Ead.

"Bilgi," diye bitirdi, muzaffer bir edayla. "İsimsiz Olan'ın bir zayıflığı var. Göğüs zırhının yirminci ölçeği, Cleolind Onjenyu'nun yıllar önce hasar verdiği ölçek. Hedefi vurmayı başaramadı ama belki de kapıyı açtı. Zırhının içine açılan bir kapı."

Ead onun yüzünü inceledi, gözleri biraz kısıldı.

"Ona güvenemezsin," dedi Miduchi. "Bir avuç gümüş için ruhunu bile satar."

"Benim satacak ruhum yok, saygıdeğer Miduchi. Ama yine de bir tane kazanabilirim," dedi Niclays. Aziz, çok ateşliydi. "Gördüğünüz gibi Jan geride birini bıraktı, hâlâ değer verdiğim birini. Truyde utt Zeedeur, torunu. Onun için olduğu gibi olmak istiyorum ve bunu yapmak için daha iyi olmalıyım. *İyi* olmalıyım. İşte yolu bu."

Heyecanla etrafına bakarak sözlerini bitirdi ama her şey durgundu. Sabran bakışlarını indirdi ve Ead bir an için gözlerini kapattı.

"O hâlâ Inys'te. Baş nedime." Niclays ikisinin arasına bakınca gülümsemesi soldu. "Öyle değil mi?"

"Bizi yalnız bırakın," dedi Sabran Beden Şövalyelerine.

"Lütfen." Kraliçelerine itaat ettiler.

Niclays titreyerek, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır." Sesi çatallaştı. "Ona ne yaptın?"

"Igrain Crest yaptı." Konuşan Ead'di. "Truyde, yoldaşı Triam Sulyard'la birlikte Doğu ve Batı'yı yeniden bir araya getirmek için planlar yaptı. Crest'in Aubrecht Lievelyn'in ölümüne neden olmak için sızdığı Kraliçe Sabran'a bir saldırı düzenledi."

Niclays bunu kabullenmeye çalıştı. Tuyde hiçbir zaman güçlü siyasi görüşler dile getirmemişti ama onu en son gördüğünde on yaşından büyük değildi.

Dinledikçe uyuşukluk onu sardı. Kulakları çınlıyordu. Her şey köşelerden karanlığa büründü ve bir zincir etrafını sararak nefesini kesti. Ead konuşmasını bitirdiğinde, artık kolunun ucundaki donuk zonklamadan başka bir şey hissetmiyordu.

İçindeki ateşler aniden sönmüştü. Gölgeler geri dönmüştü.

"Onu Dearn Kulesi'nde bıraktın." Zorla söyledi. "Brygstad'a gönderilmeli ve adil bir şekilde yargılanmalıydı. Ama hayır. Tıpkı bana yaptığın gibi onu da dışarı çıkardın." Ağzının kenarından bir damla gözyaşı sızdı. "Onun kemikleri dünyanın bir ucunda, Triam Sulyard'ınkiler ise diğer ucunda yatıyor. Meseleleri kendi ellerine almak yerine fikirlerini sana açacak kadar güvende hissetselerdi, ne kadar çok acının önüne geçilebilirdi Sabran."

Sabran gözlerini kaçırmadı.

"Beyaz bir güneş arayan sadece sen değilsin," dedi.

Niclays yavaşça ayağa kalktı. Alnında soğuk terler belirmişti. Kolundaki acı artık o kadar büyüktü ki zorlukla görebiliyordu.

"Crest öldü mü?"

"Evet," dedi Sabran. "Tahtın gölgesindeki saltanatı sona erdi."

Bu onu rahatlatmalı. Belki bir gün teselli eder. Ama bu onu geri getirmeyecekti.

Truyde'yi, hiç sahip olmadığı ve olamayacağı torununu hayal etti. Gözleri ve çilleri annesinden gelmişti ama kızıl saçları torununun hediyesiydi. Hepsi gitmişti. İpek Salonu'nu ziyaret ettiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını, kolları kitaplarla dolu olarak ona nasıl koştuğunu ve onlardan bir şeyler öğrenmesine yardım etmesi için nasıl yalvardığını hatırladı.

Her şeyi, demişti. Her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyin ötesinde, onu Jannart'a en çok benzeten şey her zaman meraklı olan parlak zekâsıydı.

"Yüce Prenses Ermuna sizi eve dönmeniz için davet etti," dedi Sabran sessizce. "Inys'ten izin almak gibi bir derdi yok, olsa bile benim buna itirazım yok."

Yedi yıldır duymak istediği tek şey buydu. Zaferin tadı hiç bu kadar küle benzememişti.

"Ev. Evet." İçinden boş bir kahkaha kaçtı. "Bilgi armağanımı al. İsimsiz Olan'ı yok et ki dünyayı değiştirmek için çabalayan başka çocuklar olsun. Ve sonra, size yalvarıyorum Majesteleri, beni gölgelerimle baş başa bırakın. Korkarım elimde kalan tek şey onlar."

Uçurum

Uzlaşma uzakta hayalet bir gemiydi. Loth onun arkasında sisin içinden çıkan diğer gemileri izledi.

Baharın ikinci gününün sonuydu ve Abyss'in en derin kısmı olan Bonehouse Çukuru'nun üzerindeydiler. Cárscaro'da bir grup paralı asker Kral Sigoso'yu öldürmek ve Donmata Marosa'yı ele geçirmek için dağ geçidinden ilerliyor olacaktı.

Tabii hâlâ hayattaysa. Eğer Et Kralı çoktan ölmüşse, kızı artık bir kukla olabilirdi.

Biri hariç tüm ülkelerin sancakları gemilerin arasında dalgalanıyordu. Durmak bilmeyen İmparator elleri arkasında onlara bakıyordu. Koyu renk bir cübbenin üzerine pullu bir zırh, üstüne ağır bir pelerin ve gümüş ay ve yıldızlarla işlenmiş süslü bir demir miğfer giymişti.

"Öyleyse," dedi, "başlıyor." Loth'a baktı. "Size teşekkür ederim, Lord Arteloth. Eşlik etme şerefine nail olduğum için."

"O zevk bana ait Majesteleri."

Gemilerin birbirlerine bağlanması zaman aldı. Sonunda Sabran, iki yanında Leydi Nelda Stillwater ve Lord Lemand Fynch ile *Dans Eden İnci*'ye geldi; onları Beden Şövalyeleri'nin çoğu ve Inysh donanma subayları ve askerlerinden oluşan bir kalabalık izledi.

Duruma uygun olarak, kıyafeti ihtişam ve pratiklik arasında hassas bir denge kuruyordu. Daha çok bir paltoya benzeyen, çerçevesi olmayan ve ayak bileğinin üstünden kesilen bir elbise ve altında binici çizimleri. A

Dans eden incilerin serpiştirildiği on iki yıldızdan oluşan taç, örgülü saçlarının üzerinde duruyordu. Savaşçı olmamasına rağmen, Ascalon'un simgesi olan Erdem Kılıcı'nı yanında taşıyordu.

Loth, Ead'i partide kürk yakalı bir pelerine sarılmış halde gördüğünde, günler sonra ilk kez zorlanmadan nefes aldı. Kız hayattaydı. Tané sözünü tutmuştu.

Ejderhası ortalıkta görünmese de Tané'nin kendisi de karşıdan gelenler arasındaydı. Bakışları karşılaştığında başını eğdi. Loth da bu jeste karşılık verdi.

Ebedi İmparator Sabran'dan kısa bir mesafe ötede durdu. Sabran reverans yaparken o da eğildi.

"Majesteleri," dedi Ebedi İmparator.

Yüzü mermerden dökülmüştü. "İmparatorluk Majesteleri."

Bir an birbirlerine baktılar, uzlaşmaz yetkilerle yöneten, hayatlarını devlerin gölgesinde geçirmiş bu iki hükümdar.

"Dilinizi bilmediğimiz için bizi bağışlayın," dedi Sabran sonunda. "Anladığımız kadarıyla siz bizim dilimizi konuşuyorsunuz."

"Gerçekten de," dedi Durmak Bilmeyen İmparator, "ama sizi temin ederim ki diğer pek çok konuda Inysh meselelerinden bihaberim. Çocukken dil benim tutkularımdan biriydi." Nazik bir gülümseme sundu. "Görüyorum ki sizin de benim tarafımdan bir tutkunuz var. Dans eden inciler."

"Onlara çok düşkünüz. Bu taç Çağların Kederi'nden önce, Inys hala Seiiki ile ticaret yaparken yapılmıştı."

"Çok zarifler. On İki Göl İmparatorluğu'nda da güzel incilerimiz var. Tatlı su incileri."

"Onları görmek isteriz," dedi Sabran. "Majestelerine ve saygıdeğer Savaş Lordu'na, yardım talebimizi hızla kabul ettiğiniz için teşekkür etmeliyiz."

"Durumumuzun aciliyeti göz önünde bulundurulduğunda, silah arkadaşlarım ve ben reddedemezdik Majesteleri. Lord Arteloth bu ittifakı ne kadar hararetle savunmuştu."

"Daha azını beklemiyorduk." Loth onunla göz göze geldi ve ona hafifçe gülümsedi. "Doğu'nun ejderhalarının yakın olup olmadığını sorabilir miyiz?" diye ekledi. "Daha ziyade onları görebilmeyi umuyorduk. Belki de her zaman tahmin ettiğimizden daha küçüktürler."

Birkaç gergin kıkırdama yükseldi.

"Şey," dedi Durmayan İmparator, "efsaneler bir zamanlar kendilerini bir erikten daha küçük yapabildiklerini söylüyor. Ancak şimdilik hayal ettiğiniz kadar büyükler." Ağzının bir köşesi seğirdi. "Onlar dalgaların altındalar, Majesteleri. Kendilerini suya bırakıp güçlerini topluyorlar. Bu savaştan sonra benim yol gösterici yıldızım olan İmparatorluk Ejderhası'yla tanışabileceğinizi umuyorum."

Sabran tarafsız ifadesini korudu. "Bunun bir onur olacağından eminiz," dedi. "Majesteleri"-sesi biraz gerginleşti
-"Bu ... varlığa binmek mi?"

"İlerleme kaydettiğim zaman. Ve belki bu gece." Ona doğru hafifçe eğildi. "Ancak itiraf etmeliyim ki yükseklikten biraz korkuyorum. Erdemli büyükannem bu konuda Lakseng Hanesi'ndeki tüm seleflerimden farklı olduğumu söyler."

"Belki de bu olumlu bir işarettir. Ne de olsa," dedi Sabran, "bugün yeni gelenekler için bir gün."

Bunun üzerine gülümsedi. "Öyle."

Bir tantana daha ve Seiiki Savaş Lordu toplantıya katıldı. Gümüş saçlı, ince bıyıklı Pitosu Nadama, bir zamanlar savaşçı olmuş ama uzun yıllardır eline silah alma fırsatı bulamamış bir adamın yapısına ve duruşuna sahipti. Kolsuz altın bir ceket zırhını örtüyordu. Yanında Seiiki'nin yabancı hükümdarları selamlayan otuz ejderhacısı vardı.

Loth'un suda gördüğü binici de onların arasındaydı. Miğferini ve maskesini çıkarmış, güneşin vurduğu yüzü ve tepeden topuz yapılmış saçları ortaya çıkmıştı. Tané'ye bakıyordu, o da doğrudan ona bakıyordu.

Nadama, Sabran'a dönmeden önce Durmayan İmparator'u kendi dilinde selamladı.

"Majesteleri." Sesi bile askeri, kesik ve netti. "Binici arkadaşlarım bugün sizinle birlikte savaşacak. Farklılıklarımıza rağmen." Durmak bilmeyen İmparator'a baktı. "Bu sefer İsimsiz Olan'ın başımıza bela olmak için geri dönmemesini sağlayacağız."

"Inys'in yanınızda olduğundan emin olabilirsiniz, çok şerefli Savaş Lordu," diye cevap verdi Sabran. Ağzından beyaz bir nefes çıktı. "Bugün ve zamanın geri kalanı için."

Nadama başıyla onayladı.

Ardından trompetler çaldı ve Hraustr Hanesi'nin Kralı Raunus'u ilan etti. Altın sarısı saçları, demir gibi gözleri ve düğüm düğüm kaslarıyla soluk benizli bir devdi. Sabran'ı kemik kıran bir kucaklamayla karşıladı.

Doğulu yöneticilere kendini kabaca tanıttı. Eli, yanındaki altın kaplama mızrağa yakın duruyordu.

Aralarındaki dostane açılıma rağmen, dördü arasındaki gerginlik az yanan bir ateş gibiydi. Yanlışıklıkla esen bir rüzgâr onu körükleyebilirdi. Yüzyıllar süren yabancılaştırmadan sonra, Loth her iki tarafın da diğerine karşı temkinli olmasının pek de şaşırtıcı olmadığını düşündü.

Bir süre alçak sesle konuştuğundan sonra, hükümdarlar kendi gemilerine çekildiler. Ejderhacılar Savaş Lordu'nun peşinden yürüdüler. Ayrılmaya başladıkları anda Tané topuklarının üzerinde döndü ve diğer yöne doğru ilerledi.

Ead, Sabran'ı kamarasına kadar takip etti ama Loth'a onlara katılmasını işaret etti. Loth konukların çoğunun güverteyi terk etmesini bekledi. Beden Şövalyeleri'ni geçip kapıdan içeri girer girmez Ead'in ayaklarını yerden kesti.

"Senin arkadaşın olmak oldukça yorucu bir iş, biliyorsun," dedi ve onun gülümsemesini kendi yanağında hissetti. Diğer koluyla Sabran'ı kendine yaklaştırdı. "Bu ikiniz için de geçerli."

"Korsanlarla birlikte Doğ'u'ya yelken açmış bir adamdan zengin sözler," dedi Sabran onun omzuna.

Kıkırdadı. Ead'i yere bıraktığında, yorgun görünmesine rağmen dudaklarındaki lekenin gittiğini gördü. "Ben iyiyim," dedi ona. "Tané sayesinde. Ve senin sayende."

Kadının ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Hâlâ üşüyorsun." "Geçecek."

Loth Sabran'a döndü ve kucaklaşma sırasında dağılmış olan inci tacını düzeltti. "Annenin bunu taktığını hatırlıyorum. Bu ittifakla gurur duyardı, Sab."

Gülümsedi. "Umarım öyledir."

"Baharın üçüncü günü başlamadan önce bir saatimiz var. Meg'i görsem iyi olacak."

"Meg burada değil," dedi

Ead. Loth sustu. "Ne?"

Ölüm uykusundan uyandığından beri olan her şeyi anlattı ona. Tané'nin meyveyi nasıl yediğini ve Güney'in hükümdarlarının bir ittifak kurmak için nasıl geldiklerini. Kız kardeşinin tam olarak nerede olduğunu açıkladığında, Loth derin bir nefes aldı.

"Cársaro'ya gitmesine izin verdin." Bunu ikisine de söyledi. "Kuşatmaya."

"Loth," dedi Ead, "Meg kendi seçimini yaptı."

"Rolünü oynamaya kararlıydı ve bunu ondan almak için hiçbir neden görmedim," diye açıkladı Sabran. "Kaptan Lintley onunla birlikte."

Kız kardeşini çorak ovada, savaşın pisliği ve kanı arasında bir sahra hastanesinde büzülmüş olarak hayal etti. Kanlar içinde yatan Margret'i düşündü ve midesi bulandı.

"Inysh denizcilerine seslenmeliyim," diye mırıldandı Sabran. "Şafağı görmemiz için dua ediyorum."

Loth boğazındaki korku mantarını yuttu. "Cleolind hepimize göz kulak olsun," dedi.

Dans Eden İnci'nin güvertesinde, Tané saati beklemek için toplanmış askerlerin ve okçuların arasında duruyordu.

Durmak bilmeyen İmparator üst güvertede ydi. Arkasında, muazzam bir gölge gibi İmparatorluk Ejderhası belirliyordu. Pulları en koyu altın rengindeydi, gözleri buzullar kadar maviydi. Uzun dalları boynuzlarının beyazıyla uyumluydu. K1ç tarafında Seiikinese ejderha büyüklerinden üçü vardı. Tané'nin ejderhalarla geçirdiğı onca zamandan sonra bile, bunlar şimdiye kadar gördüklerinin en devasa olanlarıydı.

Yaşlıların yakınında, Seiiki Savaş Lordu Deniz Generali'nin yanında nöbet tutuyordu. Tané eski komutanının onun varlığından fazlasıyla haberdar olduğunu biliyordu. Ne zaman gözlerini ondan kaçırsa, dikkatinin yüzüne yöneldiğini hissediyordu.

Onren ve Kanperu ejderha kızakçılarının arasındaydı. Tané'nin onu son gördüğünden beri Onren'in bir gözünde yara izi kalmıştı. Ejderhaları *Defiance*'ın arkasında bekliyordu.

Koluna yapılan bir dokunuş arkasına bakmasını sağladı. Arkasındaki gölgelerden kukuletalı bir pelerin giyen bir figür çıkmıştı.

Ead.

"Roos nerede?" Tané ona usulca sordu.

"Ateşi yükseldi. Bugünkü savaşı hayatı için olacak." Ead bakışlarını Sabran'dan hiç ayırmadı. "Ejderhan geldi mi?" Tané başını salladı. "Başka bir ejderhaya binebilir misin?"

"Ben artık bir binici değilim."

"Ama kesinlikle bugün-"

"Anlıyor gibi görünmüyorsunuz," dedi Tané kısaca. "Ben rezil oldum. Benimle konuşmayacaklar bile."

Sonunda Ead başını salladı. Gölgelere dönmeden önce tek söylediği, "Mücevheri yakınında tut," oldu.

Tané konsantre olmaya çalıştı. Bir rüzgâr nefesi omurgasını okşadı, saçlarını huzursuz etti ve *Dans Eden İnci'nin* yelkenlerini doldurmak için yükseldi.

Uçurumun derinliklerinde bir hareket vardı. Kelebek kanatlarının titremesinden ya da anne karnındaki bir çocuğun canlanmasından daha fazla değildi.

"O geliyor," dedi İmparatorluk Ejderhası. Sesi gemilerin içinde titriyordu.

Tané çantasına uzandı. Mücevher o kadar soğuktu ki ahşap ve ciladan hissedebiliyordu.

Rüzgâr yelkenlere karşı uğulduyordu. İşte bu kadar. Bulutlar gemilerin üzerinde toplandı. İmparatorluk Ejderhası kendi türünün dilinde kardeşlerine seslendi. Seiikinese ejderhaları seslerini onunkine kattılar. Pullarında su köpürdü. Fırtınayı ve onunla birlikte güçlerini de getirdiklerinde sis kalınlaştı. Denizden havalandıklarında, üzerlerinden akan su aşağıdaki insanları ıslattı. Tané gözlerini silkeledi.

Her şey çok çabuk oldu. Bir an, yağmur dışında her şey sessizdi.

Sonra, çılgınlık.

İlk düşündüğü şey güneşin doğduğu oldu, kuzeyde tutuşan ışık böyleydi. Sonra nefesini kesen bir sıcaklık geldi. Ateş, Seiikinese savaş gemisi *Chrysanthemum*'un üzerinde patladı, ikinci bir patlama Kuzey kralının filosunu parçalamadan birkaç dakika önce ve tam bir kükreme düşmanın gelişini duyurdu.

Siyah High Western görüldüğünde, uçuşundan kaynaklanan rüzgâr her gemideki tüm fenerleri söndürdü. "Fýredel," diye bağırdı biri.

Tané pullarından yayılan sıcak kokuyla boğuldu. Çığlıklar çınladı. Ateşin ışığında Loth'un Kraliçe Sabran'ı Beden Şövalyeleri'ne doğru koştuğunu ve İmparatorluk Muhafızları'nın Durmayan İmparator'u kuşattığını gördü, sonra bir omuz göğsüne çarparak onu yere düşürdü.

Karanlıkta bir savaş borusu sesi duyuldu. Süvariler ejderhalarıyla birlikte denizde kayboldu. Etrafında kaos kıvılcımları çakarken bile Tané onların arasında olmak için can atıyordu.

Kara Yüce Batı filonun etrafında dönüyordu. Hizmetkârları gemilerin üzerinde yırtınıyordu. Doğulu ejderhalarla boğuştu. Kanatlar, sonsuz kanatlar, yarasalar gibi akın ediyorlardı. Kuyrukları gökyüzünde şimşekler çaktırıyordu.

Bir wyvern, *Uzlaşma*'nın ana direğine doğru uçu. İnledi ve bükölerek en yüksek yelkeni aşağı indirdi. Güverteden acı dolu bir çığlık yükseldi.

Demir zırlılı *Krizantem*'in yelkenleri alevler içinde kaldı. Tané elinde tabancasıyla kalabalığın arasına daldı. İçindeki gücün kuvveti -kendisi- kanında ikinci bir kalp atışı gibi çarpıyordu.

Bir ateş püskürten önüne indi. Bir aygırdan daha büyüktü. İki bacaklıydı. Ağzında kızıl bir dil şingırdıyordu.

Wyvern.

Hayatı boyunca bunun için hazırlanmıştı. Yapmak için doğduğu şey buydu.

Tané yükselen mücevheri çıkardı. İçinden beyaz ışık fıskırdı ve wyvern öfkeyle çığlık atarak kanadıyla kendini parıltıdan korudu. Sürdü onu geri, okçulardan uzağa.

Arkasından bir başka wyvern güverteyi sarsarak yere düştü, gözleri kafasında canlı kömür gibiydi. Aralarında kalan Tané bir eliyle mücevheri kutusuna geri soktu, diğer eliyle de Inysh kılıcını kınından çıkardı. Kılıcın ağırlığı dengesini bozdu ve ilk savuruşu boşa gitti ama ikincisi hedefini buldu. Bıçak pulları, eti ve kemiği yontarken kırmızı-sıcak kan fıskırdı. Wyvern başsız bir halde güverteye çarptı, vücudu hâlâ çırpınıyordu.

Bir an için Susa'yı o kan gölünün içinde, siyah saçlarıyla bir hendeğe yuvarlanırken gördü ve bir milim bile kıpırdıyamadı. İlk wyvern sırtına alev kustu.

Tam zamanında döndü. Kendi isteğiyle eli havaya kalktı ve avuçlarından altın rengi bir ışık fıskırdı. Drakonik ateş ondan sıyrıldı, gömleğinin omzunu yaktı ve kabarcıklar oluşurken çığlık atmasına neden oldu, ancak alevlerin geri kalanı sisin içinde kayboldu.

Wyvern başını eğdi, gözbebekleri yarıldı, sonra iğrenç bir hırıltı çıkardı ve daha fazla mavi renkli ateşle patladı. Tané geri çekildi, kılıcı hazırda. Bir Seiikinese kılıcına ihtiyacı vardı. Kimse elinde bu ölü ağırlıkla su gibi hareket edemezdi.

Düşmanı ateşini patlamalar halinde püskürttü. Yağmur derisini dövdü. Yeterince yaklaştığında, Tané çürüyen dişlerinden bir ısırıktan kurtuldu ve bacaklarını kesti. Bir sonraki hamlesi çok yavaştı; iri kuyruğu göbeğine çarptı ve dikenleri onu ıskaladı. Güvertede uçmaya başladı.

Direklerden birine çarpmadan hemen önce kılıç elinden fırladı ve başını çarparak tekrar yere düştü. Çarpmanın şokuyla

onu yerine oturttu. Kaburgalarından en az biri kırılmıştı. Sırtı parçalanmış gibiydi. Wyvern burun deliklerinden dumanlar  ı k a r a r a k ona doğru ilerlerken, bir Seiikinese askeri kılıcını wyvern'in böğrüne sapladı. Öfkesinin ilk anında, wyvern'in etrafını sardı ve gözüne nişan aldı. Çenesini bacağına üzerine kapadı ve sanki bir et parçasıymış gibi onu güverteye, ileri geri çarptı. Tané onun kemiklerinin parçalandığını, çığlıklarının fokurdadığını duydu. Canavar geriye kalanları yan tarafa fırlattı.

Mavi ve gümüş zırhlara bürünmüş, kömürleşmiş bir asker yakınlarda yatıyordu. Tané, Hróth Krallığı'nın hanedan armalarıyla süslü bir kalkan alıp sol koluna geçirdi ve kaburgalarındaki acıya karşı çenesini sıktı. Diğer eliyle de kanlı kılıcını kaldırdı.

Ateşin sıcaklığı terini yüzeye çıkarmıştı. Kılıç elinde k a y g a n l a ş m ı ş t ı .

Artık gemilerin üzerinde akın eden, yelkenleri parçalayan ve büyük ateş bulutları soluyan diğer ateş püskürtenlerin ya da etrafında savaşan askerlerin farkında değildi. Tek bildiği wyvern'di ve wyvern'in tek bildiği de oydu.

Ona doğru hamle yaptığında, ısırtısından yuvarlanarak kurtuldu ve dizlerine doğru savrulan kuyruğu savuşturdu. Ön uzuvlarının olmaması onu bir insan kadar küçük ve hızlı bir şeyle yakın mesafeden dövüşmek için çok hantal kılıyordu. Bu şeytan ullanmak ve kapmak için yetiştirilmişti. Tıpkı bir yırtıcı kuş gibi. Onu takip ederken, kılıcı askerin bıraktığı yarayı deşti. Kalkanı bir alevi engelledi. Wyvern onu elinden çekip aldı. Kadın kılıcını yukarı kaldırdı, çenesinin altından geçip ağzının çatısının derinliklerine sapladı ve gözlerindeki ateş söndü. Cesetten uzaklaştı.

Siden, yorgunluk başlamadan önce onu yeniledi. Hiçbir şey ona dokunamazdı. Ölüm bile. Kara Yüce Batı *Su Ana*'nın direğini yıkarken, Tané yere düşmüş bir mızrağı kaptı.

Gözleri ağrıyordu. Ateş püskürtenleri güneş ışığındaki toz zerrecikleri gibi görebiliyordu. Kolunu bir kez salladığında, mızrak kuş başlı bir canavara doğru uçu ve kanadına saplanarak onu vücuduna sabitledi. Diğer kanadını ılınca çırparak dalgaların içine düştü.

Uzlaşma Dans Eden İnci'den uzaklaşmıştı. *Defiance* ve *Chrysanthemum* da öyle. Topları yukarı doğru eğilmişti. *Uzlaşma* sahip olduğu her şeyi serbest bırakmadan önce bir döner silahın gümbürtüsünü duydu. Chainshot gökyüzüne doğru döndü ve kanatlara takıldı.

Kuyruklar. Toplar ateşlendiğinde kulakları sağır *eden bir gümbürtü* başladı. Lacustrine gemilerinden fırlayan arbalet okları titriyor, bronz parçacıkları ateş ışığını yakalıyordu. *Defiance*'ın güvertesinden emir yağdıran kaptanları, tabancaların ateşlendiğini ve filodaki yayların tıngırdadığını duyabiliyordu.

Bu yaygara çok fazlaydı. Baş dönüyordu. Siden sarhoşuydu, tüm savaşı bir hayal gibi görüyordu.

Bir silah. Başka bir silaha ihtiyacı vardı. *Defiance*'a ulaşabilirse, bir şeyler bulabilirdi. Bir adımda küpeştenin üzerine çıktı ve denize daldı.

Suyun altındaki sessizlik içindeki ateşi soğuttu. Yüzeye çıktı ve *Defiance*'a doğru sertçe yüzdü. Yakınlarda, Ersyri gemilerinden biri alevlere yenik düşmüş ve mürettebatını her taraftan dökmüştü.

O gemide kara barut olacaktı. Hem de çok fazla. Derin bir nefes aldı ve aşağı doğru yüzdü.

Gemi patladığında, suyun içinde ısının parıltısını hissetti. İğrenç turuncu ışık Abyss'i lekeledi. Işığın gücü onu yakaladı ve rotasından saptırdı. Kendi saçları tarafından kör edilmiş bir halde geriye doğru tekmeledi. *Defiance*'a yaklaştığında yüzeye çıktı.

Geminin alevler içindeki gövdesinden siyah dumanlar yükseliyordu. Tané bir an için sadece yıkıma bakabiliyordu.

Siyah Yüce Batılı sanki bir tahtmış gibi yıkıntıların üzerine yerleşmişti. Etten beslenmiş ve kaslarla kuşatılmış, grotesk bir boyuttaydı. Kuyruğundaki sivri uçların her biri on ayak uzunluğundaydı.

Fýredel.

"Sabran Berethnet." Sesi nefretle kanıyordu. "Efendim sonunda senin için geliyor. Onu uzak tutacak çocuk nerede?"

Inys Kraliçesi'yle alay ederken, her tarafı parlayan Seiikinese yaşlı ejderhası Uçurum'un yüzeyini paramparça etti. Büyük bir sıçrayışla *Dans Eden İnci*'nin üzerinden yükselerek ağzında bir wyvern yakaladı. Dişlerinin arasında şimşekler çaktı. Gözleri mavi-beyaz parlıyordu. Tané, ejderha ödülünü de yanına alarak denize geri dalmadan önce wyvern'in beyaz alevler içinde patladığını gördü. Fýredel gösteriyi dişlerini sıkarak izledi.

"Dranghien Lakseng." Bu isim suyun üzerinde gürledi. "Yüzünü göstermeyecek misin?"

Tané yüzmeye devam etti. *Defiance*'ın topları gök gürültüsü kadar gürültülü görünüyordu. Tutamakları buldu ve tırmandı.

"Karda saklanan Hróth'un Kükremesi'ne bakın," diye alay etti Fýredel, dişlerini tekrar ortaya çıkararak. *Ayı Muhafızları*'ndan cevap olarak top sesleri yükseldi. "İnsan ve deniz sümüklüböceği arasında birlik vaaz eden Seiiki'nin Savaş Lordu'na bakın. Yüzyıllar önce yaptığımız gibi, muhafızlarınızı yere serecek ve koyun gibi dağıtacağız. Kıyıdan kıyıya kara kum bırakacağız."

Tané *Defiance*'ın güvertesine ulaştı. Seiikinese askerleri uzun yaylar ve tabancalar kullanıyordu. Bir wyvern'den bir ok sekti. Ölü bir kadının elinden bir kılıç aldı. Gecenin bir yerinde bir ejderha inliyordu.

"Kahramanların günleri geride kaldı," dedi Fýredel. "Kuzeyden güneye, batıdan doğuya dünyanız yanacak."

Tané yükselen mücevheri kutusundan çıkardı. Eğer Kalyba yakındaysa, onun gücüne kapılacaktı.

Sterren dalgaları bir iğnenin ipeği delmesi gibi deldi ve onları Fýredel'in üzerine bir örtü gibi çekti. Bir hırıltıyla kendini gökyüzüne fırlattı, kanatlarından damlacıklar yağıyor, pulları buhar çıkarıyordu.

"Kara yelkenliler, batıya doğru!" diye bir bağırış geldi.

Uzakta, dumanların arasından Tané onları görebiliyordu.

"Yscali Teğmen," diye bağırdı *Uzlaşma*'nın kaptanı. "Drakon Donanması!"

Tané onları saydı. Yirmi gemi.

Bir wyvern daha çullandı ve bir direğin arkasına yuvarlandı. Bir sıra okçu kuyruğuna düştü. Bir asker kargılarını yaratığa doğru fırlattı ve yaratığın kalçasına sapladı.

Bir okçu kemikleri paramparça olmuş halde küpeştenin üzerine yığıldı. Tané mücevheri bir kenara itip yayını ve sadağını aldı. Geriye dört ok kalmıştı.

"Ateş püskürten," diye kükredi tepesindeki gözcü. "İskele, iskele!"

Kibritler yeniden doldurulurken kalan okçular dönüp oklarını çektiler.

Tané kendi okunu yerleştirdi.

Bir turna kadar solgun ikinci bir Yüksek Batılı gecenin içinden çıktı. Tané kanatların içe doğru katlanmasını, pulların sorunsuzca deriye dönüşmesini, yeşil gözlerin beyazlığını kazanmasını ve boynuzların olduğu yerden siyah saçların akmasını izledi. *Defiance*'a indiğinde, wyrm Tané'nin Lasia'da gördüğü kadına dönüşmüştü. Kırmızı dudaklar çatallı bir dilin son titreşiminin üzerine kapandı.

"Çocuk," dedi Kalyba Inysh dilinde, "o mücevheri bana ver." Tané'nin içindeki bir şey onu itaat etmeye zorladı.

"Bu bir silah değil. Dengesizlik." Cadı ona doğru yaklaştı. "Onu bana ver."

Sarsılan Tané yayının kirişini geri çekti ve Kalyba'nın tuttuğu şeye bakmamak için kendini zorladı. Bıçak bir yıldızın parlak, saf gümüş rengindeydi.

Ascalon.

"Bir yay. Aman Tanrım. Eadaz seni bir tahta parçasıyla bir cadıyı öldüremeyeceğin konusunda uyarmalıydı. Ya da ateşle." Kalyba çıplak ve vahşi gözlerle ona doğru yürümeye devam etti. "Neporo'nun tohumundan bu meydan okumayı beklemeliydim."

Kalyba'nın güvertede attığı her adımda, Tané ondan bir adım uzaklaşıyordu. Yakında gemisi tükenecekti. Yay işe yaramazdı; düşmanı bir okla anında şekil değiştirebilirdi ve kılıcın da onunla birlikte şekil değiştirebileceği açıktı. Kılıç onun elindeyken başka bir uzuv gibiydi. "Merak ediyorum," dedi Kalyba,

"savaşta beni yenebilir misin? Ne de olsa sen Firstblood." Ağzı kıvrıldı. "Gelin, dut ağacının kanı. Kimin daha büyük cadı olduğunu görelim."

Tané yayını yere bıraktı. Ayaklarını iki yana açarak, yanaklarının güneş gibi ellerine doğru yükselmesine izin verdi.

Uçurum

Uzlaşma'da, Loth kraliçesinin yanında, on iki Beden Şövalyesi'nin çevrelediği kış güvertenin altındaki gölgede nöbet tutuyordu.

Üst yelkenlerden biri yanıyordu. Cesetler güverteye saçılmıştı. Toplar, gemicinin *Ateş* çılgınlıklarıyla kesilen çubuk ve zincir atışları yaparken, Perchling'den gelen kuşatma motorları bacaklara ve kanatlara dolanan kancalar fırlatıyordu.

Topçuların Doğu ejderhalarından kaçınmak için yapabilecekleri tek şey buydu. Bazıları uçuyor, yılanların avlarını ezdiği gibi ateşli ırkları boğuyor olsa da, diğerleri öldürmek için farklı bir yol benimsemişti. Dalgaların altına dalıyor, sonra da tüm güçleriyle yüzerek saldırıyorlardı. Çenelerini bir kez çırttıklarında avlarını derinlere doğru sürüklüyorlardı.

Uzlaşma'nın üzerinde süzülürken pullarından su akıyordu.

Altlarında ateşler püskürüyordu.

Sabran bir elini Erdem Kılıcı'nın üzerinde tutuyordu. Solgun wyrm'in bir kadına dönüşmesini ve *Defiance*'a inişini izlediler.

Kalyba.

Inysca'nın Cadısı.

"Ead ona gidecek," diye bağırdı Sabran çınlayan sesin üzerinden. "Biri cadının dikkatini dağıtmalı ki saldırabilsin."

Drakon Donanması her an daha da yaklaşıyordu. Kırmızı yelkenli bir kare gemi *Uzlaşma*'ya doğru yaklaşıyordu.

Kaptan "İskele tarafına doğru," diye bağırdı. "Top mürettebatı, son emri geciktirin. O gemiye ateş edin!"

Korkunç bir tahta ve metal çığlığı. Gemi doğruca yakındaki *Merrow Kraliçesi*'ne çarptı.

"Pekâlâ," diye seslendi Loth Sabran'a. "*Defiance*'a."

Beden Şövalyeleri çoktan harekete geçmişti. Sabran'ı aralarında tutarak güvertede ilerlemeye başladılar. Koşarken en ağır zırhlarını attılar. Göğüs zırhları, hırkaları ve zırhları arkalarında takırdadı. Toplar düşman gemisini parçaladı.

"Kılıçlar!" Kaptan palasını çekti. "Majestelerini tekneye götürün!"

"Zamanımız yok," diye bağırdı Loth.

Kaptan dişlerini sıktı. Saçları yüzüne yapışmıştı. "Öyleyse onu alın Lord Arteloth ve arkanıza bakmayın," diye cevap verdi. "Acele et!"

Sabran geminin yan tarafına tırmandı. Loth da ona katıldı ve Sabran onun elini tuttu.

Dalgalar hepsini yuttu.

Tané, *Defiance*'ın karşısındaki Kalyba'ya ateş fırlattı. Alevler güverte boyunca dans etti ve Drakonik kan havuzlarında tutuştu. Cadı bu saldırıya, havadaki nemi kavuracak kadar sıcak olan kendi kırmızı ateşiyle karşılık verdiğinde, Tané yükselen mücevheri kavradı. Deniz suyu geminin üzerine çöktü, gemi altlarına yuvarlandı ve ateşler boğuldu.

Bütün askerler ve okçular düellodan kaçmıştı. Gemi onların savaş alanıydı.

Kalyba şimşek gibi hızlı bir şekilde kuştan kadına geçti. Bir gaga yanağını yırtarken ve bir pençe neredeyse gözünü çıkarırken Tané hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Cadı her değiştiğinde, Ascalon da onunla birlikte değişiyordu. İnsan kılığındayken kılıcını savuruyor, Tané savuşturduğunda ve kılıçları kilitlendiğinde yükselen mücevher cevap olarak şarkı söylüyordu.

"Duyuyorum," diye nefes aldı Kalyba. "Ver onu bana."

Tané alnını Kalyba'nın alnına çarptı ve gizlediği bıçağıyla cadıyı yanağından yakaladı. Kalyba irkildi, gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzü kıpkırmızı kesildi. Sonra boynuzları kafatasından fırladı ve kanlar içinde beyaz bir geyiğe dönüştü, korkunç ve *iriydi* ve kılıç tekrar kayboldu.

Tané mücevheri bir cockatrice'i geri atmak için kullandı. Siden duyularını keskinleştirdi, uzuvlarının mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı hareket etmesini sağladı

geyik güvertede gürlerken. Boynuzlardan birinin ucunun gümüş olduğunu gördü ve onu şişlemek için başını eğdiğinde kılıcını kaldırarak boynuzu kesti.

Kalyba insan formunda güverteye çarptı. Bir parça etin koparıldığı omzundan kan fişkırıyordu ve Ascalon yakutla sırlanmış halde yanında yatıyordu. Tané ona doğru hamle yaptı ama cadının ellerinde çoktan ateş vardı.

Tané kendini ana direğin arkasına attı. Kalçasındaki kızıl ateş öyle sıcaktı ki - etindeki erimiş demir gibi- çılgılık atmasına neden oldu. Tuzlu suyla dolu gözleriyle acıyı bastırdı ve güvertede ilerlemeye başladı. Neredeyse kış tarafa varmıştı ki, olduğu yerde durdu.

Kraliçe Sabran *Defiance*'daydı. Loth yanında duruyordu, kılıcını çekmişti ve on iki koruması etraflarına yayılmıştı. Hepsi de sırılsıklamdı.

"Sabran," diye nefes aldı Kalyba.

Kraliçe atasına baktı. Yüzleri birbirinin aynısıydı.

"Majesteleri," diye kekeledi muhafızlardan biri. Hepsi kraliçeleri ile ikizinin arasına bakıyordu. "Bu büyücülük."

"Geri çekilin," dedi Sabran muhafızlarına.

"Evet, *yap*, cesur şövalye. Yavrularımın emrettiği gibi *yap*." Kalyba parmaklarını avucundaki alevin etrafında kıvırdı. "Görmüyor musun, ben senin genç kızınım, Inys'in atasıyım?"

Şövalyeler kımıldamadı. Kraliçe de öyle. Sol eli kılıcının kabzasını kavradı.

"Sen benim bir taklidimsin," dedi Kalyba ona zehirli bir sesle. "Tıpkı kılıcının bunun ucuz bir taklidi olduğu gibi."

Ascalon'u havaya kaldırdı. Sabran irkildi.

"Ead'e inanmak istemedim," diye cevap verdi, "ama görüyorum ki seninle olan yakınlığım inkâr edilemez." Kalyba'ya doğru bir adım attı. "Çocuğumu benden aldın, Inysca'nın Cadısı. Söyle bana, Berethnet Evi'ni kurmak için bu kadar zahmete girdikten sonra, neden onu yok ettin?"

Kalyba yumruğunu kapattı ve alev söndü.

"Ölümsüzlüğün bir eksikliği," dedi, "inşa ettiğiniz her şeyin çok küçük, çok geçici görünmesidir. Bir resim, bir şarkı, bir kitap, hepsi çürüyüp gider. Ama uzun yıllar, yüzyıllar boyunca yapılmış bir başyapıt Bunun getirdiği tatmini size anlatamam. Hayatınız boyunca yaptıklarınızın bir mirasa dönüştüğünü görmek." Ascalon'u kaldırdı. "Galian Cleolind Onjenyu'yu arzuluyordu

onu gördüğü anda. Onu göğsümde emzirmiş olmama rağmen, ona tüm başarılarımın toplamı olan kılıcı vermiş olmama rağmen ve güzel olmama rağmen, onu her şeyden çok istiyordu. Benden üstün tuttu."

"Yani karşılıksız bir aşktı," dedi Sabran. "Yoksa kıskançlık mıydı?"

"Sanırım ikisinden de biraz. O zamanlar daha gençtim. Hassas bir kalp tarafından kafeslenmiştim." Tané gölgelerde bir titreşim gördü.

Sabran biraz sola doğru hareket etti. Kalyba da onunla birlikte daire çizdi. Burada, geminin bu kısmında, sanki fırtınanın gözünde idiler. Hiçbir wyrm cadının yakınında ateş püskürtmüyordu.

"Inys'in büyük bir ulus haline gelişini izledim. Başlarda bu bile yeterliydi," diye itiraf etti Kalyba. "Kızlarımın geliştiğini görmek."

"Hâlâ yapabilirsin," dedi Sabran ona usulca. "Artık bir annem yok, Kalyba. Başka bir anneye hayır demem."

Kalyba durakladı. Bir an için yüzü de geri kalanı gibi çıplak göründü.

"Hayır, *lykyn'im*," dedi aynı yumuşak sesle. "Bir zamanlar olduğum gibi kraliçe olmak istiyorum. Artık sahip olamayacağın tahta ben oturacağım." Sabran'a doğru yürüdü. Beden Şövalyeleri kılıçlarını ona doğrulttu. "Bin yıl boyunca kızlarımın bir ülkeyi yönetmesini izledim. İsimsiz Olan'a karşı vaaz verişinizi izledim. Görmeyi başaramadığınız şey, ilerlemenin tek yolunun onunla birleşmek olduğuydu.

"Ben kraliçe olduğumda, Inys bir daha asla yanmayacak. Drakonik bir yer olacak, korunacak. İnsanlar senin gittiğini asla bilmeyecek. Bunun yerine Dokuzuncu Sabran'ın İsimsiz Olan'la olan anlaşmazlıklarını uzlaştırdıktan sonra onun ölümsüzlüğüyle kutsandığını bilmek onları sevindirecek. Sonsuza dek hüküm sürecek."

Sabran kılıcını daha sıkı kavradı.

Tané bir şey beklediğini fark etti. Bakışları atasının yanından geminin pruvasına doğru kaydı.

"Büyük laflarınıza inanmıyorum," dedi kraliçe, sesi acır gibiydi. "Bence bu intikamınızın son perdesi. Galian Berethnet'in tüm izlerini yok etme arzun." Gülümsemesi acıma doluydu. "Kalbine her zaman olduğu kadar bağlısın."

Birden Kalyba tam önünde durdu. Beden Şövalyeleri ona doğru ilerlemeye başladılar ama Kalyba çoktan ona yaklaşmıştı, şimdi ona karşı harekete geçerlerse kraliçelerini öldürebilecek kadar yakındı. Cadı alnındaki ıslak saç telini iterken Sabran kıpırdamadan durdu.

"Seni incitmek beni incitecek," diye fısıldadı Kalyba, "seni incitmek. Sen benimsin ... ama İsimsiz Olan bu dünyaya büyük şeyler getirecek. Senin bile getirebileceğinden çok daha büyük şeyler." Kızın alınına bir öpücük kondurdu. "Seni ona verdiğimde, sonunda ona her şeyden çok değer verdiğimi anlayacak."

Sabran aniden kollarını cadıya doladı. Tané şaşırılmış bir halde kaskatı kesildi.

"Affet beni," dedi kraliçe.

Kalyba gözlerini kaçırdı, gözleri parladı. Bir akrep gibi hızla döndü, elindeki ateş yeniden alevlendi.

Dar bir bıçak onu delip geçti. Sterren bıçağı.

Kuyruklu yıldızdan bir parça.

Kalyba keskin bir nefes aldı. Göğsündeki metal parçasına bakarken, kukuletalı katil yüzünü gösterdi.

"Bunu senin için yapıyorum." Ead bıçağı daha derine sapladı. İfadesinde kötü niyet yoktu. "Seni alıç ağacına götüreceğim Kalyba. Sana burada bulamadığın huzuru getirsin."

Kara yaşam kanı cadıdan göğsüne ve göbeğine doğru aktı. Ölümsüzler bile kanardı.

"Eadaz uq-Nāra." İsim onu bir lanet gibi terk etti. "Cleolind'e çok benziyorsun, biliyorsun." Dudaklarında kan lekeleri vardı. "Bunca zaman sonra onun ruhunu görüyorum. Bir şekilde benden uzun yaşadı."

Ölümcül yarasının üzerine batarken, Inysca Cadısı bir çığlık attı. Çığlık suyun ötesinde, Uçurum'un derinliklerinde yankılandı. Ascalon elinden düştü ve Sabran onu yakaladı. Sonunda Kalyba onu boğazından yakaladı.

"Eviniz," diye fısıldadı kraliçeye, "çorak topraklar üzerine inşa edilmiş." Sabran onun elinden kurtulmak için çabaladı ama eli bir mengeneye dönüşmüştü. "Kaos görüyorum, Dokuzuncu Sabran. Tatlı suya dikkat et."

Ead bıçağını çekti ve Kalyba'dan daha fazla kan fışkırdı, tıpkı bir kabaktan çıkan şarap gibi. Güverteye düştüğünde gözleri zümrüt gibi soğuk ve ölüydü.

Sabran sessizce atasının çıplak bedenine baktı, bir eli çoktan parmak izlerinin olduğu boğazındaydı. Ead pelerinini **ç ı k a r ı p** cadının üzerini örterken, Tané başka bir kılıç aldı.

Inysh filosundan bir çan sesi duyuldu. *Defiance*'ın yelkenleri kıpırdandı. Tané aynı rüzgârın Seiikinese bayrağını dalgalandırışını izledi. Doğaüstü bir sessizlik çökerken top ateşi bile yumuşamış gibiydi.

"İşte bu," dedi Ead, sesi sakindi. "O geliyor."

Gökyüzünde ateş püskürtenler sığırcık kuşları gibi hareket ediyor, büyük kanat bulutları halinde dönüyorlardı. Bir karşılama dansı.

Uzakta, deniz yukarı doğru patladı.

Abyss'in suları çalkalandı. Dalgalar gemilere çarparken panik çığlıkları geceyi çınlattı. *Defiance* yalpalarken Tané küpeşteye vurdu, bakışlarını ufuktan ayıramıyordu.

Su patlaması yıldızları yok edecek kadar yükseldi. Kaosun ortasında bir şekil belirdi.

Canavarla ilgili hikâyeler duymuştu. Her çocuk, tüm dünyayı kasıp kavurmak için dağdan çıkan kâbusu duyarak büyümüştü. Onun altın varak ve kırmızı cila ile zengin bir şekilde boyanmış, gözlerinin olması gereken yerde is mürekkebi lekeleri olan resimlerini görmüştü.

Hiçbir ressam düşmanın büyüklüğünü ya da içindeki ateşin onu nasıl yakıp kavurduğunu resmetmemişti. Bunu kendi gözleriyle hiç görmemişlerdi. Kanat açıklığı iki Lacustrine hazine gemisi uzunluğundaydı. Dışleri de gözleri kadar siyahtı. Dalgalar çarpıyor ve gök gürliyordu.

Her dilde dualar. Ejderhalar düşmanlarını karşılamak için denizden yükseliyor, unutulmaz sesler çıkarıyorlardı. *Defiance*'daki askerler silahlarını salladı ve *Şimşeklerin Efendisi*'ndeki okçular oklarını mor tüylerle kaplı daha uzun oklarla değiştirdi. Zehirli oklar bir wyvern ya da bir cockatrice'i düşürebilirdi ama hiçbir şey o pulların altına giremezdi. Sadece bir kılıcın şansı vardı.

Ead, Ascalon'u geri aldı.

"Tané," diye bağırdı gürültünün içinden, "al onu."

Tané kılıcın ağırlığını nemli ellerine aldı. Ağır olmasını bekliyordu ama sanki içi boşmuş gibi hissetti.

Doğu'nun gerçek düşmanını öldürebilecek kılıç. Onurunu geri kazanmasını sağlayacak kılıç.

"Git." Ead onu itti. "Git!"

Tané tüm korkusunu kazıdı ve içinde karanlık bir yerde ezdi. Ödünç aldığı kılıcın yanında güvende olduğundan emin oldu. Sonra Ascalon'u elinde tutarak en yakın yelkene doğru ilerledi. Tepeye ulaşana kadar rüzgâr ve yağmurla mücadele ederek çıtalara tırmandı.

"Tané!"

Döndü. Gümüş pullu bir Seiikinese ejderhası dalgaların arasından yükseliyordu.

"Tané." Binicisi onu çağırdı. "Atla!"

Tané'nin düşünecek zamanı yoktu. Kendini kırıştan boşluğa doğru fırlattı.

Eldiven kılıflı bir el kolunu tuttu ve onu eyere çekti. Ascalon neredeyse kucağından kayacaktı ama dirseğiyle onu sabitledi.

"Uzun zaman oldu," diye seslendi Onren.

Eyer iki kişi için yeterince büyüktü ama ikinci bir biniciyi yerinde tutacak hiçbir şey yoktu. "Onren," diye başladı Tané, "eğer şerefli Deniz Generali benimle binmene izin verdiğini öğrenirse-"

"Sen bir binicisin, Tané." Sesi maske yüzünden boğuk çıkıyordu. "Ve burası kurallara uygun bir yer değil."

Tané Ascalon'u eyerin üzerindeki kılıfına soktu ve sabitledi. Parmakları ıslak ve buz gibiydi, kabzayı beceriksizce kavıyordu. Kın bu kadar uzun bir kılıç için yapılmamıştı ama kılıcı ondan daha iyi tutabilirdi. Onun çırpınısını gören Onren keselerden birine uzandı ve Tané'ye bir çift eldiven verdi. Onları Tané'nin ellerine geçirdi.

"Yolculuğunuz sırasında İsimsiz Olan'ı öldürmenin bir yolunu bulduğunuzu varsayıyorum," dedi Onren.

"Göğüs zırhının bir kısmı gevşemiş." Tané silahların çarpışması, wyrmelerin ve ateşin kükremeleri arasında sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Onu yırtıp atmalı ve altındaki eti bu kılıçla delmeliyiz."

"Sanırım bunu başarabiliriz." Onren eyerin boynuzunu kavradı. "Değil mi, Norumo?"

Ejderhası tıslayarak onayladı. Bulut burun deliklerinden fişkırdı. Tané Onren'e tutunmuş, saçları yüzünde uçuşuyordu.

Seiikinese ejderhaları bir araya geliyordu. Binicilerinin çoğunun elinde uzun yaylar ya da tabancalar vardı. Aynı anda ateş püskürtenler de efendilerini korumak için akın ederek önünde korkunç bir sürü oluşturdular. Tané, Onren'in donup kaldığını hissetti. Öğrendikleri onca şeyden, yaptıkları onca fedakârlıktan sonra, aldıkları eğitimin hiçbiri onları buna hazırlamamıştı. Bu bir savaştı.

Oluşumun ön tarafına yakın, yaşlıların arkasındaydılar. Büyük Gümüş Tukupa, Deniz Generali'ni sırtındaki eyere bağlayarak hücumla öncülük etti. İmparatorluk Ejderhası onun yanında uçarak Lacustrine ejderhalarına liderlik ediyordu. Tané gözlerini yağmura karşı siper etti ve görmek için zorlandı. Durmak bilmeyen İmparator, hükümdar arkadaşının sırtında küçük bir figürdü.

Kendini toparlayan Tané kollarını Onren'e doladı. Büyük Norumo bir hırıltıyla başını eğdi.

Sürüye çarptıklarında, çarpışma Tané'yi neredeyse eyerden fırlatıyordu. Tané, kılıcıyla kanatlara ve kuyruklara saldıran Onren'e tutunurken, Norumo boynuzlarını önüne çıkan her şeye çarptı. Her şey kargaşa ve gök gürültüsü, çığlık ve ölüm, yağmur ve yıkımdı. Kısa bir süre bunun korkunç bir rüya olduğu hissine kapıldı.

Göz kapaklarının arasından şimşekler çıktı. Kafasını kaldırdığında İsimsiz Olan'ın gözleriyle karşılaştı. Gözlerini onun ruhuna dikmişti. Ve ağzını açtığında, kız kıyameti gördü.

Çenesinden ateş ve duman fişkırıyordu.

Sanki gecenin içinde bir yanardağ patlamış gibiydi. Ejderha ihtiyarları İsimsiz Olan'ın etrafından ayrıldılar ve iki yanına saldırdılar ama Norumo, tıpkı binicisi gibi, kuralları çiğnemekten hoşlanıyordu.

Cehennemine altına daldı ve yuvarlandı. Dünya tersine dönerken Tané kollarını Onren'in etrafında sıktı. Başka bir ejderha o oyuk ağızdan kaçmaya çalıştı ama İsimsiz Olan onu ikiye böldü. Dişleri onları havaya savrulan bir avuç bozuk para gibi dağıtırken pullar parıladı. Tané, ejderhanın iki yarısının denize doğru batışını midesi bulanarak izledi.

Göğsünde ve gözlerinde duman vardı. Başına kan hücum etti. İsimsiz Olan'ın altından geçtiler, karnından çıkan ısınnın derisini kavurmasına ve nefesinden geriye kalanları çalmasına yetecek kadar yakındılar. Norumo spiral çizerken, Onren kılıcını savurdu. Kırmızı pulların üzerinde kıvılcımlar saçtı ama iz bırakmadı. Norumo sonsuz bir kuyruğun sivri uçları arasında savruldu ve sonra daha da yükseğe, canavarın üzerine, sürüye doğru uçuyorlardı.

Seni görüyorum binici.

Tané İsimsiz Olan'a baktı. Gözleri onun üzerindeydi.

İyi bildiğim bir bıçak taşıyorsun. Ses zihninin her köşesinde çınlıyordu. En son Beyaz Wyrn'in elindeydi. Şimdi beni öldürmeyi umduğun gibi onu da bunun için mi öldürdün?

Eli irkilerek şakağına gitti. Onun öfkesini iliklerinde, kafatasının oyuklarında hissedebiliyordu.

"Daha yakına gitmeliyiz," dedi Onren nefes nefese.

Norumo tekrar düzene girmeye çalışıyordu ama nefes alış veriş onunki kadar zordu. Sıcaklık pullarındaki nemi kavurmuştu.

İçindeki ateşin kokusunu alıyorum, Doğu'nun kızı. Yakında küllerin denize s a v r u l a c a k . Sanırım suyun sümüklüböcekleriyle yüzen birine yakışan da bu.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Kafası patlayacaktı.

"Tané, ne oldu?"

"Onren," diye soludu, "onun sesini duyuyor musun?" "Kimin sesini?"

Beni duyamaz. Sadece bilgi ağaçlarından tatmış olanlar duyabilir, dedi İsimsiz Olan. Tané acı içinde hıçkırdı. Ben gizli ateşten doğdum, sana sadece bir kıvılcım veren hayati fırında dövüldüm. Sen yaşadığın sürece, ben de senin içinde, her düşüncende ve hatıranda yaşayacağım.

Oluşumun geri kalanından ayrılan Seiikinese ejderhalarından biri boynuna çarptı. Zihnindeki mengene açıldı. Titreyerek Onren'in üzerine düştü.

"Tané!"

Sürü Norumo'yu parçaladı. Neredeyse canavar k a d a r büyük olan İmparatorluk Ejderhası sürünün içinden bir yol açtı, güçlü bir kükreme çıkardı ve pençeleriyle İsimsiz Olan'ı kırbaçladı. Altın kıvılcımlar uçtu ve ilk kez o asırlık zırhta oyuklar belirdi. İsimsiz Olan dişlerini göstererek başını çevirdi ama İmparatorluk Ejderhası çoktan ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Onren havayı yumrukladı. "Seiiki için!" diye haykırdı. Diğer biniciler de onu yankıladı.

Tané boğazı düğümlenene kadar bağırdı.

Deniz Generali savaş borusunu üfleyerek ejderhaları ikinci bir saldırı için çağırdı. Bu kez karşılaştıkları sürü daha da büyüktü, kanatlardan oluşan bir duvardı. Her yerdeki ateş püskürtenler gemilerle çatışmayı bırakıp efendilerini savunmak için uçuyorlardı. Safları filoya daha da yaklaşan İsimsiz Olan'ın etrafını sarmıştı.

"Bunu geçemeyiz." Onren eyeri kavradı. "Norumo, bizi ön tarafa götür."

Alçak sesle homurdandı ve ihtiyarların yanına yanaştı. Deniz Generali yüzünü onlara doğru çevirince Tané gerildi. Onren bir yelpaze açtı ve saldırıyı durdurması için işaret verdi.

Deniz Generali de karşılığında bir yelpaze ile işaret verdi. Yukarıdan yaklaşmalarını istiyordu. Diğer atlılar mesajı ilettiler.

Yukarıya, aya doğru uçtular. Mükemmel bir uyum içinde daldıklarında, Tané gözlerini kısıtı. Rüzgâr saçlarını yırttı. Ascalon'a uzandı ve onu kınından çıkardı.

Bu sefer ona vuracaktı.

Bir an, ateş püskürtenler onları karşılamak için yükseldi. Sonra, Tané'nin görebildiği tek şey karanlıktı.

Norumo bir kükreme çıkardı. Ağzından şimşekler çakmadan önce pullarının arasından mavi bir parıltı yayıldı. Tané'nin bütün tüyleri diken diken oldu. Norumo bir amfipteri boynuzlarından şişlerken, kargaşanın içinden bir şimşek daha çıktı. Onren'in yanından geçip zırhından sıyrıldı ve Tané'yi kolunun çıplak derisinden yakaladı.

Kalbinin durduğunu hissetti.

Yıldırım bir wyvern'e çarptı ama kıyafetlerini ateşe vermeden önce değil. Onren, Tané ejderha sırtından gökyüzünün kaosa fırlatılmadan hemen önce onun adını haykırdı.

Rüzgâr gömleğini boğdu ama derisinin altındaki beyaz alevleri boğamadı. Bir an için kendini ağırlıksız hissetti. Hiçbir şey duymıyor, hiçbir şey göremiyordu.

Tekrar farkına vardığında, ateş püskürtenler tepesindeydi ve kara deniz aşağıda hızla yükseliyordu. Ascalon onun elinden koparıldı. Bir parıltı ve yok oldu.

Başarısız olmuştu. Kılıç gitmişti. Bu günün sonunda onları ölümden başka bir şey beklemiyordu.

Umudunu kaybetmişti ama bedeni mücadeleyi bırakmayı reddediyordu. Uzun zamandır gömülü olan bir içgüdü, eğitimine kulak vermesini sağladı. Öğrenme Evleri'nin tüm öğrencilerine, ejderha sırtından düşmeleri durumunda hayatta kalma şanslarını nasıl artıracakları öğretilmişti. Uçurum'la yüzleşti ve sanki onu kucaklamak istercesine kollarını açtı.

Sonra puslu yeşil bir bayrak altından hızla geçti. Bir kuyruğun sarmalına yakalanmıştı.

"Seni yakaladım, küçük kardeşim." Nayimathun Tané'yi sırtına aldı. "Sıkı tutun."

Parmakları ıslak pulların üzerinde geziniyordu. "Nayimathun," diye soludu Tané.

Canlı kırmızı dallar omzundan sağ koluna ve yakasına doğru yayılmıştı.

"Nayimathun," dedi nefes nefese, "Ascalon'u kaybettim."

"Hayır," dedi Nayimathun. "Bu iş daha bitmedi. Geminin güvertesine düştü.

Dans Eden İnci."

Tané aşağıya, gemilere baktı. Kılıcın uçsuz bucaksız kara sudan kurtulması imkânsız görünüyordu.

Kara barutu yanarken başka bir gemi parçalara ayrıldı. Kanadı yaralanan Fýredel başını geriye attı ve uzun bir çığlık attı

derinlerden gelen bir ses. Tané bile ne olduğunu biliyordu. Bir toplanma ığlığı.

Başlarının üstündeki sürü darmadağın olmuştu. O izlerken, ateş püskürtenlerin yarısı İsimsiz Olan'dan uzaklaşıp Fýredel'e doğru düştü.

"şimdi," diye bağırdı Tané. "şimdi, Nayimathun!"

Ejderhası tereddüt etmedi. Düşmana doğru uçtu.

"Göğsüne nişan al." Tané yanındaki kılıcı kınından çıkardı. Yağmur yüzüne vurdu. "Pullarını kırmak zorundayız."

Nayimathun dişlerini gösterdi. Öncü birlikten geriye kalanlara doğru ilerledi. Diğer ejderhalar onu çağırıyordu ama onlara aldırmadı. Ateş onları karşılamak için kükrerken, İsimsiz Olan'ın üzerinden geçti ve vücuduna sarıldı, böylece başı onun altında, dişlerinin ve alevin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Tané pullarının cızırdamaya başladığını duydu.

"Git Tané," diye zorladı.

Korkusunu unutan Tané ejderha sırtından sıçradı ve bir pula tutundu. Isı eldivenlerini yaktı ama İsimsiz Olan'a tırmanmaya devam etti, zırhının her bir plakasına uzandı, jilet gibi keskin kenarlarını tutamak olarak kullandı ve boğazının tepesinden aşağı doğru saydı. Yirminci ölçeğe ulaştığında, zırhın altındaki yara izinin üzerine hiçbir zaman düzgün bir şekilde oturmadığı yerdeki kusuru gördü. Bir eliyle tutunarak kılıcının ağzını pulu altına sıkıştırdı, çizmelerini alttakinin üzerine koydu ve tüm gücüyle sapı çekti.

İsimsiz Olan çenesini açıp bir cehennem ateşi püskürttü ama ateş onu ter içinde bırakıp nefes almasını zorlaştırırsa da Tané kıpırdamaya devam etti. Çığlık atarak tüm ağırlığını çekmeye verdi.

Kılıcının ağzı kırıldı. Bir elini uzatıp kendini başka bir terazide yakalamadan önce on fit düştü.

Kolları titriyordu. Ayağı kayacaktı.

Sonra, kemiklerinde çınlayan bir savaş çığlığıyla Nayimathun şaha kalktı. Kılıcın s a p ı iki dişinin arasına sıkıştı. Başını tek bir hareketle sallayarak pulu kopardı.

İsimsiz Olan'ın etinden buhar fışkırdı. Tané onu haşlamasını engellemek için bir kolunu uzattı ve zırhından düştü.

Parmakları bir nehir otu yelesine takıldı. Kendini Nayimathun'a geri çekti. Ejderhası bir anda kendini çözdü, pulları kuru kuru yandı ve okyanusa doğru daldı. Tané sıcak metal kokusuyla boğuldu. Ejderha

İsimsiz Olan peşlerinden geldi, çenesi boğazındaki kıvılcımı gösterecek şekilde açılmıştı. Jilet gibi dişleri kuyruğuna kapanırken Nayimathun inledi.

Ses Tané'nin içinde çığlık attı. Bıçağını eline aldı, belinden büktü ve kara gözünün derinliklerine fırlattı. Çenesinin kilidi açıldı ama et ve pullar parçalanmadan önce değil. Nayimathun ondan uzaklaşıp Uçurum'a doğru yuvarlandı, üzerinden kan püskürüyordu.

"Nayimathun-" Tané onun adını söylerken boğuldu.

"Nayimathun!" Yağmur gümüşe döndü.

Ejderhasının tek söylediği "Kılıcı bul," oldu. Sesi azalıyordu. "Bu iş burada bitmeli. Şimdi olmalı."

Asker partizanını Ead'e sapladı, neredeyse yanağını yakalıyordu. Yüzü nemliydi, altına işemişti ve o kadar çok titriyordu ki çenesi takırdıyordu. "Dövüşmeyi bırak, seni akılsız aptal," diye bağırdı Ead ona. "Silahını at, yoksa bana başka seçenek bırakmazsın."

Bir posta ceketini ve pullu bir miğfer giymişti. Gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüştü ama mantığının ötesinde bir şeyin pençesindeydi. Adam Ead'e doğru tekrar hamle yaptığında, Ead adamın kolunun altından eğildi ve kılıcını yukarı doğru çekerek adamı karnından omzuna kadar açtı.

Adam Drakon Donanması'ndan gelmişti. Askerleri ele geçirilmiş gibi savaşıyordu ve belki de öyleydiler. Bu savaşı kaybederlerse Cárscaro'daki ailelerine ne olacağını korkusuyla ele geçirilmişlerdi.

İsimsiz Olan gemilerin üzerinde daireler çiziyordu. Ead onun çırpınısını ve soluk yeşil bir şeridin ondan uzaklaşmasını izledi. Drakon dilinin sesi dalgaların arasında yankılandı.

"Kılıç," diye bağırdı Fýredel. "Kılıcı bulun!"

Yscali askerlerinin yarısı itaat etmek için çabalarken, diğerleri denize açıldı. Kan, gemileri koruyan balmumuyla birlikte suya yayılıyor.

Bir wyvern tepelerinde kanat çırpı ve bir enkaz yığınına ateşe verdi. Askerler ve denizciler canlı canlı kızarıırken ulumalar yükseldi.

Ead kanlı elini azalan mücevherin üzerine koydu. İçinde bir uğultu vardı. Küçük bir kalp atışı.

Kılıcı bul.

Mücevher kendini çağırıyordu. Yıldızları arıyordu.

Başka bir cesedin üzerinden geçerek pruvaya doğru ilerledi. Uğultu azaldı. Kıça doğru geri döndüğünde, uğultu daha da arttı. *Dans Eden İnci* ona en yakın gemiydi, tam önündeydi, hâlâ yüzüyordu.

Dalışa geçti. Vücudu suyun derinliklerine gömüldü. Daha fazla barut ateşlendiğinde bir ışık parlaması yolunu aydınlattı.

Zāla'nın kızı.

Sesin kafasının içinde olduğunu biliyordu. Çok netti, çok yumuşaktı, sanki konuşan kişi nefesini hissedebileceği kadar yakındaydı ama suyun altında sanki Uçurum'un kendisinden geliyor gibiydi.

İsimsiz Olan'ın sesi.

Adını biliyorum, Eadaz uq-Nāra. Hizmetkârlarım korku dolu seslerle fısıldadılar. Portakal ağacının bir kökünden bahsederler, dünyanın çok uzaklarına uzanabilen ve yine de güneş gibi altın rengi yanan bir kök.

Ben Cleolind'in hizmetçisiyim, yılan. Bir şekilde onunla nasıl konuşacağını biliyordu. Bu gece onun işini tamamlayacağım.

Bensiz, sizi birleştirecek hiçbir şeyiniz olmayacak. Zenginlik ve din savaşlarına düşeceksiniz. Birbirinize düşman olacaksınız. Her zaman yaptığınız gibi. Ve kendi sonunuzu getireceksiniz.

Ead yüzdü. Beyaz mücevher teninde çınladı.

Canını vermene gerek yok. Başı yüzeyi kırdı ve yüzmeye devam etti. Kalbinde başka bir ateş yanıyor. Onun yerine benim cariyem ol, ben de Sabran Berethnet'i bağışlayayım. Eğer bunu yapmazsan, dedi ses, onu kıracağım.

Önce beni kırman gerekecek. Ve ben kırılması zor biri olduğumu kanıtladım.

Gemiye tırmandı ve ayağa kalktı.

Öyle olsun.

Ve böylece ulusların başına bela olan İsimsiz Olan gemiye doğru daldı.

Abyss'teki tüm ateşler söndü. Ölüm yukarıdan bir gölge gibi gelirken Ead'in duyabildiği tek şey korku çığlıklarıydı. Karanlığı sadece yıldız ışığı deliyordu ama o ışıktaki Ascalon parlıyordu.

Dans Eden İnci'ye doğru koştu. Dünyası, sadece kalbinin ve kılıcının ritmi kalana kadar karardı. Anne'den, Lasia'daki o gün onu dolduran gücü vermesini diledi.

Topraksız metal, onun dokunuşuyla canlandı. İsimsiz Olan çenesini açtı ve ağzının içinde beyaz bir güneş yükseldi. Ead zırhının bulunduğu yeri gördü.

koparılmıştı. Kalyba'nın yaptığı, Cleolind'in kullandığı, bin yıldır şarkılarda yaşayan kılıcı kaldırdı.

Kabzasına kadar ete gömdü.

Ascalon onu kör edene kadar parladı. Kılıç ellerinden çekilip alınmadan önce ellerinin derisinin sıcaklıkla kaynadığını görebildiği bir an vardı -bir an, bir yaş, ikisi arasında bir şey-. Güverteden yukarı, küpeştenin üzerinden denize doğru fırlatıldı. Pullar *Dans Eden İnci*'ye çarparak onu fes şeklinde oydu.

Güç, geldiği gibi hızla onu terk etti.

Anne'nin yapamadığı gibi, o da bıçağı adamın kalbine saplamıştı ama bu yeterli değildi. Ölmesi için Uçurum'a zincirlenmesi gerekiyordu. Ve o bir anahtar taşıyordu.

Mücevher önünde sürükleniyordu. İçindeki yıldız karanlığı aydınlatıyordu. Sonsuza dek uyumayı nasıl da arzuluyordu.

Gölgelerin arasında başka bir ışık titredi. Kocaman bir çift gözün içinde parlayan bir şimşek.

Tané ve ejderhası. Suyun içinden bir el uzandı ve Ead onu kavradı.

O.

Okyanustan yıldızlara doğru yükseldiler. Tané mavi mücevheri elinde tutuyordu.

tek eliyle. İsimsiz Olan Abyss'te çırpınıyor, başı geriye atılmış, Ascalon hâlâ göğsünde gömülü haldeyken ağzından lav gibi ateş püskürüyordu.

Tané sağ elini Ead'in elinin üzerine kilitledi ve parmaklarını parmak eklemlerinin arasına soktu, böylece her ikisi de azalan mücevheri tutuyordu. Mücevher, kalbinin ölmekte olan **a t ı ş l a r ı n a** baskı yapıyordu.

"Birlikte," diye fısıldadı Tané. "Neporo için. Cleolind için."

Ead yavaşça diğer elini uzattı ve parmakları yükselen mücevherin etrafında kenetlendi.

Düşünceleri her nefeste silikleşiyordu ama kanı ne yapacağını biliyordu. Bu bir içgüdüydü, ağaç kadar köklü ve eskiydi.

Okyanus onların emriyle yükseldi. Bu son oyunu sırayla oynadılar, birbirlerine olan bağlarını hiç koparmadılar.

Ona bir koza ördüler, dalgalarla birlikte dokunan iki dikişçi. Onlar İsimsiz Olan'ı denizin içine örerken buhar havayı doldurdu ve karanlık kalbinin sıcak kömürünü söndürdü.

Son bir kez Ead'e baktı ve o da ona baktı. Ascalon'un onu parçaladığı yerde bir ışık parlaması onu kör etti. Dağın Canavarı gözden kaybolmadan önce bir çığlık attı.

Ead nefes aldığı sürece bu sesi duyacağını biliyordu. Çölde bir şarkı gibi, huzursuz rüyalarında yankılanacaktı. Doğu'nun ejderhaları onu mezara kadar görmek için peşinden daldılar. Deniz hepsinin başının üzerine kapandı.

Ve Abyss hareketsizdi.

72

Batı

Spindles'in eteklerinde, wyrm Valeysa ölmüştü, bir zıpkınla yere serilmişti. Etrafındaki toprak, insan ve wyrm kalıntılarıyla doluydu.

Fýredel Drakon topraklarını savunmak için kalmamıştı. Bunun yerine, Kuzey, Güney ve Batı'nın birleşik ordularını bozguna uğratmaları için kardeşlerini çağırmişti. Başarısız olmuşlardı. Fýredel'in kendisine gelince, İsimsiz Olan dalgaların altında kaybolur kaybolmaz kanatlanmış ve takipçileri bir kez daha dağılmıştı.

Güneş Yscalin'in üzerinde yükseliyordu. Işığı kanın ve kömürün, ateşin ve kemiklerin üzerine düşüyordu. Onren adında Seiikinli bir kadın, Margret'i bulabilmesi için Loth'u ejderha sırtında buraya getirmişti. Sefil düzlükte dururken bakışlarını Cárscaro'ya dikti.

Bir zamanların büyük şehrinden dumanlar yükseliyordu. Donmata Marosa'nın geceden sağ çıkıp çıkmadığını kimse ona söyleyememişti. Bilinen tek şey, kraliçelerin katili Kral Sigoso'nun öldüğüydü. Zıyan olmuş cesedi Niunda Kapısı'nda asılı **d u r u y o r d u** . Onu görmek askerlerinin firar etmesine neden olmuştu.

Loth prensesin yaşaması için dua etti. Tüm ruhuyla, onun yukarıda taç giymeye hazır olması için dua etti.

Sahra hastanesi savaşın başladığı yerden bir fersah uzaktaydı. Bir dağ deresinin yanına birkaç çadır kurulmuştu ve çadırların dışında tüm ulusların bayrakları dalgalanıyordu.

Yaralıları acı içinde ağlıyordu. Bazılarının yanıkları etlerinin derinliklerine işlemiştı. Diğerleri o kadar kan içindeydi ki tanınmaz haldeydiler. Loth, Eryr Kralı Jantar'ı ağır yaralıları arasında gördü, savaşçılarıyla birlikte yatıyordu, her taraftan bakılıyordu. Bacağı paramparça olmuş bir kadın, berber-cerrahlar bacağını dizinin altından keserken deri bir kayışı ısıırıyordu. Şıfacılar kovalarla su getiriyordu.

Margret'i Inysh yaralıları için kurulmuş bir çadırdı buldu. Sirke kokusunu dışarı atmak için kapakları açtı.

Eteklerinin üzerine kan lekeli bir önlük bağlamıştı. Sör Tharian Lintley'in yanında diz çökmüşü; Lintley bir paletin üzerinde hareketsiz ve morarmış bir şekilde yatıyordu. Derin bir yara çenesinden şakağına kadar uzanıyordu. Özenle dikilmişti ama ömür boyu yara izi kalacaktı.

Margret başını kaldırıp Loth'a baktı. Bir an için gözleri kamaştı, sanki onun kim olduğunu unutmuş gibiydi.

"Loth."

Onun yanına çömeldi. Ona doğru eğildiğinde, onu kollarıyla sardı ve çenesini başının üstüne koydu.

"Sanırım iyi olacak." Duman kokuyordu. "O bir askerdi. Bir wyrm değil."

Kız kardeşi göğsüne doğru kıvrıldı.

"O öldü." Loth onun alnından öptü. "Her şey bitti Meg."

Yüzüne kül bulaşmıştı. Gözlerinden yaşlar süzöldü ve titreyen elini ağzına bastırdı.

Dışarıda, bir parmak ışık ufka doğru uzanıyordu, yabani bir gül gibi pembeydi. Yeni bir bahar şafağı Spindles'ı aşarken, birbirlerine sımsıkı sarıldılar ve gökyüzünü yaldızlamasını izlediler.

73

Batı

Brygstad, Mentendon Özgür Eyaleti'nin başkenti, Batı'daki eğitimin baş tacı. Yıllarca sokaklarına dönmeyi hayal etmişti.

Uzun ve dar evler vardı, her biri çan beşikliydi. Şekerli çatılar vardı. Şehrin kalbinden yükselen Aziz M a b e d i 'nin çan kulesi vardı.

Niclays Roos kürklü bir pelerine sarınmış, ısıtmalı bir arabada oturuyordu. Ascalon Sarayı'ndaki nekahat döneminde, Yüce Prenses Ermuna onun sarayda bulunmasını talep eden bir mektup yazmıştı. Mektubunda ona, Doğu hakkındaki bilgisinin Mentendon ve Seiiki arasındaki ilişkilerin zenginleşmesine yardımcı olacağını söylemişti. Hatta On İki Göl İmparatorluğu ile yeni bir ticaret anlaşması için müzakerelerin başlatılmasına yardım etmesi bile istenebilirdi.

O bunların hiçbirini istemedi. O saray periliydi. Eğer oraya giderse, göreceği tek şey geçmişinin hayaletleriydi.

Yine de yüzünü göstermek zorundaydı. Kimse kraliyet davetini reddetmezdi, özellikle de bir daha sürgün edilmemeye niyetliyse.

Araba Güneş Köprüsü'nün üzerinden geçti. Pencereden donmuş Bugen Nehri'ne ve kaybettiği şehrin karla kaplı kulelerine baktı. Saraya ilk geldiğinde bu köprüden yaya olarak geçmişti, Rozentun'dan bir haywain ile gelmişti. O günlerde at arabası alacak parası yoktu. Annesi mirasını alıkoymuş, haksız da sayılmazdı, bu mirasın onun diploma masrafına denk geldiğini söylemişti. Sahip olduğu tek şey sivri bir dil ve sırtındaki gömlekti.

Bu Jannart için yeterliydi.

Sol kolu artık dirseğinin hemen altında bitiyordu. Zaman zaman ağrısı da, acıyı görmezden gelmek kolaydı.

Ölüm, *Dans Eden İnci'de* onun yanağını öpmüştü. Inysh hekimleri ona artık en kötüsünü atlattığını, uzvundan geriye kalanların iyileşeceğini söylemişlerdi. Inysh hekimlerine hiçbir zaman güvenmemişti -dindar şarlatanlardı hepsi- ama onlara inanmaktan başka çaresi olmadığını düşünmüştü.

İsimsiz Olan'ı Gerçek Kılıç'la ölümcül şekilde yaralayan Eadaz uq-Nāra'ydı. Ve *sonra*, sanki bu bir gece için yeterli bir kahramanlık değilmiş gibi, o ve Tané Miduchi mücevherlerle onun işini bitirmişti. Bu bir efsaneydi, şarkılara konu olacak bir hikâyeydi ve Niclays tüm bu lanet şey boyunca uyumuştı. Bu düşünce ağzının kenarından bir gülümsemeye neden oldu. Jannart olsa kahkahalarla gülerdi.

Şehrin bir yerlerinde çanlar çalıyordu. Bugün biri evlenmişti.

Araba Özgür Devlet Tiyatrosu'nun önünden geçti. Edvart bazı geceler küçük bir lord kılığına girip Jannart ve Niclays'la birlikte opera, konser ya da oyun izlemeye giderdi. Oyundan sonra hep Eski Mahalle'de içmeye giderlerdi, böylece Edvart bir süreliğine kaygılarından kurtulabilirdi. Niclays gözlerini kapadı ve çoktan ölmüş olan arkadaşlarının kahkahalarını hatırladı.

En azından bazı arkadaşları ölmemeyi başarmıştı. Cárscaro Kuşatması'ndan sonra Laya için bir arama ekibi gönderilmişti. *Dans Eden İnci'de* ateşler içinde yatarken, hapishaneleri olan o mağarayla ilgili bazı şeyleri hatırlamıştı; duvarları boyunca yılan gibi kıvrılan kırmızı damarları.

Onu Dehşet Dağı'nda bulmuşlardı. Susuzluktan ölmek üzereyken bir sahra hastanesinde sağlığına kavuşmuş ve Yüce Hükümdar Kagudo onu kendi gemisiyle Nzene'ye geri götürmüştü. Onlarca yıl uzak kaldıktan sonra artık evindeydi ve onu ziyarete davet etmek için mektup yazmıştı bile.

Yakında, orada olduğundan emin olmak için Mentendon'u yeterince gördüğünde gidecekti. Bunun gerçek olduğundan emin olmak için.

Araba Brygstad Sarayı'nın kapılarının önünde durdu - beyaz mermer ve yaldızlı bir iç mekânı gizleyen koyu kumtaşından sade bir yapı. Kapıyı bir uşak açtı.

"Doktor Roos," dedi, "Ekselansları Yüce Prenses Ermuna, Menteş sarayına hoş geldiniz."

Gözleri ateşle doldu. En yüksek odanın vitraylı çatı penceresini gördü.

"Henüz değil."

Uşak şaşkın görünüyordu. "Doktor," dedi, "Ekselansları sizi öğlen bekliyor."

"Öğlen, sevgili oğlum. Öğlen şu an değil." Arkasına yaslandı. "Eşyalarımı alın ama ben Eski Mahalle'ye gideceğim."

Uşak isteksizce emri verdi.

Araba, kitapçıların, müzelerin, loncaların ve fırınların yanından geçerek şehrin kuzeyine doğru ilerledi. Görülecek yerlere aç olan Niclays dirseğine yaslandı. Açık pazardan kokular yayılıyordu, Orisima'da sık sık hayalini kurduğu kokular. Zencefilli kurabiye ve şekerli ayvalar. Bıçağın ucuyla açıp içindeki armut ve peynir sarmalını ve haşlanmış yumurta dilimlerini ortaya çıkarabileceği turtalar. Üzerine şeker-brendi serpilmiş krepler. Nehir boyunca gezinirken yemeyi çok sevdiği elmalı tartlar.

Her köşede broşür ve broşür satan tezgâhlar vardı. Bu manzara Niclays'e dünyanın öbür ucundaki arkadaşları Purumé ve Eizaru'yu düşündürdü. Belki de deniz yasağı kalktığında bu sokaklarda onunla birlikte yürüyebileceklerdi.

Araba, Brunna Meydanı'ndan ayrılan bir sokaktaki perişan görünümlü bir hanın önünde durdu. Altın rengi boyası tabelasından dökülmüştü ama içerideki Sun in Splendor tıpkı hatırladığı gibiydi.

Mahkemeye yüzleşmeden önce yapması gereken bir şey vardı. Hayaletler onu bulmadan önce onları arayacaktı.

Mentendon halkının doğdukları yerde toprağa verilmesi geleneksel bir uygulamaydı. Sadece nadir durumlarda başka bir yere gömülmelerine izin verilirdi.

Jannart da o nadir vakalardan biriydi. Gelenekler onun Zeedeur'a gömülmesini emrediyordu ama Edvart kederinden k a h r o l m u ş , en sevgili dostuna Lievelyn Hanesi üyelerinin defnedildiği Gümüş Mezarlığı'nda bir mezar onuru vermişti. Çok geçmeden Edvart da ter içinde kalmış ve küçük kızıyla birlikte ona katılmıştı.

Mezarlık Eski Mahalle'den kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Arazisinin üzerinde yoğun ve el değmemiş kar vardı.

Niclays anıt mezarı hiç ziyaret etmemişti. Bunun yerine inkârın pençesinde kıvranarak Inys'e kaçmıştı. Ölümden sonraki hayata inanmadığı için, bir taş levhaya bakarak konuşmanın n e anlamı olduğunu hiç anlamamıştı.

Mozolenin içi buz gibi soğuktu. Mezarın üzerinde kaymaktaşıdan yontulmuş bir heykelcik duruyordu.

Ona yaklaşırken Niclays derin bir nefes aldı. Onun benzerini her kim yapmışsa, Jannart'ı kırklı yaşlarının başındayken iyi tanıyordu. Heykelin kalkanında, Aziz'in ölümünde korunmasını temsil eden bir yazı vardı.

JANNART UTT ZEEDEUR

VERYÜZÜNDE GECE YARISI GÜNEŞİNİ ARAMA

AMA İÇİNDE ARA

Niclays elini kelimelerin üzerine koydu.

"Kemiklerin arkamda yatıyor. Önümde hiçbir şey yok. Sen öldün ve ben yaşlı bir adamım," diye mırıldandı. "Sana çok uzun süre içerledim, Jannart. Senden önce öleceğime inandığım için rahattım. Hatta belki de bunu sağlamaya çalıştım. Önce gittiğin için senden nefret ettim -hatırandan bile nefret ettim. Beni terk ettiğin için."

Boğazında bir yumruyla arkasını döndü. Yere çöktü, sırtı mezara dönüktü.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım, Jan." Sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşamıştı. "Kendimi kaybettim ve torununu gözden kaybettim. Kurtlar Truysde'yi kuşattığında, onları geri püskürtmek için orada değildim.

"Düşündüm ki-" Niclays başını salladı. "Ölmeyi düşündüm. Beni *Dans Eden İnci'nin* içinden çıkardıklarında, denizin yanışını izledim. Karanlıktan gelen ışığı. Ateş ve yıldızlar. Uçurum'a baktım ve neredeyse düşmeme izin verecektim." Kuru bir kıkırdama. "Ve sonra geri adım attım. Yaşamak için fazla yürekli, ölmek için fazla korkak. Ama sonra ... beni bu yolculuğa göndermenin bir nedeni vardı. Seni onurlandırmak için düşünebildiğim tek yol yaşamaya devam etmektir.

"Sen beni sevdin. Koşulsuz. Olabileceğim kişiyi gördün. Ve ben o kişi olacağım Jan. Dayanacağım, gece yarısı güneşim." Taştan yüze, hayattayken olduğu gibi duran dudaklara bir kez daha dokundu. "Kalbime yeniden atmayı öğreteceğim."

Onu karanlıkta bırakmak acı veriyordu. Yine de bıraktı. O kemikler çoktan gitmesine izin vermişti.

Dışarıda kar biraz hafiflemişti ama dondurucu soğuk devam ediyordu. Yanaklarında buz gibi gözyaşlarıyla mezarlığa doğru yürürken bir kadın geldi

ferforje kapılarından içeri girdi, samur astarlı bir pelerin giymişti. Başını kaldırıp baktığında dudakları aralandı ve Niclays donakaldı.

Onu çok iyi tanıyordu.

Aleidine Teldan utt Kantmarkt mezarlıkta duruyordu. "Niclays," diye fısıldadı.

"Aleidine," diye cevap verdi Niclays şaşkınlıkla.

Ağustos yaşlarında hâlâ yakışıklı bir kadındı. Her zamanki gibi gür olan kızıl saçları beyaza boyanmış ve topuz haline getirilmişti. Aşk düğümü yüzüğü hâlâ elindeydi ama olması gereken yerde, işaret parmağında değildi. Onun yerini hiçbir yüzük almamıştı.

Birbirlerine baktılar. Aleidine önce toparlandı. "Gerçekten dönmüşsün." Bir ses çıkardı, neredeyse bir kahkaha. "Söylentiler duydum ama inanmaya cesaret edemedim."

"Evet, gerçekten. Bazı denemelerden sonra." Niclays kendini toparlamaya çalıştı ama boğazı düğümlenmişti. "Ben, ee- şimdi burada mı yaşıyorsunuz? Brygstad'da yani. Mezarlıkta değil."

"Hayır, hayır. Hâlâ İpek Salonu'ndayım ama Oscarde artık burada yaşıyor. Onu ziyarete geldim. Jannart'ı da ziyaret edebileceğimi düşündüm."

"Elbette."

Aralarında bir an sessizlik oldu.

Aleidine kısa bir gülümsemeyle, "Benimle oturun, Niclays," dedi. "Lütfen."

Niclays onu takip etmenin ne kadar akıllıca olacağını düşündü ama yine de mezarlık duvarının yanındaki taş banka oturdu. Aleidine oturmadan önce üzerindeki karın tozunu aldı. Aleidine'in, Jannart'ın eve astığı portreleri cilalamak ve tozlarını almak gibi genellikle hizmetkârların yapabileceği işleri yapmakta nasıl ısrar ettiğini hatırladı.

Uzun bir süre boyunca sessizlik bozulmadan devam etti. Niclays kar tanelerinin düşüşünü izledi. Yıllarca Aleidine'i bir daha görürse ne söyleyeceğini düşünmüştü. Şimdi kelimeler aklına gelmiyordu.

"Niclays, kolun."

Pelerini geriye düşmüş ve kolunun kütüğünü ortaya çıkarmıştı. "Ah, evet. Korsanlar, ister inanın ister inanmayın," dedi gülümsemeye zorlayarak.

"Buna inanıyorum. Bu şehirde insanlar konuşur. Zaten bir maceracı olarak ün salmışsın." Karşılığında biraz gülümsedi. Bu, gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıkları derinleştirdi. "Niclays, biliyorum... Jannart öldükten sonra hiç doğru dürüst konuşmadık. Inys'e çok çabuk gittin-"

"Yapma." Sesi boğuk çıkmıştı. "Fark etmiş olman gerektiğini biliyorum. Onca yıl-"

"Seni azarlamak niyetinde değilim Niclays." Aleidine nazikçe konuştu. "Jannart'a çok değer veriyordum ama onun kalbi üzerinde hiçbir hak iddia edemezdim. Bildiğiniz gibi evliliğimizi ailelerimiz ayarladı. Bu onun seçimi değildi." Kar taneleri kirpiklerine takıldı. "O olağanüstü bir adamdı. Onun için tek istediğim mutluluktur. Sen o mutluluktan Niclays ve sana karşı hiçbir kin beslemiyorum. Hatta sana teşekkür ediyorum."

"Jannart senden başka kimseye iyilik yapmayacağına yemin etti. Hem de bir mabette, şahitlerin huzurunda yemin etti," dedi Niclays gergin bir sesle. "Sen her zaman dindar bir kadındın, Ally."

"Öyleydim ve öyleyim," diye kabul etti, "ve işte bu yüzden, Jannart bana olan yeminini bozmuş olsa da, ben ona olan yeminimi bozmayı reddettim. Her şeyden önce onu seveceğime ve savunacağıma yemin ettim." Jannart'ın elinin üzerine narin bir el koydu. "Senin sevgine ihtiyacı vardı. Ona verdiğim sözleri yerine getirebilmemin en iyi yolu, bunu huzur içinde yapmasına izin vermektir. Ve karşılığında onun da seni sevmesine izin vermektir."

Ciddiydi. İnancının samimiyeti yüzünün derinliklerine kazınmıştı. Niclays konuşmaya çalıştı ama kelimeler, her ne iseler, boğazına takıldı. Elini çevirdi ve karşılığında onun elini tuttu.

"Truysde," dedi sonunda. "Nerede toprağa verildi?"

Gözlerindeki acı dayanılmazdı. "Kraliçe Sabran onun kalıntılarını bana gönderdi," dedi. "Zeedeur'daki aile mezarlığımızda yatıyor."

Niclays onun elini sıkıca kavradı.

"Seni çok özledi Niclays," dedi kadın. "Jannart'a çok benziyordu. Gülüşünde, saçında, zekasında onu gördüm. Keşke onu bir kadın olarak görebilseydin."

Bir şey göğsünü itiyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Çenesi, içinde tutma çabasıyla titriyordu.

"Şimdi ne yapacaksın, Niclays?"

Kederin tadını yuttu. "Genç prensesimiz bana sarayda bir yer teklif etmek istiyor," dedi, "ama bir profesörlük alsam daha iyi olur. Gerçi kimse bana profesörlük vermez."

"Ona sor," dedi Aleidine. "Brygstad Üniversitesi'nin seni memnuniyetle karşılayacağına eminim."

"Simyayla uğraşan ve haftalarını korsanların yanında geçiren eski bir sürgün," dedi kuru bir sesle. "Evet, gelecek neslin zihinlerini şekillendirmek isteyenleri birine benziyor."

"Sen dünyayı diğerlerinin yazdığından daha fazla gördün. Getirebileceğin içgörüyü hayal et Niclays. Kürsülerin tozunu silkeleyebilir, ders kitaplarına hayat verebilirsin."

Bu olasılık içini ısıtmıştı. Bunu ciddi olarak düşünmemişti ama belki de Ermuna'ya onun adına üniversiteye aracılık edip edemeyeceğini sorabilirdi.

Aleidine mozoleye doğru baktı. Nefesi beyaz bir tüy halinde titreyerek dışarı çıktı.

"Niclays," dedi, "hayatınızı burada farklı bir adam olarak yaşamayı tercih ediyorsanız bunu anlarım. Ama... eğer zaman zaman bana eşlik etme lütfunda bulunursan-"

"Evet." Onun elini okşadı. "Elbette yapacağım Aleidine."

"Çok memnun olurum. Ve tabii ki sizi yeniden topluma kazandırabilirim. Biliyorsun, üniversitede çok sevdiğim bir arkadaşım var, bizim yaşlarımızda, seninle tanışmaktan çok memnun olacağını biliyorum. Alariks. Astronomi öğretiyor." Gözleri parlıyordu. "Ondan hoşlanacağınıza eminim."

"Şey, kulağa-"

"Ve Oscarde- oh, Oscarde seni tekrar gördüğüne çok sevinecek. Ve tabii ki, benimle istediğin kadar kalabilirsin-"

"Kesinlikle rahatsız etmek istemem ama-"

"Niclays," dedi, "sen ailedensin. Asla izinsiz giremezsiniz." "Çok nazıksınız."

Birbirlerine baktılar, nezaket gösterilerinden dolayı biraz nefesleri kesilmişti. Sonunda Niclays gülümsemeyi başardı, Aleidine de öyle.

"Şimdi," dedi, "duyduğuma göre Yüce Prensesimizle görüşmeniz varmış. Hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Hazırlanmalıyım," diye itiraf etti Niclays, "ama önce belki küçük bir iyilik isteyebilirim."

"Elbette."

"Bana iki saat içinde" -cep saatine baktı- "Ostendeur'den ayrıldığımdan beri olan her şeyi anlatmanı istiyorum. Yılların siyasetine ve haberlerine yetişmem gerekiyor ve yeni prensesimizin önünde aptal durumuna düşmek istemiyorum. Jannart tarihçiydi, biliyorum," dedi hafifçe, "ama dedikodu söz konusu olduğunda en bilgili kişi sendin."

Aleidine kıkırdadı. "Memnun olurum," dedi. "Gel. Bugen'in yanında yürüeyebiliriz. Sen de bana maceranı anlatırsın."

"Ah, sevgili bayan," dedi Niclays, "orada bir kitabı dolduracak kadar çok hikâye var."

74

Batı

Serinhall'da Lord Arteloth Beck çalışma odasında, yanında bir yığın mektup ve deri ciltli bir defterle çalışıyordu. Ailesi görünüşte ortam değişikliği için bir haftalığına gitmişti ama Loth annesinin onu geleceğe hazırlamaya çalıştığını biliyordu. Goldenbitch Kontu olmak, Erdemliler Konseyi'nde bir koltuğa sahip olmak, Inys'in en büyük eyaletinden sorumlu olmak.

Yıllar geçtikçe içinde bir şeylerin değişeceğini, tıpkı bir saat gibi harekete geçeceğini ve buna hazır olacağını ummuştı. Bunun yerine sarayda olmayı arzuluyordu.

En sevdiği arkadaşlarından biri ölmüştü. Ead'e gelince, onun sonsuza dek Inys'te kalmayacağını biliyordu. İsimsiz Olan'ı öldürdüğü haberi yayılmıştı ve bununla birlikte gelecek şöhretin hiçbirini istemiyordu. Er ya da geç, yolu güneye doğru bükülecekti.

İkisi olmadan saray asla eskisi gibi olmayacaktı. Yine de onun geliştiği yer orasıydı. Sabran'ın yıllarca hüküm süreceği yerd. Ve onunla birlikte orada, ülkelerinin kalbinde olmak, Inys için yeni ve altın bir çağ başlatmaya yardım etmek istiyordu.

"İyi akşamlar."

Margret çalışma odasına girdi. "Kapıyı çalmak gerektiğini düşünüyorum," dedi Loth esnemesini bastırarak.

"Çaldım kardeşim. Hem de birkaç kez." Elini onun omzuna koydu. "Al bakalım. Sıcak şarap."

"Teşekkür ederim." Minnettar bir yudum aldı. "Saat kaç?"

"İkimizin de uyuyor olması gereken saati geçti." Margret gözlerini ovuşturdu. "Tek başımıza olmak garip. Annem ve babam olmadan. Saatlerdir burada ne yapıyorsunuz?"

"Her şeyi."

Defteri kapatırken onun kendisini izlediğini hissetti. Defter ev harcamalarıyla doluydu.

Margret nazıkçe, "Sarayda olsan daha iyi olur," dedi.

Onu çok iyi tanıyordu. Loth sadece şarabı içti ve karnındaki boşluğu ısıtmasına izin verdi.

"Ben Serinhall'ı hep sevdim. Sen de sarayı hep sevdin. Yine de ben ikinci çocuk olarak doğdum, sen ise ilk, bu yüzden Goldenbitch Kontu olmalısın." Margret iç çekti. "Sanırım annem senin Goldenbitch'ten uzak bir çocukluğu hak ettiğini düşündü, çünkü büyüdüğünde oraya kök salacaksın. Aslında ikimizi de yanlış yere aşık etti."

"Evet." Bunun saçmalığına gülümsemek zorunda kaldı. "Peki. Bu konuda yapılacak bir şey yok."

"Bilemiyorum. Inys değişiyor," dedi Margret, gözlerinde bir ışıltıyla. "Önümüzdeki birkaç yıl zor geçecek ama bu ülkeye yeni bir çehre kazandıracak. Ufkumuzu genişletmek için kendimize izin vermeliyiz."

Loth kaşlarını çatarak ona baktı. "Çok tuhaf şeyler söylüyorsun, kardeşim."

"En bilgelerin kıymeti kendi zamanlarında nadiren bilinir." Önüne bir mektup koymadan önce onun omzunu sıktı. "Bu sabah geldi. Biraz uyumaya çalış, kardeşim."

Kadın gitti. Loth mektubu çevirdi ve balmumu mührünü gördü. Vetalda Hanesi'nin armudundan etkilenmişti.

Kalbi bir yumruk gibi sıkıştı. Mührü kırdı ve içindeki mektubu zarif bir elle çevirerek açtı.

Okurken açık pencereden içeri bir esinti girdi. Taze kesilmiş ot ve saman kokuyordu ve evinden uzaktayken özlemini çektiği hayat kokuyordu. Goldenbitch'ün kokuları.

Şimdi bir şeyler değişmişti. Başka kokular sörf gibi rüyalarına giriyordu. Tuz, katran ve soğuk deniz rüzgârı. Zencefil ve hindistan cevizi ile baharatlanmış sıcak şarap. Ve lavanta. Yscalin'in rüyasını kokulandıran çiçek.

Kalemini aldı ve yazmaya başladı.

Briar House'daki Özel Oda'da ateş kısık yanıyordu. Ayaz her pencereyi dantel gibi süslüyordu. Karanlığın içinde, Sabran şaraptan yumuşamış bir halde, sırt üstü uzanmış, uyuyacakmış gibi görünüyordu. Ocağın yanında, yorgunluğun doruk noktasını çoktan geçmiş olan Ead onu içine çekti.

Bazen Sabran'a baktığında, onun kum tepelerinde bir serabı kovalayan Melankoli Kralı olduğuna inanıyordu. Sonra Sabran onun dudaklarına dokunuyor ya da ay ışığında başucuna geliyordu ve o zaman bunun gerçek olduğunu anlıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Sabran ona baktı.

"Sarsun birkaç gün önce bana geldi," diye mırıldandı Ead. "Chassar'dan bir mektupla birlikte."

Kum kartalı Ascalon Sarayı'na süzülmüş ve bir not taşıyarak koluna girmişti. Ead'in bu kitabı okuyacak cesareti bulması uzun zaman almış, okuduğunda ise duygularını çözmesi daha da uzun sürmüştü.

Sevgili-

Uçurum'da yaptıklarınızla ilgili duyduklarımızdan duyduğum gururu ve kalbinizin her zamanki gibi güçlü atıyor olmasından duyduğum rahatlamayı ifade edecek kelime bulamıyorum. Başrahibe kız kardeşini

Seni susturmak için hiçbir şey yapamadım. Ne kadar korkak olsam da, Zāla'ya asla yapmayacağıma söz verdiğim gibi seni hayal kırıklığına uğrattım.

Ve yine de -sık sık olduğu gibi- benim korumama hiç ihtiyacın olmadığını hatırladım. Sen kendi kalkanınsın.

Size uzun zamandır beklediğiniz bir haberle yazıyorum. Kızıl Kızlar, Lasia'ya dönüp Başrahibelik görevini üstlenmek istiyorum. Eğer kabul edersen, kışın ilk günü Kumenga'da buluşuruz. Senin sağlam elini ve düzgün kafanı kullanabilirler. En çok da kalbini kullanabilirler. Umarım beni affedebilirsin. Her iki durumda da, portakal ağacı seni bekliyor.

"Avcı olduğum söylentisi yayıldı," dedi. "Bu, bahsedebilecekleri en büyük onur." Sabran yavaşça doğruldu.

"Senin adına sevindim." Ead'in elinden tuttu. "İsimsiz Olan'ı öldürdün. Ve bu senin hayalindi." Bakışları buluştu. "Kabul edecek misin?"

"Eğer gidersem," dedi Ead, "Tarikat'ın geleceğini şekillendirebilirim." Parmaklarını birbirine kenetledi. "Yüce Batılılardan dördü öldü. Bu da wyvern'lerinin ve doğurdukları tüm döllerin ateşlerini kaybettikleri anlamına geliyor ama ateşleri olmasa bile dünya için tehlike oluşturuyorlar. Nerede saklanırlarsa saklansınlar avlanmalı ve öldürülmeliler. Ve elbette ... büyük bir düşman hala serbest."

"Fýredel."

Ead başını salladı. "O avlanmalı," dedi, "ama Başrahibe olarak, Kırmızı Kızların bu yeni dünyanın istikrarını korumak için çalışmasını da sağlayabilirim. İsimsiz Olan'ın gölgesinin dışında bir dünya."

Sabran ikisine de birer fincan daha perry doldurdu.

"Lasia'da olmalısınız," dedi, ses tonu ihtiyatlıydı.

"Evet."

Aralarındaki hava birden gerildi.

Ead hiçbir zaman Inys' te birlikte bir hayat kurabileceklerini düşünecek kadar saf olmamıştı. Bir vikontes olarak bir kraliçeyle evlenmeye uygundu ama prenses eşi olamazdı. Daha fazla unvan ya da lütuf, mermer tahtın yanında bir yer istemiyordu. Bir kraliçeyle evlenmek sadece krallığına sadakat gerektiriyordu ve Ead, Ana'dan başka kimseye sadakat duymadığını iddia ediyordu.

Yine de aralarında olan şey inkâr edilemezdi. Onun ruhuna şarkı söyleyen Sabran Berethnet'ti.

"Ziyarete gelirim," dedi Ead. "Sık sık değil, anlarsın ya. Başrahibe Güney'e ait. Ama bir yolunu bulurdum." Bir fincan aldı. "Bunu sana daha önce de söylediğimi biliyorum Sabran, ama bu şekilde yaşamayı tercih etmezsen seni suçlamam."

"Seninle bir gün geçirmek için elli yıl yalnız yaşayabilirim."

Ead kendini açtı ve onun yanına gitti. Sabran ayağa kalktı ve bacaklarını birbirine geçirerek oturdular.

"Benim de sana söyleyecek bir şeyim var," dedi Sabran. "On yıl kadar sonra tahttan feragat edeceğim. Bu dönemi Berethnet Hanesi'nden başka bir hükümdara sorunsuz bir iktidar geçişi sağlamak için kullanacağım."

Ead kaşlarını kaldırdı.

"Halkınız hanenizin kutsallığına inanıyor," dedi. "Bunu onlara nasıl açıklayacaksınız?"

"Artık İsimsiz Olan'ın öldüğünü, Berethnet Hanesi'nin asırlık yemininin -onu uzak tutmak- yerine getirildiğini söyleyeceğim. Ve sonra Kagudo'ya verdiğim sözü yerine getireceğim," dedi. "Halkıma gerçeği anlatacağım. Galian hakkında. Cleolind hakkında. Büyük bir Erdemlilik Reformu olacak." Uzun bir nefes aldı. "Bu çok zor olacak. İnkâr ve öfke dolu yıllar olacak ama bu yapılmalı."

Ead onun bakışlarındaki çeliği gördü. "Öyle olsun." Başını Sabran'ın omzuna yasladı. "Ama senden sonra kim hüküm sürecek?"

Sabran yanağını Ead'in alnına yasladı. "Bence ilk başta yeni nesil Ruhani Düklerden biri olmalı. Halk soylulardan gelen yeni bir yöneticiyi daha kolay benimseyecektir. Ama gerçekte... Herhangi bir ülkenin geleceğinin çocuk doğurmaya bağlı olduğunu düşünmüyorum. Bir kadın, tohumlanacak bir rahimden daha fazlasıdır. Belki bu Büyük Reform'da daha ileri gidebilirim. Belki de verasetin temellerini sarsabilirim."

"Yapabileceğine inanıyorum." Ead onun köprücük kemiğinin izini sürdü. "İkna edici olabiliyorsun."

"Sanırım bu yetenek bana atalarımın miras kaldı."

Ead, Kalyba'nın ona nasıl musallat olduğunu biliyordu. Kalyba ve onun yaptığı kehanet. Sabran geceleri sık sık uyanır, yüzü kendisinin aynası olan cadıyı hatırlardı.

İyileştikten sonra Ead Kalyba'nın cesedini Nurtha'ya götürmüştü. Onu adaya götürecek birini bulmak zor olmuştu ama sonunda, Ead'ı Vikontes Nurtha olarak tanıdığında, genç bir kadın onu Küçük Deniz'de kürekle karşıya geçirmişti.

Nurtha'da yaşayan birkaç kişi sadece Morgca konuşuyor ve kapılarına alıç çelenkleri asıyordu. Ormanda ilerlerken kimse onunla konuşmamıştı.

Alıç ağacı devrilmişti ama çürümemişti. Ead onun bir zamanlar Güney'deki kız kardeşi kadar görkemli olduğunu görebiliyordu. Dallarının arasında durmuş ve genç bir Inysh kızının dallarından kırmızı bir dut kopardığını hayal etmişti, onu sonsuza dek değiştiren bir dut.

Inysca'nın Cadısı'nı onun altında dinlenmeye bırakmıştı. Artık geriye sadece Sabran'da ve Tané'de yaşayan İlkkan kalmıştı.

Bir süre için sessizliği sadece ateşin şangırtısı bozdu. Sonunda Sabran, Ead'in önündeki tabureye oturmak için hareket etti, böylece birbirlerine bakabildiler ve parmaklarını bağladılar.

"Bana gülme."

"Aptalca bir şey mi söyleyeceksin?"

"Muhtemelen." Sabran kendini toparlamak istercesine durakladı. "Virtudom'dan önceki günlerde, Inysca halkı sevdikleri kişiye bir trothplight yaparlardı. Birlikte bir yuva kuracaklarına dair bir söz." Bakışlarını ondan ayırmadı. "Siz Başrahibe olarak görevinizi yapmalısınız. Ben de Inys Kraliçesi olarak görevimi yapmalıyım. Bir süreliğine yollarımızı ayırmalıyız... ama bundan on yıl sonra, sizinle Perchling'in kumlarında buluşacağım. Ve kendi yerimizi bulacağız."

Ead birleşmiş ellerine baktı.

Her gün onunla birlikte olmadan geçen on yıl. On yıllık ayrılık. Bu düşünce içini burktu.

Ama u z a k t a k i bir şey için nasıl acı  ekilece ini biliyordu. Nasıl dayanaca ını biliyordu.

Sabran onun yüzünü izledi. Sonunda Ead yaklaştı ve onu öptü. "On yıl," dedi, "ve bir güneş daha do mayacak."

75

Doğu

İmparatorluk Sarayı, Miduchi Klanı'ndan Leydi Tané'nin salonlarına son kez ayak bastığında olduğu gibiydi. Güneş batarken, Düşen Yıldız Salonu'ndan uzaklaştı, küreklerle yolları temizleyen hizmetkârların yanından geçerek ellerine sıcaklık üfledi.

Yüksek Deniz Muhafızları'na resmi dönüşüne hazırlanmak için gücünü yeniden kazanırken, Seiiki ile On İki Göl İmparatorluğu arasında gayri resmi bir elçi olarak görev yapmıştı. Durmak bilmeyen İmparator her zamanki gibi nazik davranmıştı. Sık sık yaptığı gibi Ginura'ya götürmesi için ona bir mektup vermiş ve diğer kıtalarda neler olup bittiği hakkında bir süre konuşmuşlardı.

Dünyada her şey sakin görünüyordu ama Tané huzursuzdu. Uzak geçmişten gelen bir şey onu çağırıyordu.

Nayimathun Büyük Avlu'da bekliyordu, etrafı iyi giyimli Lacustrine saray mensuplarıyla çevriliydi ve kutsamak için terazisine dikkatle dokunuyorlardı. Tané eyere tırmandı ve eldivenlerini çekti.

"Mektup sende mi?" diye sordu ejderha.

"Evet." Tané onun boynunu okşadı. "Hazır mısın, Nayimathun?" "Her zaman."

Gökyüzüne çıktı ve çok geçmeden Sundance Denizi'nin üzerindeydiler. Korsanlar hâlâ sularında dolaşıyordu. Her ne kadar Inys ile görüşmeler

Bu arada kızıl hastalık henüz geçmemişti ve şimdilik Büyük Ferman, Tané'nin bir süre daha öyle kalacağından şüphelendiği gibi duruyordu.

Altın İmparatoriçe dışarıda bir yerlerdeydi. Deniz yasağı sürdüğü sürece yaşayacaktı ve o nefes aldıkça ejderha eti ticareti de devam edecekti. Tané, Komoridu'da, dut ağacının gölgesinde ona verdiği sözü yerine getirmek istiyordu. Yaralarını iyileştirdikten sonra Onren ve Dumusa ile birlikte yeniden güçlenmeye başlamıştı. Yakında dalgalara dönmeye hazır olacaktı.

Seiiki Savaş Lordu onu Uçurum'da yaptıklarından dolayı ödüllendirmişti. Ona Nanta'da bir malikane ve hayatını geri vermişti.

Susa hariç. O kayıp içinde bir ok ucu olarak kalacak, çıkarılamayacak kadar derine gömülecekti. Her gün denizden başka bir su hayaletinin çıkmasını bekliyordu. Başı olmayan bir hayalet.

Nayimathun onu Ginura'ya geri götürdü, mektubu orada teslim etti ve Tuz Çiçeği Kalesi'ne döndü. Saçlarını tararken bakışlarını bronz aynaya çevirdi ve elmacık kemiğindeki yara izini takip etti. Onu Uçurum'a giden yola sokan yara izi.

Yolculuk sırasında kirlenen kıyafetlerini değiştirdi ve pelerinini giydi. Alacakaranlıkta, Nayimathun'un yakalandığı kumsalda yüzdüğü Ginura Koyu'na doğru yürüdü. Tané sıgılığa doğru yürüdü.

"Nayimathun," dedi elini terazisinin üzerine koyarak, "şimdi gitmek istiyorum. Eğer beni götürürsen."

O vahşi bakışlar onunkilere kilitlendi.

"Evet," dedi ejderha. "Komoridu'ya."

Kısa bir süre önce Tané, Komoridu'lu Neporo'dan herhangi bir iz aramak için Ampik köyüne dönmüştü - çocukluğundan beri ilk ziyaretiydi bu. Yangından sonra asla yeniden inşa edilmemişti. Oradaki tek insanlar kıyıda yosun toplayan genç erkek ve kadınlardı.

Onu kollarını açarak karşılayan Yaşlı Vara ile konuşmak için Tüy Adası'na geri dönmüştü. Neporo hakkında bildiği her şeyi ona anlatmıştı, ama çok az şey biliyordu. Bir ressamla evlendiğine dair kayıtlar, Doğu'da yeni bir hükümdarın yükselişiyle ilgili birkaç mektup ve Komoridu Kraliçesi'nin neye benzeyebileceğine dair bazı hayali çizimler vardı.

Sonunda, onu bulabileceğimiz tek bir yer vardı.

Nayimathun uçarken içinden ışık geçiyordu. Komoridu göründüğünde -denizin yüzünde bir mürekkep damlası- kumlarının üzerine indi ve Tané eyerinden kaydı.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Nayimathun.

Tané de onun başını okşadı. Fenerini yaktı ve ağaçların arasına doğru yürüdü. Burası onun mirasıydı. Dışlanmışlar için bir ada.

Tané, Ampiki'de bir çocukken kader gününde bir keleşi denize kadar takip etmişti. Yaşı Vara ona bazı masallarda keleşlerin büyük Kwiriki tarafından gönderilen ölülerin ruhları olduğunu söylemişti. Ejderhalar gibi şekil değıştirirlerdi ve bu yüzden yüce Kwiriki bilgeliğiyle onları göksel düzlemden habercileri olarak seçmişti. Eğer o keleşek olmasaydı, Tané ailesiyle birlikte yok olacaktı ve mücevher de kaybolabilirdi.

Saatlerce sessiz ormanda yürüdü. Orada burada, bir zamanlar bin yıl öncesine ait olması gereken şeylerin izlerine rastladı. Çoktan yıkılmış evlerin temelleri. Kordonla işaretlenmiş çanak çömlek parçaları. Bir baltanın bıçağı. Toprağın altında kemiklerin olup olmadığını merak etti. Ne aradığını ya da neden aradığını bilmeden bir mağara bulana kadar yürüdü. İçinde kayaya yontulmuş, yüzü yıpranmış ama bütün bir kadın heykeli vardı.

Tané bu yüzü tanıyordu. Kendi yüzüydü.

Feneri yere bıraktı ve İlk Kan'ın önünde diz çöktü. Zihninde ona söylemek istediğı her şeyi düşünmüştü ama şimdi buradaydı ve sadece bir tane söyleyecek sözü vardı.

"Teşekkür ederim."

Neporo gözlerini kırpmadan ona baktı.

Tané sanki bir rüyadaymış gibi hissederek onu izledi. Fener sönene kadar orada kaldı. Karanlıkta, daha önce bir kez çıktığı merdivenden, yıldızların altında ölmüş olan yırtık dut ağacına ıktı. Tané ağacın yanına uzandı ve uykuya daldı.

Sabah olduğunda, elinde beyaz bir keleşek vardı ve yan tarafı kanla ıslanmıştı.

76

Batı

Ebedi Gül, Yscalin'in batı kıyısından geçiyordu. Fýredel ortadan kaybolduğundan beri, halkı Drakonik Yıllar'da meydana gelen hasarı yeniden inşa etmeye başlamıştı. İbadethaneler ve tapınaklar enkazdan yükseldi. Yanan tarlalara lavanta ekildi. Ve çok yakında kırmızı armut ağaçları Cárscaro sokaklarını yeniden tatlandıracaktı.

Mereswine su püskürterek dalgaların arasından sıçradı. Alacakaranlık çökmüştü ama Ead kendini hiç bu kadar uyanık hissetmemişti. Tuzlu rüzgâr saçlarında dans etti ve onu ciğerlerinin derinliklerine çekti.

Başrahibe. Bir zamanlar Anne'nin durduğu yerde duran kadın. Portakal ağacının koruyucusu.

Hayatı boyunca bir hizmetçi olmuştu. Hükmetmenin ne demek olduğunu hiç bilmemişti. Ayrıca Sabran'la bir tacın taşınması ağır bir yük olduğunu bilecek kadar zaman geçirmişti ama Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir tacı y o k t u . O bir imparatoriçe ya da kraliçe değil, birçok pelerin arasından sadece biriydi.

Fýredel'in nerede saklandığını bulacak ve efendisini öldürdüğü gibi onu da öldürecekti. Yükselen tek ateş portakal ağacından ve onun meyvesinden yiyen büyücülerden gelene kadar dinlenmeyecekti. Ve Uzun Saçlı Yıldız bir kez daha geldiğinde, denge yeniden sağlanacaktı.

Gian Harlowe elinde kil piposuyla kış tarafında ona katılmaya geldi. Piposunu yaktı, derin bir nefes aldı ve mavi dumanlı bir çelenk üfledi. Ead dumanın uzaklaşmasını izledi.

"Kraliçe Marosa'nın ilkbaharda yabancı hükümdarları sarayına davet edeceğini duydum," dedi. "Yscalin'i tekrar açmak için."

Ead başını salladı. "Umalım da bu barış devam etsin." "Evet."

Bir süre için tek ses dalgaların sesiydi.

"Kaptan," dedi Ead ve Harlowe homurdandı, "Inysh sarayında, hakkınızda gölgelerin derinliklerinde konuşulan söylentiler var. Kraliçe Rosarian'a kur yaptığınıza dair söylentiler." Adamın kaşlarının kararmasını izledi. "Onu Süt Lagünü'ne götürmek istediğini söylüyorlar."

"Süt Gölü bir masal," dedi sertçe. "Çocuklara ve umudu olmayan aşıklara fısıldanan bir masal."

"Bilge bir genç kadın bana bir keresinde tüm efsanelerin gerçeğin tohumundan büyüdüğünü söylemişti."

"Gerçeği isteyen sen misin yoksa Inys Kraliçesi mi?"

Ead bekledi, onun yüzünü izledi. O gözler uzak bir geçmişteydi.

"Hiçbir zaman Rose gibi olmadı." Sesi yumuşadı. "Gece doğmuştu, biliyorsun. Bunun bir çocuğu mezar yaptığını söylerler ... ama Rose tarlakuşunun çağrısıyla dünyaya geldi."

Piposunu yeniden çekti.

"Bazı gerçekler," dedi, "en güvenli şekilde gömülür. Bazı kaleler en iyi gökyüzünde saklanır. Henüz konuşulmamış masallarda umut vardır. Gölgeleer âleminde, sadece birkaç kişi tarafından bilinir." Ona baktı. "Bilmen gerekir, Eadaz uq- Nāra. Sırları bir gün şarkı olacak olan sen."

Ead hafif bir gülümsemeyle bakışlarını yıldızlara doğru çevirdi. "Bir gün, belki," dedi. "Ama bugün değil."

Masalın Kişileri

Doğu isimleri önce aile ismine göre listelenmiştir. Batı, Kuzey ve Güney isimleri önce verilen isme göre sıralanmıştır.

+

HİKAYE ANLATICILARI

- ❖ **Arteloth "Loth" Beck:** Inys'in zengin kuzey eyaleti Leas'ın ve Goldenbirch malikanesinin veliahtı. Lord Clarent ve Leydi Annes Beck'in büyük çocuğu, Margret Beck'in kardeşi ve Inys'li Sabran IX'un en yakın arkadaşı.
- ❖ **Eadaz du Zāla uq-Nāra** (Ead Duryan *olarak da bilinir*): Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir inisiyesi, şu anda Inys'li Sabran IX'un Üst Hanesi'nde Sıradan Kamaracı olarak görev yapıyor. Cleolind Onjenyu'nun en yakın arkadaşı olan Siyāti uq-Nāra'nın soyundan gelmektedir.
- ❖ **Niclays Roos:** Özgür Mentendon Eyaleti'nden bir anatomist ve simyacı ve Edvart II'nin eski arkadaşı. Inys'li Sabran IX tarafından Seiiki'deki son Batı ticaret merkezi olan Orisima'ya sürülmüştür.
- ❖ **Tané:** Yüksek Deniz Muhafızları için eğitim almak üzere çocukken Öğrenme Evleri'ne alınan Seiikili bir yetim. Güney Evi'nden baş çırak.

DOĞU

- ❖ **Baş Subay:** Orisima'daki Mentiş ticaret karakolunun güvenliğinden sorumlu yetkili.

- ❖ **Dranghien VI:** On İki Göl'ün ebedi İmparatoru, Lakseng Hanedanı'nın şu anki başkanı. Tüm soyu gibi, Lacustrine'in göklerden düştüğünde bir ejderhayla arkadaş olan ilk insan olduğuna inandığı Işık Taşıyıcısı'nın soyundan geldiğini iddia eder.
- ❖ **Dumusa:** Miduchi soyundan gelen Batı Evi'nin baş çırağı. Baba tarafından büyükbabası Büyük Ferman'a karşı geldiği için idam edilen Güneyli bir kaşifti.
- ❖ **Yaşlı Vara:** Tüy Adası'ndaki Vane Salonu'nda şifacı ve arşivci.
- ❖ **Ghonra:** Kaplan Gözü Filosu'nun varisi, Altın İmparatoriçe'nin evlatlık kızı ve *Beyaz Karga*'nın kaptanı. Kendisini "Güneş Denizi Prensesi" olarak tanımlar.
- ❖ **Altın İmparatoriçe:** Yaklaşık 40.000 korsandan oluşan ve Doğu'nun en zorlu korsan filosu olan Kaplan Gözü Filosu'nun lideri. ve en büyük hazine gemisi *Pursuit*'in kaptanı. Yasadışı ejderha eti ticaretini yönetir.
- ❖ **Hisan Burnu Valisi:** Hisan Burnu'nun Seiikinese bölgesinin idaresinden sorumlu yetkili. Lacustrine ve Mentish yerleşimcilerinin Seiikinese yasalarına uymasını sağlamaktan sorumludur.
- ❖ **Ginura Valisi:** Ginura bölgesinin yönetiminden sorumlu Ginura'nın Seiikinese başkenti. Aynı zamanda Seiiki'nin baş yargıcıdır. Geleneksel olarak bu görev her zaman Nadama Hanedanının bir üyesi tarafından yürütülür.
- ❖ **Büyük İmparatoriçe Dowager:** Evlilik yoluyla Lakseng Hanedanı'nın bir üyesi. Torunu On İki Gölün Durmak Bilmeyen İmparatoru'nun azınlık döneminde resmi naipliğini yapmıştır.
- ❖ **Ishari:** Güney Hanesi'nden bir çırak. Tané'nin oda arkadaşı.
- ❖ **Kanperu:** Batı Hanesi'nden bir çırak.
- ❖ **Laya Yidagé:** Altın İmparatoriçe'nin tercümanı. Maceraperest babasını Seiiki'ye kadar takip etmeye çalıştıktan sonra Kaplan Gözü Filosu tarafından esir alındı.

- ❖ **Moyaka Eizaru:** Ginura'dan bir hekim. Purum 'nin babası. Niclays Roos'un arkadaşı ve eski  ğrencisi.
- ❖ **Moyaka Purum :** Ginuralı bir anatomist ve botanikçi. Eizaru'nun kızı. Niclays Roos'un arkadaşı ve eski  ğrencisi.
- ❖ **Muste:** Orisima'da Niclays Roos'un asistanı. Panaya'nın yoldaşı.
- ❖ **Nadama Pitosu:** Seiiki'nin Savaş Lordu ve Nadama Hanesi'nin şu anki başkanı. Düşen Noziken Hanesi'nin intikamını almak için silaha sarılan İlk Savaş Lordu'nun soyundan gelmektedir.
- ❖ **Onren:** Doğu Evi'nden baş  ırak.
- ❖ **Padar:** *Pursuit*'in navigat r .
- ❖ **Panaya:** Hisan Burnu sakini ve Orisima yerleşimcilerinin tercümanı. Muste'nin yoldaşı.
- ❖ **Deniz Generali:** Seiiki Yüksek Deniz Muhafızları Komutanı. Miduchi Klanı Başkanı. Gümüş Tukupu'nın şu anki binicisi.
- ❖ **Susa:** Hisan Burnu sakini ve Tan 'nin çocukluk arkadaşı. Bir hancı tarafından evlat edinilene kadar bir sokak çocuğuydu.
- ❖ **Turosa:** Kuzey Evi'nin baş  ırağı, Miduchi kökenli, kılıç kullanma becerisiyle  nl . Tan 'nin uzun süredir rakibi.
- ❖ **Orisima Genel Valisi:** Orisima ticaret karakolunu denetleyen Mentis yetkilisi.

DOğU'NUN  LM ş VE TARİHİ KİşİLERİ

- ❖ **Küçük Gölge Kız:** Efsanevi bir figür. Bahar Ejderhası'nı kendisinden  alınan inciyle yeniden bir araya getirmek için hayatını feda eden bir köylü.
- ❖ **Neporo:** Kendini Komoridu Kraliçesi ilan etti. Hakkında çok az şey bilinmektedir.
- ❖ **Noziken Mokwo:** Seiiki'nin eski bir İmparatoriçesi. Hükümdarlığı sırasında Noziken Hanesi'nin başıydı.

- ❖ **Karda Yürüyen Bakire:** Yarı cinsiyetli bir figür. Kwiriki yaralandığında ve bir kuş kılığındayken onu sağlığına kavuşturmuştur. Kwiriki ona teşekkür etmek için Gökkuşağı Tahtını oymuş ve Seiiki üzerindeki gücünü ona vermiştir. Noziken Hanesi'nin kurucu üyesi ve Seiiki'nin ilk İmparatoriçesiydi.

GÜNEY

- ❖ **Chassar uq-Ispad:** Portakal Ağacı Tarikatı'ndan bir büyücü ve tarikatın dış dünyayla olan baş bağlantısı. Kral Jantar ve Ersyr Kraliçesi Saiyma'nın elçisi gibi davranarak yabancı mahkemelere erişimini sağlar. Öz annesinin ani ölümünden sonra Eadaz uq-Nāra'nın yetiştirilmesine yardım etmiştir. Chassar'ın kuşları evcilleştirme konusunda bir yeteneği vardır ve işini yapmak için genellikle Sarsun ve Parspa'yı kullanır.
- ❖ **Jantar I (Görkemli):** Ersyr Kralı ve Taumargam Hanedanı'nın şu anki başkanı. Kraliçe Saiyma'nın eşi ve Portakal Ağacı Tarikatı'nın müttefiki.
- ❖ **Jondu du Ishruka uq-Nāra:** Eadaz uq- Nāra'nın çocukluk arkadaşı ve akıllı hocası. Ascalon'u bulmak için Inys'e gönderildi. Eadaz gibi o da Siyāti uq-Nāra'nın soyundan gelmektedir.
- ❖ **Kagudo Onjenyu:** Lasia Bölgesi'nin Yüksek Hükümdarı ve Onjenyu Hanesi'nin şu anki başkanı. Cleolind Onjenyu'nun üvey kardeşi olan oğlu aracılığıyla Yemin Bekçisi Selinu'nun soyundan gelmektedir. Kagudo, Portakal Ağacı Tarikatı'nın bir müttefikidir ve doğduğu günden beri Kızıl Hanımefendiler tarafından korunmaktadır.
- ❖ **Mita Yedanya:** Portakal Ağacı Başrahibesi. Daha önce *munguna* ya da varis adayı.
- ❖ **Nairuj Yedanya:** Portakal Ağacı Tarikatı'ndan bir Kızıl Genç Kız ve onun varsayılan *mungunası*.
- ❖ **Saiyma Taumargam:** Ersyr'in kraliçe eşi ve I. Jantar'ın eşi.

GÜNEY'İN MERHUM VE TARİHİ KİŞİLERİ

- ❖ **Kelebek Kraliçe:** Yarı efsanevi bir figür. Ersyr'in sevilen bir kraliçe eşiydi, ancak genç yaşta öldü ve kralını sonsuz bir kedere boğdu.
- ❖ **Cleolind Onjenyu** (*Anne ya da Genç Kız*): Lasia Bölgesi'nin veliaht prensesi ve Yemin Bekçisi Selinu'nun kızı. Portakal Ağacı Tarikatı'nın kurucusu. Şövalyeliğin Erdemleri dini Sör Galian Berethnet ile evlendiğini ve onu kurtarmak için İsimsiz Olan'ı yendikten sonra Inys'in kraliçe eşi olduğunu iddia eder. Tarikat üyeleri canavarı yenenin Cleolind olduğuna inanıyor ve çoğu Galian'la birlikte gitmediğine inanıyor. Cleolind, kuruluşundan kısa bir süre sonra bilinmeyen bir iş için Manastır'dan ayrıldıktan sonra öldü.
- ❖ **Dawnsinger:** Kadim Ersyr'in bir kâhini. Kehanetleri arasında, güneşin Dehşet Dağı'ndan doğacağını ve halkıyla acı bir savaşa kilitlenmiş olan Gulthaga'yı silip süpüreceğini iddia etti.
- ❖ **Melankolik Kral:** Taumargam Hanesi'nin ilk krallarından biri olduğu söylenen yarı efsanevi bir figür. Karısı Kelebek Kraliçe'nin bir serabını takip ederek çölde dolaşmış ve susuzluktan ölmüştür. Ersiriler onu çoğunlukla kör aşka karşı uyarmak için uyarıcı bir masal olarak kullanırlar.
- ❖ **Yemin Bekçisi Selinu:** İsimsiz Olan Yikala'ya yerleştiğinde Lasia'nın Yüksek Hükümdarı ve Onjenyu Hanesi'nin başı. Canavarı yatıştırmak için bir can piyangosu düzenledi ve bu piyango ancak kendi kızı Cleolind'in kurban olarak seçilmesiyle sona erdi.
- ❖ **Siyâti uq-Nāra:** Cleolind Onjenyu'nun sevgili arkadaşı ve hizmetçisi. Cleolind yurtdışında öldükten sonra Portakal Ağacı Başrahibesi oldu. Tarikatın birçok kız ve erkek kardeşi yedi çocuğu aracılığıyla Siyâti'nin soyundan gelmektedir.
- ❖ **Zāla du Agriya uq-Nāra:** Portakal Ağacı Tarikatı'nın kız kardeşi ve Eadaz du Zāla uq-Nāra'nın doğum annesi. Eadaz altı yaşındayken zehirlendi.

- ❖ **Aleidine Teldan utt Kantmarkt:** Zengin Teldan ailesinin bir üyesi olan Aleidine, geleceğin Zeedeur Dükü Lord Jannart utt Zeedeur ile evlendikten sonra asalet unvanı almıştır. Artık Zeedeur'un Dul Düşesi olarak biliniyor. Truyde'nin Büyükannesi
- ❖ **Annes Beck** (Leydi Goldenbirsch): Greensward Baronu ve Barones'inin kızı. Lord Clarent Beck ile evliliğinden dolayı Goldenbirsch Kontesi. Arteloth ve Margret'in annesi. Inys'li Rosarian IV'ün eski Yatak Odası Leydisi.
- ❖ **Arbella "Bella" Glenn** (Vikontes Suth): Inys'li Sabran IX'un yatak odasındaki üç leydiden biri ve Kraliçe'nin Mücevherler. Ayrıca merhum Rosarian IV'ün yatak odasının hanımı, süt hemşiresi ve cübbelerinin hanımıydı. Rosarian'ın ölümünden beri hiç konuşmadı.
- ❖ **Aubrecht II** (Kızıl Prens): Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi, Brygstad Arşidükü ve Lievelyn Hanesi'nin şu anki lideri. Merhum Prens Leovart'ın büyük yeğeni ve merhum Prens Edvart'ın yeğeni. Ermuna, Bedona ve Betriese'nin kardeşi. Kardeşlerin en büyüğüdür.
- ❖ **Bedona Lievelyn:** Mentendon Özgür Devleti Prensesi. Aubrecht, Ermuna ve Betriese'nin kız kardeşi.
- ❖ **Betriese Lievelyn:** Mentendon Özgür Eyaleti Prensesi. Aubrecht, Ermuna ve Bedona'nın kız kardeşi. Kardeşlerin en küçüğüdür, tek yumurta ikizi Bedona'dan hemen sonra doğmuştur.
- ❖ **Calidor Stillwater:** Cesaret Düşesi Nelda Stillwater'ın ikinci oğlu. Leydi Roslain Crest'in yoldaşı ve Leydi Elain Crest'in babası.
- ❖ **Askrdal Reisi:** Hróth'taki kadim Askrdal Dükalığı'nın en yüksek rütbeli asilzadesi. Leydi Igrain Crest'in arkadaşı.
- ❖ **Clarent Beck** (Lord Goldenbirsch): Goldenbirsch Kontu ve Leas'ın Bekçisi. Leydi Annes Beck'in yoldaşı. Arteloth ve Margret'in babası.

- ❖ **Elain Crest:** Leydi Roslain Crest ve Lord Calidor Stillwater'ın kızı. Sırada olan annesinden sonra Adalet Dükalığı'nı miras alması bekleniyor.
- ❖ **Ermuna Livelyn:** Mentendon Özgür Devleti'nin veliaht prensesi ve Ostendeur Arşidüşesi. Aubrecht, Bedona ve Betriese'nin kız kardeşi.
- ❖ **Estina Melaugo:** *Rose Eternal*'da kayıkçı.
- ❖ **Gautfred Plume:** *Rose Eternal*'da levazım subayı.
- ❖ **Gian Harlowe:** Bir Inysh korsanı ve *Rose Eternal*'ın kaptanı. Gemiye kendisine hediye eden Inys'li Rosarian IV'ün sevgilisi olduğu söylenir.
- ❖ **Grance Lambren:** Beden Şövalyeleri'nin bir üyesi.
- ❖ **Gules Heath:** Beden Şövalyeleri'nin en uzun süre görev yapan üyesi.
- ❖ **Hallan Bourn:** Inys'li Sabran IX'un Kraliyet Hekimi.
- ❖ **Helchen Roos:** Niclays Roos'un annesi. On yıllardır oğlundan ayrı yaşamaktadır.
- ❖ **Igrain Crest:** Adalet Düşesi, Inys'in Leydi Yüksek Haznedarı ve Crest ailesinin şu anki reisi. Krallık döneminde adı hariç her şeyiyle naipti. Inys'li Sabran IX'un azınlığıdır ve Erdemler Konseyi'nde onun güvenilir danışmanı olmaya devam etmektedir.
- ❖ **Jillet Lidden:** Inys'li Sabran IX'un Üst Hanesi'nde bir baş nedime. Sarayda sık sık şarkı söyler.
- ❖ **Joan Dale:** Beden Şövalyeleri'nin bir üyesi ve Sör Tharian Lintley'in ikinci komutanı. Sör Antor Dale'in uzaktan akrabasıdır.
- ❖ **Kalyba** (Ormanın Hanımı *ya da* Inysca'nın Cadısı): Inysh tarihinde gizemli bir figür. Ascalon'un yaratıcısı. Inys'in kuzeyindeki haithwood'da yaşadığı ve çocukları kaçırp öldürdüğü söylenir.

- ❖ **Katryen "Kate" Withy:** Cüppelerin Hanımı ve Inys'li Sabran IX'un Yatak Odasındaki üç Hanımefendiden biri. Kardeşlik Dükü Lord Bartal Withy'nin en sevdiği yeğenidir.
- ❖ **Kitston Glade:** Inys'li Sabran IX'un sarayında şair ve Lord Arteloth Beck'in arkadaşı. Honeybrook Kontu ve Kontesi'nin tek varisi. Downs eyaletinin görünürdeki varisi.
- ❖ **Lemand Fynch:** Kayıp amcası Lord Wilstan Fynch'in yerine Temperance Dükü ve Inys Amirali olarak vekâleten görev yapıyor. Erdemler Konseyi'ni dolduruyor. Fynch ailesinin başkan vekili.
- ❖ **Linora Payling:** Payling Tepesi Kontu ve Kontesi'nin kızı. Inys'li Sabran IX'un Üst Hanesinde Sıradan bir Odacıdır.
- ❖ **Margret "Meg" Beck:** Lord Clarent ve Leydi Annes Beck'in kızı ve küçük çocuğu. Inys'li Sabran IX'un Üst Hanedanında Sıradan bir Mabeyinci ve Özel Kütüphanenin Bekçisidir. Arteloth Beck'in kız kardeşidir.
- ❖ **Marke Birchen:** Beden Şövalyeleri'nin bir üyesi.
- ❖ **Marosa Vetalda:** Yscalın'ın Donmata'sı. Sigoso III ve merhum eşi Kraliçe Sahar'ın kızı.
- ❖ **Nelda Stillwater:** Cesaret Düşesi ve Inys'in Leydi Şansölyesi. Stillwater ailesinin şu anki reisi.
- ❖ **Oliva Marchyn:** Hizmetçilerin annesi, onur nedimelerini denetleyen kişi.
- ❖ **Oscarde utt Zeedeur:** Zeedeur Dükü ve Inys Krallığı'ndaki Menteşe elçisi. Lord Jannart utt Zeedeur ve Leydi Aleidine Teldan utt Kantmarkt'ın oğlu.
- ❖ **Priessa Yelarigas:** Yscalın'lı Donmata Marosa'nın Yatak Odasının Birinci Hanımı.
- ❖ **Ranulf Heath the Younger:** Deorn Kontu ve Göllerin Bekçisi. Babası Yaşlı Ranulf Heath, Jillian VI'nın eş prensiydi.

Inys, Sabran IX'un büyükannesi.

- ❖ **Raunus III:** Hróth Kralı ve Hraustr Hanedanı'nın şimdiki başkanı.
- ❖ **Ritshard Eller:** Cömertlik Dükü ve Eller ailesinin şu anki reisi. Ruhani Dükler'in bir üyesi.
- ❖ **Roslain Crest:** Inys Kraliçesi Sabran IX'un Yatak Odası Baş Hanımı ve Adalet Dükalığı'nın veliahtı. Annesi Leydi Helain Crest, Rosarian IV'ün hanesinde aynı pozisyondaydı. Roslain, Lord Calidor Stillwater'ın yoldaşı, Leydi Elain Crest'in annesi ve Leydi Igrain Crest'in torunudur.
- ❖ **Sabran IX (Muhteşem):** Inys'in otuz altıncı kraliçesi ve Berethnet Hanesi'nin şu anki lideri. Rosarian IV'ün kızı. Tüm kraliçeler gibi Hanedan üyeleri, Sör Galian Berethnet ve Lasia Prensesi Cleolind'in soyundan geldiğini iddia eder.
- ❖ **Seyton Combe (Gece Şahini):** Nezaket Dükü, Baş Sekreter ve Inys'li Sabran IX'un casus şefi.
- ❖ **Sigoso III:** Yscalın Kralı ve Vetalda Hanesi'nin şu anki lideri, şu anda kendisini *Et Kral* olarak tanımlıyor. Bir zamanlar Virtudom'a sadıkken, Şövalyeliğin Erdemlerinden vazgeçti ve şimdi İsimsiz Olan'a bağlılık yemini ediyor. Sahar Taumargam'dan olan kızı Marosa Vetalda'nın babası.
- ❖ **Tallys:** Inys'li Sabran IX'un Alt Hanesi'nde bir scullion.
- ❖ **Tharian Lintley:** Inys'li Sabran IX'un kişisel muhafızları olan Beden Şövalyeleri'nin Yüzbaşısı. Halktan biri olmasına rağmen şövalye ilan edildiğinde Erdemliler Konseyi'nin bir üyesi oldu.
- ❖ **Thim:** *Kara Güvercin*'den bir firari, şimdi *Ebedi Gül*'de bir topçu.
- ❖ **Triam Sulyard:** Inys'li Sabran IX'un Alt Hanesi'nde eski bir hizmetçi, daha sonra Sör Marke Birchen'in yaveri. Gizliden gizliye Leydi Truyde utt Zeedeur.

- ❖ **Truyde utt Zeedeur:** Zeedeur Dükalığı'nın görünürdeki varisi. Oscarde utt Zeedeur ve merhum eşinin kızı. Inys'li Sabran IX'un Üst Hanesi'nde nedime olarak görev yapıyor.
- ❖ **Wilstan Fynch:** Temperance Dükü, Inys'in Lord Amiralı ve Inys'in merhum Rosarian IV'ünün prens eşi. Rosarian'ın ölümünden sonra Yscalin Krallığı'nda Inysh elçisi olarak görev yapmıştır. Yeğeni Lord Lemand Fynch, onun yokluğunda Erdemliler Konseyi'ndeki görevini sürdürmektedir.

MERHUM VE TARİHİ ERDEM SAHİPLERİ

- ❖ **Antor Dale:** Inys'li I. Rosarian ile evlenen bir şövalye. onunla aşk oyunu oynadı. Babası Yscalin'li Isalarico IV, halk arasında popüler olduğu için evliliğin devam etmesi için özel izin verdi. Sör Antor şövalyelik ideallerini temsil etmektedir.
- ❖ **Brilda Glade:** Inys'li Sabran VII'nin Yatak Odasının Baş Beyefendisi, daha sonra onun yoldaşı oldu.
- ❖ **Carnelian I** (Ascalon'un Çiçeği): Berethnet Hanesi'nin dördüncü kraliçesi.
- ❖ **Carnelian III:** Berethnet Hanesi'nin yirmi beşinci kraliçesi. Kızı Prens Marian için bir sütanne tutmayı reddettiğinde ortalığı karıştırdı. Lord Rothurt Beck'e aşık olmuş ancak onunla evlenememiştir.
- ❖ **V. Carnelian** (Yaslı Güvercin): Berethnet Hanesi'nin otuz üçüncü kraliçesi, güzel sesi ve hüzünlü dönemleriyle ünlüdür. Inys'li Sabran IX'un büyük büyükannesi.
- ❖ **Arondine'li Edrig:** Sör Galian Berethnet'in güvenilir dostu, onun şövalyesi olarak hizmet etti. Galian Inys Kralı olarak taç giydiğinde, Edrig Leas'ın Bekçisi seçildi ve *Beck* soyadını aldı.
- ❖ **Edvart II:** Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi. Edvart ve bebek yaştaki kızı, Jannart utt Zeedeur'dan kısa bir süre sonra, Brygstad Terörü sırasında, Menteşe sarayının yarısının terleme hastalığından öldüğü sırada öldü. Yerine amcası Leovart geçti.

- ❖ **Galian Berethnet** (Aziz *ya da* Düzenbaz Galian): Inys'in ilk Kralı. Galian, Goldenburch'in Inyscan köyünde doğmuş, ancak Arondine'li Edrig'in yaverliğine kadar yükselmiştir. Galian'ın şövalyelik kurallarına dayandırdığı Şövalyeliğin Erdemleri dini, Galian'ın Lasia'daki İsimsiz Olan, Onjonyu Hanesi'nden Prenses Cleolind ile evlendi ve onunla birlikte Berethnet Hanesi'ni kurdu. Virtudom'da tapınılan ancak Güney'in pek çok yerinde hakarete uğrayan Galian'ın, takipçileri tarafından cennetteki Halgalant'ta hüküm sürdüğü ve burada Büyük Masa'da doğruları beklediği düşünülür.
- ❖ **Glorian II** (Glorian Hartbane): Berethnet Hanesi'nin onuncu kraliçesi. Yetenekli bir avcı. Yscalin'li Isalarico IV ile evliliği ülkesini Erdemliliğe taşıdı.
- ❖ **Glorian III** (Glorian Shieldheart): Berethnet Hanesi'nin yirminci kraliçesi, tartışmasız en tanınmış ve en sevilen hükümdarı. Çağların Kederi sırasında Inys'e liderlik etti ve yeni doğan kızı Sabran VII'yi savaş alanına götürmesiyle ünlendi. Bu eylem askerlerine sonuna kadar savaşmaları için ilham verdi.
- ❖ **Haynrick Vatten**: Çağların Kederi sırasında Mentendon'un Bekleyen Vekilharıcı. Dört yaşında yken geleceğin Inys VII Sabran'ı ile nişanlandı. Yüzyıllar boyunca Mentendon'u Hraustr Hanedanı adına yöneten Vattenler sonunda devrildi ve Hróth'a geri sürüldü, ancak onların soyundan gelenler Mentendon'da hâlâ güç sahibiydi.
- ❖ **Isalarico IV** (İyiliksever): Yscalin Kralı ve Inys'in eş prensi. Inys'li Glorian II ile evlendikten sonra ülkesini Virtudom'a bağladı.
- ❖ **Jannart utt Zeedeur**: Zeedeur'un son Dükü, daha önce Zeedeur Markisi. Mentendonlu Edvart II'nin yakın arkadaşı, Niclays Roos'un gizli aşığı ve Leydi Aleidine Teldan utt Kantmarkt'ın yoldaşıydı. Jannart tutkulu bir tarihçiydi.
- ❖ **Jillian VI**: Berethnet Hanesi'nin otuz dördüncü kraliçesi. Inys'li Sabran IX'un anneannesi. Jillian müzikal açıdan yetenekli, dini açıdan hoşgörülü ve Virtudom ile dünyanın geri kalanı arasında daha yakın bağlar kurulmasını savunan biriydi.

- ❖ **I. Leovart:** Mentendon Özgür Devleti'nin Yüce Prensi. Tahta oturmaması gerekiyordu, ancak Özel Konsey'i, Leovart'ın çok yaşlı olduğunu ilan ettiği büyük yeğeni Aubrecht için tahtı tutmasına izin vermeye ikna etti. yönetmek için nazık ve deneyimsizdi. Sayısız soylu ve kraliyet kadınına evlenme teklif etmesiyle ünlüydü.
- ❖ **Lorain Crest:** Kutsal Retinue'nun altı üyesinden biri, Sör Galian Berethnet'in arkadaşı. Dame Lorain Inys'te Adalet Şövalyesi olarak anılır.
- ❖ **Asla Kraliçe:** Marian IV'ün kızı Inys Prensesi Sabran'ın lakabı. Berethnet Hanesi'nin yirmi dördüncü kraliyet kadınıydı, ancak taç giyemeden geleceğin Rosarian II'sini doğururken öldü.
- ❖ **Rosarian I** (Tüm Gözlerin Elması): Berethnet Hanesi'nin on birinci kraliçesi. Popüler hükümdarlığı, babası Isalarico IV'ün krallığı olan Yscalın'den gelen gelenekleri birleştirdi.
- ❖ **Rosarian II** (Inys'in Mimarı): Berethnet Hanesi'nin yirmi dördüncü kraliçesi. Gençliğinde, henüz bir prensesken çok seyahat eden yetenekli bir mimardı. Rosarian, Ascalon Sarayı'nın mermer yüzlü saat kulesi de dahil olmak üzere Inys'teki birçok binayı bizzat tasarladı.
- ❖ **Rosarian IV** (Morrow Kraliçesi): Berethnet Hanesi'nin otuz beşinci kraliçesi, Inys'li Sabran IX'un annesi. Zehirli bir elbise ile suikasta uğramıştır.
- ❖ **Rothurt Beck:** Goldenbireh kontu. Inys'li Carnelian III ona aşık oldu, ama o çoktan evlenmişti.
- ❖ **V. Sabran:** Berethnet Hanedanı'nın on altıncı kraliçesi. Hükümdarlığı, arka arkaya üç sevilmeyen kraliçe gören Hoşnutsuzluk Yüzyılı'nın başlangıcına işaret ediyordu. Zalimliği ve savurgan yaşam tarzıyla ün salmıştı.
- ❖ **Sabran VI** (Hırslı): Berethnet Hanesi'nin on dokuzuncu kraliçesi. En çok Hróth'u Fazilet'e getirmesiyle ünlüdür. Bardholt Hraustr ile aşk evliliği yaptı. Onun taç giyme töreni

Hoşnutsuzluk. Sabran ve Bardholt Fýredel tarafından öldürüldü ve kızları Glorian III'ü Çağların Kederi'yle baş başa bıraktılar.

- ❖ **Sabran VII:** Berethnet Hanedanı'nın yirmi birinci kraliçesi. Inys'li Glorian III'ün kızı. Doğduğu gün Mentendon'un Bekleyen Vekilharcı Haynrick Vatten ile nişanlandı. Onun ölümünden ve **k e n d i s i n i n** tahttan çekilmesinden sonra Sabran, yatak odasının baş hanımı Leydi Brilda Glade ile evlendi.
- ❖ **Sahar Taumargam:** Sigoso III ile evlendikten sonra Yscalin'in kraliçe eşi olan bir Ersyr prensesi. Ersyr'li I. Jantar'ın kız kardeşi. Şüpheli koşullar altında öldü.
- ❖ **Wulf Glenn:** Inys'li Glorian III'ün arkadaşı ve koruması. Inysh tarihinin en ünlü şövalyelerinden biri, cesaret ve yiğitlik timsali. Leydi Arbella Glenn'in atalarından biridir.

İNSAN OLMAYAN KARAKTERLER

- ❖ **Aralaq:** Eadaz ve Jondu uq-Nāra tarafından Portakal Ağacı Manastırı'nda yetiştirilen bir ichneumon.
- ❖ **Orsul:** Çağların Kederi sırasında Drakon Ordusu'na liderlik eden beş Yüce Batılı'dan biri.
- ❖ **Fýredel:** İsimsiz Olan'a sadık ve onun *sağ kanadı* olarak bilinen Drakon Ordusu'nun lideri. MS 511 yılında insanlığa karşı acımasız bir sefer düzenledi. Bazıları onun Dehşet Dağı'ndan İsimsiz Olan'la aynı zamanda çıktığını söylerken, diğerleri İkinci Büyük Patlama sırasında kardeşleriyle aynı zamanda ortaya çıktığına inanır.
- ❖ **Valeysa:** Çağların Kederi sırasında Drakon Ordusu'na liderlik eden beş Yüce Batılı'dan biri.
- ❖ **İmparatorluk Ejderhası:** Gizli yollarla seçilen tüm Lacustrine ejderhalarının lideri. Şu anki İmparatorluk Ejderhası, MS 209 yılında Altın Yapraklar Gölü'nde yumurtadan çıkan bir dişidir. İmparatorluk Ejderhası geleneksel olarak On İki Göl İmparatorluğu'nun insan kraliyet ailesini konseyler ve varislerinden hangisinin tahta geçeceğini seçer.

- ❖ **Kwiriki:** Seiikinese tarafından bir insan binici alan ilk ejderha olduğuna inanılır ve bir tanrı olarak tapınılır. Şimdi yok olmuş olan Gökkuşağı Tahtını boynuzundan oymuştur. Seiikinese, Kwiriki'nin göksel düzleme gittiğine ve Büyük Felaket'i sona erdiren kuyruklu yıldızı onun gönderdiğine inanır.
Hüzün. Kelebekler onun habercileridir.
- ❖ **İsimsiz Olan:** Dünyanın çekirdeğindeki *sidenlerin* çoğalmasından yaratılmış devasa bir kırmızı wyrm. Dehşet Dağı'ndan çıkan ilk yaratık olduğu ve Fýredel tarafından kendisi için yaratılan Drakon Ordusu'nun efendisi olduğu düşünülmektedir.
İsimsiz Olan hakkında çok az şey bilinmektedir, ancak nihai amacının kaos tohumları ekmek ve insanlığı fethetmek olduğu varsayılmaktadır. Onun MÖ 2 yılında Lasia'da Cleolind Onjenyu ve Galian Berethnet ile karşılaşması tüm dünyada din ve efsanelerin temelini oluşturmuştur.
- ❖ **Derin Karlar'dan Nayimathun:** Büyük Keder'de savaşmış bir Lacustrine ejderhası. Doğası gereği bir gezgin olan Nayimathun, şimdi Seiiki'nin Yüksek Deniz Muhafızları'nın bir üyesidir.
- ❖ **Norumo:** Bir Seiikinese ejderhası ve Seiiki Yüksek Deniz Muhafızı'nın bir üyesi.
- ❖ **Parspa:** Bilinen son *hawiz* - Güney'e özgü dev, bitki yiyen *bir* kuş türü. Sadece onu evcilleştiren Chassar uq-Ispad'a cevap verir.
- ❖ **Sarsun:** Bir kum kartalı. Chassar uq-Ispad'ın arkadaşı ve Portakal Ağacı Manastırı'nın habercisi.
- ❖ **Tukupa** (Gümüş): Kwiriki'nin soyundan gelen Seiikinli yaşlı bir ejderha. Geleneksel olarak Seiiki Deniz Generali onun binicisidir, ancak Seiiki Savaş Lordu'nu ve ailesinin üyelerini de taşıyabilir.

Sözlük .

Attifet: Inys'in kuzey illerinde kadınlar tarafından giyilen bir başlık. Ortadan daldırılarak kalbe benzer bir şekil verilir.

Baldachin: Bir *mabedin* patronunun üzerinde duran süslü bir gölgelik.

Barding: At zırhı.

Bodmin: Inys'in bozkırlarında dolaştığı bilinen bir yaban kedisi. Kürkü sıcaktır ve nadir olduğu için pahalıdır.

Boss: Bir kalkanın yükseltilmiş merkezi. Inys'te bu isim, bir *mabedin* kalbinde yer alan, mabet görevlisinin vaaz verdiği ve törenlerin yapıldığı platforma verilir.

Buckler: Küçük bir kalkan.

Carcenet: Mücevherli bir zincir veya kolye.

Lahana bahçesi: Kemiklerin gömüldüğü, genellikle bir mezarlığa bağlı olan yer. *kutsal alan*.

Comfit: Şekerle kaplanmış rezene tohumu.

Coney: Yabani bir tavşan.

Creamgrail: Bir Inysh çiçeği. Ürettiği özsu değerli bir maldır.
-Su ile birleştirildiğinde saçı temizleyen ve kokulandıran kalın bir krem oluşturur. Doğru hazırlandığında kökü uykuya neden olur.

Cupshotten: Sarhoş.

Damsam: Hafif bir Inysh yemini. "Damsel's name "in kısaltması.

Dipsas: Ersyr'e özgü küçük bir yılanın zehri.

Doublet: Uzun kollu ve yüksek yakalı, dar bir ceket.

Çeyiz: Evlilik üzerine yapılan para transferi.

Hery: Bir deniz ineği.

Emmet: Bir karınca.

Eria: Ungulus Kapısı'nın ötesinde devasa bir tuz çölü. Yaşayan hiç kimsenin onu geçtiği bilinmemektedir.

Farthingale: Inysh ve Yscali elbiselerinin altına giyilen ve onlara belirgin bir çan şekli veren, balina kemiği ile sertleştirilmiş bir çember etek.

Fesswise: Yatay olarak, hanedan arması şeklinde.

Tilki Ateşi: Çürüyen mantarların neden olduğu

biyolüminesans. **Fustian:** Dimi kumaştan yapılmış ağır bir

yatak örtüsü. **Garth:** Küçük bir avlu.

Kuşak: Kemer olarak kalçaya takılan mücevherli zincir.

Kederli Kafa: Depresyon ya da ruhsal çöküntü için kullanılan bir Inysh terimi. Berethnet Evi'nde yaygındır.

Gurnet: Diple beslenen bir deniz balığı. Bu sözcük Inysh dilinde çok amaçlı bir hakaret olarak kullanılır.

Haithwood: Inys'in kuzeyindeki bir ilkel orman, Inys'i ikiye böler. Leas ve Lakes illeri. Ormanın Hanımı efsanesi ile ilişkilendirilir.

Halberd: Bir ucunda geniş, kavisli bir bıçak bulunan iki elli bir Seiikinese silahı.

Halgaland: Sör Galian Berethnet tarafından ölümünden sonra göklerde inşa edildiği söylenen Şövalyelik Erdemleri dininin öbür dünyası. Kral Galian'ın doğrularla birlikte Büyük Masa'da saray kurduğu bereketli topraklarda güzel bir kale.

Cehennem Yakıcı: Bir fitili ateşlemek için saat mekanizması kullanan ve büyük bir patlamaya neden olan bir tür Menteşe ateş gemisi.

Herigaut: Inys'te kutsal kişiler tarafından giyilen, genellikle yeşil ve beyaz kumaştan yapılmış bir giysi. Bazıları bu renklerin yaprakları temsil ettiğine inanır. alıç çiçekleri.

İstihbaratçı: Bir casus.

Jerkin: Kolsuz bir ceket.

Kirtle: Tek parça kolsuz bir elbise. Tek başına veya daha resmi bir giysinin altına ekstra bir katman olarak giyilebilir.

Mangonel: Mancınık benzeri bir cihaz. Bir zamanlar kuşatma motoru olarak kullanılmış, Çağların Kederi'nde Drakon Ordusu'na karşı kullanılmak üzere yeniden tasarlanmıştır.

Marchpane: Marzipan.

Mereswine: Bir yunus ya da domuzbalığı.

Merrow: Efsanevi deniz halkından biri için cinsiyet ayrımı gözetmeyen Eski Morgca bir terim.

Gece yarısı güneşi: Niclays Roos'a öğretilen simya okulunda, gece yarısı güneşi (kırmızı güneş veya Rosarian'ın Güneşi olarak da bilinir) Büyük Çalışmanın son aşamasını temsil eder. Kırmızıdan önce gelen beyaz güneş, ilk aşama olan çürümeden sonraki arınmanın sembolüdür.

Monbone: Ichneumon kemiği. Portakal Ağacı Tarikatı tarafından yay yapımında kullanılır.

Morgish: Morga'nın Inysh adasından kaynaklanan bir dil.

Munguna: Portakal Ağacı Tarikatı'nın varisi olduğu varsayılan

kişi. **Meşe Faresi:** Bir sincap.

İlahlar Bahçesi: Lasia'nın baskın çok tanrılı dininde öbür dünya.

Orisons: Dualar.

Orris: İris.

Sayfa: Bir Inysh kraliyet sarayında genellikle altı ila on iki yaşları arasında bir görevli. Mesajları iletirler ve kraliyet mensuplarının görevlerini yerine getirirler.
Soylu doğum.

Palanquin: Kapalı bir çöp arabası.

Pargh: Kumu gözlerden uzak tutmak için yüzün ve başın etrafına sarılan bir bez, çoğunlukla Ersyr'de kullanılır.

Partizan: Mızrak benzeri bir Inysh silahı.

Perry: Tatlı bir armut şarabı. Yscalin'deki Córvgar şehri, Inysh içeceğine ilham veren ünlü bir kırmızı perry üretmiştir.

Pestilence: Hıyarcıklı veba. Bir zamanlar ciddi bir tehdit olan bu hastalık artık neredeyse tamamen yok olmuştur.

Poppet: Oyuncak bebek.

Manastır: Eski zamanlarda Inysca Adalarının şövalyelerinin toplandığı bir bina. Onların yerini *mabet* aldı.

Quarl: Bir denizanası.

Ray: Ekstra sıcaklık için gecelik üzerine giyilen, genellikle kolsuz ve kuşakla bağlanan, yere kadar uzanan bir giysi.

Kaya güvercini: Mektup taşımak için kullanılan posta güvercini.

Gül nezlesi: Saman nezlesi.

Samit: Giysilerde ve perdeliklerde kullanılan pahalı ve ağır bir malzeme.

Mabet: Inys'te Şövalyeliğin Altı Erdemine inananların dua edebildiği ve öğretileri dinleyebildiği dini bir bina. Mabetler, şövalyelerin rahatlık ve rehberlik aradıkları eski *manastırlardan* gelişmiştir.

Bir mabedin ana odası bir kalkan gibi yuvarlaktır ve merkezi *patron* olarak bilinir. Genellikle yakınlarda bir *mezar bahçesi* bulunur.

Selinyi: *Eria*'nın ötesinden geldiği düşünölen, Güney'in kadim bir dilidir. Sonunda Lasian'ın çeşitli lehçelerine dahil edilmiştir, ancak Onjenyu Evi ve Portakal Ağacı Tarikatı'nın hizmetkârları tarafından hâlâ orijinal haliyle konuşulmaktadır.

Oturak: Kanepeye benzemeyen, döşemeli ahşap bir koltuk. Daha yoksul hanelerde döşemeli olmayabilir.

Setwall: Valerian.

Shawm: Nefesli bir çalgı.

Kabuk kanı: Sundance Denizi'ndeki deniz salyangozlarından elde edilen mavimsi bir boya.

Seiikinese boya ve kozmetik ürünlerinde kullanılır.

Siden: Terren büyüünün bir diğeri adı. *Ateşin Rahiminden* gelir ve siden ağaçları aracılığıyla kanalize edilir. Siden, *Sterren* tarafından kontrol altında tutulur.

Skep: Arı kovanı.

Smalt: Kobalt camı. Zengin bir koyu mavi renktedir.

Sodden-witting: Sarhoş.

Sorrower: Boz bir bebek gibi ötüşü olan siyah bir Seiikinese kuşu. Efsaneye göre Seiiki imparatoriçelerinden biri onun çığığı yüzünden delirmiş. Bazıları der ki

Kederliler ölü doğan çocukların ruhları tarafından ele geçirilirken, bazıları da şarkılarının düşük yapmaya neden olabileceğine inanır. Bu da onların Seiikinese tarihi boyunca ara sıra avlanmalarına neden olmuştur.

Yaver: Bir şövalye ya da şövalyenin hizmetinde çalışan, genellikle on dört ile yirmi yaşları arasında bir görevli.

Sterren: Sidereal büyüünün bir diğeri adı. Uzun Saçlı Yıldız'dan "yıldız çürümesi" adı verilen bir madde şeklinde gelir.

Güneşler: Ersyr'in ana para birimi.

Güneştaş: Hróth'ta çıkarılan renksiz bir kristaldir ve antik dünyanın denizcileri tarafından bulutlu bir günde güneşin yerini belirlemek için kullanılır. Güneştaş

geleneksel olarak portakal çiçeği şeklinde kesilmiş ve Portakal Ağacı Tarikatı'nın Kızıl Kızlarına verilen yüzüklere monte edilmiştir. Bu Kırmızı Genç Kız ile ağacın ışığı arasındaki çekimi ve her zaman onu bulma yeteneğini sembolize eder.

Vestures: Tören giysileri.

Visard: İpek astarlı kadife bir maske. Takan kişinin maskeyi yerinde tutmak için bir boncuğu ısırması gerekir, bu da konuşmayı engeller.

Warding: Yaratmak için *siden* gerektiren koruyucu bir büyü. Koruyucular iki şekilde olabilir: toprak koruyucular ve rüzgâr koruyucular. Toprak, tahta ya da taş üzerine çizilebilen toprak koruması, yaklaşan biri olduğunda büyücüyü uyarır. Daha fazla siden kullanan bir rüzgâr kordonu, Drakonik ateşe karşı bir bariyerdir.

Ateşin Rahmi: Dünyanın çekirdeği. *Siden*'ın kaynağı ve İsimsiz Olan ile takipçileri Yüce Batılıların doğum yeridir. Siden, evrensel dengenin bir parçası olarak siden ağaçları aracılığıyla Ateşin Rahiminden doğal olarak çekilir, ancak dengesizliğin bir sonucu olan Drakonik yanlış yaratımları Dehşet Dağı aracılığıyla ortaya çıkar.

Woodvine: Wisteria. Yaz aylarında sık çiçek açar.

Wyverling: Genç veya küçük bir *wyvern*.

Wyvern: İki bacaklı, kanatlı bir Drakon yaratığı. Yüce Batılılar gibi, Wyvernler de Dehşet Dağı'ndan gelmişlerdir. Fýredel onları bir dizi hayvanla çiftleştirerek Drakon Ordusu'nun kakadu gibi piyadelerini yarattı. Her wyvern bir Yüce Batı'ya bağlıdır. Yüce Batılı ölürse, wyvernlerindeki alev sönecek, tıpkı bu wyvernlerden türeyen her yaratıktaki alev gibi.

Zaman Çizelgesi

ORTAK ÇAĞDAN ÖNCE (MÖ)

M.Ö. 2: Dehşet Dağı'nın İlk Büyük Patlaması. İsimsiz Kişi Ateşin Rahminden çıkar ve Lasian şehri Yıkala'ya yerleşerek beraberinde Drakonik vebayı getirir

İsimsiz Olan yenilir ve ortadan kaybolur Portakal

Ağacı Tarikatı kurulur

ORTAK ÇAĞ (CE)

CE 1: Ascalon'un Kuruluşu

MS 279: Yscalin'li Isalarico IV, Inys'li Glorian II ile evlendiğinde Erdemlilik Zincir Zırhı oluşturuldu

MS 509: Dehşet Dağı'nın İkinci Büyük Patlaması Yüksek Batıllıları ve onların wyvernlerini doğurur

Fýredel Drakon Ordusu'nu yetiştiriyor

MS 511: Çağların Kederi ya da Büyük Hüzün başlar ve Drakonik veba dünyaya geri döner

MS 512: Noziken Hanedanı düştü. Çağların Kederi ya da Büyük Hüzün, Uzun Saçlı Yıldız'ın gelişiyile sona erer

-

MS 960: Niclays Roos, Mentendonlu Edvart II'nin sarayına gelir ve Jannart utt Zeedeur ile tanışır

MS 974: Prenses Rosarian Berethnet Inys Kraliçesi olarak taç giydi

MS 991: Kraliçe Rosarian IV ölür. Kızı Prenses Sabran kraliçe olarak taç giyer ve azınlık dönemine girer. Tané, Açık Deniz Muhafızları için eğitim ve öğretimine resmen başlar

MS 993: Jannart utt Zeedeur ölür ve geride eşi Aleidine Teldan utt Kantmarkt'ı dul bırakır. Mentendonlu Edvart II ve kızı birkaç ay sonra terden ölür. Edvart'ın yerine amcası Leovart geçer.

MS 994: Yscalın Kraliçesi Sahar öldü ve Prenses Marosa Vetalda'yı Kral Sigoso'nun tek varisi olarak bıraktı

MS 995: Kraliçe Sabran'ın azınlığı sona erer. Niclays Roos onun saray simyacısı oldu.

MS 997: Ead Duryan saraya geldi. Tané Susa ile tanışır.

MS 998: Niclays Roos saraydan Hisan Burnu'ndaki Mentiş ileri karakolu Orisima'ya sürüldü

MS 1000: 1000 yıllık Berethnet egemenliğinin kutlanması

MS 1003: Truyde utt Zeedeur Inysh sarayına gelir. Fýredel, Fruma Dağı'nın altında uyanır ve Cárscaro'nun kontrolünü ele geçirir. Onun emriyle Yscalın, İsimsiz Olan'a bağılılığını ilan eder.

MS 1005: *Portakal Ağacı Manastırı* başlıyor. Tané on dokuz yaşında, Ead yirmi altı yaşında, Loth otuz yaşında ve Niclays altmış dört yaşında

Teşekkür

Portakal Ağacı Manastırı benim yayınlanmış en uzun kitabım ve bitirmem üç yıldan fazla sürdü. İlk kelimelerini Nisan 2015'te yazdım ve Haziran 2018'de son kez düzenledim. Böyle bir maceraya atıldığınızda, sona ulaşmanıza yardımcı olacak bir orduya ihtiyacınız oluyor.

Benimle birlikte bu dünyaya adım attığınız için siz okurlarıma. Sizler olmadan ben sadece meraklı fikirleri olan bir kıyım. Her kim ve her nerede olursanız olun, macera dünyasının size asla kapalı olmayacağını unutmayın. Sen kendi kalkanınsın.

Kemik Mevsimi'ne inandığı kadar *Priory*'ye de inanan ve beni rahatlatmak ve desteklemek için her zaman yanımda olan menajerim David Godwin'e. Heather Godwin, Kirsty McLachlan, Lisette Verhagen, Philippa Sitters ve DGA'nın geri kalanına muhteşem olmaya devam ettikleri için.

Kutsal editör ekibime: Alexa von Hirschberg, Callum Kenny, Genevieve Herr ve Marigold Atkey. Her biriniz *Priory*'nin en iyi yönlerini ortaya çıkarmada olağanüstü bir rol oynadınız. Sabrınız, bilgeliğiniz ve bağlılığınız için ve bu hikayeyle elde etmek istediğim her şeyi anladığınız için çok teşekkür ederim.

Bloomsbury'deki dünya çapındaki ekibe: Alexandra Pringle, Amanda Shipp, Ben Turner, Carrie Hsieh, Cesca Hopwood, Cindy Loh, Cristina Gilbert, Francesca Sturiale, Genevieve Nelsson, Hermione Davis, Imogen Denny, Jack Birch, Janet Aspey, Jasmine Horsey, Josh Moorby, Kathleen Farrar, Laura Keefe, Laura Phillips, Lea Beresford, Marie Coolman, Meenakshi Singh, Nancy Miller, Sarah Knight, Phil Beresford, Nicole Jarvis, Philippa Cotton, Sara Mercurio, Trâm-Anh Doan ve diğer herkes

-Tuhaf hayal gücümün dışavurumlarını yayınlamaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak bir ayrıcalık ve bir rüya olmaya devam ediyor.

Muhteşem ceketin arkasındaki yetenekler David Mann ve Ivan Belikov'a. Her ikinize de detaylara gösterdiğiniz özen, hikayenin özünü bu kadar iyi yakaladığınız ve önerilerimi bu kadar kolay dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Lin Vasey, Sarah-Jane Forder ve Veronica Lyons'a, kaçırdığım her şey için bu kitap denizine inci gibi daldıkları için.

Priory'yi bu hale getiren haritalar ve illüstrasyonlar için Emily Faccini'ye ne kadar güzel bir şey.

Katherine Webber, Lisa Lueddecke ve Melinda Salisbury'ye... Hakkında esrarengiz yorumlar yapıp durduğum şu ejderha kitabını bir an önce size *göstermemi* söylediğinizi çok net hatırlıyorum. *Priory*'ye yönelik şiddetli teşvikiniz ve bitmek bilmeyen coşkunuz beni aylarca, sonra da yıllarca devam etmem için teşvik etti. Senin orada olduğunu ve bir sonraki bölümü beklediğini bilmeseydim bitirmem çok daha uzun sürerdi. Teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Alwyn Hamilton, Laure Eve ve Nina Douglas'a, Batı Londra ekibime. Tüm kahveler, kahkahalar ve ertelemeli—yazma günleri için ve dizüstü bilgisayarındaki bitmek bilmeyen yapısal düzenlemeler dağına tırmanmam için bana irade verdiğiniz için teşekkür ederim.

Aralarında Dhonielle Clayton, Kevin Tsang, Molly Night, Natasha Pulley ve Tammi Gill'in de bulunduğu, *Priory*'nin çeşitli yönleri hakkında bana geri bildirimde bulunan ve yardım eden harika insanlara. Anlayışınız ve cömertliğiniz için teşekkür ederim.

Claire Donnelly, Ilana Fernandes-Lassman, John Moore, Kiran Millwood Hargrave, Krystal Sutherland, Laini Taylor, Leiana Leatutufu, Victoria Aveyard, Richard Smith ve Vickie Morrish'e, hepsi inanılmaz arkadaşlar ve destekçiler oldular.

Beni Eski İngilizce ile tanıştıran ve etimolojiye olan ilgimi ateşleyen Doktor Siân Grønlie'ye.

Devam etmekte olan *Kemik Mevsimi* serimin tüm hayranlarına, her zamanki inanılmaz savunucuları da dahil olmak üzere - ben başka bir yerdeyken bu kadar sabırlı olduğunuz ve yeni bir yolculukta bana katıldığınız için teşekkür ederim.

Kitapçılara, kütüphanecilere, tüm platformlardaki eleştirmenlere ve blog yazarlarına, yazar arkadaşlarıma ve genel olarak kitap okurlarına. Bu koca yürekli topluluğun bir üyesi olduğum için çok gururlu ve şanslıyım.

Priory, bir dizi mit, efsane ve tarihi kurgu eserinin unsurlarını yarıştırıyor, birleştiriyor, yeniden hayal ediyor ve/veya bunlardan etkileniyor,

Kojiki ve *Nihongi*'de anlatılan Hohodemi hikayesi, Edmund Spenser'in *The Faerie Queene*'i ve Jacobus de Voragine'in *The Golden Legend*'ı, Richard Johnson'ın *The Renowned History of the Seven Champions of Christendom*'ı ve *Codex Romanus Angelicus*'dakiler de dahil olmak üzere Aziz George ve Ejderha'nın çeşitli versiyonları.

Geçmişteki gerçek olaylara ve durumlara önemli bir ilham borcum var. Yayınlarıyla bu olayları *Priory*'ye nasıl dahil edeceğime, *Priory*'nin dünyasını nasıl kuracağıma, mekanları ve karakterleri en iyi nasıl adlandıracağıma karar vermeme yardımcı olan tarihçilere ve dilbilimcilere derinden minnettarım. British Library, araştırmam sırasında ihtiyaç duyduğum metinlerin çoğuna erişimimi sağladı. Hikayelerin önemini unutmuş gibi görünen bir dünyada kütüphanelerin değerini ya da onları koruma ihtiyacının aciliyetini asla küçümsememeliyiz.

Son teşekkürüm inanılmaz aileme, özellikle de bu dünyayı geniş olduğu kadar yüksek de inşa etmem için bana ilham veren annem Amanda Jones'a -en iyi arkadaşım-.

Yazar Hakkında Not

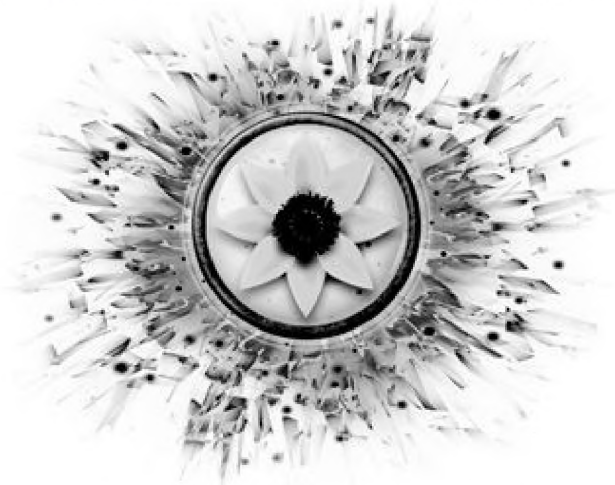
Samantha Shannon 1991 yılında Londra'nın batısında doğdu. 2013 yılında yedi kitaplık bir serinin ilki olan *The Bone Season*'ı yayımladı. Bunu 2015'te *The Mime Order* ve 2017'de *The Song Rising* izledi. Seri uluslararası alanda çok satmaktadır ve kitapları yirmi altı dile çevrilmiştir. Film hakları Imaginarium Stüdyoları tarafından alınmıştır. *Portakal Ağacı Manastırı* yazarın dördüncü romanıdır.

samanthashannon.co.uk/ / [@say_shannon](https://www.instagram.com/say_shannon)

Ayrca Samantha Shannon

A dreamer who starts a revolution

THE BONE SEASON

For the past two hundred years the Scion government has led an oppressive campaign against unnaturalness in London.

Clairvoyance in all its forms has been decreed a criminal offense, and those who practice it viciously punished. Forced underground, a clairvoyant underworld has developed, combating persecution and evading capture.

Paige Mahoney, a powerful dreamwalker operating in the Seven Dials district of London, lives a double life, using her unnaturalness illegally while hiding her gift from her father, who works high up in the Scion regime . . .

"Fabulous, epic
fantasy thriller."
— *The Times*

"Dark, embattled, highly
wrought . . . There is no
doubt that Shannon is
the real thing."
— *Observer*

"Gripped me to
the marrow."
— *Daily Telegraph*

A fugitive who will not be silenced

THE MIME ORDER

It rleirvoyoiite için iyi bir zaman. ion is in lilir llepbai ile °qgu° m,
ekstra güçlü, güçlü bir şekilde rucc,w he with lo memo
liuranlis theır shy-m.

Iliranry'nin un pri'cedciikd fret, Piiige Ruhmey lins aiicme+link in
leading a mass break-out of the brutal camp, Sheol I, where she and
other clairvoyants have been systematically imprisoned.

Paige ia do London uiidtr wor'un iafut)"unu rrach etmek için rutcd,
ancak ruthlru lrmldr of ihr li "pliaim, flmhirm fiaigm-, ie not likrly
en son tfepo en ecu'ya ily...

"Language as rich as a figgy pudding,
the best terminology in the genre
and gripping, edge-of-the-seat
plotting to boot . . . Fabulous."
— *Daily Mail*

"A trailblazer . . . The way Shannon's
characters shift, backstab and fall
are as fascinating as the twists
and turns of the plot."
— *Independent*

A rebel who becomes a queen

THE SONG RISING

Following a bloody battle against foes on every side, Paige Mahoney
has risen to the dangerous position of Underqueen, ruling over
London's criminal population.

But hoizing tusued free boelL ozt Jason lla3J oJ witlt wezt@cfu l enozo ie6
sti JJ xt Sssgoj Abu LBak ob 9tebi'iziog Who fructuccd uztttorwor dJhaa
never seemed so challenging.

Litf le d'a'e Paiga, saltanatımızın R.wu*hiold'un müdahalesiyle kısa kesildiğini biliyor,
yani "peli8 doa:on lot thi- elai#voyxnt
madenler ve kuraklık için" Kirov ettiler ...

BLOOMSBURY YAYINCILIK

Bloomsbury Yayıncılık A.Ş.

1385 Broadway, New York, NY 10018, ABD

BLOOMSBURY, BLOOMSBURY PUBLISHING ve Diana logosu Bloomsbury Publishing Plc'nin ticari markalarıdır

İlk olarak 2019 yılında Büyük Britanya'da

yayımlanmıştır İlk olarak 2019 yılında

Amerika Birleşik Devletleri'nde

yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Samantha Shannon-Jones, 2019

İllüstrasyonlar © Emily Faccini, 2019

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bloomsbury Publishing Plc, bu kitapta atıfta bulunulan veya bu kitapta yer alan üçüncü taraf web siteleri üzerinde herhangi bir kontrole veya sorumluluğa sahip değildir. Bu kitapta verilen tüm internet adresleri baskıya girdiği tarihte doğrudur. Yazar ve yayıncı, adreslerin değişmesi veya sitelerin varlığının sona ermesi durumunda ortaya çıkan rahatsızlıktan dolayı üzgündür, ancak bu tür değişiklikler için hiçbir sorumluluk kabul edemez.

ISBN: HB: 978-1-63557-029-8; E-KİTAP: 978-1-63557-028-1

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Yazarlarımız ve kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.bloomsbury.com adresini ziyaret edin ve [haber bültenlerimize](#) kaydolun.

Bloomsbury kitapları iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin

specialmarkets@macmillan.com

İçindekiler

[Yarım Başlık](#)

[Sayfası Ayrıca](#)

[Yazar Tarafından](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Haritalar](#)

[I: Eskilerin](#)

[Hikayeleri](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Onbir Oniki](#)

[Onüç Ondört](#)

[Onbeş Onaltı](#)

[Onyedi](#)

[Onsekiz](#)

[Ondokuz](#)

[Yirmi](#)

[Yirmi Bir](#)

[Yirmi İki](#)

[II: Declare I Dare Not](#)

[Yirmi Üç Yirmi Dört](#)

[Yirmi Beş](#)

[Yirmi Altı](#)

[Yirmi Yedi](#)

Yirmi Sekiz

Yirmi Dokuz

Otuz

Otuz Bir Otuz

İki Otuz Üç

Otuz Dört

Otuz Beş

Otuz Altı

Otuz Yedi

III: Otuz Sekiz

Yaşında Bir Cadı

Otuz Dokuz

Kırk

Kırk Bir

Kırk İki Kırk

Üç Kırk Dört

Kırk Beş

Kırk Altı

Kırk Yedi

Kırk Sekiz

IV: Kraliyet Senin Kırk

Dokuz

Elli

Elli Bir Elli

İki Elli Üç

Elli Dört

Elli Beş Elli

Altı Elli

Yedi

V: İşte Ejderhalar

Elli Sekiz

Elli Dokuz

Altmış

Altmış Bir

[Altmış İki](#)

[Altmış Üç](#)

[Altmış Dört](#)

[Altmış Beş](#)

[VI: Uçurumun Anahtarları](#)

[Altmış Altı](#)

[Altmış Yedi](#)

[Altmış](#)

[Altmış](#)

[Dokuz Sekiz](#)

[Yetmiş](#)

[Yetmiş Bir](#)

[Yetmiş İki](#)

[Yetmiş Üç](#)

[Yetmiş Dört](#)

[Yetmiş Beş](#)

[Yetmiş Altı](#)

[Masalın Kişileri Sözlüğü](#)

[Zaman Çizelgesi](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Not](#)

[Ayrıca Samantha Shannon Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

